

SENİ SEVMEK
İSTEMEDİM

Fatih Murat Arsal

SENİ SEVMEK İSTEMEDİM

Fatih Murat Arsal

İyi Okumalar..

**Yalnız Gözlerin İçin
&**

Nefretten Sonra

**Kitapları elinde olanlarda
paylaşsın lütfennnnn.. :)**

Kitapokuu05

SENI SEVMEK İSTEMEDİM

Yazarı: Fatih Murat Arsal

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Editör: C. Yakup Şimşek

Sayfa Tasarım: Çelebi Şenel

Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

ISBN: 978-605-5358-35-8

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2013, Fatih Murat Arsal

© Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Diş. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı:

Deniz Ofset

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center B Blok

Kat: 2 No: 403 Topkapı/İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 / Faks: (0212) 613 51 97

Cilt:

Yıldız Mücellit

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi 2. Bodrum

No:81/25 Topkapı/İstanbul Tel: 0212 5013117- 6131733

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Diş. Tic. Lt. Şti.

Moda Cad. Uşaklıgil Apt. No: 108 Daire: 3

Kadıköy/İstanbul

Tel/Faks: (0216) 550 55 44

ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

SENİ SEVMEK İSTEMEDİM

Fatih Murat Arsal

EPHESUS
YAYINLARI

BİRİNCİ BÖLÜM

Uzun boylu genç adam, parke taşlı ve çevresi güzel çiçeklerle döşeli dar yolda ilerlerken, karşısındaki evin gerçekten de güzel olduğunu düşünüyordu. Bir an durup etrafını seyretti. Yan tarafta havuzun bir kısmı görülüyordu. Duyduğu keyifli seslerden birkaç kişinin o havuzda yüzdüğünü anladı. Sıkıntıyla dudağını büzdü...

Gün bitmek üzereydi. Saat akşamın beşi olmuştu. Yüzmek için gerçekten iyi bir saatti. Kendisi de aslında şu anda üstündeki takım elbisesini çıkarıp biraz yüzmek isterdi. Mersin'in nemli havası, insanın sabrını zorluyordu. Krem ceketinin inceliğine rağmen, gömleğinin altındaki atletinin ıslanmaya başladığını hissedebiliyordu. Klimalı arabadan çıktıktan sonra, vücut serinliği dışarıdaki ağır sıcağa fazla karşı koyamayacak gibiydi. Burada hava kararsa da geceler bir türlü yeterince serinleyemiyordu. Neyse ki bir zamanlar çok daha sıcak ve çok daha berbat yerlerde bulunmuştu. Bu tip sıkıntılı havalara alışık sayılırdı.

Başını çevirip yeniden güzel eve baktı.

Üst kattaki sardunyalar ve güller, balkonlardan sarkarak güzel bir manzara oluşturmuştu. Onların güzelliği içini biraz rahatlattı. Bu bölgenin en çok da bu özelliğini seviyordu. Hemen hemen her tarafta şahane çiçekler yetişiyordu. Sakince yürümesine devam etti. Gözleriyle hâlâ lüks evin değişik kısımlarını süzüyordu. Evin kapısına iyice yaklaştığında, aniden kendisine çarpan bir şeyle irkildi. Genç adamın tehlikeye alışık olduğu o kadar belliydi ki, bir anda gövdesine çarpan şeyi tuttu ve sertçe kendisinden uzaklaştırdı. Canı hiç yanmadığı halde farkında olmadan verdiği bir tepkiydi bu.

"Ah! Affedersiniz!.." diyen genç bir ses duyuncaya kadar, pençe gibi iri elleri, genç bir kızın çelimsiz omuzlarını sılamaya devam etmişti.

"Canımı acıttıyorsunuz.." diyerek muzıldandı ellerinde hapis kalan genç kız. Sesi güzel ve kendinden emin çıkıyordu. Narin omuzları yumuşak ve zayıftı. Henüz nemli vücudu, havuzdan yeni çıktığını gösteriyordu. Kadife gibi pürüzsüz teni hâlâ serindi.

Ellerini hemen geriye çekti. Havuz tarafından koşarak gelen bu kızın kendisine farkında olmadan çarptığını anlamıştı. Gözlerini kendi kıyafetine çevirdi. Genç kızın ıslak bedeni yüzünden açık renk takım elbisesi ıslanmıştı.

"Dikkat etsen ya ufaklık!" dedi biraz sertçe.

Başını kaldırıp kendisine çarpan kıza baktı. Karşısında ıslak saçlarıyla duran genç kız ona garip bir şekilde bakıyordu. Kazara çarptığı kişinin bu kadar yakışıklı bir erkek olmasını beklemiyordu kuşkusuz. Sonra iri güzel gözleri bir anda öfkeyle doldu. Menekşe rengi gözler aniden parlamıştı. Yeşile mi dönmüştü ne?

"Ben mi dikkat edeceğim?" dedi öfkeyle. Kalın ve biçimli kaşları da şaşkınlıkla havaya kalkmıştı. "Ben mi? Ağzınızı açmış, havaya baka baka geliyordunuz?" Bir yandan da küçük elleriyle narin omuzlarını ovuyordu. Canının acıdığı belliydi. "Omzumu da çok acıttınız!"

Genç adam uzun boyuyla ona tepeden bakıyordu. Uzun uzun kızın sinirli yüzünü süzdü. Bir özür bile dilemedi. Genç kız ise hâlâ öfkeyle yerinde duruyordu. Bu uzun adamın özür dilemeyeceğini anlamıştı. Bu sert yüzlü adamın kendisine neden böyle baktığını da anlamıyordu. Derin bakışlı yeşil gözleri öylesine deliciydi ki...

Genç adam kızın iri gözlerinden bakışlarını kaçırıp kızarmış omuzlarına ve incecik bir ipin tuttuğu bikinisinin gizlemeyemediği göğüslerine baktı. Beyaz bikinisini hâlâ ıslaktı. Küçük göğüslerini ve sivri uçlarını cömertçe meydana çıkarmıştı. Bal

rengi olmuş yanık teni, uzun zamandır havuzun ve denizin tadını çıkardığını belli ediyordu.

Neden sonra konuştu esmer adam. "Sanırım koşarak bana çarpan sendin?" dedi yavaşça ve suşlarcasına. Genç adamın gizemli, kalın bir sesi vardı.

"Koşmak suç mu? Sizden kaçınmaya çalıştım ama siz de önünüze baksaydınız beni görürdünüz!" dedi öfkeyle kız. Zaten adam o kadar iriydi ki ona çarpmaktan başka şansı olamazdı.

"Üzgünüm..." derken birden gülümsedi esmer adam. "Bu ev çok güzel! Ona bakıyordum. Fakat senin kadar güzel bir şeyin karşıma çıkacağını bilseydim, eve hiç bakmazdım bile..."

Genç kız afallamıştı. Yakıcı gözlerin göğüslerinde gezinmesi zaten hiç hoşuna gitmemişti. Öfkeli gözleri daha da parladı. Genç adamın biçimli dudakları hafif bir alayla bükülmüştü. Arkasından akşam güneşi vurmasına rağmen, biçimli ve sert yüzü açıkça hissediliyordu. Çok uzun boylu ve iri yapılı olduğunun fark eden genç kız, onun çenesine bile yetişemiyordu. Adama meydan okuyabilmek için başını alabildiğine geriye atmıştı. Bu sıcakta onun takım elbise giymiş olmasını aptalca buldu. Ve yine onun hafif bir alayla gülümsemesini ise yükselen bir öfkeyle karşıladı.

"Çok terbiyesizce!" dedi sıkı dişleri arasından.

"Sanırım... Ama senin güzelliğin çok gerçek!" dedi genç adam utanmadan.

"Benimle... böyle konuşamazsınız!" diye tısladı kız kabaca.

"Şaşkınlığımdan olsa gerek!" Sesi keyifli, gözleri yumuşaktı. "Burada görmeyi umduğum en son şey böyle bir güzellikti."

Genç kızın bakışları titredi bir an. Dudakları kurumuş gibi gerilmişti. Bu ne biçim bir adamdı? İnsan iki saniye öncesine kadar gormediği bir kadınla böyle konuşur muydu? "Önümden çekilir misiniz? Nişanlımı karşılayacaktım..." dedi elinden geldiğince soğuk bir sesle. Adamdan hiç hoşlanmamıştı. Tüm yakışıklılığına rağmen bir anda onu sevimsiz bulmuştu. Ve biraz da tehlikeli. Daha önce kimse kendisiyle böyle konuşmaya cesaret edememişti. Bu adamın hem cesur hem de utanmaz olduğu

bir gerçektir. Kendisini ne sanıyordu ki? Herhalde her gördüğü kadına böyle davranıyordu? İn gövdesi ise yolu neredeyse tamamen kapalıyordu. Ona sürünerek geçmek istemediği için de inatla karşısına dikilmiş, yana kaymasını bekliyordu.

Ama adam aniden hiç beklemediği bir şey yaptı. Genç kızın şaşkın bakışları arasında, iri elini uzattı ve yüzünün kenarına yapışmış bir tutam ıslak saç dokundu. İnce uzun parmakları tüy gibiydi. Hassas ve yumuşak.

Onları hafifçe kenara çekerken "Demek nişanlısın?" diye sükunetle mırıldandı. Sesinde gerçek bir hayıflanma vardı.

"Sen... sen ne yapıyorsun?" Genç kız ilk şaşkınlığını atlattıktan sonra sertçe adamın elini itti. Kalbi birden gümbür gümbür atmaya başlamıştı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Kendisine dokunan ilk erkek değildi elbette! Erkek arkadaşları olmuştu. Toy değildi. Ama hiçbirisi böyle izinsizce ve açıkça cinsellik kokan bir tavır takınmamıştı. Butun tüyleri diken diken olmuştu. Vücudu garip bir elektriklenme ile sarmalanmıştı. ıslak saçlarının hiç tanımadığı birisi tarafından ellenmesinin hoşuna gitmediğine karar verdi. Gözlerini kızgınlıkla açtı. "Bana nasıl dokunursun?" dedi yan hayret ve yan öfkeyle!

Adam hiç istifini bozmadı. Yeşil gözleri açıkça genç kıza süzüyor. "Bir dakika!" derken kalın erkeksi kaşları çatılmıştı. "Yoksa sen Pınar mısın?" diye sordu aniden.

Genç kız garip bir tavırla adamı süzdü. Yüzünü görmek için biraz yana kaydı ve güneşin ışınlarından korundu. Hayır! Bu adamı tanımıyordu. Daha önce hiç görmemişti. En azından yakın zamanda! İşin doğrusu, daha önce görmüş olsa kolay unutulacak bir adam değildi. Bunu kabul etmek lazımdı. Mutlaka hatırlardı. Sık siyah saçları geriye taranmıştı. Tam olarak ortadan değil, yandan ayrılmış gibi duruyordu. Alnının yanlarında iki seksi dalga, kıvrılarak kaşlarına doğru dökülmüştü. Hiç beyaz saç olmamasına bakarak otuz yaşlarında olduğunu düşündü. Kalm kaşları kavisliydi. Şimdilik sevimli bir şekilde gülen gözlerine rağmen, hiç de tekin bir adam gibi gözüküyordu. Suratı biraz assa, tehlikeli bir görünümü olacağı belliydi.

Dümdüz bir burun ve deniz yeşili gözler... Daha evvel bu kadar etkileyici koyu yeşil bir göz görmemişti. Belki korku filmlerinde... Şeytan görünümlü aktörlerde... Sinekkaydı traşı, köşeli ve eğleniyormuş gibi duran çenesini daha da meydana çıkarmıştı. Alaycı, kıvrık dudaklar?.. Hayır, bu adamı tanımyordu. Bir kadın olarak onu kesinlikle hatırlardı. Acaba uzak bir akraba falan mı?

"Sizi tanımıyorum!" dedi sertçe.

"Sadece hatırlamıyorsun!" dedi genç adam. Bakışlarındaki bir şey genç kıızı korkutmuştu. Daha evvel bir erkekten böyle ürktüğünü hatırlamıyordu. Kalbi yeniden hızlandı. Adam gülümsüyordu ve beyaz dişleri neredeyse gözükecekti. Ama ür-kütücüydü işte!

"Siz beni nereden?.." diye başladı ama adam onun sözünü kesti.

"Senin küçüklüğünü biliyorum! Çelimsiz bir çocuktun. Bu kadar güzel olacağın tahmin edilemezdi tabii!" diye gülümseyerek mırıldandı. Sonra hatırlarmış gibi başını salladı. "Ama bu aralar adını birkaç kere duymuştum. Ne diyorlardı? Eee?.. Hah, tamam! Çapkın Pınar! Vcdansız Pınar! Erkekleri avucunda oynatıp sonra da kapının önüne koyan güzel kıız! Hakkında çok söylenti var! Sen hiçbir erkeğin dizginleyemediğini söylüyorlar. Gerçekten de bir adam onu terk ettiğin için intihar etti mi?"

Genç kızın gözleri kızgınlıkla koyulaştı. Güzel dolgun dudakları kasıldı. Adamın meraklı sesinde alay tınısı da hissediliyordu. Genç kıız bir anda ondan olesiye nefret ettiğini hissetti. Ne kadar yakışıklı olursa olsun iğrenç bir erkekti o! Kendisiyle böyle konuşmaya nasıl cüret ederdi?

"Her söylentiye inanmayın!" dedi ters ters. "Ayrıca sizi tanımıyorum ve artık tanımak da istemiyorum. Sizden hoşlanmadım! Açık sözlülüğünüz kabalık sınırlarını aşıyor."

"Güzel! Ben de aynı şeyi senin için söyleyecektim. Duyduklarım arasında çok açık sozlu olduğun da vardı! Hırçın ve açık sözlü! Kavgacı..."

Genç kız alayla gözlerini kısı. "Bana inanabildiniz mi? Ama sizin kadar terbiyesiz olmadığımı için ben bir ferahlanacağım. Hakkınızda düşündüklerimi söylemeyeceğim. Şimdi izin verir misiniz? Nişanlımı kışkırtmanın gerekçesi?"

Ama adam yine hiç kıpırdamamıştı. Alayla başını eğdi. Genç kızın yanan bakışlarından hiç de etkilenmiş görünmüyordu. "Nasıl da gelecek! O gelinceye kadar güzellikini seyretime izin ver lütfen!"

"Sen... Sen..." Söyleyecek bir şey bulamadı. Neredeyse ellerini kaldırıp göğüslerini örtecekti. Bir erkeğin bu kadar terbiyesizce kendisini süzdüğünü hiç hatırlamıyordu. Evet, gizlice bakanlar, çaktırmadan izleyenler olmuştu ama böyle değil... Bu adam gibi değil... Bu dev yapılı adam çok farklıydı. "Bana böyle bakmayı keser misin?" diye sertçe isyan etti. Öfkesinden yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Sonra gözü, cüretkâr adamın arkasından gelen nişanlısına kaydı. Nişanlısının yüzü asıktı. Belli ki ikisinin konuştuğunu görmüş ve bundan hoşlanmamıştı. Büyük ihtimalle ona haykırıcasına söylediği son sözleri de duymuştu! İlk kez onun kıskanç bir erkek olmasından memnun oldu. İnşallah bu sinir adama dersini verirdi! İyi bir sporcu olan nişanlısı Erdem de, aşağı yukarı bu adam kadar uzun ve yapılıydı. Şimdi gelir ve ona gününü gösterirdi...

Erdem sinirli bir tavırla onlara yaklaşıırken, yabancı erkek de hafif geri çekilip gelene baktı. Ne korkmuş, ne de rahatsız olmuş gibi bir hali vardı. Çok uzun gelen bir süre içinde iki erkek birbirlerini süzdü. Genç kız, nişanlısı Erdem'in şaşırmış olduğunu ve öfkesinin nispeten azalmış olduğunu fark etti. Onun bu haline kendisi de şaşırdı. Nişanlısı bu kötü görünümlü adamı tanıyor gibi görünüyordu.

"Doğan?" dedi Erdem hayretle. Sonra kendisini topladı. Aynı çatık kaşlarla "Sen burada ne anyorsun?" diye sordu sertçe.

Genç adam ona aldırmadan yine kıza çevirdi bakışlarını. Gözleri bir an garip bir ateşle yanmıştı. Genç kız bunun öfke olduğuna yemin edebilirdi. Ne öfkesi? Neden?..

Fakat yeşil gözlerin bakışı hemen normal hale döndü. Pınar yanlış gördüğünü düşündü. O bakış belki de korkuydu? Olabilir miydi? Yok, sanmıyordu... Bu adam Erdem'den en az beş santim daha uzun ve çok daha iriydi. Bir doksandan uzun gözukmesine ve iri bedenine rağmen hantal durmuyordu! Üstelik gözlerindeki ışıık genç kızı rahatsız etti. Adamın Erdem'den hiç korkmadığı o kadar belliydi ki, Pınar birden ürperdi. İçinden bahane üretme isteğiyle, o anda ıslak olmasına ve hafif bir rüzgâr çıkmasına bağladı ürpermesini. Esmer yabancı umursamazca kendisini süzüyordu. Derin yeşil gözleri gizlemeye zahmet etmediği bir hayranlık pırıltılarıyla doluydu.

Sonra yeniden Erdem'e döndü.

"Nişanlısının sen olduğunu tahmin etmeliydim. Deniz ile iyi arkadaş olduğunuzu unutmuşum. Aslında Pınar'ın ağabeyi Deniz ile çok önemli bir işim vardı ama..." Gülümsedi. Bu bir meydan okuma gibiydi. "...Güzel nişanlıyla çarpışınca daha iyi bir iş yapıp, onun güzelliğini seyretmeye karar verdim," dedi açıkça. "Gerçekten çok şanslısın dostum! O gördüğüm en güzel... kadın."

Ve dönüp yine Pınar'ı seyredecek kadar cesurca davranmıştı.

Her ikisinin de şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Kendisini çabucak toparlayan Erdem oldu. Öfkeyle bir adım öne çıktı. "Bana baksana sen!" diye hırsıyla homurdandı. Ellerini yumruk yapmıştı ama genç kızın anlayamadığı bir nedenle durakladı. Pınar hayal kınkılığı ile nişanlısına baktı. En azından ona bir yumruk indirmesini bekliyordu. Nişanlısının bu adamı tanıdığı açıktı. Neden duralamıştı? Kahretsin! Yoksa? Yoksa... Tarzan'ı bile kıskandıracak kaslara sahip nişanlısı bu adamdan korkuyor muydu?

Gözleri ikisi arasında gitti geldi. Korkmasa bile çekindiği belliydi. Bu yabancıda insanlar ürküten bir hava vardı.

"Kızma hemen..." dedi Doğan sakınce. Elini hafifçe havaya kaldırmış ve Erdem'i engellemişti. Gerçekten de gözlerini bu güzel kızıdan alamıyordu. Zorlukla gözlerini çevirip Erdem'e baktı. Onun kendisini yumruklama ihtimaline karşı da hazır.

adında. Yumruklarınıyınca sözlerine devam etti "Onu hak etmek için çok uğraşmış olmalısın! Tehrik edenim," dedi yavaşça.

Kısa bir bakıştan sonra döndü ve genç kızı gülümseyerek yanından geçti. Doğruca birkaç metre ilerideki evin giriş kapısına yöneldi. Cam bölme açıktı. Genç adamın gülümsemesi hâlâ dudaklarında kalmıştı. Dikkatini az sonra yapacağı konuşmaya vermek için kız aklından çıkarmaya çalıştı. Fakat o güzel melekse rengi gözlerini unutmak zordu.

İçenye izin istemeksizin girdi. Daha girer girmez aradığı kişiyi karşısında bulmuştu. Ayakta durmuş, belli ki kendisinin gelmesini bekliyordu. Bir an karşılıklı bakıştılar.

"Kardeşimle ve nişanlısıyla ne konuşuyordunuz?" dedi karşısındaki uzunca boylu kumral adam. Gergin yüz hatları sakın olmaya çalıştığını gösteriyordu. Doğan bundan etkilenmedi. O gerginliğe alıştı.

"Önemli bir şey değil.. Sadece kardeşinin bu kadar güzel olduğunu bilmediğimi ve şaşırdığımı söyleyebilirim. Küçükken sıkı ve hırçındı. Şimdi ise inanılmaz güzel bir genç kız olmuş. Fakat belli ki hırçınlığı değişmemiş. Sana da hiç benzermiyor Deniz."

"Annelerimizin ayn olduğunu biliyorsun!" dedi Deniz sakinçe. "Ben çok küçükken babam onun annesiyle evlenmiş!"

"Kaç yaşında şimdi? On sekiz mi?"

"Seni ilgilendirmez Doğan! Biz işimize bakalım mı?"

"Bakalım tabii... Bu arada Erdem'i görmek beni biraz şaşırttı. Demek hâlâ seninle beraber?"

"Ortak olduğumuzu bilmiyor musun?"

"Hayır! Ortaklığınız yeni mi?"

"Evet... Erdem ile altı ay önce yine karşılaştık. Hemen hemen altı yıldır birbirimizi görmüyorduk. Sonra kardeşim ile birbirlerine âşık oldular. Onlar nişanlandıktan sonra da ortak bir iş kurmaya karar verdik. Biliyorsun, bu ara bizim aile işimiz hiç iyi değil. Şimdi ikimizin bir turizm şirketi var." Sinirli

bir tavırla gözlemini kısıtı. "Senin otellerin de bizim çalışma listemizde... İşlerimiz tena değil. Tabii sen onu da batırmazsan!"

Doğan gulumsekti. Cözleri Deniz'in üzerindeydi. Deniz için çok yakışıklı denemezdi ama çekici bir adam sayılırdı. İyi giyinmeyi ve iyi yaşamayı severdi. İnce bıyıkları ona yakışıyordu. Fakat müsnefligi hep başına dert açmıştı.

"Batıran ben değilim, sensin!" dedi alayla. "Ben sandığın kadar kötü değilim! Bunu biliyorsun. Harcamalarına dikkat etmelisin. Kumarı bırakmalısın. Borsada yaptığın yatırımlara da dikkat etmelisin. Şimdi söyle bakalım, ödeme hazır mı?"

"Ödemeleri yapamayacağımı biliyorsun!" dedi Deniz öfkeyle. "Hiç param yok."

"Ama yapmak zorundasın? Sana verdiğim süre bitti... Sana altı ay tanıdım ama sen bu sürede hiçbir şey yapmadın!"

"Parayı toparlayamadım..." Sesi sıkıntılıydı.

"Ne kadar toparladın peki?"

"Fazla değil..."

Genç adam rahatça bir koltuğa otururken, dikkatle Deniz'in yüzünü suzuyordu. Adamın sıkıntısını iyi anlıyordu. Temin etmesi gereken para oldukça fazlaydı. Fakat yine de onun için üzulmüyordu. İş hayatında çok daha küçük paralara daha fazla zaman tanıdığı olmuş ya da çok daha büyük paralara çizgi çekmişti. Bu meblağ kendisi için o kadar önemli değildi. Ama içinden yıllardır tanıdığı bu adama iyilik yapmak gelmiyordu.

"İçecek bir şey alır mısın?" diye sordu Deniz.

"İstemem!" diye kestirip attı Doğan. Sonra "Bak dostum!" diye başladı sakince. "Zaten burada birkaç günlük bir işim vardı. Senin için özellikle gelmedim. Şanslısın çünkü kendim geldim. Geldiğim gün sürenin azaldığını sana söylemişim. Süre bitti... Ve yarı gidiyorum."

"Biraz daha zaman ver..."

"Veremem... Ben de bir iş adamıyım. Bunun ne demek olduğunu en iyi sen bilirsin? Sana adamlarımı yollayabiliyordum ama şahsen gelmeyi tercih ettim. Dostluğumuzun hatırına..."

"Sesinde hafif bir vüru vardı. İki asla dıvı olmuştı. "Bir yennin kınmasını elbette istemem. Onlar benim kadar anla yışlı olamıyorlar "

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Genç adam omuz silkti. "Beni tanımıyorsun"

"Seni tanıyorum. Kumaranende senden çok bahsediliyor. Kıbrıs'ta herkes senin nasıl karanlık bir adam olduğunu biliyor."

Genç adam gulumsekti. Bakışlarında gerçekten de karanlık bir ifade belirmişti. "Bu sözlerinin sana bir faydası olacağını sanıyor musun?"

"Sana söyledim... Ödeyemem!" Pişmanlıkla ellerini cebine soktu.

"Bana hiç yardımcı olmuyorsun? Şu anda elimde günü gelmiş ve geçmiş altı senedin var. Büromdaki kasada yedi tane daha var... Bunları işleme koymamın seni bitireceğini biliyorsun, değil mi?"

Adamın omuzları iyice çökmüştü. "Ben bittim zaten!"

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Doğan merakla sordu, "Bankalara ne kadar borcun var?"

"Çok!"

"Şirket?"

"Ödemeleri yapamıyoruz. Piyasayı biliyorsun..."

"Babanın şirketi zorda mı yani?"

"Bu iki senedir zordayız. Babam bana devrettiğinde her şey güzeldi. Güllük gülistanlık... Ama tüm dünya gibi biz de sallandık. Birçok anlaşmamız iptal edildi. Bankalar aldığımız kredileri zorluyorlar. Beklemeye yanaşmıyorlar."

"Sen de aptal gibi kumar mı oynadın?"

Deniz sıkıntıyla iç çekti. "Eskiden de oynardım... Sadece son zamanlarda bir umutla oynadım. Belki kazanırım diye!"

Doğan alayla güldü. Gözleri ise gülmüyordu. "Sanırım yakında hapiste çürüyeceksin?" dedi yavaşça. Bu basit bir tespitti.

"Evet..." diye mırıldandı adam. "Sen yapmazsan banka yapacak!" Sonra omuz silkti. "Belki böylesi daha iyi... Hapis yani! Batıma durumu nasıl açıklayacağımdan korkmasam, onun duyacağı hayal kırıklığı beni üzmesee... intihar bile edebilirim!"

"Akıllıca bir yol olurdu! Tabii bu beni engellemez. Senet üzerinde şirket ve diğer gayrimenkullerinizin isimleri de var. Hisselerin çoğu benim... Ama sanırım sen öldükten sonra nakit paramı alamayacağım gibi bir de bu batık şirketi kurtarmak için üzerine daha da para vereceğim... Çok ironik!" Gözleri etrafta gezindi. "Sanırım bu ev de benim?.."

"Henüz değil... Zaten o da bankaya ipotekli!"

Doğan bir kahkaha attı. Kahkahası dışarıdan bile duyulmuştu. "Bak sen! Çok zekice! Bir malı birden fazla kişiye pazarlamak iyi kâr getiriyor olmalı?"

Deniz cevap vermedi.

"Zaten kıyıda köşede bunun gibi on tane evin daha yoksa bu borcun bir kısmını bile ödeyebileceğini sanmam! Öyle değil mi?" diye sordu Doğan.

"Madem biliyorsun, neden soruyorsun?"

"Hiç.. Laf olsun diye. Peki, benim param ne olacak?"

"Bana biraz daha zaman ver!"

"Ben yardım kuruluşu değilim!" Alaycı pırıltılı gözleri kızmak üzere olduğunu gösteriyordu.

"Ama bu paraya senin hiç ihtiyacın yok! O kirli geçmişinle kazandığın paraların yanında bu miktar önemsiz kalır! Bana biraz daha zaman versen hiçbir şey kaybetmezsin!"

Genç adam aniden yerinden kalktı ve hızla karşısında dikilen Deniz'in üzerine yürüdü. Sonra sertçe kaliteli gömleğinin yakasını iki eliyle tuttu ve adamı öfkeyle kendisine çekti. Gözleri yanıyordu. İlginç olan Deniz'in kurtulmak için hiç çaba sarf etmemesiydi.

"Zamanın yok!" diye homurdandı. "Bunu kumar oynama-
dan önce düşünecektin! Paramı derhal istiyorum. Hemen bir çare bulsan iyi olur!"

"Ne... ne yapabilirim ki?" Deniz karşı kıyıya ve yakasını tutan elleri itmeye bile çalışmamıştı. Doğan'ın nasıl bir adam olduğunu çok iyi biliyordu çünkü! O engellenememişti. Durdurulamazdı. Gücü ona yetmezdi. Bu adamın karınlık geçmesini kendi çevresinde bilmeyen yoktu. O bir amatör değildi. Tehlikeli ve dediğini yapan bir düşünceli. Ona karşı kıymak, o anda kendisine kırk bir buruna mal olabiliyordu. Belki de daha fazlasına... Ve bir zamanlar onun kıldığı kolu hâlâ ara sıra sızlıyordu. Üniversitede beraber okurken bile onun ne kadar çılgın olduğunu bilmeyen yoktu. O asla korkmaz ve asla altta kalmazdı.

Genç adam onu ittirip biraz uzaklaştı. Ellerini cebine sokup dalgınca geniş cama gitti. Buradan arka taraftaki büyük havuz görünüyordu. Birkaç genç kadın ve erkek havuzda yüzyüyorlardı. Hemen kıyıda ise Deniz'in kardeşi Pınar, yanındaki nişanlısıyla konuşuyordu. Bir şezlonga yan yana oturmuşlardı. Erdem'in eli kızın elini tutuyordu. Genç kız dikkatle adamın anlattıklarını dinliyordu. Kendisi hakkında konuştuklarını tahmin etti. Alayla gülümsedi. Bu kız hakikaten çok güzeldi. Üstelik kendisinden hoşlanmamıştı. Oysa genel olarak kadınların ilgisini hemen çekerti. Genç kıızı alıcı gözüyle süzdü. Narın omuzlarını, sıcak rüzgârda salınan simsiyah saçlarını izledi. Kuruyan saçları beline kadar inen gür bir şelale gibiydi. Pınar hakikaten çok güzeldi. Burnu havada ve şımarıktı ama aynı zamanda gereğinden fazla güzeldi... Gördüğü en güzel ve seksi kadındı. Fazla seksi... Onu gördüğü ilk andan beri içinde ona karşı dayanılmaz bir arzu duymuştu. Ona karşı hissettiği bu his arzu olmalıydı...

"Pınar kaç yaşında?" diye sordu bakışlarını Deniz'e çevirerek. "Ama bu sefer soruma cevap ver!" Sesini sertleştirmişti.

"Yirmi..." diye isteksizce murıldandı Deniz. "Bir ay kadar sonra yirmi bir olacak!"

"Reşit yani! Sen her şeyini kaybedince o ne yapacak? Bir eğitimi var mı?"

"Daha üniversitede okuyor. Bana biraz daha süre vermeyecek misin?"

"Hayır! Sen böyle şeylere alışıksın! Hatırlarsan süre konusunda sen de çok acımasızdın?"

"Köprünün altından çok sular aktı!"

"Benim için değil... Ama kardeşine yazık olacak. Her şeyi-nizi kaybedince sanırım nişan da bozulur! Erdem'in aptal olduğunu sanmam. Bu durumda yeni kurduğun şirketin hisse-lerini de bana devretmek zorundasın!" Alayla yine gülümsedi. "Ve Erdem bundan hiç memnun kalmayacak!..."

"Her şey geçmişte kalmadı mı? Hepimiz çok gençtik! Hata yapmaya hazırдық!"

Doğan umarsızca camdan dışarıya baktı. Onu dinlemiyor gibiydi. Cozleri bir an dışandaki genç kızın mükemmel yüzünde, çocuksu ama şu anda kendisine çok seksi gelen vücutunda gezindi. İncecik ve biçimliydi. Avuçlarıyla omuzlarından yakaladığında teninin ne kadar da yumuşak ve çekici olduğunu hatırladı. O güzel ve diri vücudu her erkek kollarının arasına almak ve doyasıya sevmek isterdi. Onun başka erkeklerle ilişkisi olduğunu duymuştu. Çapkın kızın bakire olmadığını tahmin etmek zor değildi. Bu zamanda kızlar sevişmek için evlenmeyi beklemiyorlardı. O anda müdesinin krampla kasıldığını hissetti. Uzun zamandır bir kadına karşı böyle cinsel bir ihtiyaç duymamıştı. Her nasılsa kendisi de onunla sevişmek için çılgın bir arzu duymuştu. O güzel gözlerin kendi bedeni altında kıvrılırken daha da koyulaşacağını tahmin etti. Sevişirken büyük ihtimalle çığlıklarını bastıran kadınlardandı o...

Sonra aniden döndü ve diğer adama yaklaştı. Heybetli bedeninde korkunç bir enerji vardı. Bu iri yan tekunsiz adamın üzerine gelmesi ile Deniz bir adım geriye gitmişti. Doğan bir an onun karşısında bir şey söylemeden durdu. Çatık kaşları bir şeyler düşündüğünü gösteriyordu. Sonra kararsız bir tavırla elini kaldırıp alına dökülmüş saçlarını geriye itti. Bu esnada belindeki silah kısmen gözükmüştü. Böylece bu sıcakta nıye ceket giydiği belli olmuştu. Sonra karannı vermiş gibi, sakın bir tonla konuşmaya başladı.

"Dinle! Doğru söylüyorsun! Benim senin parana ihtiyacım yok..." dedi sakince. Kararlı bir adamın yüz ifadesi vardı onda. "O para sende kalabilir. Ayrıca seni diğer dentlerinde de kurtarabilirim..."

Deniz'in yüzü meraklı ama kuşkulu bir ifadeye bürünmüştü. Kimseden korkmayan, acıması olmadığı söylenen Doğan isimli bu karanlık geçmişli adam, kendisine yardım edeceğini mi söylüyordu?

"Anlamadım?"

"Bir anlaşma istiyorum..."

"An...anlaşma mı?" diye kekeleydi Deniz belirsizce. Gözleri inanılmaz derinlikteki koyu yeşil gözlerdeydi. Neredeyse siyahtı.

"Evet, anlaşma! Senetlerini yırtıp atanım... Bankalara olan borcunu da öderim... Ayrıca çevrene ne kadar daha borcun varsa... hepsini öderim! Kuruşu kuruşuna! Yeni şirketinin kolay işler bulmasını da sağlarım. Benim otellerimle çalışmanızı kolaylaştırırım..."

Deniz aptal değildi. Belki aptal bir kumarbazdı ama aptal bir işadamı hiç değildi. İş konusundaki başarısızlığı gerçekten de zor piyasa koşullarındandı. Kuşkusu iyice artmıştı. Meraklı bakışlarla karşısındaki dev adamı süzüyordu.

"Nasıl bir anlaşma bu?"

"Oldukça basit... Her şeyini geri kazanmak istiyorsan, benim dediklerimi koşulsuz olarak yapacaksın..."

"Tamam da... ne istiyorsun benden?" dedi hayretle. Aklından yüzlerce saçma sapan düşünce geçiyordu. Her düşüncesi saçma ve gerçek dışıydı. Bu adamın ne yapmak istediğini anlamıyordu. Ne var ki en çılgın düşüncesi bile onun az sonra söylediklerinin yanında solda sıfır kalırdı.

"Çok basit!" diye mırıldandı Doğan. "Kurtulmanıza karşılık... istediğim tek şey güzel KARDEŞİN!"

İKİNCİ BÖLÜM

22

Pmar yan gözle evin ışıldayan camuna baktı. İçerisi tabii ki gözükmüyordu. İçinde anlayamadığı bir korku vardı. Adamın varlığı onu rahatsız etmişti ama bunun ötesinde bir şeyler hissediyordu. Her nasılsa bu adamın kendi hayatında önemli bir rol oynayacağını hissediyordu ve bundan korkuyordu. Daha evvel içgüdüleri onu hiç bu kadar uyarmamıştı. Kendisini bu histen kurtarmaya çalışıyordu. O Doğan denen adam Deniz'i tanıdığına göre, ileride onunla görüşmesi yine muhtemeldi. Fakat onunla değil yine görüşmek, aynı şehirde olmak bile istemezdi. Gülümsemesine rağmen ne kadar da korkunç bir adamdı?

Yakışıklılığının ardında tüylerini diken diken eden bir şey vardı. Bunun ne olduğunu adlandıramıyordu. Şu anda içeride Deniz ve o sersem herif ne konuşuyorlardı acaba? Bu arada dikkatini de Erdem'in anlatıklarına vermeye çalışıyordu.

"Kimse nasıl zengin olduğunu bilmiyor!" diye söyleniyordu adam. "Doğu'daki akrabalarından çok büyük bir miktarda para kaldığı söyleniyor. Kıbn's'ta iki kumarhanesi ve ülkede birkaç oteli varmış. Oysa üniversitede okurken beş parası yoktu. Üniversitede üçümüz de ayrı okuldaydık. Burslu okuyordu. Şerefsiz... Çok zekiydi! Ve parlak bir sporcuydu. Bursu sizin şirket veriyordu. Babası senin babanın şoförlüğünü yapıyordu. Sen babasını da onu da hatırlamazsın belki... Çünkü o sıralar çok küçüktün."

"Hiç hatırlamıyorum. Bu... bu Doğan denen adam o zaman evimize gelir miydi?"

"Evet. Getir götür işlerinde bazen babasına yardım ederdi. Annen her nedense Doğan'ı çok severdi. Şimdi de görse eminim

"Ben yine girmekten mutlu olur. Deniz'i verdiği partilere Doğan'ı da çağırması için birkaç kere uyardığını hatırlıyorum."

"Nıma! Şöhrün çağırmasını mı?"

"Evet. Yine de bir iki kere hariç, ağabeyin onu çağırma-mayı tercih etti. Onunla yıldızı pek barışmazdı yanlış hatırla-nuvorsam?."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Bir kere sosyal bir konum da vardı tabii. Ay-rica Doğan da biraz tersti. Babasının zoruyla bir kere partiye gelmişti. Sonra bir daha da gelmek istemedi."

"Ne oldu ki?" diye merakla sordu Pınar. "Onunla alay mı ettiler?"

"Yok canım! O dediğin şey eski Türk filmlerinde olur. Gerçi önce erkekler arasında alay konusu edilmeye çalışılmadı değil. Ben de dahil biraz üstüne gittik sanırım. Bu da kızlar arasında ters tepti. Zaten parlak bir sporcu olduğu için okulda tutulan bir tipti. Öyle mesafeli tipleri çekici de buluyorlardı galiba!"

"Sonra ne oldu?" Çekici olmasıyla fazla ilgilenmedi. Ona göre de yakışıklıydı ama öyle çok çekici gelmemiştir.

"Hiç! Bir daha da partilere gelmedi. Bence tam bir inektir. Derslerini çalışmayı tercih etti. O zaman bile çok hırslıydı. Ve onun çok zeki olduğunu kabul etmek lazım. Hırslı, ezik ve zeki... Okulda öğretmenlerin gözdesiydi. Herkes onun yüksek lisans yapıp öğretmen, profesör gibi bir şey olacağını sanıyordu. Sonra şaşılacak bir şey oldu. Okulu birincilikle bitirdikten bir ay sonra birden ortadan kayboldu. O ay babası sizin şirketten hoş olma-yan bir sebep yüzünden kovulmuştu. Para meselesiydi. Sanı-rım aynı dönemdi. Adam iki sene hapis yattı. Baban ve kardeşin ondan şikâyetçi olmuştu. Doğan bir daha meydana çıktığında aradan yıllar geçmişti."

"Bu arada ne yapmıştı?"

"Bilmiyorum. Döndüğünde çok zengindi. Herkes onun ülke için gizli işlerde çalışan bir paralı asker olduğunu söylerdi. Gizli ve özel işler! Boyu posu, cesareti, iyi konuşması, kendine gü-venü... Bazen dağlarda zor şartlarda, bazen dünyanın en zengin

ülkelerinde iyi koşullarda... Ne kadar doğru bilmiyorum. Belki de şehir efsanesi. Ama ne yaptıysa kendi cebini doldurmaktan da geri kalmamış. Belki de devlet böyle özel işler için iyi para veriyordur! Kim bilir? Belki de ganimetleri toplamasına ses çıkarmıyorlardır. Sonra Kıbrıs'ta iki kumarhanesi olduğunu öğrendik. Akdeniz kıyısında da birkaç oteli var sanırım. Kısa zamanda ülkenin sayılı zengini oldu. Onun hakkında en çok duyduğum şey ise artık karanlık bir adam olduğu... Acımasız! Riski ve hızlı düşünmeyi seviyor. Eskiden de severdi..."

"Sen de mi ondan hoşlanmıyorsun?"

Adam omuz silkti. "Pek hoşlanmadığım doğru. Okuldaki kızlar parasızlığına rağmen ona bayılırlardı. Ne yazık ki iyi konuşan hergelenin tekidir."

"Ama iyi konuşan yakışıklı hergele demeyi unuttu!" diye aklından geçirdi Pınar. Erdem'in onu kuskandığı açıktı. Kim bilir, geçmişte belki de bir kız arkadaşını ona kaptırmıştı? Belki de birden fazla... Adamdaki bu yoğun cinsel çekiciliğin gençliğinde de olup olmadığını merak etti. Evet, kendisini urkutmuştu ama inanılmaz seksi bakışları olduğu da bir gerçektir. Göğüslerinde gezinen yakıcı yeşil gözler, aynı zamanda fazlasıyla da cesurdu. O gerçekten de pislik bir herifti.

"Peki, babası niye hapse girdi?" diye sordu. İlgilenmemeye çalışmasına rağmen merak etmekten de geri kalamıyordu.

"Bunu ağabeyine sor. Tabii ben de olayı biliyorum ama onun anlatmasını tercih ederim. Doğan birden kaybolup da sonra ortaya çıkmadan bir süre önce, babası aniden hapisten kurtulmuştu. Çok ilginç değil mi? Fakat sanırım babası orada kötü hastalanmış. Bir sene bile surmedi. Öldüğünü duydum."

"Buraya niye gelmiş peki?"

"Deniz onun intikam almaya çalıştığından falan bahsetti ama tam açıklamadı. Bilirsin, abin de sır kupudur!"

"Şimdi abime düşman mı yani?" dedi Pınar öfkeyle. "Kendi babasının yaptığı hata yüzünden?"

"Sanırım. O iyi bir adam değil! Eskiden de bizi kışkırtırdı. Biz arabayla okula gelip gidiyoruz, zenginiz diye haset edendi.

"Çünkü o babasına kolaylık olsun diye boş vakitlerinde başka işler de yapardı. Takdir ediyorum ama o bunun için bizi suçlamış gibi davranırdı!"

"Ama bu çok saçma?" Böyle ıhtıraz etmesine rağmen, nedense Erdem'in biraz olayları abarttığını düşündü. O adam birtüneli kuşanacak gibi durmuyordu.

"Evet! Ama dedim ya! O iyi bir insan değil!"

"Birisine ona dersini vermeli!" Sonra endişeyle alını kıştı. Gözleri yine camdan içeriye döndü ama ışık yansımasından dolayı içeriye görmesi hâlâ mümkün değildi. "Ya şimdi abime..." diye başladı. Aklına bile getirmek istemiyordu. Bu adam ya şimdi abisine kötü davranıyorsa? Orta boylu yakışıklı abisinin bu ini adama karşı koyamayacağı gün gibi açıktı. Erdem'in bile az önce ona karşı çıkamadığını hatırlaması endişesini arttırdı.

Erdem yerinden kalktı. İsteksizce kızın zarif elini bırakmıştı.

"Ben en iyisi gidip bir bakayım. Buraya niye geldiğini ben de merak ettim!"

Pınar da kalktı ve onu engelledi. Gözleri öfkeyle yanıyordu. "Hayır! Sen dur, ben gitmek istiyorum. Sen gidersen şimdi kavgaya falan çıkartırsın. Burada beni bekle! Ya da gidip havuza gir. Ben gidip bir bakayım."

"Ama?"

"Ben bakanım dedim." dedi Pınar kararlı bir sesle. "Sen soyunup havuza gir! Hava çok sıcak! Biraz ferahlarsın!" Gözleriyle üzerine giyinecek bir şey aradı ama havuza doğrudan biki-nisiyle geldiğini hatırladı. O çapkın bakışların karşısına yine bu küçük kumaş parçasıyla çıkmaktan başka bir şans yoktu. Acaba önce odasına çıkıp üzerine ince bir kıyafet mi geçirseydi? Ama o zaman belki de geç kalmış olacaktı. Vakit kaybetmek istemiyordu. Hem ne vardı ki? Burası kendi eviydi.

Ayaklarına pahalı topuklu terliklerini geçirip camekânlı odaya yöneldi. Şimdi boyu biraz uzamıştı. Esmer adamın yanında ufak tefek kalmak istemiyordu. Sürgülü kapıyı çekip açmadan önce bir an durakladı. Işık yansıması yüzünden klimalı serin odada olanları göremiyordu.

O sırada içeride, Deniz şaşkınlıkla Doğan'a bakıyordu. Doğan hiç umursamadan gidip bir koltuğa oturdu. Bacak bacak üstüne atıp gözlerini Pınar'ın ağabeyine dikti.

"Sen ne dedin?" diye sordu Deniz kuşkuyla. "Yanlış duydum herhalde?"

"Yanlış duymadın..."

"Ne..ne demek istedin peki?"

"Açık.. Kardeşini istiyorum dedim. Sadece bana olan borcun beş milyon dolar civarında.. Bir bu kadar da bankalara olsa? Büyük para? Ödeyebileceksen sorun yok."

Deniz de bitkin bir halde bir koltuğun ucuna ilişti. "Bana böyle bir şey teklif ettiğine inanamıyorum?"

"Ediyorum.. Bak! Bana yirmi dört saat ver. Sadece yirmi dört saat.. Beraberimde onu da götürüyüm. Burada kalıp onun fikrini değiştirmek isterdim ama gerçekten çok işim var. Donmem lazım. Bu yirmi dört saat içinde eğer onu ikna edemezsem, geri yollanm!"

"Ne..neye ikna edeceksin?" diye yine kekeleydi Deniz. Bakışları duyduğu bu teklifle kararmıştı.

"Rahat ol! Endişe etme! Kötü bir niyetim yok. Evlenmeye tabii!.."

"Ne?" diye hayretle bağırırdı adam.

"Evet! Evlenmeye! Zaten uzun zamandır evlenmeyi düşünüyordum. Hemen ikna olmayacağını kabul ediyorum. Benimle gelmesine göz yumarsan..." Cebindeki senetleri çıkarıp kıydaki sehpa üzerine öylesine attı. "...Bunları hemen geri alabilirsin?"

"Saçmalıyorsun! O böyle bir şeyi asla kabul etmez! Hem Erdem'i deli gibi seviyor!"

"Sevgi boş şey... Parasız kalmıca o da işe yaramaz. Bir kadın için güvence her şeydir!"

"Pınar için değildir. O hayatta görebileceğin en asi kadındır. İstemediği hiçbir şeyi zorla yaptıramazsın!"

"O herum sorunum. Bu yirmi dört saat içinde hâlâ geri dönmek isterse onu bırakacağım söz veriyorum. Diğer senetleri de geri yollayacağım. Bilirsin, sözümü tutarım!"

"Asla evlenmez!"

"Senden talep ettiğim yirmi dört saat, geri dönmeyi isteyip istememesi konusundaydı. Yarın bu saatlerde telefonla konuşur onun fikrini öğrenirsin. Evlilik için ise biraz daha zaman gerektigini kabul ediyorum. Benimle kalmayı kabul ederse ve geri dönmezse ona çok iyi bakacağım söz veriyorum. İnan bana tek amacım evlenmek. Alıp evime, annemin yanına götüreceğim. Eger bir süre sonra evlenmemiş olursak da bir şey kaybetmemiş olacaksınız. Avukatlarıma tüm borçlarınızı temizlemeleri talimatını İzmir'e varır varmaz veririm."

"Sen... Sen onu metres mi... yapacaksın?"

"Bu kötü bir laf! Hayatımda bir yer vereceğim. Sen onu nişanım gibi kabul edebilirsin."

Deniz guldu. Acı ama samimi bir gülüştü. "Benden nefret edecek. Ve senden de! O asla affetmez! En ufak bir fırsatta hayatımız cehenneme çevirmeye çalışacak. İntikam almak hırısı asla sönmeyecek!"

"Çok zengin bir kocaya kavuşacak?"

"Sevdiği adamdan asla vazgeçmeyecek!"

"Makul bir süre sonunda sevdiği adama dönebilir!"

Deniz öfkeyle ona baktı. "Ondan bıktığında mı?"

Doğan ifadesiz bakışlarla bakıyordu. Sonra merakla sordu. "Bakire olduğunu sanmıyorsun, değil mi? Ben hiç sanmıyorum... Hepinizin hayatını kurtaracağını bilirse, bu durumu çok sorun yapacağını sanmıyorum!"

"Sen de onu tanı mıyorsun! O tatlı görüntüsü altında esp-rilî bir cadı vardır. Şaka yaparken bile seni yerin dibine sokabilir. Koynuna girmektense seni veya kendisini öldürmeyi tercih eder! Sana söyledim. Kimse ona istemediği bir şeyi yaptıramaz!"

"Bu riski göze alabilirim. Kendisini öldürmesine ise asla izin vermem. Sana söz veriyorum, yanımdayken ona bir ~~prenses~~ gibi davranılacak. Ben de dâhil, herkes ona saygı gösterecek."

Deniz düşünceli bir şekilde karşısındaki adamı süzüyordu. Ne düşüneceğini de bilmiyordu aslında. Kafası karmakarışık. Bu adama olan borcu o kadar yüksek bir meblağdı ki!

"Gerçekten evlenmek istiyor musun?" diye sordu şüphyle.

"Evet!"

"Neden?"

Doğan dürüstçe cevap verdi. "Onun gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünüyorum. Vahşi olduğunu ben de fark ettim. Bu da hoşuma gitti. Monoton bir hayat istemem. Ayrıca sosyal olarak iyi yetiştirilmiş ve kültürlü... İyi bir aileden..."

"Onun kültürü seni fersah fersah geçer!" diye homurdandı Deniz. "Bak! Yine söylüyorum. Senden hep nefret edecek! Seninle asla evlenmeyecek? Yirmi dört saat bile ona hâkim olamazsın?"

"Bu durumda sen yine avantajlısın, değil mi?"

Belli ki Deniz'in aklında bir sürü soru vardı. Bu meseleye ikna olmadığı ama mantıklı gelmeye başladığı gözüküyordu. Sıkıntılı bir sesle sordu. "Tecavüz edip dövmeyeceksin, değil mi?"

"Saçmalama! Bu dediğin iki şeyi hiçbir kadına yapmadım. Evleneceğim kadına ise asla yapmam! Benimle birlikte olursa kendi isteğiyle olacak." Hafifçe gülümsedi. "Tabii bazı şeyler için biraz zorlamam gerekebilir. Evlilik gibi mesela? Azıcık korkmasında bir sorun var mı?"

"O asla korkmaz! Sen çetin bir kayaya çarptın. Bunu yakında göreceksin?"

"Bakalım..."

"Annemle babama ne diyeceğim? Yakında çıktıkları Avrupa turundan dönerler!"

"Gerçeği söyle.. Pınar'ın nişanı bozduğunu ve benim onunla evlenmeye niyetim olduğunu... Annen eskiden beni *severdi*?"

Deniz bu söze bir yorum yapmadı. "Annem buna *kanma* yacaktır?"

"Orasını bilmem. Şu andan itibaren Erdem ile nişanının bozulduğunu söyleyebilirim. İnandırabilmek senin görevin."

"Sana nasıl güveneceğim?"

"Maddi olarak mı, Pınar konusunda mı?"

"İkisinde de!"

"Sözüm senettir! Mümkünse Pınar ile evleneceğimi tekrarlıyorum. Değilse bile birkaç ay beraber olmayı umuyorum. Bu da olmazsa yarın akşam senin yanında olacağına söz veriyorum. Sonuç ne olursa olsun bana ait borçlarını sileceğim. Evlenirsek eğer, banka borçlarınızı ve diğerlerini de temizleyeceğim. Fakat bu durumda şirketin yönetimini senden alıp benim atayacağım bir kişiye veririm. Daha profesyonel bir ekibe! Sen zaten yeni bir iş kurmuşsun. Belli ki babanın şirketinden umudu kesmişsin."

O sırada camlı bölme ardına kadar açıldı ve içeriye uzun boylu esmer güzeli Pınar girdi.

Genç kız içeriye girdiğinde, bir an için şaşırdı. Ortam hiç de sandığı gibi korkunç değildi. Doğan rahatça bir koltuğa oturmuştu. Pınar içeriye girdiğinde, genç adamın delici bakışları bir an onun üzerinde, küçücük bikinisinde ve uzun bacaklarında gezindi. Sonra alaycı bakışları Deniz'in üzerine döndü.

Bu bakışları görmezden gelemeyen Pınar, yine ondan nefret ettiğini hissetti. Dişlerini sıktı. Kolunu rahatça koltuğun arkasına attığı için, sıyrılan ceketinden belindeki parlak metali görmüştü. Bunu bilerek yapıyor olmalıydı lanet herif! Onları korkutmak için! Belinde tabancayla gezen bir mafya babası olduğunu düşündü. Başka türlü olamazdı. Güzel bir suratın arkasına saklanmış kötü bir adamdı o. Bu bakışlar en nefret ettiği modeldi.

Ortam sakin gözükmeyle beraber içeride belirgin bir gerginlik olduğunu hissetti. İki erkeğin bakışmalarında karşılıklı bir şeyler olmuştu. Gergin görünen abisine baktı. Belli etmese de onu iyi tanırdı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Genç kız abisinin yanına gitti. Doğan onu süzmeye devam etti. Onun gözlerindeki nefreti görmüştü. Vahşi bakışlı gözleri, bir an için adama binlerce bıçak saplamak istemişti sanki.

Güzel ve tehlikeliydi. Boyun eğmez bir dilber! Bu onu daha da heyecanlandırırdı.

İnkar ise sakın görünmeye ve hiç haz etmediği yabancıya bakmamaya çalışıyordu. Fakat arkasından izleyen gözlerin, dar kalçalarındaki yakıcı etkisini hissedebiliyordu. Bu garip bir duyguydu. O güne kadar bir sürü erkek arkadaşı olmuştu ve daha önce ona böyle bakan ve içini burkan başka bir erkek olmamıştı. Ne tertibesiz bir adamdı? İçi kıpır kıpırdı. Her geçen saniye ondan ölesiye nefret ettiğini hissetti. Abisini böyle korkuttuğu için, Erdem'i ürküttüğü ve kendisinde de mide bulan-dırıcı duygular uyandırdığı için ondan nefret ediyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye fısıldadı Deniz'e.

Adamın gözleri çekinikti. Bakışlarını kaçırmaya çalışması da çok garipti. "Aslında değil..." diye mınıldandı.

"Ne var?" Bakmadı ama gözünün ucuyla adamı işaret etti. "Bu adam niye gelmiş? Senden ne istiyor?"

"Şey... Ona borçluyum." Utançla gözleri bulanıklaştı. "Çok borçlandım."

"Nasıl çok?"

"Çok işte!" Gözleri ayağa kalkmış olan Doğan'daydı. Genç adam ayağa kalkmıştı ve kendilerine yaklaşmaya başlamıştı.

"Ona mı?" Bakışlarını nefretle kaldırıp esmer adamın yüzüne dikti. İkisi de bir an bakiştılar. "Neden ödemiyorsun?" diye yine abisine dönerek sordu. Onun artık konuştuklarını duyabileceğini biliyordu. "Öde ve onunla muhatap olma!"

"Paramuz yok. Çok para gerekiyor. Zaten... Artık ödeme istemiyor. Vakıt dolmuş..."

Genç kız donup öfkeli bir duruşla Doğan'ı süzdü. Ellerini beline koymuştu ama tüm istediği şu kendisini beğenmiş surlara bir yumruk atmaktı. O anda oyle cesur ve güzeldi ki, Doğan elinde olmadan kızın cesaretine hayran kaldı. Bu hayranlığı da bir an için gözlerinde ışıldadı.

"Ne yapacaksınız Doğan Bey?" diye alayla sordu. "Mafyavari tavırlarınızla abimin ayaklarını mı kıracaksınız? Ona biraz daha zaman tanımak daha akıllıca değil mi?"

Genç adam iyice yanaşmıştı. Önlerinde durup ağabey kardeşi suzdu. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı.

"Üzülmeyin Pınar Hanım." dedi adam sevimli bir tavırla. "O yöntemleri artık kullanmıyoruz." Kızın cesareti ve güzelliği karşısında sesi yumuşamıştı. Ama onu elde etme isteği daha da artmıştı. Şu anda dünya üzerindeki hiçbir şey genç adama, bu iri gözlü kadın kadar cazip gelmiyordu. Çelimsiz bedeniyle ona nasıl da dikleniyordu? O çelimsiz bedenden ise buram buram kadınsılık yayılıyordu ve genç adamın burnundan girip tüm duyu organlarına yerleşiyordu. Bu yaşma kadar bir kadına böylesine güçle çekildiğini hatırlamıyordu. Elinde olmadan gülümsedi.

Aslında hiç de kötü durmuyordu o anda. Pınar biraz sarıldı. Keşke gülümsemeseydi!

"Biz ödeme işini abinizle hallettik sayılır. Gördüğünüz gibi senetlerin bir kısmını aldı zaten... Ben canavar değilim. Ayaklarını kırsam bile paramı alamayacağımı biliyorum. Biz de birlikte biraz konuştuk ve başka bir ödeme şekli bulduk."

"Öyle mi?" Pınar bir an için umutlanmıştı. Kahretsin! Kafası karışmıştı. Bu adam sandığı kadar kötü olmayabilirdi. Yine de tedbiri elden bırakmamak lazımdı. "Neymiş?" diye hafif bir alayla sordu. "Öğrenebilir miyim?"

"Elbette!" Uzun boyuyla ikisine de tepeden bakıyordu. Bir an için gözleri Deniz'e kaydı. "Kardeşine ödeme şeklini göstermeye izin veriyor musun Deniz?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Şimdi mi?" diye huzursuzca sordu genç adam.

Doğan kaşlarını kaldırırken alaycı bir tebessümle kıza baktı bu sefer. "Şimdi mi öğrenmek istersiniz?"

Pınar meraktan kuduruyordu. Buna rağmen içinde anlayamadığı bir sıkıntı da vardı. Bu adama nedense güvenemiyordu. Fakat her kadın gibi merakı üstün geldi. Burnunu gururla kaldırıp tepesinde dikilen yemyeşil gözlere baktı.

"Lütfen!"

Genç adam bir emir almış gibi başını eğdi.

"Memnuniyetle... Fakat bu durumda sizden arabama kadar gelmenizi rica etmek zorundayım. Bunu size ancak böyle gösterebilirim. Nasıl anlaştığımızı gözlerinizle rahatça görürsünüz. Ayrıca sizin üzerinizde istemeden bıraktığım kötü etkiyi silmek için bana bir şans daha verin lütfen! Özür dilemek kolayca yapabildiğim bir şey değil!"

O kadar nazikçe uzanıp elini bileğinin üstünden tutmuştu ki, Pınar bu hareketin garipliğini algılayamadı. Kendisini tutsak gibi hissetti, ama bu his garip gelmedi. Adamın avucunun içindeki bileğinin yandığını hissetti ama bu ateş de hiç garip gelmedi. Adamın bakışlarındaki ışığı gördü ama o da garip değildi. Hissettiği tek gariplik, dudaklarındaki kurumaydı. Ve bu aptal kalbindeki hızlanma da neydi?

"Şans mı?" Neredeyse kekeleyecekti. Onun kendisinden özür dileyebileceğini vurgulaması da heyecanlanmasma sebep olmuş olabilirdi. Neticede hayatında yer kaplayan iki önemli erkeğin bu dev yapılı adamdan çekindiğini düşününce, ona karşı sanki bir puan almış gibi hissetmişti. Bileğini çekmek istiyordu ama onun birden yumuşacık olması, çekse bu yumuşaklığa karşı kaba davranmış olabileceği korkusu ve ağabeyinin sessizce durması, tereddüt etmesine sebep oldu. Fark ettiği bir diğer şey de, adamın alev alev yanan uzun parmakların bileğini sandığından daha sıkı kavramasıydı.

"Elbette!" diyerek gülümsedi adam. O anda gerçekten çok çekiciydi. Pınar garip bir duyguyla sarsıldığını hissetti. Bir erkek bu kadar yakışıklı olabilir miydi? İçinde inanılmaz bir his daha oluştu. Korku! Neden korktuğunu ise hiç bilmiyordu. "Herkesin ikinci bir şansa hakkı vardır! Öyle değil mi?" diye sürdürdü konuşmasını adam.

"Eee!" diye önce kararsız kaldı. Sonra donuk bir suratla "Peki..." dedi. Ardından kaba olmamak için gulumsemeye çalıştı. "Madem siz de ağabeyime ikinci bir şans verdiniz?"

Adam tepsiye gitti. "Yarınları şu anda yemekleri hazır bir halde yerde yatıyor olundu."

"İkinci yemekten yapar mıydınız?" diye sordu Pinar dik dik.

Adam bu sefer kahkaha attı. İşte o anda perdeler pür pür beyaz dipleri görülmüştü. Yumuk yumuk olmayan, hakiki dipleri vardı. Çörtünüşü o az buçuk kötü gelmezdi gözüne. Ona hak-sızlık mı olmuştu ya da?

"Bu taru gerçekten kötü sanıyorsunuz?" diye açıkladı adam.

"Aslında böyle şeylerin muclesi geçti. Şimdi avukatlar var! On-lar her şeyi hallediyor. Açık olmak gerekirse, şu anda Deniz'in bapı cidden derdest! Sanırım ağabeyinizle anlaşmamaydık... kına süre sonra hapse girmesi gerekebilirdi."

Çarpık kız nefesini tuttu. Sevgili ağabeyinin hapse girme dü-ğünçesi bile kötüydü. Annesi ve babası yağlıklarının tadını çı-karırken, tüm işleri ağabeyi Deniz hallediyordu. Kendisi bile iş-ler nasıl yürür bilmezdi. Aldığı barchık kendisine yeterdi. Deniz ona karşı her zaman cömert olmuştu.

Adam birden sordu. "Gidelim mi?"

"A..arabanıza mı?"

"Evet! Belki bize bir öneriniz de olur? Bu son durum ağa-beyin için çok önemli! Gelecek misiniz?"

"Benimle... ne ilgisi var... anlamadım ama?... Peki, geleceğini!"

"Görüşürüz Deniz..." diye kısaca mırıldandı adam.

Pinar ne olduğunu bile anlamadı. Güçlü parmaklar onu odanın diğer kapısını doğru çektiğince, bileğinin hâlâ onun elinde olduğunu fark etti. İlk anda nazikçe çekmeye çalıştı. Fa-kat bu neredeyse imkânsızdı. Gözleri ağabeyine kaydı. Ondan bir tepki gelmeyince çırpınmayı bıraktı. Bu kabalığa ses çıkar-madığına göre mutlaka bir bildiği olmalıydı. Kapının önünde öfkeyle yine sordu adama...

"Bileğimi tutmasanız olmaz mı?"

"Acıyor mu?"

"Hayır ama..." Aklına daha önemli bir konu geldi. "Hâlâ ne-den arabanıza gelmem gerektiğini anlamıyorum?"

"Göreceksin... Sabırsızlanma!" Sanki birden ızlı ızlı konuşmayı bırakmıştı.

İçerisinin serin havasından sonra dışarısı yanıyordu. Bahçe yolunu geçtiler. Gözleri havuza kaydı. Erdem'in omaları girmesini umdu. Fakat mümkün görünmüyordu. Pinar hemen ağaçların gölgesi altında siyah bir Jaguar gördü. Alayla dudak büktü. Bu malya tavırlı adamın başkalarının hayatını mahvederek elde ettiği para oldukça iyi olmalıydı.

"Kolumu bırakırsanız daha iyi yürüyebilirim..." dedi ona. Ama adam bileğini bırakmamıştı. Arabanın kapılarını elindeki bir anahtara basarak açtığını fark etti. Sonra ön yolcu kapısını ardına kadar açıp kıza gülümseyerek emretti.

"Bin hadi!" diye mırıldandı nazik bir emirle.

"Ne? Delirmişsiniz siz!"

"Lütfen biner misin?" Seni çok yumuşaktı. Fakat Pinar'ın tüyleri diken diken olmuştu. Bu kadar iri ve tehlikeli bir adamla değil küçük bir arabada, kocaman bir odada bile kendisini sıkıştırılmış hissedirdi.

"Neden? Bana ne göstereceksiniz?"

"Ahinle nasıl bir anlaşma yaptığımızı... Bînersen göreceksin. Bu sıcak akşam güneşi altında duracağımıza klimalı arabada oturmak daha iyi değil mi? Farkındaysan üzerimde takım elbise var?"

"Hayır!" Genç kız diretiyordu. Gözleri bir an için eve döndü ama orada havuzdan gelen eğlenceli çığlıklardan başka bir şey yoktu. Erdem de ortalıkta görünmüyordu. Kolundan hafifçe iteklenince mecburen ön koltuğa oturdu. Deri koltuk sıcaktı ama güneş değmediği için narin vücudu yanmadı. Öfkeli bir tavırla kapının kapanmasını ve adamın araba çevresinde dönecek yanına gelmesini izledi. Direksiyonun başına geçen adam dönüp ona gülümsedi.

"Motoru hemen çalıştıralım ki klima içerisini soğutsun!"

Bu teklif ona garip gelmedi. Araba çalışır çalışmaz, kliması hemen buz gibi üflemeğe başlamıştı. Rahatlatıcıydı. Gözleri adamın yüzünde, öfke ve merakla bakıyordu. Adam ise hâlâ garip

bir tavırla kuzin yüzünü süzüyordu. Yan dönüp bir elini kızın kollarından arkasına almıştı.

Gerçekten de Doğan, kızın güzelliği karşısında yaşlıydı. Otuz iki yıllık hayatında bu kadar güzel bir kız görmediğini düşünüyordu. O in gözler nite dolu olmasına rağmen çok güzeldi. Sivri burnu ve dolgun dudakları cüvharların elinden çıkarmıştı. Her ne kadar çok nadide olduğunu kabul etmek gerekirdi. Onu seyretmek başlı başına bir zevkti. Elmacık kemikleri bir erkeğin dudaklarını açıkça davet ediyordu. Her erkek dudaklarını o güzel elmacık kemiklerinde gezdirip sonra da o güzel gözlerini öpmek için çıldırabilirdi. Artık iyice kurumuş olan siyah saçları omuzlarından göğüslerine doğru iniyordu ve oldukça uzundu. Uzun saçlı kuzları severdi.

"Bana niye öyle bakıyorsunuz?" dedi kız öfkeyle.

"Bakmamam mı lazım?"

"Hiç hoş değil! Az önce çarpıştığımızda da aynısını yaptınız! Hem bu yüzden özür dileyeceğim diyorsunuz, hem de yine aynı şeyi yapıyorsunuz. Lütfen biraz daha kibar olabilir misiniz?"

"Açık olmak gerekirse, güzelliğin beni şaşırtıyor! Bunu çok söyleyen olmuştur, değil mi?"

"Sizi ilgilendirmez. Bakın Doğan Bey..."

Doğan onu dinlemiyor gibiydi. Sözüünü sakınca kestii. "Deniz'in senin gibi bir kardeşi olabileceği hiç aklıma gelmezdi. Seni çocukken birkaç kere görmüştüm. Dişlerin telle kaplı ve çelimsiz bir şeydin!" Gözleri göğüslerine kaydı. Çok çok on beş yaşında bir kızın göğüsleri gibi küçük ve dikti. "Gerçi şu anda da çok çelimsizsin ama..." diye mırıldandı.

Pınar nefretle doldu ve tüm vücudu buz gibi oldu. Bu soğukluk ile içindeki vahşi ateşin karışımı, gözleriyle sesine de yansıdı. "Lütfen! Artık şu göstermek istediğiniz ödeme şeklini..."

Adam elini kaldırıp onu susturdu. "Bir dakika!"

Genç kız şaşırmıştı. "Ne..ne oldu?"

"Hiç... Sadece bu!.." Aniden uzanıp genç kıızı ensesinden yumuşakça tuttu. Karşı koymasına meydan tanımadan alaycı

dudaklarını, onun ruhsuz, öfkeli, kırmızı dudaklarına kapadı. Pinar şaşkınlıkla kalakalmıştı. O kadar ani olmuştu ki muca-dele bile edemedi. Sonra adamın tadını hissetti dudaklarında. Serin, bilmediği bir lezzette... Şehvetliydi. Öpüşü ne çok sert, ne de çok yumuşaktı. Fakat tecrübeli olduğu şüphe götürmezdi. Neden sonra gözlerini kırıştıtarak şaşkınlığını üzerinden attı. Öfkeyle başını geriye çekmeye çalıştı ama ensesinden çeken eller baskısını arttırdı. Başını kurtarması çok zordu. Ellerini kullanarak onu elinden geldigince itekledi. Nasıl olduysa dudaklarını kurtardı ve geri çekildi.

Doğan da geri çekilmişti. Dudaklarında kızın inanılmaz lezzeti vardı. Onun ne kadar şaşırdığını ve öfkeli olduğunu görebiliyordu. Gözleri şaşkınlıkla ve... nefretle kocaman açılmıştı. Fakat bu şaşkınlık sadece kısa bir an sürdü!

"Seni canavar!" diye öfkeyle bağırırken, elini kaldırdı. Tüm gücüyle ona doğru savurdu. Genç adam bunu bekliyordu elbette. Suratına doğru kalkan tokadı kolayca engelledi. İncecik bileğini yakalamak onun için çocuk oyuncagıydı. Fakat o ince bileği, canını yakmayacak şekilde tutmaya özen gösterdi.

"Sen!.. Sen ne yaptığını zannediyorsun?" diye bağırды kız. Bileğini çekmeye çalışıyordu. Genç adam o bileği yavaşça dudaklarına götürdü ve iç kısmını erotik bir yumuşaklıkla öptü. Pinar iyice şok olmuştu!

"Erdem seni böyle öpüyor mu?" diye fısıldadı adam.

"Hayvan! İğrençsin! Sana ne? Bırak beni ineneğim."

Bileğini kurtaramadığı için dönüp inemiyordu. Bileğini sert bir şekilde çekince adam fazla ısrar etmedi ve bileğini bıraktı. Genç kız döndü. Aceleyle kapıyı açmaya girişti. Onunla burada bir saniye daha yalnız kalamazdı. Ama dönüp kapının koluyla uğraştığında şok oldu. Kapı kilitliydi ve kapı kolu elinde boşuna kırılacakmış gibi çekilip duruyordu. Kahretsin! Ellerini sıkıp yumruk yaptı. Fakat bu adama vurmak mantıklı değildi. Az önceki başarısız girişiminden sonra yine engellenençşi kızı. Hem genç bir hanım erkeklere vurmazdı! Bu durumda gerçekten de bu pahalı arabanın içinde hapis kalmıştı!

Derin bir nefes aldı ve sakin olmaya çalıştı. Bu adamla bu daracık yerde ve böyle yan çıplakken didişmek istemiyordu. Belki baştan alırsa? Biraz nazık olursa? Sorun çözümlenebilirdi. Akıllı olmalıydı. Bir öpücükten bir şey çıkmazdı. Zaten o kadar iğrenç de değildi. Nefesi tertemizdi. Sadece çok ırmıştı. Şimdi biraz sakunleşmeliydi. Arkadaşları arasında akıllı ve istediğini elde etmesiyle tanınmıştı. Genelde sakindi de! Peki, öyleyse, Allah aşkına, bu adam neden kendisini böyle başıyla öfkeliendirebiliyordu?

Cövdesini tehlikeli bir uysallıkla adama çevirdi.

"Bakın Doğan Bey! Ağabeyimle nasıl anlaştığınızla artık ilgilenmiyorum. Düşündüm de, bence o sizin ikiniz aranızdaki mesele! Ve beni... beni öptüğünüzü de unutacağım! Ama şunu bilersiniz, sizin tarafınızdan öpülmek hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç! Sandığınız kadar çekici değilsiniz. Şimdi lütfen şu kilidi açar mısınız? Eve gitmek istiyorum."

"Mümkün değil!" dedi adam yavaşça.

Pmar yutkundu. Öfkeyle, nefretle ve belli etmese de dehşetle! "Nasıl mümkün değil?" diye sordu sakin olmaya çalışan bir sesle. "Anahtarı kaybettiğinizi düşünüyorsanız şu anda kantağın üstünde duruyor. İşte şu siyah şey! Hem sanırım bir yerlerde bu kapılan açan gizli bir düğmeniz de vardır?"

"Elbette var..." derken genç adamın dudaklarında tutulması zor bir tebessüm belirmişti. "Ama aramızda anlaşıncaya kadar kilitli kalacak. Seni asla bırakmam!"

"Anlaşma mı?" Kızın güzel kaşları çatıldı. "Biz niye anlaşıyoruz ki? Ben seninle anlaşmak falan istemiyorum! Ağabeyimle halledin sorununuzu! Şimdi kapıyı açar mısın? Yoksa çığlık çığlığa bağırayım mı? İnan bana benim çığlığım sadece bu arabanın camlarını değil, komşu evlerinkileri bile parçalar! Zayıflığıma aldanma!"

Doğan bu sefer gerçekten güldü. Bu kızın zor durumdaki metanetine inanamıyordu. Bu bakışlar ne cesur bakışlardı böyle! Tam ona göre idi. Bundan emindi. "Hayır!" dedi gülümserken.

"Hayır mı?" Gözlerini kırıştırdı. "Bak bağınıyorum?"

"Keyfin bilir! Dışarıya ses gideceğini sanmıyorum. Bu arabanın yalıtımı çok iyidir!"

"Peki, öyledir diyelim. Ama kırılmaz da değildir sanırım? Sen şimdi beni salmayacak mısın?" Elini yumruk yapıp cama doğru tutmuştu.

"Elini açtırsın sadece! Camların kurşun geçirmez olduğunu söylemeliyim! Tabanca sıksan bile bir şey olmaz."

Pınar duraladı. Minik ellerini indirip gözlerini yine eve çevirdi. Bir kişi anyordu. Sadece bir kişi... Bir kişi bile olsa yeterdi. Ona el işareti yapıp dikkatini çekmesi, buradan kurtulmasını sağlardı. Ne yazık ki çevrede kimse gözüküyordu. Metanetini korumaya çalışarak yeniden adama döndü.

"Peki, 'Seni bırakmam!' derken ne demek istedin?"

"Anladığın gibi işte!"

"Ben bir şey anlamadım. Aptal olduğumu düşün. Ne demek istediğini sen söyle!"

Genç adam gülümsüyordu ama gözleri ciddi bir şekilde kı-sılmıştı. "Pekâlâ! Şöyle söyleyeyim. Buraya geldiğimde aklımda sen yoktun. Bir an önce işimi halledip otelimin serinliğine kavuşmak istiyordum. Fakat sonra... Yani az önce seni gördüğüm andan beri... aniden, bir süredir düşündüğüm şeyi yapmaya karar verdim. Artık seni bırakmam mümkün değil! Sen bana çarptığında gözlerime baktın ve... Her şey değişti."

"Ne değişti?" Şaşkınlıkla sözlerini anlamaya çalıştı.

"Her şey!" Genç adam gözlerini yeniden kızın küçük dik göğüslerine dikti. Onları avuçlamamak için kendisini zor tutuyordu. "Artık Deniz'den para falan istemiyorum. Onun olan her şey yine onun kalabilir!"

"Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Anlamadın mı?"

"Hayır!"

Genç adam elinde olmadan parmağını göğüs ucunun bulunduğu kısıma hafıfçe dokundurdu. Diri sertliğini hissetti. Kumaşın üzerinden olsa bile bu dokunuş kızın gözlerinin kocaman

olmasına sebep olmuytu. Kızgınlıkla göğüs ucuna dokunan parmağı ittirdi.

"Dokunma!.. Manyak!"

Adam kınarını vermiş bir çekikle birden döndü ve el frenini çekip arabayı vitese aldı. Sonra sert bir hareketle arabayı kaldırdı. Genç kız neredeyse arkasına yapışmıştı. Şok içinde yutkunduydu. Nereye gidiyordu bu adam? Bakışlarını ve yaptıklarını hiç beğenmemişti. Bunun ödeme şeklini görmek için bu yere gitmesi gerektiğini sanmıyordu. Aklına gelen şey ise çok komik ve anlamsızdı. Bu adamın bile böyle bir şey yapabileceğini sanmıyordu. Yapamazdı her halde?

"Ne... ne yapıyorsun! Dur!" diye bağırdı.

Genç adam bir an onu duymamış gibi davrandı. Lüks arabayı büyük bir beceriyle kontrol ediyordu ve kızı ailesinden kolaylıkla uzaklaştırıyordu. Sert profili artık gülümsemediğinin deliliydi. Her ne yapıyorsa, çok kararlıydı.

"Üzgünüm tatlım. Artık benim malımsın!" diye mırıldandı adam. "Abinle yaptığımız anlaşmaya göre sen benim oldun. Bunu kabul et sen iyi olur! Senetlere karşılık sen!"

UÇUNCÜ BÖLÜM

"Sen... delirmişsin!" diye hayretle bağırdı Pınar. Araba bahçeden çoktan çıkmış ve anayola girmişti bile. Yaşadığı şoku atlatması biraz uzun sürmüştü. "Sen ne dediğini bilmuyorsun!"

"Gayet iyi biliyorum tatlım. Abinle bir anlaşma yaptık. Sadece bana olan borçları değil, ondan bana geçen tüm mal varlıklarına karşı da seni aldım. Bu kadar basit!"

"Bu kadar basit mi?" diye yine hayretle bağırdı kız. "Nasıl bu kadar basit olabilir? Ben bir mal değilim. Sen gerçekten delirmişsin! Bak? Eğer hemen durursan... seni polise bildirmem. Yoksa bu yaptığını sana fena ödetirim!"

Sesinin sakın çıkmasına çalıştı. Araba çok hızlı gidiyordu. "Lütfen dur!" diye elinde olmadan daha yumuşakça ekledi. Kusuraş bir profili olan adam, tepki bile vermemişti.

"Sakin ol ve bir süre benimle yaşamaya alış!" dedi sonra alaycı bir sesle.

"Senin delirdiğine eminim artık! Bu şekilde bir saçmalık yapamazsın!?"

"Yaparım tatlım!" Yan gözle ona baktı. Gözleri son derece kararlı gözüküyordu. "Emniyet kemerini tak!" diye emretti.

"Takmayacağım..." Uzanıp adamın omzuna vurdu. "Ayrıca eğer hemen durmazsan kaza yapmamız için elimden geleni yapacağım!" diye tehdit etti.

Genç adam keyifle gülümsedi. Omzuna vuran minik yumruk canını bile acıtmamıştı. Bu kızın vahşi olması ayrıca hoşuna gitmişti. Gördüğü en güzel kız olmasının haricinde, ehlileştirilmek için bekleyen harika bir dişiydi.

"O halde emriyet kemerini kesin takmalısın. Çünkü dü-
mayacağım. Çünkü önümüzdeki bir süre boyunca benimle bir-
likte olmaya karar verdim! Çünkü neden bilmem, seni yanım-
dan ayırmak istemiyorum."

"Sen... sen saçmalıyorsun! Böyle... Böylece bir kızı ka-
mazsın! Bu çok saçma! Üzerimde sadece bikini var! Bir ta-
rağım bile yok! Telefonum?... Kimliklerim?... Hiçbir şeyim yok!"

Doğan böyle zor bir durumda bile bir kadının taraktan bah-
setmesini komik bulmuştu. Fakat kızı daha fazla kızdırmamak
için gülmedi. "Kimliklerini yann isterim ağabeyinden... Tara-
ğını da..." Yine de dudakların kıyısının kıvrılmasına engel ola-
mamıştı. "Geni kalan her şeyi sana ben alırım, merak etme! Her
şeyini ben alacağım. İstedğin her şeyi... İnan bana bu benim
için bir zevk olacak. Eski hayatından bana yanında bir şey ge-
tirmeni istemiyorum."

"Bu... Bu gerçekten çok saçma! İnan bana güleceğim şimdi!
Şaka yapıyorsunuz değil mi? Bu bir şaka! Deniz ile birlikte plan-
ladığınız bir şaka?" Genç adam sesini çıkarmayınca çığlık attı.
"Hem ben nişanlıyım?" Adamın onu kaçırmadaki mantık-
sızlığı ifade edebilmek için makul bir sebep arıyordu.

"Önemli değil. Şimdilik nişan bozuldu. Eğer isterseniz sonra
yine nişanlanırsınız!" Sesi ciddiydi.

"Yok, şaka değilse rüyadır. Rüyada olmalıyım. Sen bir rü-
yasın değil mi? Havuz kıyısında uyudum ve şimdi bir karaba-
san görüyorum."

Adam keyifle gülümsedi. "Seni gördüğümünden beri ben de
kendimi bir rüyada hissediyorum! Açıkçası bu kadar güzel ol-
man başımı döndürdü. Güzel ve seksi... Senin için kaybettiğim
paranın miktarını öğrensen kendinle gurur duyardın!"

"Ben gurur duymak falan istemiyorum. Lütfen geri döne-
lim! Bak! Yann akşam yemeğe çıkıp bunu konuşabiliriz. Sana
karşı daha yumuşak olacağıma söz veriyorum."

"Söz vermene gerek yok. Aklını başına topla yeter. Annenle
babanın ömrünün son yıllarında fakirlik içinde yaşamasını mı
istersin? Bunu ister misin? İnan bana bu çok zordur! Fakirlik..

Bilirim, çünkü ben de uzun süre o hayatı yaşadım. Ya da ağabeyinin hapse girmesi hoşuna gider mi? Hoş bir yer olmadığını sana söyleyebilirim. Çünkü ben hapse de girdim."

"Senin için ne acı!" diye alay etti kız. "Erdem bizden intikam almak isteyen ezigin teki olduğunu söylemişti zaten!"

"Öyle mi söyledi?" Genç adam hafifçe gülümsedi. "Senin için durum farklı... Senin onlarla olan hesabımda temel olarak bir ilgin yok. Seni nerede görsem peşine düşerdim ve mutlaka benim olman için elimden geleni yapardım. Sorun şu ki, şans benden yana çıktı. Bana çarparak ikimizin de hayatını değiştirdin. Senin yazgında ben vanm. Şimdi dinle, anlaşma şu! Uysal olman karşılığında ailen kaybettikleri her şeylerini geri kazanacaklar! Sen de bir prenses gibi yaşayacaksın. Sadece bir süre benimle birlikte olarak! Çok kolay!"

"Kolay mı? Bu ne demek? Be... ben anlamıyorum. Şimdi ağabeyim... beni sana mı sattı yani?" diye öfkeyle sordu Pınar.

"Eh... Ona kızma! Tam olarak öyle olmadı."

"Ne oldu peki? Şimdi beni tehdit ettiğin gibi onu da mı tehdit ettin?"

"Aynen öyle oldu! Çok kızdı ama yapacağı bir şey yoktu. Hayat acımasızdır tatlım."

"Bana tatlım deme! Ben senin tatlın değilim!" diye bağrdı kız.

"Öfkene bayılıyorum! Abin senin asla ehlileşmeyeceğini, bana hep karşı koyacağını söyledi. Anlaşmamıza bu da dâhil! Senin kaçacağını veya bana hayatı zindan edeceğin gibi bir şeyler de söyledi. Kaçmana asla izin vermem. Fakat becerirsen bile peşinden gelir seni geri alırım."

"Benden... bir şeyaymışım gibi söz ediyorsun!"

"Şimdilik öylesin... Benimsin. Kafana iyice sok!"

"Ben Erdem'e aitim." diye inatla saçma bir laf söyledi. Bu gerçekten saçmaydı çünkü nişanlı olmalarına rağmen kendisini hiç ona aitmiş gibi hissetmemişti. Sadece onunla olmaktan, gezmekten, sinemaya veya bir kulübe gitmekten zevk alıyordu. Hepsi bu! Birkaç küçük öpücüğe de izin vermişti.

"Ama ondan önce başka bir erkeğe aittin! Ondan önce de bir başkasına! Senin ne kadar çapkın olduğun benim bile kulağıma geldi. Kaç erkek değiştirdin Pınar? Kaç erkeğin yatağını bedavaya susledin?"

"Sen delirmişsin!"

"Ben hiç değilse sana iyi bir ücret öneriyorum. Senin için ödediğim parayla ömür boyu birlikte olabileceğim, onlarca metres tutabilirdim. Sadece birkaç ay bana dayanarak bu paraya sahip olmaktan onur duymalısın!"

"Havalarda uçuyorum. Aman ne onur?" diye onunla alay edencesine dudaklarını büzdü Pınar. "Hem..." Birden durdu. Gözleri irileşti yine! "Dur bir dakika! Dur bir dakika! Sen ne dedin?"

"Ne dedim?"

"Sen... Sen beni sadece kaçırmıyorsun!?" Dehşetle ona bakarken, sözlerindeki anlamı kavramaya çalışıyordu. Bu daha korkunçtu. "Sen beni... istiyorsun! Değil mi? Sen beni para için kaçırmıyorsun? Sen beni sevgilin yapmak istiyorsun? Sen... Sen.. Çıldırılmışın! Aklındaki buysa sana asla izin vermem. Senin yatağına asla girmem!"

Adam küçük bir kahkaha attı. Gözleri bir an parlamıştı. Önündeki bir arabayı sollarken, yan gözle şok olmuş kıza baktı. "Elbette girersin! Asla, çok iddialı bir kelime! Ne yanı? Seni sadece az önce olduğu gibi, birkaç öpücük için mi yarımda götürdüğümü sanıyorsun? Ateşli geceler geçireceğini bilsen iyi olur! Hem de çok ateşli geceler! Belki de daha önce yaşadıklarından daha güzelleri?"

Pınar şok içindeydi. Kocaman açılmış gözlerle adama bakıyordu. Dediklerinin şaka olduğundan emindi. Bu son bir saatte olanların hepsi şaka olmalıydı.

Onun ne kadar da kararlı olduğunu anlamamak için ahmak olmak gerekirdi. Başını çevirip önüne baktı. Anayolda hızla ilerliyorlardı. Güneş ortadan yok olmuştu ama henüz her yer aydınlıktı. Nereye gidiyorlardı? Ne oluyordu? Aklı o kadar karıştı ki! Abisinin kendisini bu adama sattığına inanamıyordu. O da gününü görecekti. Bu yaptığını ona ödetecekti. Fakat önce

bu adamdan kurtulmanın yolunu bulmalıydı. Nasıl yapacaktı henüz bilmiyordu ama zor olmasa gerekti. Her saniye yanında olacak değildi ya?

"Üşüdüm..." dedi sakın bir sesle.

Genç adam uzanıp arabanın karmaşık panelinde bir yerlere dokundu. Klima hemen sakinleşip daha hafif üflemeye başladı.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu sonra. Adamın ikiletmeden hemen klimayı kısması hoşuna gitmişti nedense.

"Birkaç kilometre ileride bir otelde kalıyorum. Bu gece oradayız. Önce otelin butiğinden sana güzel giyecekler alınız. Her ne kadar ben çok memnunsam da böyle seksi gezmene izin vermem. Seni sadece kendime saklamak niyetindeyim."

"Çok nazıksın doğrusu!"

"Pek sayılmam aslında... Fakat öyle tatlısın ki nazik davranmak zorundaymışım gibi hissediyorum!"

"Dikkat et de sana çok tatlı gelmeyeyim! Aslında ağzında zehir gibi acı bir tat bırakacağımı şimdiden söyleyeyim."

"Yine de şansımı denemek istiyorum."

"Gözünü bir an yumsan bile senden kaçanm..."

"Seni bulurum. Yine söylüyorum. Akıllı olmazsan ailen her şeyini kaybeder. Sen de tabii... Bu yaştan sonra fakir bir kız olmaya alışabileceğini sanıyor musun? Lüks bir hayat, şımarık arkadaşlar olmadan ne yapabilirsin? Fakir olunca hepsi birer ikişer hayatından çıkarlar. Parasızlık zordur. Erdem ile evlenme şansın da var tabii. Çok güzelsin. Seni kaybetmek istemeyebilir. Fakat o da senin ailenin zenginliğine güveniyor. Senin aşırı lüks ihtiyaçlarını karşılamak zamanla ona zor gelecektir!"

"Beni çok çabuk çözmüştün!" diye alay etti hemen Pınar. "Benim senin hakkındaki düşüncelerim önemli değil mi? Ben senin gibi erkeklerden nefret ederim. Sen kendini beğenmiş... kibirli ve tehlikeli bir adamsın..."

"Yani diğer sevgililerin gibi yönetemeyeceğin bir adam!"

"Ben kimseyi yönetmiyorum. İlişkiler açıktır! Beğenmeyen gider! Ve ben şu anda seni beğenmiyorum. Asla da beğenmeyeceğim."

Bir gün yatağına gireceğimi sanıyorsan yanıyorsun. İstemediğim bir erkekle asla sevişmem!”

Genç adam arabasını denize sufir, kavalıklar üzerine yapmış çok büyük bir otelin içine sokmuştu. Genç kız çok kızgın olmasa, bu otelin güzelliği karşısında nefesini tutardı. Kendi yazıklanıldığı için bu bölgedeki böyle güzel otellenden hiçbirinde kalmamıştı. Elbette birçok otelde kalmıştı. Avrupa’da da gezmişti. Ama şimdi gözünün önünde haşmetle dikilen bu otel de gördüğü ender güzellikteki otellerden birisiydi.

Bu sırada ona dönen adam alayla kaşlarını kaldırdı. Fakat derin yeşil gözleri yanıyordu. “Şimdiye kadar kaç kişiyle kendi isteğinle seviştin peki?” diye sordu aniden.

“Sayısını hatırlamıyorum!” diye ters ters onu cevapladı Pınar. Doğruyu söylese ne olacaktı peki? “Sen yatmış kadınların sayısını biliyor musun?”

“Sence ikimiz aynı mıyız?”

“Ne yanı? Erkek olman, cinselliği benden daha özgürce yaşamayı mı gerektiriyor?” Onu sinir etmek için tüm tersliğiyle gözlerinin içine baktı. “Senin vücudun başka kadınlara açıkken benimki olamaz mı?”

“Tam bir Avrupalısın, değil mi?”

“Yine de kendi gururum açısından söyleyeyim. Sandığın gibi her önüme çıkanla yatmıyorum. Biz kadınlar en azından bunun için yakışıklı bir yüz ve güzel bir vücuttan başka şeyler de bekliyoruz.” Bunu söylerken adamın yakışıklılığına ve atletik vücuduna gönderme yapmıştı. O gerçekten de gördüğü en yakışıklı adamdı.

Hava hafif loşlaşmış, otelin içindeki ısıltı göz alıcı olmuştu. Genç adamın park ettiği yer özel bir yerdi. Demek ki bu otelin iyi bir müşterisiydi. İsteksizce onun açtığı kapıdan dışarıya çıktı. O takım elbiseliyken kendisinin de bikinili olması çok komik gözükmesine sebep oluyor olmalıydı. Ama şimdi bunu düşünecek halde değildi. Kohuna girmesine ve sürüklercesine otele sokmasma sesini çıkarmadı. İlk fırsatta ondan kaçmayı

planlıyordu tabii ama henüz zamanı değildi. Etrafta fazla kişi yoktu. Giriş çıkış yapan turistler ve birkaç komi...

Onlarla ilgilenmediler bile. Adam onu doğruca bir asansöre götürdü. Asansör o kadar geniş değildi. Sessizce yukanya hareket etti. Kolundan tutan parmaklar geri çekilmişti. Aynadan genç adamı süzdü. O da kendisini seyrediyordu. Bir doksandan uzun olmalıydı. Genç kız da uzundu ama topuklu terliklerine rağmen onun çenesine zor yetişiyordu. Nefret dolu bakışları onu hiç etkilemiyordu. Bu belliydi. Yakışıklı yüzü alaycı bir tebessümle karşılık veriyordu.

İnanılmaz lüks bir odaya girdiklerinde, ister istemez etrafına bakındı. Kocaman bir yerdi. Başlı başına bir daireydi. Her şey mükemmeldi. Perdeler, kocaman yatak, yerdeki halılar, lüks çalışma masası, dev ekran incecik televizyon... Burası kral dairesi olmalıydı. Emindi ki banyodaki armatürler bile altın kaplamaydı.

"Bana diyorsun ama sen de paranın gücünden faydalanmaktan geri kalmıyorsun!" dedi iğnelercesine. Sırtı adama dönük bir halde büyük daireyi inceliyordu.

"Elbette! Para önemlidir. Aksini söylemedim. Üstelik para olmasaydı sen şu anda kollarımda olmazdın! Ben de bunu yapamazdım."

Genç kızın itiraz etmesine bile fırsat bırakmadan arkadan ona sanldı. Bir eli bikinisinin üzerinden göğüslerini kavrarken, diğer eli de incecik beline dolanmıştı.

Pınar hayretle bir çığlık attı. Çırpınarak kurtulmaya çalıştı. Bikinisinin sıynldığını ve çıplak göğüslerinin avuçlandığını fark edince nefesi kesildi. Bunu bir erkek ilk kez yapıyordu. Doğan'ın sandığının aksine daha önce kimseyle yatmamıştı. Evet, birçok adamla çıkmıştı ama seks başka bir konuydu! Hele ki göğüslerinin ellenmesine asla tahammül edemezdi. Onları sadece bir aksesuar olarak düşünürdü. Ama şimdi kocaman bir elin sırtına kavrıldığı küçük göğsü, arzuyla muncıklanıyordu ve buna dayanamazdı. Bu çok iğrençti!

Ne yazık ki adam çok güçlüydü. Anı bir hareketle kızı bese disine çevirdi ve kolayca ellerini arkasında kavuşturdu. Alaycı bakışları bir an güzel yüzünde, sonra kendi göğsüne yapışmış, otlak göğüslerde gezindi.

"Bırak beni hayvan!" diye bağırdı Pınar. "Dokunma bına!"

"Çok güzel göğüslerin var. Daha evvel çok söyleyen olmuştur eminim!"

"Senin ağzından çıkınca güzel gelmiyor! İğrençsin! Ne yapıyorsun?"

"İstedğin kadar bağırabilirsin! Bu oda özel odadır ve bu katta taktır. Sesini kimse duymaz!"

"Bırak beni!"

"Birazdan. "

Pınar nefesini tuttu. Allahum! Onun ne yapacağını anlamıştı. İstemiyordu ama o kadar güçlüydü ki, karşı bile koyamuyordu. İri açılmış gözleri, erkeksi dudaklara kilitlendi. Sonra genç adam, eğilip kızın karşı koymasına bile fırsat vermeden dudaklarını öfkeli dudaklara yapıştırdı. Pınar çılgınca başını iki yana sallıyor, öpücüğünden kurtulmaya çalışıyordu. Birden uzun saçları yakalanınca, acıyla inledi. Başını artık hareket ettiremiyordu. Dudakları artık hapsedilmişti. Yeniden ağzında onun tadını hissetti. Temiz nefesini, nemli dudaklarını algıladı. İğrenmiyordu ama o anda hoşuna da gitmemişti.

Onun dudaklarının yumuşamasını fırsat bilip bir elini kurtardı. Biraz da geri çekilebilmişti. Tüm gücüyle karnına bir yumruk vurdu. Sonra acıyla bir çığlık attı. Yumruk atmaya bilmiyordu. Parmakları sanki çelik bir duvara vurmuş gibi acımişti. Gömleğinin altında ne vardı bu adamın? Elini acıyla sallarken, sulanan gözlerini durdurmaya çalıştı. Ne biçim bir adamdı bu? Dudakları hariç her yeri çelik gibiydi... Kalbi bile!

Aklına gelen bir düşünceyle aniden uzandı. Acıyan eline almadan belindeki ağır silahı kapı. O bu harekete engel olabilecekken aldırmaştı. Hırsıyla çekti. Gövdelerinin arasından biraz yukarıya kaldırıp adamın çenesine dayadı.

"Bırak beni..." diye nefretle fısıldadı. "Bırak beni yoksa vururum!.." diye gerçek bir kararlılıkla tehdit etti. Gözleri ve sesi nefret doluydu.

"Ağabeyin gerçekten de haklıymış..." derken gülümsedi adam. Kızın cesaretine hayran olmuştu. Güzel kadın çok görmüştü ama bu kızda diğerlerinde olmayan farklı bir şeyler vardı. Başlangıçta onu hoppa ve seks delisi olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise en azından kendisine göre bir ahlak kuralı olduğunu kabul ediyordu. O gerçekten de zevk için önüne gelenle yatan bir kız olamazdı. En azından inatla direnmesine bakarak seçici olabileceğini kabul etmek gerekirdi.

"O senin çok vahşi olduğunu söylemişti. Seninle kolay baş edemeyeceğimi de eklemişti tabii..." dedi güzel menekşe gözlerine bakarak.

"Az bile söylemiş! Birkaç saniye içinde beni bırakmazsan beynini tavana yapıştıracam. Bu güzel odanın dekoruna yazık olacak!"

"Hımm!" Adam onun ince belini hâlâ bırakmamıştı. Şeytani yeşil gözlerinde ise en ufak bir korku yoktu. Erkeksi dudakları alayla kıvrılmıştı.

"Beni gerçekten vurur musun?"

"Evet. Hiç şüphem olmasın!" Sesi çok kararlıydı. O anda o kadar güzeldi ki adamın nefesi kesildi. Doğan yine kızın güzelliği ile sarsılmış haldeydi. Çenesine dayanan silah umurunda bile değildi. Onu kızın elinden alması çocuk oyuncağıydı. Ama kıza biraz şans vermeye karar verdi. Onu azıcık rahatlatırsa mıydı?

"Emniyeti açtın mı peki?"

Pınar durakladı. Gözlerini kırpıstırdı. Emniyet de neydi? Onu mu kandırıyordu? Bir şeylerin ters gittiğini adamın rahatlığından anlamıştı tabii. Fakat geri adım atıp cesaretinden taviz vermek istemiyordu. Bedeni ise onun bedenine ısısını hissedecek kadar yakındı. Bu adam neden onu bırakmıyordu?

"Em..emniyet mi?" diye kekeledi.

"Elbette! Olmadan tetik hareket etmez. Bak, şu yan tarafta..."

"Beni kandırıyorsun!"

Elindeki silah aniden çekilip alınınca şaşırdı. Ona karşı o kadar acızdı ki!.. Silahı nasıl elinden almıştı acaba? Az önce elinde değil miydi o ağır şey? Alırken farkına bile varmadığı için saf adamı suzdü. Hatta... lanet olsun! Nerdeyse şaşkınlıktan gülecekti. Genç adam ilginç bir şekilde silahın yan tarafını çevirip ona gösterdi. Orada küçük bir çıkıntı vardı.

"İşte bu! Şöyle yapacaksın. Bak, şunu yukarıya çevireceksin." Silahı öylesine bir tembellikle tutup kıza nasıl yapacağını gösterdi. Pınar sanki öğretmeninden ders alıyormuş gibi farkında olmadan onun dediklerini dinledi ve izledi. Adam dü-rüstçe ve alaysız konuşuyordu. Sonra ilgisizce silahı yeniden eline tutuşturdu.

Pınar silahı yeniden onun çenesine dayadı. "Ta..tamam mı?" diye kekeledi.

"Evet..." Genç adam gülümseyerek bakıyordu. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını kaldırdı. "Tabii namluya kurşun sürmeyi de unutmaman lazım!"

Sinirlenen Pınar öfkeyle silahı kaldırdı. Kabzasını tüm gücüyle adama savurdu. Fakat yine hamlesi boşa kalmıştı. Genç adamı onu sakın bir çeviklikle yakaladı ve gözlerinin içine dik dik bakarken silahı elinden yine geri aldı. Yavaşça beline sıkıştırdı.

"Sana en kısa sürede silahları öğreteceğim. Senün kadar güzel bir kadının kendisini korumayı öğrenmesi gerek."

"Keşke önceden öğrenseydim. O zaman bana bunları yapamazdın!" Yeteneksizliğinden utanmıştı ama yapacak bir şey yoktu. Bu yüzden sesi nefretini daha da abartılı göstermişti.

"Ah tatlım... Daha sana bir şey yapmadım. Henüz sevişmedik bile!" Gözleri çıplak göğüslerindeydi.

"Hayır! Asla!" Çıplak olduğunu hatırlamıştı. Utançla kızarak geri adım attı. Hemen bikinisinin üstünü yeniden göğüslerine kapadı.

"Evet. Bu kadar inatçı olmanı doğrusu anlamıyorum? Ne kadar itiraz edersen et, bu gece birlikte olacağız. Başkalarına

gönülden verdiğin şeyin tadına ben de bakmak istiyorum. Evinizde seni görür görmez bunun için dayanılmaz bir istek duydum!"

"Sen... gerçekten delisin!"

"Öyle mi? Ne istediğini bilen biri desek nasıl olur?"

"Sen manyaksın! Ama ben seni istemiyorum! Şaka yapıyorsun... değil mi? Benimle gerçekten sevişmeyeceksin!"

Adam gülümsedi.

"Önce yemek yiyelim. Kendine gelirsin. Ama bu gece seninle sevişeceğimiz kesin!"

"Asla!"

"İsteyerek veya zorla! Sen seç!"

Genç kız geri çekilip bu sefer kenarda duran ağır kristal vazoyu kaptı. Atacakmış gibi kaldırdı. "Ne seninle yemek yerim... ne de koynuna girerim! Nerede yaşıyoruz? Hangi çağdayız? Ben özgür bir kadını ve bir dakika sonra polise telefon edip senin hapse girmeni sağlayacağım."

"Demek öyle?" Adam başını eğdi. Kısa bir an düşündü. Sonra gidip rahatça bir koltuğa oturdu. O kadar rahat ki bacak bacak üstüne atmayı bile unutmamıştı. Ceketinin cebinden çok pahalı olduğu belli olan bir telefon çıkardı. Bir numarayı arayıp buldu ve arama düğmesine basmadan önce kıza gösterdi. "Avukatım..." dedi sakince.

Pınar onun ne yapacağını merak etmişti. Vazoyu hâlâ elinde tuttuğu halde, gözlerini onun yüzüne dikmişti. Tüm dikkatini konuşmalarına verdi. Şu anda çok korkuyordu ama konuşmanın içeriğini de merak ediyordu.

"Alo... Engin Bey? Nasılsın?" Gözleri utanmazca kızın göğüslerinde ve bikinisinin altında gezindi. Sonra dikkatini karışındaki adama verdi. "Yarın elinizdeki haciz işlemi başlatmanızı istiyorum. Deniz Beydağı ve ailesinin elindeki her şeyi alın. Şirketin devrini de bu haftaya ayarlayın. Oturdukları o villayı da çok beğendim. Onu da istiyorum. Size sunacakları hiçbir anlaşmaya yanaşmayın. Biliyorum, alacaklarımız borçlarını

ödemeye yetmez. Evet... Evet.. Onu da biliyorum. Sonuçta Deniz Bey'in dolandırıcılıktan hapse gireceğini de biliyorum. Umu-
rumda değil! Siz emirlerimi kesinlikle uygulayın.."

Telefonu bir an için havaya tutup kızın karşı taraftan gelen hafif sesi duymasını sağladı.

"Emredersiniz efendim..."

Genç kız bu sözleri duyduğu anda beyninden vurulmuşu dondu. İlk anda numara yaptığını düşünmüş olsa da şimdi ona inanıyordu. Bu adam numara yapmayacak kadar kötü biriydi. Genç adam onun kaskatı olduğunu görünce alayla gulumsedi. Telefonu yeniden kulağına götürdü.

"Ne yapalım... Aldığımızla yetineceğiz. Ayrıca onun Erdem Kara ile ortak bir işe girdiğini de öğrendim. Kalan alacaklarımız için o şirketi de düşünebiliriz. Evet... Araştırın... Onu ele geçirmenin çaresini düşünün. Erdem Bey'in de azıcık burnu sürtülsün. Bir değişiklik olursa ben sizi ararım."

Telefonu kapatıp alaycı bir gülümseyişle cebine attı.

"Sen hayatımda gördüğüm en iğrenç adamsm!" diye bağırdı Pınar. "Bunu... bunu yapamazsın!? Bu kadar kötü olamazsın?" dedi zorlukla. Onun acımasızlığına inanamıyordu. Ama o yeşil gözler gerçekten acımasızdı. Bakışları bu konuda çok dürüsttü. Abisinin kumar zevki yuzünden ve şirket üzerindeki kötü yönetimi yüzünden onun koynuna mı girecekti? Bunu nasıl yapacaktı? Neden suçlu başkası iken cezayı çeken kendisiydi?

"Yaparım tatlım."

"Sana öyle deme dedim!"

"Şu anda ağabeyinin durumu hiç iyi değil. Yarın başı ağnacak. Büyük ihtimalle bir iki hafta içinde de hapse girecek. Bundan emin ol. Erdem'in de bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Ama ona senetleri verdiğini gördüm?"

"Sana karşılık... sadece bir kısmını! Kapora olarak!" Elini alaycı bir pervasızlıkla salladı. "Daha bir sürü var! Merak ediyorsan söyleyeyim. Bugün verdiklerim sadece günü gelenler. Topu topu bir milyon dolar. Avukatımın elinde çok daha

yüklü olanlar var!" Bakışları o kadar dürüstçeydi ki, Pınar ondan şüphelenemedi. İğrenç, rezil bir herif olabilirdi ama dürüst olduğu kesindi. Ne istediğini söylerken bile kıvrırmamış, dürüstçe açıklamıştı.

"Sen... bir canavarısın? Senden nefret ediyorum? Hayatta hiç kimseden bu kadar nefret etmemiştim." İnanılmaz bir tiksintiyle ona bakıyordu.

"Ne için? Suçum ne? Paramı almak hakkım değil mi? Yanlış ben mi yaptım, ağabeyin mi?" Sesinde kendisini beğenmiş bir tembellik vardı.

Kuşkusuz haklıydı. Fakat her şey bu kadar kolay değildi. Başka zaman olsa onun kadar yakışıklı bir erkeği tanımaktan mutlu olurdu. Fakat şimdi bu adam acımasızca kendisine sahiplenmeye çalışıyordu. Sevmediği bir erkeğin koynuna girmesini istiyordu. Hem de zorla! Evlenmeden! Bunu nasıl yapardı? Kocasına ait olacak bir şeyi ona nasıl verirdi?

"Ne... ne olacak şimdi?" dedi korkarak. Kaderini kabullenmek üzereydi. "Bu gece seninle olmayı... kabul edersem? Hepsinin geri verecek misin?"

Adam küçük bir kahkaha attı.

"Daha neler... Güzelsin ama bir gece için beş milyon dolar etmezsin..."

"Anlamadım? Kaç gece ki?" diye sordu genç kız şaşkınca.

Adam omuz silkti. "Bak... Önce gidip güzel bir yemek yeriz. Tabii öncesinde sen duşunu alırken, ben gider sana güzel bir gece elbisesi alır gelirim. Sen de bana daha güzel görünmek için burada uslu bir kız gibi beni beklersin. Eğer bu gece umduğum kadar uslu ve sıcak..." Bir an duraladı. Neyi kastettiği çok belliydi. "...olursan, ben de yarın avukata yavaşlamasını söylerim. Sonra seninle geçirdiğimiz her ay için sana önemli bir geri ödeme yaparım."

"Ay mı?" diye bağırdı Pınar. "Sen delirmişsin? Ben seninle aylarca..."

"Karanm kesin! Buna uysan iyi olur!" diye mınıldandı Doğan. Sesi öylesine rahat ama kararlıydı ki!

"Ka..kaç ay?" diye kekeleydi.

"Bilemiyorum. Ağabeyinin bana borcu o kadar çok ki.."
Yine omuz silkti. "Dört beş ay sürebilir!"

"İmkânsız!" diye bir çığlık attı. "Ben sana o kadar nasıl dayanırım? Bana bunu yapma lütfen! Evli olmadığım bir erkekle yaşadığım için annem kahırdan ölü!"

Genç adam şeytani bir gülümsemeyle gözlerini kıstı. "Bu da bir seçenek tabii! İstersen seninle evlenmeye de hazırım!"

"Ne?"

"Elbette benim de bir erkek evlada ihtiyacım var. Soyumdaki tek erkek benim. Sen de gözüme güzel bir anne gibi gözükyörsün!" Tavn rahat, bakışları bir iş anlaşması yapar gibiydi. Hiç de evlenme teklifi yapıyormuş gibi değildi. Omuz silkti rahatça. "Benimle evlenirsen, her şey daha güzel sonuçlanır!"

"Sen gerçekten delirmişsin! Aman Allah'ım! O zaman senin gibi piçin tekine ömür boyu katlanmak zorunda kalırım? Bunu asla yapmam! Ölüyorum de senin gibi bir şerefsizle evlenmem!"

"İnan bana... sandığın kadar kötü değilim. Evlenirsek hayatta elde edemeyeceğin şeyleri elde etmeni sağlarım. Seni sayar ve severim. Bana bakire gelmişsin gibi saygı gösteririm. Çocuğumuzu da severim elbette! Onu birlikte büyü.."

"Boşuna nefesini harcama!" diye yüksek sesle itiraz etti Pınar. "Evlenme yok!" Onun gözünün önünde bilerek canlandırdığı bebek hayali, her nedense içine bir sızı vermişti ve birden gözleri yanmaya başlamıştı. Onunla birlikte olurlarsa, ilerde hayallerini süsleyen bebeğe veda etmesi gerekecekti! Kim bir zamanlar bir erkeğin beş ay kapatması olmuş bir kadınla evlenip çocuk sahibi olmak isterdi ki?

"Sen bilirsin? Her iki durumda da kaybettiğinden çok daha fazla şeyler kazanmanı sağlayacağımdan emin olmanı istiyorum. Ben oldukça cömert bir insanım. Bedeni karşılığında çok daha az şeyler kazanan kadınlar var!"

"Senden hep nefret edeceğim!?" diye tısladı Pınar. Çaresizlikten gözleri iyice sulanmıştı ama ağlamayacaktı. Ona bu lüksü vermeyecekti. "Her gün bunu yüzüne karşı söylemekten

mutlu olacağım. Anlıyor musun? Senden tüm kalbimle nefret edeceğim!"

"Sanırım!"

"Sana karşı asla yumuşak olmayacağım!"

"İstemezdim zaten!"

"Sürekli başına dert açıp herkese seni rezil etmek için elimden geleni yapacağım?"

"Yine de dikkatli olsan iyi olur. Beni kızdırmak istemezsin." Sesinde sevimli bir tehdit vardı. "Avukatıma her an fikrimi değiştirdiğimi söyleyebilirim?"

Pınar'ın eli kolu bağlıydı. Bu adamla bir anlaşma yaptığına, hele bedeni üzerine bir anlaşma yaptığına inanamıyordu. "Sen adi bir canavarsın! Nasılsa senden intikamımı alırım," diyerek yemin etti. "Yemin ederim ki bu yaptığını bir gün sana öde-teceğim!"

"Merakla bekleyeceğim..." Genç adam ayağa kalktı. Ellerini cebine sokmuştu. Koyu yeşil gözleri bir erkeğe ancak bu kadar yakıştırdı. Bir kaşı hafifçe yukarıya kalktı. "Bu durumda... anlaştık mı?"

Pınar başka çaresi olmadığını biliyordu. Her yönden kısılmıştı. Onu reddetse bile sıfırı tüketmiş olarak ailesinden hiç kimse hayatını devam ettiremezdi. Üstelik annesi ve babası yaşlılıklarını nasıl yoksulluk içinde geçirebilirdi? Adamın belli ki tüm istediği birkaç dakika karşı koymadan, kıpırdamadan yatmasıydı. Öylece yatacak ve onun iğrenç emellerini gerçekleştirmesini bekleyecekti. Başka ne olabilirdi ki? Gözlerini yumar ve başka şeyler düşünürdü. Mide bulantısı olacağı kesindi. Bu iğrenç herifi üzerinde çıplak olarak düşünmek bile içini sinirle dolduruyordu.

"Pekâlâ! Bunu bir iş anlaşması olarak görmeye çalışacağım," dedi öfkeyle. "İyi para kazanacağım bir iş anlaşması! Vücudumu satsam da! Fakat sana zevk aldurmak için uğraşacağımı zannetme! Sana karşı ancak bir ölü kadar sıcak olabilirim. Şimdi, bana tam olarak süresini söyle! Bu iğrenç işkencenin ne zaman biteceğini bilmeliyim!" Gözleri savaşı kaybetmesine rağmen meydan okurcasına bakıyordu. İnce bedeni öfkeden titriyordu.

Onun ağabeyinden hem de bu adamdan o anda inanılmayacak kadar nefret ediyordu.

"Pekala! Bundan beş ay sonra bir aylığına Amerika'ya gitemem lazım. Kasım ayının ilk haftası. Bir aylığına gittiğimden sonra seni daha fazla tutmamın anlamı yok!"

"Çok... çok fazla! Daha önce olmaz mı?" Emareti kınılmıştı birden!

"Hayır! Tam beş ay! Anlaştık mı?"

Bir süre sonra "Anlaştık!" diye isteksizce fısıldadı Pınar.

"Güzel... Sen bana çok pahalıya patlayacaksın. Hem bunun için hem de anlaşmamızı kutlamak için... bir öpücüğe ne dersin?"

"Reddetme şansım var mı?" Ters bakışları ölümcüldü.

"Yok! Gel buraya!"

"Lütfen! İstemiyorum!"

"Gel dedim ~ Sesinde tatlı bir emir vardı.

Onun ne istediği belliydi. Gücünü deniyordu. Kendisini sırtıyordu. Hâkimiyetine uymasını bekliyordu. O inanılmayacak kadar hain bir adamdı. Emredilmesinden nefret ederdi. İstemediği bir şey yaptırılmasından da nefret ederdi. Ondandır nefret ediyordu. Doğan'ın yüzüne öfkeyle bakan Pınar, istemeden ona yaklaştı. Sanki birisi arkasından zorla itiyordu. Ayakları geri geri gitmesine rağmen ona doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha! Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Önüne gelip başını kaldırdı. Yanan gözleri isyan doluydu. Dudakları arzuyla değil nefretle kısılmıştı. Elleri iki yanda yumruk yapılmıştı.

"Zevk almamı bekleme!" dedi ters ters.

Adam güldü. "Şimdilik... beklemem!" dedi alayla. "Eminim beraberliğimizi yakında ikimiz için de daha zevkli bir hale getirebiliriz?"

"Bir kurbagayla yatsam daha fazla zevk alardım."

"İnatçısın!"

"Sandığımdan da fazla!" Dudakları örtülünce kıpırdamadan durdu. Önce onun dudaklarını ısırmak aklına geldi. Sonra şımşık hızıyla bu fikri aklından uzaklaştırdı. Bugün daha fazla di-dişecek hali yoktu. Zaten artık mücadele etmek saçmaydı. Bu adam onu satın almıştı bir kere!

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Genç kız üzerindeki havluyu çıkarıp yatağın kenarına bıraktı. Yine yatağın üzerinde çok güzel, neredeyse mini etekli bir elbise duruyordu. Kırmızı rengi çok baştan çıkarıcıydı.

Gözleri banyoya kaydı. Kendisinin çıkmasının ardından adam banyoya girmişti. Acele etse iyi olurdu. Birazdan çıkardı. Gözleri lüks dolaba güzelce asılmış ceketine gitti. Sonra hızla ceketin ceplerini karıştırdı. Bir cüzdan buldu. Kalındı. İçinde bir sürü kredi kartı ve oldukça fazla nakit para vardı. Kendisini hürsüz gibi hissettiği için utanı. Ama utanmasına gerek yoktu. O bir canavardı. Ondan nefret ediyordu. O kendisine yapacağı şeyleri sıralarken hiç utanmamıştı!

Cüzdanında kimliğini buldu. Alıp baktı. Eski bir resimdi. Daha genç görünüyordu. Doğum tarihine baktı.

'Otuz iki yaşında! Deniz ve Erdem ile aynı sınıfta okuduklarına göre aynı yaşlarda olması normal tabii!'

Doğum yerine baktı.

'Van'da doğmuş. Kürt olmalı ama şivesi doğulu gibi değil! Nasıl bu kadar zengin oldu peki?'

Çınlıçlakken adamın ceplerini karıştırmak hiç akıllıca değildi. Cüzdanı yine yerine bırakıp diğer cebine baktı. Ne aradığını bilmiyordu. Diğer senetleri bulsaydı iyi olurdu tabii ama o senetlerin burada olmadığı zaten belliydi. Avukatların elinde olmalıydı. O sırada banyodaki su sesinin kesildiğini duydu. Birazdan gelirdi. Çıplak yakalanmak istemezdi. Ceketini düzelterip aceleyle döndü. Yatağın üzerindeki kırmızı giysiyi aldı.

Doğan kendisi banyodayken biraz önce otelin butiğinden alıp gelmişti. Fakat başka bir şey yoktu. Özellikle iç çamaşını! Bunu iç çamaşını olmadan mı giyiyordu?

Kırmızı gıyısı o kadar güzeldi ki, giyindiği zaman kendisini inanılmayacak kadar seksi hissetti. İncecik beli ve uzun bacakları meydana çıkmıştı. Hafif dekoltesi sırtı göğüslerini çarpıcı bir biçimde vurguluyordu. Doğrusu adamın zevkine diyecek yoktu. Kendisi seçse bu kadar iyi bir kıyafet bulmazdı. Belki de bu berbat adam birçok kadına kıyafet seçmişti? Yakışıklı olduğuna göre bu çok muhtemeldi. Para vermeden de elde ettiği kadınlar olmalıydı. Rahatlığına bakılırsa kadınlar konusunda tecrübeliydi. Öfkelendi...

Ona nereden sarmıştı ki bu adam? Keşke nişanlısını karşılamak için bahçeye çıkmasaydı. Keşke onunla çarpışmasaydı.

Saçlarını kurutmak için onun banyodan çıkmasını bekliyordu. Allahtan saçları hafif dalgalıydı. Taraması gerekmiyordu. Zaten ortada bir tarak falan da görememişti. Bu adamın yaptıklarına inanamıyordu. Hiç değilse eve gidip özel eşyalarını almasına izin verseydi! Bu konuyu onunla konuşmalıydı.

Banyodan çıktığını anladığında, yatağa oturmuş sakın bir tavırla televizyon seyrediyordu. Gözü farkında olmadan çıplak bedenine kaydı. Beline sardığı bir havludan başka bir şey yoktu üzerinde. Gur saçları dağınıktı. İnanılmaz geniş ve kaslı bir göğüs yapısı vardı. Geniş göğsü beline doğru inceliyordu. Göğsündeki tüyler sevdiği gibiydi. Ne çok fazla ne de çok az... Atletik yapısına bakınca onun iyi bir sporcu olduğunu anladı. Ceketin altından bunu tam olarak fark etmemişti. Belki de dehşetten anlayamamıştı. Boğum boğum kaslı kolları uzun boyuna çok yakışıyordu. Ne çalışıyordu ki bu adam? Erdem bile günde iki saat spor yaptığı halde böyle kaslı değildi. O kasların şişirme olmadığı o kadar belliydi ki! Erdem'in ondan çekinmesinin sebebini anlamak zor değildi.

Vücudunun değişik yerlerinde bariz yara izleri vardı. Sırtındaki birçok iz, ışıktaki farklı yansıyor. Kimi uzun, ince ve kimi de noktasaldı. Onlar kurşun izi miydi? Rahat bir hayat

yaşamadığını anladı. Kendisi gibi ondan nefret eden çok kişi olmalıydı. İçi rahatladı. Ona karşı tek düşman olmak istemezdi.

"Demek ki tek ben değilim!" dedi donuk bir sinirle.

"Nasıl?"

"O yara izleri sivrisinek ısırığı değil herhalde?" Tiksindir gibi konuşmuştu. "Sanırım çok düşmanın var!?"

Adam bir an gövdesinde kendisinin de görebileceği pozisyonadaki yara izlerine baktı. Göğsünün ön tarafında bile en az üç dort iz vardı. İkisi derin gibi gözüküyordu. Sonra omuz silktili. Çok rahattı. "Oldukça!" diye mırıldandı. "Çoğu mazide kaldı ama hayatımın kolay olmadığını söyleyebilirim!"

"Şu halde senden erken kurtulma ihtimalim çok yüksek?"

Adam güldü. Başını salladı. Bu derece öfkeli ve sert bir adamın böyle neşeli olmasına anlam veremeyen Pınar, sadece onun kaslı gövdesinden gözlerini kaçırmaya çalışıyordu. Bu gece o gövdenin kendisine sahip olacağına inanamıyordu. O yara izleriyle dolu vücudu üzerinde hissedecekti. O kaslı kollar büyük ihtimalle cendere gibi ona sarılabacak ve... Aklındaki düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştı. Kendisine şimdiden işkence etmesinin bir anlamı yoktu.

"Evet! Doğru!" diyerek onayladı Doğan. "Zaman zaman düşmanlarımla oluyor. Doğal yollardan öleceğimi hiçbir zaman düşünmedim zaten!"

"Sana bir şey olursa biz... ben ne olacağım?" Onun ölümünü görmek büyük bir zevk olurdu. Bu düşünce ile gözleri parlamıştı.

"Avukatıma talimat vereceğim. Yarın ilk işim bu olsun. Bana vaktinden önce bir şey olursa tüm borcunuz sıfırlanacak."

"Seni öldürmem için bana bir neden daha veriyorsun?" dedi alayla.

"Deneyebilirsin. Fakat ölmeye çok hevesli değilim. Hele seni tanıdıktan sonra asla! Dünyanın her yerini gezdim. Ama senin kadar güzel bir kadın pek görmedim. Bu elbise içinde çok güzelsin! İnan bana aklımı başımdan alıyorsun!"

"Bunu hiç düşünmedim. Zaten senin elinden olduğundan hiç şüpheliyim!" diye nedilikle şakacıca dedi. Bu adamın için herşeyin artık kolay olacağını düşünmüştü. Fakat yepyeni bir kavramı onu eğlendirdiğini görmek de hiç hoş değildi düşünce.

"Ama geç kaldın. Senden gerçekten hoşlanıyorum. Bir beş aylık sürede belli senin de beneden hoşlanırsın diye söyleyebilirim. Şu anda bana kızgın olduğumu biliyorum ama inan bana seni memnun etmek için elimden geleni yapacağım. Sana verebileceğim tek söz bu olacak. Seni kırmamak için elimden geleni yapacağım. Zorba gibi davranmak istemiyorum. Eğer izin verirsen iyi bir aşık olmayı tercih ederim!"

"Cüldürme beni.. Senin aşkını isteyen yok!"

"Ben de sana aşıkım demedim zaten. Fakat bana izin veren aslında çok eğlenceli biri olduğumu görebilirsin!"

"Beni eve bırakırsan belli sana bir şans daha verebilirim?.. Hem benim için bu daha eğlenceli olabilir, inan ki!"

"Ne yazık ki sana kur yapacak kadar vaktim yok. Bu yolu denemeden de seni elde edebilirdim fakat gerçekten çok yorgunum."

"Bence çok kendini beğenmişsin!"

"Bazen! Gerçek şu ki seni bırakamam. Artık ok yaydan çıktı."

"İnşallah ok döner de senin münasip bir yerine batır! Sayende otele en garip giyinen kadını olacağım!"

Adam güldü. "Elbisen çok güzel! Sana çok yakışmış. Sana ayakkabı da alacaktım fakat ayak numarayı bilmiyordum. Gerçi bu ayayağındaki topuklu terlikler çok sırtmamış. Eğer çok rahatsızsan yemekten önce gidip bir şeyler alabilirsiniz?"

"İstemem! Böyle gelip seni utandırmayı tercih ederim!" Genç adamın çapkın yeşil gözleri, dınlığı ve dolgunluğu ancak orta boy bir portakal kadar olan sivri göğüslerine takılınca huzursuzlandı. Üstelik bu elbise altında tamamen çıplaktı.

"Aslında seninle bu konuyu konuşmak istiyordum. Eve gidip özel eşyalarımı almama izin vermelisin."

"Olmaz!"

"Bu çok saçma! Bir iç çamaşırım bile yok. Bu aldığın şey ne-
deyse mini etekli.. İçime külot giymediğimi anlamamaları için
bir eldivan lazım. Kumaş kalçalarıma yapışıyor!"

"Şimdilik bikini altını giy! Kalçaların hem çocuksu hem de
kadınsı.. Çıldırıcı bir bileşim... Ölçülerini tespit edemedim. Bu
yüzden iç çamaşırı alamadım. Sana önceden de söylediğim gibi,
her şeyini ben alacağım. Sonra gider geniş bir alışveriş yaparsın.
Bu gecelik böyle idare ediver."

"Bikini altım bunun içinde hoş durmaz. Onu giyemem. Za-
ten ıslak! Banyoda ıslandı! Bu durumda... Ya otururken kazara
bacaklarımı açarsam?.."

Adam neşeyle gülerek belindeki havluyu çıkarıp attı. "Bu
çok ilginç olurdu işte! Sarımsı toplu kalp krizi vakaları yaşa-
nırdı. Bu yüzden seni kalabalık yerlere götürmemeliyim!"

Pınar onu dediklerini duymamıştı bile!

Gözleri irileşmiş, eli havada kalmıştı. Yan aralık dudakla-
rını zorlukla kapattı. Toplu kalp krizini bilmezdi ama az kalsın
kendisi bir tane geçirecekti. Şok içindeydi. Buna rağmen göz-
lerini kaçıramıyordu. Şimdi bu berbat adamın üzerinde hiçbir
şey yoktu ve o çıplak haliyle o kadar rahat ki, genç kız nefes
bile alamadan donup kalmıştı. Onun rahatlığının sebebini bi-
liyordu tabii. Kendisinin daha evvel de erkek vücudu gördü-
ğünü sanıyordu. Onu rahat ve seks yapmış bir kız sanıyordu.
Daha evvel havuzda veya denizde sadece mayosu ile birçok
erkek görmüştü ama burası daha özel bir yerdi. Üstelik de ilk
kez bir erkeğin görmemesi gereken yerini görüyordu. Üstelik
o şey heyecanlı bile değildi. Gece için korku duymaktan ken-
disini alamadı. Onun heyecanlanıp sertleştiği zaman nasıl ola-
cağını elbette biliyordu. Çocuk değildi. Kendi zavallı küçücük
organını düşündü.

Bakışlarını korkuyla kaçırdı. Ne utanmaz bir adamdı böyle?
Elbette kaslı ve seksli vücuduna güveniyordu. Birçok kadının
önünde böyle çıplak durmuş olmalıydı. Ona bakmamalıydı. Ba-
karak ona ilgi duyuyormuş gibi gözükmek istemiyordu. Bakmı-
yormuş gibi davrandı. Yine de o üzerine beyaz iç çamaşırı ve

siyah keten pantolon giyerken arkasından sıyretti. Hareket ettikçe kasları seksi bir şekilde gerilip gidiyordu. İçinde anlayamadığı bir yutkunma hissi geliştirdi. Aslında kadın erkekleri pek sevmezdi. Hem bu anlamdan da ölesiye nefret ediyordu. Fakat madem öyle, geniş sırtındaki yara izleri neden bu kadar seksi gözüküyordu ki?

Sonunda adam siyah bir gömlek ile kıyafeti tamamlamıştı. Gerçekten hoş renklendi. Sadece siyah! Anlaşılan bu sefer takım elbise giymeyecekti. Öyle giyindiği zaman daha da korkutucu oluyordu. Şimdi sadece tatile çıkmış bir korsan kadar tehlikeliydi.

Doğan yanına oturup çorabını ve siyah yazlık ayakkabısını giydi. Bir süre onun gibi televizyona baktı. Erkeklerin prostat hastalığını ayrıntılarıyla anlatıldığı programda kızın neyi ilginç bulduğunu merak ediyordu. Kendisi onun kadar ilginç bir şey bulamayınca döndü ve kızın televizyona trans halinde bakan yüzüne baktı. Sonra elini uzun saçlarına attı. Yumuşakça okşadı.

"Saçlarını kurutmayacak mısın?"

"Hayır! Üşütüp ölmeyi umuyorum!"

"Buna izin vermem. Gözlerini iznim dışında yumacağın tek an orgazm olduğun an olabilir."

"O da ne? Sen benden önce koynuna aldığın kadınlara onu yaptırabildin mi hiç? Yoksa numaradan yapmaları için para mı veriyorsun?"

"Sanırım bu gizemli sorunun cevabını bu gece göreceğiz? Zevk almaktan mı korkuyorsun?"

"Bu asla olmayacak! Senden tiksiniyorum!" Başını sertçe çevirdi. Saçlarının okşanmasını istemiyordu. Adamın elinden kurtulunca, aceleyle ayağa kalktı. "Gidelim mi? Acıktım!"

Doğan da yerinden kalktı. "Evet, gidelim!" Ceketine gidip cüzdanını aldı. Pantolonunun arka cebine atarken alayla gülümsedi. "Cüzdanımda ilginç bir şey bulabildin mi?"

"Hayır!" dedi kız donuk bir sesle. Yaptığından utanmasına rağmen utanmamış gibi burnunu havaya kaldırdı. "Sen ilginç bir adam olamazsın."

"Kalbimi kınyorsun?"

"Sende kalp yok ki?"

"Bu gece dinleteceğim sana!" Uzanıp kendisine çekti Pınar'ı. Dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu. Bir eli kalçasındaydı. İç çamaşın giymeyen kızın kalçalarının tüm güzelliğini avucunun altında hissedebiliyordu. Diri ve biraz çocuksu... "Sanırım çamaşırsız daha güzel olmuş!" dedi alayla. "Seninle sevişmek için sabırsızlanıyorum. En azından soyunmakla fazla vakit kaybetmeyeceksin! Hadi, bir an önce yemeğe gidip gelelim."

"Ama saat daha çok erken?" diye itiraz etti Pınar. İtirazında ıddiydi. Yemeği bile elinden geldiğince geciktirmeliydi. Seksin saatini bilmiyordu ama şu an gerçekten de tam yemek vaktiydi. Bir iki saat sonra bile gelseler saat daha ancak on olmuş olurdu. O saatte de seks yapılmazdı herhalde? Her şeyi ne kadar geciktirse o kadar iyiydi.

"Sevişmenin saati yoktur güzelim. Bunu biliyor olmalısın!" diye vurguladı Doğan onun engin tecrübesine vurgu yaparak!

"Seninle sevişmem için hep erken olacak!"

Adam gülerek yine öptü onu. Tıraş losyonu mis gibi kokuyordu. Hâlbuki kendisinin bir parfümü bile yoktu. Genç adam onu omuzlarından tutup banyoya yönlendirdi. Ne olduğunu anlamamıştı ama banyoda sabit saç kurutma makinesine gittiklerini görünce niyetini anladı.

"Saçlarını kurutalım yine de! Çok uzun ve gür... Gerçekten de hasta olabilirsin! Sevgilime bir şey olsun istemem."

Hiç uşenmeden kurutma makinesini eline aldı. Pahalı ve büyük aynadan onu görebiliyordu Pınar. Parmak uçlarıyla saçlarını havalandırırken, makinenin basınçlı havasını da nazikçe saçlarında gezdiriyordu. O kadar yavaş ve nazıktı ki ürperdi. Özellikle elleri ensesinde ve boynunda gezerken gözlerini yummamak için kendisini zor tuttu. Şu bir gerçektir ki, dokunuşları sandığı kadar tiksindirici değildi. Herhalde kaderini kabullendiği için böyle hissediyordu.

"Saçların dalgalıymış!" diye mırıldandı Doğan. "Ben dalgalı zannetmiştim. Demek ulak diye böyle gırtlaklıyorlardı! Çok güzeller! İpek gibi!"

İçinde tanımlayamadığı bir sızı yitirden Pınar, neler olduğunu hissedince telaşlandı. Ters bir hareketle onun in ellerini itti. "Bu kadar yeter. Yeterince kurudu!" dedi sınırlı bir tavırla. Nasıl olurdu da bu rezil henüz dokunuşlarından bir an için etkilenebilirdi?

Ama onun yanından geçip gidemiyordu. Sırtının değdiği ince kumaşla kaplı gövdesi çelik gibiydi. Kalçaları adama yapışmıştı. O izin vermese bir adım bile atamazdı. Meydan okuyan bir tavırla zaten iri olan gözlerini daha da irileştirdi.

"İzin verir misin? Yoksa burada mu tecavüz edeceksin bana?"

"Sadece seyrediyorum!" Utanmaksızın ellerini ensesindeki saçlarında gezdirdi. Kızın tepkisi onu hiç ilgilendirmiyor gibiydi. Sanki eli az önce itilen o değildi. Pınar bunun hep böyle olacağını anladı. O hep istediklerini inatla yapacaktı. Hayat boyunca böyle bir adamla karşılaşmamıştı. Onu durdurabilecek bir şey yok muydu acaba? Mutlaka korktuğu bir şey veya birisi olmalıydı. Saçlarını ve boynunu okşayan şu ellerini artık geri çekse ne güzel olacaktı! Hem de olabildiğince hızlı çekmeliydi. Lanet olası göğüs uçlarına da ne oluyordu böyle? Neden kıpırdamaya başlamışlardı?

"Lütfen! Yeter artık! Midem bulanıyor!" Bu kesin bir yalandı.

"Hamile olmayasın?" dedi genç adam alayla. "Bu durum evlilik niyetimi değiştirir tabii!"

Genç kız öfkeyle nefes aldı. "Hamile falan değilim. Sen odun kafalı musun? Anlamıyor musun? Sadece dokunuşlarından tiksindiğimi anlatmaya çalışıyorum!"

"Senin için üzücü... Hadi gidelim. İstersen önce alışveriş yapalım? Gidip sana güzel bir ayakkabı alalım. Çanta, iç çamaşın, parfüm ve her şeyi... Ha, tarak almayı da unutmayalım. Sevgilimin otelin en güzel kadını olduğunu biliyorum ama güzelliğini biraz daha desteklersek sanırım bir şey çıkmaz."

Her nasılsa güzel sözler kadınları etkiliyordu. Hele aç ve yorgunlarsa! Nefret edilecek gibi olsalar bile yakışıklı erkeklerden geliyorlarsa! İçini çekti. "Ben acıktım." diye çocuksu bir şekilde itiraz etti kız. Bu gerçektir. Midesi birden kazınmaya başlamıştı. Sevgili lafını duymazdan gelmeyi tercih etmişti. "Önce yemek yemeyi tercih ederim!"

"Öğlen yemek yemedin mi?"

"Hayır!"

"Bu yüzden bu kadar zayıfsın demek? Ergenliğini aç geçirmeseydin şu güzel göğüslerin belki biraz daha büyürdü!"

"Demek büyük memeli kadınlardan hoşlanıyorsun? Göğüslerim küçük diye senin adına çok üzüleceğim doğrusu!" Onunla alay edip adama çanak tutmasa iyiydi. Aynadan baktığı adamın koyu yeşil gözlerin bir an yandığını görünce pişman oldu.

"Önemli değil! Ben bunlardan da memnunum." diyen adamın eli açık yakadan içeriye girip bir göğsünü kavrayınca nefesini tuttu. Karşı koyamıyordu. Göğüsleri artık adamın kontrolündeydi. Bu kesindi. Başparmağı sertleşinceye kadar göğüs ucuyla oynadı. Utanmaz herif! Utanmaz memeler! Zaten sertleşmeye hazırdı! Göğüs uçları ilk kez okşanıyordu ve ilk kez böyle füze gibi meydan okurcasına sertleşmişti. Adi herifin parmak uçları çok hassastı ve utanmazca aynadan bakan gözler kızın tepkisini sezmeye çalışıyordu.

Tabii ki ona çok kızdı! Çok kızdı ve çırpınarak elini tutup çekmeye çalıştı. Ama yakaladığı iri eli bir milim bile oynatamadı. Ona asla gücü yetmezdi. Boynuna inen dudaklar ateş gibiydi. Bir iki küçük öpücükten sonra ateşli dudaklar kulağının kıyısına geldi. Pınar nefretle başını çevirmeye çalıştı. Öpülmek istemiyordu. Okşanmak istemiyordu. Gözlerini örkeyle yumdu.

"Lütfen!.." diye yalvardı. "Ben... ben çok acıktım!"

Genç adam şaşkınlık verici bir uysallıkla onu kollarından bıraktı.

'Yaşasın özgürlük! Kahrolsun hormonal duygular!'

"Peki... Çaldım badi... Sana tavsiyem buna fazla önem verme. Benim de bir sabrım var. Bu gece sana yardım istiyordum. Benim için hasta değil... Ama sen de artık almaya çalışıyorsun."

"Asla... Her dakikanında modernin bulmacasından eminim."

"Ben tecrübesiz bir erkek değilim Pınar... Yeterince çığırın kekten tecrübeliyimdir."

"Ne onur verici! Organlarınızın boyunu da karşılaştırmam gerekecek mi?"

Adam öfkeyle bir nefes aldı ama kendisini tuttu. "Karnın aç olduğu için fazla sinirlisin. Önce yemek yiyelim o halde? Sonra konuşmamıza kaldığımız yerden devam ederiz."

Odadan çıkarken bile çok nazıktı. Kapıyı arkalarından çekti. Asansörle aşağıya indiler. Yemek vakti çoktan başlamıştı. Fakat Doğan onu genel yemek salonuna değil alakart restorana götürdü. Yerlerinin önceden ayrıldığı belliydi. Bir görevli inanılmaz bir hürmetle karşıladı onları. Doğan bu otelin önemli bir müşterisi olmalıydı. Masanın üzerinde aşkın simgesi tek bir adet gül, zarif bir vazoya konmuştu. Birkaç mum da ortamı biraz romantik yapıyordu. Tabii Pınar bu romantizme kanmak niyetinde değildi. Doğan kıza bakarak ne istediğini sordu. Her şey vardı. Genç adam onun istediği bifteğin yanına bir sürü şey daha ekleyince Pınar bozuldu. Garsonlar gidince homurdandı.

"Beni şişmanlatmaya mı çalışıyorsun?" dedi ters ters.

"Sadece iyi yemeni istiyorum."

"Bu yaştan sonra göğüslerimin büyüyeceğini sanıyorsan ya-
nıyorsun. Ben ergenliğimi geçeli çok oldu!"

Genç adam güldü. "Bu göğüs meselesine çok taktın. Görebildiğim ve okşadığım kadıyla onlardan memnunum. Buna emin ol. Neden sakinleşip yemeğinin tadını çıkarmıyorsun?"

"Şu anda bir boğa kadar sakınım. Sorun sensin! Kırmızı bayrak gibisin! Sen karşımda olduğun sürece hiçbir şeyden tat alamam!"

"Yine kavgaya mı edeceğiz?"

"Ben sana sadece yatakta sakın olacağım diye söz verdim. Sen bana tecavüz ederken! Hiç kıpırdamadan yatıp, bir ölü gibi uysal ve mutlu olacağım. Ama açık olayım ki, normal ortamda seninle olmaktan mutluymuşum gibi davranacağımı söylemedim. Üstelik benimle geçen her dakikanı mahvetmek için de elimden geleni yapacağımı söylemiştim!"

Adam bu sefer daha sesli güldü.

"Deniz de senin kolay teslim olmayacağını söylemişti zaten. Boyun eğmeyi bilmeyen, çılgın ve ömür törpüsü olduğun gibi bir şeyler daha söylemişti! Demek ağabeyini bile çıldırtıyorsun? Erdem sana nasıl dayanıyor?"

Pınar kendisi hakkında duyduğu şeylerden hoşlanmamıştı. Evet, zaman zaman biraz sinirli ve gözü kara olduğu doğrudu ama sevdiği insanlara zarar vermezdi hiç! İşin doğrusu sevdiklerini kırmaktan korkar ve genellikle geri adım atan hep kendisi olurdu. Zaten öyle olmasaydı bu çirkin ilişkiye girer miydi? Ağabeyi, annesi ve babası ve hatta Erdem bu işten zarar görecekti. Sırf onlara bir şey olmasın diye yumuşakça gülen ama acımasız olan bu adama kendisini vermeyecek miydi? Kocasına sakladıklarını onun bu gece rahatça alacağını bilmek öfkesini arttırıyor, iştahını da kapatıyordu.

"Belki de yatakta affettiriyorumdur kendimi?" dedi onu iğnelercesine. Fark etmişti ki bu adam, onun başka erkeklerle yatma fikrinden pek hoşlanmıyordu. "Üstelik o da yatakta çok iyidir!" diye açıkça çanak tuttu.

Beklediği gibi bu sözler Doğan'ın hoşuna gitmemişti. Güzel genesinde bir iki kas oynadı. Siyaha yakın yeşil gözleri tehditkâr bir şekilde kısıldı. Gülümsemesi yok oldu. "Öyle mi?" dedi sakın olmaya çalışan bir sesle. "Senin adına sevindim. Erdem'i ben çok sevmem. Karakter farklılığı sanırım. Ama herhalde sen ona âşıkısın?"

Aşk mı? Ne aşkı? O Erdem'in efendiliğinden, kendisine güveninden, çekiciliğinden ve kültüründen etkileniyordu ama aralarında aşk falan yoktu. Sadece bir gece ansızın ettiği evlilik teklifi Pınar'a ilginç gelmişti. Evlenmek aklında olmamasına

rağmen nıye olmasın diye düşünmüştü. Varlıktıydı da... Hıya tarzı değişmeyecekti. Zaten vazgeçmek için zamanı da vardı. Evlenmek için üniversiteyi bitirmesini kararlaştırmışlardı.

"Hem de çok!" diye yalan attı. "O senden on gömlek üs ründür!"

"Yanlış hatırlamıyorum aynı zamanda hencil, kendisini be genmiş kadınlar için kendisini bir nimet olarak gören bu tpti."

"O lan! bana sadece seni çağıştıyor!"

"Ben kadınuma değer veririm. Eğer birisi benim nışanımı kaçırmış olsaydı şimdiye kadar çoktan yakasına yapışmış olur dum!"

"Herkesin senunki gibi karanlık arkadaşları yoktur!"

"Ne ilgisi var? Gelirken son derece yavaş geldik. Yirmi dakika bize yetmesi gerekirdi. Aslında yeteceğini ummuştum ama sanırım sana senin düşündüğün kadar değer vermiyor?"

"Demek onunla kavga etmeyi umuyordun?"

"Arzulamuyordum dersem yalan olur. Uzun zamandır ona karşı bir kuzgunluğım var. Tabii yanında birkaç adam olmazsa kimseyle teke tek dövüşecek kadar cesur değildir o!"

"Ne demek bu şimdi?"

Adam omuz silkti. Konuşmak istemiyor gibiydi. "Boş ver. Belki ileride birbirimizi daha iyi tanırsak... konuşabilirsiniz bu konuyu."

Garsonlar hızla masaya çeşit çeşit mezeler yerleştirdi. Birkaç dakika sonra da mangalda pişmiş etleri geldi. Pınar ıstahının kaçtığını sanmıştı ama o anda Doğan'ın az pişmiş karlı etleri bile gözüne lezzetli geliyordu. Üstelik dikkatini yemeye verince adamın ilgisini biraz azalttığını fark etmişti. Konuşmak için çabalamıyor, kızın yemesine izin veriyordu.

Hiç ona bakmadan yemeğini yedi. Ara sıra koyu yeşil gözleri üzerinde hissetmese daha iyiydi. Bir ara suyuna uzanırken gözü yan masaya takıldı. Dört kişilik bir Rus aileydi. Onun yaşlarında iki sanşın genç kızları vardı. İkisi de birbirinden güzel

ve incedi. Kızların gözlerinin ucuyla Doğan'ı süzdüklerini gördükçe havret etti. Aptal yaratıklar bu herifte ne buluyorlardı ki?

Merakla Doğan'a çevirdi gözlerini. Onda ne bulduklarını içgüdüsel olarak araştırdı. Önündeki yemekle ilgileniyordu. Kızlara baktığı bile yoktu. En azından bu bir nezaketti. Gece koyununa alacağı kadın yanındayken, hiç değilse başka kadınlara ağzı sulanarak bakmıyordu. Şüphesiz ki bu arsız kızların bakışlarını hissetmiş olmalıydı. Geriye taranmış gür saçları simsiyah parlıyordu. İki yandan hoş bir biçimde geniş alına dokuluyordu. Burnu gördüğü en güzel erkek burnuydu. Dudaklarına bakınca midesi burkuldu. Onlarla kendisini nasıl öptüğünü hatırladı. Tamam! Tamam! Fena değildi işte! Dışardan yabancı gözüyle bakınca gerçekten de çok yakışıklı olduğunu kabul etmek lazımdı. Ama ona o kadar kızgındı ki bu yakışıklılığı sanki etine batıyordu. Nefret ettiği bu adamı şu anda isteyen her kadına memnuniyetle bırakabilirdi.

Gözlerini yine yan masaya çevirdi. Kızlardan birisi yine önce Doğan'a bakmış, sonra Pinar'ın donuk gözlerini görünce utanarak başını çevirmişti.

'Aptal kız! Avucunu yala!'

Birden kendisini topladı. Saçmalıyordu. Böylece dikkatini daha büyük bir özenle yediklerine çevirdi. Yemeğin sonunda gelen kahve ile de tam olarak doyduğunu hissetti. Adamın zoru ile tabağını neredeyse silip süpürmüştü. Stresin de etkisi olabiliyordu. Serin salonda kahveyi içmek ise ayrı bir keyifti. Tabii yanında bu adam olmasa daha iyiydi.

Onun silahını almadığına daha odadan çıkarken dikkat etmişti Pinar. Ruhsatlı olmalıydı. Ama bunun gibi kabadayların ruhsatlı silaha ihtiyacı olmazdı ki! Her zaman bir tane bulur ve işini gördükten sonra ortadan yok edebilirdi. Hiç adam öldürmüş müydü acaba? Öldürdüyse kaç tane öldürmüştü?

"Senin gibiler silahsız tuvalete bile gitmez diye düşünürdüm hep!" dedi onu iğnelemeye çalışarak. Adam kahvesini yudumlar-ken kısık gözlerle kendisini süzmüştü. Sonra gülümsedi hafifçe.

"Demek karnın doydu ve yine kavgaya hazırsın?"

"Sonuna dek!"

"Bu gece tınaklarına dokunmak istiyordum!"

"Kendi sırtından mı?.. Onu bu kadar düşünüyordun?.. Sen de bakmak için elimden geleni yapacağım. Bunu diğer yaraların gibi!" O seki yaraları düşününce edepnaz gibi uyları yine yenden hoplamıştı.

"Bakalım. Göreceğiz!" Genç adamın sesi keyifliydi.

Pınar onu ıgnelemeye devam etmeye kararlıydı. Buz gibi donuk gözlerle devam etti.

"Bugüne kadar... kimseyi öldürdün mü peki? Hani böyle kalpleri duruyor? Nefes almıyorlar? Benim gibi bakmaya başlıyorlar?" Cansız gözleri adamın derin gözlenindeydi. Genç adam bir an durakladı ama parlayıp donuklaşan gözleri gerçeği gösteriyordu. Pınar nefesini tuttu. Bu doğru olamazdı? Ama ne bekliyordu ki? Onun tekün bir adam olmadığı daha yüz metreden belliydi. Elbette insan öldürmüştü. Buna şaşmamalıydı. Neden böyle bir adamın kollarına düşmüştü ki? Birden aklına gelen bir şeyle ırkıldı.

"Peki... Şimdi ben... Senin neyin olacağım? Metresin mi? Karın olmayacağıma göre..." diye mınıldandı. "Beni birkaç ay eve mi kilitleyeceksin? Bir evin varsa tabii?.. Çevrene nasıl tanıştırılacak? Örneğin burada iyi tanındığın belli! Soranlara ne diyeceksin?"

"Kız arkadaşım demem yeterli..."

"Hah... Bu güzel işte! Sana âşık gibi bakmam mı gerekiyor şimdi de?"

"Senden böyle bir şey istemiyorum. Fakat herkesin yanında benimle hur gür çıkarmazsan memnun olurum. Beni bilerek utandırdığın her durumda karşılığını görürsün!"

"Bu da komuk işte! Senin utanabileceğini hayal bile edemem!"

"Çok sivri dillisin... Yediysen kalkalım hadi. Doğruca odamıza gidelim de biraz dilini törpüleyeyim."

Pınar elinde olmadan ürktü. Onun üstüne gittikçe adamın asabileştığının farkındaydı. Ya gerçekten canını acıtırsa? İlk seks

terübesinin can acısıyla başlayacağını biliyordu ama en azından onun biraz daha kontrollü olmasını tercih ederdi. Taktik mi değıştirseydi acaba? Ama bu adamın yumuşayıp ona acıyacağını zannetmiyordu. Gecenin sonunda mutlaka emeline erecekti.

"Daha... çok erken değil mi?" dedi hafif titrek bir sesle. Doğan onun ürktüğünü görebiliyordu. Kocaman menekşe gözleri şimdi yeşil bir renk almıştı. Bir kadının hem kızgınken hem de ürkekken nasıl bu kadar güzel olabildiğine aklı yatmıyordu. O kadar güzeldi ki, onu hemen kollarına alıp odaya götürmek istiyordu. Ama kendisini tuttu. Bugün çok çok yaşamıştı ve bazı konularda acele etmek gereksizdi.

"O halde bu gece biraz tınaklarını içeriye çek de, kadın gibi davran. Akıllı olursan güzel bir gece geçirebiliriz." Sesinde açık bir uyan vardı. Genç kızın tüyleri ürperdi. Normal zamanlarda onu kızdırmayı hiç istemezdi.

Yemekten sonra Pınar biraz uslu durmaya karar verdi. Sivri dilini azıcık tutmaktan bir zarar gelmezdi. Yoksa gecenin ilerleyen saatlerinde başka sivri bir şey canını çok yakacaktı! İtiraf etmese de ve çok rahat görünse de bundan gerçekten çok korkuyordu. Hem de olacak kadar!

Adamın arabası ile otelden ayrıldılar. Nereye gittiklerini bilmiyordu. Umurunda da değildi. İlgisiz bakışlarla dışarıya bakıyordu. Bir sürü işlek merkezden geçtiler. Kıyı boyunca böyle bir sürü turistik yer vardı. Sonra araba çok işlek büyük bir mağazanın önünde durdu. Saat daha erken olduğu için birçok turist yemekten sonra alışverişe çıkmıştı. Kimisi hediyelik eşyalar alıyordu, kimisi de değişik kıyafetler bakıyordu.

"Buradan bir şeyler alabiliriz..." diye mırıldandı Doğan. "Çok kaliteli şeyler olmayabilir ama İzmir'e kadar seni idare etsinler yeter. Çünkü önce Side'ye gideceğiz. İki gün orada kalacağız. Oradan ayrıldıktan sonra bir gece de yolda bir yerde konaklayabiliriz. İzmir'e uzun ve virajlı bir yolumuz var ve acelem yok. Sonra da İzmir'den istediğin her şeyi alırsın."

Pınar dudaklarını ısırık. Çimide kırılsın, kırılsın istemiyordu. Bu merak denen her şeyden kendisinde fuzlasiyla vardı. "İzmir'e mi gideceğiz?" diye sordu sonra.

"Evet. Bir süre orada benim görmek istediğim işlerim. İzmir'den takip ediyorum."

"Ya benden beş ay dolmadan bıkarsan?"

"Bıkmak mı? Böyle söyleyince çok acımasızca oluyor."

"Acımasızlık sana da hiç yakışmıyor tabii?" diye alay etti Pınar. Adam ise güldü.

"Beş ayda senden bıkarmıyım? Bilmiyorum.. Sanmıyorum. Yine de birkaç ay içinde her şey belli olur. Bıksam bile eve erken gideceğin için sevineceğini sanıyorum." Sevimli bir şekilde göz kırptı. "Ayrıca böyle iş gezilerine ara sıra çıkmam gerekiyor. Sürekli yanında olamayacağımı duymak da sanırım seni sevindirir. Ayda bazen üç veya dört kere! Tabii sen de benimle gelmek istersen o başka?"

"Asla istemem!"

"Çok kesin kararsısın? Belki de arkadaşlığımı zevkli bulacaksın?"

"Yatakta ne kadar iyisin bilmem ama arkadaşlığını şimdi-lik hiç zevkli bulmadım. Bir domuzla gezmeyi tercih ederim."

Genç adam bileğini yumuşakça yakalayınca ürktü. Ona bu kadar kalabalığın içinde tokat atamazdı her halde?

"Daha çok zamanımız var Pınar... Anlaşılan seninle vakit hep heyecanlı geçecek! Bakalım ne olacak? Zaman içinde göreceğiz! Belki zaman içinde birbirimizden hoşlanırsın?"

"Yüz yıl sonra olabilir tabii! Ama sana âşık olacağımı sanma! Bunun için binlerce yıl gerekir!"

"Peki, sanmam!"

"Asla!"

"Güzel. Öyle bir beklentim yok zaten. Tek istediğim sıcak beden... Öyle güzelsin ki kör ve sağır bile olsan peşinden ge-

Bu değişik hoş bir iltifattı. Pınar onun arzusunun gücünü hissediyordu. Ama güzel olmayı ve onun kollanna itilmeyi kendisi istememişti ki! Şu ana kadar hayatına giren tüm erkekleri parmağının ucunda oynatmasını bilmişti. Bir iki küçük öpücükten başkasına izin vermemişti. Bu birkaç saatte göğüslerinin ellenme hızı, usta manevralarla onları tutmaya çalışan eski sevgililerinkinden kat kat fazlaydı. Hem de çıplak! Daha evvel bu hiç başına gelmemişti. Fena bir his de değildi doğrusu!

Bu gece ise ona karşı koyamayacağını biliyordu. Öylesine kararlı ve arzuluydu ki sonunda istediğini elde edecekti. Canının çok acımamasını umut etmekten başka çaresi yoktu.

Mağazaya girdiklerinde bile Doğan hemen kontrolü eline almıştı. Kızı oradan oraya sürükledi. Önce iç çamaşırı bölümüne geçtiler. Doğan'ın tezgâhtar kızın önünde kendi küçük göğüslenne bakarak uygun sutyeni seçmeye çalışması çok utanmazcaydı. Alaycı pınlıtlı bakışları tezgâhtar kızı bile utandırdı. Ayrıca onu zorla giyinme odasına itekleyip üzerinde bakmak istediğini söyledi. Pınar sınırdan çıldıracak haldeydi. Genç adam hiç aldırmadı. Kapının arasından bakarak üzerindeki minicik dantel iç çamaşırlarını pınlıtlı gözlerle onayladı. Malına sahip çıkan bir adamın havası vardı. Daha üzerini değiştiriyordu ki, kapıyı aniden aralayıp bir sürü minik bikini tutuşturdu eline!

"Ben çalışırken sen otelde yüzersin!" dedi gülümseyerek. "Hepsini de dene! Ama ben de görmek istiyorum. Aklımdakinden daha açık olmasın. Kıskancımdır! Giyince beni çağırma unutma, yoksa gelir kendim bir daha giydiririm!"

Onun dediğini yapacağını biliyordu Pınar. Gözlerindeki bakışı tanımaya başlamıştı artık. Her seferinde soğuk bir tavırla onu soyunma odasına çağırırdı. Genç adam tek tek inceledi. Fazla küçük ve açık olanlarını reddetti. Sonunda birçoğunu beğenyle onaylayıp paketlemesi için tezgâhtar kıza uzatmıştı.

Mağazadan çıktıklarında elleri kolları paket doluydu. Pantolon, şort, bluz hatta çok seksi geniş bir şapka bile almıştı adam. Ne gördüyse elini atmıştı. Paraya hiç acımadan, kıza yakacağına düşündüğü her şeyi almıştı. Belki de parası ile gözünü

kamaştırmaya çalışıyordu. Ama Pınar ona karınuna bulaşmıyordu. Yine de her kadın gibi yeru gıysilen olduğunu memnundu. "Araba burada kalsın!" dedi Doğan bagaj kapağını kapattı. ken. Paketleri bagaja koymuşlardı. "Biraz yürüyelim mi?" diye nazik bir âşık gibi sordu. Kalın sesi reddetmesini ister gibiydi. Eğer reddederse otele döneceklerini ve doğrucu adamın arzularına boyun eğmek zorunda kalacağını biliyordu. Geceyi ertelemeyi sağlayacaksa Pınar bu yürüyüşe çoktan razıydı. Onayladığında adamın yüzünde beliren alaycı pırıltı da gözünden kaçmadı. Öfkeyle dişlerini sıktı. Nasıl yapıp da bu geceden kaçabilirdi?

Eli onun in eli tarafından yakalanınca kurtarmak için çekmeye çalıştı. "Sakin ol!" diye homurdandı Doğan. "Elimden tutmak istemezsen kolumu omzuna atarım ki sarunm bundan daha az hoşlanırsın?"

"Ama sevgilim gibi elimden tutman da hoşuma gitmiyor. Sadece yan yana yürümez miyiz? Bu bile canımı sıkıyor ama buna dayanabilirim sarunm."

"Hayır güzelim. Ben senin o güzel elini tutmak istiyorum. Herkes sana bakarken sana sahip olduğumu görsünler istiyorum."

"Beni satın aldığını herkese göstermek mi istiyorsun?"

"Öyle düşünmek hoşuna gidecekse öyle olsun. Ama ben seni gördüğüm andan beri senden ne kadar hoşlandığımı gizlemedim. En azından dürüst olduğumu kabul et."

"Senin dürüstlük kavramın benimkine uymuyor. Benden hoşlanman ise hiç umurumda değil." Sonra aklına gelen çılgın bir fikirle kaşlarını kaldırdı. Alayla gözlerini süzdü. "Yoksa sen bana gerçekten âşık mısın?"

Adam dönüp dikkatle gözlerine baktı. Gülümsemesi devam ediyordu. Eli yavaşça kalktı. Başparmağı usulca dolgun dudaklarına dokundu. "Dikkat edersen hoşlanma dedim! Âşık için henüz çok erken..." Omuz silkti. "Ama niye olmasın? Sen âşık olunacak kadar güzel bir kadınsın! Bundan utanamayacağım dan emin ol! Sana âşık olmak bana gurur verir!"

Pınar donup kalmıştı. Mavileşmiş gözleri adamın gözlerine kilitlenmişti. Sonra toparladı kendisini. Dişlerini sıkıttı.

"İnşallah bana âşık olursun! O zaman ben de sana acı çek-tirmekten zevk alırım. Bana yaptıklarının hesabını sorarım," dedi öfkeyle. Ondan o kadar nefret ediyordu ki gözlerine açıkça yansımıştı.

Adam gülerek döndü. Bu sefer kararlı bir şekilde elini tut-muştu. Kalabalık sokakta yan yana ve el ele yürümek, bazen vücutlarının da temas etmesine sebep oluyordu. Ona isteme-den her dokunuşunda, adamın çelik gibi bedenini hissediyor ve kendisini daha da kapana girmiş hissediyordu. Sonunda kendi-sini kasmayı bıraktı. Zorlanmayınca, aslında böyle yürümenin çok da rahatsız edici olmadığını fark etti. Hem de kalabalık so-kaklarda çok pratikti. Onun avucunu istekle sıkmamaya özen gösteriyordu ama karşıdan karşıya geçerlerken farkında olma-dan ona asıldı. Yaptığından utandığı için bakışlarını bir daha on dakika boyunca adama çevirmedi. Yine de elini bırakmadı!

Bir yere girip makyaj malzemeleri aldılar. Kullandıklarının çoğu yoktu ama şimdilik idare ederdi. Adam her şey çok nor-malmış gibi genç kıza bir de dondurma almıştı. Zaman zaman da vitrinlerde ilgisini çeken şeyleri parmağının ucuyla kıza gös-teriyor ve fikrini almaya çalışıyordu. Sanki gerçekten de sev-gililer gibi davranması Pınar'ın sinirini bozsa da, kısa ara-lıklarla içinde bulunduğu zor durumu unuttuğu da oluyordu. Beğendiği bir iki süs eşyasını ise hemencecik alıvermesi, öfkesi-nin kısmen azalmasına sebep olmuştu. O da bir kadındı ve her kadın gibi alışveriş yapmak sinirini azaltıyordu. Bu kötü adam ise kadınların zayıf yönlerini çok iyi tanıyordu.

Vakit artık epeyce ilerlemişti. Neredeyse gece yarısı olu-yordu. Ellerindeki birkaç poşetle, kıyıdaki bir boşluktan kum-sala inmiş ve ay ışığını seyretmişlerdi. Tıpkı iki âşık gibiydiler. Yere kumlann üzerine oturmuş ve soğuk kolalarını kutudan yavaşça yudumlamışlardı. Fazla konuşmadan öylece oturuyor-lardı. Önceleri onlar gibi bir sürü insan varken, birkaç dakika içinde çoğu kumsaldan çekilmeye başlamıştı. Az sonra kumsal yavaşça sessizliğe ve sakinliğe büründü. Doğan ayaga kalkınca

gitme vaktinin geldiğini anladı. Onun uzağına çıkmadan kendisi de ayağa kalktı. Ne bekliyordu ki? Herkes onunla neşmesini mi?

Doğan kızın cesaretine ve öfkesine yine hayran kalmıştı. Gece boyunca ona taviz vermemek için elinden geleni yapmıştı. Dalgalı siyah saçlarını okşamamak için kendisini güç tutarak gülümsedi. O menekşe gözler, karanlıkta bile bazen ofkeyle bazen de soğuklukla parlıyordu. Onunla gerçekten sorun yaşayacağını biliyordu. Pınar asla kendisini teslim etmeyecek ve asla ondan hoşlanmayacaktı. Hoşlansa bile belli etmemek için elinden geleni yapacaktı. Fakat bu tavır Doğan için çok da önemli değildi. Bu çekici kadını bir anda istemişti ve istediğini şimdilik elde etmişti. Ödediği servet kendisi için hiç önemli değildi. İşin doğrusu Pınar'ın daha fazla edeceğini bile düşünüyordu. Öylesine güzel ve öylesine çekiciydi ki! Onu asla yirmi dört saat içinde bırakmaya niyeti yoktu. Zaten anlaşma sağlanmıştı.

Gözlerini kızın ince bedeninden ve güzelliğinin farkında olmadığı dik göğüslerinden kaçınıp etrafına baktı. İleride üç dört adam bira içip konuşurlardı. Daha ileride yine bir çift, birkaç çocuk vardı. Oldukça sakindi plaj. Pınar'ın elindeki boş kola kutusuna göz attı.

"Ver şunları çöpe atayım." diye mırıldandı. Kızın elindeki kutuyu da alıp biraz ilerideki çöp kovasına yöneldi. Tehlikeli görünümlü bedeni tembel bir güvenle ilerliyordu. Onun geniş sırtına göz atan genç kız, sonra ilerideki adamlara baktı. Aklına birden parlak bir fikir geldi. Kararsızca duraladı. Bu yaptığı doğru olacak mıydı? Yeniden düşündü. Sonra haince bir duyguyla onlara yöneldi. Gözünün ucuyla Doğan'ı kontrol ediyordu. Adam daha çöp kovasına varmamıştı bile...

"Pardon, bakar mısınız!" dedi aceleyle.

Hepsi de iriyarı güçlü adamlardı. Adamlar ince uzun kıza görünce biraz tedirgince doğrulmuşlardı. Sanki karanlıkların arasından bir melek çıkmış gibiydi. Kırmızı seksi giysisi ve omuzlarından dokülen siyah saçlarıyla çok ışıltılıydı. Birazdan çevresinde beyaz bir ışık belirecek ve kaybolacak gibiydi.

Gece nin yansı nda böyle güzel bir kız karanlık bir plajda ne arayabilirdi ki?

Onların şışkınlığını fark etmeyen Pınar, güzel gözlerini üzerindeki beyaz tişörtün göğsüne ve sırtına yazılmış yazılarda gezdirdi. Ne yazıyordu orada? Ah, hayır! Şansına güldü. Boks federasyonu mu yazıyordu orada? Dikkatle baktı. Evet, bunlar boksördü. En azından ikisi öyle gözüküyordu. Diğer ikisi ise çalış tırncı veya sağ lıkçı falan olmalıydı. Onlar bile iri yandı. "Siz boksör müsünüz?" dedi hayretle.

İri adamlardan birisi doğruldu. Kendisinden gurur duyan bir hali vardı.

"Evet..." dedi kendisini beğenmişçe. Kalın pazulu ve geniş göğüslüydü. "Buraya seçmeler için geldik!" Belki de Doğan kadar kaslıydı ama onun kadar zarif bir bedeni yoktu. Daha hantal duruyordu.

"Bira içmenizi hiç onaylamadım bilesiniz!" dedi Pınar çatık kaş larla. Bunu niye söylemişti ki şimdi? Ama sporcuların içki içmelerini doğru bulmuyordu. Bu yüzden zaten dünyaya açıldıklarında, müsabakaların çoğunda başarısız oluyorlardı. Disiplinsizlik ve sporcuya uygun olmayan ahlaksızlık... Neyse, şu anda bu o kadar da önemli değildi. Başını çevirdi. Doğan boş kola kutularını çöp kovasına atmış kendisinden emin bir şekilde geri geliyordu. Az sonra ona bir sürprizi olacaktı. "Şey..." diye aceleyle mırıldandı. "Boksör olmanız harika bir şans! Az önceden beri şu iri adam beni taciz edip duruyor. Kumsala indim ama peşimden buraya da geldi. Gerçi kötü bir şey yapmadı ama..." Erkekleri etkilediğini bildiği çocuksu bir cazibeyle gözlerini süzdü. Uzun kirpikleri bir ok gibi erkeklerin yüreğini değdi. "Onu benden uzak tutabilir misiniz? Çok korkuyorum!"

"Kim? Şu mu? Vay şerefsiz!" dedi birisi.

"Laf mı attı? Utanmaz!" diye ekledi bir başkası. Oturduğu yerden öfkeyle doğrulan ise neredeyse Doğan kadar iriydi.

"Ben hallederim abla!" dedi doğulu bir tarzla. Gözleri çıkmak çıkmaktı.

Pınar onlara doğru cazibeyle göz süzdü. Cennetmese ~~...~~ övercesine ve rahatlayıp güvene ermiş bir kadın gibi keyifle gülümse-
di. Bu gülümsemesindeki rahatlamış ifade adamların kula-
dilerine daha da güvenmelerine sebep oldu. Bu devirde böyle
serserilerin çok olduğunu biliyorlardı ve nihayet dövüş beceri-
lerini cesurane olarak allıklayacak bir kahramanlık için kulla-
nabileceklerdi. Her ne kadar onlara doğru gelen inyan adam
garp bir şekilde tehlikeli gözükse de, yetenekleri karşısında
ne yapabiliirdi ki?

Pınar ise sonucun ne olacağını tahmin edebiliyordu. Doğan
silahını da yanına almamıştı. Bakalım uzun kabadayı, silahsız
ne kadar cesurdu? Birinci ihtimal, korkup geri adım atmak ve
kuzdan uzaklaşmak olabilirdi. Büyük bir ihtimaldi bu.. Adamlar-
larla uğraşmak istemeyip dönecek ve gidip arabanın başında
bekleyecekti. Pınar ise bu durumda onu orada daha fazla bek-
letmek için elinden geleni yapacaktı. Hatta bu adamların göze-
timinde bir taksiye atlayıp eve giderdi. Yok, gidemezdi. Anlaş-
malan vardı. Avukatla konuştuklarını unutmamıştı.

İkinci ihtimal ise gururuna yenilip, onlara meydan oku-
mak ki böylece birkaç gününü hastanede geçirecekti. Bu ih-
timal daha güzel ve eğlenceliydi. Gerçi biraz zor bir ihtimaldi.
Genç kız onun tüm gururlu ve horoz gibi duruşuna rağmen,
meydan okuyacağını sanmıyordu. Hem de boksör olan bu in-
gençlere karşı...

Her şeyden habersiz olan Doğan, kızın yanına doğru yürür-
ken, birkaç erkeğin tehditkâr bir tavırla orada dikildiğini gördü.
Gözlerini kıstı. Birkaç metre kala kızın yüzündeki hain pınlıyı
ve adamların suratındaki kötü bakışları görmüştü. Aklından
hemen neler olduğunu kavramasını sağlayan bir durum tahlili
yaptı. Tahlilin sonucu, durumunun iyi olmadığını gösteriyordu.

"Sorun mu var?" dedi sakın bir sesle. Gözleri adamların
göğsündeki yazıya takılmıştı bu arada... Demek bunlar bok-
sördü ha? İçinden kahkaha atası geldi. Zorlukla engel oldu. Du-
dakları yine de kıvrılmıştı. Durum gerçekten kötüye gidiyordu
Yan gözle Pınar'a baktı. Kızın birkaç adım geriye çekildiğini ve
gözlerindeki pınlıyı gördü. O anda bile kızın ne kadar güzel

olduğunu ve mücadeleye değer olduğunu düşündü. Şu anda başına gelen bela hiç önemli değildi. Bu harika yaratığın kendisi başlı başına bir belaydı.

Pınar ise onun karanlıkta kalan yüzünden ne düşündüğünü anlayamıyordu. Her nasılsa ürperdi. Hava da ürperecek kadar serin değildi aslında... Ama onun duruşundaki hoşuna gitmeyen gerginlik, içine bir titreme salmıştı. Yoksa gülümsüyor muydu bu aptal adam? Ama neden? Dudaklarını ısırı. Başka bir ihtimal daha var mıydı acaba? İçinden bir ses hiçbir şeyin umduğu gibi olmayacağını söylüyordu.

"Sen bu hanımı rahatsız mı ediyorsun?" dedi birisi.

"Öyle mi dedi?"

Bu korkan bir adamın ses tonu değildi. Bu canı sıkılan bir adamın ses tonuydu. Kaybettiği zamana acıyacak bir adamın ses tonu!

Genç adam bir adım daha atınca üzerine biraz aydınlık vurdu. Pınar yine ürperdi. Öylesine iri ve kendisinden emin duruyordu ki? İncecik beline göre geniş göğsündeki kasların kıvrımı siyah gömleğine rağmen bile gözüküyordu. Kısa kollu gömleğinin açığa çıkardığı kalın kolları ise boksörleri bile bir an duraklatacak kadar güçlüydü. Adamların durakladığını hissedince Pınar elinde olmadan hayret etti. Bu herifler de tıpkı Erdem gibi ondan çekinmişlerdi. Bu nasıl bir adamdı? O karanlık bakışlar kimi korkutmazdı ki?

"Arkadaşım..." dedi birisi. Bu en iri olan adamdı. Sanki kavgaya etmemenin daha mantıklı olduğunu hissetmiş gibiydi. "Seninle kavgaya etmek istemiyoruz. Bu hanımı rahat bırak ve kendi yoluna git. Yoksa canın yanacak?" Pınar anlamıştı. Planları yerle bir olacaktı!

Doğan derin bir nefes aldı. Gözleri ışıldamıştı bir an.

"Üzgünüm..." dedi yavaşça. "Benim de tavsiyem, sizin kendi işinize bakmanız. Hanım benimle gelecek!"

BEŞİNCİ BÖLÜM

18

Pınar üzgünce yerde yatan adama baktı. Böyle olsun istemişti elbette! Böyle vahşice olacağını bilse, hiç bu kadar kötü bir oyun oynar mıydı? Yerdeki uzun boylu iri adamın durumu hiç iyi değildi. Ağzından burnundan kan geliyordu. Bir kolu da garip bir şekilde kıvrılmıştı. Kırık olmalıydı. Çünkü kırılınca çıkan sesi duymuştu. Acı içinde inliyordu. Siyah saçları kanla ıslanmış ve kumlara bulaşmıştı.

Genç kız titreyen ellerini birbirine dolayarak sakinleşmeye çalıştı. Bir diğer tarafta ise başka birisi yatıyordu ve hiç kıpırdamadığına göre baygın olmalıydı. Zaten ilk şiddetli darbeye kendisini kaybedivermişti. Cöğsüne yediği yumruk benzeri vuruş ile iki metre kadar uçmuş ve hemen kendisinden geçmişti. Ayıldığında acı dolu saatler geçireceği belliydi.

Doğan öylesine bir tavırla elini salladı. İnanılmaz bir sakinlikle dimdik ayakta duruyordu. "Evet? Siz ne düşünüyorsunuz bakalım?" dedi alayla. Gözleri tedirgince bekleyen diğer iki adamdaydı. İlk yumruğu kendisi yediği için dudaklarının kuyusundan ince bir kan sızmıştı. Fazla değildi ve belli ki önemli de değildi. Dudaklarına vuran gencin kolunu acımasızca kırmış, o yumruğun intikamını çoktan almasını sağlamıştı. O boksör büyük ihtimalle bir daha aylarca boks yapamayacaktı. Bu çığırın dev şimdi de gözünü diğer iki gence dikmişti! Onların boyları uzun olsa da Doğan'ın göz hizasına bile erişmiyordu. Durum iyi değildi.

Yaptığı hatanın dehşeti ile Pınar hemen araya girdi. Bu insanların güvenliğiyle ve geleceğiyle oynamıştı. Böyle olacağını bilse yapmazdı. Doğan'ın böyle sert olmasına gerek olmadığını ama kendisine bir şeyleri anlatmak için bu adamları fazladan

harşetliğini de kavramıştı. O durdurulamazdı. Ondan ölesiye tetel etmesine rağmen atılıp kolunu tuttu. Esnek bir rahatlıkla harşetine rağmen kol kaslarının çelik gibi sert olduğunu ve hâlâ durduğunu hissetti. Hafifçe sarstı.

"Doğan... İfki... Tamam. Hadi gidelim. Lütfen!" diye yalvarıyordu. Yaptığı aptallık yüzünden titriyordu. "Bu kadar kötü olmak zorunda mısın?"

Onun bakışlarından, diğer iki adamın da devam etmesini istediğini anlamıştı. Yakıcı yeşil gözleri şimdi siyah gibi duruyordu. Dönüp diğer iki adama baktı. Onlar hâlâ kararsızlıkla dururken bir şeyler yapmalıydı. Gururlarından dolayı Doğan'ın üzerine yürümek isteyebilirlerdi. Gerçi yüzlerindeki ifadeden hiç de öyle görünmüyorlardı. Kolu kibrit gibi kırılan arkadaşlarının çılgılığında sonra donup kalmışlardı.

"Üzgünüm arkadaşlar. Kusura bakmayın. Böyle olsun istemezdim" diye mırıldandı acıyla. Sonra tüm gücüyle Doğan'ın koluna asıldı. Yerinden bile kıpırdatamadı. Gözlerinde yalvaran bir ifadeyle bu çılgın adama bakıyordu. Kendisiyle gelmesi için yalvaracağını söyleseler, asla inanmazdı. Doğan ise onu şöyle-sine bir süzdü. Sonunda yalvaran bakışları karşısında pes etti. Kendisini kızın ellerine bıraktı.

Pınar onu çekinik duran iki adamın arasından aceleyle geçirdi. Kolundan tutmuş çekiyordu. Bir elindeki poşetleri de düşürmeden onu kavga yerinden uzaklaştırdı. Gözleri yine üzüntüyle yerde yatan adamlara gitti. Kendi hatası yüzünden iki adamın canı fena halde yanmıştı. Ama böyle olacağını planlamamıştı. Onlar için gerçekten uzuluyordu.

Arabaya vardıklarında bile Doğan olay hakkında bir şey söylemedi. Sadece dudağından gelen kanı görünce homundandı ve torpido gözünden ıslak bir mendil alıp aynaya bakarak sildi. Başka da ciddi bir hasar yoktu. Genç kız sadece onun yumruklarının üzerindeki kızanklıkları fark edebilmişti.

Otele kadar inatla hiç konuşmadı. Akli parmaklarının üzerindeki kızanklıklardaydı. Onun da canı yanıyor muydu acaba? Eklem yerleri acıyor muydu? Sonra onun için üzüldüğünü fark

Bu profesyonel boksörü bile nasıl böyle yenebildin? Kavga etmeyi bildiğin kesin. Ama çok farklı! Seni kim eğitti?"

"Çocukluğumdan beri böyle işlerle uğraşıyorum ben! Boks hafif bir spor.. Bir gün helki sana geçmişimi anlatabilirim ama şimdi bunu istemiyorum. Şu anda yapmayı istediğim daha güzel şeyler var."

Öne doğru bir adım atınca Pınar hemen geriledi.

"Bir anlaşılmamız var!" dedi onu uyardı Doğan. Kızın verdiği sözü kastedip gözlerini kısmıştı. "Benden kaçamazsın?.. Bilyorsun ki, daha avukatımı aramadım."

Genç kız çaresizce duralamıştı. Öfkeden kızaran yanakları az sonra olacıklara engel olamayacağının bilinciyle daha da kızarmıştı. Alnundan güzel yüzüne dökülen vahşi perçemlerin arasından nefretle baktı. "Sen bir canavarsın!"

"Öyleyim..." diye ilgisizce onayladı Doğan. Elini emredercesine uzattı. "Hadi gel önce bir duş alalım. Sayende üstüm bacağımı kum oldu."

"Ben seninle duş yapmam." Bu korkunç bir düşünceydi. Ama imkânsız değildi. Olmadığını biliyordu. O istediği her şeyi yapabilecek bir adamdı.

"Saçma! Alışsan iyi olur." Elini yeniden uzattı. "Hadi gel."

"Lütfen!"

"Gel dedim."

Gözleri karşılaştı. Pınar onun havadaki iri eline baktı. Hayatında böyle bir adam görmemişti. İradesi ile kendisine hükmediyordu. Yanan yeşil gözleri kendisinden çok emindi. Ona karşı koymak mantıklı olabilirdi ama başarılı olacağı kesin değildi. Canını yakacak şeyler yapabilirdi. Ondaki korkmaması gerektiğini kendi kendine söylese de baş edemeyeceğini biliyordu. Dudaklarını sıktı. İsteksizce yanaştı. Elini onun eline doğru yavaşça uzattı ama korkak gözlerinde bunu hiç istemediği gizliydi. Sona yaklaştığını hissediyordu. Elini iri ele bıraktı.

"Ben... ben önce tamahla gıymışım. O halde de fazla yacağım..." dedi sanan kazanmış gibi. "Sen hiç daha önce gelsen olur mu?"

"Peki, tamam!" diye yavaşça yanıladı Doğan. "Sanırım seni dış fırçası almayı unuttuk. Benimkini kullanabilirim. Sakın karpıyı falan kullitleyeyim deme! O kilit beni durduramaz! Sadece kızdırmaya yarar!"

Pinar banyoya gidince, Doğan da yavaşça soyundu. Üstündeki birkaç kum tanesini, çınlıplak kalınca, eliyle silkeledi. Kavgı sırasında üstüne yapışmıştı. Sonra banyoda duştan çıkan suyun sesini duydu. Pinar işini bitirmiş olmalıydı. Banyo kapısına yürüdü ve kolu çevirdi. Kapı kilitli değildi. Kızın durumu anladığına memnun oldu.

İçenye girdi. Büyük banyo, normal bir evinkinden bile daha geniş. Gözleri duşun altındaki ince bedene kaydı. Pinar sırtını ona donmuştu. Çınlıplaktı. Nann kürek kemiklen ıslak saçları ile örtülmüştu. Vucudu ıslanunca daha da seksi olmuştu. İncecik beline ve üzerinden sular süzülen purüzsüz kalçalarına baktı. Uzun bacakları ile uyumlu öyle güzel kalçaları vardı ki tahrik olduğunu hissetti. Tam sevdiği gibiydi. Yuvarlak, dipdin, çekün kalçalar... Onları okşamak ve baştan sona opme arzusuyla gerildi. Pinar o anda hafifçe başını çevirmiş, bir an göz göze gelmişlerdi. O gözlerde çok şey vardı. Korku... Nefret... Üzüntü... İlginci, çocuksu bir endişe bile vardı. İlk tecrübesini yaşayacak bir bakire gibi ürkekti. Oysa onun bakire olmadığını biliyordu. Olsa olsa kendisine olan nefreti yüzünden böyle bakıyor olmalıydı.

Pinar başını yine önüne çevirdi. Çevirmeden önce onun çıplak vücudunu görmüştu. Çıplakken erkeklerin hep komik görüneceğini sanırdı. Çıplak mermerden erkek heykelleri kendisine hep komik gelmişti. Özellikle oraları... Oysa o... çok güçlü gözüküyordu. Güçlü ve kendisinden emin... Nefesini tuttu! O çok heyecanlanmış gözüküyordu? Gözünün ucuyla gördüğü o şey... kendisini korkutuyordu.

Genç adam kıza sokulup arkasından sarıldı. Pinar nefesini tutmuş ve kasılmıştı. Onun ince vücudunu kendi gövdesine

yasladı. Kızın vücudu sıcak, diri ve ürkekti. Bir süre öyle kaldılar. O kadar narin ve o kadar güzeldi ki, Doğan bir süre onun bedeninin ısınısını hissederek kıpırdamadan durdu. Bir eli dümdüz göbeğine yumuşakça kaydı. Avucunun altında ürperen tenini hissetti. Bir eli de göğüslerinin hemen altından tutuyordu. Dudakları isteksiz kızın şakağındaydı. Onun kaskatı olduğunu biliyordu. Güzel sözler söylemek ve onu yumuşatmak şu anda imkânsız gibiydi.

Sonra kızı kendisine çevirdi. Pınar gövdesinde onun sıcak ve kaslı gövdesini hissedince çırpınmamak için kendisini zor tuttu. Yalvarır gibi gözlerine baktı ama adamın onu bırakmayacağını anlamıştı. Üstelik onun ne kadar heyecanlandığı, vücuduna değen sertleşmiş organından da belliydi. Bu yabancı temas bütün hücrelerini alarma geçirmişti. Öyle korkuyordu ki... İlk tecrübesi böyle olmamalıydı.

Adamın dudakları dudaklarına kapanınca, hiç karşı koymadı. İstedığı gibi öpmesine ses çıkarmadı. Neden bilmiyordu ama kendisi de gözlerini yummuştu. Ağzının üzerinde gezinen dudaklar, baskıyla ağzını araladı. Alt dudak ve üst dudak lezzetli bir meyveymiş gibi emildi. Bazen de üzerinde adamın dilini hissetti. Ah... Ne yapıyordu ona böyle? Neden tecrübesini kendi üzerinde deniyordu? Neden bir an önce işini bitirmiyordu? Bu öpücükler ne gerek vardı? Onlar sevgili değillerdi ki?

Sırtındaki el oyle sıkı bastırıyordu ki, göğüsleri adamın kaslı göğsünde dümdüz olmuştu. Bu garip bir duyguydu. Kendi göğüsleri, başka bir erkeğe yapışmıştı ve o sert bedeni olduğu gibi hissedebiliyordu. İnanılmaz heyecanı, korkusu içinde, bunu garipsemiyordu. Kalçalarını kavrayan o diğer ır elin dokunuşları da doğal geliyordu artık. Vücudu kendisinin değildi. Bu dev gibi adamındı. İstedığı gibi dokunacak, istediği gibi öpecekti. Ama keşke böyle güzel öpmeseydi?

Canı acı-muyordu. Nefes almak istemiş gibi dudaklarını kaçırdı ve başına yana çevirdi. Daha fazla öpmek istemiyordu. Durum kötüye gidiyordu. Ağzının içine arsızca giren lanet olası dilinin tadı da harikaydı.

"Lütfen..." dedi yalvarırcasına.

"Şişşt!" diye onu susturdu genç adam. "Bırak kendini... Bırak bu geceyi senin için de güzelleştireyim!"

"Hayır!"

"Evet..." Genç kızın çenesini tutup başını kendisine çevirdi. Bu gözlerin iki renk olduğunu çoktan fark etmişti. Genelde kızınca yeşil oluyordu. Şimdi de yeşildi. Kendi koyu yeşil gözleri gibi değil. Çok daha seksi ve çok daha etkileyici! Islak tenleri altında ise onun hızla atan kalbini duyabiliyordu. "Kalbin ne kadar da hızlı atıyor!" diye fısıldadı. "Benden korkmana gerek yok! Bana boyun eğmekle kötü bir şey yapmıyorsun! Kazanacaklarını düşün..."

Genç kız buna cevap vermedi. Sonra onun okşarcasına kendisini sabunlamasına izin verdi. Kendisini tamamen salmıştı. Hiç mücadele etmemeye karar vermişti. Belki canı daha az acır, gururu daha az incinirdi. Göğüsleri okşanır gibi sabunlanırken, gözyaşları, saçlarından akan suya karşıyordu. Ama ağladığını ona göstermek istemiyordu. Ona bu zevki vermek istemiyordu.

Doğan yine de onun ağladığını fark etmişti. Eline aldığı duşu onun narin vücudu üzerine tuttu. Eliyle sabunlan sızalıyor, su ile akıp gitmesini sağlıyordu. Sabunlar gittikten sonra da duş başlığını kenara bıraktı. Yüzüne dökülen siyah saçlarını yavaşça kulaklarına doğru çekti. Gözyaşlarıyla dolu gözlere dudaklarını dokundurdu. Hırçın kız başını çekmeye çalışıyordu.

"Niye ağlıyorsun?" diye sordu usulca.

"Sence niye acaba?" diye titrek ama ters bir cevap aldı. "Mutluluktan mı sanıyorsun?"

Bir içgüdüyle çırpınıp kollarından kurtulmaya çalıştı. Ama güçlü kollar incecik belini ve kalçasını o kadar sıkı tutuyordu ki bu imkânsızdı. Göğüs uçlarında adamın göğsündeki tüyleri hissetti. Bir erkeğe çınlıçplak yaslanmak zorunda kalması hiç hoşuna gitmiyordu. Bu tarif edemeyeceği kadar garip bir duyguydu. Tamamen özel, tamamen garip... Çırpınmayı bırakıp sulanmış gözlerle adamın gözlerine baktı. "Lütfen... Yalvarırım..."

Bırak beni... Sana alışmam için bana biraz zaman ver. Hiç de-
gilse birkaç gün!"

"Bana alışacağını mı sanıyorsun?" derken alayla gülümsedi
adam. "Gözlerindeki koyu nefreti görebiliyorum. Bana asla alış-
mayacaksın!"

"O halde senden nefret eden bir kadınla yatmak hoşuna gi-
decek mi?"

"Şansımı denemek istiyorum." Uzanıp suyu kapattı. Hemen
kenarda düzgünce asılmış havlulardan bir tane alıp kızın vü-
cudunu kurulamaya başladı. Pınar'ın gözyaşları hâlâ sicim gibi
akıyordu. Çocuk gibi kurulanırken, adamın parmak uçları da
her yerine dokunuyordu. Hiç acele etmiyordu. Bunu yapmak-
tan zevk aldığı belliydi. Sonra bir başka havluyla uzun uzun
saçlarını kuruladı. Pınar hiç kıpırdamadan durmuş, onun işini
bitirmesini bekliyordu. Gözyaşları dinmişti. Üstelik bu erotik
dokunuşlar göğüs uçlarını sertleştirip açıklayamadığı bir şe-
kilde sızlatırken, benzer bir sızıyı da kasıklarında algılamıştı.
Ne yaparsa yapsın bedeninin tepkisine engel olamıyordu. Kor-
kusunun içine kanşan korkunç bir ihanetti bu. Ve bu ihanetin
belirtilerini adam da fark etmiş olmalıydı ki, parmakları has-
saslaşmış göğüs uçlarında artık özgürce geziniyordu.

Başını eğip onun işini bitirmesini beklerdi. Artık havlu yoktu.
Doğrudan okşanmaya başlamıştı. Sonra yavaşça kucaklanıp ya-
tağa götürülmesini gözleri kapalı bir şekilde kabullendi. Far-
kında olmadan bir kolunu adamın boynuna dolamış, bir elini
de tüylü göğsüne yaslamıştı. İçeride klima hafif bir serinlikte
çalışmasına rağmen, nemli bedeni yüzünden hafifçe üşümüştü.
Yatağa bırakılınca, ürperdi. Tüyleri diken diken oldu. Onun üşü-
düğünü fark eden Doğan, yanına uzandı. Şefkatli bir tavırla kızı
kollarına aldı. Bir iki dakika boyunca şefkatle sırtını, kollarını
yavaşça ovdu. Onun ısınmasını sağlamaya çalışıyordu. Bacak-
larını bacakları arasına almıştı.

Zaten genç adamın vücudu o kadar sıcaktı ki, ilk birkaç
saniye içinde Pınar, hemen ısındığını hissetmişti. Biri adamın
göğsündeydi. Yanığında ve elinin altında ipek gibi tüyler vardı.

Gözleri kapalı olmasına rağmen onları hissediyordu. Ellerini mümkün olduğunca hareket ettiriyordu. Bilinçsiz bir uykuyu parmak uçlarındaki tüyleri obje olarak kullanıyordu. Direndi... Çıldırıyor muydu?

Ve şu lanet parmaklar? Sirtında, kalçalarında, belinde gezinip duruyordu. İstediği halde bu ürpermelerin sebebi neydi? Bir türlü çözemediği gibi, göbeğinin altındaki ürperme gürme den gelemeyeceği kadar artmıştı.

Şu ana kadar bir sürü erkekle çıkmıştı. Bir ikisinin kızı, birinin öpmesine izin de vermişti. Ama ne giysisinin üzerinden göğüslerini okşamaya çalışan Erdem, ne de diğer fırsatçı erkekler onda bu lanet herfin yarattığı karmaşayı yaratmamıştı. Şu anda midesinin bulanması gerekmiyor muydu?

Sonra yavaşça sırt üstü çevrildiğini hissetti. Elinde olmadan genildi. İşte, artık vakit gelmişti. Nihayet adam emeline erişecek, kendisi de ilk zevksiz gecesini geçirecekti. Gözlerini usulca açtı. Uzun kirpikleri gözlerinin yeşilini gölgeledi. Göz yaşları ise iyice kurumuştu. Artık ağlamayacaktı. Bu adam artık onu ağlatamayacaktı.

"Senden nefret ediyorum." dedi buz gibi olmasına çalıştığı bir sesle. "Bunu söylemek serbest mi?"

Genç adam cevap vermeden dudaklarını göğüslerine uzattı. Gözleri sadece neşeyle ışıldamıştı. Pınar hafif bir merakla onu izliyordu. Minicik göğüs uçları yumuşakça kavranınca, genç kız utançla nefesini tuttu. Başka bir şey daha vardı! Sadece utanç değildi... Uzun süre göğsüyle oynayan dudaklar, onların kolayca ve yeniden sertleşmesini sağlamıştı. Ne kadar da rahat! Dili ve dudakları o pembe sertliklerle alışkın bir şekilde oynuyordu. Kendisine ait olan en özel şeylerle bu derece keyif çıkarması korkunçtu. Birden sinirlendi ve iki eliyle kafasını tuttu. İttirip ateşli dudakları biraz geri çekmeye çalıştı. Nerdeyse tamamen adamın ağzına girmiş olan göğsü de onunla birlikte esnedi. Dişleri uçlarına sürtündü. Ahh?.. Bu?.. Kahretsün... Bu çok güzeldi. Galiba?..

"Hadi... Hittir artık işini!" dedi bu zevkten aldığı öfkeyle. Zerk almasını için de başuna uğraşma! Asla dokunuşlarından kurtulamayacağını!" diye yalan attı.

"Ama benim acelem yok..." diye mınıldandı adam. "Öyle güzelsin ki!" Doğrulup avuçlarından birisini göğüslerinde, parmaklarını sertleşmiş pembe uçlarında gezdirdi. Sonra usulca aşağıya kaydandı. Kaburgalarının keskin köşelerini tutkuyla keşfetti. Dümdüz karında ve ipeksi gobeginde biraz oyalandıktan sonra, kızın sımsıkı kapalı bacaklarının arasına geldi. Pınar öfkeyle onun elini tutup çekmeye çalıştı. Orasıyla oynamasına izin vermeyecekti. Öylesine terbiyesizceydi ki! Neden oyalanıyordu bu rezil adam?

Kızın direnmesi üzerine Doğan biraz da öfkeyle yüzünü kızın göbeğine gomdu. Dudaklarını ipeksi teninde yakar gibi gezdirdi. Sonra sert bir hareketle isteksiz bacaklarını elleriyle iki yana ayırdı. Dudakları ağılıkla kızın bacakları arasındaki kıvrımlara gömülünce, Pınar bir çığlık attı. Gözleri kocaman olmuştu. Bütün gücüyle direniyor, kalçalarını hareket ettirmeye çalışarak içini ısıtan dudaklardan kurtulmaya çalışıyordu. Fakat çelik gibi parmaklar incecik bacaklarını kavramış, dili de aradığını bulmuştu. Üstelik de her çırpınışı şehvetli dudakların daha da baskıyla gezinmesine sebep oluyordu. Onu daha da fazlasıyla hissediyordu.

"Hayvan!" diye bağırdı. Artık sesi titriyordu. Sonunda çırpınmayı kesmişti. Zaten bacaklarında çırpınacak derman kalmamıştı. "Bunu yapmaya hakkın yok! Orası olmaz! Lütfen yapma artık!" diye yalvardı. Kalçalarını kaldırmamak için kendisini güç tutuyordu.

Genç adam dudaklarını yumuşacık kıvrımlardan çekti. Genç kızın buğulanmış gözlerine bakan yeşil gözleri yanıyordu. Çenesi gerilmişti. "Her şeye hakkım var..." diye homurdandı usulca. Kendisine hakaret ettiği için kızgın görünüyordu. "Sana değerin çok üstünde para ödedim!"

"Bana böyle davranmayın. Kendinizi ne kadar çok sevdiğinizi biliyorsunuz! Sen de asgariyetle bana böyle davranma! Benim için hiçbir şeyi yapma! Paranın kurtuluşu değil. Kızılığın kurtuluşu!"

Genç adam kızınca, dudaklarını yine ağız kısmına sokmuştu. Kızın tam onu öfkelenirken, Pınar'ın eliyle ağzı sıkılgı duymazdan gelmişti. Genç kız eliyle adamın göğüsünü yakaladı. Çekirtmeye çalıştı ama gücü yetmedi. Hükümetin dirsekleri üzerinde doğruldu. Bir an için onun kendisine yaptıklarını izledi nefretle. Açık bacakları iki ellerle kısıp yama. yacak kadar sıkı tutulmuştu. En azından bu iyiydi. Neredeyse bacaklarını adamın kafasına bastırıp daha fazlasını yapmasını isteyecekti. Dayanma gücü azalıyordu. Hiç bilmediği bir zevk dalgası genç adamın dudaklarının olduğu yerde toplanmıştı. Gittikçe de yükseliyordu.

"Ah... Yeter... Yalvarırım..." diye inledi. "Bana bunu yapma!" Parmaklarıyla saçlarını yeniden kavradı ve acımasızca çekti. Bu canını acıtmış olmalıydı. "Lanet olasıca... Senden nefret ediyorum. Nefret!" diye bağırды.

Bu sözler de işe yaramamıştı. Tam kendisini bırakmak üzereydi ki, genç adam acele etmeden doğrulup üzerine doğru tırmandı. Sertçe kızın ellerini tuttu. Yukarıya kaldırıp başının üstünde, hem de tek eliyle rahatça kavuşturdu. Yanan gözleri kızın gözlerin derinliklerindedeydi. Gözlerindeki korku, içindeki öfke yüzünden çok belli olmuyordu. Genç adam kızın bileklerini salmadan diğer elini aşağıya indirdi. Pınar beklediği anın geldiğini anlamıştı. Korkuyla huşkurdı.

Az önce dudakların gezindiği yerde şimdi çok daha sert bir şey geziniyordu. Önce bacaklarını kapamak istedi. Ama bu imkânsızdı. İki bacağının arasındaki gövde buna imkân vermiyordu. Gözleri korkuyla irileşti. Bir an için doğrulan adamın ne yapmaya çalıştığını görmüş ve sonra da onun usulca içine bir miktar kaydığını hissetmişti. Acımasızca kızlığını almaya çalışıyordu. Kızgın olduğu için sert davranacağını anladı. Ona yalvarmak istedi. Yavaş olmasını söylemek istedi. Henüz bakire olduğunu bilse belki nazık davranırdı? Ama hepsi adamın suçu değildi. Onu kızdırmak için ağzına gelen her türlü

kadını kullanmıştı. Şimdi gerçeği açıklasa bile artık çok nazik olacağını sanmıyordu.

Ama bu ilkti. Böyle olmamalıydı... Sonunda dayanamadı.

"Dur..." diye iri gözlerle yalvardı. "Ne olur dur!"

"Ne oldu?" diye sertçe sordu genç adam. Kızın yine bir oyun yapacağından şüphelendi.

"Acele etme... Yalvarırm nazik ol!"

"Bunu beni kızdırmadan önce düşünecektin!"

"Evet... Evet tamam! Özür dilerim. Ama lütfen yavaş ol! Sandığın gibi değil. Ben... ben bakireyim!"

Bir an kısa bir sessizlik oldu. Genç adam gözlerini kıstı. Tetiklenmiş bedeni gergince duruyordu. Fakat hâlâ kızın içindeydi. Kendisini ne ileriye itiyor, ne de geri çekebiliyordu.

"Ne?" diye sordu garip bir sesle.

"Bakireyim dedim... Yemin ederim daha önce başka bir ilişkim olmadı. Sadece sana inat osun diye öyle söyledim. Sen zaten öyle sanıyordun. Şimdi ise ölecek kadar korkuyorum. Çünkü bana sert davranacaksın! Canımı yakacaksın... Yalvarırm inan! Lütfen ona göre davran! Beni incitme!"

Adam derin bir nefes aldı. "Evlen benimle!" dedi boğuk bir sesle. "Benimle evleneceğini söyle, vazgeçeyim."

"Hayır! Seninle asla evlenmem! Sana karşı koymayacağım. Sözümü tutacağım. Bekâretimi al ama... içinde insanlık namına minicik bir şey varsa eğer... canımı yakma!"

Ellerini de kurtaramadığı için bir süre öylece bakiştılar. Sonra genç adam onun ellerini bıraktı. Genç kızın elleri farkında olmadan adamın kalçalarına gitti. İğne olmayı istemeyip de hemşirenin ellerini tutan bir çocuk gibi adamın kalçalarını tutup acele olabilecek bir hamleye engel olmaya hazırlandı. Fakat adam hâlâ garip bir tavırla bakıyordu ve bekliyordu. Pınar derin bir nefes aldı.

"Gel şimdi..." dedi farkında olmadan. Elleriyle hâlâ adamın kalçalarının kenarını tutuyordu.

Onun kıpırdanması ile gözlerini yumdu. Bir genç kızın hayatındaki en önemli anıya yaşıyordu. İçine giren şeyi tamamen hissederek adama yavaşça yol gösterdi. Kırda karşılaşılan büyük direniş, hafif bir acıyla ağızından çıktı. Yine de umduğu kadar kolay olmuştu. Kendisi hazır değildi ama o özel alan, adamın dokunuşları ve öpücükleriyle çoktan hazır hale gelmişti.

Sandığı kadar canı yanmadığı için mutlu oldu birden. Even küçük bir acı duymasına engel olamamıştı ama o acı hemen gitmiş, şimdi hiç etkisi kalmamıştı. O artık içindeydi. Buna inanamıyordu. Sonunda ikisinin de kasıkları birbirine iyice yaklaşmıştı. Demek ki olmuştu işte? Ne hissettiğini tam bilmiyordu. Birazcık hoştu doğrusu... Adamın bedeninin yavaşça geriye çekilmesi ile şaşırdı. Bitmiş miydi? Seks bu kadar mıydı? İçine bir şeyler boşaltması gerekmiyor muydu?

Genç adam yeniden ve bu sefer tamamen bastırınca, göz yaşlarıyla ıslanmış gözleri kocaman açıldı. Ağızından garip bir inleme çıktı. Bu sefer acının dışında bir sebeple ırileşmişti gözleri... Demek ki sevişme henüz bitmemişti? Artık küçük ellennin titreyen direnişi onun baskısına engel olamıyordu.

Sadece küçücük organının bu saldırısına uysalca boyun eğdiğini hissediyordu. Genç kızlığından beri duyduğu yanmı yamalak her şey birden anlamını yitirmişti. Bacaklarını kavrıp iki yana açtı ve kalan son rahatsızlığını yok etmeye çalıştı. Aslında bu şekilde adamı daha da içine girmeye davet ediyordu ama o anda bunun farkında değildi. Gözlerini yeniden sımsıkı yummuştu. Sonra ellerinin adamın iki yanındaki kalın kollarna kaydığını fark etti. Şimdi onun hareketlerine göre sıkışıp gevşeyen kol kaslarını tutuyordu. Üstündeki iri gövdenin ağırlığı ve istekli baskısı ise neyse ki hiç acı verici değildi.

Adam küçük bir hamleyle geri çekilip yeniden ve daha hızlı bir şekilde üzerine abanunca, yine inledi. Aslında narin kaslarının henüz bu kadar büyük bir şeyi içine almaya hazır olmadığını sanmıştı. Fakat içinde o kadar kolayca kaymasına şaşırdı. Bir an kıpırdamadan durdu. O ise acele etmeden baskısına devam ediyordu. İçinde kaydıkcı genç kadının bacakları titrer olmuştu. Genç adam kalçalarını yeniden geri çekti. Pınar'ın ip

Normalmişti sanki birden... Neredeyse itiraz edecekti. Gözlerini açtı. Kendisine bakan ateşli gözleri gördü.

Genç adam bu sefer onun gözlerinin içine bakarak bir daha baktı. İyiye... Kasıkları yapışana kadar... Bu kadar fazlaydı. Bir öğlik attı. İri canavar şimdi yine ve tamamen içindeydi. Ve... Ve de çok güzeldi. Bilinçsizce kendisini kasıp içindeki şeyi sımsıkı sandı. Artık daha fazlasını hissediyordu. Dayanılacak şey değildi.

Sonra aklı başına geldi. Adam yavaş ama güçlü hareketlerle üzerinde hareket etmeye başlamıştı. Dudakları boynunda geziniyordu. Ilık nefesini ve öpücüklerini algıladı. Göğüs uçlarında adamın tüylerini ve göbeğinde de sert kaslarını hissedebiliyordu. İçinde hareket eden, ona ait delice gücü ve arzuyu da hissedebiliyordu. Aptalca davranıyordu. Karşı koymalıydı.

Serbest kalan ellerini onun güçlü kollarından çekti. Yatakta iki yana açtı. Buz gibi bir şekilde yatmaya çalıştı. Üzerinde hareket eden adama aldırmamaya çabalayarak işini bitirmesini bekledi. Ama fazla bir faydası yoktu. Doğan bir an duralayıp onun ellerini yumuşakça tuttu. Kendi boynuna kararlı bir şekilde doladı. Gözleri çakmak çakmaktı. Kızın tecrübesizliğini ve masumluğunu anlamıştı ama artık yapacak bir şey yoktu. Bu aşamadan sonra kendisini engellemesi mümkün değildi. Pınar da parmak uçlarında adamın nemli saçlarını hissetti. Onları tutup yolmayı düşündü bir an... Ama bu adamın öfkesini arttırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. İncecik kolları onun boynunda, bedeninde garip bir halsizlikle, üzerindeki adamın işini bir an önce bitirmesini diledi. Bir yanı da biraz daha uzatmasını...

Genç adam ellerini yatağa yaslamış, tatlı sert hareketlerle üzerinde devam ederken, Pınar yavaşça ve garip bir duyguyla ürperdi. Kasıklarında hissetmeye başladığı ve bütün vücuduna yayılan şeyin zevk olmasını kabullenemiyordu! Az önce en hassas yerini öperken hissettiğinden bile yoğundu. Şaşkınlıkla gözlerini araladı. Adamın her hamlesinde inlemek istiyordu ama kendisini zorlukla tutuyordu. Dudaklarını ısırdı. Bedenindeki sızı katlanarak artmaya başlamıştı. Bu acıdan dolayı gelen bir sızı değildi. Genç adam kalçalarını öyle bir hareket ettiriyordu ki, içinde gezinen şeyi tamamen hissediyordu.

Göçü ve istekliydi. Beşparmaklı bir tırnağı zevk veriyordu. Kadın olmak güzeldi bir şeydi belli ki.

Bu hissettiklerinden ötürü kendisi ki, kendisini istemeye de başlamıştı. Heyecanla yük etmeye çalıştı. Bütün şeyler düğünmüydü. Bütün vücutlarında tıllı olan şeyler için vücutları. Kendisine öfkelenmek, adamın kolları boynuna kadar kollarını geri çekti ve yarıdan yarıya baktı. Gözlerini yarıdan yarıya onun acımasızlığı ve tehditleri arasında düğündü. Kendisine yaptıklarını, zorla malımsa, yarı çıplak bir şekilde kısırdığını. Bu biraz işe yaramıştı. Kendisi için bir şey yok olmuştu.

Onun ne olursa olsun zevk almayacağını ve almamak için çabalamasını terk eden Doğan, sonunda kendisini tutmayı bıraktı. Onun yarıdan yarıya üzerindeki hareketliliğin bitmesini bekliyordu. Kendi zevkini ise belli etmektense, küçük kasılmalarla bertaraf etmenin denemesiydi. Şimdi de daha uzun sürmemesi için dışarı çıkıyordu. O zevkini alacak ve Pinar da zevk aldığını ona gösterip mutlu etmeyecekti. Her seferinde böyle yapabiliyordu. Kendisini tutar ve... Ah... Ama çok güzeldi! Bir an önce tatmin oluydu ya şu adam?

Bir süre sonra genç adamın inleyerek kasılması ve sık kasılmaların ardından üzerine yığılması, işinin bittiğini gösteriyordu. Dudakları boynunun kıyasındaydı. Esmen teni terlemişti ama işin garibi mis gibi kokuyordu.

Birkaç saniye bekledi. Sonra ellerini geniş omuzlara götürerek hafifçe itti. "İşin bittiyse..." diye fısıldadı heyecanını örtene bu gibiydi. "Üstümden kalkar mısın? Çok ağırırsın! Benim vücudum yüz on kilo için tasarlanmamış!" Adam onu dinlemiyor gibiydi. Zaten kollarından destek aldığı için, ağırlığı sadece bir bahaneydi. "Bacakları da uyuydu..." dedi çocuksu bir sesle. Onun bir an önce içinden çıkmasını istiyordu. O öyle durdukça, kasıklarındaki zevk noktaları yine sinyal vermeye başlamıştı.

Doğan yavaşça yana kayınca, Pinar hemen yataktan fırladı ve çıplak olduğuna aldırmadan banyoya koştu. Şu anda onun yüzüne bakacak hali yoktu. Gözyaşlarıyla dolu gözlerini süzdü aynadan. Kızarmış göğüsleri, ince beli ve uzun bacaklarında

belirgin bir değişiklik yoktu. Bacaklarının arasından bir miktar suyunun sızdığını hissedince, hemen duşu açtı. Deli gibi vücudunu yıkamaya, bastırarak sabunlamaya çalıştı. Onun doku- nuşlarını ve temasını yok etmeye çalışıyordu.

Denek uzun süre kalmıştı ki birden kapı açıldı. Doğan içe- riye hiç utanmaksızın, çıplak girmişti.

"Bu kadar yeterli" dedi sert bir sesle. "Çok uzun kaldın!"

"Ne o? İntihar edeceğimden mi korktun?" dedi Pınar nef- retle. "Paranın karşılığını alamazsın o zaman değil mi?"

"Hayır, intihar edeceğini düşünmedim ama bu kadar yeter..."

"Yetmez... Bütün o pis salyalarını silebilmek için sabaha ka- dar yıkansam yetmez! Oramı bile öptün!"

Doğan'ın yüzü iyice kararmıştı. Fakat Pınar korkmadı. Na- sılsa artık yapacağı her şeyi yapmıştı. Kendisine bundan daha fena ne yapabilirdi ki?

Adam aradaki mesafeyi kapatıp yanına geldi. Uzanıp suyu kapattı. Kısık gözlerle genç kadına baktı. Pınar'ın güzel gözle- rinde açık bir öfke, yaralanmışlık ve utanç vardı. Onu nasıl da bakire olmamakla suçlamıştı? İçini çekti. Elinde olmadan bu dünya güzeli kadına karşı hemen yumuşadı. Uzanıp temiz bir havlu alıp onu kollarının altından güzelce sardı. Ucunu göğsü- nün köşesine sıkıştırdı. Kollarını nazikçe tuttu.

"Hadi git yat!" diye fısıldadı.

Pınar onun ellerini sertçe itip yorgun ama gururlu bir ta- vırla yanından geçti. Küçük sivri çenesini havaya kaldırmıştı. Odaya girip aceleyle kurulandı. Saçlarını bir havluya dolayıp hemen yatağın içine girdi. O anda kendisini poşetlerin için- den iç çamaşın arayamayacak kadar yorgun hissediyordu. Za- ten bedenini yeterince çıplak ve yakından görmemiş miydi? O banyodan çıkmadan uyuyabilse iyiydi ama bu da imkânsızdı.

Banyodan çıplak çıkan Doğan'a nefret dolu bir bakış attı. Yine de üzerinden sular süzülen ıslak vücudu çok harika gö- rünüyordu. Genç adam, Pınar'ın bıraktığı havlulardan birisiyle kurulanırken, o da gözlerini yumdu ve başını başka yöne çe- virip uyumaya çalıştı. Ne olacaktı şimdi? Hayatı karmakarışık

olmuştu. Ve bu güzel yatakta rahatça uyumak varken, bir erkeğin arzularının oyuncuğu olmuştu.

Yatak örtüsü çekilip de içine onun iri bedeni girince, senin çıkarmadı. Sirtını ona döndü. Uyumaya çalışmaya devam etmeliydi. Ama adam arkasından sakulup çıplak bedenine sarılınca, kaskatı kesildi. Öfkeyle çırpınıp kurtulmaya çalıştı. "Rahat bırakır mısın beni?" diye bir çığlık attı. Ama adamın çelik gibi kolları onu hapsedmişti.

"Hayır..." diye mınldanmıştı adam. "Artık seni bırakmam... Başka erkeklerle ilgili olarak beni kandırmanı sonra konuşacağız. Ama şu anda sana sarılıp yatmak istiyorum. Eğer sağlıklı uyumak istiyorsan çırpınmayı kesersin. Yoksa yeniden seks yapmak aklıma gelebilir. Ve bu seferki inan bana daha uzun sürer!"

Bir eli utanmazca iki göğsünü birden avuçlamıştı. Pınar nefretle nefes aldı. Çırpınmayı kesti. Bütün gövdesi adama yapıştı. İri eli bir süre göğüslerini okşadı. Genç kadın o eller göğüsleri üzerinde kımıldamadan kalıncaya kadar korkuyla bekledi. Gerçekten de adam daha fazla devam etmedi. Gözyaşları yanaklarından süzülürken, içinden sürekli ondan nefret ettiğini tekrar edip duruyordu.

Doğan onun ağladığını fark edince sıkıntıyla iç çekti. Sonra elini çekip, onu yavaşça kendisine çevirdi. Pınar ne yaptığının farkında değildi. Hiç karşı koymadı. Uysalca dönüp ona sordu. Yüzünü tenine gömdü. Acı çekmişti ama avunmayı bile kendisine acı veren adamda arıyordu. Şu anda... şu saniyede... ona ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Parmaklarını tüylü göğsüne koyarken, onun da kendisine sıkıca sarılmasına izin verdi. Şimdi gerçek sevgililer gibi birbirlerine dolaşmış bir halde yatıyorlardı. Burunda onun mis gibi erkeksi kokusunu hisseden Pınar, gözyaşlarına engel olmaya çalıştı.

"Benden özür dilemen gerekmiyor mu?" diye sordu çocukça Belinin oyuğunda gezinen el bir an için duraladı.

"Ne için?"

"Bakire olduğum için tabii!" dedi kırgınlıkla. Yanan ıslak bakışlarını kaldırdı. O kadar güzeldi ki Doğan nefesinin

kesildiğini hissetti. "Beni iffetsiz bir kadın sandığın için tabii! Senden önce hiç kimse benimle sevişmedi..." Genç adam gülümseyince inatla tekrar etti. "Özür dile benden!"

Doğan onun alınına bir öpücük kondurdu. Adamın koyu yeşil gözleri parlıyordu.

"Senden özür dilerim miniğim. Senden gerçekten özür dilerim. Sana söylediklerim için... Fakat sen de yanlış düşünmem için bana çanak tuttun! Bana bakire olduğunu çok daha önce söyleseydin..." dedi sevgi dolu bir sesle.

"Ne değişecekti ki? Vaz mı geçecektin?" diye alaycı bir sesle sordu Pınar. Gözleri özür dilerken bile zaferle bakan gözlerdeydi. Özür dilemişti ama çok mutlu gözüküyordu? Neden?

"Hayır... Vazgeçmezdim." dedi adam dürüstçe. Pınar'a sıkıca sarılıp gözlerinin içine baktı. Koyu yeşil gözler ateş gibi yanıyordu. "Az sonra idam edileceğimi bilsem... yine seninle sevişirdim. Fikrimi ancak benimle evleneceğini söyleseydin değiştirebilirdim" Kollarında hapis kalan genç kadın bu konuda bir şey söylemeyince devam etti. "Yine de özür dilerim... Sana böyle sahip olmak istemezdim. Ve ayrıca... teşekkür ederim."

Pınar şaşırmuştu. Nemli gözlerle ona baktı. "Te...teşekkür mü?" diye kekeledi. "Ne için?"

"Kendini bana sakladığın için!.. Bakire olduğun için!.. Seninle evlenmeye karar vermeme rağmen bu düşünce beni penişan ediyordu. Benden önce başka erkeklerin olması, sana benim vermeyi arzuladığım zevkleri tattırması... korkunç bir düşünceydi."

"Senin de bana bir zevk verdiğini söyleyemem..." diye inatla homurdandı Pınar. Yalanının meydana çıkmaması için de bakışlarını kaçırmıştı. Belinde, sırtında, saçlarında gezinen eller ne hikmetse o anda hiç huzurunu kaçırmıyordu. Bu rezil herif onu kaçırmıştı. Bu sapık herif tecavüz sayılmasa bile ona yakın bir yöntemle bekâretini almıştı. Ve şimdi de bakire olduğu için teşekkür edip kendi malı gibi onu sarmış, okşayıp duruyordu. Ama bu işteki tersliği sonra düşünürdü. O kadar rahattı ki uykusu gelmişti.

"Sen de bana leğenlikli emetisin" dedi. Adam emetini bulaşık gülümseme belirtileyle.

Pınar uykudan kapanmak üzere olan gözlerini açtı. Gözleri yeşil gözler dikkatle yüzüne bakıyordu. Yakundan ne kadar da yakışıklı bir adamdı bu?

"Nedenmiş?" dedi ters ters. Bu yeni keşfi uykusunu az çok açmıştı.

"Canını korktuğun kadar yakmadığım için!"

"Dalga mı geçiyorsun?" Yine de kaşları düşünceli, bir şekilde kıvrılmıştı. Biraz düşününce bunun doğru olduğunu anladı. Daha evvel duyduğu hikâyelerden korkunç derecede canının acıyacağını sanıyordu. Yatağın kan gölü içinde kalacağını falan söylemişlerdi. Hele bu adamın erkeklik organı tarif edilen boyutların çok ötesindeydi. Oysaki ilk an harç, hiç canı acı-mıştı. Yeni evli kızların o kadar kötüledikleri gibi değildi. Kendisini tutmasa zevk bile alabilirdi... O hissettiği minik zevklerden daha da fazlası olacağını kadınsı bir içgüduyla hissediyordu.

"Boşuna heveslenme... Bana tecavüz ettiğin için sana teşekkür edecek değilim. Hem canım çok yandı ve çok... tiksindim!" Bu tamamen yalandı. Acısı az, tiksintisi ise hemen hemen hiç olmamıştı. Ama bunu ona söylemeye elbette niyeti yoktu. "Emeline eriştiğine göre şimdi beni rahat bırakırsın inşallah! Uyumak kölelerin de hakkıdır."

Adam tatlı bir kahkaha atmıştı. Sonra da onu kollar arasında daha da sıkmış ve göğsüne iyice yapıştırmıştı. Pınar bu yakınlığa ihtiyacı olduğunu hissetti. Kuşkusuz böyle berbat bir geceden sonra ve ilk cinsel deneyiminin ardından adam kendisine sırtını dönüp uyusa veya yan odadaki diğer yatağa gılsaydı kendisini çok daha berbat hissederdi.

Çok uykusu gelmesine rağmen, bir türlü uyuyamıyordu. Aslında neden uyuyamadığını biliyordu. Kulakları adamın ar-tık düzene binmiş nefeslerini duyduğunda aradan on dakika geçmişti. Elbette uyumuştur hayvan herif! Ne kadar da rahat! Seks yapıp rahatlamıştı tabii! Kendisi ise hem tecavüze uğramış hem de içinde şişen istemediği bir arzuyla kalakalmıştı.

Bu arzusu yüzünden bir türlü uyuyamıyordu. Kasıkları neredeyse dopdolu bir arzuyla bekleyiş içindeydi. Tecrübeliydi elbette! Çok tecrübeli ve çok iştahlı... Kahretsin! Neden ilk tecrübesi yeterince kötü değildi? Öyle olsaydı daha huzurlu olacaktı. Belki de onun gibi rahatça uyuyabilirdi. Seksin güzel olabileceğini hissetmişti. Uygun kişiyle tabii... Ve bu adam uygun olmasına rağmen, sert hareketleri sonradan hoşuna gitmişti. Hâlâ onu içinde hissediyordu. Neredeyse kendisini bırakıp onun erkeklik egosunu tatmin edecekti. Bırakmaması iyi olmuştu ama kendisini böyle daha ne kadar tutabilirdi? En mahrem yerini öpüp onu tahrik etmesi ise hiç adil değildi.

Onu uyandırmayı amaçlayarak kollarından sıyrıldı ve sert hareketlerle dönüp sırtını adama çevirdi. Fakat Doğan uyanmışsa bile sonrasında ona arkadan sarılmış ve bedenini yine kendisine çekerek uyumaya devam etmişti.

Karışık düşüncelerle sonunda uykuya daldı. Doğru düzgün kıpırdayamıyordu. Adamın mengene gibi kolları ve bacakları ile onu öyle sarmıştı ki, ondan uzaklaşması mümkün değildi. Buna rağmen rahatsız olmadan uyumasına devam etti. Sadece gecenin bir vakti ayrı şekilde yatmaktan dolayı kıpırdadı.

Kalın kollar artık eskisi kadar sıkı tutmuyordu. Omuzları açılmıştı. Sonra farkında olmadan ona döndü. Klima yüzünden üşümüştü. Bedenini ona çevirdi. Bu sefer uykulu bile olsa isteyerek yüzünü Doğan'ın geniş omzuna yasladı. Parmakları göğsundeki tüylere gömüldü. Bir bacağına da adamın bacakları arasına kıvrarak soktu. Böyle çok rahattı. Çok sıcaktı. Memnuniyetle dudakları kıvrıldı. Hemen ısınvermişti. O anda bir çocuk gibiydi. Kollarında olduğu adam ise o anda o kadar önemli değildi.

Mışıl mışıl uyuması çok garipti. Sabah gözlerini araladığında, öyle rahattı ki, sebebini düşünmedi. İnce bedeni eksik parçasını bulmuş gibiydi. Daha saatin çok erken olduğunu, ışığın odalarına giriş şeklinden anlayabiliyordu. Yeniden gözlerini yumdu. Vücudunda hafif bir sızı vardı ama onun dışında çok rahattı. Canı gülümsemek bile istiyordu. İnsanların mutlu uyandığı ender sabahlardan birisiydi. Bir ay kadar önce okuldan

Çıkıp eve geldiği sabah da böyle mutlu ve huzurlu uyanmıştı. Neyse, daha erkendi. Biraz daha uyusa fena olmazdı.

Parmaklarını kıpırdattı. Parmak uçlarında daha evvel hissetmediği tüyleri hissedince şaşırdı. Sabahları böyle uyanmazdı. Oyuncak ayısından vazgeçeli de çok olmuştu. Gözlerini yavaşça araladı. Gözünün hizasında bir adamın geniş göğsünü görünce, nerede olduğunu hızla hatırladı. Butun mutluluğu uçup gitti. Yüzünü endişe dolu bir ifade kapladı. Gece olanlar aklına dolmuştu ve bu endişeye bir de utanç eklendi. Doğan'a ne redayse ahtapot gibi sarılmıştı. Bu iri gövdeye kırk yıldır alışkınmış gibi, şevkle sarılmış bir halde yattığına inanamadı. İncecik bacağı adamın bacaklarının arasındaydı ve onun iç çamaşını giymediğini o garip sertlikten anlayabiliyordu. İç çekti. Bu olmazdı! Nasıl bu kadar rahat ve samimi bir pozisyona geçebilirdi? Hemen bu kollardan sıyrılmalıydı.

Daha kıpırdanır kıpırdanmaz Doğan'ın gözleri açılıverdi. Anar bunu bekliyordu zaten. Oysa çok temkinli hareket etmişti. Adam sanki bir dağda tehlike içinde uyurmuş gibi hemen uyanıvermişti. Tilki uykusu uyumaya alışık olmalıydı.

Gözleri karşılaştı. Sakalları uzamış olmasına rağmen dağınık saçlarıyla gerçekten de çok yakışıklıydı. Bir erkeğe, hem de tanımadığı bir erkeğe bu kadar yakın olmak çok garipti. Çınlıçplak yakın olmak ve ona ait olmak daha da garipti. Bu his hoşuna gitmedi. Belki... biraz hoşuna gitmiş... olabilir. Ama fazla değil! Uzaklaşmak istedi. Ardından ondan kolayca kurtulamayacağını anladı. Beline dolanmış kalın kol biraz baskısını arttınp ince bedenini iyice ona yaslamıştı.

Bacağının altındaki şey biraz hareketlenip sertleşmeye başlayınca ürktü. Bir yandan da içini garip bir heyecan kaplamıştı. Onun her kıpırtısını hissediyordu. Gözleriyle yalvarıncasına adamın yüzüne baktı.

"Yapma!.." diye fısıldadı yavaşça.

"Ne yapmayayım?" dedi genç adam gulumseyerek. Dilleri gerçekten de beyazdı ve esmer tenine çok yakışıyordu. Bu

tepki benim elimde mi sanıyorsun? Ben sadece basit bir erkeğini güzelim," dedi alayla.

"Tepkin hoşuma gitmedi." Ayaklarını aceleyle çekmeye çalıştı ama adam birden onun göğsünden iteklemeye çalışan minik elini tuttu. Pınar ne yapacağını ilk anda kestirememişti. Sonra elinin adamın kasıklarına sürüklendiğini hissedince avucunu kapattı hemen.

"Hayır!" dedi isyanla.

"Dokun bana!"

"Sen delisin. Yapamam. Bırak elimi!"

"Hayır... Beni ne kadar etkilediğini anlamamı istiyorum. Sana ne kadar arzu duyduğumu elinde hisset!" Pınar'ın dudakları kurumuştur. Parmakları onun tarafından rahatça açılınca avucu sert bir şeye temas etti. Biraz da onun zorlamasıyla avucunu kapattı ve içinde tuttuğu inanılmaz gücü algıladı. Farkında olmadan onu sımsıkı kavradı. "Bana neler yaptığını hissedebiliyor musun?" diye sordu Doğan kısık bir sesle.

"Be..ben bunu istemiyorum..." dedi dehşetle. Avucunun altında enerjiyle titreyen kalın şeyi bırakamadığı için daha da dehşetlendi. Parmaklarını ayıramıyordu!

"Bana sahip olmak ve bunları yaptırabilmek hoşuna gitmiyor mu?" diye fısıldadı adam.

"Ben mi sana sahibim?" diye hayretle gözlerini irileştirdi Pınar. Nefes alışları da biraz sıklaşmıştı. Elini biraz hareket ettirince, erkeklik organının uç kısmına geldiğini anladı. Parmak uçları bilinçsizce oradaki tanımadığı kıvrımlarda gezindi.

Doğan nefesini tuttu bir an. "Hem de her şeyimle! Bunu anlamıyor musun? Seni gördüğüm andan beri senin tutsağın oldum!"

"Ben de senin bana sahip olduğunu düşünüyordum?" dedi Pınar hafif bir alayla. Elindekini ittirip ondan uzaklaşmaya çalıştı. "O halde bırak beni!"

Doğan birden onu tutup sırt üstü çevirdi. Genç kadının gözleri korkuyla açıldı. Doğan bir anda örtüyü üzerinden çekip

almış ve yere fırlatmıştı. Şimdi onun narın bedenini kendi göğüsleriyle yatağa hapsetmişti.

Kıvılcımlarla dolu gözleri Pınar'ın tepkisiz bedeninde geziniyordu. Hayranlıkla dik göğüslerinde, düz göbeğinde dolaşıyordu. Pınar yine bacaklarını sımsıkı kapatmıştı.

"Öyle güzelsin ki..." diye mırıldandı adam. "Bunu sana de-falarca söyleyebilirim ve asla bıkmam! Bu yaşıma kadar senin gibi güzel ve arzu verici bir kadınla karşılaşmadım. Sana sahip olmam bile sana olan açlığımı bastıramıyor. Seni seyretmeye doyamıyorum. Şu güzel gözlerin için çıldırıyorum. Evet, onların böyle üzgün bakmasını istemiyorum. Fakat bunun için artık yapabileceğim bir şey yok! Ve sana karşı öyle bir tutku duyuyorum ki, inan bana bu beni bile korkutuyor."

Pınar şaşırmıştı. Neden sonra yutkundu... Bu kadar istenmek korkutucuydu. Ve garip bir şekilde heyecan verici!

"Ben... ben sana ait değilim..." dedi neden sonra. O anda aklına başka bir itiraz cümlesi gelmemişti. "Ve sana sahip olmak istemiyorum."

"Öyle mi?"

"Öyle..."

"Ama senin ilk erkeğimin?..." Eli usulca göğsüne kaymıştı.

"Tesadüfen..." diye inatla burnunu kaldırdı. Böyle düşününce hoştu aslında. Kahretsin, göğüs uçları yine sertleşip ona tepki vermişti!..

"Doğru... Bir sürü erkekle çıktığını duymuştum?.. Herkes senin hızlı ve utanmaz olduğunu söylüyordu. Erdem bile sana dokunamadıysa, doğrusu kendimi çok şanslı hissediyorum. Kendini nasıl korudun?"

"Herkes senin gibi zorba değil!" dedi öfkeyle. "Hayır değil, yince çoğu erkek bunu kabulleniyor!" Sertleşmiş göğüs uçlarında gezinen dudaklar hafif hafif ısırmaya başlayınca, küçük göğüslerinin daha da kabardığını hissetti.

"Demek herkesi parmağının ucunda oynatmayı seviyordun? Erkek düşmanı mıydın yoksa?" diye mınıldandı Doğan. İri eli usul usul vücudunda geziniyordu.

"Saçmalıyorsun! Hey, dur! Orası olmaz!" Adanın eli bacaklarının birleştiği yeri zorlayınca gözleri irileşti. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Parmakları şimdi utanmazca geziniyordu. "Yapma!" diye fısıldadı.

"Neden? Senin hoşuna gitmiyor olabilir ama benim çok hoşuma gidiyor. Vücuduna bayılıyorum. Ne bir leke... Ne bir sivilce... Tertemiz... Kadife gibi... Pürüzsüz... Sadece bu küçücük nokta... Ve ben bunu çok sevdim..." Gözleri genç kadının sağ göğsünün altındaki minicik, düz bene takılmıştı. Göğüs ucunun biraz altındaydı. Eğilip dilini üzerinde gezdirdi. Sonra istekle göğsünün ucunu yeniden ağzına attı. O arzuyla emerken, eli de araştırmaya devam ediyordu. Pınar yutkundu. Bacakları elinde olmadan aralanmıştı. Onun nereleri okşayacağını bu kadar iyi bilmesi haksızlıktı. Bunu bilerek yapıyordu. Bu kadar tecrübeye ve bu güzel sözlerle dayanmak zordu. Ondan ölesiye nefret ediyordu ama bedeninin tepkisine engel olamıyordu. Vücudu artık bu adama tamamen açıktı.

"Hadi sen de beni okşa!" diye mınıldandı adam sonra. "Sevişmek belki de hoşuna gidecek?.."

"Ha..hayır?" Bu ne saçma bir istekti böyle?

"Hadi okşa beni!.. Acele etme. Elini yeniden yakaladı ve önce yumuşakça kendi göğsünde gezdirdi. Pınar farkında olmadan parmak uçlarıyla onun tenini hissetti. Gövdesi kaslı ve sertti. Yaralarını algıladı. Garip bir heyecan ve üzüntü hissetti. Ne kadar çok yarası vardı böyle? Bu adama ne kadar da çok acı çektirmişlerdi?

Daha da aşağıya inerken, fazla bir zorlama yoktu. Nefesini tuttu. Parmaklarını hemen yumruk yapıyordu. Ona yine dokunmamalıydı. Yutkundu... Parmakları beyninin emirlerini dinlemiyordu. Parmak uçları usulca sert ve sıcak bir şeye dokundu. Sonra avucu... Tanıyordu onu! Pınar bu gece yaptıklarını hayatı boyunca yapmadığı gibi, aslında yapabileceğini de

sanmazdı. Elini geri çekmek istemiyordu. Ağzını, ellerini, bacaklarıyla, hafifçe sıkı. Genç adamın gerçekliğini ve kendisini de gerçekten ona bir şeyler yapabildiğini fark etti. Birden sonra aceleyle elini çekti.

"Yapamam..." dedi nefes nefese. "İstemesin! Senden nefret ediyorum... Midemi bulandınıyorsun! Hadi ne yapacağını yap artık! Uyumak istiyorum. Daha çok erken!"

Doğan hafif bir öfkeyle gözlerini küsti. Sonra kararlı bir şekilde kılde üzerine uzandı. Bacaklarını açıp sertçe sahip oldu ona. Pınar yine bir çığlık atmıştı. Ama bunun acıdan olmadığını gizlemeliydi. Nefesini sakinleştirmeye çalışıp bacaklarını kıvırdı. Bu pozisyon rahattı. Dudaklarını kaplayan dudakları hissedince, başını kaçırmaya çalıştı. Üzerindeki o kadar ağırlıkla nefes almaması zaten zordu ama ağzına giren azgın dile engel olamıyordu. İsteksizce kendi diliyle karşıladı onu... İsteksizdi ama karşılık vermesi için zorlayan adamın lezzetini istemese de hissetti.

Farkında olmadan adamın din belini tuttu. İnce parmakları ile onun hareketlerinin gücünü hissetti. Her bir sert darbe, içinde bir şeyleri yukarıya doğru çıkanyordu. Daha yukarı... Her darbede inlediğini fark etti. Çok küçük inlemelerdi ama zevke dönüşen bir temposu vardı. Bacaklarının arası ısınmıştı. İçinde hareket eden şeyin oluşturduğu sürtünme, akıl almayacağı bir zevk dalgasına sebep oluyordu. Aklına yine kötü şeyler getirmeye çalıştı. Hislerini engellemeliydi. Zevk almasını engellemek için bir şeyler düşünmeliydi. Hem de acilen! Neyi düşünecekti? Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Neydi? Neydi?

'Oh Allah'ım... Aklıma bir şey gelmiyor!' diye düşündü. Kalçalarını biraz kıpırdatsa ne olurdu ki? Çılgınca iç geçirdi. 'Allah'ım yardım et! Galiba adımları bile unuttum...'

Doğan inatla kendisini tutuyordu. Genç kadın bunu fark etmişti. Dün gece daha hızlıydı. İşini daha çabuk görmüştü. Fakar şimdi ağırdan alıyordu. Sert darbelerine devam ederken gözleri kollarındaki kadının tepkilerindeydi.

"Tutma kendini!" dedi Doğan aniden. Pınar'ın gözleri açıldı. Onun kendisini seyretnesi utanç vericiydi. Acaba zevk aldığına

anlamış mıydı? Dudaklarındaki hafif kasılmaları, çıkarmamaya çalıştığı inlemelerini fark etmiş miydi? Mutlaka fark etmişti. "Kendini bana bırak!" dediği anda onun gerçeği bildiğini anladı.

"Sen... iğrençsin!" dedi üzgün bir sesle.

"Evet... Belki öyleyim. Ama hissettiklerin çok doğal! Benimle ilgisi yok! Tutma kendini!"

"Zevk... zevk almak istemiyorum," derken inlemeden duramamıştı. Ağzından tatlı bir zevk çılgılığı çıktı. Kesik kesik nefes almaya başlamıştı.

Genç adam usulca başını eğdi. Erkeksi dudaklarını incecik boynuna gömdü. Sıcak nefesi, ıslak dili çok iç gıcıklayıcıydı. "Bu senin en doğal hakkın!" diye mırıldandı. "Bırak kendini... Beni içinde hisset!"

Pınar inleyerek belini kıvırdı. Zaten engel olamıyordu ki kendisine! Kasıklarından başlayan zevk sızısı artık bütün bedenini sarmıştı. Kendisi de küçük hareketlerle onun baskısına karşılık veriyordu. İçgüdüsel olarak kalçalarını ne zaman hareket ettireceğini, ne zaman adamın sırtından bastıracağını keşfetmişti. Artık her darbeye zevkle nefesini tutuyor, sonra yine zevkli bir inlemeyle salıyordu.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı bir iki dakika sonra kollarındaki iri adam. Dudakları boynunda gezinip duruyordu. Onun da nefesi sıklaşmıştı.

"Be..ben bilmiyorum." diye kekeleydi. "Neye hazır olmam gerektiğini bilmiyorum lanet olası!" Fakat içinde gittikçe fazla-laşan kabarmanın dehşetiyle tırmaklarını sert sırta geçirdi. Çırpınmaları artık onu itirmek için değil, adamı kendisine daha fazla çekmek içindi. Kalçalarını kaldırıırken, onu kendine çe-kiştirip duruyordu. Daha fazla... daha fazla çekti. Ezilen göğüs-lerine aldırmadı. O adam daha da fazla içinde olmalıydı. So-nunda güzel gözlerini kocaman açtı. Yalvarırcasına siyahımsı yeşil gözlere baktı.

Adamın gözlerinde o an şeytani bir pırıltı belirdi. Pınar'ın tek hatırladığı buydu. Ondan sonrasını hatırlamıyordu. Önce kendisi yükseldi... yükseldi... yükseldi. Korkuyla bir çığlık attı.

"Doğan..." O anda en net bir şekilde adanından yardım istemişti. Hiç de garip bulmadı. Yeniden bir çığlık attı. Sanki boşluğa sesli oluyordu. Genç adamın bedeni kollarından kavıyormuş gibi gelince, telaşla daha da sıkı sarıldı ona... İnkarneleri bitmeyecek gibi geliyordu. Tüm gücüyle onu kendisine çekerken, dişlerini omzuna geçirdi. Son buluncaya kadar vahşi kasımlarla sarıldı.

Bir dakika sonra bu acı dolu zevkin bitmesinin verdiği keyifle biraz kendisine gelmişti. Bitmesi iyi olmuştu. Aklını kaybetmemişti. Neredeyse! O korkunç boşalma sonunda yok olmuştu ama aldığı zevk yine de devam ediyordu. Üzerinde hâlâ devam eden adamın kalçalarını kavradı. Birazcık ilgiyi hak etmişti. Daha da sert... Daha da güçlü olması için teşvik etti.

Sonra onun da boşaldığını hissetti. Adamın bütün hayat gücü içine akıyordu ve sesini çıkarmadan onun da rahatlamasını bekledi. Şu anda bile kendi vücudu yine zevkle ürperiyordu. Tatmin olmuştu olmasına ama aldığı zevk neden devam ediyordu? Bu nasıl bir duyguydu? Birkaç dakika sonra sımsıkı yumduğu gözlerini araladı. İşte bitmişti. Sonunda zevkli işkence bitmişti ama kendisi de bitmişti. Yanına kayan adamın kendi narin gövdesini iri gövdesine çektiğini fark etti. Gözlerinde biriken yaşlarla onun geniş göğsüne gömdü yüzünü... Bu canavar adama teslim olduğuna inanamıyordu. Yaptıkları şeyin çok güzel olmasına inanamıyordu. Ve yine yapmak istediğine inanamıyordu. Çocuk gibi sarılıp sarmalanmasına yine karşı koymadı.

Tüm istediği utanç içinde ortadan kaybolmaktı... Ama sihirbaz değildi.

Onun yüzüne bir daha nasıl bakacaktı?

Keşke yaşadığı şey bu sefer bu kadar güzel olmasaydı! Hayal edebileceği her şeyden çok daha güzeldi.

ALTINCI BÖLÜM

Uyandığında, Doğan çoktan kalkmış ve valizini hazırlamıştı bile... Geniş bir kanepenin üzerine koyduğu valiz henüz açıktı. Yatakta hafif doğrulan Pınar, bir ona bir de valize baktı. Yatak çarşafına sımsıkı dolanan genç kadın biraz daha doğruldu.

"Senin eşyalarını da valize koydum..." diye keyifli bir sesle mınıldandı Doğan. Eliyle valizin kenarındaki eşyaları gösterdi. "Sana dün aldığımız şort ile askılı bluzu bıraktım. Makyaj malzemelerin de şurada... Tarağın da tabii! Onları kullandıktan sonra valize koyarsın."

Ellerini beline koyup hiç konuşmayan Pınar'ın yüzünü süzdü. Adamın bakışları tatlı, dudakları gülümsemeyle kıvrıktı. Tıraş olmuş ve saçlarını güzelce geriye doğru taramıştı. Kararnı vermiş veya istediğini elde etmiş bir adamın özgüveni vardı onda. Pınar sabaha karşı olanlardan sonra onun amacına eriştiği için kendisine karşı ilgisiz veya bir çeşit umursamaz tavır takınabileceğini düşünmüştü. Fakat adam eskisi gibi ilgiyle, beğeniyle bakıyordu.

"Seni artık kesinlikle bırakmayacağımı, benimle birlikte geleceğini biliyorsun, değil mi?"

"Başka bir şansım olmadığını biliyorum sadece!" dedi ters ters. Dün gecenin sonrasında artık onun malıydı ve bir süre onun kalacaktı. Neyse ki o kadar da kötü değildi.

"Yalancı! Harikaydı! Bir bakire başka ne ister ki?"

"Doğru... Başka şansın yok! Hadi kalk... Duş almana yardım edeyim mi?"

Onun alaycı gülünmesi üzerine Pınar'ın kalbi nefretle doldu. Dişlerinin arasından öfkeyle fısıldadı. "Beş yaşımdan beri kendim duş alabiliyorum!"

"Güzel! Acele edersen eğer, kahvaltayı yapar ve gideceğimiz yere vaktinde yetişiriz. İnşallah tanıdığım çoğu kadın gibi hazırlanman saatlerce sürmez?"

"Kadınların hepsine bana yaklaştığın gibi yaklaşmışsan fazla kadın tanıdığını sanmıyorum!" dedi alayla Pınar.

"Eh... Bunu tartışmayacağım. Çabuk hazırlan yeter!"

"Kırlettiğin vücudumu temizlemem akşama kadar sürebilir."

Adam gülerek yatağa yaklaştı. Genç kadını çarşafa sarılmış vücuduyla tuttuğu gibi kaldırıverdi. Sanki bir çocuğu tutuyordu. İncecik belinden tutup kendisine çekti ve dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu. Ona karşı böyle narin ve güçsüz olmaktan nefret ediyordu Pınar. Üstelik adamın her canı isteğinde kendisini öpmesi de sinirini bozuyordu.

Adam onu bıraktı. Pınar iç çekti. Öpüşmeyi biraz daha sürdürebilirdi elbette... Nefesi çok güzel kokuyordu. Daha evvel böyle iyi öpüşen bir erkek tanınmamıştı.

"Aşağıda havuzun kıyısında bekliyorum. Avukatı arayacağım bu arada. Giderken de valizi aldırınız."

"Hayır, dur..."

"Ne oldu?"

"Sana güvenmiyorum. Avukatı aradığında yanında olmak istiyorum!" diye meydan okuyan bir bakışla karşılık verdi. "Ben görevimi yaptım. Sözümü tuttum ve seninle seviştim. Şimdi sıra sende ama bunu benim gözümün önünde yapacaksın. Sana güvenmediğim için alınmazsın değil mi?"

"Öyle mi? Peki, nasıl istersen? Kahvaltıdan sonra beraber aranız. Bu arada evinize bir adamımı yolladım. Cep telefonunu ve kimliklerini alıp gelecek. Geri kalan her şeyini sana ben alacağım."

"Ne gerek var ki? İzin ver ben eve gidip alayım..." diyerek bir deneme yaptı.

"Olmaz..." diye kesinlikle reddetti adam. "Ben aşağıdayım. Çok gecikme!"

O ortalardan çıkınca, Pınar bir süre öfkeyle durdu. Dün olanlara hâlâ inananuyordu. Şimdi bu adamın sevgilisi mi olmuştu? Evlilik yoktu. Aşk yoktu. Sadece paranın yönlendirdiği çarpık bir ilişki kurmuşlardı. Ondan kaçamazdı. Her yönden kapana kısılmıştı. Onu terk etmek demek ailesinin zora düşmesi demekti. Çaresiz birkaç ay onun yatağını süsleyecek, cinsel oburluğunu doyuracaktı. Bu sabah olanların tekrarlanması da izin vermemeliydi. Hayatında yaşadığı en güzel şeydi. Öylesine büyük bir haz duymuştu ki bundan çok korkmuştu. Aklına geldikçe hâlâ ürperiyordu. Doğan sersemi, onun aldığı zevki elbette fark etmişti ama alay edecek tek bir kelime bile etmemişti. En azından adama bu konuda minnettardı.

Hazırlanıp havuzun başına inmesi yarım saatini aldı. Güneş yükselmişti ama bir masada rahatça oturmuş olan ve fincanda çay içen adamın yeri oldukça gölgeydi. Doğan yanındaki iki kişiyle hem konuşuyor hem de onun gelişini kısıp gözlerle izliyordu. Onlara yanaşınca erkeklerin üçü de ayağa kalktı. Üçü de Pınar'ın güzelliği ve tazeliği ile etkilenmiş bir haldeydi.

"Pınar Hanım..." diyerek genç kadını tanıştırdı. "Kerem Bey... Otel Müdürü... Bu da Personel Müdürü Murat!" diye tanıştırdı onları Doğan.

Genç kadın onlara soğuk bir tavır takınmak istedi ama terbiyesi buna elvermezdi. Bu adamların hiç suçu yoktu ki! İkisi de genç ve yakışıklı adamlardı. Otelin sahibi her kimse, personelinin temiz yüzlü olmasına da özen gösteriyor olmalıydı. Hafif bir tebessümle onların uzattıkları nazik ellerine kendi elini bıraktı.

"Nasılsınız?" dedi ama fazla da sıcak değildi. Doğan bir sandalye çekip onun oturmasına yardım etti. Yerine sakınca oturan genç kadın dün gece ve o sabah hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar vermişti. Seksten sonra perişan olduğunu bu gaddar adama belli etmeyecekti. Durgun ama inanılmaz güzel bakışlarla adamların gözlerine baktı. İkisi de bu Doğan denen sersemin yanında saygı dolu bir ifadeyle duruyorlardı.

"Bugün mü çalışıyorsunuz?" dedi Müdür.

"Evet... Valizimizi odadan aldınızı mısanız? Kahvaltıdan sonra çıkacağız."

"Elbette! Bir ihtiyacınız var mı?"

"Teşekkürler..."

Adamlar gidince, Pınar kuşkuyla ona baktı. Gözleri esmer yakaşıklı yüzü iyice süzdü. Genç adam onun bakışlarını lara edince kaşlarını kaldırdı.

"Ne oldu?"

"Herkes sana çok saygılı davranıyor!" dedi suçlarcasına Adam omuz silkti.

"Ne olmuş? Herkese öyle davranıyorlar?"

"Ama kolunda her müşteriye takılan o otel bilekliğinden yok Beni de getirmene rağmen kimse sana bir şey demedi. Arabanı park ettiğin yer de özel garajdı..."

"Bunlar suç mu? Ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Bu otel?... Bu otel senin mi?" Başka hangi müdür gelip bir müşteriye böyle yakın ve saygılı davranırdı ki?

"Benim olan birkaç otelden sadece birisi! Ne olmuş ki?"

"Sen... Sen hayvanın tekisin! Bu kadar zenginsin ve abımı mahvetmek için üç kuruş paranın peşine düşmüşsün." dedi öfkeyle. Birden bütün iştahı kaçmıştı. Hâlbuki iyi bir seksten sonra iştahının yerine geldiğini düşünüp kendi kendisiyle dalga geçmişti az önce! "Ondan ve Erdem'den neden bu kadar nefret ediyorsun? Neden benim hayatımı mahvettin?"

"Senin hayatını ben mahvetmedim tatlım. Bence senin hayatın bundan sonra daha güzel olacak. Bundan sonra bir anlam kazanacak. Ağabeyin ise hem kendi hem de kısmen de olsa senin hayatını mahvetti. Ben olmasaydım bile... Bugün olmasaydı bile bir gün bu olacaktı. Kabul et, o bir kumar hastası. Haftada iki gün Kibris'a gidip kumar oynamayı tercih ediyor. Ben şimdi senetleri tamamen versem bile birkaç yıl sonra yine aynı hataya düşecek. Ağabeyin için bir gelecek yok! O sizi mahvetmeye mahkûm!..."

"O sadece eşinden ayrıldığı için bunalımda. Bu yüzden oynuyor!"

"Hayır, kumar bir tutkudur. Aynılık sadece bunun kamufleji. Babanın yıllardır biriktirdiğini bir senede yedi. Senin üç kuruş dediğin şeyi çoğu kimse bırak ömrü boyunca kazanmayı, hayal bile edemez! Ben ona benim kumarhaneme gelmesini söylemedim. Ondan ya da Erdem'den intikam almaya çalışmıyorum. İstesem çok daha başka intikam yöntemleri kullanırdım. Karşılaşmamız tamamen bir tesadüf. Ben asla geçmişte yaşamam güzelim. Geçmişte olanlar için ona düşman değilim. Benim için gelecek vardır. Ve aslında ağabeyine minnettarım. Çünkü onun sayesinde senin kadar harika bir kadına sahip oldum."

"Böyle söyleme! Ben senin kadının değilim."

"Elbette öylesin! Bu güzel bir his! Yakında sen de bunu hissedeceksin. Çünkü ben de sana aidim. Senden çok hoşlanıyorum ve sana ağabeyinin veremediği güvenceyi vereceğim."

"Senin güvenceni istemem. Beş ay sonra senden koşa koşa kaçacağımdan emin olabilirsiniz. Ayrıca aramızdaki bu anlaşmayı kâğıda döktürmeni istiyorum. Tam beş ay sonra seni terk ettiğimde, her şeyimizi geri almış olmalıyız! Seni terk etmeme de engel olamamalısın!" Dikkatli bakışlarıyla adama baktı. "Avukatını ara hadi!"

Genç adam gülümseyerek elini cebine attı. Avukatı fazla bekletmeden açmıştı.

"Evet, benim." dedi sakın bir sesle karşısındaki adama. "Dün konuştuğumuz bir konu vardı ya? Şu senet meselesi?... Şimdilik hepsini durdur. Benden yeni bir emir alıncaya kadar da bir işlem yapmanızı istemiyorum. İzmir'e geldiğimde bu konuyu yeniden düzenleriz. Ayrıca bir sözleşme de yapacağız. Beraberlik sözleşmesi..." Güldü. "Eminim hayatındaki en garip sözleşme olacak Hadi görüşürüz!"

Telefonunu kapatıp kendisine dik dik bakan genç kadını süzdü.

"Eee? Yaptım işte! Memnun oldun mu?"

"Sözleşmeyi de görüyorsun, o zaman masumun da aynı işlemi
gidince mi yaptırması?"

"Evet..."

"O zaman sevinmeye de zamanın dermanı olamaz, değil mi?"
Cözlerini masumca açmıştı. Genç adam hiç kafa kırma. Ben
masadaki erkekler garipçe ona bakarken, kadınlara da birtakım
bir ilgiyle süzdüler onu.

"İyi denemeydi..." dedi adam. "Hem uysallığı tuttum. Söz
leşmeyi de yapacağuma söz veriyorum. Tabii gidince Omin
dışında başka anlaşma yok. Sözleşmenin koşulları da tabii ki
sana bağlı olacak!"

"Benim uysallığıma bağlı demek istiyorsun!"

"Aynen öyle. Kişilik olarak uysal olmanı beklemiyorum.
Ama bir süre bana dayanmak zorundasın! Kaybettikden sonra
geni kazanmanız elbette zaman alacak ve bu arada da ben-
den kaçmak gibi bir aptallık yapmaman için gerekli önlemleri
sözleşmede belirteceğim. İznim olmadan hiçbir şey yapmaya-
caksın! Bu arada geçen zamanda da ben senin haklarını inan
bana senden daha iyi koruyacağım. Bundan sonra sıkıntı çek-
memen için şirketiniz üzerinde de yasal değişiklikler yapmak
niyetindeyim."

"Ne gibi?"

"Şirket kontrolünü sana vermek gibi... Başa bu işten anlayan
birkaç kişi getirip imza yetkisini sana bıraktırmak istiyorum."

"Bunu niye yapacaksın? Neden benimle bu kadar ilgileni-
yorsun?"

Genç adam kısık gözlerle onu süzdü bir an. Sonra omuz
silkti. "Çünkü yapabiliyorum... Çünkü senin bundan sonra
üzülmeni istemiyorum."

"Benim tek üzüntüm sensin. Sen olmasaydın hayatım böyle
berbat olmayacaktı!"

"Bana bir şans tanı!" diye mırıldandı iki saniye sonra adam.

Genç kadın suskunca etrafını seyretti. Bir sürü kişi sabah
kahvaltısıyla uğraşıyordu. Kimisi yeni başlamak üzereyken,

Kendisi de kahvaltılarını bitirmişti bile. Ama onları tam göremiyordu. Adamın sözleri aklını karmakarışık yapmıştı. Neredeyse onu muhayyile ederken onunla konuşması gerektiğini biliyordu ama dünkü tecavüzünün sonra ona sempati duymamaya kararlıydı. Yoksa elbette adamın ne kadar yakışıklı ve çekici olduğunu farkındaydı.

"Yine de senden nefret edeceğim..." dedi dürüstçe. Sesi tatlı, pürüzsüzdü. Durumu kabullenmiş bir tonla konuşuyordu.

"Biliyorum. Benim için çok önemli değil. Seninle birlikte olabilmek için bu nefretini göze almıştım zaten."

"Ben... ben üniversitede okuyorum," dedi sonra. Bunu ilk kez söylüyordu. Özellikle gizlememişti ama söylemek için bir sebebi de olmamıştı. "İki ay sonra okullar açılacak..."

"Nerede?" diye sordu genç adam ilgiyle. Bu bilgiden haberi vardı. Nerede okuduğunu bilmiyordu sadece. Onun üniversite okuyacak kadar zeki olması hoşuna gitmişti. Fakat zaten hazırcevaplığından ve dürüstçe verdiği karşılıklardan onun zeki olduğunu çoktan fark etmişti.

"Ankara'da... İki ay sonra gitmem gerekiyor. Bu sürede... beni bırakmış olmazsın... değil mi? İlişkimizi... daha evvel bitiremez miyiz?"

Adam gülümsedi. Gözleri gün ışığında çok tatlı bir yeşil olmuştu.

"Bu bir kurs değil. Hızlandırılmış bir beraberlik olmaz! Konuştuğumuz gibi olacak! Beş ay! Kaça gidiyorsun?"

"İkinci sınıfa geçtim. Ekonomi okuyorum."

Adam omuz silkti. "Zamanı gelince bir çare düşüneceğiz artık. Hadi gidip yemek için bir şeyler alalım. Seni iyi beslemeye kararlıyım!"

Açık bufeden yan yana bir şeyler aldılar. Genç kadın yanındaki adamın varlığına dikkat etmemeye çalışıyordu ama bu koca otelin sahibi olduğuna da inanamıyordu. Sanki otelin sahibi değil de normal bir müşteriymiş gibi davranıyordu. Adam sürekli onun da tabağına bir şeyler koyuyordu. Masaya geri döndüklerinde, genç adam çay isteyip istemediğini sordu. Önünde tepelene yiyecek yığılı tabağını şaşkın gözlerle süzen Pınar, onları

nasıl yiyordun? dedi. Zevce, Zeynep'in elini, yarısını alıp, Sadece bir lokmayı yedi. Genç adam, elinde bir buçuk fincan çayla gelmişti. Bir lokmayı göğüs ağrısını tahmin etmişti bile... O kısa görüşlü bir beydi. Hiç anlamı yoktu.

Sessizce kahvaltılarını etler. Bir lokma yemek için, o londa, bir kısmı da havuz kenarında yiyordu. İhtiyaçlarını yerine getirmişti. Açık hava gerçekten de Pınar'ın iyileşmesine yardımcı. Ekmegine tereyağı ve bal sürdüğünde, gözleri Değen ile karşılaşmıştı. Gulen gözleri, onu keyifle seyretmekten utanmıyordu. Gösteriyordu. Adamın bu kadar arzulu bakması ve ona gülen bir kadın olduğunu hissettirmesi başka zaman olsa Pınar'ın çok hoşuna giderdi ama söz konusu bu adam olunca bundan hiç memnun değildi.

"İster misin?" dedi elindeki ekmeği göstererek. Farkında olmadan yaptığı tekliften sonradan pişman oldu.

"Evet..." diye mınıldandı adam. Pınar çaresizce elindeki lokmayı onun ağzına uzattı. Tıpkı sevgililer gibiydiler. Parmaklarına değen dudaklar, lokmayı erotik bir şekilde alınca, kendi dudaklarının kuruduğunu hissetti. Adamın dudakları parmak uçlarına dokunmuştu. Çaresizce ve utançla gözlerini kırıştırdı. Tereyağlı ve ballı ekmeği güzelce midesine indirirken, genç adamın gözleri iyice parlıyordu. "Beni böyle beslemene alıabilirim." dedi genizden gelen güzel sesiyle.

O bir lokma ekmeği paylaşmak nedense Pınar'a çok garip gelmişti. Kendi aptallığına kızdı. Hem adamla samimi olmak istemiyordu hem de... Neyse! Bir daha yapmasa olurdu. Öfkeyle toparlanmaya çalıştı.

"Kendi ekmeğini kendin sürebilirsin! Sadece çok canın çekmiş gibi duruyordun diye..." mınıldandı. Sustu... Devam etmedi. Kadınsı davranıp o lokmayı ona sunmak zorunda mıydı sanki? "Anla işte!" dedi ters ters.

"Bugün çok güzelsin!" dedi adam aniden.

"Ne..ne?"

"Çok güzelsin... Herkesin sana baktığını fark etmiyor musun?"

"Bak, böyle konuşma artık... Ben senden güzel sözler duy-
mak istemiyorum. Senden nefret ediyorum ve mümkünse bu
nefretini korumak istiyorum. Aslına bakarsan seninle hiç ko-
nuşmak istemiyorum."

"Hiç mi?"

"Hiç..."

Genç adam güldü. O da bir ekmek parçasına tereyağı ve
bal sürdü. Balı Pınar'ın önündeki tabaktan almıştı. Sonra uza-
tıp Pınar'ın güzel dudaklarına yanaştırdı. Genç kadın istemese
de ağzını araladı ve ekmeği aldı. Allah'ım! Bu ne erotik bir histi
böyle! Cıldırmuş olmalıydı. Adamı gördüğü andan beri hormon-
lan neden fazla mesai yapıyordu ki? Ağzındaki lokmayı zor-
lukla çiğnedi. Bu saçmalıktı!

Ayrılma vakti geldiğinde, yine otel müdürü onları arabaya
kadar geçirdi. Siyah Jaguar önceden çalıştırıldığı için dışansının
yükselen kavurucu sıcaklığına rağmen içerisi buz gibiydi. Valiz ba-
gaja konmuş, her şey yolculuk için hazırды. Ön koltuğa oturan
genç kadın, Doğan'ın adamlarla birkaç kelime daha konuşma-
sını ügisizce seyretti. Hepsinden uzun ve yakışıklıydı. O güne
kadar çıktığı bütün erkeklerden daha yakışıklı ve çekiciydi.
Onda hayvansı bir güç ve çekicilik vardı. Yanlarından geçen
turist kızların gözlerinin ucuyla onu süzmelerini izledi. Başka
zaman olsa peşinde koşmasından ve hatta bu adama kur yap-
maktan hiç rahatsız olmazdı. Sinirle başını çevirip güzel göz-
lerini adamdan kaçırdı.

Gerçek görüldüğü gibi değildi. İçinde depreşen nefret duy-
gulan yüzünden, onunla yolculuk yapmak kendisine çok güç
geliyordu. Adamın çekiciliği öfkesini daha da arttırıyordu. Üs-
telik ona bir türlü erişemiyordu. Ne sözleri ne de itirazları onu
etkilemiyor, engellemiyordu. Sanki sevimli bir duvara karşıydı.
Söz verdiği gibi bütün iğneleyici laflarına rağmen gülümsüyor
ve kızı kırmamaya çaba sarf ediyordu. Sonra artık kız olma-
dığı aklına geldi. Dün gecedan beri tanımadığı bir erkeğin zevk
oyuncuğu olmuştu. Aklının almadığı ve hâlâ rüyadaymış gibi
anılamadığı bir kısımdı bu! Daha onunla tanışalı yirmi dört

...ile olmamıştı ve yaşadırın bu yabancısı olma... bir yarı kalmamıştı. Gazetelerini yordu. Ne yazık ki... onun her ayrıntısını net bir şekilde hatırlıyordu.

Az önceyi hareket ettirmeden önce Doğan, kızı... ran kadın çantasını işaret etti. Bu Pınar'ın... çantaydı. Sevinçle gözleri parladı. Çantası... ki içinde gerekli tüm malzemeleri vardı. Aceleyle komik... Makyaj malzemeleri, telefonu, kimlikleri... Çantasını... için gerçekten çok sevinmişti.

"Teşekkür ederim," dedi yine de biraz kuru bir sesle. Ama sevinçten sesi oldukça yumuşak çıkmıştı.

"Deniz takılarını da yollamıştı ama ben hepsini geri gönderdim!" dedi genç adam umursamazca.

"Ne... Ne yaptın?"

"Hepsini gönderdim!"

"Yok artık! Affedersiniz bayım ama bunu yaparken bana sorma zahmetine girseydiniz daha iyi olmaz mıydı? Ben ve takılarım birlikte çok mutluyduk!"

Doğan içtenlikle güldü. "Sana daha da güzellerini alacağım! Cömertliğimi görünce belki bana biraz yakınlık gösterirsin?"

"Ben senin aldıklarını istemem. Ben senin metresin değilim. İsteğimle koynuna girmiyorum. İş yapıyoruz burada?"

"Komik olma! Ne fark eder? Hediye hediyedir."

"Alırsan da yine de sana yakınlık göstermem!"

Adam omuz silkti. Umursamış görünmüyordu. "Ne yapalım. Öyle olsun. Bu arada kumarbaz ağabeyin sanırım pişman olmuş. Conderdiğim adama nerede olduğumuzu sorup yenimizi öğrenmek istemiş." diyerek konuyu başka yöne çekti.

"Artık çok geç değil mi? İğrenç emellerini çoktan gerçekleştirdin. Fazla bir şansım kalmadı. Zaten ona da küsüm artık ben! Ömür boyu konuşmak istemiyorum."

"Saçma! O senin ağabeyin! Elbette konuşacaksın. Doğrusu ona çok fazla seçenek tanıdığımı söyleyemem." Araba yola çıkmıştı. Pınar şaşkınlıkla adama baktı.

"Tum suçu üstüne alıp onu aklıyor musun yani?" dedi öf-
ketle bir sesle.

Adam omuz silkkti. "Sadece başka şanssı yoktu diyorum. Seni
bahat hissettirecekse söyleyeyim, daha evvel böyle bir şey yap-
mamıştım. Daha evvel hiçbir kadını seni arzuladığım kadar ar-
nılamamıştım da! Ve ilk erkeğin olmak bana inanamayacağı
bir huzur verdi. Sen çok özelsin. Bunun sadece seksle ilgisi yok.
Şu an yanımda şu asık suratıyla oturman bile bana keyif veri-
yor! Kendimi toy bir delikanlı gibi keyifli hissediyorum. Yani
hıç kıpırtı yoktu. Onun kumar borcu bana istediğim gücü verdi.
Öyle olmasaydı bile, ne olursa olsun seni yine elde ederdim."

"Çok beylik bir laf! Fakat suçu üstüne alarak senden daha
fazla nefret etmeme sebep olmuyor musun?"

"Nefretini de seviyorum. Hiçbir kadına kızgınlık bu kadar
yakışmaz!"

"Sen gerçekten çılgınsın!" Pınar nedense gülmemek için ken-
disini zor tuttu. Bunun, adama olan sinirinden dolayı olduğunu
düşündü. Başını çevirip dışarıya baktı. Şimdi bu adamla yaşaya-
cağına, her gece onun koynuna gireceğine hâlâ inanamıyordu.
Daha ilk geceden vücudunun hiçbir noktası adam için gizli kal-
mamıştı. Boynunun kıyısında minik bir ısınk izi vardı. Göğüs-
lenndeki kızanklıklar geçmişti ama bacaklarının arasmda ha-
fif bir sızı vardı. O kadar zorlanırsa olacağı buydu. Bu gece de
yine sevişmek isteyeceğini tahmin etmek zor değildi. Onu en-
gellemek için ise hiçbir mazereti de yoktu.

"Kredi kartların da yok!" dedi bir şey söylemiş olmak için.

Adam gülümsedi ama bir şey demedi. Niye olmadığı belliydi.

Yola çıkalı biraz geçmişti ki, yol daraldı ve bozuldu. Şimdi
deniz ve dağlar ile bütünleşik gidiyorlardı. Çok virajlı bir yoldu.
Genç adam yavaş gidiyordu ama zaten daha hızlı gitmesi de
imkânsızdı. Çok dik uçurumların kenarından kıvrıla kıvrıla
giderlerken, önlerine sık sık kamyon çıkıyordu. Trafik fazla ra-
hat sayılmazdı. Yol boyu gelen ve giden bir sürü araç vardı.
Anamur'a kadar böyle berbat bir yoldan gideceklerini zaten
biliyordu Pınar. Daha evvel birkaç kere daha bu yoldan gitmiş

ama her seferinde de mide bulantısı. Biraz gittikten sonra gördükleri harika manzaralar da artık mide bulantısını gero-ten engelleyememeye başlanıyordu. Yanındaki adama göz attı. Çok rahattı. Arabanın harika müzik sisteminde gelen müzik kendisinden geçmiş gibiydi.

"Biraz durabilir miyiz?" diye sordu çocuksu bir ruh haliyle.

"Efendim?" Genç adam ona bakmıştı.

"Uygun bir yerde durursan sevinirim. Yoksa şimdi arabanın içine kusacağım..." Alın kendisini tuttuğu için boncuk boncuk terlemişti ama aslında buz gibi hissediyordu.

Onun kızacağını düşünmüştü ama adam sadece gülümsedi. Oysa abisi Deniz her zaman kızar, küçük harflerle homurdanıp dururdu. Bir keresinde arabanın içine kusmamak için çöğ-lik çöğliğe bağınmuş, araba duruncaya kadar zor dayanmıştı. O zaman daha on üç yaşındaydı. Ondan sonraki üç saat ise abisi surat asıp onunla konuşmamıştı. Sanki mide bulantısı kendi suçuymuş gibi davranmıştı. Oysa arabanın içine bile kusmamıştı. Abisine göre mide bulantısı zayıflık belirtisiydi ve zayıf insanların işiydi.

Genç adam hemen bol ağaçlıklı, gölge bir seyir alanına girince rahat bir nefes aldı. Fazla tutamayacaktı kendisini. Sabah yediklerini kucagında görmek istemiyordu doğrusu. Onlar gibi bir aile de hemen ileride durmuş, iki çocuklarıyla piknik yapıyorlardı. Doğan arabayı onlardan epey uzağa, müsait bir alana soktu. Sonra Pınar'ın arabadan çıkmasına yardım etti.

"İyi misin?" diye sordu ilgiyle. Sevecen bir tavırla yüzüne bakıyordu.

Pınar öskelendi. Henüz onun yakınlığına tahammülü yoktu. En azından şimdilik... "Bana çocuk muamelesi yapma!" dedi ters ters. "Sadece midem bulandı. Şimdi geçer." Derin derin solurken, gözünün ucuyla onun bagajdan bir örtü aldığını ve çam ağacının kurumuş iğnelerinin üzerine serdiğini gördü. Birkaç dakikada çok cazip bir oturma yeri inşa edivermişti. İki küçük minder bile vardı.

"Hadi otur," dedi emredencesine. Yine de ona çocuk gibi davranıyordu. O oturunca, kendisi de bagajdaki buzdolabından aldığı soğuk meyve suyu kutularını elinde tutarak yanına yerleştirdi.

"Serin bir şeyler içersen kendine gelersin. Özür dilerim, sanırım biraz hızlı gittigim için oldu. Yıllardır ilk kez arabayla bu yoldan geçiyorum. Ne kötü olduğunu unutmuşum."

"Ben..." Özür dilemese daha iyiydi. Ne olursa olsun ona ters davranmak istemesine rağmen dudaklarını sıktı. "Önemli değil... Senin suçun olmadığını biliyorum." Birazcık yumuşak davranmakta sakınca olmazdı herhalde? Aralarındaki donuk mesafeyi korumaya çalışarak elinde tuttuğu kutuya göz attı. "Kola mı?"

"Midene iyi gelir. Aslında kusabilseydin rahatlardın!"

"Çocukluğumdan beri kusmadım." Onun uzattığı kutuyu aldı "Senin arabana kusmak benim için iyi bir değişiklik olabilirdi. Ne var ki yetişkin bir kadın olarak bunu kendime yaşıtıramıyorum!"

"Ama sen hâlâ çocuksun!?" diye mınıldandı adam sıcak bir sesle.

"Artık değilim... Unuttun mu? Dün gece manyakça iştahın yüzünden artık kadın oldum. Bütün hayallerimi yıktın!"

"Erdem'le evlenmek miydi hayalin?"

"Elbette!"

"Boş versene... O yakışıklıyım diye ortada gezen kişiliğinin tekidir."

"O da sana karşı iyi sözler söylemedi ama?... Üniversitede onları kışkırttığını falan söyledi. Fakir bile olsan daha gururlu olabilirdin!"

Genç adam keyifle güldü. Gözleri parladı. "Ben mi kıskanmışım? Erdem anlaşılan sana gerçekten çok değer veriyor. Bu ilginçti işte!"

"Ne demek istiyorsun?"

"Boş ver güzelim. Manzara ne güzel değil mi? Deniz uçsuz bucaksız görünüyor!"

Onun konuyu utanca değerişirliği hissi gerçek miydi acaba? Boş gözlerle denizi izledi. Utuk çirginli ile denizi izlemeye başlamıştı. Oturdukları yerden aşağıya doğru en azından beş yüz veya altı yüz metrelik dik ama ağaçlarla kaplı bir yamaç vardı. Çok harika bir manzaraydı. Boş sesleri ve cıvıllı seslerinin sesleri her yeri kaplamıştı. Ağaçlar yüzünden bütünü reklı gölge altında olmalıydı çünkü inatılmaz öğlen güneşine rağmen oturdukları yer gerçekten serindi.

Bir süre, arada sırada arkalarından geçen arabaların gürültülerine rağmen, bu güzel sessizlikte denizi izlediler. Kolasının tamamını bitiremeyen Pınar, elinde olmadan esnedi. Kutuyu kenara koydu. Onun esnediğini gören genç adam gülümsemiş. Omuzlarından nazikçe çekip uzanmasını sağladı.

"Gel, başını bacağıma yasla! Beş dakika uzansan kendine gelirsin!" dedi alayla. Pınar çok itiraz etmedi. Bedenini bırakarak başını adamın kucagına koydu. Aslında rahattı. İri parmakları saçlarında, kaşlarında, gözlerinde geziniyordu. Mide bulantısının verdiği buz gibi terleme geçmişti. Adamın yumuşak dokunuşlarına engel olabiliirdi ama sesini çıkarmadı. Adeta büyüleyici bir masaj gibi geliyordu. Daha yeni tanıdığı bir adamın kohnuna girmekle kalmamış, dokunuşlarını bile artık garpsememeye başlamıştı. İlginç, daha yirmi dört saat bile olmamıştı. Yorgunluktan olmalıydı. Uzaktan bakanlar onları rahatlıkla mutlu bir çift sanabilirlerdi. Onun okşayışlarıyla iyice mayışan Pınar uyumamak için direnmeye başlamıştı. "Gece fazla uyuyamadın galiba?" diye sordu genç adam keyifle.

"Rahat bırakmadın ki? Umarım her gün sevişmek istemezsin?" dedi ters ters. Sesi uyku mahmuruydu. "Çok yorucu bir faaliyet!"

"Bilemem... Ama sanırım isterim. İtiraz edecek misin?"

Gözlerini açtı Pınar. Güzel gözleri şimdi mavi yeşil arası bir tondaydı. Genç adam o gözlere her bakışında nefesinin kesildiğini hissediyordu. İri ve çekiciydi. Uyku mahmuru iken bile şahaneydi. Ve sık sık renk tonunun değışmesine inanamıyordu.

Bu güzelliği ise upuzun kirpikleri süslüyor ve yanaklarını göl-
geliyordu.

O anda Pınar da adamın kirpiklerine bakıyordu. Aşağıdan bakınca gür siyah kirpiklerin ne kadar uzun olduğunu fark etmiş. Bir erkeğin kadınları bile iç çektirecek güzellikte kirpiklerinin olmasının doğru olmadığını düşündü. Aceleyle gözlerini kapattı.

"İhtiraz etme şansım var mı? Beni satın aldığına göre itiraz etmeme izin vermezsin. Hediye paketinin içini sürekli görmek isteyeceksin!" Çocuksu bir kabullenişle konuşmuştu. Kabul etmeliydi ki artık bu adama aitti ve şu anda canını sıkan bir konu değildi bu. Ona ait olmak şu an için önemsizdi. O böyle sevecen oldukça ona alışabileceğini düşündü. Sert ama sevecen erkeklere bir diyeceği yoktu. Önemli olan onun bu yakınlığa alışmamaktı!

"Doğru!" diye onayladı Doğan.

"Bunu nasıl miden kaldırıyor? Her dakika senden nefret ettiğimi söyleyebilirim. Bunu bildikçe nasıl rahat oluyorsun? Biliyorsun ki senden gerçekten nefret ediyorum?.."

Adam cevap vermedi. Bakışlarını denize çevirdi. Hayatında ilk kez bir kadına zorla sahip olmuştu, o da kötü şansına bakire çıkmıştı. Onun bakire olduğunu bilseydi belki?.. Ama hayır! Yine de onu elde etmek isterdi. Bundan kesinlikle emindi. Belki kendisini bir iki gün tutabilirdi ama sonunda yine onu yatağına alırdı. O karşı konulabilecek bir kadın değildi. Pınar'a dokunduğu her an yine çlgınca arzuları depreşiyordu.

Sınısıkı sarılıp saatlerce öpmek istiyordu. Ve tabii ki sonunda sevişmek!

Gözleri yeniden genç kadının yüzüne dondu. Kapalı gözkapaklarını, uzun kirpiklerini yeniden süzdü. Sanki kalemle çizilmiş gibi koyu dipleri vardı. Burnu küçük ve inatçıydı. Dudakları ise öpülmeye hazır ve şehvetli... Pınar dudaklarının ne kadar şehvetli görüldüğünü biliyor muydu acaba? Bir erkeğin onları öpmek için çıldırması mümkündü... Gözleri bluzunun altından yavaşça inip kalkan küçük göğüslerine kaydı. İç çamaşın

giymemişti. Göğüs uçları çok fazla belli olmuyordu ama serileştiği zaman nasıl güzel göründüklerini hatırladı. Dudaklarını arasına aldığı küçük göğüslerinin nasıl kabardığını ve ağzının içine dolduğunu...

Onunla hemen şimdi bile sevişebilirdi. Fakat şu an bunun ne yeni ne de zamanydı. Genç kadının on beş dakika kadar kestirmesine izin verdi. Ne garıptı ki gerçekten de bir çocuk gibi uykuya dalmıştı. Elleriyle alındaki bir tutam gür saç geriye çekti. Bu alımlı küçük kadını bir daha bırakabileceğini sanmıyordu. Ne kadar nefret ederse etsin!

Bir kamyonun yokuştan kurtulduktan sonra çıkardığı yavaş motor sesi, birden Pınar'ın gözlerini açmasına sebep oldu. Uyuduğunu fark etmemişti. Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu ama sırtını ağaca yaslamış olan Doğan'ın kucagında böyle rahat uyuması çok garıptı. Göz göze geldiler. O koyu yeşil gözlerde açık bir arzu vardı. Pınar'ın içi ürperdi. Kahretsin! Anlaşılan bu gece de işi zordu... Gece rahat bırakılacağı konusundaki tüm ümitleri söndü. Bu adamın doymak bilmediği belliydi.

"Kalkalım mı?" dedi uykulu bir sesle. Geceyi düşünmemeye çalışıyordu. "Artık iyiyim." Biraz doğruldu. Göz göze baktılar bir an.

"Emin misin?" diye mınıldandı genç adam onun yüzündeki ifadeyi incelerken. Gerçekten de genç kadının yüzünün rengi yerine gelmişti. Ama uykulu gözleri öyle güzel bakıyordu ki!

"Evet! İyiyim. Ama sen bana böyle yiyecekmiş gibi baktıkça midem yeniden bulanıyor!" diye homurdandı. Midesinde gerçekten garip kırıntılar vardı ama bu kesinlikle bulantı değildi. Belki biraz huzursuzluk... Bakışlarındaki ateşin verdiği titreme... Gece için duyulan endişe... Bilmiyordu işte. Sadece onun böyle bakmasından hoşlanmıyordu.

Genç adam gülümsedi. Yerinden kalktı ve genç kadını nazikçe kollarından tutarak kalkmasına yardım etti. Sadece bırakmadan önce dudaklarına arzulu ama kısa bir öpücük kondurmuştu. Pınar her sert hamlesinin veya kaba sözünün adamın kalın derisine zerre kadar bile işlemediğinin farkındaydı. Ama

bir gün... bir gün derisi inceleyekti ve mutlaka canını da acıt-
maya başlayacaktı. Sabırlı olmalıydı. Ve bu sabır da onda yit-
rince vardı.

Doğan yerdeki örtüyü silkeleyip toplarken, Pınar da minder-
leri aldı. Son kez etrafındaki güzel manzaraya baktı. Ardından
elindekileri bagaja koyması için adama uzattı. Parmakları bir-
birine değmesin diye elinden geleni yapmıştı. Ona zorunlu du-
rumlar haricinde dokunmak bile istemiyordu. Ve zaten az ön-
ceki şu küçük öpücük bile aklını karıştırmıştı. Dilini farkında
olmadan dudaklarında gezdirdi.

Az sonra yine arabayla gidiyorlardı. Genç adam midesi ye-
niden bulanmasın diye keskin virajlara bu sefer çok kontrollü
giriyordu. Ayrıca kocaman bir çınarın altına eğreti olarak ku-
rulmuş bir çay ocağında durup Pınar'ın yeniden dinlenmesini
sağladı. Orada onlar gibi başka yolcular da vardı. Serin gölge-
likte konuşmadan çay içtiler. Pınar onun bu nazikliğinden etki-
lenmemek için elinden geleni yapıyordu. O zaten nazik biri de-
ğildi ki! O bir dağ adamıydı. Onu gözünü kırpmadan kaçırmış
bir eşkıyaydı! O gülümseyen yakışıklı suratla bir iki kas yanlış
yöne kıvnlsa, ne kadar da sert ve korkutucu birisi olduğu şip
diye belli oluyordu.

Sonra yine yola devam ettiler. Genç adam yol kenarında
incir satan bir kadının yanında durup incir aldı. Issız bir da-
ğın başıydı.

"Keçiboynuzu da ister misin?" diye sordu hafif bir gülüm-
semeyle. Gözleri ışıltılıydı. Taze keçiboynuzlarından bir tane al-
mış, bir parçasını ısırarak ağzına atmıştı. Pınar kızardı. Kadın
ikisine birden bakıyordu. Dönüp arabaya yöneldi.

"Teşekkür ederim, istemem..." dedi sakın olmasına çalıştığı
bir sesle. Keçiboynuzunun cinsel güce iyi geldiğini kendisi de
tabii biliyordu. Ama bu köylü kadının yanında, gözleri böyle
arzuyla panidarken sorması doğru muydu şimdi? Üstelik bu
sabah belli olmuştu ki, ne adamın ne de kendisinin o meyveye
ihtiyacı yoktu.

'Utanmaz sersem!'

Duğan Ėipirmeyip aklığı iğtirken berran oracaktı, dikkatle akan bir sapsimen altında yekade ve yekade bir forma devam eden ken sessizce yediler. Dikkatle arabaya sildikleri iÇin ĖenĖ kadını cırı kendi eliyle bilmek zorunda kalıy ve ağında yapmalı istemese de mecburiyetten adamın ağzına ağıyığtı. Farkında değildi ama sabah kalığalımda Ėıptığı gibi değildi. O anda, öyle, tıpkı onun karısı gibi idi. Karısı... Ama karısı değildi. Olmayacaktı da. Onun sadece sevgilisiydi. Belki de metresi dese daha doğruydı. Bu adamla evlenmek mi?

"Allah korusun" diye ĖeĖirdi iÇinden. "BirkaÇ mı daha dayanıp benimle serrişmenine mersiyele edeceğim. Sonra da hop... yeniden özgürlüğe uçağım."

Anamur'a vardıklarında rahatladı. Daha Ŗehir merkezine gelmemişlerdi. Kıyı boyunca birĖok içkili ve içkisiz lokanta görölüyordu. Çoğu da orta halli ailelerin işlettiği türden yerlerdi. ĖenĖ adam hâlâ dımdık duran Anamur Kalesi'ni ĖeĖtikten hemen sonra arabayı Ėuzel ve temiz görünen bir lokantanın önünde durdurdu.

"Açıktın mı?" diye sordu ilgiyle. Yan dönmiş kendisine bakıyordu. Sesi tatlı, bakışları yumuşaktı. "Sabah kendi yiyeceklerini benim tabağıma aktardığını fark etmedim sanma!"

Bak Ŗimdi! Bu iyi değildi! Ne kadar da dikkatliydi. Hâlbuki Pınar, bir Oscar ödölünü hak edecek kadar iyi rol yaptığını düşünmişti. Onun ne kadar zeki olduğu konusunda soylenenleri hatırladı. "Doğrusu... açıktım!" diye itiraf etti sonunda. "Yolda sen arabayı hoplasta hoplasta sürerken yediğim her Ŗey eridi."

Farkında değildi ama Ėüzel dudakları Ėulümsemeye hazır bir Ŗekilde kıvrılmıştı. Çocuksu bakışları, aslında yüreğinin tum saflığını meydana çıkanyordu. Her ne kadar erkekler iÇin bir baş belası gibi gözükse de, iÇinde gizlediği çok özel bir Pınar'ın varlığı açıkĖa belliydi. O özel varlığa hangi erkek sahip olacaksa çok Ŗanslı olacaktı.

"Ėüzel..." diye mınıldandı adam. Gözlerini zorlukla Ėüzel yüzünden ayırdı. "Burada yiyebiliriz. Bundan sonra da yine en az böyle kötü ve virajlı bir yoldan devam edeceğiz."

"Biliyorun..."

Sipariş ettikleri et çok güzel pişmişti. Mangalda, kıvamında ve taze... İçinde kalan öz suyuyla çok lezzetliydi. Henüz yeteri kadar sohbet etmiyorlardı. Birbirlerini yeteri kadar tanımadıkları için konuşmaları da seyrekti. Genelde de genç adam konuşuyordu. Pınar'ın isteksizliğinin ve öfkesinin, günün yorgunluğuna yenilmeye başladığının farkındaydı. İki yalnız insanın bir aradayken, birbirlerine olan öfkelerini sürdürmesi zordu.

Hesabı öderken, ellili yaşlardaki başörtülü kadın, yöre şivesiyle "Eşiniz çok güzel!" dedi Doğan'a. Parayı kasada duran genç kıza vermişti. Bu başörtülü orta yaşlı kadın, genç kızın annesi olmalıydı. Genç adam biraz ilerideki arabaya yürüyen Pınar'a baktı. Gülümsedi sonra. Kısa şortu, ince ve seksi bluzu ile gerçekten de çok güzeldi. Uzun saçlarını omzunun bir tarafından göğüslerine doğru sarkıtmıştı. Buna memnundu çünkü genç kadının göğüsleri öylesine dik ve güzeldi ki, kumaşın üstünden bile hayal gücüne gerek bırakmıyordu. Tek sorun çok genç olmasıydı. Kendi yaşına göre çok gençti. Bu haliyle ise on sekiz bile durmuyordu.

"Öyledir!" dedi kadını yanıltmamak için.

"Birbirinize çok yakışıyorsunuz!" diye ekledi kadın. Doğan bu söze fazla ehemmiyet vermedi. Kasadaki genç kız parayı bozmuş, üstünü vermek için adamın yanına gelmişti. Paranın çoğunu kasaya bahşiş bırakırken ona nezaketen gülümsedi genç adam.

Arabanın yanında duran Pınar, bu basit gülümsemeyi görmüştü. Gözleri lokantacı genç kıza gitti. Bu bakışları tanırdı. Hemen adam ile ilgili hayallere dalmış ve belki de aslında kendi yerinin orası olmadığına dair içinden garip düşünceler geçirmiş olmalıydı. Büyük ihtimalle Pınar'ın yerinde olsa ne güzel olacağını da düşünmüştü. Bu kadar yakışıklı bir erkeğe çoğu kızın karşı koyamayacağını dürüstlikle kabul etti. Ama bu salak kız daha adamın oınzuna bile gelmiyordu. Yataktaki uyumlan pek kolay olmazdı herhalde! . . .

"Yine kıldan fazla bir adamın altında ezilmek için ne kadar da teselli sersem!" diye geçirdi kafasını-ları.

"Geçti sen de bu sabah pek pildiyi ittiyordun?" diye alay etti bu başka ses içinden. "Üstelik de adamın daha çok içinde kılınmış için o kadar kiloğu, bacaklarında ve ellerinde çakıtlıyorken?"

Bu sesi sevmemişti Pınar. Asık bir suratla arabaya bindi ve başını adamdaki alakasız bir yöne çevirdi. Uzunca bir süre de adamla konuşmadı. İçindeki salak ses yüzünden ona küsmüştü. Anamur'u artık epey geçmişler, yine bir sürü virajlı dar yolda ilerlemeye başlamışlardı. Yol boyu değişik yerlerde çift yol yapım çalışması olduğu için Doğan tüm dikkatini yola vermişti. Bir süre sonra kızın fazla suskun olduğunu fark etti. Pınar adamın sorusuyla kendine geldi.

"Ne oldu? Canın sıkkın gibi?" dedi yavaşça.

"Yok bir şey!" dedi Pınar sakın bir sesle.

"Yine miden mi bulanıyor?"

"Hayır... Şu anda bana bulantı veren tek şey senin yanımda olman!"

Doğan bir kahkaha attı. "Aramıza hoş geldin! Tırnaklarını ne zaman çıkaracaksın yine diye merak ediyordum. Sana bayılıyorum. Bir an sakınsın, bir an öfke dolu! Şimdi de sakın görünüyorsun ama çok öfkeli olduğun gözlerinden belli... Ne oldu? Bilmeden ne yaptım?"

"Hiçbir şey! Mesele de bu zaten! Evden uzaklaştıkça bana daha çok sahip olduğunu hissediyorum ve bu da beni korkutuyor. Sana olan nefretim her an artıyor. Elimde değil! Korkuyorum ve senden nefret ediyorum... Amacına kolayca eriştin! İki kez seviştin benimle! Üstelik ben de sana sonunda karşılık verdim. Ben... ben bunu unutamıyorum. Her ne kadar normal olduğunu söylesen de!"

Adam kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı.

"Bu muydu mesele? Bedenin bana tepki verdiği için mi kızgınsın?"

"Senin de dediğin gibi... elimde olmayan bir tepkiydi. Ve bunun çok hoşuma gittiği söylenemez!"

"Yine de sevinmelisin!" diye mınıldandı adam... Gözleri çekici bir şekilde parlıyordu.

"Öyle mi? O nedenmiş?"

"Hayatı boyunca bir kere bile orgazm olmayan kadınlar vardır! Sen ise ikinci seferde bunu yakaladın! Çok şanslısın!"

"Tabii sen de kendine pay çıkarıyorsun? Değil mi?" diye tiksintiyle baktı Pınar. "Kim bilir kaç kadınla sevişmişsindir? İğrenç bir şey! Tecrübeni benim üzerimde test etmen daha da iğrenç! Kendimi küçültülmüş hissediyorum. Keşke seninle hiç karşılaşmamış olsaydım!"

Adam sesini çıkarmadı. Gözleri yoldaydı. Sonra başını yine iki yana salladı. "Artık çok geç..." diye mınıldandı. "Bu konuyu hiç düşünme artık. Benimle yaşamaya alış..."

Birden aklına gelen bir soruyu sordu Pınar.

"Evli olmadığımı biliyorum. Bana evlenme teklif ettiğine göre öyle olmalı! Peki, ya sevgilin? Bir sevgilin mutlaka vardır? Ben varken onunla da devam edecek misin? Aynı anda ikimizi de idare mi edeceksin?"

Genç adam gözünün ucuyla alay edercesine baktı. Pınar ilgilenmiyormuş gibi gözükmesine rağmen sorunun cevabını gerçekten merak ettiğini anlamıştı. Tüm kadınların ortak özelliklerinden birinin bu güzel kadında olmadığını düşünmek saçmaydı tabii!

"Gerçekten merak mı ediyorsun?"

"Elbette!" Dürüst cevabı adamı güldürdü. Gözleri kızgınlıkla parladı Pınar'ın. "Senden hoşlandığımdan değil! Kışkırandığımdan hiç değil!" diye itiraz etti. "Sonra bir kadının karşına çıkıp saçlarını yolmaya çalışmasını istemem. Hatta beni tamamen rahat bırakıp ona dönmen daha çok işime gelir. Sadece bir sevgiliyle karşılaşsam ne yapacağımı bilmek istiyorum. Bu kadar basit! Cevap versene! Şu anda devam eden bir ilişkin var mı?"

"Aslında..." diye başını salladı adam. "Bir süredir çıktığın birisi var." dedi o da dürüstçe.

Pınar'ın gözlerle adamı süzmeye devam ediyordu. Genç adam fazla bir açıklamaya girmemiş, abartmamış, fikir belinmemişti. Demek bir sevgilisi vardı? Kalbinin neden aniden salladığını anlayamadı. Sadece susuz kalmış gibi içi kurumuş, huzursuzlaşmış, hatta biraz da sinirlenmişti.

"Ne yapacaksın peki?" dedi ifadesiz bir sesle. "İkimizi birden mi idare edeceksin?"

"Sanırım yollarımızı ayırmak zorunda kalacağım. Aynı anda iki kadını idare edecek kadar midesiz değilim."

"Ah, lütfen!" dedi Pınar alaycı olmasına çalıştığı bir sesle. "İnan ki benim için sorun yok! İlişkini gönül rahatlığıyla devam ettirebilirsin! Hatta sadece onunla yatıp belki beni geceleri rahat bırakabilirsin."

"Başkasıyla ilişkiyi devam ettirmeme ses çıkarmazsın ya? Öyle mi?" diye mınıldandı genç adam. Pınar'ın böyle rahat konuşması, elbette genç kadının ona duyduğu nefretin ve ilgisizliğinin deliliydi.

Pınar boğazına takılan kelimeleri çıkartmak için epey çaba sarf etti. Başka kadın? Evet, eğer başka bir kadın olsaydı, büyük ihtimalle adam hiç değilse arada bir kendisini rahat bırakırdı. Bu sabahki coşkulu sevişmelere başka bir kadının ortak olması onu üzmezdi. Niye üzecekti ki? Kaşlarını çatı. Kahretsin! Bu fikirden aniden öylesine nefret etmişti ki!

Genç kadın kesin bir şekilde başını salladı. "Evet... Umu- rumda bile değil!" dedi onu hiç umursamadığını belli eden bakışlarla. "Yeter ki benden uzak dur!"

"Anladım," diye mınıldandı adam. Gözleri yeniden hızla akan yoldaydı. Pınar öfkeyle duruyordu. Neden öfkelendiğini de anlamıyordu. Dudaklarını ısır- ırdı. Parmakları bir süre kapı- nın tutamağında tempo tuttu. Sonra dayanamadı. Başını çevirdi.

"Eee? Söylemedin?"

Genç adam hafif bir şaşkınlıkla ona baktı. "Neyi söyleme- dim?"

"Sevgilinin olup olmayacağını?"

"Az önce izin verdin ya?" diye homurdandı genç adam.

Pınar'ın gözleri öfkesinin etkisiyle daha da parladı. "Ben izin falan vermedim. Sanki beni dinleyeceksin de? Sadece umurumda olmadığını söyledim!" diye itiraz etti.

"E tamam işte! Bu izin vermek değil mi?"

Pınar başını yeniden kendi tarafındaki manzaraya çevirdi. Haklıydı galiba? Gözleri çam ağaçlarıyla kaplı tepelerdeydi. Arkadaki açık mavi gökyüzü ile çok tatlı bir uyum oluşturuyorlardı. Görmeyen gözlerle bu uyumu izledi. Bir süre sonra yine yanındaki sessiz adama döndü.

"Onunla... evlenmeyi düşünüyor musun?" diye sordu ansızın.

"İlgileniyor musun?"

"Hayır," diye yalan attı. "Sadece bu sıkıcı yolculukta muhabbet olsun diye sordum."

"Benimle muhabbet etmek istediğini söyleme sakın?" dedi adam gülerek. "Çünkü inanmam!"

"Başka seçeneğim var mı? Sadece vakit geçsin diye soruyorum. Söyle hadi? Esmer mi peki?"

"Hayır..."

"Sanışm mı?"

"Evet..."

Pınar dudağını kıvırdı. "Gerçek sanışın mı?"

"Evet..."

Demek gerçek sanışındı ha? Ona baktı. Esmer kişiliği ile sanışın sevgilisi hoş bir tezat oluşturuyor olmalıydı. Güzel müydü acaba? Kesinlikle! Bunun gibi küstah ve kendisini beğenmiş adamlar sadece güzel kadınlarla çıkarlardı.

"Ona da para verdin mi?"

Genç adam iç çekti. Sonra alaycı bir bakışla ona baktı. Kadının güzel gözleri de alaycı bir gülümsemeye doluydu. "Hayır..." diye mınıldandı genç adam isteksizce. Artık bu konuyu sıklamaya başlamıştı. "Kocasını ölünce ona harcayamayacağı

"Kadın para kazanmış. Sence kadınlar benimle sadece param için mi birlikte olur?"

"Beyim ne olabilir ki?" dedi Pinar dalga geçer gibi. "Doğrusun... Asıl bir aileden değilsin... Üniversite bitirmişsin ama bana fazla kültürü gelmedi. Bir şekilde para kazanmışsın işte! Ama kim bilir hangi bertut yöntemlerle? Çoğu kadın senin gibi küstah, kendi zevkini düşünen erkekleri sevmez. Seninle başka şartlar altında karşılaşmış olsaydık yüzüne bile bakmazdım." Bunu söyledikten sonra ukalaca humunu kıvırdı.

"Tahmin ederim. Sen sadece hukmedebileceğin erkeklerle çıkarsın."

"Hiç de bile! Ben erkeğimin nazık olmasını isterim tabii... Benim sözlerimi dinlemesini, fikirlerime saygı göstermesini... Bu hükmetmekse eğer öyle olsun."

Doğan güldü. "Daha beni yirmi dört saattir bile tanımıyor-sun?... Hakkında hiçbir şey bilmuyorsun? Belki de ben senin istediğin erkek tipiyimdir"

"Kesinlikle hayır! Hayallerimde hiç senin gibi birisine yer vermedim. Fizik olarak da öyle! Bir kere fazla uzunsun... Benim gibi uzun boylu bir kadına göre bile uzunsun! Sonra kasların fazla gelişmiş! Ben öyle boğum boğum kaslı Amerikan güreşçisi tarzı dev adamları sevmem. Kasların çelik gibi... Hiç sıcak değil! Sen üstümde beni becerirken sanki çelikten bir robot bana sarılmış gibi hissediyorum."

"Üzgünüm..." diye mınıldandı adam. "Zor bir hayatım vardı."

"Evet... İşte tam da bu yüzden gözlerin beni itiyor. Rengi çok enteresan ama arkasında senden başka birisi bakıyor gibi... Hani şu Hulk gibi?... Yeşil dev adam var ya? Tehlikeli bir adam olduğuna yemin edebilirim... Erdem'in söylemesine gerek yok! Bir otel ve kumarhane sahibinin vücudunda o kadar çok yara olmaz."

"İş adamlarının çok düşmanı olur!"

"Bu ne demek?"

"Neyse, boş ver!" diyerek genç adam konuyu hızla değiştirdi. Gülümsüyordu. "Üzgünüm ama bazı konularda senin için

yapabileceğim bir şey yok? Ne boyumu kısalttırabilirim ne de gözlenmun rengini değiştirebilirim. Fakat diğer konularda teklife açığım... Eğitilebilirim... Asil bir aileden olmayabilirim ama yardımlarına her zaman açığım. Beni istediğin şekle sokabilirsin."

"Bunu niye yapayım ki?"

"Belki istediğin gibi bir adama dönüşürsem... ilişkimize bir şans tanıyabilirsin?" dedi yumuşak bir sesle.

"Yani ben de senden hoşlanabilir miyim?" dedi hor gören bir tavırla. "Daha neler? Sen o şansını çoktan kaybettin. Hem otuz iki yaşında bir adamı eğitebileceğimi sanmam. Sanmadığım gibi istemem de... Ne sana yakın olmak isterim, ne de senden bir yakınlık beklerim. Olmayan ilişkimize şans tanımak gibi gülünç bir fikri kabul bile edemem..."

"Ama bir ilişkimiz var?.. Hiç değilse yatakta?"

"Doğru..." dedi isteksizce. Tarafsız olarak ucuna bir itiraf ekledi. "Ama orada seni eğitmeme gerek yok..." Kızaran yüzünü camdan dışarıya çevirdi. Adam teneke vücutlu da olsa, her organını çok iyi kullanıyordu doğrusu... "Benimle evlenemezsen... o şansla mı evleneceksin?" diye sordu yavaşça.

Genç adam omuz silktilti. Sonra sırf genç kadına inat olsun diye "Bilemiyorum... Olabilir..." dedi.

"Neden? Madem gerçek sarışın? Çocuklarınız da çok güzel olur! Eminim o da güzeldir. Güzel mi?"

Adam hafif bir nefes aldı. Aklına güzeller güzeli san saçlı sevgilisi geldi. Gerçek sarışındı. Nedense son yirmi dört saat-tir onu aklına bile getirmemişti. Yani bu minik, şirret, cesur kadını gördüğünden beri!

"Güzel!" dedi sadece.

Bir mesleği olan, oldukça başarılı ve cinsellik konusundaki özgürlüğüyle son iki ayını onunla geçirmesini sağlayan hoş bir dilberdi. Doğan'dan önce başka sevgilisi olmamıştı. Mutlu etmeyen bir evliliğin ardından kocasının ölümüyle özgürlüğe kavuşmasına rağmen iki sene boyunca eline erkek eli değmediğini söylemişti. Evliliğinde bile doyurucu bir seks tecrübesi olmayan, çocuksuz bir kadındı. Ama o ana kadar onunla evlenmek

aklına gelmemişti. Sevgili Duygu'nun da geldiğini sanmıyordu. Özgürlüğünü yeni elde etmiş bir kadın nâden yânedir karmak istiyordu ki:

"Çok mu?" diye soru altında sordun.

Adam yan göze ona baktı. "Bunu niye soruyorsun ki? Merak ettiğini sanıyorum? Ayrıca güzellik kavramı kıldan kuşiyer değıştir."

"Ya evlilik?"

"Seninle oktuğu gibi umutsuz! Onun kabul edeceğini sanmıyorum," dedi öyle oktuğunu umarak.

Pınar güldü. Alaycı hoş olmayan bir gülüştu bu! "Demek bir kadın daha benimle aynı görüşte? Ona da bana davrandığın gibi davranıyorsan zavallı kadın seninle niye evlensin ki?" Çekünerek ona baktı. Derin bir nefes almak istedi ama kendisini tuttu. Adamın yüz hatları değışmemiştir. Kadınsı bir merakla vardı. "Tabii ona bana davrandığın gibi zorbaca davranmıyordur? Öyle değıil mi? Onu herhalde güzel sözler söyleyerek kandınıyorsundur?"

Genç adam isteksizce gülümsedi. "Sana da güzel sözler söylemiyor muyum?"

"Benimki sayılmaz tabii! Ben güzel sözler söylemeni istemiyorum."

"Peki, sana daha sert davransam, gördüğüm en güzel kadın olduğunu söylemesem, seni beğendiğimi belli etmesem?.." diye mırıldandı adam yan göze bakarken. "Daha mu çok hoşuna gider? Böyle davranmam ikimiz arasında gelişen bu ilişkiyi senin için daha mu çekilir yapar?"

Pınar kendi tuzağına düşmüş gibiydi. Dudaklarını ısırıp başını çevirdi. "Umurumda olmazdı!" derken yalan söylüyordu. "Her halükârda benim için bir şey değışmiyor nasılsa! Sevgililer de umurumda değıil. Yeter ki bizi bir araya getirme. Mide bulandırıncı olacağından eminim."

Pınar yine sessizliğine büründü. Alanya'ya varıncaya kadar da çalan hafif müziğı dinleyerek onun varlığını unutmaya çalıştı. Ama yine de sık sık onun kendi bedenine yaptıkları aklına

geliyordu. Bu adam kendi vücudunu belki ondan bile iyi tanıyor-
yordu. Hiç kuşkusuz bundan sonra da tanımaya devam ede-
cekti. Bugüne kadar bedeninde öpülmeye ve okşanmaya has-
sın bu kadar noktanın olduğunun farkında bile olmamıştı. Daha
evvel kendisini hiç bu kadar kadın gibi hissetmemişti. Ama ha-
tıl bir kadın gibi... Onu okşamak da hoşuna gitmişti. Erkekli-
ğine dokunmak, onun iriliğini içinde hissetmek... Tabii bu hoş
duyguyu nefret ettiği bir adam sayesinde elde etmek de hiç ho-
şuna gitmiyordu.

İçindeki karmaşadan dolayı nefreti öyle büyüktü ki yan
gözle ona baktığında, ölmesi durumunda ne kadar mutlu ola-
cağını düşünmekten kendisini alamıyordu. Elinden gelse onu
öldürürdü. Hapse girmekten korkmasa, gece uyurken kalbine
bıçağı saplamak çok kolaydı. Fakat içinde mantıklı bir taraf da
onun için hapse girmeye değmeyeceğini söylüyordu.

Telefonu çalınca irkildi. Adam da genç kadının çantasına
bakmıştı merakla. Pınar yan tarafa koyduğu çantasına uzanıp
içinden telefonunu aradı. Sonra buldu onu. Eline alıp ekran-
daki isme baktı.

"Erdem..." dedi Doğan'a göstererek...

"Aç ve onu başından defet!" diye homurdanarak emretti adam.

"Niye defediyormuşum?" diye öfkeyle sordu Pınar. "O hâlâ
benim nişanlım!" Doğan'ın yüzünün kararması hiç umurunda
olmadı. Yeşil düğmeye basıp telefonu kulağına götürdü. "Alo?"

"Alo, Pınar... Çok şükür... Telefonunu aldığını abinden öğ-
rendim. Sana erişmek için çılgın gibi her şeyi yaptım."

"Evet... Bu sabah... Doğan... onu evden aldırış."

"Ben daha yeni öğrendim. Az önce abinle konuştum. Seni
bulamadığımdan bahsettim."

"Beni... aradın mı?" Heyecanlanmıştı.

"Evet... Olanları öğrenince çıldırdım. Bu ne saçma bir şey?
Deniz kendi isteğiyle gittiğini söylüyor ama buna inanmıyo-
rum. Ne demek kendi isteğiyle gitti? Sen onun gibi bir hense
durduk yere gitmezsin. Havuz başındaki konuşmamızdan
sonra onun gerçek yüzünü daha iyi anlamışsındır zaten! Gerçi

sonra Deniz buna gıyığı açtı. Salak herit seninle evlenmeye karar vermiş aldat! Hiç inanmadım! Bu nesnen adam kaçırma talat, değıl mi? Polisi gidecektim ama Deniz beni küçük düşürme zıgını söyledi. Seni kaçırdığını iput edenayıcını gımı biliyorun! O hayvanın en üst düzey yarıları tanıdıkım var. Sadece sen de benden vana olursun seni kaçırmaya gıyıcını aldı. rıfırlıdır. Ben de hemen arkamıdan fırladım ama nereye gittiğini bilmuyordum. Yetişemedim. Antalya'ya gıyıcınızı sanıyordum. Antalya'ya kadar geldim ben.. O siyah arabayı görme umuduyla her yere baktım. Ama sanırım siz gece yolda bir yerde konaklamışınız?..

"Evet " dedi Pınar yavaşça. Adamın onu aramak için Antalya'ya kadar gelmesine inanamıyordu. Demek Erdem ona gerçekten değer veriyordu? Şu anda şu kınk kalbinin buna o kadar ihtiyacı vardı ki! Sonra aklına gece olanlar gelince, kalbı yine üzüntüyle parçalandı. Ne yazık ki bundan sonra her şey için çok geçti. O artık Erdem'e ait olamazdı. Erdem onunla yattıklarını bilse, büyük ihtimalle ruşarı bozardı. Anlaşılan Doğan'ın onu sadece kaçırdığını sanıyordu.

"Seni ondan kurtaracağım Pınar... Buna söz veriyorum. Seni o şerefsizin eline bırakmayacağım."

"Erdem..." Ona başka şansı olmadığını ve çoktan onun koununa gırdığını nasıl söyleyecekti. Üstelik adam dikkatle konuşmalannı dinliyordu. "Şu anda.. seninle konuşamam!"

"Peki, tamam! Sanırım şu anda o yanında? Yolda mısınız?"

"Evet..."

"İyi, ben sizi bekliyorum. Dinle, o seninle evlenmez. Onun sayısız sevgilisi olduğunu okumuştum. Evlenmeye de hiç niyeti olmadığını! O ülkenin en çapkın erkeklerinden birisidir. Elinde zaten sayısız güzel var! Seni de onların arasına eklemek istiyor. O kimseyle evlenmez. Seni kullanarak atmak istiyor. Tatlı sözlerine kanma sakın!"

"Ben asla kandıramaz! Ondan öğreniyorum." Yan gözle Doğan'a baktı. "Demek ülkedeki en çapkın ha?" Doğan ise belli belirsiz gülümsemişti.

"Nerede konaklarsanız konaklayın, haberim olsun! Tamam mı? Beni ara... Gelip seni kurtaracağım."

İhhar bir şey demedi. Telefonu kapattı. Alanya'dan çıkıyorlardı. Vardıkları yerden bakalım Doğan onun aramasına müsaade edecek miydi? Belki de telefonuna el koyacaktı. Diğer yandan adamın o iki boksöre yaptığını görmüştü. Erdem de iri yapılıydı ve boş bir adam değildi. Ama biliyordu ki onunla baş edemezdi. Tabii yanına birkaç adam daha almazsa! Onu arayabilirse, Erdem'e bunu da söylemeliydi. Onu öldüresiye dövemeleri için en az beş adam bulması iyi olurdu.

Peki ya anlaşma? O kadar mal mülk ne olacaktı? Senetler? Eğer bir sorun çıkarsa Doğan rahatlıkla elindekileri kullanmaktan çekinmezdi. Üstelik fena halde dövülürse, yine fena halde intikam almak isterdi. Her şey bir çıkmazdaydı. Ondan kurtulmayı çok istiyordu ama ailesini de düşünmek zorundaydı. Erdem sadece kendisini düşünüyordu. Bu konuda iyice düşünmeden bir şey yapması imkânsızdı.

"Ne diyor?" diye mınıldandı Doğan.

"Senin çapkın ve rezil herifin bir olduğunu düşünüyor. Evlenmek istemediğini, benimle işin bitince başımdan atacağını söyledi. Tabii beni kaçırdığını anlamış. Aptal değildir. Belki polise bile gider?"

"Elbette! Farz edelim gitti! Seni zorla mı tutuyorum? Belki ilk anda zorla alıkoymuş olabilirim ama şu anda kendi isteğiyle yanımdasın? Oteldeki herkes de şahit buna? Eline bir şey geçmeyeceğinden emin ol! Sen bile polise seni kaçırdığımı söylesen bir şey tutturamazsın! İftira attığınızı soylerim. Ülkeye önemli oranda vergi verenlerden biriyim. Benim sözümün dinleneceğinden kuşku yok!"

"Bundan ben de emim. Arkandaki karanlık adamlardan da bahsetmeye gerek yok tabii?" Sesi acı ve alaycıydı.

Doğan güldü. Sinyal verip önündeki kamyonu solladı. Sonra gözünün ucuyla güzel tutsağına baktı.

"Bence o seni sevmiyor. Hatta benim sevdiğim kadar bile sevmiyor. Sana olan tutkumun çeyreği bile yok onda..."

132
"Sandığının aksine Erdem bana değer veriyor!" diye senç konuştu Pınar. "Arkamızdan yola çıkmış ama biz bir otele girdiğimiz için bulamamış!"

"Bak sen!.. Ne centilmence?.. Dur tahmin edeyim. Şimdi Antalya'da ve bizim de gelmemizi bekliyor öyle mi?"

"Evet!"

"Peki, ne yapacaktı? Burnumu kırıp seni geri mi alacaktı?"

"Sana gücünün yetmeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Ayrıca o senin gibi bir dağ adamı değil."

"Öyleyse? Her şeyi bırakıp, aileni sefalete sürükleyip onun kollanna mı atılacaksın?"

"Belki de öyle yaparım! Abim zaten bunu hak etti. Beni sana sattığında bunu çoktan hak etmiş oldu. Annemle babamın da mutlaka kıyıda köşede bir şeyleri vardır. Eskisi kadar rahat yaşamaları da açlıktan ölmezler..."

"Kendini kandırma! Hiçbir şeyleri kalmayacak. Üstelik ağabeyin hapse girecek! Sen bu güzelliikle Erdem'i, hatta çok daha zengin bir kocayı rahatlıkla bulup hayatına devam edebilirsin! Bakire olup olmaman çoğu kişinin umurunda bile olmaz. Fakat ailen yok olur. Üstelik inan bana gelecekteki kocanı bile mahvedecek kadar güçlüyumdür. Bir konuda çok haklıydın. Gerçekten de tekin olmayan kişilerle çok gizli ilişkilerim var!"

Pınar şok içindeydi. İstemese de adamın sakin hali ve tehditkâr bakışları karşısında yutkundu.

"Sen bir canavarsın!" dedi zorlukla. "Bu kadar kötü olamazsın!"

"Sen daha hiçbir şey görmedin!" dedi Doğan gülümseyerek. "Şu anda bile Erdem'i Antalya'da bir kenara çektiyip, çıplak bedenini bir inşaatın temeline dolgu malzemesi olarak koydura bilirim. İnanmuyorsan eğer bir deneme yapabiliriz?.."

"Bunu... yapamazsın?" dedi Pınar nefes almakta zorlanarak.

"Yaparım..." Eline telefonunu aldı. Gözleri keyifliydi. "Sizin eve geldiğimde, bahçede sadece dört araba vardı. Arkadaşlarının ve sizin arabalannız. Giderken ise Erdem'in arabasını fark

ettim. Tek Mercedes oydu. Geldiğimde yoktu. Erdem'e ait olduğunu anladım tabii. Plakası da akılda kalacak gibiydi. Adının baş harflerini kullanmış saf..."

Hepsi doğruydı. Pınar'ın gözleri nefretle dolmuştu. Doğan rahat bir tavırla bir numaraya bastı. Biraz bekledi ve ardından emirlerini sıralamaya başladı.

"Turker! Antalya'nın Alanya girişinde bir arabayı bulmanızı istiyorum. Büyük ihtimalle ilk ışıklarda olacaktır. Kar beyazı, en fazla iki yaşında Mercedes... Mersin plakalı ve EK kodlu... İçinde yaklaşık bir doksan boylanında esmer bir adam olacak. Beraberinde büyük ihtimalle yine iki uç kişi daha vardır. Belki de ayrı bir arabada... Ona göre hazırlıklı olun. Onu bulun ve oralarda ne aradığını sorun... Canını fazla yakmayın. Sanırım onun için üzülen birileri var. Sonra beni arayın."

Telefonunu kapatıp Pınar'a döndü. Pınar öfkeyle saldırdı ona... İki eliyle birden ona vurmaya çalışıyordu ama hem emniyet kemeri engel oluyordu hem de adamın çelik gibi parmakları. Siyah araba bir an için dumdüz yolda savrulurken, Doğan kolayca yönetimi ele geçirdi. Bileği acıyan Pınar acıyla bir çığlık attı.

"Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum..." diye ağlamaya başladı. Gözyaşlarının dökülmesine engel olamıyordu. Acıyan bileğini ovarken kapıya doğru sığındı. Başını cama yaslayıp sessizce ağlamasına devam etti. Hayatı nasıl bu hale gelmişti? Nasıl bu adamın eline düşmüştü? Nasıl onun oyuncacı olmuştu? Elbette ki her sorunun cevabını biliyordu. Hepsi o lanet abisi yüzünde olmuştu! Ondandır nefret ediyordu. Burununu çekerek başını çevirdi. Adama baktı. Yüz hatları bu kadar yakışıklı olan bir adamın bu kadar kötü olabileceğine inanmıyordu. "Tamam..." dedi yavaşça. "Sen ne dersen o olacak. Durdur onları!"

"Olmaz!"

"Ama neden? İşte kabul ediyorum..."

"Doğruyu söylediğimi ikinizin de anlaması lazım da ondan... Seni kandırmadığımı görmelisin. Ben blöf yapmam güzelim. Bunu anlayacaksın. O da anlayacak..."

"Yalvarırım yapma! Sana inanıyorum!" Ama Doğan duymamış gibiydi. Pınar detaylarla bakuyordu esmer adamın yanında gördüğü en güzel yüzlü adamın birtanesine canı inanamıyordu. "Bu kadar kötü olamazsın! Beni hak etmek sen de bir şeyler yapmalısın!" diye bağırды.

"Seni hak etmek mi? Yavrum... Senin maddi değerini milyonlarca dolar. Daha ne tutacağını da tam bilmeyorum. Sarımsak evlenirsek bana oldukça pahalıya patlayacaksın! Ben bu parayı sırf seninle birkaç ay geçirebilmek için kocaman bir çizgi çektim. Her gramın altın değerinde..."

"Ben mal değilim. Beni satın alamazsın. Ben bir kadının. Daha yumuşak davranılmayı hak ediyorum," dedi Pınar isyanla.

"Yine söylüyorsun. Seçim senin!.. Ben seni mal olarak düşünmüyorum. Sadece seni çok istediğimi ifade ediyorum. Daha evvel bir kadını bu kadar istediğimi hatırlamıyorum. Seni kapracak kadar sana tutkuluyum! Meselenin sadece para ve cinsellik olmadığını anlamalısın! Sen benim için değerlisin!"

"Aman bundan ne gurur duydum!" dedi Pınar neredeyse tükürürcesine. "Ben ise seni iğrenç buluyorum. Sen kendi emellerin için insanları mutsuz etmeyi umursamayan zorbanın tek kisin! Sen... sen..." Söyleyecek kelimeler çoktu ama yeniden ağlamak üzere olduğundan ağzından çıkamamıştı.

"Ne düşünürsen düşün. Seni istiyorum ve önüme çıkan her engeli yıkanm!"

Genç kadın dişlerini sıktı. Onun dediğini yapacağını biliyordu. Kızgın gözlerle tekrarladı. "Ara adamlarını!.. Söz veriyorum... uysal olacağım!"

Adam kaşlarını kaldırdı. Ona inanmıyor gibiydi.

"Gerçekten mi?"

"Yemin ederim. Çok... uysal olacağım!" diye yalvardı.

Genç adam önce sessizce durdu. Hiçbir tepki vermedi. Yüzünden ne düşündüğü belli olmuyordu. Bir dakika kadar sonra ise Pınar'a inanmış gibi, uzanıp telefonunu isteksizce aldı.

"Türker... Yola çıktınız mı? Tamam? Planda değişiklik yaptım. Dediğim arabayı bulduktan sonra hiçbir şekilde canlarını acıtmayın. Sadece uyanın yeter. Anladın mı?"

Kısa konuşması bitince, telefonu yine bir yere koydu. Gözleri kısa bir an Pınar'a döndü. Genç kadın buz gibiydi. Donuk, nefret dolu ve çaresiz... Yine o kazanmıştı. Bu hep böyle mi olacaktı? Bu adama gücü yetmiyordu. Kızgınlıkla başını çevirdi.

Otel Antalya'ya gelmeden çok önceydi. Side'nin birçok kavşağından birinden aniden döndü Doğan. Erdem'in zaten onları göremeyeceği böylece belli oldu. On dakikalık kısa bir yolculuktan sonra, çok güzel bir otelin önünde durdular. Park yerine girerken birkaç kişi onları karşılamıştı. Burası da Doğan'a ait olmalıydı. Karşılayanlara bakılırsa bu kesindi. Ne olduğunu bile anlamadı. Şok içindeydi ve hiç ilgilenmiyordu. Adamlarla tanışılmayı beklemeden, uzakta durmayı tercih etti. Sonra onların arkasından otelin serinliğine girdi. Bir iki metre gerilerinde duruyordu. Adamlar bir an onu süzmüşler ama bir şey belli etmemişlerdi.

Odalarına çıkmadan önce, bir şey içmek için davet edildiler ama Doğan'a donuk bir sesle odaya gidip dinlenmek istediğini söyledi. Gerçekten de yolda yorulmuştu. Virajlı yollar ve yaşadığı sinir harbi onu yıpratmıştı. Üstelik ne gülümseyecek ne de kubar davranacak hali vardı.

Doğan da onunla geleceğini söyledi. Valizi önceden odalarına çıkarılmıştı. Tıpkı diğeri oteldeki oda gibi çok lüks ve genişti. Gözü tabii ki hemen geniş yatağı görmüştü. Anlaşılan oteldeki, Doğan'ın kansı olmayan bir kadınla gelmesini pek de garip bulmamışlardı.

"Beni ne olarak taruttun?" dedi alayla. "Metresin mi?"

"Bu çok kötü bir kelime... Kimseye bir şey söylemek zorunda değilim."

"Ama herkes öyle olduğumu bilecek! Ayn odalarda kalıyorduk olmaz mıydı?"

"Hayır! Herkes kız arkadaşım olduğunu bilecek ve ona davranacak. Kimsenin sana saygısızca davranmasına izin vermem!"

"Ne yaparsın? Onların da ayaklarına çimento döküp ruze mi atarsın?"

"Belki... Fakat böyle giderse senin dilini boynuna dolayacağım! Uyarmadı deme!" diye homurdandı genç adam.

"Kadınlara da güç uygulayan tiplerden misin?"

"Bunu düşündüren ilk kadınsın."

"Demek benimle hep ilkleri yaşıyorsun?"

"Ne yazık ki evet!" Genç adam uzanıp onu kendisine çekti.

Karşı koymasına bile fırsat vermeden uzun uzun öptü. Pınar hiç kıpırdamadan, cevap vermeden öylece duruyordu. Daha önce de öpülmüştü ama böyle sert öpülmeye alışık değildi. Dogan da ilk kez onu böyle sert öpüyordu. Nefesi kesilecek gibi olduğu anda adam onu bıraktı.

"Bir duş alalım. Birazdan yemek saati başlayacak. Sen dinlenmek istiyorsan uzanıp dinlen. Benim biraz işim var. Saat sekizde yemek için gelir seni alırım." Genç kadını tuttuğu gibi anı bir şekilde bırakıp uzaklaştı. Onun utanmazca soyunup banyoya girmesini izledi Pınar. Side gerçekten çok sıcaktı ve havası şu anda Mersin'den bile nemliydi. O da adamın ardından bir duş almak ve gerçekten de yatmak istiyordu.

Yarım saat sonra odada tek başına kalmış, duşunu almış ve yatağa havlusuyla uzanmıştı. Henüz hava kararmamıştı. Daha dışandaki havuzdan gülüşme ve yüzme sesleri geliyordu. Balkon çıkıp etrafı seyretme hissini engelledi. Telefonuna uzandı.

"Alo? Erdem!" dedi bir numarayı çevirdikten sonra.

"Pınar! Aşkım neredesin?"

"Bilmiyorum Erdem... Side tarafında bir oteldeyiz. Otelin adını bile bilmiyorum. Dikkat etmedim. Dur... Şurada... havluların kenarında yazıyor sanırım. Sen ne yaptın? Antalya'da musun daha?"

"Evet... Az önce bir araba dolusu silahlı adam etrafımızı çevirdi. Yanımda birkaç kişi getirmiştım. Tedbir olsun diye..."

"Ne... ne oldu?" diye korkuyla kekeleydi.

"Bir şey olmadı. Silahlarını gösterip yolumuza gitmemizi söylediler. Kimin yolladığı belli tabii! Sanırım seninle konuşuklanımızı Doğan da duydu değil mi?"

"Evet..."

"Neyse... Getirdiğim çocuklar tabii böyle mafya adamlara alışık değiller. Korktular. O şerefsizler giderlerken arabalanmızın lastiklerini de patlatılar. Şimdi lastikçi bekliyoruz. Ama ben bunların hepsini soracağım ona..."

"Erdem..." Sesi fısıltı gibiydi.

"Efendim?"

"Erdem... Senden rica ediyorum... eve geri dön. Bırak beni. Bu adam senin başına bir bela açacak. Bana açık açık söyledi."

"Seni tehdit mi etti?"

"Ondan başka ne beklenir ki? Lütfen peşimizi bırak. Beni birkaç ay sonra bırakacak zaten. Geri döneceğim. Hem ailem de kaybettiği her şeyi geri alacak. Deniz sana durumu anlatmış olmalı?..."

"Seni birkaç ay o adama mı bırakayım yani?"

"Erdem..." Derin bir nefes aldı. Gerçeği söylemenin zamanıydı. "Zaten artık... çok geç! O... dün gece... dün gece benimle zorla sevişti!" Bunu söylemek hem utanç hem de acı vermişti. Karşı taraftan derin bir sessizlik oldu.

"Pınar... Ben zaten senin bakire olmadığını biliyordum. Benden önce de başka erkekler olduğunu biliyorum. Ben seni istiyorum. Vücudunu değil. Seni seviyorum ben! Fakat bu yaptığı için onu öldüreceğim."

Bu sözler inanılmaz bir mutluluk vermesine rağmen, bir yandan da genç kadının canını acıttı. Demek Erdem de daha önceden başka erkeklerle yattığını sanmıştı? Doğrusu ününün bu kadar kötü olduğunu bilmiyordu. Fakat kesin olan bir şey vardı ki, bu adamı Doğan'dan uzak tutmalıydı.

"Ben... ben bir süre onun yanında kalacağıma söz verdim. Her şey yoluna gıncıye kadar... Birkaç ay! Lütfen kendi için için bızden uzak dur. Bir de senin canını düşünüp enderı kupılmıyayım. Burada zaten kendimi yiyip duruyorum. Zin de yapacağı hiç bir şey yok!"

"Polise gidelim..."

"Yapamayız! Bu paranın ödenmesi için ona mahkûmum. Bir anlaşma yaptım. Hem ne diyeceğiz? Kimseyi inandırma yız. Buraya kendi ayağımla kuzu kuzu geldim. Zaten eminim her yerde tanıdığı vardır. Baksana sizi eliyle koymuş gibi nasıl buldu? Öyle zeki ki! Arabanın plakasına kadar her şeyi altında tutmuş."

"Peki, bu konuşmaya nasıl izin veriyor?"

"Bu da onun hiçbir şeyden korkmadığının ispatı! Sen arayacağımı eminim biliyordu. Aramamam için uyarmadı bile! Belli de sana gerçeği açıklamamın daha mantıklı olacağını düşündü."

"Pınar... Nişanımız!"

"Erdem, artık..." Üzüntüyle iç çekti. "...nişanımız yok. Bu durumda olamaz. Anlasana artık Erdem! Ben şu an her şekilde başka birisine aidim. Ona karşı koyamam..."

Derin bir sessizliğin ardından, Erdem öfkeyle nefes aldı.

"Allah şahidim olsun onu öldürteceğim! Bir adam bulup onu öldürteceğim!"

"Kimse bunu benden çok isteyemez! Fakat yapamazsın. Bu iğrenç herife birkaç ay dayanmak zorundayım. Ama nasılsa beni bırakacak. O zaman param da olacak. İşte o zaman ben de ondan intikam almanın yollarını düşüneceğim. İnan bana buna onun ölümü de dâhil!"

Görüşmeden sonra çılçıplak bir halde çarşafın altına girdi. Gerçekten de yorgundu. Serin odada kaşık düşüncelerle uykuya daldı. Huzursuz uyuduğu için de dönüp duruyordu.

Doğan odaya girdiğinde, Pınar hâlâ uyuyordu. Çarşaf üzerinden sıyrılmıştı. Bacaklarına dolanmıştı. Genç adam anahtar kartını bir kenara bırakıp yatağa yaklaştı. Bir süre onun duru

güzelliğini seyretti. Yüzünde makyaj bile yoktu. Ama o kadar güzeldi ki! Simsiyah saçları nemli bir şekilde yastığa yayılmıştı. Sırt üstü yatıyordu. Göğsü ve göbeği meydandaydı. Uyurken bile inanılmaz seksi ve hayret edilecek kadar masumdu. Onun bakire olduğunu öğrendiğinde çok şaşırılmıştı. Daha da fazlası, çok olmuştu. Çapkın Pınar... Hep böyle demişlerdi onun hakkında! Erkekleri elinde oynatan Pınar... Haksız da sayılmazlardı. Kendisinin kadınlara karşı bağışıklığı olduğunu sanırdı. Şimdi ise yirmi yaşında bir çocuğu delice isteyen bir adamdı!

Uzanıp örtüyü tuttu. Klima yüzünden üşüyecekti. Hafifçe üzerine doğru çekti. Tam çenesine kadar örtmüştü ki, Pınar gözlerini araladı.

Genç kadın önce ne olduğunu anlamadan baktı. Sonra adamın örtüyle oynadığını fark edince, bir çığlık atıp yatakta doğruldu. "Dokunma bana!.." diye bağırırken örtüyü boğazına kadar çekmişti. Gözleri korku doluydu.

"Sadece üzerini örtmeye çalışıyordum. Üşüyecektin!" diye homurdandı adam.

"Yalancı!.."

"Ne düşünürsen düşün. Karnın acıkmadı mı? Saat sekizi geçiyor."

"Aç değilim. Uyumak istiyorum."

"Olmaz. Önce yemek yiyeceğiz. Sonra da biraz eğleneceğiz. Animasyon izlemeye ne dersin?"

"Bu bir emir mi?"

"Belki!" Dönüp dolaba gitti. Pınar elbiseleri dolaba yerleştirmişti bile. Onun eşyaları arasında elini gezdirip yeni aldıklarından birisini çıkardı. Koyu mavi ve üzerinde siyah çizgiler olan çok seksi bir gece elbisesiydi. "Bunu giy! Eminim sana çok yakışacak. Buranın en güzel kadını olacaksın. Kimse senin sevgilim olup olmamanla ilgilenmeyecek bile! Erkekler sadece ne kadar şanslı oldukumu düşünecekler."

"Öyle misin?" İsterse güzel konuşmayı çok güzel beceriyordu bu domuz!

Genç adam elbiseyi yatağın kuyusuna bıraktı. Gözleri gülmeye başladı. "Elbette! Bana çarptığın andan itibaren hem de!"

"Keşke ayağım kayaydı da gül fidelen içine düşseydim! Canım daha az acırdı!"

Doğan neşeyle güldü. "Giyinecek misin, yoksa aklıma başka şeyler gelmesine izin mi vereceksin?" Gözleri çarşafın kuyusundan gözüken uzun bacaklarındaydı. Pinar hemen onları da örtmeye çalıştı. Ama ne yaran vardı ki? Bunların hepsi bu adamındı ve istediği zaman alacaktı. Üstelik ona karşı koymayacağına da söz vermişti.

Çarşafa sanlı bir halde yataktan indi. Doğan da gülümseyerek ona arkasını dönmüş ve televizyonu açmıştı. Fakat odanın her tarafı ayna olduğu için, giyinirken bile gizlenmek mümkün değildi. Onun dikkatle televizyon seyrettiğini umarak çarşaf üstünden attı. Aceleyle mavi elbiseye uzandı. Dün gece denemedi almasına rağmen, gerçekten de üstüne tam oturmuştu. İncecik bedeni kadınsı bir şekilde ortaya çıkmıştı. Dekoltesi fazla değildi ama küçük seksi göğüsleri yeterince baştan çıkarıcıydı. Sırtı açık olduğundan sutyen takmadı. Ama dolaba gidip dantel külotlardan birisini aldı. Eteğini çekiştirerek elbisenin altına geçirdi. Böyle iyiydi.

Başını çevirdi. Doğan dikkatle onu izliyordu. Kızardı. Ne vardı ki kızaracak? Dudaklarının ve dilinin gezindiği yerleri düşününce utanması saçmaydı. Fakat yine de o herkesin zannettiği kadar rahat bin değildi. Kendi vücudu kendisi için bile henüz tabuydu.

"Begendiniz mi efendim?" dedi alayla. "Beş milyon dolar eder miyim?"

Adam oturduğu koltukta rahatça biraz daha kaykıldı. "Daha evvel senin kadar iyi bir yatırıma yaptığımı hatırlamıyorum!" dedi keyifli bir sesle. "Gecenin bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum!"

Genç kadın çaresizce bir nefes aldı. Sonra samimi bir çocuksulukla sordu. "Her gece... yapmak zorunda mıyız?" Neyi kastettiği belliydi. "Karşı koymayacağım ama hiç değilse..." Devam edemedi.

"Olmaz! Seks zamanlama ile olmaz güzelim. Seni istediğim her an sevişmek hoşuma gidecek. Tabii ki senin de beni istediği her an!"

"Bu asla olmayacak! Benimle sevişmeni asla istemeyeceğim!"

"Bu durumda... benim arzulanma kalmış durumdasın. Ben ne zaman istersem o zaman birlikte olacağız. Önümüzdeki zaman ise çok az. İnan bana her gece bu güzelliğinden faydalanmak isteyebilirim."

"Ben de karşı koymayacağım... öyle mi?"

"Sen nasıl istersen! Karşı koyman beni engelleyemez."

"Sen bir canavarsın. Senden nefret ediyorum..." Gözleri yanıyordu. "Süre dolunca ne olacak peki?" dedi bir süre sonra. Merakla esmer yüze baktı. "Beni... bırakacaksın... değil mi? Bir daha seni görmeyeceğim?"

Genç adam omuz silkti. "Evet... Gitmekte özgürsün! Zaman dolunca her türlü şekilde eski hayatına dönebilirsin. Değerli nişanlına! Lüks içindeki sorumsuz hayatına! Ya da istersen..." Gözleri alaycı bir şekilde parlamıştı. "...benimle kalmaya devam edebilirsin."

"Senin yanında bir dakika bile fazla durmam! Asla!"

"Beni bu kadar sevmene bayılıyorum," dedi Doğan gülerek. Sonra ona sokulup kollarının arasına aldı. Çekinmeden dudaklarına uzandı. Tatlı, arzu dolu bir öpücük verdi. Dolgun alt dudaklarını bir süre emip bıraktı. Pınar hafifçe titremeye başlamıştı. "Gidelim," diyen adamın gözleri ise ateş doluydu.

Az sonra odadan çıkmışlardı.

"Ben açık büfeden yemek istiyorum!" dedi Pınar donuk olmasına çalıştığı bir sesle. Hâlâ öpücüğün etkisindeydi. Elleri bile titriyordu.

"Bize özel olarak yemek hazırlayacaklardı?" diye mırıldandı Doğan.

"Sen istersen git ye! Ben açık büfeden yemek istiyorum. Tek başıma da yiyebilirim!" diye inat etti genç kadın.

Doğan başını salladı. "Tamam, ben de seninle gelirim. Hem bak, ben müşterilerimize hazırlanan yemekler güzel miymiş? Elini telefonuna atıp müdüre haber vermeyi de unutmadı tabii."

Yemek salonuna girince serinlik ve gürültü çarpı onları hemen. Masalar boşaldıkça temizleniyordu ve hemen servisler hazırlanıyordu. Pahalı ve kaliteli ahşap masalarda yine ahşap iskeletli yumuşak den sandalyeler göze çarpıyordu. Çok geniş salonun dip kısmındaki servis masalarında ise inanılmaz çeşitte yiyecekler ve diğer salata çeşitleri hizmete sunulmuştu.

Onlar yürüdükçe, tüm gözler üzerlerinde gezindi. Pınar ne kadar güzelse Doğan da o kadar yakışıklıydı. Siyah pantolon ve bordo gömlek giymişti. Her ikisi de dikkat çekiciydi. Birbirlerine dokunmadan ve konuşmadan yemeklerin servis edildiği masaya gittiler. Pınar eline büyükçe bir servis tabağı alarak yemeklerin arasında gezindi. O daha ne yiyeceğine karar vermeden, Doğan kendi tabağına birkaç parça tavuk koymuş, yanına da bolca salata çeşidi eklemişti. Gözleri yemeğinden çok müşterilerinin yüzlerindeki ifadedeydi.

Pınar nefretle suzdü bir an onu... İçindeki kızgınlık ve nefret üst noktadaydı. Sebebi de onun hiç çekici bulmadığı bu adamın çevredeki kadınlar tarafından açıkça süzulmesiydi. Doğan ne-reye gitse, mutlaka ona bakan birkaç kadın oluyordu. Sebebini tam anlayamıyordu! Ne kadar tehlikeli, ne kadar korkutucu bir kişiliği olduğunu neden kimse fark etmiyordu? Ondaki bu potansiyeli fark eden sadece kendisi miydi?

Şu anda patron değil de bir müşteri gibiydi. Silahını bile yanına almamıştı. Etrafı suzen bakışları onunkiyle karşılaşınca hemen başını çevirdi. Onu seyrettiğini sansın istemezdi. Aralarında birkaç kişi vardı. Yanına gelen adam hafif iğneli, hafif uyarıcı bir sesle konuştu.

"Bana bu kadar nefretle bakmazsan... sevinirim!" dedi usulca. "En azından herkesin içinde!"

"Emredersiniz efendim!" dedi otomatige takılmış bir sesle.

"Emretmiyorum tatlım. Sadece rica ediyorum!"

"Bu büyük değişiklik!" Karşılıklı olarak boş bir masaya oturdular. Uzun bir masaydı ve onlardan başkaları da vardı. Karşılıklı otururken, Doğan kendisini süzen bir sanşına sevimli bir şekilde gülümsedi. Bu gülümsemeyi gören Pınar, hemen iki sıra yanındaki kıza baktı. Neredeyse güneş gören tereyağı gibi erimişti kız. Edepsiz şıllık! Başkasının erkeğine nasıl bakardı? Sonra da sinirli bakışlarını bir an için adama çevirdi. Adam bir şeyden habersiz, önündeki yiyeceklere eğilmişti bile!

Bir süre sessizce yemeklerini yediler. Tatsız tuzsuz bir kola vardı bardaklarında. Doğan bunu beğenmediğini açıkça belli etti. Yemeğin sonunda da genç adam müdürü çağırdı ve bir sürü şey saydı ona. Otel müdürü biraz bozulmuştu. Genç adam masaya geri döndüğünde Pınar, alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Senden nefret eden hayranlar kulübümüze bir kişi daha mı kattın?"

"Merak etme! Hasan Bey akıllı bir adamdır. Öyle kolay bozulmaz. Otelin hoşuma gitmeyen bir sürü yanını gördüm. Sayende tabii... Sana teşekkür ederim. İyi ki burada yemek istemişsin. Birkaç gün burada kalırsak kim bilir neler göreceğim!" Genç kadın ilk kez onu çatık kaşlarla görüyordu ve ilk kez... ürkü. Kızgın hali bile değildi bu! Sadece düşünceli ve hoşnutsuz haliydi.

Sesini normalleştirmeye çalıştı. "Bizim de... biraz sonra çıkıp... bir şeyler almamız lazım!" dedi yavaşça.

"Tamam... Ne lazımsa alalım. Ne istiyorsun?"

"Öyle değil..."

"Nasıl? Âdet mi görmeye başladım?"

"Hayır... Anla işte!" Adamın akli henüz oteldeki hoşuna gitmeyen şeylerle meşgul olduğu için anlamaz bakışlarla duruyordu. Pınar sinirli bir tavırla başını eğdi. Başkalarının dediklerini duymasını istemiyordu. "Hamile kalmak istemiyorum... Ne yapacağımı da bilmiyorum. Biliyorsun ki ben sandığın gibi bu konuda tecrübeli değilim! Doğum kontrol hapı mı kullanacağız, ne yapacağız, söylesene? Benim bu konularda hiç tecrübem yok! Hapları nasıl kullanmam gerektiğini bile bilmiyorum!"

Adamın kollarını açtı. Biraz daha kollarını çatıldı. "Tut korunmadık!" dedi yavaşça.

"Evet! Ve ben bunun bir Doğan'a daha dayanamam. Bu konuda hemen bir şeyler yapmalısın! Benimle yatacaksın çocuk olmasına engel olmalısın!"

"Çocuk!" diye mırıldandı adam. Fınar onun tavrını galipsemmişti.

"Evet... İyi misin sen? Çocuk falan istemezsin, değil mi?" diye şüphayle sordu.

"Evet... İstemem tabii!" Hiç de konuştuğu şekilde düşünür gibi değildi. Bu deli adam çocuk mu istiyordu yoksa? Saçma!

"Güzel... Senden kazara bir çocuğum olmasını ben asla istemem. Takdir edersin ki kimse midesini bulandıran bir erkekten çocuk istemez!" Dudakları onun emrettiği gibi sevimlice gülümsüyordu ama gözleri ve sesi ayrı şekilde sıcak değildi. Doğan kendisini topladı. Yeniden gülümseyen haline döndü.

"Ben olmasam kime bu kadar nefret kusacaksın?" dedi alayla. "Merak etme... Çocuk konusunda ben sana yardımcı olurum."

"Sen mi korunacaksın?"

"Evet, olabilir..."

"Yanında var mı?"

"Hayır!"

"Ama prezervatif kullanmazsan bu gece benimle yatamazsın. Beni anladın mı? Yemekten sonra mutlaka gidip alalım!"

Genç adam iyice gülümser olmuştu. Gözleri keyifli bir şekilde ışıldadı. "Sonunda kaderini kabullenmiş gibi duruyorsun?"

"Çocuksuz olanı EVET!" derken buzdan bir duvarın arkasından bakıyormuş gibiydi. "Ama para konusunda beni kandır-
dığını anlarsam bir an bile tereddüt etmeden seni terk ederim. Düzenli olarak ağabeyimi arayacağım. Ayrıca annemle babama da bir yalan uydurmam gerekecek. Evli olmadığım bir adamla yattığımı kimsenin, özellikle onların bilmesi şimdilik hoşuma gitmez. Beni anlıyor musun? Gerekirse bizi sevgili sansınlar."

"Başka?"

Pınar umursamazca omuz silkti. Şimdi çok pervasız duruyordu. "Başka bir şey yok! Sarımsın sana beş ay dayanabilirim." Pınar da homurdanarak ekledi. "Çekici adamsın!"

Doğan bu sefer tatlı bir kahkaha atmıştı.

"Hiç içten değilsin. Gözlerin hâlâ böyle bakarken sana inanmak zor. Yine de bu kabullenmiş halin hiç yoktan iyidir. Hadi kalkıp bu anlaşmamızı barda güzel bir şeyler içerek kutlayalım."

"Ya diğer şey?"

"Onu da sonra çıkar alırız. Hem belki şansın yaver gider. Belki bu sefer de karate milli takımına denk gelirsin!"

Pınar gülmemek için kendisini zor tuttu. Dudaklarının kıyısı hafifçe kıvrılmıştı. Dün geceki olay çok ilginçti ama yine de işe yaramamıştı. Adamın elindeki kızanklıklar bile sabaha kadar geçmişti. Gerçekten de on kişilik bir ekip bulmadan ona kafa tutmamalıydı. Sonu karşı taraf için ve kendisi için hüsrarla bitiyordu.

Side'nin inerkezine gitmeden önce bara gidip adını bile bilmediği bir kokteyli içmek zorunda kaldı. Tadı güzeldi. Bar çok sakindi ve kafa dinlemek isteyenler sağa sola yerleştirilmiş güzel masalara oturuşlardı. Diğer müşterilerin çoğunluğu aşağıdaki havuz kenarındaki bardaydı. Hafif müzik altında içkisini yudumlarken adama hiç konuşmadı. Yatağa girecekleri vaktin yaklaştığının bilincindeydi ve korkuyordu.

Side'de bir eczane bulmak ise çocuk oyuncuğuydu. Zaten her yerde açık birinin ışıklı reklamını görmek mümkündü. Genç adam bebek olmaması için kullanacağı şeyin parasını verirken yanında duran Pınar, yine de kızardı. Sanki mahrem hayatlarına birisi dâhil olmuştu. Eczacı delikanlının hem kendisine hem de adama bakan bakışları sanki 'Gece neler yapacağınızı biliyorum!' der gibiydi. Üstelik Doğan büyük bir iş başarmış gibi sırta kolunu omzuna atınca, daha da kızardı. Sanki iki lise öğrencisiymiş ve ilk seks tecrübelerini gizlice gerçekleştirecek yollar arıyormuşçasına utanmıştı. Dahası Doğan genç kadının gözlerine bakarak eczacıya şöyle demişti.

"Bu yetmez, sen bize bir kutu daha ver!"

YEDİNCİ BÖLÜM

O gece yine sevişirken, bir kez daha kendisini kaybetmek ve adamın kollarında tatmin olmak. Pınar'ı çok yaralamıştı. Ondandır nefret ettiğine emindi ama ne kadar kendisine engel olmak istese de adamın sevişmesinin sonunda kasılarak zevkin doruğuna enmişti. Küçük çığlıkları ile ona sımsıkı sarılmıştı. Onunla sevişirken aklına hiçbir şey getiremiyordu. Heyecanlanmasını engelleyebilecek o kadar çok düşünceye sahipti ki, neden birisi bile ilk bir dakikadan sonra aklına gelmiyordu? Bunu anlaması mümkün değildi. Bacaklarını, doladığı ince atletik belden çekmesi bile birkaç dakikasını almıştı. Nefesini düzenlemesi ise daha da fazlasını...

Bütün bedeni adamın kontrolündeydi. Seviştikten sonra genç adam yanına uzanmış, kalın kollarıyla ona sımsıkı sarılmış ve öylece uykuya dalmıştı. Çıplak bedenlerinin teri bile henüz soğumamıştı. Seviştikten sonra ondan uzak durmaya çalışmasına rağmen Doğan ona aldırmamıştı. Kollarına alıp dudaklarını saçlarına gömmüştü. Bir süre omuzlarını, kollarını okşadıktan sonra da derin bir uykuya dalmıştı.

Ondandır ve kendisine isteği dışında hissettirdiklerinden öylesine nefret ediyordu ki, uykusu bile gelmiyordu. Kalbi hâlâ deli gibi atıyordu. Başını adamın göğsündeydi. Burnundan mis gibi teninin kokusu geliyordu. Daha evvel leş gibi kokan bir sürü erkekle tanışmıştı. Azıcık terlediklerinde kokuları hemen zehir gibi olurdu. Ama ne yazık ki Doğan onlardan değildi. Hiç değilse kötü koksaydı!.. O zaman onu böyle kolayca tahrik etmesi mümkün olmazdı. Fakat adam yeni doğmuş bir bebek gibi tertemiz kokuyordu. Üstelik istemese de, diline ve dudaklarına

akunan o sert teninden gelen ter tadını, iğrenç diye sınıflandırmak mümkün değildi.

Parmak uçlarındaki tüyleri okşamamak için kendisini zor tutarak gözlerini yumdu. Bu adama beş ay nasıl dayanacaktı? Ve o her gece böyle doyumsuz olursa işi işti. Pınar boşalmadan boşalmıyordu ve genç kadını da tahrik etmek için elinden geleni yapıyordu. Ama bu hiç centilmence değildi. Gururunun ne kadar incindiğini fark etmiyor muydu peki? Elbette genç adam için kendi düşüncelerinin fazla bir önemi olmadığını biliyordu. O sadece güzel bir yüz ve güzel bir bedenden başka bir şey değildi. Incinmesi onun için neden önemli olsundu ki? Öyle olsaydı istemeyen bir kıza zorla tecavüz etmezdi.

Bir türlü uyku tutmuyordu.

Ondan intikam almak için aklından türlü şeyler geçiyordu ama her seferinde onun kartlarının daha iyi olduğunu fark edip düşüncelerinden vazgeçiyordu. Bu adama işin sonuna kadar katlanmak zorundaydı. Bütün mal mülkleri ve paralarını alıncaya kadar onun koynuna girmekten, masasında yemeğini yemekten başka çaresi yoktu.

Onun ne kadar yakışıklı olduğunu ve fiziğinin ne kadar seksi olduğunu da artık daha sık fark ediyordu. O sadece yakışıklı denerek geçirilecek bir adam değildi. Onda engellenemez bir elektrik vardı. Mesela Erdem öyle değildi. Onun yanındayken hiç göğüs uçları canlanmaz, kasıklarına arsız bir sızı girmezdi. Bu zorunlu beraberliği daha zevkli hale getirmek aslında mümkün gözüküyordu. Bu kocaman bedenin ihtiyaçlarını karşılarken, daha önce farkına bile varmadığı kendi cinsel ihtiyaçlarını da giderebilirdi. Kendisini onun cömertçe verdiği cinsel şölene bırakabilirdi. Fakat nefretle zevk aynı anda yürüyebilir miydi? Ondan nefret etmesine rağmen şu anda bile kollarında yatmaktan rahatsız olmamasına zaten sinir oluyordu. Cinsel çekiciliği bu kadar güçlü bir erkeğe denk gelmesi çok kötüydü. Keşke göbekli, kel ve kısa boylu birisi olsaydı.

Keşke kollarındaki kadını da değil, sadece kendi zevkini düşünen bir erkek olsaydı!

Sahibi kurt Pınar göğsünde gezinen bir el ile yavaşça gözlerini açtı. Başını kaldırıp ona bakmasına bile gerek yoktu. Adamın hazlanmış nefeslerini hissedebiliyordu. Sesini çıkarırmadı. Cıvılsız uçları hızla sertleşti. İçinde tutmak istemediği bir kurtu gülden bağ kaldırmıştı. Uyku sersemni o da adamın göğsünü okşadı. Sonra topu onun gibi ihtirasla öpüşüne karşılık verdi ve kollarıyla sardı onu. Dilleri birbirine karıştı. İnleyerek daha fazlasını istedi. Benliğine sahip çıkamuyordu. Delicesine bir arzu damarlarını sarırmıştı. Yaptıklarının bilincinde olmadığı için gerçekten de uykuda gibiydi. O kadar güzel bir rüyaydı ki! Onu öpüp okşamasına bile izin vermedi. Tamamen hazırdu. Çabuk olması için onu cesurca davet etti. Sihrin kaybolmasından korkuyordu. Bu adam ne yapmıştı böyle kendisine?.. Sımsıkı yumulu gözleri ile onun kendisine sahip olduğunu hissetti. Bu çok güzeldi. Bacaklarını ona sardı. Daha fazlasını istiyordu. Daha da fazlasını. Onun korunmadığını biliyordu ama şu anda kendisini geri çekecek olsa ölebilirdi... Ve onu da öldürebilirdi!

Kalkalarını ona uydurdu. İnemeleri adamın dudakları içinde kaybolmuştu. Eleri sık siyah saçları okşayıp duruyordu. Erkek, dudaklarının ağzının üzerinden ayrılmasına izin vermiyordu. Bu kez onun için yapıyordu. Onun ihtiyaçları için... Çok güzeldi. Daha da güzelleşmesine inanamıyordu. Adam kendisini geriye çekip elleri üzerinde doğrulunca, başını geriye attı ve çarşak sınıksız kavrıldı. Her darbeye diri göğüsleri hafifçe sallanıyordu. İncecik bacakları adamı daha da derine çekiyordu. Ellerini çarşaktan çekip onun kollarını sınıksız tuttu. Artık dayanacak gücü

almıştı. O adamdan nefret ettiğini, her şeyin bir anlaşma olduğunu çoktan unutmuştu. Yalvardı ona...

"Hadi..." Daha lafı yeni bitmişti ki boğazından sessiz bir çığlık çıktı. Kasti kendisini... Sonra doyuncaya kadar adama emaret etti narin bedenini... O devam ettikçe çığlıklar kesik kesik çıktı. Ve son bir hazla dudaklarını sıktı. Onun da içine boşaldığını hissetti ama aldırmadı. İyice gerdi bedenini... Tirmaklarını koluna batırdı. Son ana kadar tuttuğu nefesini nihayet saldı.

"Ohh..."

Kollarını ve bacaklarını ondan ayırmadan önce Doğan'a birkaç dakika sımsıkı sarıldı. Sonra uykulu bir memnuniyetle yanına kayan adamın kollarına bıraktı kendisini... İlginçti... Sabahları yapılan bu sevişmelere pek itirazı yoktu.

Uyandığında kendisini inanılmaz doymuş ve zinde hissediyordu. Mutlulukla gerindi. Sonra neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Sabaha karşı olanları tam hatırlamıyordu. Tek bildiği sessiz çığlıklarla tatmin olduğuydu. Doymuş bir kedi gibi etrafına bakındı. Doğan odada değildi. Bu iyiydi. Şu anda onun yüzüne bakacak hali yoktu. Ondan hâlâ çok nefret etmesine rağmen, aldığı zevki inkâr edecek değildi. İlk defası hariç, her defasında yoğun ve gittikçe artan bir zevk almıştı. İlk defasında bile kendisini bıraksa tatmin olacağını biliyordu. Peki ne olacaktı şimdi?... Beş ay boyunca böyle mi olacaktı? Sevmediği ama dokunuşlarıyla kendisini kaybettiği bir adamın verdiği zevk için hep böyle kendisini suçlayacak mıydı, yoksa kendisini salıverip zevk almakta bir mahzur görmeyecek miydi? İkinci yöntem daha mantıklıydı. Zaten adam açıkça söylemişti. Bedeninin hissettiklerine engel olamazdı. Ayrıca tecrübesizliği yüzünden olmayacağını da anlamıştı artık.

En iyisi bu konuyu ona çok belli etmemekti. Sevişmek istediğinde de fazla hevesli davranmasa iyi olurdu. Aslında gerçekten de hevesli değildi. İmkân olsa ondan hemen o an kaçabilirdi. Tek sorun, seks başladığında kafasındaki düşüncelerin sabun köpüğü gibi kaybolmasında ve onu tecrübeli ellere ve dudaklara teslim etmesindeydi.

Cep telefonunu çalınca merakla dönüp baktı. Sanlı odanın ortasına varmış gibi ortasına sanılmıştı. Uzanıp telefonunu eline alırken arayan numarayı tanımadığını fark etti. Kimdi ki bu kadar geçenden bir ses kim olduğunu söylüyordu.

"Alo! Pınar, ben Doğan... Uyandın mı?"

"Hayır, ben oda hizmetçisiyim. Belli olmuyor mu?" dedi. Bu iyiydi işte. Eski formunu koruması lazımdı. Adamın güldüğünü hissedince, sinirlenmekten de geri kalmadı. Onu sürekli güldürüyor olmak hoşuna gitmiyordu. "Ne istiyorsun?" dedi kızgınlıkla.

"Ben yaklaşık iki saattir çalışıyorum ama çok acıktım. Uyanmanı bekliyordum. Saat da on oldu..." Pınar suçlulukla duvardaki saate baktı. Bu seks denen şey ilk anda insanın iştahını kapatıp uykusunu açıyordu! "Kahvaltıyı birlikte yapar mısınız?"

"Bunu sorman çok komik!" dedi Pınar. "Hayır dersem?"

"Bu sefer üstelemem. Otelin bazı evraklarına bakıyorum. Akşama kadar sürecek gibi. Bugün pek birlikte olamayacağız sanırım. Sıkılmanı istemiyorum. Sen de istersen kahvaltıdan sonra havuza inip yüzersin biraz... Zaten ben yokum diye fazla sıkılıp üzüleceğini sanmıyorum?" Sesinde ince bir alay vardı.

"Emin olabilirsin! Ayrıca kahvaltıyı kendi başıma yapmak daha zevkli olur. Madem işin var, mümkünse bugün rahat bırakılmak istiyorum? Zaten duş alıp hazırlanmam bile yanıma seni bulur. Sen karnu doyurmana bak!"

Adam hiç üstelemeyince şaşırdı. "Peki, tamam! Akşam yemeginde görüşürüz o zaman! Ha, bu arada çapkın erkeklere dikkat et! Sevgilim yüzünden müşterilerimi dövmek istemem!"

"Ben senin sevgilin değilim Doğan Bey!"

"O halde en kısa zamanda aramızdaki ilişkiye bir isim bulsak iyi olur!"

"Yaptığımız şeyin belli bir ismi olduğunu zannetmiyorum Doğan Bey!" Sinirle devam etti. "Aramızda bir ilişki yok. Tecrüben yüzünden seninle sevişmekten zevk alsam bile aramızda hiçbir şey değişmedi! Anlıyor musun?"

Adam yine gülmüştü. "Anlıyorum. Sen evlenmeden seks yapmayı sevmeyen kadınlardansın, değil mi?"

"Çoğu kadın böyledir! Ben istisna değilim!"

"Ama evlenmek istemiyorsun?"

Pınar nefesini tuttu. Konu buraya nasıl böyle aniden gelmişti? Bu adam ne kadar da rahat ve patavatsız bir adamdı.

"Elbette evlenmeyi istiyorum. Ne sandın? Her kadın evlenmeyi ister. Bu yüzden nişanlandım ben... Eğer sorduğun şey seninle evlenmem ise, tabii bu durumda ömür boyu kız kurusu olarak kalmayı tercih ederim! Hem artık kız kurusu da değilim."

"Ama benimle evli olsan daha rahat olmaz mıydın?"

"Neden?"

"Beş ay boyunca seni sadece evde tutacağımı mı sanıyorsun? Birlikte bir sürü şey yapacağız. Yardım gecelerinle katlamamız gerekebilir. Davetlere, özel günlere... Birlikte sokakta gezmemiz bile yeter. İzmir'de onlarca tanıdığa rastlamak işten bile değildir."

"Bu... bunlara gerek var mı?" diye şaşkınca kekeledi Pınar.

"Ben seninle partiye, davete falan asla gitmem!"

"Üzgünüm. Bazı yerlere eşli gitmek gerekir. Sen varken başka kadını götürmem hoş olmaz. Sence de öyle değil mi?"

"Se...sen delirmişsin! Diğer sevgililerini götür! Benden nasıl böyle şeyler istersin? Ben de şey sanmıştım... Sadece... Sadece şey için..."

"Yanılmışsın! Aramızdaki ilişkiyi başkalarına nasıl tarif edeceğini düşünsen iyi olur. Bir şekilde ortaya çıkacaksın. Sonra annenle baban da var. Ne dersen de, ben sana uyanım. Sevgilim desen de olur, nişanlım desen de! Herkese nişanlandığımızı söyleyebiliriz. Beş ay sonra da nişanı bozmuş gibi davranabiliriz. Bence en mantıklısı bu! Onurunu kurtarmak istersen tabii!"

Pınar sinirle homurdandı. "Sayende bende onur mu kaldı?"

"Bence sen gördüğüm en onurlu kadınsın! Başkası olsaydı bu paraya ruhunu satardı. Kendini küçümseme... Bana karşı verdiğin mücadeleden etkilendiğimi itiraf ediyorum. Sen daha

olacaktı. Bunu hissediyordu. O tüm keyifli ve umursamaz halindeki altındaki gururlu ve kıskanç adamı zaman zaman fark etmişti. Eh, belki arada sırada bu silahı kullanmaktan bir zarar gelmezdi. Hatta onun yanında üstünü çikanp göğüsleri meydana güneşlense ne olurdu ki?

Kahvaltısını tek başına yaparken, onun gibi geç gelenlerin de olduğunu fark etti. Bazı erkekler tarafından suzıldığını fark etmemesi için kör olması lazımdı. Daha evvel bu bakışlardan hoşlanırdı. Beğenilmek her genç kadın gibi Pınar'ın da hoşuna giderdi. On üç yaşından beri güzelliği ile başı derde girmeye başlanıyordu. Vucudu gelişmeden önce bile erkeklerin ilgisini çekmişti. Hoş, vücudu şimdi de çok gelişmiş sayılmazdı ya! O sersemin küçük göğüslerini aç gözlülükle avuçlayıp sertleşmiş uçlarını emdiğini hatırlayınca, istemeden içi ürperdi. Göğüsleri küçük, kalçaları dardı. Doğan'ın onu neden bu kadar beğendiğini anlayamıyordu. Acemi erkekler için çekici gelebilirdi. Bedeninin kendince bir çekiciliği olduğunu kabul edebilirdi. Fakat Doğan serseminin yüzlerce kadın tanıdığından emindi. Çok daha güzel kalçalı ve iri göğüslü, seksi kadımlar! Bu kadar geniş tecrübeli bir adamın ona el koyacak kadar önemli ne güzelliği olduğunu anlayamıyordu.

İlgisizce onu süzen yakışıklı gence baktı. Doğan'dan birkaç yaş küçük, ondan biraz daha az yakışıklıydı. Orta boylu ve esmerdi. Ama klasik ölçülerde yakışıklı bir adamdı işte! Türk olduğundan da emindi. Adamın kahverengi gözleri sevimli bir gülümseme ile ışıldadı. Pınar bakışlarını kaçırды. Ona cevap vermesi demek adamın hayatıyla oynaması demekti. Bu konuda gerçekten de Doğan'ın gazabından korkuyordu.

Kahvaltıdan sonra büyük havuza gitti. Güzeli ve binaların gölgesinde kalan yerlerin çoğu kapılmıştı. Şezlongların çoğu boştu ama az sonra öğlen güneşi altında kalacaklardı. Bir tane boş şezlongu gözüne kestirdi ve oradan geçen otel personelinin birine devasa büyüklükteki şemsiyelerden birisini açmasını rica etti. Genç adam hemen şemsiyenin altına girip bir manüvayı çevirineye başladı. Az sonra en az dört şezlongu koruyacak kadar açılmıştı büyük şemsiye. Genç kadın ona yardım eden

gıcın nefesini keserek jekille gülümseyip ona tezekktir etti. Menekşe rengi gönlü bir an için içinde bulunduğu feci durumu unuttuğunu gösteriyordu. Akşama kadar çok zamanı vardı ve bu sürede sınır harfı yapmaktansa, eğlenmeyi denemeye karar vermişti. Nasılsa artık gerçek iyice meydandaydı. Doğan bir süreliliğine onun sahibiydi ve ona karşı koymadığı sürece sorun çıkarmayacaktı. Adama artık karşı koymayacaktı. Bundan sonra daha kötü ne olabilirdi ki?

Yarım saat kadar kendisine zaman tanıdı. Erişebildiği yerlere ince bir tabaka halinde güneş kremi sürüp güneşlendi. Sonra tek başına bir güzellik ışığı olarak havuza girdi. Acele etmedi, sakince yüzdü. Ona bakan erkeklere aldırmadı. Şu anda bir erkeğe ihtiyacı yoktu. Bir erkeğin yakınlığını uzun süre yetecek kadar hissetmiş, öpücüklerini tatmış, okşayışlarını ve nefesini vücudunda hissetmişti.

Artık istemiyordu.

'Gece ne olur, nasıl direnirim bilmiyorum!?'

Doğan ise o sıralarda dikkatini işine vermişti. En azından vermeye çalışıyordu. Ne zaman dikkati dağılsa, gözünün önünde öfkeli yeşil-mavi renkli gözler ve kırmızı sinirli dudaklar beliriyordu. Akşama kadar otelin müdürüne ait çalışma odasında yanındaki birkaç kişiyle çalıştı. Onların verdiği sabah brifinginin ardından, önemli belgeleri inceledi. Boynu ağrıtmaya başlamıştı. O anda o güzel kadının yanında olup gözlerine bakmak ve onu yine kızdırmak isterdi.

Kapı açılınca ilgilenmeden elindeki kâğıtları incelemeye devam etti. Hemen yanında Otel Müdürü Hasan Bey, başka bir kâğıdı inceliyordu. Adamın ayağa kalkması ile başını ona kaldırdı. Hasan Bey gülümseyerek gelen kişileri karşılamıştı. O da onun yürüdüğü yöne baktı. Adamın karısı ve kızı, ellerinde birer tepsi ile çalışma masasına yürüyorlardı.

Elindeki kâğıdı dosyaya bırakıp kendisi de gülümseyerek ayağa kalktı.

"Derya Hanım.. Nasılsınız?" dedi kadına gülümseyerek. Uzun boylu ve zayıf bir kadındı. Yaşına uygun olarak serin

tutacak ama kapalı bir giysi giymişti. Tepsiyi masaya bırakan kadın da gülümsüyordu ve nazikçe elini uzattı.

"Teşekkürler Doğan Bey! İyiyim, sizi yeniden görmek ne güzel!"

"Aynı fikirdeyim." diye nazikçe onayladı adam. Avucunda tuttuğu eli de nazikçe sıkıp bırakmıştı.

"Belki bir şeyler atıştırmak istersiniz diye, size nefis tuzlu börekler getirdik. Sabahtan beri çalışıyorsunuz. Hem bu yiyecekler otel işi değil, kendimiz yaptık. Selma peynirleri koydu, ben de pişirdim."

Doğan inanılmaz çekiciliği ile diğer genç kadma döndü. Kahverengi saçlı ve çok güzel bir kadındı. O da annesi gibi uzun boyluydu ama gençliğine uygun olarak giydiği ince askılı bluzu ile oldukça çekiciydi.

"Nasılsın Selma?" diye sordu gülümseyerek. Gözlerinin içine bakan güzel kadın da olumlu bir tebessümle karşılık vermişti. Birbirlerini dört yıldır tanıyorlardı. Selma'nın babası Hasan Bey bu otelin başma geldiğinden beri yani... Tabii o sırada daha küçük bir kız olan Selma şimdi oldukça güzel genç bir hanım olmuştu. Onun tam yirmi dört yaşında olduğunu biliyordu.

"İyiyim Doğan Bey, siz nasılsınız?" diye sordu o da güzel melodik sesiyle.

"Ensemdeki ağrıyı, gözlerimdeki yanmayı ve sırtımdaki sırtı saymazsak, doğrusu çok iyiyim. En azından kamunun gultusu geçecek sayenizde!"

Selma kıkırdadı. Elindeki limonata dolu tepsiyi o da masaya bırakmıştı.

Uzanıp tepsi üzerindeki yarım ay şeklindeki peynirli böreklerden utanmadan bir tane alıp hevesle ısırıldı. Sonra gözleri parladı. Tadını çok beğendiğini hemen belli etti. "Hummm! Bunlar harika olmuş! Hem de sıcak?" Uzanıp Selma'nın getirdiği tepsiden hakiki limonatayı da aldı ve keyifle bir yudum içti. Beğenisi kadınları memnun etmiş gibiydi. Nazikçe koltukları gösterdi. "Oturmaz mısınız?" Kendisi de koltuğuna oturdu. Hasan Bey'e işaret etti. "Sogutmadan yiyelim. Ne güzel"

adamlar... Bu peynirli gözeği annemi bile böyle güzel duyar. Hanım çok sevdiğimi unutmamanız da çok büyük meleklik Derya Hanım. Geçen sene fazla yedigim için beni çok gırgıusuz sayıyorsunuz inşallah?"

"Peynirliğinizi için çok seviniyordum. Yine yapmak zevk oldu."

"Hanım..." Lokmasını ısıtıp gözlerini Selma'ya çevirdi. "Ezizlik nasıl?" diye sordu aniden. "İki senedir doğru düzgün konuşmedik. Şu yurt dışındaki işi bitmedi mi daha?"

Genç kadın gözlerini kaçırdı hafifçe. Gülümsemeye çalıştı. "Biz... hoşandık!" dedi yavaşça. Doğan hayret ve üzüntüyle kaşlarını kaldırdı.

"Öyle mi? Ne zaman oldu bu?"

"Geçen ay kesinleşti." Neşeli olmaya çalışan bir sesle konuştu. "Zor oldu ama öyle olması gerekiyordu. Artık her şey bitti. Yine eskisi gibi özgürüm!"

Genç adam fazla üstelemedi. Konunun ayrıntısını nasılsa öğrenirdi. Fakat bu güzel kadın için üzülüyordu. Onların düğününde bulunmuştu. Ankara'daki evlerine hediye almıştı. Mutlu olacaklarını ummuştu ama anlaşılan bir şeyler yolunda gitmemişti.

Bir süre ıvr zıvırdan sohbet ettikten sonra Derya Hanım ona yanında getirdiği kadını sordu açıkça. "Yarın akşam için sizi yemeğe davet edecektim. Yanınızda melek kadar güzel bir genç hanımın olduğu söyleniyor. Kız arkadaşınız mı?"

Doğan başını sallayarak onayladı.

"Şimdilik... Yakında onunla evlenmeyi düşünüyorum!" Bu yalan değildi zaten.

"Gerçekten mi? Ne iyi!.. İnsanın nefesini kesecek kadar güzel olduğunu söylüyorlar. Şimdiden tüm otel kız arkadaşınızın güzelliğiyle çalkalanıyor. Gerçekten de güzel olmalı! Sizin bir gün evleneceğinizi hiç sanmazdım. Hayatınızdan çok memnun bir haliniz vardı?"

Genç adam keyifle güldü. "İnanın şimdi hayatımdan daha da memnunuz. O güzel kadını..."

FATİH MURAT ARSAL

Evlenmeden boyun eğmeyecek tiplerden!" Kadının gözleri bakışı görünce sevimlice yine gülümsedi. "Hayır, aklınızda okuyabiliyorum. Bana zorla tuzak falan kurmadı. Ne hamile de başka bir şey!" Ona bir sır verir gibi hafifçe öne eğildi. "Derusunu isterseniz ben ona tuzak kurdum. Yoksa benim gibi kadama dönüp bakmazdı bile!"

"İnanmam! Ama siz çok yakışıklısiniz? Zenginsiniz de!"

"Bunlar onun bir erkekte illa ki aradığı özellikler değil sanırım," dedi hayıflanır gibi.

"Neyse, yarın akşam onu da getirir misiniz? Tanışmak bizim için büyük zevk olacak."

"Bir aksilik olmazsa, inşallah! Şimdilik bir planımız yok!"

Ana kız gidince Doğan, yine çalışmaya başladı. Bir ara yalnız kaldı. Müdürün halletmesi gereken acil bir iş çıkmıştı. Genç adam evlilik üzerine düşündü. Pınar bu tertipten hoşlanmayacaktı. Onu nişanlıymışlar gibi etrafa tanıştırmak, evlenmelerini sağlayabilecek itici bir güç olabilirdi. Çünkü bu çekici kadınla hakikaten evlenmek istiyordu. Fakat şimdilik nişanlılık olayının bir gereklilik olduğunu ona doğru ifade edip ikna etmeliydi. Yoksa Pınar'ı iyice huysuzlandıracaktı. Zaten sinirlenmek için bahaneye bakıyordu. Yine de onun sinirini seviyordu. O güzel gözleri pırl pırl oluyordu. Her kızgınlığı eğlenceli bir macera gibiydi. Kabul etmeliydi ki bu kadın, iki günde onu çok eğlendirmişti. Sinirliyken bile espri yapmaktan geri kalmıyordu. Onu daha şimdiden özlemişti. Bir an önce kollarına almak ve itiraz eden güzel dudaklarından öperek susturmak istiyordu.

Vakit ilerledikçe işi azalmaya başladı. Sonunda kontrol edeceği şeyler bitti. Önündeki dosyayı kapatıp Hasan Bey'e döndü. "Güzel! Bugünlük bu kadar yeter. Sanırım geriye bir şey de kalmadı. Kalanını avukatlar halleder. Şimdi gidip karnumuzu doyuralım. Saat sekizi geçmiş bile! Çörekler olmasaydı bu kadar dayanmam mümkün değildi. Çok tatlı bir eşiniz var."

"Sağ olun..." dedi adam patronuna karşı nazikçe.

"Solma neden boşandı?"

"Klasik sebepler... İlgisizlik, tuhan...
den çıkan tartışmalar... Ben daha hastan birbirlerine uygun
maddiklerim biliyordum. Nöbet... Olan kızma oldu. Bir daha
lenmek istiyordum sanmam."

"Saçma! Daha çok genç. Mutlaka iyi bir kısmeti daha çık
aktır. Okulu ne yaptı? Bitirdi mi?"

"Evet... Tabii daha bir iş yok. Şimdilik dinleniyor."

"Ankara'da mı oturacak yine?"

"Sanırım..."

"Onu orada bir iş ayarlayabilirim. Bizim büroda çalışabilir
Ya da çok samimi bir arkadaşından rica edebilirim. Tahir ona
iyi bir iş ayarlayabilir. Böylece yeniden bir hayat daha kurabi
rir. Ne dersin? Yoksa burada yanınızda mu kalmasını istersin?"

"Ben bilemem. Kendi kararı..."

"Peki, o halde ona bunu ben sorayım. Şimdi siz sorarsanız
hayatına müdahale etmek istediğinizi sanır. Ya da başınızdan
uzaklaştırmak istediğinizi! Bu gençler şimdilerde çok alıngan."
Gülümseyerek Hasan Bey'in sırtına vurdu. "Üzülme hadi! Her
şeyin bir çaresi bulunur. Çocuk falan yok değil mi?"

"Allaha şükür o yok hiç değilse! Ben de torun yapmadılar
diye kızıyordum!"

Müdürün odası birinci katta, yemek salonuna ve oturma te
rasına yakın bir yerdeydi. İki adam çıkıp konuşarak yürüdüler
Müdüre gitmesi için izin veren Doğan, terastaki merdivenlerden
inerken Selma ile karşılaştı. O da yukarıya çıkıyordu. Üzerinde
kısa bir şort ile askılı kırmızı bir bluz vardı. Onu durdurdu. Gü
lümseyen gözlerle genç kadının güzel yüzünü süzdü.

"Bu üzgün surata iyi bir ilacım var!" dedi ansızın. "Sana
böyle üzgün olmak yakışmıyor. Baban okulu bitirdiğini söyledi."

"Evet!"

"İş buldun mu?"

"Hayır!"

"İyi... O halde sana bir iş bulduğunu söyleyebilirim memnu
niyetle. İstersen bu otelde kalmanı teklif ediyorum sana... Hem

de iyi bir ücrete... Eğer... Oradaki büromuza yerleştirebilirim. Ya da başka bir iş ayarlayabilirim. İşletme mezunuydun değil mi? Oradaki müdürümüz tam da böyle bir pozisyonun açık olduğunu söylüyordu!"

Selma içtenlikle güldü. "Bunu şimdi uydurduğunu biliyorum," dedi. Farkında olmadan elini basitçe adamın koluna koymuş ve minnetle sıkılmıştı. Merdivenlerde ayaküstü durmuş konuşuyorlardı. Biraz ileride gece kıyafetini giymiş bir halde Pınar'ın onları izlediğinin farkında değillerdi. Çok güzel ışıklandırılmış havuza yakın yerdeki ahşap sandalyelerden birine oturmuş olan genç kadın, adamın aşağıya inmesini bekliyordu. Onu süzenlere aldırmadan etrafına bakarken gözü teraştan aşağıya inen merdivenlere takılmıştı. İlk anda gördüğü, beyaz pantolonu ve beyaz gömleği içinde esmer tenli ve çok yakışıklı bir adam ve ince uzun çok güzel bir kadının karşılıklı gülümseyerek konuşmalarıydı. İçi burkularak kadının adamın koluna bir an için koyduğu ele baktı. Genç kadın elini hemen geri çekmişti ama Doğan ona ne söylediye, kadının bundan mutlu olduğu belliydi.

Öfkeyle gözlerini kaçırdı. Kendisi gün boyu erkeklerden uzak durmaya çalışırken anlaşılan o hemen erkeksi cazibesini kullanarak güzel bir kadın bulmakta gecikmemişti. Fakat bu sefer fazla şans yoktu. Burada olduğunu unutmuş olamazdı. Yeniden onlara baktı. Kadın gerçekten de çok güzeldi ve kendisinden sadece birkaç yaş büyük duruyordu. Onun da Doğan'ın çekim alanına girmiş olduğunu düşündü. Bu adamda ne vardı da böyle her kadını kendisine mıknatıs gibi çekiyordu? Ona bakan her kadının gözleri baygınlaşıyordu. Tabii kendisi hariç!

Ayağa kalkıp yanlarına gitmek ve o kadına haddini bildirmek istedi. O ağzının içine eriyip aktığı adamın şimdilik sahipti olduğunu göstermek hoşuna giderdi. Ama Doğan'ın egosunu tatmin edeceğini düşündüğü için isteksizce vazgeçti. Kahrolan herif kimle isterse yatıp kalkabilirdi. Hiç umurunda değildi. Onun uzak durması yeterdi.

"Suçmalama kızım!" dedi içindeki ses. "Sen peşkeşına..."

Bu sesten de zafret ediyordu. Elinde tuttuğu küçük el telefonu ıslıkla Evet paylaşmayı sevmezdi. Onun olan onun kişisi. Bu her şerde boşlardı. Özel eşyalarını kimseye paylaşmazdı. İntimle dırmırdı. Gıvellerini veya arabasını kimseye ödün vermezdi. Tabii ki bir arabası bile yoktu. Hepsi geride kalırdı. Her varken de iyi arabası sürdüğü söylenemezdi. Tammayla zammı bir sürücüydü ve mümkünse taksiye binmeyi tercih ederdi. Bu kışlarını kadından ayrılıp merdivenden inen adamı süzdi. Cevap adam eline telefonunu alınıp, bir numara çeviriyordu. Bu adamı paylaşıp paylaşmanmayı ve bunun kendisi için ne ifade ettiğini düşündü bir an. Sonra telefonu çalınca, düşüncelerinden sıyrıldı. Doğan'ın aradığını anladı.

Acele etmeden yerinden kalktı.

Telefona cevap vermedi. Tüm güzelliği ve zarafetiyle teras merdivenlerine yürüdü. İyi ki bu uzun etekli, parlak yeşil renkli gece elbisesini almışlardı. En azından adamın merdivende konuştuğu kadın kadar güzel olduğunu düşünmek istiyordu.

Ruzgârda dalgalanan uzun saçlarını kadınsı bir şekilde savurarak adamın önünde durdu. Doğan da onu fark etmişti zaten. Telefonu kapatıp gülümseyen gözlerle karşısındaki kadına baktı. Pınar bu bakışlardan etkilenmemeye çalışarak gözlerini ona dikti.

"Açlıktan ölüyorum!" dedi ters ters. "Kadınla konuşman sabaha kadar sürecek zannettim!"

"Selma mı?"

"İhtimal ki o! Adını ne bileyim? Az önce konuştuğun güzel kadın!"

"Müdür Hasan Bey'in kızı... Çok tatlıdır. Sizi tanıştıracam. Aslından akıl etseydim bugün tanıştırdırdım. Yalnız başına kalıp sıkılmazdın!" Şimdi merdivenin dibinde karşılıklı durmuş konuşuyorlardı. Göze batıklarını ikisi de biliyorlardı ama alırmıyorlardı.

"Birincisi..." diye başladı Pınar. "...sen yokken sıkılmadım. Çok eğlenceliydi. İkincisi, o tatlı dediğin kadınla tanışmak gibi bir hevesim olmazdı. Eğer sevgilinse hiç istemem. Senin zalimliğini

üstüne bir de kıskanç bir kadını çekemem!" Elinden geldiğince yumuşak konuşmaya çalışmıştı. Adam gülümseyerek ve gayet sakince duruyordu. Cevap vermemesi ve merakını tatmin etmemesi canını sıktı. Hafif bir sertlikle sordu. "Sevgilin mi?"

"Saçmalama!" dedi gülerek Doğan. "Benim sevgilim sensin. Başkasına ihtiyacım yok. Ayrıca o daha kocasından yeni boşanmış. Sanırım gözü bir daha erkek falan görmek istemiyordur."

"Sana bakışları öyle demiyordu ama! Gerçi beni ilgilendirmez. Benden uzak durduğun sürece ne yaptığın seni ilgilendirir."

Sesinde kendisinin de anlamadığı bir titreşim vardı. Birlikte kendilerine açık büfeden yemek seçerlerken de bir daha konuşmadılar. Sonunda ortak doldurdıkları salata tabağını da alarak boş bir masaya yerleştiler. Pınar adamın az bir şeyler aldığını görmüştü. Gözü ile manalı bir şekilde bakınca genç adam gülmüştü. Yalan söylemeyi pek sevmezdi zaten.

"Selma ile annesi bize peynirli çörek yapmışlardı. İkinci vakti biraz atıştırdık. Bu yüzden çok aç değilim."

"Ne güzel! Patron olmanın avantajları... Ben olmasaydım herhalde Selma Hanım başka fedakârlıklarda da bulunurdu?" diye alaycı bir burun kıvrımayla iğneledi onu.

"Mesela?"

Genç kadın cevap vermedi. Sinirli bir tavırla önündeki ete çatalını batırdı. Ona bakmadan yemeğini yemeye başladı. Salata tabağını ortak kullandıkları için, bazen çatalları birbirine değiyordu ama Pınar buna aldırımıyordu. Akli bu sersemin o güzel kadınla daha önce yatıp yatmadıklarındaydı.

Yemekten sonra Doğan biraz yürümek istedi. Birlikte deniz kıyısına indiler. Onlar gibi bir sürü çift ve çocuklu aile vardı. Yemek sonrası yürüyüş yaparak yediklerini eritmeye uğraşıyorlardı.

Doğan kolunu genç kadının omzuna attı. Pınar uzun boyuna rağmen adamın kolu altında kendisini mırıltık ve narin hissetti. Ağır kolunun baskısını uzaklaştırmak için aralarına mesafe koymaya çalıştı ama imkânsızdı. Üstelik daha da sıkı sınılan Doğan, onu iyice kendisine çekti. Mecburen sesini çıkarmadı. Sıcak bedenini olduğu gibi kendi bedeninde hissediyordu.

Oyle robot gibi durmak da zordu. Adam ona sarılmasını isteyince, isteksizce bir kolunu onun kalın beline doladı. Parmak uçlarında sert bel kaslarını hissetti. Sevişmeleri esnasında eliyle o bel nasıl tutup kendisine çektiğini çok iyi hatırlıyordu. Ürperti. Yine kötü kaderinin gerçekleşmesine çok az zaman kalmıştı. Ama zevkli kaderi...

"Üşüdün mü?" diye sordu Doğan. Onun ürperdiğini hissetmişti.

"Fazla değil..." Tatlı bir rüzgâr saçlarını dalgalandırıyor, adamın kolu üzerinden uçuşuyordu.

"İstersen dönelim?"

"Benim için fark etmez!"

Sessizce biraz daha yürüdüler. Pınar denize baktı. Biraz ilerideydi ve isterse ayaklarını serin suya sokabilirdi. Ama ayakta hâlâ topuklu ayakkabılar vardı ve yürüme yolundan çıkmak mantıklı değildi. Her yeri kum olabilirdi.

Doğan onun düşüncesini anlamış gibi genç kadını serin kumlara yönlendirdi. "Gel biraz oturalım..."

Kuma bastıklarında, itiraz etmeden ayakkabısını çıkardı Pınar. Biraz ileriye gidip denize yakın bir mesafede yere oturdu genç adam. Çevrelerinde pek az insan vardı ve çok yakın değillerdi. Genç kadının elinden tutup bir çocuk gibi bacaklarının önüne çekiverdi ve oturmasını sağladıktan sonra sırtını kendi geniş göğsüne yaslattı. Elleri incecik bele dolanmış, dudakları mis kokulu saçlarına gömülmüştü. Onun hâkimiyetinde olan genç kadın hiç ses çıkarmadan bekliyordu. Sırtında şu adam olmasaydı aslında güzel bir ortamdı. Belki başka bir erkekle çok romantik olabilirdi. Dakikalarca böyle konuşmadan denizi seyretmek güzeldi. Ama Doğan'la değil! Ve bir eli arsızca sahip olduğu şeylere yönelmişti bile!

Kumaşın üzerinden göğsünü kavradığında ve istemese de sertleşmeye başlayan tepesiyle nazıkçe oynamaya başladığında, başını yan çevirip ters ters ona baktı. Bu ne rahatlıktı? Fakat adam aldırış görünmüyordu. Sadece sevimlice gülümsedi. Karanlık olduğu için kimse onun ne yaptığını göremezdi. Pınar

çaresiz önüne döndü. Hafifçe iç çekti. Yine denize bakmaya ve okşamalarına dikkat etmemeye çalıştı.

"Demek bugün hiç sıkılmadm?" diye ansızın tepesinden sordu adam.

"Hem de hiç!"

"Beni de özlemedin tabii? Bu kolayca belli oluyor!"

"Çok iyimsersin. Hep nefretle andım!"

"Hâlbuki tüm gün ben seni düşündüm. Senin yüzünden doğru düzgün çalışmadım. Söyle bakalım, havuzda sana takılmaya uğraşan kaç kişi oldu?"

Genç kadın göğsünü tutan eli çekti. Fazla sert değildi. Sertçe çekerse genç adamın inadını kolayca canlandıracağını biliyordu. Heyecanlanmasının artmaması için elin uslu durması lazımdı. "Bilemem... Ben sadece güneşlenip yüzmeyi tercih ettim."

"Hayret! Ama müdürün kansı bile senin ne kadar güzel olduğunu duymuş. Sanırım tüm otel senin güzelliğinden bahsediyor!"

"Saçma! Ben o kadar güzel değilim ki?" Dönüp içtenlikle adamın gözlerine bakmıştı. Ay ışığında gözleri kopkoyu mavi duruyordu. Ama pırıl pırıldı. Aklarında en ufak bir leke bile yoktu. Bir süre öylece bakiştılar. Sonra Doğan yavaşça onun dudaklarına eğildi. Bunu yaparken genç kadını iyice kendisine çevirmişti. Pınar artık onun kollarıyla iyice sarılıp sarmalanmıştı. Karşı koymadı. Dudakları hafif bir temasla birleşti. Adamın zorlayan bir hali yoktu. Hafif araştırmaya ve okşama gibiydi. Pınar hiç kıpırdamadı. Belini kavrayıp çeken eller de çok nazıktı. Bütün sorun buradaydı zaten. Yaphğı fenalığa rağmen bu adam ona karşı çok nazıktı. Verdiği sözü tutuyordu.

Dudaklarını kaçırmaya çalıştı.

"İs..istemiyorum! Hem bir sürü kişi var!" dedi sesindeki garipliği gizlemeye çalışarak.

"Onların hepsi turist! Böyle şeylere alışık değilsin!"

"Ama ben değilim... Bana ne yapacağını bilmiyorum. Benim için dunda olmasını tercih ederim."

"Sevgilimi nerede öpeceğime kimse karışmasın!"

"Böyle söyleme dedim sana! Ben senin sevgilin değilim. Öfküyle kollarından kurtulmaya çalıştım ama genç adamın güçlü kolları onu tutmıyordu. 'Burak beni!' diye sesizce haykırarak 'Selam ol Canım!' yakmıyordu."

"Ne bekliyorsun ki? Kuru sandım mı? Madem bulandırıyorsun."

Doğan'ın yüzü değışti. Cuhumsemesi silindi. Gözleri kızgıncı belli ediyordu ama bir şey demedi. Usulca onu bıraktı. Pınar hemen uzaklaşa netrettiği adamdan. Ayaga kalkıp öfkeyle döndü. Aslında ince fizik ve dalgalanan uzun saçlarıyla çok güzel duruyordu. Sonra suya gidip ayaklarını soktu. Biraz ayaklarıyla kumu karıştırdıktan sonra dönüp Doğan'a baktı. O anda ve o mesafeden yüzü fazla seçilemiyordu.

"İşin bitti mi?" diye sordu. "Burada yanı?"

"Evet" Kızgıncı sesinden belliydi.

"Yarın geliyor muyuz?"

"Havir! Ertesi gün gideceğiz. Yarın sana ve kendime ayrılmak istemişim. Biraz gezer, biraz yüzer dinleniriz diye düşünmüştüm. Akşama da zaten Selma'nın annesi Derya Hanım bizi yemeye çağırıyor."

Pınar suya isteksizce bir tekme attı. "Çıtmek zorunda mıyız?"

"Değiliz..." Sonra sakınce ekledi. "Ama gideceğiz!"

"Ya?..."

"Merak ediyorun söyleyeyim. Onlara evleneceğimizi söyledim."

Pınar hayretle başını kaldırdı. "Ne... ne dedin?"

"Evleneceğimizi söyledim. Orada nişanlım gibi davranırsan iyi olur."

"Sen... delirmişsin!" Hızla onun yanına gidip öfkeyle kumlara bir tekme attı. Kumların bir kısmı adamın üzerine saçıldı ama Doğan sadece yüzünü korumakla yetindi. "Neden böyle dedin? Nasıl böyle bir şey yaparsın?"

Adam umursamazca omuz silkti. Sesi gayet sakin, duruşu gergin ama bakışları uyan dohuydu. Elleriyle üstündeki görmediği

kımları silkeledi. "Telefonda söylemiştim. Senin daha rahat ol-
man için tabii! Aynı odayı paylaştığımızı sağır sultan bile duy-
muştur. Neticede onlar mutlu bir aile... Benim umurumda ol-
maz ama senin bu konuda endişelendiğini biliyorum. Bana o
kadar iyi bir fikir gibi geldi."

"Hiç de iyi bir fikir değil! Düşündüm de, sana nişanlımı-
ş gibi davranmamı ben!"

"Hah... bu çok önemli değil. Senden beni aşkla karşılaşmanı
beklemiyorum. Ya da iki gün önce Erdem'in kollarına atılmak
için koştuğun gibi koşmanı! Yarın akşamki nişanlılık olayı be-
nim için hiç önemli değil. Kendini rahat hissedeceksen sevgi-
lim de diyebilirim? Ya da kestirmeden beraber yaşıyoruz, sa-
dece yatağımızı paylaşıyoruz da diyebiliriz?"

Pınar sinirle bir şey söyleyecekti ama sustu. Doğan haklıydı.
Madem yarın zorla da olsa bir akşam yemeğine katılması gere-
kiyordu, adamla ilişkilerini nasıl açıklayacağını şimdiden dü-
şünse iyi ederdi. Gerçekten de kimseye onun cinsel ihtiya-
cını karşılayan bir kadından başka bir şey olmadığını söylemek
istemiyordu. Onun da bir kadınlık gururu vardı. Yutkunarak
kollarını göğsünde kavuşturdu. Doğan gerçekten de haklıydı.
Üstelik bunu sadece kendisini incitmemek için düşünmüş ol-
ması daha çok canını acıtıyordu. Onun kendisini düşünmesini
istemiyordu. Ondan hiçbir şey istemiyordu. Fakat bu durum
onun yine de haklı olmasını değiştirmiyordu. O haklıydı. Adı
bir sokak kadını gibi onun kolunda yarın yemeğe gidemezdi.

"Öyle olsun!" dedi dudaklarını ısırarak.

"Evleneceğiz, öyle mi?" diye alayla sordu Doğan.

"Sadece yalandan!" İstemeden de olsa ağzından garip bir
cümle çıktı. "Tabii nişanlanmamız için şimdi evlenme teklif
etmen gerekir!"

Adam güldü. Aniden ayağa kalkıp ona doğru bir adım attı.
Pınar istemese de geriye doğru bir adım atmıştı. Gözleri gözlerin-
deydi. Ondan ürkmesine engel olamıyordu. O kadar iriydi ki! O
kadar güçlü ve engellenemez duruyordu ki! Tamamen bu adama
ait olduğuna hâlâ inanamıyordu. Omuzlarından yumuşakça

yalakalarının kaçmaktan vazgeçti. Adam başını eğip ay ışığında bir süre keski duran güzelliğini seyretti. Uzun kirpikleri altındaki gölgeli gözleri adama garip bir ifadeyle bakıyordu.

"O halde... işimizi tam yapalım!" diye mırıldandı adam.

"Ne... Nevi?"

"Pınar Hanım... Acaba?..." Sustu. Başını biraz daha eğip bu hüseyen gözlerle devam etti. "...Acaba benim gibi zorba... La dinlemez. Nefret edilecek... Sana delice tutkun... Senin için her şeyi yapabilecek bir adamla... Hatta ölebilecek bir adamla EV. LENİR MİSİN?"

Pınar nefesini tutmuştu.

Bu... Bu ne güzel bir evlenme teklifiydi böyle! Ömrü boyunca böyle güzel bir his duymamıştı. Erdem bile kendisine evlenme teklif ederken böyle hoş davranmamıştı. Sanki bir iş anlaşması yapar gibi evliliklerinin iyi olacağını, geleceklerinin parlak olduğunu ve ikisinin çocuklarının göz alıcı olacağını söylemişti. Fakat böyle güzel değildi!.. O evlenme teklif ettiğinde, söylediklerinin mantıklı olduğunu kabul etmiş ve teklifine sakince onay vermişti. Ama bu teklif... umduğundan çok daha güzeldi.

"Bu... bu çok gerçekçi... oldu!" diye itiraz etti nefesi kesilmiş bir halde. Büyülenmişti adeta!

"Kim bilir? Belki de ileride bunu gerçekleştirebiliriz?..."

"Ben... seninle asla evlenmem!" diye inatla yinelemeye çalıştı Pınar. "Dünyanın sonu gelse bile!"

"Pınar... bu sonraki konu! Soruma cevap vermedin?" diye alay etti adam. "Benimle evlenir misin?"

"Ama bu... bu çok saçma! Ben sadece şaka yapmıştım! Bana yalandan evlilik teklif etmene gerek yok!"

"Fakat teklifi yaptım bile! Değerini bil! Numara bile olsa ilk kez bir kadına bu teklifi ciddi bir şekilde yapıyorum! Sen de nazik olup biraz rol yapabilirsin!"

"Bu çok saçma!"

"Pınar?"

"Hayır... Hoşuma gitmedi."

"Benimle yalandan bile olsa evli olmak o kadar korkunç mu?"

"Asla tahmin edemezsin! Bunun düşüncesi bile içimi ürpertiyor..."

"Öyle mi?" Adamın ciddileşmiş yüzü yumuşadı birden. "Şu halde teklifimi kabul etmiyorsun?"

"Bence yaptığın zaten çok saçmaydı. Ben evlilik teklifi yap derken şaka yapmıştım. Yani ağzımdan birdenbire öylesine çıkıverdi... Yoksa öyle bir şey istediğim yok. Seninle evlenmek-tense, herkesin bana orospu demesini tercih ederim!"

Adam ellerini çekip başını kaldırdı. Sesi donuklaşmıştı. "Anladım..."

"Anladığına sevindiin. Sen benim için bir hiçsin! Evet, cinsel arzulanı meydana çıkarıp bunları utanmazca doyurdun ama?.. Senden zevk aldığım için şimdi de bir şeylerin değişeceğini sanma! Benim için hiçbir şey değişmedi. Ben zorla seninle sevişen bir kadını ve sen de benim her zaman nefret edeceğim erkek olacaksın! İleride seni anarken kollarında zevk aldığımı hatırlamayacağıma emin ol!"

"Anladım dedim Pinar. İstersen fazla üsteleme!"

"Beni dövsen bile umurumda değil. Hatta daha iyi olur... Ağzını burnum çürük içindeyken nasılsa bana yanaşıp sevişmek istemezsin?"

Adam öfkeyle döndü. Ona cevap vermedi. Ayakkabıların yanına yürürken kısaca "Gidelim artık!" demekle yetindi.

Otelin geniş bahçesine geldiklerinde, müşterilerin çoğunun açık hava salonuna yöneldiğini fark ettiler. Otelin animasyon grubu bir gösteri yapacaktı. Her akşam aşağı yukarı bir saat kadar gösteri yapıp müşterileri güldürüp eğlendiriyorlardı. Doğan kendisini toplamış gözükerek ona bir soru sordu.

"Biz de seyredelim mi?"

"Hayır dersem ne yapacağız?"

"Bilmem... Çıkıp arabayla biraz dolaşabilirsiniz. Bana gidip her şeyler içebilirsiniz! Ya da odamıza gidip dinlenebilirsiniz."

Genç kadının onunla yalnız kalmak gibi bir nuyeti olmadığına seçenekleri hemen gözden geçirdi ve animasyon grubunu seçti. Herkesin netmenin daha akıllıca olacağına karar verdi. Buradaki netmenin çok ilginç olacaktı ve en azından samimi olmaları gerekliydi. Onun her dokunuşunda, içi netretle ürperiyordu. Olması için ettiği dualarını Allah'ın duymasını diledi. Hem de en kısa sürede! Ne iyi olurdu!

Plastik sandalyelere oturmadan önce, genç adam ikisine de birer meyve suyu aldı. Açık hava salonunun hemen yanı bardı zaten. Meyve suyunu alırken barmen kızın gülümseyişini fark etkeydi, belki genç adamın morali biraz yerine gelirdi! Uzun boylu Rus barmen kız, bugün yüzerken de Pınar'ın dikkatini çekmişti. Sıcakkanlı ve sevimliydi. İyi de Türkçe öğrenmişti. Sevimli olmasına sevimliydi ama adama bardakları uzatırken gözlerinin içine öyle bir bakmıştı ki, çoğu erkeğin içi titrerdi. Bu barmenin sevimlilikle ilgisi yoktu. Rastlantı eseri bu seksi ve doğal bakışı fark eden Pınar, gözlerini hemen Doğan'a çevirdi. Oysa adam kızı fark etmemiş gibi, hafif bir tebessümle bardakları almış ve ona doğru yürümeye başlamıştı. Yürürken bile çevredeki kadınlar, hatta genç kızlar, gözünün ucuyla adamı süzmekten geri kalmadılar. Pınar onun patron olduğunun öğrenilmiş olabileceğini tahmin etti. Sade giyimine rağmen biraz da çekici olduğunu kabul etti. Bu karışım kadınlar için fazla dikkat çekiciydi.

İki sandalyeye oturup, diğer otel müşterileri gibi gösterinin başlamasını beklediler. Sonra lambalar söndü ve tiyatro sahnesi gibi bir sahne, ısılt ısılt aydınlandı. Beraberinde korkunç yüksek ama hareketli bir müzik etrafı sarmıştı.

Gösteri boyunca herkes hem gülerken hem de büyülenmiş gibi sahnedeki gençleri izledi. Zaman zaman seyirciler de gösteriye davet edildi. Genelde çok komikti. Pınar istemese de içinden gelerek kıkırdamaktan kendisini alamadı. Gerçekten de yapılan şeyler, şakalar, yarışmalar, danslar komik, çoğu zaman aşırı gülünçtü. Doğan'ı unuttuğu zamanlar oldu. Bazen de yanında olduğunu çok iyi fark ettiği... Bir keresinde keyifle sahnedeki şaklabanlığa gülerken başını çevirdi. Genç adama baktı. O da sahneyi seyrediyordu ama yüzünde bir tebessüm bile yoktu.

Çatık kaşları ile öylesine bakıyordu. Onun sahneyi gördüğünden bile şüpheliydi. Bronz teni sahne ışıkları değiştikçe, pırıl pırıl parlıyordu. Bir erkek için aşırı uzun olan kirpikleri yan örtülüydü. Hayatında gördüğü en güzel kemerli burun ise, aslında onun ne kadar da gururlu olduğunu gösteriyordu.

Başını çevirdi. Az önce onu kırdığını anladı. Mutlu olmalıydı. Ettiği hakaretler demek ki arada bir yerini buluyordu? İç çekti. Neden bundan haz alamıyordu ki?

Ondan sonra bir daha da eskisi gibi gülemedi.

Animasyon gösterisinden sonra, havuzun kıyısında bir masaya oturup yeni içeceklerini yudumladılar. Doğan ilerideki pistte dans eden insanları seyreliyordu. Havuzun yanındaki açık hava pistinde, yaklaşık yirmi kişi müziğin ritmine göre dans ediyordu. Konuşacak bir konu olmayınca, Pınar içeceğini yanını bıraktı.

"İzin verirsen ben odaya gidip yatmak istiyorum? Bugün biraz yorulдум!" dedi yavaşça.

Doğan başını salladı. "İznime ihtiyacın yok! Dilediğin şeyi makul sınırlarda yapmakta serbestsin. Sandığın gibi esirim değilsin."

"Ben de tam öyle hissediyorum aslında. Senin esirin olduğumu unutamıyorum. Şimdi gidebilir miyim?"

"Evet... Ben de birazdan gelirim. Bir iki şeyi daha kontrol etmek istiyorum. Sen git yat. Bende anahtar var."

Pınar ona iyi geceler bile dilemeden yanından ayrıldı. Gerçekten de yorgundu. Tam odadan içeriye girerken telefonu çaldı. Kapıyı kapatıp telefonunu çıkardı küçük çantasından. Eline alıp arayan ismine baktı. Sonra gözleri kısıldı. Gecenin bu saatinde Erdem onu niye arıyor olabilirdi ki? Hem de Doğan ile yan yana olabileceğini bilerek! Buna nasıl cesaret ederdi?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Doğan elleri ceplerinde, yere bakıyordu. Önünde devasa büyük, yüklükte bir satranç tahtası vardı. Kocaman karolardan yapılmış ve kocaman plastik figürlü bir satranç tahtasıydı. Son on dakikadır yaklaşık on yaşlarında bir çocukla satranç oynuyordu. Çocuk çok zeki ve ona yardım eden iki yaşı daha vardı. Ama kararları veren ve uygulayan yine de ufak oğlandı. İkisi de birbirlerinin isimlerini bilmiyorlardı. Fakat bu önemli değildi. Genç adam çocuğa sevgiyle baktı. İleride böyle bir oğlu olması için her şeyini feda ederdi. Kimi insanlar sahip olduklarının değerinin asla farkına varamıyorlardı. Çocuğa bakınca içi sızlıyordu. Böyle bir çocuğu olabileceğini düşünmek saçma mıydı? Karşısında Pınar'a benzeyen bir çocuk canlanınca dikkati dağıldı. Oğlan çocuğunun sevinç pırıltılı gözleri önünde yanlış hamle yaptı.

Birkaç dakika sonra çalan telefonu ile irkildi. Arayan numarayı görünce, oğlan çocuklarından birisine yerini alması için işaret etti. Karanlık bir köşeye çekilip açma düğmesine bastı.

"Alo?"

"Dostum, nasılsın?"

"Yeni bir şey yok! İyiyim... Bir sorun mu var?"

"Evet... Az önce senin baş belan bir telefon görüşmesi yapt. Bunun ilginç çekeceğini düşündüm. Dinlemek ister misin?"

Doğan duyacaklarının hoşuna gitmeyeceğini bilerek derin bir nefes aldı. Fakat hayatta hiçbir zaman geri adım atmamış, hiçbir zaman başına gelecek şeyleri ertelememişti. Yine yapamazdı. Gerçekler ne ise öğrenecek, yaşanacaklar ne ise yaşayacaktı.

"Evet..." diye mırıldandı. Yine de duymaya çok istekli değildi. Kulaklarını telefona iyice yanaştırdı. Sanki bir kayıt değil de canlı bir konuşmamış gibi her şeyi net bir şekilde dinlemeye başladı.

'Alo, Pınar?'

'Erdem? Hangi cesaretle beni arıyorsun? Doğan yanımda olabilir mi?'

'Hayır yavrum... Olmadığını biliyorum. Antalya'ya gelmediğini öğrendiince, onun otelinde kaldığını anladım ve küçük bir araştırmayla hangi otel olduğunu öğrendim. Sonra bugün oraya bir adamımı yerleştirdim. Gün boyu sizi izledi. Sanırım Doğan ile gündüz başka başka yerlerdeymişsiniz? Ama akşam yemek için buluşmuşsunuz? Her şeyi anında haber aldım. O sersemin seni kumsalda öptüğünü bile biliyorum. Tabii bunların hepsinin intikamını alacağım!'

'Erdem...' Genç kadının sesi tereddütlüydü. 'Sen ne yapmaya çalışıyorsun böyle!? Lütfen bu işin peşini bırak artık!'

'Sen merak etme güzelim... O da hak ettiği cezayı bulacak. Ne yazık ki bunu otelde yapamam. Otelin dışında sürekli kapıyı gözleyen dört adamım daha var.'

'Hayır... Böyle bir şey sakın yapma! Onun nasıl korkunç bir adam olduğunu ben yeni anladım ama sen benden önce zaten bunu biliyordun! Öyle değil mi? Ondan çekindiğini anlamıştım. Onunla baş etmek imkânsız, bunu ben de gördüm! Gözümün onunda iki boksörü dövdü. Birinin kolunu kırdı. Hem de hiç acımadan!'

'Korkma güzelim! Bu sefer ona uygun adamlar buldum. Çok parayı gitti ama olsun! Ben ağabeyin Deniz değilim. Benim olanı kaybetmeyi sevmem!'

'Böyle konuşma! Ben senin değilim. Biz sadece müşahidelerdik. O da beni kendisine ait görüyor. Ben ikinize ait bir mal değilim.'

'Lafın geliş öyle dedim güzelim. Sadece seni ne kadar sevdiğimi anla diye. Bugün abinle konuştum. Doğan alacağının birazını deşetmiş bile... Bir kısım kaybinız olacaktır ama ben de geri kalanı için yardım buldum. Adam tefeci elbette, ama bir süre bekleyeceğine söz verdi.'

'Ne? Sen ne diyorsun Erdem?... Ahımı bir de tefeciye mi tattım mı? Para için bir beladan çekip başka bir belaya mı sattın?'

'Para çok büyük Pınar! Başka şansımız yoktu.'

'Sen beni istersen Erdem, Suphanı, daha da belagat yolda beni
isteyim!'

'Kekme yedim.. Tuzunu altı den kullacağım. Onun için (D)
Doğan bilene denmiş cennet kuyumun. Bunu yaptıklarını aklı
yoktu! Seni de bili!'

'Ne.. Ne yapacaklar?'

'Mevla emre her kedi ağzını. Onun dilini tırmıyordum.. Ama ben
dün gece her saat her saat yatağımdan kalkmıyordum. Bütünle diğiller
denmiş de beklemiş olmalı. Bu adamlar profesyonel. Sadıce onun di-
ğerini çekmesi yetirdi. Pınar burada sana iş düşüyor. Onun dilini
de bilmeye, çimemini ağlatırsın. Başına hayatı boyunca gelmeyecek bir
hüyük gelir..'

Burada kısa bir sessizlik olmuştu. Doğan etrafına bakındı o
sırada. Demek otelede onları izleyen bir casus vardı?

'Ne yapacaklar?' diye sordu sonra Pınar.

'Ah yarrum.. Göreceksin çok güzel olacak. Sen de istersin bunu
değil mi? Onun cezasını çekmesini?.. Belki de ömür boyu taşıyacağı
acıları, yaraları?.. Yakışıklı yüzünü tanınmayacak hale getirmelerini?..'

Pınar kısa bir an duraklamıştı. Doğan onun neden durak-
ladığını anlamadı. Kuşkusuz ki kadın bu intikam planının ger-
çekleşmesini isterdi. Belki de içindeki bir parçacık vicdan onu
böyle duraklatmıştı?

'Evet, Erdem, evet isterim.' dedi Pınar sakın bir sesle. Yine de
tereddütlere olduğu belliydi. 'Ama bu çok... tehlikeli! O aptal bir
adam değil! Çok zeki... Bunu başarsan bile ikiye ikiye toplayıp ger-
çeği hemen göreceksin ve hayatı bize zindan edecektir. O da intikam al-
mak isteyecektir!'

'Anlayamaz! Sen yanındasın ya! Nereden tahmin edecek? Beni de
korkuttuğunu sanıyor, Üstelik kendisiyle uğraşmaktan bize vakit ay-
rabileceğini bile zannetmem. Belki o da korkar! Bir daha bu tür işler-
den uzak durmaya karar verir.'

'Abimin bu plandan haberi var mı?'

'Yok! Ona soyleseydim kesinlikle karşı çıkardı. Kanunsuz işlen
sevmesiz o! Bilirsin, antika birisidir. Hatta içinde bir parça gizliden o

Doğan denen senziyi seviyor gibi... Önemli değil. Şimdi ne diyorsun? Onu bu gece veya yarın gündüz tek başına dışarıya yollayabilir mi-
sin? Ama onun onun yanında olmanı istemiyorum. Sana da bir zarar
pachlar. Onu tek başına dışarıya yolla! Mesela bir şey almasını iste!

'Ne isteyeyim? Adamları var! Onlardan birisini yollar...'

'Hayır, özel bir şey iste! Sadece onun alabileceği bir şey! Seksi bir
pedik, matyen, kadın pedi gibi bir şey! Biraz yumuşamış gibi davran.
Mutlaka kendisi çıksın dışarıya!'

'Gel tuzgeç Erdem... Ben korkuyorum ondan! O bir canavar! Bizi
mahlûdeler!'

'Sana ondan intikam alma şansı veriyorum Pınar!.. Bunu iste-
mez misin?'

'İs..isterim...'

'Güzel... Bir bahane bulup onu dışarıya yolla!'

'Ama... Aklıma bir şey gelmiyor...'

'Sen bulursun bir şeyler! Görüşürüz tatlım... Kendine iyi bak!'

Az sonra Doğan telefonunu kapamış, yeniden satranç oyu-
nunun başına geçmişti. On dakika sonra çocuğun yenmesine
izin vermiş, gülümseyerek kara saçlarını karıştırmıştı. Biraz
daha oyalandıktan sonra, elindeki boş meyve suyu bardağını
bir yere bırakıp odasına yöneldi. Yüzü asık ve düşünceliydi.
Genç kadın şimdi kuşkusuz onu dışarıya nasıl yollayacağını
planını yapıyordu. Demek dışarıda dört adam onu bekliyordu?
Bu önemli bir durumdu. Erdem'in inatçı kararlılığı hoşuna gitti.
Ona bu iradesinden dolayı saygı duymamak elde değildi. Belli
ki Pınar'ı kendince seviyordu. Onun Pınar için bunca çabala-
ması istemese de saygıyı hak ediyordu. Belki de yanlış yap-
mıştı... İlk kez vicdanı sızladı! Gerçekten de birbirini seven iki
sevgiliyi ayırmış mıydı?

Kapıyı açtığı anda içerisi karanlık sayılırdı. Ay ışığı açık pen-
cereden içeriye vuruyordu. Kapıyı kapadıktan sonra, bir an
için yatakta yatan genç kadına baktı. Pınar örtüyü beline ka-
dar çekmiş, sırt üstü yatıyordu. Üzerinde pijama olarak kullan-
dığı ince askılı bir bluz vardı. Uyumadığını hemen anladı. Nes-
fesi çok düzenli değildi. Lambayı yakıp ellerini yıkamak için

banyoya girdi. Yüzünü de güzelce yıkadıktan sonra odaya döndü. Kocaman yatakta yatan güzel kadına baktı yine. Uyumadığı artık iyice belli olmuştu. Gözleri açık onu seyrediyordu.

"Ne oldu? Uyuyamadın mı?" diye sordu sakince.

"Hayır" diye minkdandı Pınar. Sesi bir garipti. "Yorgunluk değil sinirim. Tam uyuyacaktım sen girdin içeriye!"

Genç adam elleri ceplerinde onu seyretti bir süre. Sonra omuz kaldırdı hafifçe. "Üzgünüm..."

Pınar onun bakışlarında hiçbir farklılık görmemişti. O da adamı dikkatle süzüyordu. Kalbi gümbür gümbür atıyordu.

"Uyurum yine!" dedi sakın olmaya çalışan bir sesle. "Sadece biraz başım ağnyor!"

"İstediğin bir şey var mı?" diye sordu Doğan. İçinde garip bir his vardı. Onun bir şey için kıvrandığı bakışlarından belliydi. Anladı ki, onu dışarıya yollamak için bahane arıyordu. Kızın haklı olduğunu düşündü. Suçsuz bir adam olmadığını biliyordu. Saf olmasa da masum bir kızın hayatını tamamen altüst etmişti. Ona bir şans verse ne olurdu ki? İçini çekti. Artık yumuşama belirtileri gösterdiğine göre yaşlanıyor olmalıydı. "İstersen sana aspirin falan bulayım. Belki iyi gelir?" dedi sakince. Gözleri her şeyi bildiğini göstermeyecek bir samimiyetle genç kadına bakıyordu.

Pınar'ın gözlerinde bir ışık parladı. Dudakları biraz kısıldı.

Genç adam onun bu teklife sevinçle atılacağından emindi. Bu bahaneye bağlı olarak otelin dışına yollayabilecek bir yalan senaryosu kurması zor olmazdı. Gözlerindeki ışığın hemen sönmesi ve yüzüne isteksiz bir ifadenin bürünmesi ise, doğrusu şaşırmasına sebep oldu.

"Ben... gerek yok. Başım o kadar kötü ağnyıyor artık!"

"Emîn misin? Gerçi şimdi otel eczanesi kapalıdır. İstersen iki dakikada otelin dışındaki eczanelerden birisine gidip geleyim?."

Pınar'ın gözleri irileşti. Şaşkınlık mıydı? Dehşet mi? Doğan sakın bir şekilde Pınar'a bakmaya devam ediyordu.

Genç kadın dudaklarını iyice sıktı. Her şeyin bu kadar kolay olmasına anlam veremiyordu. Deminden beri bir bahane

bulmaya çalışıyordu. Ondan intikam almasını sağlayacak bir bahaneye o kadar çok ihtiyacı vardı ki? Fakat şu işe bak, bahane kendisi gelmişti ayağına!..

"Gerçekten... benim için gider misin?" diye sordu zorlukla! Aklına onun vücudundaki yaralar geldi. Neredeyse sayılamayacak kadar çoktu. Çoğu belli olmayacak kadar teniyle bütünleşmiş olsa bile, Pınar artık neredeyse hepsini biliyordu. Çekilen acıların deliliydi onlar. Geçmişte her ne yapmışsa, karşılığını da kendi bedeninden fazlasıyla ödemişti. Ve şu yüzündeki ifade! Ne kadar da doğaldı! Kendisi için dışarıya çıktığında bu suratın parçalanacağını ve bedeninde belki de daha beter yeni yaraların açılacağını düşününce, huzursuzca irkildi...

Adam omuz silkti. "Elbette!" Sonra aniden gülümsedi. "Senin için ölüme bile giderim tatlım. Yeter ki sen iste!" Sesinde tatlı bir vurgu vardı.

Pınar onun bu tavrı yüzünden öfkeyle ona baktı. Bu kadar yardımsever olmaya ne gerek vardı? Alt tarafı başının ağrıdığını söylemişti ve aslında şimdi gerçekten de ağrımaya başlamıştı. Evet dese?.. İşte adam dışarıya çıkacaktı. Üstelik de kendisi teklif etmişti. Sonradan Pınar'ı suçlaması için bir sebep olmayacaktı. Gecenin karanlığında, şimdi dışarıda kimsecikler de olmazdı. Bu saatte herkes oteline dönmüş, eğlencesine orada devam ediyor olurdu. Ona yardım edecek kimse de olmayınca, dışarıdaki adamlar için Doğan'ı tuzaga düşürmek çocuk oyuncu olurdu.

Fakat şimdi bu sersem adam neden bu işi birdenbire böylesine kolaylaştırmıştı ki? İçinde çalgın bir öfke yükseliyordu. Yanan gözlerini ondan kaçırdı. Yatakta sertçe yan döndü. Yastığını düzeltirken huncunu ondan almak ister gibi vuruyordu. Sırtını adama dönmüştü.

"Senden hiç bir şey istemem!" dedi kaba bir sesle. "Hem saat gerçekten de çok geç oldu. Şimdilik dışarıya acil çıkmanı gerektirecek hiçbir durum da yok! Ben idare ederim.. Bence sen de yatıp güzelce uyu! Yorgun görünüyorsun! Tüm gün araba sürdün sayılır... Bu gece seks yapmazsan bir şey kaybetmezsin!"

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kahvaltıda Selma ile tanıştı. Yakından çok daha güzeldi kadın. Pınar onun güzel gözlerindeki hüzünden de etkilenmişti. Bu yüzden soğuk davranmak istese de davranamadı. Masasına davet ettikten iki dakika sonra kendi yaşını sayılan bu kadının tatlı gülümsemesi, kendi kabalığını alıp götürmüştü. Çünkü en baştan soğuk bir baş eğmeyle onu selamlamıştı.

Selma sadece çay içmekle yetindi. Onun da vücudu Pınarınki kadar inceydi. Onun göğüslerinin daha dolgun olması dışında Pınar, ondan birazcık daha uzun ve vücudu daha çocuksuydu. Genç kadın onun dolgun ve diri göğüslerinden gözünü ayırmadıkten sonra, dudaklarındaki hüznü ama samimi gülümsemeyi kolayca fark etmişti.

Selma geldiğinde aklı dün gecede idi. İkisi de kendi düşüncelerine dalmış bir halde kahvaltıya başlamışlardı. Önceki gece Doğan'ı dışarıya yollayabileceğini anladığında, nedense içini bir korku kaplamıştı. Erdem onu yollamasını söylerken, baştan bu çok zor gelmişti. Hiçbir bahane üretemeyeceğini düşünüyordu. Aklı çılgın gibi çalışıyor ve bahane bulmaya uğraşıyordu. Adamı öldürmeyeceklerini anlamıştı ama iyi bir ders verecekleri de belliydi. En azından birçok kemiğini kıracaklardı. Belki de yüzünde tanınmasını bile engelleyecek kesikler atacaktı. Erdem'in sözlerinden öyle anlamıştı çünkü.

Onan nefret etmesine rağmen, gözlerinin önündeki şu yakışıklı yüzün parçalanmasını istemiyordu. Böyle insanlık dışı bir oyunun parçası olmak doğru gelmiyordu. Doğan umurunda bile değildi ama kendi vicdanı açısından bu bir canilikti.

Basit bir adam dövdürme olayı olsaydı, kendisi de ona bir iki tekme atmaktan zevk alardı. Fakat öyle değildi. İnsan olarak

huna izin veremezdi. Üstelik adam kaç gündür silahını yanına bile almıyordu. Numaradan uydurduğu baş ağrsı, o geldiğinde gerçek olmuştu ama adamın yine de iyi niyetle almayı önerdiği dandik bir hap için, ömür boyu vicdan azabı çekemezdi.

Ekmeğine tereyağı sürerken, Selma da Pınar'ı izliyordu.

Pınar, gördüğü en güzel genç kızdı. Belki de kadın?.. Onların birbirleriyle aynı odada kaldıklarını biliyordu. Gerçi kral dairesinde büyük bir yatak daha bulunan başka bir oda daha vardı ama içinden bir ses, ikisinin seviştiklerini söylüyordu. Çünkü Pınar'ın duruşunda ve adama bakışında bir bakirenin saflığı değil, bir kadının sahiplenmişliği vardı. İlk başta Pınar'ın ondan hoşlanmadığını ve soğuk durduğunu hissetmişti. Bu da çok normaldi. Eğer bu yakışıklı adamın sahibi kendisi olsaydı, etrafına bir tane kadın bile yanaştırmazdı. Onların yaptığı gibi masalarına buyur etmezdi.

Pınar'ın zengin olduğu ve iyi yetiştirildiği de belliydi. Fakat en çok ilgisini çeken o güzel yüzüydü. Simsiyah dalgalı saçları, ince kemikli omuzlarından aşağıya doğru süzülüyordu. Yüzünün ovalliğine ve iri menekşe rengi gözlerine çok yakışıyordu. Dolgun dudaklarında ruj olmamasına rağmen kırmızı ve çekiciydi. O güzel sivri burnu elde etmek için ise birçok kadının ameliyat masalarını tercih ederdi. Diğer yandan Pınar doğal güzeldi. Yüzünde yapmacık hiçbir şey yoktu. Öyle güzel, koyu, kavisli kaşları vardı ki, bakışlarına olduğundan daha da derin bir anlam veriyordu. Ne yazık ki o kaşlar sürekli çatlı gibiydi. Geldiğinden beri onun bir kere bile gülümsemediğini, sanki baskı altındaymış gibi donuk durduğunu görmüştü. Bu kadar güzel bir kızın yetiştirilişinden dolayı herkese böyle mesafeli olabileceğini düşündü. Yoksa neredeyse dünyanın en yakışıklı ve mukemmel görünen adamıyla birlikte olan bir kadının mutluluktan uçuyor olması gerekirdi. Adamın akıllı olmaz parasından bahsetmiyordu bile! Doğan'ı yakından tanıyan ve cazibesine kapılan bir kadının, öncelikle adamın parasını düşünebileceğini sanmazdı.

"Kahvaltıdan sonra ne yapıyorsun Pınar?" diye meraklı sordu. "Seninle denize gidelim mi? Denizimiz de çok güzel."

Bu da aslında Doğan'ın planıydı. Sabah Selma'yı uyandırmak istediği gibi olduğunu ve o sırada Pınar'ın uykulaması için uyandırdığını düşünüyordu. Genç kadının tek hedefi burunda uykulamasını istemiyordu.

"Biliyor musun... Akşam biraz kumşela içtik. Kumlar çok güzel oldu geyikler!"

"Hayır... Sen bir de gündüz gör. Burası harikadır!"

"İyi olur. Kadın..." diye mıldandı Doğan. "Benim zaten yapacak işlerim var!"

Pınar ilk kez ilgilenmiş gibi adama bakınca, Selma anlamadığı bir his ile onun endişeli gözlerini inceledi. Pınar'ın onu ilgilendirdiğini düşündü. Belki de adamdan ayrı kalmak istemiyordu? Kocaman menekşe gözler adama dikilmişti. O menekşe gözler, karşısındaki adama ne kadar da tutkuyla bakıyorlardı! Evet, Doğan'a karşı öyle şen şakrak kahkahalar atmıyordu. Onunla konuşurken de hafif bir yakınlığın dışında yakınlık göstermiyordu. Ama bakışları!.. O bakışlar o kadar farklıydı ki. Etrafındaki erkeklere soğuk nazarlarla bakan bu dünya güzeli kadın söz konusu karşısındaki adam olunca sadece gözlerinin içine bakacak kadar değişiyordu.

Pınar ise başka bir sorunun peşindeydi. İçini bir sıkıntı sardı. "Ne işin var?" diye sordu aynı sıkıntıyla. Kalbi birden hızlı hızlı atmaya başlamıştı.

"Selma'nın babası ile bir iki işimiz kaldı. Fazla değil!"

"Burada mı?" Biraz rahatlamıştı. "Otel içinde değil mi?"

"Anlamadım?" Doğan çayından bir yudum alıp uzaktan onlara bakan birine çevirdi bakışlarını. Gece bahçede satranç oynadığı esmer çocuktan bu. Gece giderken adının Güray olduğunu öğrenmişti. Çocuk da anne ve babasının yanında kahvaltı ediyordu. Doğan'a doğru gülümseyerek el salladı.

"Otelde mi diye sordum?" diye tekrarladı Pınar. Bugün adamın biraz düşünceli olduğunu fark etmişti. İhlâlbuki sabaha kadar ona sanılarak güzel bir uyku çekmişti. Pınar da ilk yarım saat hariç, sonradan onun kollarında çok güzel uyumuştı doğrusu!

Çocuğa gülümseyen Doğan, dikkatini Pınar'a çevirdi. Pınar onun kime gülümsediğini anlayamamıştı. Ne olabilirdi ki? Yine güzel bir kadın olmalıydı.

"Evet..." dedi genç kadına. "Otelde tabii!"

"Dışarı çıkacak mısın?"

Doğan kaşlarını hafifçe kaldırdı. Esmer yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi. Koyu yeşil gözleri şimdi siyaha yakındı. Gülümseyerek sordu.

"Çıkman mı gerekiyor? Almamı istediğin bir şey mi var? Güneş kremi, ruj falan?"

Genç kadın o kadar hızlı cevap verdi ki, kendisi bile şaşırdı. "Hayır..." Sonra tereyağı ekmeğini isteksizce ısırdı. "Her şeyim var. Çıkman gerekmiyor..."

"Çekinme hadi... Ne lazımsa söyle! Sanırım bir ara çıkmam gerebilir..."

"Sana bir şey istemediğimi söyledim ya!" dedi hırçınca. Selma'nın varlığından dolayı sesini yumuşatmıştı. "Hani sen de dinlenecektin? Kendine biraz vakit ayıracaktın?"

Adam omuz silkti. Yanına doğru gelen oğlan çocuğuna bakıyordu. "Dün gece seninle konuşmamızdan sonra aklımda olmayan bazı gelişmeler oldu. Siz yine de Selma ile denize gidip eğlenin. Ben de bir aksilik olmazsa öğleden sonra yanınıza uğrayım. Önce işlerimi halletmem lazım."

Pınar umursamazca davranmaya çalışıyordu ama gözü-nün ucuyla adamı suzmekten de geri kalmadı. Tartışacak bir şey yoktu. Ona engel olamazdı. Dışarıya çıkmasına engel olamazdı. Zaten çok da istemiyordu. En iyisi onu kendi haline bırakmaktı. İyi bir dersi hak ediyordu. O zorba ve acımasızdı. Parasının gücünü kendi zevki ve çıkarları için kullanmaktan çekinmeyen canavarın tekiydi. Yüzünde onlarca bıçak darbesi olsa bile umursamazdı. Belki de bir arabayla çarpıp kaçarlardı. Birkaç kırk kemikle kurtulurdu. Belki de istediği olur. Acı dol bir ölüm onu beklerdi.

Kalbi sızlayınca elinden bıçağını düşürdü.

"Güle..." diye başladı.

"Mahaba Degan Amed!" dedi bir oğlan çocuğu. Pınar ona yeni lakı attı. Zeki bakışlı ve yakışıklı bir çocuktur. Güle... bu den adamı sevdiği belliydi. Onu tanımadığına göre dün gece kendisi yatacağı çıktıktan sonra tanışmış olmalıydılar.

"Mahaba Güle!" dedi Degan gülümseyerek. "Günaydın. Bugün nasılsın bakalım?"

"İyi... Herzu geleceğini. Sen de gelecek misin?"

"Belki sonra..."

"Gece yine satranç oynar muyuz?"

"Belki..."

"Bu sözler mahsustan yenilme ama? Ciddi bir maç yapalım?"

"Sen çok zekisin!" dedi adam gülerek. "Seni yenmek zor!"

"Gel ama tamam mı?"

"Tamam... Beni seninle yapacağımız maçtan ancak ölüm ayırır. Söz gelmeye çalışacağım!"

Pınar bu sözler üzerine dudaklarını sıkarak bakışlarını oğlandan ayırdı. Şu ölüm lafı canını sıkıyordu. Böyle kötü bir planın parçası olmak istemiyordu. Bir yandan da onun ne kadar iyi bir baba olacağını düşünüyormuştu. Öyle ansızın... Sebepsiz yere... Çocuğa karşı sesinde öyle güzel bir ton vardı ki Pınar daha önceden onun bu tonla konuştuğunu duymamıştı. Kendisiyle bile! Kısa zamanda ikili arasında iyi bir arkadaşlık kurulduğu belliydi.

Çocuk yanlarından uzaklaştıktan sonra Pınar sessizce yemeğine devam etti. Selma da giysilerini değiştirmek ve mayosunu almak üzere izin isteyip gitmişti. Sakince kahvaltısını eden Doğan ise genç kadına bakmıyordu. Pınar şimdi onun ezici bakışları olmadan daha rahat kahvaltı edebiliyordu. Genç adamla ilgilenmiyormuş gibi davranıyordu. Fakat aklı yine de adamdaydı. Onun tek başına oteli terk edip etmeyeceğinden idi.

"İşini daha erken bitiremez misin?" diye sordu birden.

Hadi bakalım! Bunu niye sormuştu ki? Şimdi de adam 'Neden?' diye soracaktı. Buna bir cevap bulması gerekecekti. İşin kötü

Beni cevabı kendisi de bilmiyordu ki! Adam kaşlarını yine hafifçe kaktırmıştı. Sakin bir duruşla, kızın korktuğu soruyu sordu.

"Neden?"

"Ne demek neden?" dedi Pınar öfkeyle. "Beni buraya istediğim dışarıda getiriyorsun! Sonra da bir paçavra gibi beni bir başıma bırakıp iki gün ortadan kayboluyorsun. Herkes bana yiyecek gibi bakarken yüzüp güneşlenmek ne zor biliyor musun sen?"

Adam keyifle güldü. "Tatlım... Dün hiç sıkılmadığımı, çok rahat olduğunu söylemiştin?"

"Yalan söyledim. Elbette varlığın canımı sıkıyor ama beni pıncıplak soyan bakışlardan da hoşlanmıyorum. Yanımda sen olursan hiç değilse bu bakışlar kesilir. Şimdi Selma da bugün benimle aynı durumda olacak."

"Saçma! İkiniz de güzel ve çekici kadınlarınsınız. Elbette bakışlar olacaktır ama sanırım kimse sizi rahatsız etmez!"

"Ben yine de yalnız kalmak istemiyorum. Müdürle ne işin varsa hallet ve yanıma gel! Bu komediden sıkıldım. Madem beş ay birlikteyiz, hiç değilse bana hak ettiğim değeri ver."

"Bunları söyleyen ben miyim?"

Adam gülmesini sürdürdü. "Bak sen! Bunları duyacağımı hiç düşünmezdim. Hoşlanmadığın bir şeyden kurtulmak için hoşlanmadığın bir adamdan yardım istiyorsun? Bir canavardan?.."

Bu sözü üzerine Pınar endişeyle adama baktı. Adamda hoşuna gitmeyen bir şey vardı ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyordu. "Buna 'Yağmurdan kaçarken doluya tutulmak' denir! Öyle değil mi?" diye alay etti Doğan.

"Aynen öyle! Aynı zamanda 'Denize düşen yılana sarılır' da diyebiliriz."

"Şimdi de yılan mı oldum?"

"Hem de en tehlikelisinden!"

"Bu iyi işte!" Adam peçetesiyle ağzını silip umursamazca bakmaya devam etti. Sonra kabul etmiş gibi başını salladı. "Peki Hasan Bey ile olan işimi kendisine devredeceğim. Sanırım o halledebilir. Ama cidden dışarıda yapmam gereken bir iş var."

En kısa zamanda gelip size korumalık yapacağıma söz veriyordum. İşim biter bitmez ge-

"Hayır" dedi Pınar aceleyle. Onun sözünü kesip sertçe çaldığı masaya bırakmıştı. Artık o da yemek istemiyordu. İştahı hiçe kaçmıştı zaten!

"Neye 'Hayır'?" diye hafif şaşkınlıkla sordu Doğan. Genç kadının ona bakan donuk gözlerindeki sıkıntıyı hissetti. Pınar bir şeyler söylemek ister gibiydi ama buna zorlandığı da belliydi.

"Gitme!" dedi sonunda Pınar yavaşça.

"Neden Pınar?... Sanki bugün otel dışına çıkmamı istemiyormuşsun gibi bir his var içimde?.." Sesi gizem doluydu. Yumuşaktı... Ama onun cevabını içtenlikle beklediğini gösterecek kadar da kararlıydı.

"Gitme işte!"

"Sebebini söylemedikçe yapabileceğim bir şey yok! Gidip kendime iyi bir gözlük almak istiyorum. Geçen gün kındı ve ben size korumalık yapacaksam bir gözlüğe ihtiyaç duyacağım. Çıplak gözle güneşe bakamam... Sonra başım ağıyor!"

"Ben de geliyim o zaman..."

Adam gülümsedi. "Şimdi endişeleniyorum işte! Sen de mi gelmek istiyorsun? Niye böyle davrandığını anlamadım? Sanki benim için endişeleniyor gibisin! Sevgilim gibi davranman hoşuma gidiyor tabii ki ama gerçeğin böyle olmadığını ikimiz de biliyoruz. Alt tarafı gözlük alacağım."

"Otelin mağazasında yok mu?"

"İstediğim gibi yok..."

"Sonra al... Yarın mesela! Madem iki gündür dayanıyorsun, bir gün daha dayan!"

Adamın onu dinlemeyeceği ve gideceği o kadar belliydi ki, Pınar iyice öfkelenmişti. Gururundan o kadar taviz verip onu korumaya çalışıyordu ama bu alçak adam dinlemeye bile yanaşmıyordu. Doğan'ın gülümsemesi yok olmuştu. Ciddi bir ifadeyle reddetti.

"Gitmem lazım..."

"Gitme..." Birkaç saniye sustu. Başka çaresi yok gibiydi. "Sana... Sana zarar verecekler!" diye fısıldadı.

Oh, nehayet söylemişti işte. Doğan ifadesini hiç değiştirmedii. Öyle ki Pınar onun zaten bunu bildiğinden şüphelendi. Ama biliyor olamazdı? Bu sakinliği her zamanki gibi kendisine güveninden kaynaklanıyor olabilirdi.

"Kimler?" diye sordu aynı sakinlikle.

"Dışanda bekleyen dört adam var... Bunlar profesyonel.. Ne yapacaklarını bilmiyorum ama bir şeyler yapacaklar. Kalıcı şeyler! Belki de yüzünü doğrayacaklar. Bilmiyorum... Ama gitme!"

"Beni mi bekliyorlar?"

"Evet!"

"Pınar... Şimdi bana dürüstçe cevap ver! Neden açıkladın şimdi bunu bana? Zarar görmemi çok istediğini biliyorum. Bunun seni memnun edeceği çok açıkken, neden şimdi söylüyorsun? Bana söylemeseydin istediğin şey gerçekleşecekti..."

"Belki..." dedi Pınar. Sesi titrek, gözleri ürkekti. "Ama sana güvenmiyorum. Bir şekilde kurtulman mümkün... Kurtulursan eğer bana ve aileme eziyet çektireceğini biliyorum. Onlar bunu başarsalar bile... Sen tanınmayacak bir halde olsan bile... Yine de sana bunu yapanları fark ederdin! Sonuç değişmeyecekti. Anlardın... değil mi?"

Genç adam omuz silkti.

"Belki anlardım... Belki de anlamazdım! Çok düşmanım var. Şansını deneyebilirdin?"

"Şansıma asla güvenmedim. Şanslı olsaydım seninle hiç karşılaşmazdım. Şanslı olsaydım beni sevmeni sağlardım ve ömür boyu sana işkence etmek için seninle evlenirdim. Ama hiçbir zaman şanslı olmadım. Erdem öfkenin esiri olarak aklını kaybeden insanlar gibi düşünüyor. Bize de zarar vereceğinin farkında değil. Ben istemesem de sana dayanmayı tercih ederim. Sonradan bizi mahvetme ihtimali yerine beş ay dışımı sıkabilirim. Nasılsa benim için artık çok geç. Artık o saf bakure kuz değilim. Sana beş ay dayanacağım ve sonra kalan günlerime seni terk edeceğim..."

"Demek öfkemden korktuğun için bunları açıkladın."

"Elbette! Senin için endişelendiğimi sanma! En yakınlarından birisiyle kalırsa bir kurşun göğüslerimi çok yaralardı. Tabii ki bu imkânsız! Sendeki kalp olduğunu biliyorum."

"Benim kalbimin seninkinden çok daha sevgi dolu olduğuna inanabilirsin Pinar. Ama ayakta kalabilmek için çok mücadele verdim. Zaman zaman ölebilmeyi çok istediğim anlar oldu. Hem de buna çok yakın zamanda bile istedim. Ne ya ki başka sorumluluklarım da var. Ecelimle ölemeyi istemiyorum ama sevdiğilerimi korumak için de elimden geleni yapmaya kararlıyım. Yaşamak istemediğim anlarda bile onlar için yaşamam gerektiğini biliyorum..."

"Se... sen... yaşamak istemiyor musun?" diye şaşkınca sordu.

Adam gülümsedi. "Zaman zaman... Hayatımı devam ettirmek için anlamı olan çok fazla şeye sahip değilim. Şimdilik elimdekilere tutunmaya çalışıyorum."

"Öyleyse... gitmeyeceksin?.. Değil mi?"

"Üzgünüm tatlım. Artık kesinlikle gitmeliyim!" Ayaga kalktı. Pinar'ın endişe dolu, sebepsiz yere kızarmış yüzüne baktı. Sonra yanına gelip şakağına küçük, sevimli bir öpücük kondurdu. "Merak etme! Beni uyardığın için artık seni sorumlu tutmam. Ama sevgilinin korkak bir erkek gibi davranmasını istemezsin, değil mi?"

"Aptallaşma! Korkak olup olmaman kimin umurunda?" diye inledi Pinar. Şimdi gözleri yalvararak bakıyordu. "Lütfen gitme!"

O giderken Pinar arkasından öylece baktı. "Lütfen gitme!" diye itiraz etti yine içinden. Kalbini saran sızıya hazırlıklı değildi. Arkasından koşup onu durdurmak ve durdurmamak arasında bocaladı. Kararını verinceye kadar Doğan gözden kaybolmuştu bile!

Doğan öfkeliydi. Öfkesi kendisine tuzak kuran adamlara değildi. Pinar'ın gerçekleri açıklamasına şaşırmıştı elbette. Onun kendisini uyaracağını hiç düşünmemişti. Uyarmasına memnun olmuştu. Fakat neden uyardığını gayet güzel bir dille açıklayınca memnunluğu gizli bir öfkeye dönüşmüştü. Onun kendisi

endişelenmediğini, üzülmediğini anladığında öfkesi git-gide kabarmıştı. İçindeki saf bir yan, belki de Pınar'ın da ondan zamanla hoşlanabileceğini düşünüyordu. Bu kadın söz konusu olduğunda bütün sağduyusu, mantıklı düşünceleri yok oluyordu. Onun ilk erkeği olması sıfatıyla ve biraz da sevişmelerinde istemese de kendisine karşılık verişinde başka duygular aramıştı. Fakat Pınar'ın ondan zerre kadar hoşlanmadığı ve hatta nefretinin her dakika arttığı meydana çıkmıştı. Her şeyi söylemesinin tek sebebi demek ki abisi ve anne-babasına zarar vermemesini istemesiydi? Akıllıca olduğunu kabul etti. Serinkanlı bir kadının mantıklı düşünceleriydi!

Otelin serin ana binasından çıkarken, etrafına bakındı. Silahını alma gereğini görmemişti. İleride bahçe kapısının karşısındaki ana yola park etmiş bir araba gördü. Camları siyah renkli bir Mercedes'ti. Hızlı adımlarla yürüdü. Kendisine selam veren güvenlik görevlisine kısaca başını salladı. Yoldan geçen arabaları kontrol ederek karşıya geçti. Arabaya yanaşınca, ön kapı açıldı. İçinden nerdeyse kendi yapısında bir adam çıktı. Siyahlar içindeydi. Giysileri kumaş pantolon ve gömlek olacak şekilde sadeydi. Siyah gözlüklerinin ardından ifadesiz bir yüzle onu süzüyordu.

Yanına yaklaştığında "İyi günler efendim!" dedi adam.

"İyi günler!" diye mınıldandı Doğan. Adamın açtığı kapıdan arka koltuğa geçti. Ön koltukta sakallı, kırk yaşlarında bir adam daha vardı. Sakalına rağmen oldukça yakışıklıydı. Üstelik sakalının kenarından da ince bir yara boğazının kıyısına ulaşıyordu. Onun üzerinde de diğerine inat beyaz kıyafetler vardı. Kendisi binince adam dönüp elini uzattı. Bu arada siyahlar içindeki şoför de arabaya binmiş, yavaşça arabayı hareket ettirmişti.

"Nasılsın Doğan?" dedi gülümseyerek.

"Sağ ol Kemal... Görüşmeyeli çok oldu. Sen nasılsın?"

"İyidir... Tam dört yıl oldu. Şimdi bir kızım var."

"Biliyorum. Eşin doktormuş?"

"Evet... Vaktin olsa sizi tanıştırdım?.."

"Belki sonra... Önce işimizi halledelim. O meselevi ne yaptınız?"

"Benim işiğin gibiydi Ahmetler! Bizim av önce danda
günümüzde. Artık işiğin gibi... Ayoklarına yememdi. Ben
günümüzde... Her yıl ihale ettikler. Canlarını fazla yab
dandaymış. Ayoklarına yememdi. Ayoklarına yememdi. Ayoklarına yememdi.
Ayoklarına yememdi."

Doğan gülmüştü. Bu adamı çok eskiden gizli ve tehlikeli işle
yapmış gündemden sanıyordu. "Eski taktiklerine devam ediyor.
Sanırsın" dedi ona dönüp.

"Eh... Bu iş yapıcılar çok! Eline silahı alıp iki gari
baru kurulumlarında kendilerini hemen dünyanın en kaba
dayı adamları sanıyorlar. Bilseler ki benim ve benim gibiler var,
emrim düşüş nakış kursuna katılırlardı!"

"Sanırım onlar için yine de ümitlenebilirsiniz. Terzimin aldığı
parayı bilselerdi başka iş yapmalarına gerek kalmazdı!"

"Onları ne yapacaksın?"

"Sadece konuşacağım. Artık eskisi gibi değilim. Küçük ve
şıret bir hanımefendi yüzünden kalbim yumuşamaya başladı.
Canp değil mi?"

"Benim kızımın altındaki kirli bezi değiştirmem kadar ga
rip olamaz."

"Söylesene... Karın senin gibi birine nasıl dayanıyor? Dağda
horlaman yüzünden hep yerimiz belli olurdu."

Adam kıkırdadı. "Güzel günlerdi değil mi? Karın horla
mamı engellemek için beni zorla ameliyat etti. Kendi aları za
ten... Şimdi horlama falan yok. Zavallı yavrum benim. Ayrıca
beni hâlâ devlete ihale ile yiyecek veren bir müteahhut sanıyor.
Arada ortadan kaybolduğumda da bu yüzden çok şaşmıyor!"

"İyi düzen kurmuşsun?"

"Ya sen?"

"Ne olmuş bana?"

"Evlenecek misin?"

Doğan bir kahkaha attı. Gözleri parlamıştı. "İnanır musun,
evlenme teklif ettiğim ilk kadın, teklifimi reddetti. Yalandan
bile olsa kabul etmedi!"

"Şaşmadını. Sana kim dayanır ki? Huysuzun tekisindir. Ay-
sen, Akın, Tamer ve Tahir... Gördüğüm en yakışıklı adam-
larız. Kadınlar sizin gibilerden korkarlar. Her zaman onları
aldatabileceğinizi veya başka kadınların pençelerini size geçir-
meye uğraşacaklarını düşünürler. Bir kadın, sizin gibi adam-
ları sadece kendine bağlayabilecek kadar güzel olabileceğine
hiçbir zaman inanmaz!"

Doğan gülümseyerek başını salladı. "Seni biri bağlamış ama?."

"Evet... Öyle oldu. Ama dostum, ben sizin gibi değilim."

"Ne varmış bizde? Bak, Tamer bile bir Yunanlı güzele ka-
pıldı. O da en az benim kadar çapkındı. Artık uslu ve yumu-
şak bir koca oldu. Akın desen, o da harika bir kadınla beraber.
Tahir başka bir alem... Görülebilecek en güzel şansının gözle-
rinde kayboldu!"

"Onlar hakkında hâlâ şaşkınım zaten. Şu bir gerçek ki bi-
zim gibi tehlikeli erkekler aslında iyi bir koca oluyorlar. Ben de
çok değiştim. Karımı seviyorum. Çocuğumu da... Eşimi asla al-
datmadım. Evli olmak ise çok güzel!"

Araba henüz yapım aşamasında olan ama terk edilmiş gibi
duran bir otel inşaatının içine girdi ve durdu. Bekçi bile yoktu.
Çevre yeterince ıssızdı. Herhalde bu inşaat yarım kalmıştı. Doğan
kapısının açılmasını beklemeden araçtan indi. Etrafına bakındı.
Sonra önden giden iki adamın arkasından yürümeye başladı.
Molozların arasından sakın bir tavırla geçti. Sonra dört tarafı
kapalı bir odaya girdiler. Odanın kapısı bile yoktu.

Sağda solda birkaç paslanmış sandalye vardı. Eskiden çalı-
şan işçilere ait olduğu belliydi. Masa da vardı ama bacakların-
dan birisi kırıktı. Öne doğru meyil etmesin diye altına tuğla-
dan destekler konmuştu.

Gözleri ortada yan yana oturan dört adama kaydı. Arka-
larında iki koruma, elleri bellerindeki silahlarında, onların ba-
şına dikilmişti. Sandalyeler tozluydu. Belli ki temizlenmesine
bile gerek duymadan yakaladıkları adamları üzerlerine oturt-
muşlardı. Hepsinin de elleri ve ayakları Amerikan tarzı plastik

kelebeklerle bağlanmıştı. Üstleri başları tozluysa. İte kaka tınladıklarını anladı.

Dört kişi ise artık korku ve endişe ile bu yeni gelen adama bakıyorlardı. Adamın uzun boyu ve kaslarla kaplı bedeni sanki tüm izbe odayı doldurmuştu. Beyaz keten pantolonu ve siyah rengi tişörtü ile çok yakışıklı olmasına rağmen o koyu yeşil gözlerde gördükleri bir şey hepsinin yüreğini ağzına getirmişti. Arkadaki korumalar bile içeriye giren adamın dehşet verici görünüşü ile ürperip, daha saygılı bir pozisyon almışlardı.

Doğan ellerini ceplerine sokarak dört adamın önüne geldi. Hiç konuşmadan yüzlerine baktı. Kaşları çatıldı, yüzü sertti. Yeşil gözleri sakın gözükmesine rağmen, esnek vücudu her an üstlerine atlayacakmış gibi gergindi.

"Siz benim kim olduğumu biliyor musunuz?" diye sordu aniden. Sesi çok sakindi. "Sen! Cevap ver bakayım!" Sert ve soğuk sesi, başıyla işaret ettiği ikinci sıradaki adamı yerinde zıplattı.

"Do..Do..Doğan Bey!" dedi kekeleyerek. Dudağını kıyısında kurumuş bir kan sızıntısı vardı.

Kemal bir kahkaha attı. "Bak dostum?.. Lakabın çok komik ama seni herkes tanıyor! Sen daha söylemeden senin Dodo olduğunu hemen anladılar!"

Doğan cevap vermeden bakıyordu. Bu sefer en baştaki adam hayretle yutkundu. "Siz... Siz Dodo musunuz?" Sesi korku doluydu.

"Elbette o Dodo!" diye gürlledi Kemal. "Bu lakabı da sizin gibi titreyen korkak itler sayesinde aldı! Ahmaklar!.. Kime bu laştığınızı bir bilseniz?"

"Efendim... Yalvarırım size! Biz... Biz bilemezdik! Sizi daha evvel hiç görmemiştik! Bizim için alelade bir işti sadece!"

"Sizi Erdem mi tuttu?" diye soğuk bir sesle sordu Doğan.

"Onu tanımıyoruz. Bir aracı sayesinde bu işi aldık! Biz kendisini de hiç görmedik!"

"Ne istediler peki sizden?"

"Sizi... Sizi dövmemizi... Yapabilirsek yüzünüzü yüzünüzü tanımayacak hale getirmemizi..."

"Yeter... Siz ne biçim insansınız? Sizde hiç mi delikanlılık yok? Sersemler! Bu işler sizin gibi amatörlerin sandığı kadar kolay mı sanıyorsunuz? Bir gün karşınıza daha güçlü bin çıkar ve yok olur gidersiniz! Tıpkı şimdi olacağı gibi!"

"Doğan Bey... Lütfen!.. Bizi bırakın! Allah şahidimdir bir daha yapmayacağım..." dedi birisi.

"Çok geç!" diye mırıldandı Doğan.

"Dodo Bey lütfen?.." Diğerinin yalvarışı daha acıklıydı.

"Bunları ne yapalım?" diye sordu Kemal

"Sen ne yapmayı düşünüyordun?"

Kemal adamlardan birisinin bacaklarının arasından sızan ıslaklığa baktı garip garip. "Ben ayaklarını çimentoyle dondurup denize atma taraftarıyım. Daha garanti!"

Doğan gülümsedi ilk kez. "Eski tekrüklerini seviyorum. Bu güzel fikir! Balıklara yem olsunlar. Ama denize atmadan önce dizlerine birer tane sıkın. Böylece tanımadıkları insanların hayatları ile oynamanın ne demek olduğunu kısa bir süre için de olsa öğrenmiş olurlar!"

"Elbette!"

Kocaman adamlar çocuk gibi ağlayıp sızlamaya başlamışlardı. Çoluk çocukları olduğunu söylenip bebek gibi dudak büzüyorlardı. Doğan acımasız bir tavırla onları seyretti. Çok kararlı bir hali vardı. Sonra kısa bir nefes alıp arkadaşına döndü.

"Vazgeçtim... Böyle işime yaramazlar." Adamların önüne biraz daha yanaşıp devleşti sanki. "Dinleyin beni! Hayatınızı bağışlayacağım. Ama bir şartla! Gidecek ve bu işi organize edenlere Dodo ile muhatap olduklarını anlatacaksınız. Sizi nasıl biliyorsam, diğerlerini de bileceğim. Benim her yerde gözüm ve kulağım vardır. Bir şekilde karşına çıkan herkesin canını okurum. Sizi serbest bırakıyorum çünkü onları uyarıyorum. Anladınız mı beni? Yeniden Dodo olmak istemiyorum."

Beni buna zorlamayın! Hepinizi tek tek yeniden bulmamla ne dece yarım günümü alır!”

Sesi tok ve acıbaıydı. Korkutucu ve ısıık gibiydi. Kimsel gıı lırmıdı. Bu adama hayılıyordu. Gençken de böyle korkutucu ve yumuşadığını düşünmekle hata yapırmıştı. Tıpkı eskiden gülmek

“Anladınız mı beni?” diye keskin bir sesle sordu. Adamın hepsi de aceleyle ve korkuyla başlarını sallamıştı. Adamı kadasına döndü. “Şimdi gidelim. Bunları da bırakın... Oteldeki casusun ismini öğrendiniz mi?”

ONUNCU BÖLÜM

Pınar, son bir saattir sık sık yaptığı gibi, başını yine giriş tarafına çevirip ortalığı kontrol etti. Havuz kenarında şezlonga uzanmışlar güneşleniyorlardı. Otelin büyük havuza açılan kapısından girenleri süzdü. Selma'ya belli etmemeye çalıştığı için dikkatini o tarafa fazla veremiyordu. Gideli iki saatten fazla olmuştu. Selma'nın denize gitme önerisini, surf adamın gelişini kontrol etmek için reddetmişti. Öğleden sonra gitmek üzere anlaşmışlardı. Doğan'ın da geleceğini, onu beklemek istediğini söylemişti. Ve bu yalan da değildi.

Aslında adamdan çok, ona doğru telaşla koşturacak otel personellerini bekliyordu. Üzgün ve acıyan bir halle gelecekler, nişanlısı Doğan Bey'in bir kaza geçirdiğini söyleyeceklerdi. Tabii ki içerik hakkında bir şey söylemeyeceklerdi. Bilmedikleri için veya kızı üzmemek için öyle yapacaklardı.

Ama en azından Doğan'ın durumdan haberi vardı. Giderken tek başma gidecek kadar aptal değildi ya? O da birkaç adam ayarlardı herhalde? Yine de bu adama güven olmazdı. Cesaret gösterecek aptallığı da tutabilirdi. Bu oteldeki hiç kimseyi işe dâhil etmek istemeyebilirdi. Nedense Doğan'ın bakışlarındaki o tehlikeli pırıltılar, onu huzursuz ediyordu. Bakışlarının arkasında da sanki gizli bir anlam vardı. Sanki ben her şeyi biliyorum gibi bakıyordu. Ona gerçeği söylediği için rahatsız değildi. Kendince doğrusunu yapmıştı. Söylediği sebeplerden dolayı onun kendisini korumasını istemişti. Yoksa onun için endişelendiği falan yoktu... Bu telkin kendisini rahatlatıyordu.

Hâlâ gelen giden yoktu! Endişesi artmaya başlamıştı.

"Doğan Bey ile ne kadar zamandır tanışıyoruz?" diye sordu Selma. O da bu güzel kadındaki hafif huzursuzluğu

hüsnütuşşin Pınar salın götürmeye çalıştı. Kocası, maddi olarak kadınlara karşı davranıştı. Bu çok canınaydı.

"Fazla olmalı" dedi. Ama süresini açıklamadı. Pınar, bu sözünü her zaman "Bak"

"Ben üç yıldır tanıyorum. Annemle babam işi diyor. Evli olduğumla benim şahidim olma nezaketini gösterdi!"

"Sen evli misin?" diye ilgiyle sordu Pınar. Bunu bilmeyenler için Kadının elinde bir yüzük olan görmemişti. Selma'nın yüz bulutlanınca cevabı hemen tahmin etti.

"Boşandık!" dedi kadın kısaca. "Anlaşamadık..."

"Neden?"

"Evliikten beklediklerimiz farklıydı. Kocam benim gözleminin içine hiçbir zaman Doğan Bey'in sana baktığı gibi bakmadı. Beni sevdiğini hiç sanmam. Serdar, kimseyi sevmeyen kadar bencil ve kendisini seven bir insandı."

"Bencillik konusunda bence tüm erkekler aynıdır."

"Öyle mi?"

"Elbette! Hepsi kendilerini evrenin merkezi sanırlar. Dedikleri her şeyi harfi harfine yaptığımız sürece onlara âşık olduğumuza inanırlar. Fakat baş kaldırırsak feminist deyip hemen bizi uyuşmaz ilan ederler. Erkekler özgür ve zeki kadınları fazla sevmezler"

"Şey.. tecrübeli... gibisin! Çok erkek tanıdın mı?"

"Yeterince..."

"Doğan Bey'den önce mi?"

"Evet! Hepsi de sersemün tekiydi. Politika ve bilim konuşabiliyor olmamız onları rahatsız ediyor..."

"Doğan Bey'i değil... Evlenmeden önce birkaç gece uzun uzun konuştuğumuzu hatırlıyorum. O harika bir insan. Konuşmaktansa dinlemeyi seviyor..."

Pınar cevap vermedi. Adamın bu özelliğini fark edecek kadar uzun süre onunla kalmamıştı ama anlaşılan Selma ile bu dönem yakınlaşmışlardı. Böyle uzun konuştuklarına göre?

"Zengin bir ailedensin herhalde?" diye sordu Selma.

"Fena değil." diye fazla açıklamadan cevap verdi Pınar.

"Erkek arkadaşlarına ses çıkarmıyorlar mıydı?"

"Hayır! Ben de biraz inatçıyım galiba. Hem sanırım aileme pek söz hakkı tanımadım."

"Şey... Onlarla? Onlarla?.." Sorusunu bir türlü soramıyordu. Pınar ne demek istediğini anlamıştı. Umursamaz görünmeye çalışarak iffetini korudu.

"Hayır. Hiç birisiyle yatmadım." Gülümseyerek dudak bükte. "Dediğim gibi, hepsi de sersemin tekiydi. Sadece eğlence. Kolay yönlendirilebilirlerdi. İstemediğim hiçbir şey olmadı. Kendimi korumayı becerdim. Ta ki..." Gözleri karşılaştı. Ona Doğan hakkındaki gerçekleri söyleyebilir ve adama karşı olan hayallerinin yıkılmasını sağlayabilirdi. Hayranlığını yok etmek iki dudağının ucundaydı.

"Doğan Bey'e kadar mı? Merak etme... Utanacak bir şey yok. Aynı odada kaldığınızı biliyorum zaten. Artık böyle şeyler çok normal."

"Şey... Benim için değil."

"Tabii sizin özeliniz. Belki de diğer yatakta yatmayı kabul etmiştir?.." diye nazıkçe mırıldandı Selma.

Pınar çapkınca gülümsedi. "Etmedi..." diye mırıldandı.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Selma omuz silkti. "Neyse! Zaten nişanlısınız. Erkekler beklemiyorsa kadınlar niye beklesin? Nasılsa evleneceksiniz!" Onun da gözlerinde çapkın bir bakış belirmişti. "Seks yapmak güzel. Öyle değil mi?"

"Evet!" dedi Pınar istemese de! Fena değildi... Aslında... Kimi kandırıyordu? Çok zevkli olduğunu kabul etti. Dün gece sevişmişlerdi. Doğan ona sadece arkasından sarılmış ve göğüslerini hafifçe okşarken uykuya dalmıştı. Yine de bir an için sevişeceklerini düşünüp heyecanlanmıştı.

"Nişan yüzüğünüz niye yok?"

Pınar dudağını ısırıp gizlice. Bu sorunun geleceğini de biliyordu ve Allah'tan önceden bir cevap hazırlamıştı.

"Evlilik karar vereli çok olmadı. Doğan Bey'in bu kadar güzel bu yüzük alması dendi. O yüzden acele ettiler."

"Sadece çok iyi kuyumcular var."

"Çorcuğun gibi iyi çok. Bir araya gelip çok iyi kuyumcular çok zor. Zaten benim için o kadar önemli değil."

Selma neyle kükünladı. Gözleri parlamıştı. "O kadar iyi değil. Bu adamla evlenerek ölüm benim de umurumda değil. Ne pahasına! O benim gördüğüm en nazik ve yakışıklı adam. Çok da iyi ruyetli. Bana Ankara'daki şirkette iş teklif etti. Senin kabul edeceğim. Başınmanın sıkıntısını atmam için bu verende çalışmam lazım!"

"Sen Ankara'da mı çalışacaksın?"

"Evet. Zaten orada okudum ve orada evli kaldım. Boşandım. Sonra evi değiştirdim ama annemle babamın yanında kalmaya da ruyetim yok. Yine dönüp hayatıma devam edeceğim."

"Ben de Ankara'da okuyorum. Seninle arada görüşürüz."

"Gerçekten mi? Ne güzel! Seninle yeniden görüşmek istenim. İn de.. evlenince ne olacak? Doğan Bey? Onun işi.."

Ne olacağını zaten Pınar da tam bilmiyordu. Zaten evlenmeyeceklerle göre! Fakat beş ayın son üç ayı Ankara'da olması lazımdı. Doğan bakanız demişti. Bu yüzden daha ne olacağını hiç tahmin edemiyordu. Fakat karan kesindi. Doğan Bey'in pis zevkleri için okulunu bırakmaya hiç niyeti yoktu.

"Bir orta yol bulacağız sanırım. Daha üç senem var!" diyerek geçti.

Meyve suyundan bir yudum alıp başını yine girişe çevirdi. Hayır, bu Doğan denen sersem hâlâ ortada yoktu. Gittikçe endişelenmeye başlıyordu. Nerede kalmıştı? Başına bir şey mi gelmişti? Ne inatçı adamdı! Ona tehlikeyi haber vermişti ve o kendisini bir kovboy gibi tehlikenin ortasına atmıştı. Ondan nefret ediyordu. İğrenç herifin tekiydi.

"Affedersiniz!" diyen bir ses duyunca başını kaldırdı. Yanında uzun boylu bir adam vardı. Bıyıklı ve sert bakışlıydı. Dudaklarındaki zoraki gülümsemeye rağmen ciddi bir şey konuşacak

Pınar birden içinin huzursuzlukla dolduğunu hissetti. "Bir dakikanızı alabilir miyim Pınar Hanım?" diye sordu adam ona. Koyu kahverengi gözlerinde bir uyan vardı.

"Ne hakkında?"

"Doğan Bey hakkında!"

Pınar yüzündeki bütün kanın çekildiğini hissetti. Telaş etmeye çalışarak ayağa kalktı. "Doğan'a bir şey mi oldu?"

"Hayır efendim..." Gözleri çekinikçe etrafta gezinirken biraz uzaklaşmıştı. Selma'nın duyamayacağı bir mesafeye, daha kuytu bir yere çekmişti genç kadını hareketiyle. Pınar ona yaklaşırken birden bu adamın kim olduğunu anladı. "Ne yazık ki Dodo çok iyi..." diye mırıldandı adam.

"Siz kimsiniz? Dodo da kim?"

"Onun hakkmda hiçbir şey bilmemeniz normal... İki gündür birliktesiniz zaten. Aslında biz de bilmiyorduk. Bilseydik daha dikkatli davranırdık veya bu işe hiç girmezdik!"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Ben Erdem Bey'in adamuyım. Otele girip sizi izlemeye başladım ve ona rapor verdim. Ne yazık ki kimliğim açığa çıktı. Birazdan gitmek zorundayım. Dodo her şeyi biliyor!"

"Dodo dediğiniz kim? Söyler misiniz? Doğan mı yoksa?"

"Elbette! Onu bizim camiadan herkes tanır. Devletin bir zamanlar sağ kolu, zor işlerdeki resmi eli, imkânsız işlerin adamı! Onun Doğan Dorukan değil de Dodo olduğunu bilseydim bu işe hiç girmezdim. Ne yazık ki artık çok geç! Hayatım tehlikede!"

"Neden Dodo? Ne biçim isim bu?"

"Herkes adının ilk hecelerinin tekrarı olduğunu veya çok korkan insanların adını kekeleydiği zaman bu lakabı aldığı konusunda değişik şeyler söylüyor. Birkaç sene önce emekliye ayrılmasına sebep olan korkunç bir kaza geçirdiğini duymuştum. O bizim meslekte tehlikeli bir ilah ama artık emekli... Galiba Erdem Bey uyuyan canavarı uyandırdı."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"O beni ve dışarıda bekleyen dört adamı öğrendi..."

Pınar dışarıları vardı. Öğrendiğini biliyordu ama ona kimisi söylemedi. Fakat içindeki bu adamdan haberi yoktu. Kendisi bahsettiğine emindi.

"Evet," diye başladı ama adam çok endişeliydi. Erdem'e deyletişen hakikatı yeniden ona dönmüştü.

"Onun bir yerde adamı vardır. Sanırım sizin veya benim için bir işi yaptırmış olmalı. Fark etmedim ama ben de onun için bekleyen adamlardan haberi olmuştum. Onun kızıyla yakalanıp yakındaki bir yere götürmüş. Biraz sonra onu öldürmekten vazgeçip saldığını öğrendim. Söylediğine göre hayatlarını bağışlaması karşılığında herkesi uyarmış."

"Ne... Ne demek istediğinizi anlamadım? Kapının önündeki adamları bana Erdem söyledi. Gece geç saatteydi. Hem onlardan haberi olup onları ele mi geçirmiş?" İçinde bir öfke yükseliyordu.

"Evet. Sanırım istihbaratta adamları var. Bu çok normal. Onu tanıyor olsaydık tahmin ederdik tabii! Ama Dodo olduğunu bilmiyorduk. Yıllarca istihbaratla birlikte çalışmış bir adam o. Normalde bu tip kimlikler gizlidir ama olayın bir daha tekrar etmemesi için açıkça kim olduğunu söyleyip sizinle ilgili herkesi tehdit etmiş. Kahretsin... Üzgünüm ama o engellenemez. Bu yüzden ben de birazdan gideceğim. Ne yazık ki ondan kurtulmanız için yapabileceğimiz hiç bir şey yok! Size yanınızda gelmenizi teklif bile edemiyorum!"

Pınar sinirle dişlerini sıktı. Bir de bu Doğan denen sersem için endişelenmişti. Bir de onun için fedakârlık yapıp dışındaki adamları haber vermişti. Aslında onun her şeyden haberi vardı ve kedinin fare ile oynaması gibi onunla oynamıştı. Lanet olası canavar! Ondaki ölesiye nefret ediyordu. O anda yanında olsa üzerine atlayıp gırtlığını sıkabilirdi.

"Üzülmeyin..." dedi öfkeyle. "Zaten gelmezdim. Erdem'e de söyleyin, bu işin peşini bıraksın artık. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Onun yüzünden her şey mahvolacak. Doğan zaten birkaç ay sonra beni serbest bırakacak. Ben kendi pozisyonumu kabullendim. Onun bana yardımını şimdilik istemiyorum..."

"Emin misiniz?"

"Evet... Siz de bir an önce gidin buradan..."

Adam uzaklaşınca yine yerine döndü. Sessiz ve öfkeliydi. Selma meraklı gözlerle kendisine baktı. "Ne olmuş?"

Yeniden şezlonguna uzanan Pınar, öfkesinin sesine yansımasına dikkat ederek başını salladı. "Hiç... Ağabeyimin bir arkadaşı... Ona bir mesaj iletmek isteyip istemediğini sordu. Ben de gerek yok dedim. Nasılsa telefon diye bir icat var!"

"Senin ağabeyin de mi var?"

"Evet... O da diğer tüm erkekler gibi sersemin tekidir. Aslında ona biraz kızgınım. Özel sebeplerden dolayı birkaç gündür konuşmuyorum?"

"Ya!" Selma fazla üstelemedi. Sonra gülümseyerek işaret etti. "Bak, Doğan Bey geliyor işte! İşini çabuk bitirmiş!"

Genç adam üstünü değiştirmişti. Altında deniz şortu, üstünde düğmeleri göğsünün yarıma kadar açık krem rengi bir gömlek vardı. Havluyu bir eline almış, diğer elinde de bir kitap tutuyordu. Yüzünde tembel bir gülümseme ile yanlarına yanaştı. Kara gözlükleri arkasından bakıyordu. Güzel yeşil gözleri gözlükmediği için ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Pınar da kendi gözlerinde bir gözlük olmasını arzuladı. En kısa zamanda bir gözlük alıp ona karşı olan düşüncelerini ve nefretini böyle ustaca gizlemeliydi. Sonra niye gizlemesi gerektiğini anlamadığı için bu fikirden vazgeçti. Gözlükle ilgisi yoktu. Ondan ne kadar nefret ettiğini her fırsatta göstermek zevk olacaktı.

"Denize gideceksiniz sanıyordum?" dedi genç adam yumuşak bir sesle. Gölgede kalan şezlonglardan birisine kitabıyla havluyu atıp, rahatça oturdu. Tam da Pınar'ın yanına!

"Pınar sizi beklemek istedi..." diye safça açıkladı Selma. Tabii Pınar bu açıklamadan hiç de memnun kalmadı.

"Öyle mi?" dedi adam bu cevabın altındaki ifadeyi anlamadan. Parmağının ucuyla gözlüğünü gösterdi. "Nasıl, beğendin mi Pınar?" dedi keyifli bir sesle. "Çok güzel modeller vardı. Senin gözlüğün nerede?"

"Evde kaldı!" dedi Pınar sığuk bir sesle. "Nedenini biliyor
sun tabii!" Adamın kaşları kalktı.

"Anladım.. O halde yarın yola çıkarken sana da bir
alalım."

O sırada Selma ince ve güzel vücuduyla ayağa kalktı. "Ben
dayanamayacağım.. Az sonra akşam yemeği niyetine pism
olarak annem beni sunacak size! Gidip yüzmek istiyorum
len var mı?"

"Birazdan!" dedi Pınar. Önce bu rezil herifle konuş
lıydı. Onun alımlı vücuduyla havuza girmesini seyretti. Sonra
Doğan'a baktı. Adam ise Selma'nın çekici vücuduna bakaca
ğına Pınar'ı seyredivordu. Yüzünde sevimli bir gülümseme
yardı. Pınar'ın içi burkuldu. Bu doğru olabilir miydi ki? Bu ka
dar sevimli gülümseyen bu adamın Dodo denen o canavar ol
ması mümkün müydü?

"İşlerini hallettin mi?" diye sordu kinayeli bir sesle.

"Evet... sayılır."

"Gözlük almaktan başka ne yaptın?"

"Fazla bir şey değil!"

"Dışanda seni bekleyen adamlara ne oldu?"

Adam güldü. Bembeyaz dişleri gerçekten göz alıcıydı. "İnan
bana dışanda bana kötülük etmek isteyen kimse yoktu! Boşuna
endişelenmişsin!"

"Burada dur bakalım. Ben senin için endişelenmedim. Ken
dim için endişelendim..."

"Bunu biliyorum. Rahat ol. Sana kızgın değilim!"

"Adamlara ne olmuş peki?"

"Bilmem!" Umursamazca omuz silkmmişti.

"Sen yalancının birisin..." dedi öfkeyle. "Dün gece yatağa
geldiğinde her şeyi biliyordun değil mi? Telefonlarımı dinle
yordun? Beni ahmak yerine koydun? İçinden bana kıs kıs gü
lüyordun! Sen tanıdığım en adi adamsın! Benimle oynadın!
Her şeyi bildiğin halde bilmiyormuş gibi yapıp beni denedin!"

"Evet, ama hiç değilse gerçek niyetini öğrendim! Bu ikimiz
için de iyi olmadı mı?"

199

"Senin için iyi oldu. Keşke suratını lime lime edebilselerdi! Böylece aynaya baktığın her an benim yüzümü hatırlardın!"

"Senin yüzünü hatırlamam için yüzümün parçalanmasına gerek yok tatlım. İnan bana yüzün sürekli gözümün önünde zaten!"

"Bana böyle bir anda bile saçma iltifat etme çabanı anlayamıyorum! Burada ciddi bir konu konuşuyoruz!" dedi Pınar esefle..

"Ben de ciddiyim zaten!" Gözlüğünü çıkardı ve uzanıp anasının güzel suratını iki avucuyla tuttu. Karşı koymasına bile fırsat vermeden öfkeli dudaklarına yumuşakça bir öpücük kondurdu. Pınar şaşırmıştı. Gözlerini kırptırdı. Tüm öfkesi bir anda yok oluverdi. Ne biçim bir adamdı bu böyle?

"Yapma şunu!" dedi sesini kızdırmaya çalışarak. Her ne kadar öfkeliyse de ona bir şey olmadığı için rahatladığını hissediyordu.

"Çok güzelsin... Gece olmasımı sabırsızlıkla bekliyorum. Bu gece beni kollarına alacaksm değil mi?" Sesi keyifli, gözleri çapkındı. Pınar onun keskin erkeksi dudaklarına göz attı. Bu kadar nefretine rağmen içinde aniden bir arzu kabarmıştı. Bu ne iğrenç bir durumdu!

"Sen pis bir serserisin!" deyip başını kaçırmaya çalıştı. Ama Doğan ona aldırmadan yeniden uzandı ve iri ellerinin arasındaki güzel yüzü bu sefer daha uzun öptü.

"Öyleyim... Ama değişeceğim herhalde... Sanırım çok değişeceğim..." dedi yavaşça. Gerçekten de çok ciddi ve düşünceli görünüyordu.

Pınar nefesini tutmuştu. Açık havada ona ilk kez bu kadar yakındı. O gözlerin yeşilliğine inanamıyordu. İçindeki değişik dokuları bile görüyordu. Kalın kaşları altında parlayan birer mücevher gibiydi. Bakışlarını kaçırdı.

"Ben de biraz yüzeceğim..." dedi soğuk bir sesle. Araya kalktı. Sonra kararsızca duraladı. Onun kızacağını biliyordu ama yine de söyledi. "Senden bir şey istiyorum."

"Öyle mi? Neymiş?"

"Erdem'e dokunmayacaksın!"

"Bunu neden yapayım?" Sesinde Erdem için planın düğü belliydi. Pinar onun Erdem'e kızgın olduğunu ve bu kın nuda (ndan) hesap sormaya kesin niyetli olduğunu anladı. ticede Erdem bu çabaları aslında Pinar için gösteriyordu. Genç kadın onun kendisi yüzünden Doğan tarafından cezalandırılmasını istemezdi.

"Benim için!" Kaşlarını hafifçe kaldırdı. Sesinde meydan okuyan bir tavır vardı. "Ya da şöyle söyleyeyim. Gece seni gelleyemem. Ama iyi bir seks istiyorsan... dediğimi yapacağını Anlatabildim mi? Erdem bunları benim için yapıyor. Bence çok cesurca! Her ne kadar yöntemini onaylamıyorsam da Dodo'ya karşı koyduğuna göre birazcık korunmayı hak ediyor!"

Doğan'ın kaşları kalktı. Yüzu hafifçe gerildi. Lakabını Pinar'ın biliyor olması hoşuna gitmemişti. Sıkı dişleri arasında homurdandı. "Dodo da kim?"

"Ben bilmem! Son sözüm bu! Sana bu gece iyi davranmanı istiyorsan... ona karışmayacaksın! Yoksa kollarında vahşi bu kedi gibi çırpınırım!"

"İyi pazarlık yapıyorsun? Demek bu adamı bu kadar seviyorsun?" diyen Doğan'ın sesi çok garipti. Kızmuş olduğu belliydi. Genç kadının Erdem'i koruması belli ki hiç hoşuna gitmemişti.

Pinar başını gururla dikti. "Hem de çok! Sen bunu anlayamazsın!"

Genç adam gözluğunu gerisin geri taktı. "Pekâlâ!" dedi şez-longa uzanırken. "Dediğin gibi olsun! Ama bu iki oldu! Bir daha böyle bir salaklık yaparsa ne olur bilmem. Onunla yine konuştuğunda bunu iyi anlamasını sağla. Ayrıca Dodo kim onu da bilmiyorum!"

Pinar havuz kenarına doğru giderken gülümsedi. Kendisini serin sulara bırakıp Selma'ya doğru yüzerken halinden memnundu. İlk kez ona karşı açık bir savaşı kazanmıştı. Yaptığı fedakârlık büyüktü ama olsun! Zaten ne yaparsa yapsın onun kucagında kendiliğinden arzulu bir kadın oluverecekti. Hiç değilse artık bunu açıklayacak bir sebebi de vardı. Bir taşla iki kuş vurmıştu.

Bir süre sonra havuzun kenarına baktığında Doğan'ın ayağa kalktığını fark etti. Genç kadın bütün vücudunu, gözlemlenir ucuna kadar suya soktu. Şimdi bir timsah gibiydi. Genç adamın kendisini görmemesi için elinden geleni yaptı. Devasa budağındaki havuzda fazla insan yoktu. Uzun süre gizlenmezdi. Ama gizlenmesindeki sebep onu daha iyi görmektir. Üzerindeki gömleği çıkarıp atmasını izledi. Sırtı dönüktü. Devasa büyüklükteki gövdesindeki kaslar güneşte göz alıcı bir şekilde ışıldadı. Elli metre yarıçapında bütün kadınlar gizleme gereği bile duymadan adamın atletik vücuduna bakıyorlardı. Adam tembel bir kıpırdanma gibi havuzun kıyısına geldiğinde, kaç kişinin kalp kızı geçirdiğini görmek için etrafı suzen Pınar, fazla hasar olmadığını görünce sevindi. Büyük ihtimalle çoğunun yutkunmaktan akşama gırtlakları ağrıyacaktı. Şu sersem bir an önce suya girse iyi olacaktı.

Selma'ya yan gözle baktı. O da belli etmemeye çalışsa da adamı süzüyordu. İzin verse bu kadının onu sahiplenmekten zevk alacağını biliyordu. Doğan için ümit var mıydı acaba? Beş ay sonra Doğan bu dünya güzeli alımlı kadınla bir ilişki kurmak ister miydi? Kuşkusuz fırsat önüne gelse elinin tersiyle itmezdi...

Suya dalan Doğan, birkaç saniyede havuzun ortasına geldi ve başını sudan çıkardığı anda Selma ve Pınar'ı gördü. Uzunca gür saçları alnından geriye doğru sular akıtarak biçimlenmişti.

Birkaç kulaçta yanlarına geldi. Islak kirpikleri ve koyulaşmış gözleriyle ikisine birden gülümsedi.

"Su güzel ama fazla derin değilmiş..." dedi. "Biraz yüze lim... Sonra denize gidelim."

"Çok uzun boylusunuz!" diye gülümsedi Selma. "Havuzların genelde standart bir derinliği var. İsterseniz hemen çıkıp gidelim?"

"Doğrusu iyi olur..." diye onayladı Doğan. "Biraz açılmak iyi gelecek. Denizde yüzmeyi daha fazla seviyorum."

On dakika sonra plajda boş birkaç şezlonga yerleşmişlerdi. Denizin içinde ise durum Pınar için tam bir felaketti. Azıcık açıldıktan sonra genç adamı yanında bulan Pınar, onun arkadan göğüslerini avuçlanmasına sesini çıkaramamıştı.

"Herkes görecektir!" dedi cılız bir itirazla. Selma iyi bir züccü olmadığını söyleyerek kıyıya yakın kalmayı tercih etti.

"Kimse göremez... Çok uzaktayız! Sen de bu bikini ile seksi olmuşsun. Havuzun alçaklığı bahaneydi. Bunları okşamak için sahnesizleriyordum!"

"Sen sapıksın..."

"Hum! Senin haklısın..." diyerek onun ıslak ama seksi boynunu öperek onayladı genç adam. Ellen bikinisini sıyrmış okşamasına devam ediyordu. Bir eli göğüslerini kavrarken diğeri aşağıya indi. Arkasında onun sert gövdesini ve heyecanlanmış organını hisseden Pınar, çırpındı.

"Dur! Şimdi boğulacağız! Yapma!" Bikini altının içine giren eli, çırpınmayı kesmesine sebep olmuştu. Yan gözle ona baktı. Doğan da arzulu gözlerle onu süzüyordu. Ona engel olmak istedi ama hemen değil... Bir süre için izin verdi. Yumuşak dokunuşlarının baskısı artınca gözlerini yumdu. Ağzından hafif bir inleme döküldü... Doğan da onun minik elini yakalamıştı ve kendi mayosunun içine sokmuştu. Pınar onun heyecanını avucunda hissetti. Parmaklarını hareket ettirdi. O kendisini okşuyorsa, kendisi neden onu okşayamamıştı ki? Bir erkeğin organını okşayabileceğini hiç düşünmemişti şimdiye kadar!

Bu adam bütün utanılacak şeyleri normalleştirmeyi nasıl böyle kolayca başarmıştı? Bir iki dakika sonra o utanmaz parmaklar yüzünden ve kendi yaptıkları yüzünden iyice heyecanlanınca, itiraz etme vakti geldiğini anladı. Eli ile onun elini yakaladı ve mayosunun dışına çekmeye çalıştı.

"Dur ne olur! Rezil olacağız!" Gözleri kıyıdaki insanlardaydı. Ondandır bir an için kurtulduktan sonra onun yakışıklı ve arzu dolu suratına su fışkırttı. "Rahat bırak beni Dodo Bey! Şimdi odaya gidemeyeceğimize göre, hevesini geceye sakla!" Sonra gülümsemesini gizlemeye çalışarak kıyıya doğru yüzdü. Tam yaklaşımadan bikinisini yeniden göğüslerinin üzerine çekti. Keyfi nedense yerindeydi. Son iki saattir adama olan öfkesine rağmen kendisini mutlu hissediyordu. Çıldıırıyordu herhalde? Neden mutlu olabilirdi ki?

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Odalarına döndüklerinde, Doğan onun itirazlarını hiç dinlemeden, sadece duş almasına izin vererek, hemen yatağa attı. Akşam yemeği için hazırlanmaları gerektiğini savunan genç kadının itirazlarına aldırmadı. Islak havlusunu bir kenara fırlatıp aç gözlerle önce çıplak vücudunu seyretti. Sonra da yine sessiz göğüklükler atmasına sebep olacak kadar sert bir biçimde onunla sevişti. Pınar da denizdeki yakınlaşmalarından sonra arzu do-ğuydu. Hiç itiraz etmedi. Sadece yine korunmayı unuttuğu için müzildandı. Fakat adam kendisini geri çekecek gibi olunca da ona engel oldu. Bu sert hareketleri yüzünden fazlasıyla tutku doluydu ve üstünden kalkmasını istemiyordu. Hamile kalma tehlikesinin farkındaydı ama şu anda düşünülecek son şeydi. Orgazm oluncaya kadar ona sıkı sıkı sarıldı.

Her şey bitince, geç kalacaklarını savunarak hemen kollardan sıyrılmak istedi. Ama adam onu bileğinden tutup engellemişti.

"Acelen ne?"

"Geç kalacağız dedim ya!" Aslında yüzündeki doymuş ve mutlu ifadeyi onun görmesini istemiyordu. Göğüsleninde gezinen dudakları uzak tutmaya çalıştı. "Dur... Bak, ben sözümü tuttum. Sana bu sefer iyi davrandım. Öyle değil mi?"

"Öğlen sevgili Erdem'in için verdiğin sözünden mi bahsediyorsun?"

"Evet... Ona dokunmaman karşılığı..."

"Hayır, hayatım!" diyerek onun sözünü kesti adam. "O sözün için geceyi bekliyorum. Hem de büyük bir sabırsızlıkla."

"Ne yani? Yine mi sevişeceğiz?"

"Belli bu senin de biraz aceleyle geldi mi?" Gögüsünü döşeyen Pınar ırkıldı. Sertçe omzuna vurdu.

"Çarım anıtına..." Adam kendisini affettirmek istemişti. Göğsü pembe ucunu etmeye başlamıştı. "Lütfen! Yeter artık Çay kalacağı..."

"Feki, gıt bakalım. Ama asıl görevinin gece sonunda olduğunu unutma!"

"Sen domuzun tekisin!" Aceleyle banyoya gitti. Sabunlanıp dışarıya çıkması fazla vaktini almadı. Yatakta sırt üstü, tembel tembel yatan adamın vücuduna bakmamaya çalışarak iç çamaşırlarının bulunduğu çekmeceye gitti. Durum her saat daha kötüye gidiyordu. Bu seks olayını engellemek lazımdı. Seviştikçe Doğan'a olan kızgınlığı azalıyordu. Bu hoşuna gitmiyordu. Ona yine kızacak mazeretler bulması gerekiyordu. Nefreti yeterince kızgınlık yaratmıyordu.

Doğan düşünürken, Pınar da telefonu ile ağabeyini aradı. Onu aramak ve hiç onunla konuşmak istememesine rağmen başka şans yoktu. Otel odasında, konuşmalarının Doğan tarafından duyulamayacağı bir köşeye gitti. Balkon da vardı burada. Ama oraya çıkmak istemiyordu. Adamın banyodan çıkışını da kontrol etmek istiyordu çünkü. İsteksizce numaralan çevirdi.

"Pınar?"

"Merhaba Deniz!"

Kısa, anlamlı bir sessizlik oldu.

"Nasılsın?" diye sordu ağabeyi. Pınar cevap vermedi bir süre. Adamın sesinde gerçekten de bir sıkıntı, üzüntü vardı. "O... nasıl davranıyor sana?"

"Fazla konuşamayacağım Deniz!" diyerek onun sorusunu duymazdan geldi Pınar. "Konuşmalarımız da dinleniyor. O yüzden sözlerine dikkat et! Seni uyarmak için aradım. Başıma bu belayı açıktan sonra, şimdi de bir tefeci ile görüştüğünü duydum. Neden böyle mantıksız işler yapıyorsun?"

"Mantıksız değil... Seni kurtarmak istiyorum."

"Seni çok geç değil mi artık?" diye alaycı bir şekilde hor-
muntandı genç kadın.

"Çek olduğunu biliyorum. Sana kendimi nasıl affettirece-
ğimi de bilmiyorum! Ama ne yapıp edip seni ondan kurtar-
mak istiyorum."

"Dinle! Böyle bir şey yapmayacaksın!" Sesi buz gibiydi. Ağa-
berinin acısına aldırmadı. "Tefeci ile anlaşmanı iptal edeceksin
Para falan almadın, değil mi?"

"Hayır... Zaten .. bu imkânsız artık! Az önce onunla görüş-
tüm. Adam kesin bir dille bana para vermekten vazgeçtiğini
böyledi. Ne olduğunu anlamadım. Biraz da korkmuş gözükü-
yordu. Dodo diye bir kelime çıktı ağzından... Ne olduğunu hiç
anlamadım?"

Pınar dişlerini sıktı. Gözleri banyoya kaydı. Şimdi gidip şu
adama kendi silahıyla vursa, kaç yıl yerdı acaba?

"Merak etme, ben anladım..." dedi yine donukça. "İyi olmuş...
Ayrıca bir daha Erdem'in planlarına uyacağın zaman haberim
olsun! Onun iyi niyetli olduğunu biliyorum ama başımıza bir iş
açacak diye korkuyorum. Körlemesine hareket ediyor. Erdem'e
böyle, onun carını kurtarmak için neredeyse Doğan'a yalvar-
dım. Kendi başına bir şeyler yaptı ve neredeyse hepimizin ba-
şını belaya sokacaktı."

"Ne yaptı?"

"Bunu sana kendisi anlatsın! Fazla vaktim yok!"

"Dur bir dakika! Sen iyi misin?"

"Evet.. İyiyim. Bu adama sadece beş ay dayanacağım ve
her şey hallolacak. Beş ay sonra yine özgür ve paralı olacağım!"

"Özgür mü?" Deniz'in sesi şaşkındı.

"Evet..." Pınar kinayeli bir durgunluktan sonra yine kına-
yeli bir soru sordu. "Söylesene abi?.. Beni ona nasıl sattın? Onun
metresi olmama nasıl izin verdin? Beni biraz olsun sevdiğini
sanıyordum!"

"Metres mi?" Deniz'in sesi gerçek bir şaşkınlık doluydu.
Hatta ögüklük atar gibi sormuştu. "Ne metresi Pınar? Hem neden

beş ay sonra ayrılacaksınız ki? O kadar kısa bir evliliği imajını sanmıyordum. Bana dedi ki..."

"Sana ne dedi?"

"Seninle evlenmek istediğini söyledi. Bu yalan mıymış"

"Onunla evlenebileceğimi nasıl düşündün?" diye sordu. Nar buz gibi bir sesle. "Bunun için ikinizin de benim onayımı almanız gerekmez miydi?"

"Seni ikna edeceğini söyledi..." Kısa bir sessizlikten sonra Deniz mecburen açıklamaya başladı. O gün Doğan ile konuşmalarının kısa bir özetiydi bu! "Doğan o gün bize geldiğinde bana seninle ilgili sorular sordu. Önce sebebini anlamadım. Sonra bana tüm borçlar karşılığında seni istediğini söyledi. Ben bu teklifi duyunca önce çıldırdım. Ama o kızmamın gereksiz olduğunu, teklifinde samimi olduğunu ve seninle evlenmeye karar verdiğini söyledi. Ben senin bunu asla kabul etmeyeceğini söyledim. Seni tanıyorum! Seni herkes tanıyor!"

"Bırak şimdi beni? Demek asıl amacının benimle evlenmek olduğunu söyledi?.."

"Yemin ederim. Seni ikna edeceği konusunda kendisine çok güveni vardı..."

"Gördüğün gibi edemedi. Onunla evli olacağıma metresi olmayı tercih ederim."

"Metresi mi?" Adamın sesi perişandı. "Yemin ederim doğru söylüyorum. Seni ikna edemeyeceğini söylediğimde de kendi sorunu olduğunu ama seni de beraberinde götürmesi gerektiğini söyledi. Hiç vakti yokmuş ve bir daha seni görmek için geri gelmesi çok zaman almırmış. Seni gözünün önünden ayırmak istemiyormuş. Bunun alışılmadık bir teklif olduğunu bildiğini söyledi ve yine de borçları hatırlattı. Kibarca beni tehdit etti yani! Başka çarem yoktu. Evlendiğiniz gün bütün borçları sileceğine yemin etti. Üstelik de üstüne inanılmaz da bir para önerdi. Sadece senin için... Geleceğin için..."

"Beni yine de sattın yani?" Sesi buz gibiydi.

"Yalvarırım böyle düşünme! O anda en mantıklısı gibi geldi. Sonradan bu yaptığım yüzünden pişman oldum. Her ne kadar

çok yakışıklı ve zengin de olsa, içeriye girdiğinde senin gözle-
rindeki bakış yüzünden bundan iyice emin oldum. Sonra seni
kurtarmak için çareler aramaya başladım. Anlasana beni! Ha-
yatında ilk kez tefeciye gittim! Sadece senin için! Senin beni
affetmen için!”

“Biraz geç oldu ama!..” Aklı karmakansıktı. Bugün yaşadığı
şeyler dayanma kapasitesine yanaşmıştı. Genç adamın daha
baştan onunla evlenmek istediğini gerçekten anlıyordu artık!
Peki, ne için? Sebebinin tahmin etmek zor değildi. Adamın sa-
bah konuştuğu oğlan çocuğuna nasıl özlemle baktığını hatırladı.
Bir erkek kendi soyunu devam ettirecek bir oğlan çocuğundan
başka ne isterdi ki? Hele de iyi bir damızlık anne varsa elinin
altında... Zaten bunu da açıkça belli etmemiş miydi?

“Sana... Sana evlenme teklif etmedi mi?”

“Etti...” dedi Pınar kızgınlıkla. “Kısmen...” diye ekledi ha-
fifçe “Ama ben reddettim. Seninle nasıl bir anlaşma yaptım tam
bilmiyorum Deniz! Ama ben beş ay sonra onu terk edeceğim...
Hem de evlenmemiş olarak! Hem de tüm varlığınıza yeniden
kavuşmuş olarak!”

“Bu nasıl olacak Pınar?..”

Genç kadın güldü. Gözleri acıyla parlamıştı.

“Bu kadar saf olamazsın, değil mi abi? Beni elde etmek için
evlenmeye hiç gerek duymadı ki o!” Kısa bir sessizlik oldu.
“Mecbur kalmazsan beni arama!” dedi genç kadın sertçe. “Ge-
rekirse ben seni ararım!” Ve telefonu kapattı.

Birkaç saniye sonra, Doğan belinde bir havlu ile banyodan
çıkıyordu. Gözleri genç kadının sakın yüzüne kaydı ama bir şey
anlamadığı için, giyinmeye başladı. Pınar gözünün ucuyla onu
süzüyordu. Neden böyle saçma bir oyuna girmişti ki? Ne-
den evlenmek için onu zorlayacağına, gönlünü almak için bir-
kaç haftasını feda etmemişti? Elbette Erdem’le nişanlıydı ve bu
yüzden Doğan ile evlenmek istemezdi ama onun özgüvenine
sahip bir adamın bunu deneyebileceğini düşünüyordu. Sonra
onunla ilk karşılaşmalarını hatırladı. O çok zeki bir adamdı.
Gerçekten de hem nişanlıyken, hem de ilk anda biçimlenmiş

tanışmaktan sonra, onun değil evlilik teklifini bir kaç
bükümeye bile onay veremeyeceğini anlamış olmalıydı. Çapa-
ten de kabul etmezdi Pınar... Daha o ilk andan beri utanma
netret etmeye başladığını hissetmişti. Utanlık ile o utanmazlık
kendi vücudunu süzmüş, değer biçmiş, saçlarına dokunmuş ve
Erdem'e açıkça meydan okumuştı.

"Abimle konuştum..." dedi ona yavaşça. Adamın ertü dönüştü.

"Öyle mi?" dedi Doğan belindeki havluyu bir kenara at-
ken. Pınar gözlerini onun çıplak kalçalarında gezdirdi. Çok bi-
çimli kalçaları, ince beli ve uzun bacakları ile iyi uyumluydu
doğrusu. Sıkı ve... Dikkatini toplamaya çalıştı.

"Düşünme bunları!"

"Evet... Tefeci işinin olmadığını söyledi." Gözleri hâlâ kalça-
larındaydı. Neden dudaklarını yalama ihtiyacı hissetmişti ki?
Ama kendisini tuttu.

"Senin için yazık olmuş!"

"Hiç de değil! Ben kaderimi kabullendim artık. Beş ay sonra
beni gerçekten bırakacaksın, değil mi?" Sesinde ince bir iğne-
leme vardı.

"Anlaşmamız böyle!" dedi Doğan iç çamaşırını giyerken. "Bu
yüzden zaten o parayı ödemeye kalksaydı bile kabul etmezdim!"

"Dodo diye birisi tefeciyi tehdit etmiş galiba!" Sesinde ince
bir alay vardı şimdi.

"Saçlarını kurutmayacak mısın? Banyo boşaldı!" Umursa-
mazca üzerine siyah ipek gömleğini geçirdi. Bu renk adamın
esmerliğini ve ürkütücülüğünü daha da arttırıyordu.

"Birazdan! Ayrıca abim başka şeyler de söyledi. Tabii merak
etmen gerekmez. Nasılsa istediğin an konuşmalarımızı dinle-
yebiliyorsun, değil mi?"

Doğan başını çevirip gözünün ucuyla ona baktı. Pınar gi-
yinmişti. Sade siyah bir şort ve kırmızı ince askılı bir bluz...

Makyajsız haliyle bile çok güzel görünüyordu. Parlayan göz-
lerinde öfkenin haricinde, anlamadığı pırıltılar da vardı. O gü-
zel gözlerle bakmaya doyamıyordu. O güzel gözlerin kendisine

Baş bir zaman sevgiyle bakmayacağını da hissediyordu. Otuz iki yıllık hayatında, sonunda baş edemeyeceği tatlı bir kayaya toslanmıştı. Bir kadın bu kadar güzelken, bu kadar narin görünürken, nasıl bu kadar öfke ve direnç dolu olabilirdi?

"Ne demek istiyorsun tatlım?" Ona doğru bir iki adım yaklaşmıştı. Pınar geri kaçacağına inatla burnunu kaldırıp öfkeli pırlantılarla gözlerinin içine baktı.

"Açık değil mi?"

"Tam değil!"

"Neyse, senin sorunun! Yine de abimin dediklerinden hoşlanmadım. Sana daha evvel de söyledim! Ölüyorum de seninle evlenmem! Beni ikna edemezsin!"

Doğan hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Demek öyle?"

"Evet! Dünyada tek erkek sen kalsan bile, seks için çıldır-sam bile yine de seninle evlenmem!"

"Çünkü Erdem'i seviyorsun?" diye alayla mınıldandı genç adam.

"Aynen öyle! Eğer sözünün eriysen beş ay sonra beni bırak-manı bekliyorum!"

"Merak etme tatlım. Beş ay sonra seni bırakacağım. Anlaş-mamız hâlâ geçerli..."

"Evlenmeyeceğiz?"

Adam omuz silktilti. "Buna söz veremem. Diyeceğim şu! Ev-lilik konusunda seni zorlamayacağım. Evlenmeyi istiyorum ta-bii. Ama beş ay seninle olmak da bana yeter... Belki bu arada düşünüp teklifimi kabul edersin? Erdem ile senin için bir gele-cek yok! O her zaman kaypak ve dengesiz bir adam olmuştur!"

"Onun hakkında böyle konuşamazsın!" diye bağırdı Pınar. "Onazik ve anlayışlı... Senin aksine benimle sevişmek için acele etmedi! Evlenmemize kadar beklememiz gerektiğine onu ikna etmiştim. Bana saygı duyuyordu!"

"Ben de sana saygı duyuyorum."

"Senin saygını da gördük! Zorla tecavüz ettin hanım!"

"Belki! Ama asla canını akıtmak istemedim. Beklerdim seni. Belki de bir gün bileseydim belki, biraz daha beklerdim! Ya da daha yavaş olabiliyordum. Bana sürekli çanak tuttu. Gençliğiyle yip daha başka bir şekilde başlamamızı sağlayabilirdin?"

"Saçmalama! Ben seninle hiçbir şeye başlamak istemiyordum. Ne seninle evlenmek istiyordum ne de başka bir şey! Tüm hayatım geçtiğim beş ayın geçmesi ve şu lanet suratını bir an önce atmanı istiyordum! Hayatından çıkıp gitmek istiyordum. Senden ve iğrenç konuşulardan..."

Devam edemedi. Doğan hırsıyla onu omuzlarından tuttu ve gözlerinin içine baktı. Yeşil gözleri derin denizlerinki kadar parlak ve koyuydu. Sonra dehşete kapılan kadını kendisine çekti. Acriçasına dudaklarını kavradı. Pınar öfkeyle inlemişti. Omuzlarındaki ellerin kuvvetine inanamıyordu. Dudakların cezalandırma gücüne de! Sonra...

Genç adam başını kaldırdığında, Pınar'ın bakışları artık yumuşamıştı. Dolgun dudakları aralanmış, öpücüğün devam etmesini bekler gibiydi. Hafifçe titriyordu. Genç adam bir an onun hülyalı yüzünü süzdükten sonra yeniden eğildi ve aklını başından alacak bir şekilde yine öptü. Daha evvel hiç böyle öpmemişti. Pınar şaşkındı. Sanki bir sevgiliyi öper gibiydi. Omuzlarını tutan eller beline kayınca, ince vücudu, onun sert vücuduna yaslandı. Karşı koymaya çalışmadı bile... Ağzında gezinen dilin, dudaklarını aralamasına izin vermişti. Hareket etmemeye çalışıyordu ama dudaklarının kıpırdanmasına engel olamıyordu. Genç adamın tertemiz nefesi içine doluyordu. Dişlerini yeni fırçalamıştı. Diş macununun tadını aldı.

Bu saçmaydı. 'Onu istemiyorum!'

Ona iyice sokuldu ve başını geriye atıp öpüşüne karşılık vermeye başladı. Öptüğü adamın Doğan değil de başkası olduğunu düşünmeye çalışıyordu. Erdem olabilir miydi? Ama Erdem'in öpücükleri hiçbir zaman böyle iktisadlı olmamıştı. Bu öpücük gün yanına bile uğramazdı. Kendisi bile böyle öpüşüldüğünü bilmiyordu ki? Dudaklarının emilmesine ve sömürülmesine

alışık değildi. Fakat güzeldi. Güzel olduğunu kabul edince geniş kolayca gelmişti.

Adam birden onu geri itince şaşkınlıkla birkaç santim ötesindeki yüze baktı. Çatık kaşlar ve öfkeli yeşil gözler! Onu nasıl etkilediğinin farkına varmış mıydı acaba? Kalbinin deli gibi çarptığını hâlâ yapışık vücutlarından hissetmiyor muydu? Biraz daha devam etse, onunla yeniden yatağa atlayacağını hissediyordu ve bu his öfkelenmesine sebep oluyordu. Bedenini, manyakça bağrıışan hormonlarını tanıyamıyordu artık! Bu kadar hafif bir kadın mıydı? Sevmediği bir erkeğe karşılık vermekten çekinmeyen bir seks delisi miydi yoksa? Ama daha önce kimseve karşı böyle cinsel istek duymamıştı. Eh, bu da doğaldı tabii... Cinsel istegin ne olduğunu bile daha önce bilmiyordu ki! Ona bunu yine bu iğrenç adam öğretmişti.

Bu dersten anladığı da şuydu! Sevişmekten zevk almak için sevmek gerekmiyordu. Evet, durum buydu! Seks esrar gibiydi. İnsanlar uyuşturucuyla tanıştıktan sonra zararını bilseler de kullanmaya devam ediyorlardı. Tıpkı kendisinin şu adamı istemesi gibi... Onun kendisini hemen yatağa atıp yine gecikmeden içine girmesini arzuluyordu.

'Hormonlar... Durun bakalım!..'

"Bu bir şeyi değiştirmez..." dedi. Hâlbuki adam hiçbir şey söylememişti. "Çok tecrübelisin..." dedi bu sefer suçlarcasına.

"Ne oldu ki?" diyen sesinde tatlı bir alay vardı. Siniri biraz geçmiş gibiydi. Erkeksi dudakları hafifçe kıvrılmıştı.

"Sana karşılık vermemi sağladın?"

"Gurur mu duymam lazım?" Eğilip yeniden aklı karışmış kadının dudaklarını öptü. Bu sefer kısa ve küçük bir öpücüktü. "Hadi git saçlarını kurut! Fazla makyaj yapmana gerek yok! Sevgilimin ne kadar güzel olduğu zaten makyajsız bile belli oluyor."

Pınar yenilgiyi çaresizce kabul etti. Onun dokunuşlarını ve öpücüklerini iğrenç bulmadığını az önce istekle göstermişti zaten. İşin ilginç yanı hâlâ öpüşmek istiyordu. Ne biçim bir kadındı? Kendisini tanıyamıyordu. Dudaklarının ateşini düşürmek

şin dilhile sekiz bir şekilde yaladı. "Kıvafetum bîr mîr" dedi ve
rek bir sende.

"Çok güzel. Pınarı bir neşeli bir gülümseyiş...
leri hâli duşuklurundaydı. "Pınar böyle bakmaya devam etme
giz kalacağınızı garanti ederim," dedi ve çekerek "Çok güzel."

On dakika sonra Selma'nın onları karşıladığı yerinde
devdiler. Ötek bitişik ve bahçesi olan, değişik renkte
süsli bir evdi. İki katlıydı. Çok büyük olmamasına rağmen
müdürüne ve karısına yetiyor olmalıydı. Selma'nın yemekte
ranları tanıştı. Doğan.

"Müdürümüz Hasan Bey ve eşi Derya Hanım... Pınar."

Genç kadın onu tanıştırma şeklini düşünmüştü. Isırık
başına herhangi bir takı koymamıştı. Mesela nişanlım veya kar
arkadaşım gibi... Sevinip sevinmediğine karar veremedi. Onu
nişanlıymış gibi davranıp davranmamaları konusunda bir
söylememişti. İki orta yaşlı insanın elini sıkı. İkisi de iyi
lar gibi görünüyordu. Pınar Hasan Bey'i daha evvel de görmüştü
ama kadını ilk kez görüyordu. Oldukça samimi ve cana yakın
bir kadındı. Genç kadını hemen yumuşak bir koltuğa oturtmuş
ve öncelikle hayranlıkla onu seyretmişti.

"Ne kadar güzel olduğunu söylemişlerdi ama... bu kadar
beklemiyordum doğrusu! Gerçekten harikasm yavrum!" dedi ve
tenlikle. Onun samimiliği karşısında Pınar elinde olmadan gü
lümseydi. Bu insanlara karşı somurtup oturmak doğru değildi.
Zaten kaderini kabullendiğinden beri, boşu boşuna kendisini
yıpırtmanın bir anlamı olmadığını düşünüyordu. Doğan'ı üz
mek zordu ve onu çevresindeki insanlara küçük düşürmeye uğ
raşsa bile, adamın umursamayacağını hissediyordu. Doğan kendi
kendisinin efendisiydi ve önemli olan kendi düşüncelenydi.

"Teşekkürler! Bence Selma da çok güzel. Guzelligini kum
den aldığı belli tabii!"

Kadm mutluluktan kızardı.

Yemekten önce kısa bir muhabbet yaptılar. Özel olmayan
yüzeysel konulardı. Sonra kadının kendi eliyle hazırladığı ye
meklerle dolu masaya geçtiler. Doğan ile Hasan Bey gayet iyi

başlıyordu gibilerdi. Pınar genç adamla özellikle fazla konuşmuydu. Dikkatini kadınlara vermişti. Öğlen sormamıştı ama Selma'nın nasıl evlendiğini ve nasıl boşandığını öğrenmişti. Kadın için üzülürdü. Gençcekti ve çok güzeldi. Bu yaşta dul olmak zor olsa gerekti. Ama o hayatından memnun görünüyordu. Yeniden yeni bir hayata başlayacağı için mutluydu. Üstelik bir saat önce Doğan verdiği sözü tutmuş, Ankara'daki şirketin onu aramasını sağlamıştı. Mülakata bile gerek kalmadan iyi bir maaşa hemen işe başlamasını söylemişlerdi. Bu yüzden bir iki güne kadar Selma'nın gitmesi gerekiyordu.

Arada Doğan ile göz göze geldikleri de oluyordu. Genç adamın öfkesinden ve nefretinden hiç etkilenmeden onu seyretilmesi canını sıkıyordu. Üstelik zaman zaman öyle bir bakıyordu ki, gözlerinin dikildiği küçük göğüslerinin kıpırdamasına engel olamıyordu. Bir kere onu uyaran sert bir bakış atıp, delici gözlerini vücudundan çekmesini istedi. Ama adam hiç umur etmeden yine göğüslerine bakmaya devam etmişti. Sanki gecenin sonunda olacakları vurgular gibiydi. Pınar istemeden de olsa huzursuzlanmaya başlamıştı. Heyecan verici bir huzursuzluktu. Onun neler isteyebileceğini düşünüyordu ve erotik bir korku duyuyordu.

Kahvelerini ve çaylarını içerlerken, erkeklerden çok uzakta oturuyorlardı. Orta yaşlı çift, bahçede çok güzel bir oturma alanı oluşturmuşlardı. Devamlı esen hafif rüzgâr da etrafı serin tutuyordu. Güzel bir geceydi. Onlarla olmak, Pınar'ın stresini biraz almıştı. Doğan ve kendisi ile ilgili fazla özel bir şey konuşulmamıştı. Selma herhalde ikisinin nişanlandıklarını ve nişan yüzüğünü İzmir'den alacakları ile ilgili öğlen duyduğu şeyleri aktarmış olmalıydı. Konuşulan tek özel mevzu düğünün zamanıydı. Selma o sırada meyveleri getirmek için eve girmişti.

"Ne zaman evlenmeyi düşünüyorsunuz?" dedi bir anda Derya Hanım Sesi Doğan'ın da duyacağı kadar yüksekti. Genç kadın bakışlarını ona çevirdi. O da kısa bir an için kendisine bakmıştı.

"Ben... Bilmiyorum. Daha kesin bir şey yok!" Adamın gözlerinin alayla kısılması canını sıktı. Neden topu ona atıyordu ki?

Bir şeyler anlatıyordu. Keşke napanlı olduklarını değil de... gibi olduklarını anlatırdı! "Okulum da var..." diye mırıltıyı.

"Ama vavrum!" dedi hayretle Derya Hanım. "Okulum bitmesine daha çok var. O kadar bekler mi?"

"Dediğim gibi... Kesin bir şey yok! Ama en az..." inatlı Doğan'ın suratına baktı. "...beş ay diye konuşmuştuk. Değil mi aklım?"

Doğan başını salladı ama gülmemesine rağmen sesli bir cevap vermedi. Pınar içinden ona lanet okudu.

Derya Hanım hafifçe başını eğdi ve sadece onun duyabileceği bir sesle Pınar'ı uyardı. "Fazla gecikmeyin kızım! Onun ne kadar yakışıklı olduğunu ben bile görebiliyorum! Erkekler fazla beş tirakmaya gelmez! Gözleri hemen başka bir güzel kadına kayar. Önce nikâhını bas... Sonra elinde tutmak daha kolay olur. Yoksa ondan emin değil misin?"

"Ne gibi?"

"O mu istemiyor?"

"Hayır ama..."

"Aşk mı yok yoksa aranızda?" Göz kırptı. "Gerçi onun sana nasıl baktığını fark etmemek mümkün değil! Ona biraz işkence mi etmek istiyorsun yoksa?"

Pınar güldü. Bu adama işkence etmek mümkün müydü? "Daha neler! Sadece çok acele etmek istemiyorum. Kızınıza bak-sanıza?... Zavalılık okurken evlenmiş ama ardından boşanmak zorunda kalmış. Okurken evlilik olur mu hiç?"

"Ama onun kocası çok farklıydı. Biz onun kişiliğini sonradan keşfettik. Doğan Bey'i ise kaç yıldır tanıyorum ben! O gördüğüm en yumuşak kalpli, en iyi adamdır..."

Pınar neredeyse gülecekti. Gözleri ırileşti. Tepkisini gizlemesi imkânsızdı. "Doğan mu yumuşak? İyi?" Fazla alaycı olmasına özen gösterdi ama şaşkınlığı yine de belli idi.

"Onun o sert iş adamı görüntüsü altında altın gibi bir kalbi vardır. İş hayatında sert olmak lazım tabii... Hasan dün onu otelin bazı eksiklikleri hakkında kızıp fırçaladığını söyledi. Ama

"Nadi şu hallerine bir bak! Sanki hiçbir şey olmamış gibi konuşup politika tartışıyorlar. İş kıyafetlerini üzerlerinden çıkınca her şey değişiyor. Doğan Bey kadar iş ile özel hayatını birbirinden ayıran birini görmedim."

"Doğru... Bunu en iyi ben bilirim..." dedi Pinar yavaşça.

Kadın gülümsedi. Selma gelince ayağa kalkıp ona meyve tabaklarını servis yapmak üzere yardım etti.

Gece bittiğinde, Pinar herkese nazikçe veda etti. Yarın onların göreceğini sanmıyordu. Ne zaman çıkacaklarını bilmiyordu ama Selma yine de onları geçirmek için geleceğini söyledi. Pinar yavaş yavaş bu genç kadını sevmeye başlamıştı. Belki de Ankara'ya gidince onunla görüşürdü.

Daha asansör ile odalarına çıkarken, Doğan'ın gözlerindeki pırıltıyı görmüştü. Bakışlarını kaçırdı. Odaya girer girmez de banyoya koştu. Kapıyı kapatıp derin bir nefes aldı. Ona söz vermişti. Bu gece için söz vermişti. Uysal bir kadın olmanın dışında ona biraz daha yakın... arzulu davranacaktı. Peki, bunu loğukkanlılıkla nasıl yapacaktı? Sevişme anında kendisinden geçip ona cevap vermesi başkaydı, gerçekten de istiyormuş gibi onun kollarına kendiliğinden atılması başkaydı. Yerinden fırlayıp pencereden atlamaya çalışan kalbini nasıl durduracaktı? Fazla ovalanmasa iyi olurdu. Birazdan banyonun kapısına dayanacağından emindi.

Beş dakika sonra dişlerini fırçalamış, yüzünü yıkayıp makyajını silmiş bir halde banyodan çıktı. Doğan balkona çıkmış dışarıyı seyreliyordu. Geniş sırtına bakarak durakladı. Şimdi onu arkasından itip aşağıya düşürebilir miydi acaba? Ona gücü yeter miydi? Yerinden bile kıpırdatamayacağından emindi.

Üstündekileri çıkarıp sadece külotu ile yatağa girdi. İnce örtüyü üzerine çekti. Çaresizdi. Beş ay... Neyse... Fazla da uzun değildi canım! Her gece de sevişecek değildi ya?

Doğan onun banyodan çıktığını fark etmiş olmalıydı. Dönüp o da banyoya girdi. Adamın dişlerini fırçalamadan yatmadığını biliyordu. Birkaç dakika sonra banyo yaptığını anladı. Keşke kendisi de yapsaydı. Şimdi o mis gibi kokacaktı. Kolumu

kaldırıp kendisini kokladı. Ter kokuyor muydu acaba? Bu ya yoktu ama?.. Zaten akşam yemeğe giderken dışı almıştı. Her kokusu ne olurdu ki? Daha da iyi olurdu. Belki adamın arzusu sönerdi...

Doğan kurulanmış ama çıplak bir şekilde dışarıya çıktığında nefesi kısıldı. Bir ilah gibiydi. Geniş kaslı bir göğüs, inanılmaz geniş omuzlar, dümdüz bir göbek, daracık kalçalar, uzun bacaklar ve uzun bir... Yutkundu. Bu adam gerçekten çok güzeldi. Butün vücudu onun güzelliği karşısında heyecanlanmıştı. Ahlında havuzda ve denizde de heyecanlanmasına engel olamamıştı. Hormonlarına artık söz geçiremez haldeydi...

"Bana verdiğin sözü tutacak mısın?" diye alaycı bir ifadeyle sordu Doğan. Elbette tutacaktı. Gözlerini zorlukla güzel vücudundan ayırıp yüzüne dikti. Çarşafı biraz daha üzerine çekti. O kadar arzu doluydu ki, ona yapacaklarının adamın hayalinin bile ötesinde olmasından korkuyordu.

"Işığı kapat!" dedi cılız bir sesle.

Adamın yumuşakça sarılması içindeki arzusunun daha da artmasına sebep oldu. Boynunda ve göğsünde gezinen dudaklar son derece yumuşak ve hafifti. Oysa kabaran göğüs uçlarının deli gibi emilmesini istiyordu. Kalçalarında gezinen ellerin artık oyalanmasını istemiyordu. Onun öpüşlerine ateşle karşılık verdi. Uzun zaman sonra dudaklarını zorlukla geri çekti. Ona istediği gibi çok arzulu davranıyordu. Genç adamın memnun olması gerektiğini düşünüyordu. Ama artık onun da kendisine istediğini vermesi gerekmiyor muydu? Yalvaran gözlerle bacaklarını araladı ve onun yüzüne bakarken kocaman gövdesini kucağına çekmeye çalıştı.

"Hadi..."

"Hayır!" Genç kadının şaşkın bakışları arasında Doğan sırt üstü dönüp gülümsedi. "Hadi, şimdi sıra sende! Sözünu tam tut!"

Pınar kıpkırmızı olmuştu. "Bunu yapamam!"

"Yaparsın!"

"Lütfen!"

"Devam et!"

Genç kadın çekinerek doğruldu. Onun alaycı yüzüne baktı. Sonra utularak iri vücuduna göz attı. Belki de... Neden olmalı? Elini usulca göğsündeki tüylerle bezeli kaslarda gezdirdi. Parmak uçlarında sert kıvrımlarını hissetti. Yavaşça aşağıya indirdi. Göbeği bile taş gibi sertti. Parmak uçları bir yaranın üzerinde gezindi. Dudakları kurudu. Orayı öpme isteğiyle titredi. Sonra daha tehlikesiz bir yerden başlamaya karar verdi. Dudaklarını göğsüne değdirdi. Tüylerin üzerinden öptü usulca. Burunun ucu gıdıklanıyordu. Öyle de güzel kokuyordu ki! Saçlarının arasında ise adamın parmakları yavaşça geziniyor ve onu utanmazca teşvik ediyordu.

Dudaklarını yavaşça göbeğine doğru indirdi. Dili kasığının kıyısındaki yaraya değdiğinde, onun derin bir yırtık olduğunu düşündü. Ama şimdi iyileşmiş ve sadece belirsiz bir iz kalmıştı. Orasını dudaklarıyla okşarcasına öperken eli aşağıya indiğinde adamın kasıldığını hissetti. Başını yan çevirip titreyen eliyle tuttuğu erkekliğine baktı. Sonra utanarak doğruldu.

"Yapamayacağım..."

"Korkak!"

"Rezil!"

Yeniden eline baktı. Hafifçe sıktı. Onun kasıldığını hissedince, içindeki arzu yeniden çıldırmaya başladı. Bir erkeğin cinsel organının da güzel olduğunu çoktan fark etmişti. Eskiden itici bulduğu her şey bu adam ile tersine dönüyor, cinsel tabuları bir bir yıkılıyordu. Çaresizce nefes aldı. Öne doğru eğildi. Dudaklarını araladı. Önce küçük bir öpücük... Sonra bir tane daha... Bir tane daha... Fena değildi. Onun neyi beklediğini hissediyordu. Ağzını iyice açarak istediğini yaptı...

Birkaç dakika sonra dudakları zorla koparıldı. Şaşkınlıkla yutkundu. Genç adam ondan önce pes edip, saçlarından tutup başını kaldırmıştı. Yeşil gözleri kopkoyuydu. Pınar o gözlerin derinliğinde ürperdi. Dudaklarını yaladı. Ona neler yaparmıştı böyle?

"Şimdi?" diye sordu titreyerek. "Başka ne yapmamı istiyorsun?" Sesindeki meydan okumaya rağmen, heyecandan bütün

vücudu halsizleşmişti. Bu adam nasıl bu kadar enerjik durabiliyordu?

Adam onu tutup üzerine çekince ne yapması gerektiğini anladı. Çok belirgin olmasa da benzer sahneleri filmlerde görmüştü. Hıce doğrulup Doğan'ın üzerine tırmandı. Sonra bacaklarının arasına adamın gövdesini hapsetti. Elini aşağıda gezdirerek onun kendisine yavaşça sahip olabileceği bir pozisyona geldi. Hiç utanmuyordu. Gözlerini yumarak vücudunun eksik parçasının tamamlanmasını bekledi. Her seferinde biraz daha ama zevkle... Sonunda adam artık tamamen içindeydi. En derinlerinde... Gözlerini araladı. Bu pozisyonu ilk kez deniyorlardı. Harikaydı...

"Yardım et... Ne yapacağımı tam bilmiyorum..." diye fısıldadı yavaşça. Kalçalarını farkında olmadan belirsizce kıpırdattı. Onun gülümsediğini görmüştü. Doğa ne yapacağını biliyordu. Bedeni nasıl davranması gerektiğini hissediyordu.

"Zor değil... Kendini hislerine bırak!" diye mınlandı adam.

Ve bıraktı Pınar... Bu gece kendisini tutmak yoktu. Tek sorun adamın ne zaman boşalacağını bilememesiydi. Oysa kendisi çoktan hazırdu. Avuçlarını onun göğsüne dayarken saçlarını savurdu. Kendisini daha fazla tutamayacaktı. Ama içindeki şeytan, birlikte boşalmalarını arzuluyordu.

"Ben... Ben..." devam edemedi. Doğan sertçe kalçalarını kavramıştı. Böylece onun da hazır olduğunu anladı. İnanılmaz bir güçle çekiliyordu şimdi. Caru ise hiç acııymıyordu. Tahmin ettiğinin çok ötesinde bir zevkle dolup taşınca, çıgıllıklarına engel olamadı. Başını geriye atıp tüm gücüyle adamın kollarına asıldı. Çırpına çırpına teslim oldu.

On dakika sonra ancak kendisine gelmişti. Yatağa sırt üstü uzanmıştı. Göğüslerinden birisinde adamın kara kafası yatıyordu. Dudakları tembel tembel göğüs ucuyla oynuyordu. Üstte kalan eli ise göbeğinde yuvarlak daireler çiziyordu. Uyumaya niyeti yok gibiydi. Pınar yaşadıklarına inanmadığı için uzun süre konuşmadı. Onun da fazla uykusu yoktu. Sonra kendisini

konu mekanizması devreye girdi. Bu zevkin nebebinin kendisi bilmiyordu. Ondan hâlâ nefret etğine emindi.

"Ödeşlik mi?" diye sordu yorgun bir sesle. İçin çoğunu kendisi yaptığı için kollarını ve bacakları yorgunluktan uyuyuştu. "Görevimi yaptım..." diye açıklamaya çalıştı istekliliğinin sebebini.

"Yani bundan sonra böyle çıldırtıcı olmayacak mısın?" diye sordu Doğan başını kaldırmadan. Sesinde hafif bir eğlence vardı.

"Boşuna heveslenme!"

"Çok tatlıydın!"

"Evet, fena değildim!" dedi Pınar kendisini överek.

Genç adam güldü. En olmadık zamanda bile Pınar'ın espi yapabilmesine hayırlıyordu. "Yaşadığım en güzel tecrübeydi!" dedi içtenlikle.

"Çok... kadın oldu mu?" diye sordu elinde olmadan. Ondan yarı nefret ederdi. Şimdi sadece konuşmak ve onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu.

"Birkaç tane..."

"Yalancı... Bana sürekli yalan söyluyorsun! Sana asla güvenmem!" Esnemesini gizlemeye çalışarak onun kim bilir kaç kadını böyle kollanna aldığına düşündü. Kim bilir kaç kadın onun mükemmel vücudu altında kendisi gibi kıvranmıştı. Ya da üstünde... "Hiç birini sevdin mi?" diye sordu. Bu gece saçmalıyordu ama elinde değildi. Şimdi göğsünde çocuk gibi yatan bu adam hakkında bir şeyler bilmek istiyordu. Her kadın gibi önce rakiplerini öğrenmek istemişti.

"Herkes senin kadar şanslı değil... Daha önce kimseyi sevmemişim."

Onun ne demek istediğini anlamayan Pınar, sonra Erdem'den bahsettiğini düşündü. Erdem'in yakışıklı yüzünü gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Garip... Tam çıkaramıyordu. Zaten ona aşık değildi ki? Doğan'ı kızdırmak için sürdürdüğü bir oyundu sadece. Erdem'i beğeniyordu ama aşık değildi. Onunla olmaktan, gezmekten hoşlanmıştı. Ona karşı hep sabırlı ve nazikti.

Zaman zaman bir iki küçük ipuçları almıştı ama hiçbir zaman Doğan gibi baskın olmamıştı.

Yeniden uyanınca Doğan onun göğüsleri üzerinden geçiyordu. Gözlerini gözlerle kuzun mahlûsatıyla gözlemliyordu. Pınar'ın kuyundayacak ve incecik göğüsleri gözlemiyordu. Yoktu. "Uykum gikti" dedi çocuk gibi.

Doğan yatağı uzanıp onu kendisine çekti. Göğüsleri de çocuk gibi sarp sarmaladı. Pınar fazla uykulandıktan sonra uykulu kıldı. Gözlerini yumarak geniş omuzunda en uygun yerde yatırdı. Birkaç dakika sonra yaşadığı yorgunluğun etkisiyle derin bir uykuya daldı.

Uyandığında daha adamın kollarındaydı. Sabah yeri ıslak uzereydi. Yakışıklı yüzüne baktı. Kendisinden o kadar emindi ki, uykusunda bile belli oluyordu bu! Nasıl seviştikleri aklına gelince önce hazla mutlu oldu, sonra utandı, sonra da kuzgunluk hissi tüm benliğini kapladı. Dün gece olanlar hayalinin bile ötesindeydi. Kendisini fazla kaptırmıştı. Biraz sonra adamın uyanıp hóbürleneceğinden emindi. Ama kalkıp da ne kadar iyi seviştğine dair hava atarsa eğer, ona gününü gösterecekti. İnşallah bir kadının özel anlarıyla ilgili iğrenç vurgular yapmazdı.

Aynca dün olanların fazla önemli olmaması gerektiğine inanıyordu. Aynı coşkuyu başka bir erkekle de yaşayabileceğinden emindi. Hislerindeki karmaşa hoşuna gitmiyordu. Ama adamdan önce, dün geceyi kendisi aklından çıkartıp atmalıydı. Bir an önce bunu yapsa iyi olurdu.

Onu uyandırmadan banyoya gitti ve duşunu aldı. Çıplak vücuduna bakmaya bile utanıyordu. Göğüslerini ve bacaklarının arasını hızlıca sabunlarken, acele ediyordu. Bunların hepsi kendisine ihanet etmişti. İlk işi bu azgın bedeni terbiye etmek olmalıydı. İyi bir seksin dinlenme süresi neydi acaba? Kaç gün ihtiyaç duymadan kendisine hâkim olabilirdi?

Odaya havlusuyla girdiğinde, Doğan'ın da uyanmış olduğunu gördü. Ona günaydın demedi. Genç adam onu süzüyordu. Havlusunu iyice çekip çıkıp çıplak bacaklarını örtmeye çalıştı. Onu oyle sakın ve tembel bir kedi gibi gördükçe, Pınar'ın

değtiyordu. Nasıl olmuştu da böyle iğrenç karakterli bir adamla olmaktan zevk alabiliyordu ki? Yoksa kendisi mağdur mu idi?

Doğan da Pınar'ın huzursuzluğunun farkındaydı. Sirtını sıkı sıkıya çekmiş emekçileri kanıyordu. Vücuduna sardığı havlu, başı için yukarıya sıyrılmış, narin kalçalarının çoğunu meydana getiren bir kumaştı. Gözlerini manzaradan alamıyordu. Pürüzsüz karakalınların ne kadar güzel olduğunu düşündü. Henüz olgunlaşmamış kalçalarının nasıl tepkiyle kıvrandığını hatırladı.

Bir kadın bu kadar çekici olabilir miydi? Ona baktıkça içine bir arzu yeniden uyanıyordu. Doğrulan Pınar, elinde iç çamaşırlarıyla durdu ve bir an için adama baktı. Gözlerindeki pırlantayı görmüştü. Dudakları kurudu.

"Gel buraya..." diye fısıldadı Doğan.

Genç kadın yutkundu. "Hayır..."

"Gel dedim!"

"Lütfen mantıklı ol! Sabah oldu zaten! Kalk hadi!"

"Pınar... bir daha söylemem! Sen gelmezsen ben gelirim ve bu da hiç hoşuna gitmez!"

"Hah, işte yine kendi iğrenç kişiliğine büründün. Dün gece benim için elimden geleni yaptım. Bir daha yapacağımı sanıyorsan yanılıyorsun! Senin kölen değilim. Sadece söz verdim diye yaptım! Hem daha yeni duş aldım ve bir daha seks yapmak istemiyorum."

Genç adam ayaklarını yatağın kuyisından aşağıya sarkıtarak oturunca yutkundu. O da hâlâ çınlıyordu. Ve heyecanlanmış...

"Gel dedim..." Yumuşak konuşmuştu ama sesinde tehditkâr bir hava vardı.

"Senden nefret ediyorum..." Yine de ona yanaşmıştı. Aniden belinden tutulup çekilince hafif bir ses çıkardı. Adamın açık bacakları arasına sıkışmıştı. Öfkeyle belini tutan ellere vurup itirdi ama adam yeniden ince belini kavramıştı.

"Bu hırçnlığın ne zaman geçecek?" diye sordu yavaşça.

"Hiçbir zaman... Bırak beni..."

Dogan cevap olarak havtuyu çekip aliverdi. Bir halde, çıplak göğüslerine baktı. Dindile, daverde, meye hazır... Pınar göğüs uçlarının hemen irtilegmesini ret etti. Dogan'ın elleri yavaşça ince belinde, pürüzsüz kalın nında geziniyordu. Kıpırdamadan durmak gittikçe

"İstemiyorum..." dedi cılız bir sesle.

Dogan onu dinlemedi. Tüm itirazlarını alıp göpe atı. tulum için çarpınan Pınar'ı yatağa yatırıp uzun uzun. Sonra her şeyi unutturacak şekilde ona arzuyla sahip oldu. Pınar iteklemeyi çoktan bırakmıştı. Ellerini adamın kalçalarına abp sertçe sıkı. Kendisine çekti. Dogan'ı suçlamıyordu artık.

"Duyumsuz bir şilliğisin sen!" diye düşündü.

ON İKİNCİ BÖLÜM

İzmir'e varmalarına az kalmıştı. Otobandan giderken ikisi de suskundu. Pınar artık yeni bir hayata başladığının kesinlikle bilincindeydi. Gözleriyle yeni evi olacak şehre girmelerini izledi. İzmir'in havası da, üzerinde bıraktığı etki de farklıydı. Yeni bir şehre geldikleri hemen belli oluyordu. Çocukluğu bu şehirde geçmiş olmasına rağmen pek bir şey hatırlamuyordu. Babası işlerini tasfiye edip Mersin'de yeni bir iş kurmuştu. Daha sonra da birkaç kere gelmişti buraya ama hiç bu şekilde geleceğini düşünmemişti.

Adamın evine mi gideceklerdi acaba? Yoksa bir metrese yaşıyor şekilde ayn bir eve mi yerleştirecekti? Aslında öyle olmasını tercih ederdi. Böylece adamı hiç değilse akşamdan akşama görürdü. İş olduğu günlerde de belki yanına uğramazdı bile! Ne düşüneceğini tam bilmiyordu. Metres olarak tek başına bir evde kalmak da gücüne gidiyordu.

Şehrin içinde, denize çok yakın bir yerde, büyük duvarlarla çevrilmiş bir evin önünde durdu Doğan. Kapıdaki görevli hemen kapıyı açmıştı. Kocaman bir bahçenin içinde, üç katlı muhteşem evi gören Pınar nefesini tuttu. Bu ev kendi evlerinden bile muhteşemdi. Bir sürü odası olmalıydı. Her tarafında rengârenk çiçekler ve güller vardı. Duvarları tertemiz, bahçesi bakımlıydı. Parke taşlı araba yolunda sadece tekerlek sesi duyuluyordu. Siyah araba kapının önünde durduğunda, Pınar biraz gerildiğini hissetti. Etrafını seyrederken, kapıya birkaç kişinin çıktığını görmüştü.

"Hoş geldiniz efendim!" dedi bir kadın. Orta yaşlı ve hafif topuydu. Gergin cildi parlak ve canlıydı. Koyu gözleri sevgi ve saygı ile Doğan'a bakarken, bir an için Pınar'ı da süzemişti.

"Hoş bulduk, Ayşe Hanım!" dedi genç adam ona baş işaretleriyle. Kadının arkasında yine kadınla aynı yaşlarındaki uzun boylu iri yapılı bir adam duruyordu. O da gülümseyerek "Hoş geldin Doğan!" dedi ve adama elini uzattı. Doğan onun elini sıkarken gulumsedi. Pınar ise öylece durmuş bakıyordu. Doğan döndü.

"Pınar, senü buranın tüm işlerini halleden iki kişiyle tanıştım. Ayşe Hanım evin her işini yapan atom karıncadır. Onun her gün gelen iki bayan yardım ediyor. Ne yazık ki yanına birkaç yardımcı daha almaya bir türlü ikna edemedim. Nadir Bey de onun kocası.. O da her işi yapar. Şöforlük, kâhyalık, çoğu zaman babalık, arkadaşlık... Bazen korumalık.. İkisini de çok verim. Nadir Bey de önceden sizin yanınızda çalışırdı..."

Pınar merakla duruşunu değıştirdi. Yani tıpkı Doğan'ın babası gibi?.. O halde bu Nadir denen adam ile Doğan'ın babası arkadaş olmalılardı? Doğan bu yüzden bu çifte çok değer veriyor gibi gözüküyordu.

"Yoksa siz o küçük... cılız Pınar mısınız?" diye sordu adam hayretle.

"Evet... O dişleri telli Pınar benim. Ama sanırım hâlâ cılızım!" Çok samimi olmamaya çalışıyordu ama adamın gözlerindeki yakınlığı fark etmişti.

"Kesinlikle çok değışmişsiniz! Ne kadar güzel bir genç hanım olmuşsunuz böyle!"

"Teşekkür ederim ama ne yazık ki ben sizi hatırlayamadım"

"Evet, çok oldu! Bir dönem babanızın korumalığını yapıyordum."

Doğan başını arkaya çevirdi. O sırada Pınar da o arkada duran kadını kim olduğunu merak ediyordu. Uzun boylu ve kırs saçlı bir kadımdı. Kısa kırs saçları bakımlıydı. Beyaz cildi yaşu fazla göstermeyecek şekilde, hafif kırışıklıklarla doluydu. Koyu gözlerinin yeşil olduğunu tahmin etti. Bu kadının kim olduğunu hemen anlamıştı tabii. Fakat bunu beklemiyordu. Doğan'ın bu de annesi olabileceğini hiç düşünmemişti.

"Pinar, bu da Annem... Süheyla! Anne... Sana Pinar'ı tanı-
tırıyım. Kız arkadaşım!"

En az Pinar kadar kadın da şaşkındı. Sonra güzel gözleri
canlandı. Duruşu değişti. Elini uzatırken öne doğru bir-
kaç adım atıyordu.

"Hoş geldin kızım..." dedi güzel ve billur gibi sesiyle. Pi-
nar daha evvel bu kadar güzel bir ses duymamıştı. Dinlen-
dinci ve insanın içine işleyen! En azından kadın sesi olarak...
Çünkü Doğan'ın sesi de çok etkileyiciydi ve artık bunu nere-
den aldığını anlamıştı.

"Hoş bulduk!" dedi yavaşça. Onun elini tutmasına ve ya-
rağının öpmesine karışmadı. Mis gibi kokan teni, ona kendi
annesinin sıcaklığını hatırlatmıştı. Bir adım geri çekilen Sü-
heyla Hanım beğeni ile genç kadının mükellem ama durgun
üzünü süzüyordu.

"Şaşkınlığım için kusura bakma yavrum! Oğlum bu güne
kadın eve bir kız arkadaşını getirmedigi gibi..." Kızgınca oğluna
baktı. Bu Pinar'ın hoşuna gitti. Demek Doğan'a karşı koyabilen
başkaları da vardı? Süheyla Hanım tatlı sert bir suratla sözüne
devamı etti. "...beraberinde senin de geleceğini söylemediği için
şaşırdık. Hiçbir hazırlık yapmadık!"

"Hazırlık yapacak bir şey yok anne!" diye homurdandı Do-
ğan. Kontrolü eline almak istediği belliydi. Duruşunu dikleştirdi.
İki metreye yakın boyuyla herkese tepeden bakıyordu. Gözlen
korkutucu bir biçimde parladı. "Pinar benim odamda kalacak"

"Ne?" Bu şaşkınlık fısıltısı, genç adamın annesinin ağzın-
dan çıkınışı. Pinar'ın eli ayağı kesilmişti. Zorlukla ayakta duru-
yordu. Süheyla Hanım oğluna öyle bir bakışla baktı ki, başkası
olsa bu bakışlar altında erir giderdi. Ama Doğan buna aldır-
madı bile. Annesine uyarın bir bakış attı.

"Pinar'ın eşyalarını odama çıkarın. Bu konuda da başka bir
istemiyorum. Hadi Pinar, gel gidelim, sana evi göstereyim."

Kıpkırmızı olan genç kadın, sessizce onun kolunu tutma-
na ve eve sokmasına minnettar oldu. Orada biraz daha kalma-
tanrıncından yerin dibine geçecekti. Genç adam uzak bir gözle

kattaki oturma odasını, yemek odasını ve mutfaka giden koridoru gösterdi. O katta birkaç da yatak odası olduğunu söyledi. Genç kadın donmuştu. Sessizce adamı dinliyordu. Merdivenlerden yukarıya çıktıklarında bile nefesini zor alıyordu. O katta bir çalışma odası ve yine yatak odaları olduğunu söyledi. Doğan Çok rahatı. Annesini ve çalışanları şoka soktuğunu umursamamış gibi gözüküyordu. Bir kapıdan içeriye sokulunca da çok geniş bir odaya girince, öfkeyle kolunu çekti. Doğan ile birlikte kalacağı yatak odası burası olmalıydı. Nefret dolu bakışlarla adama baktı.

"Böyle adi olmak zorunda değildin!" dedi öfkeyle ona. "Bana başka bir oda verebilirdin!"

"Sorun ne?" diye sordu Doğan sertçe.

"Ne demek ne? Bu kadar utanmaz olmak zorunda musun? Şimdi bu insanlar ne düşünecek? Annenin yüzüne her gün nasıl bakacağım? Hiç değilse başka odada yatsaydım?.. Nasılsa istediğin zaman yine gelirdin!"

Kapıda bir hareket olunca ikisi de sustular. Nadir Bey, elinde tek bir bavul ve birkaç da poşet ile gelmişti. Onları sessizce bir kenara bıraktı. Gözleri bir an Doğan'a takıldı. O anda çalan telefona bakmak üzere olan Doğan, hiçbir şey demedi. Telefonu açmış ve kulağına götürmüştü. Çaresiz kalan Pınar teşekkür edercesine adama gülümsemeye çalıştı. Ama o kadar üzgündü ki, dudakları sadece hafifçe kıvrıldı. Nadir Bey ise babacan bir tavırla genç kadına göz kırıp çıkmıştı. Çıkarken ardından kapıyı da kapatmıştı.

Pınar kocaman odaya göz gezdirdi. Çok zevkli döşenmiş ve erkeksi bir tarzı vardı. Fazla aile resmi yoktu. Duvarlarda sadece birkaç tane... Bir tarafta oturma odası tarzında üç kişilik bir koltuk ve birer kişilik üç koltuk, kocaman bir televizyona bakacak şekilde ayarlanmıştı, Ağırıklı ton krem renkleri idi. Yer kocaman bir halıyla kaplıydı. Her duvarda ise sadece deniz teması olan kocaman yağlı boya tablolar yer alıyordu. Perdesinden ufak tefek eşyasına kadar her şey lüks ve kaliteliydi. Yine de insanın içini boğmuyordu. Gözü duvara yakın duran

kocaman yatağa kaydı. Doğan'ın boyuna uygun koskocaman bir yataktı. Artık kendi yatağının da o olduğunu kavradı... Bu tertut adamın kollarında geçecek gecelerde, bu yatak her şeye şahit olacaktı.

"Buldunuz mu?" diyordu Doğan. Çok sesli konuşmuyordu ama keskin kulakları olan Pınar, etrafı incelerken onun dediklerini de duyabiliyordu. Özellikle yataktan uzaklaşıp sıkıntılı bir tavırla üç kişilik koltuğa oturdu. Onunla bir kere daha konuşacaktı. Bu odada, herkesin gözünün içine bakarak onunla yaşayamazdı. Metres olmanın bile bir adabı vardı. Onun bunu anlaması gerekiyordu.

"Bir daha olmaması için uyarsanız yeter!" diye homurdandı. Gözü donuk bir öfkeyle kendisini süzen Pınar'a takıldı. "Evet, sadece uyarın ve bir daha olmamasını sağlayın. Ne yazık ki ona değer veren birisi var..."

Pınar ne olduğunu anlamıştı. Öfkeyle kalkıp Doğan'a yanaştı. Gözleri kıvılcımlaşmıştı. Telefonu kapatan adamı sertçe itti.

"Seni hayvan! Bana söz vermiştin! Erdem'in peşini bırakacaktın?"

Fakat tüm gücüyle itmesine rağmen Doğan sadece bir adım genileyip onun bileklerini yakaladı. Sertçe kendisine çekip gözlerinin içine baktı. "Sözümü tuttum..."

"Ama onu arattın değil mi? Yerini tespit ettin! Hani ona kaşınmayacaktın?" diye bağırdı.

"Sadece ona zarar vermeyeceğim dedim! Vermedim de! Ama onu bulmam lazımdı. Bulmasaydım yine aynı şeyi yapmayı deneyecekti. Hoş yine de deneyeceğine eminim ya! Şimdilik sadece gözünü korkutacaklar. Fakat yine tekrar ederse bu sefer senin itirazlarını dinlemem. İşi kendim devralırsam inan bana onun hayrına olmaz. Bir daha seni ararsa bunu ona söyle! Ayrıca bir daha aramamasını da söyle!"

"Onunla istediğim zaman konuşurum!"

"Hayır efendim... Konuşamazsın! Onun canına dokunamazsın! Eğer dokunarsan konuşmazsın. Sen konuştuğça seni daha fazla dalgınlara

"daha da çılgın şeyler yapılabilir." Tehditkâr bir sesle devam etti. "Konuşmayacaksın!"

Pınar onunla alay eder gibi gülümeye çalıştı. Ama bütün sımsıkı tutulurken bu zordu. "Ondan korkuyorsun değil mi Dodo Bey?"

Adam öyle bir gülümsedi ki Pınar yaptığı hemen anladı. Karu çekildi. Buz gibi bir his yüregini sarmıştı.

"İnan bana. Sadece... senin ve onun için endişeleniyorum. O yetkililik oynamak istiyor ama kendi eliyle kendisini tehlikeye atıyor. Ve de seni! Bu yaptığı için ona neredeyse saygı duyacağım. Seni gerçekten sevdiği belli... Sen de onu sevdiğine göre onun çılgınlıklarına karşılık vermek isteyebilirsin! Ona değer veriyorsan, benden ve senden uzak kalmasını söyle!"

Pınar derin bir nefes aldı.

"Senden neden bu kadar nefret ettiğimi sık sık düşünüyorum. Ama bana o kadar fazla sebep veriyorsun ki, hangi birisine sanılacağıma karar veremiyorum. O kadar geniş bir konseptin var ki aklım almıyor!"

"Alay etme! Ciddi bir konuda konuşuyoruz!"

"Ben de çok ciddiym zaten sevgilim!.. Yatak arkadaşımın bir iş adamından çok bir mafya olduğunu öğrendiğimden beri ben zaten Erdem için korkuyorum. Onu çoktan uyardım. Merak etme, yine uyaracağım... Ama nasılsa aramızdaki anlaşma sona erecek! O zaman hayatını mahvetmek için gerekli bütün yolları deneyeceğim."

"Olur... Buna o zaman bakarız!"

"Beni de uyarıp canımı acıtır mısın o zaman? Şu anda yaptığından daha mı sert olursun?"

Genç adam onu salıp geri çekildi. Yüzü gergindi. Pınar acıyan bileklerini ovalamamak için kendisini zor tutuyordu. Onun bileklerini acıtmak için sıkmadığından da emindi. Kahrolası bir güç vardı adamda!

"Birazdan hava karacak. Yemek yemeden önce bir duş almak istersin sanırım? Banyo şurası... Orada sana lazım olacak

şey var. Ben de inip annemin gönlünü alayım. Senin se-
vün yüzünden iyi bir hır çıkacak!"

"Senin kabahatin!" diye bağırdı Pınar. "Hepsi senin. " Sonra
gözü yumuşattı biraz. "Ne olursun Doğan?... Aynı odalarda kal-
manıza izin ver. Kendimi daha kötü hissetmemi engelle! Yine
gel gelersin! Lütfen... Bana bunu yapma!"

Doğan hafifçe gülümsedi. Sinirini biraz yatıştırmış gibiydi.
Pınar yumuşak konuşmasının işe yaradığını düşündü. Herhalde
kabul edecekti? İçinde beliren umut ile bir an için onun kabul
edeceğini sandı. Sadece bir an için.

"Kararım kesin!" dedi genç adam. Gözleri doğru söyledi-
ğini gösteriyordu. "Seninle olacak hiçbir dakikamı harcamam.
Bevişmek önemli değil. Yemek masamda, oturma odamda ve
yatağımda.. Daima seni yanımda görmek istiyorum. Biliyorsun
fazla zamanımız yok!"

"Sen... sen ruh hastasısun!" diye inledi Pınar.

"Değilim. Tabii bir şansın var. Benimle evlenmeyi kabul eder-
sen, odalarımızı saygı belirtisi olarak ayırabilirim? Kısa bir süre
için tabii... Bu durumda evlenmek için bile fazla beklemem!"

"Sana söyledim... Seninle asla evlenmem!"

"Bak tatlım... 'Asla', uzun bir süre bence... İstersen artık bu
konuyu ciddi olarak düşünmeye başla! Tam beş ayın var. Beş
ay sonra seni bırakacağım. Ben sözlerimi tutanım. Beş ay sonra
özgür olacaksın dedim ve olacaksın! Ama bu süre içinde be-
nimle evlenmeyi kabul etmezsen, yerin yine de benim yata-
ğım olacak..."

"Her dakikasından nefret edeceğim!"

"Çok sevimlisin!"

"Bir daha düşünsen?" diye iğneledi onu Pınar.

Doğan bir şey söylemeden çıktı gitti. Yüzünde sadece hafif
tebessüm vardı. Pınar'ı düşünceleri ve çaresizliği ile bir
başına bırakan genç adam, doğruca oturma odasına gitti. An-
nesinin orada olacağını tahmin ediyordu. Oturma odası evin
en büyük odalarından biriydi. Birçok koltuğun haricinde, bir

kenarda yemek masası da vardı. Ayrıca bir şamdan odanın ortasına rağmen, kalabalık olmadıklarında genellikle kenarda oturmayı tercih ediyorlardı.

Televizyonun karşısına oturmuş olan güzel annesi, arkasından ördüğü dantelden başını kaldırıp baktı. Kadının gözlerindeki durumdan hiç memnun olmadığı belliydi. Dantelden ördüğü başlığıyla birlikte kızıyla birlikte oturmuştu. Kızıp tam karşısına oturdu ve ahatce kasına yaslandı. Bir an göz göze bakiştılar. Doğan hayatında iki kadının da onu bu kadar huzursuz etmesinden hoşlanmıyordu. Bu da kendi şansındı galiba! Hiç değilse eş olarak değil, bir kadının biraz daha yumuşak olmasını, uysal bir kadın gibi davranmasını arzulardı.

"Bu ne demek şimdi?" diye sordu annesi. Genç adam anlamazdan geldi.

"Ne ne demek?"

"Ne olduğunu biliyorsun? O küçük kızla aynı odada yatmak da ne demek oluyor?"

Genç adam omuz silkti. "Çok mu garip?"

"Doğan bazen seni tanıyamıyorum!" diye kızgınca fırça attı Süheyla Hanım. "Evli olmadığın bir kadınla benim evimde aynı odada yatamazsın!"

"Anne..." Genç adamın sesi elinden geldiğince sabırlıydı. "Sözlerine saygı duyuyorum! Ama bu konuda benim kararına uymak zorundasın. O benim odamda kalacak."

"Ama o daha bir çocuk?"

"Değil... O yirmi yaşında bir kadın!"

"Doğan... Yoksa?..."

"Bak anne! Zaman değişti artık! Cinsellik senin zamanındaki gibi değil. Merak ediyorsan söyleyeyim. Evet, onunla birlikte olduk. Bunun bu evde veya başka bir yerde olması o kadar önemli mi?"

"Ben evlenmeden olmasına karşıyım..."

"Sana garip gelecek ama..." elini biraz sinirli bir tavrılla salladı. "Onunla evlenmeyi istiyorum... İsteddiği herhangi bir zamanda..."

"Fakat ne yazık ki Pınar Hanım benim evlenilmeye degecek bir kim olmadığını düşünüyor!"

"Bu da ne demek? Seninle birlikte olduysa?.." Sustu. Oğlunun bakışlarını izledi. Onu iyi tanırdı. Öfkeli veya kızgın olduğu halleri, keyfinin yerinde olduğu veya kararsız olduğu vakitleri iyi tanırdı. "Senin hakkında böyle düşünüyorsa o zaten neden seninle?.."

"Anne! Nasılsa yakında öğreneceksin! En iyisi sana şimdi söyleyip kurtulmak. Fakat bu konuda ne dersin de fikrimi değiştiremezsin. Öncelikle bunu söyleyeyim. Asla... Anladın mı? Pınar benim için önemli bir kadın ve senin dediklerinin hiçbirini karanımdan asla vazgeçiremez."

"Doğan?.."

"Dur, şimdi dinle!.. Pınar durumu sana nasıl anlatır bilmem. Belki de içinde bulunduğu durum yüzünden daha yumuşak veya daha sert anlatabilir. Ama biliyorsun ki ben kolay kolay yalan söylemem. Bu yüzden her şeyi sana ben anlatmayı tercih ediyorum. Tabii ki ana hatlarıyla!"

"Anlat!"

"Peki... Pınar'ın ailesinin kimler olduğunu anladsın sanırım?"

"Elbette! Ama her şey geçmişte kaldı Doğan... Bu zavallı kızıdan intikam almak mı istiyorsun yoksa?"

"İlgisi yok! Onun kızına bile zarar verecek bir şey yapmam. Vereni de affetmem. O benim için çok değerli. Hem de onu ilk gördüğüm andan beri... Diğer yandan ne yazık ki tanışmamız iyi bir şekilde olmadı. Sanırım fazla sempatik olamadım. Tamamen rastlantı sonucu karşılaştık. Abisinin bana olan borcu için evlenne gitmiştim. O parayı tahsil etmek için benim gitmeme gerek yoktu ama elimde değildi. Yıllarca onlardan babama yaptıkları için intikam almak istedim. Alabilecek gücüm de vardı biliyorsun. Fakat büyüdükçe bu isteğimin artık çok da anlamlı olmadığını fark etmiştim. Bunu test etmek için evlerine gitmiştim sadece... İnan bana yüreğimde yeterli derecede köz kalmamıştım. Kapıda onu, yani Pınar'ı gördüm. Bana çarptı ve sonra da lazımı istemediğime ama yine de Pınar'ı istediğime karar

"Herkesin canı yanıyor oldu. Kızgındır. Niyetim de...
Bunu biliyordum ki kabul etmeyecekti Deniz'i de...
niste nişanlıydı. Ben de elimdeki silahı kullandım. Çocuklar her
zaman abisinden Anar'ı istedim. Dür, hemen kızma. Düğün
düğün anlamda değil. İnönü bana neyi... (onuyla evlenmek)
ve bunu Deniz'e, yani abisine de açıkça söyledim."

"Kıza da son veriydin ya? Neden en başta yapacağın şeyi en son yapıyorsun? Sen çok yakışıklı bir adamsın! Neden kendine ve ona bir şans vermedin?"

Adam düşünceli bir tavırla omuz silktri.

"İşin doğrusu onun hakkında pek iyi söylentiler yoktu. Ben de onu daha önce görmemiştim. Çapkın ve hızlı bir kadın olduğuna söyleniyordu. Daha önce en azından bir iki cinsel ilişkisi olduğunu sanıyordum. Onu otelde zorladım. Bana yalan söyledi ve bu düşüncemi destekleyen sözler söyledi. Sanırım beni kendisinden uzak tutmaya çalışıyordu. Daha önceden tecrübesi olduğunu sandığım için evlenmeyi beklemeye gerek olmadığını düşündüm. Bakire olduğunu öğrendiğimde beynimden vurulmuş gibi döndüm ve..." Dudaklarını kıvrırdı. Sıkıntılı olduğu belirdi. "...ve sonra çok sevindim."

"Ve tabii o senden nefret etti!"

"Bravo! Tam isabet! Hem de inanamayacağın kadar!" Genç adam acı bir sesle kendi kendisiyle alay ediyordu.

"Ve sen yine de onu kendi yatağında kalmaya zorlayarak nefretini körüklemekte bir sakınca görmüyorsun? Bu çok saçma."

"Anne... Bilmediğin başka şeyler de var. Borçlar karşılığında, sonunda sadece beş ay benimle kalmaya boyun eğdi. Nefretine rağmen bunu yapacak. Ben de bu süre sonunda onu serbest bırakmaya söz verdim. Ona karşı ilgimin bu sürede azalacağını umuyorum. Madem evlenmek istemiyor, bana beş ay kalmak zorunda!"

"Hiçbir kadını bu şekilde zorlayamazsın!" Kadının sesi kızgındı. Gözleri şimdi siyaha yakın yeşildi. "Bu çok barbarca! Oğlum olduğuna inanamıyorum!"

Doğan ayağa kalktı. "Üzgünüm... Sana bunları anlattım senin hakkında kötü düşünüp onu üzmeni istemiyorum. Senin istediğin zaman ne kadar cadı olduğunu biliyorum. O bu konuda tamamen masum. Asıl suçlu benim, bunu bilmeni istedim. Fakat yine de kendimi ondan uzak tutamıyorum. Onun için seni bile karşıma almaya hazırım. Eğer bana karşı çok acımasız olmayı tercih edersen, Pınar'ı alıp başka bir eve geçerim. İhtili veya değil, o şimdilik benim kadınımdır. O şekilde davranılmasını ve saygı görmesini istiyorum. Ona bakarken ve konuşurken senin de onun gururunu incitecek şekilde davranmayacağını umuyorum."

Sesinde ciddi bir soru, kısmen de tehdit edası vardı. Gözleri annesini sorgular gibi bakıyordu.

"Bizim bir şey yapmamıza gerek yok..." dedi kadın ters ters. "Sen zaten zavallıya elinden gelen fenalığı yapmışsın..." Başını çevirip elindeki dantele baktı. Konuşmanın bittiğini anlatmaya çalışıyordu. Doğan derin bir nefes alıp döndü. Uzun ve keskin odunlarla oturma odasından çıktı.

Pınar ise ılık suyla güzel bir duş almıştı. Banyo da son derece modern ve lüksü. Kocamandı! Bir kenarda duran jakuzi hoşuna gitmemişti. Doğan'ın bu jakuzi içinde birlikte yıkanmak için ısrar edeceğinden emindi. Kim bilir ondan sonra da neler olurdu?

Homurdanarak askıda duran büyük krem rengi bornozu görmüş ve ona sarınmıştı. Kendi uzun boyuna rağmen kendisine kocaman geldiğine göre bu bornoz Doğan'ın olmalıydı. Gerçekten de banyodan çıktığında, kapıdan giren Doğan onu gördü ve gülümsedi. "Bornozum sana bana olduğundan fazla yakışmış!" dedi.

Pınar bu sefer ciddi olmaya kararlıydı. Zorluklarla mücadele eden esprili yapısını şimdi burada ortaya çıkarmaya gerek yoktu. Sinirli bir tavırla ona sırtını döndü ve bir kenarda duran bavula yürüdü. Fazla ağır değildi. Kolayca kaldırıp odanın ortasına bir masanın üzerine bıraktı.

"Bana giyecek bir şeyler almalıyız..." dedi sakınan Sana. Adamın evinde, adamın odasında ve adamın bu dünyada yatağında yatmayı kabullenmiş bir kadının sakıncası vardı. Her ne de evli olmadan, sevgili, metres ya da her ne derseniz... "Benim için içinde artık giyeceğim bir şey kalmadı. Çıplak görünmek senin hoşuna gideceğini biliyorum ama sanırım bu evde yalın kalmak olmaz. Alışverişe ne zaman gidebiliriz?"

"Sen ne zaman istersen?" Doğan kendisini yatağa attı. Sana üstü uzanıp kollarını başının arkasında kavuşturdu. Şu kocaman bormoz içinde bile çok seksi gözükiyordu. "Benimle gitmek istemezsen annemle gidebilirsin. Fakat yalnız gitmene izin veremem!"

"Benim için fark etmez!"

"Annem iyi kadındır... Seni seveceğine eminim. Sana yardım etmekten hoşlanır!"

"Bakalım ben onu sevecek miyim?"

"Yapma Pınar!.. Ona tavır alma! Onun oğlu olmama rağmen senin arkanda duracağına eminim. Zaten ben her şeyi ona anlattım. Bana çok kızdı. Birkaç gün yüzüme bakacağını bile sanmam." Sesinde annesinin Pınar'ın tarafını tutmasından hoşlandığını anlatan bir tını vardı.

"Az bile! Benim için ne dedi?" İlgilenmiyormuş gibi gözüксе de ilgileniyordu. Gözünün ucuyla Doğan'a baktı. Genç adam açıkça kendisini seyrediyordu. Koyu yeşil gözler yan aralıktı, utanmazca bacaklarında, açıkta kalan gerdanında geziniyordu. Pınar onun bakışlarına aldırmamaya çalıştı. İğnelercesine kaşlarını kaldırdı. "Orospu falan demedi mi?"

Doğan sıkıntıyla gözlerini yumdu. Uzun yol aslında genç adamı da yormuştu. Üstelik annesiyle konuşmanın stresi de vardı. "Saçmalama!" diye homurdandı. "Şu anda eminim en namuslu bakire bile onun gözünde senin kadar saf değildir. Kendi isteğinle bu işin gerçekleşmediğini biliyor. Tabii istersen sen ona her şeyi yeniden kendi istediğin gibi anlatabilirsin. Umurumda değil..."

"Ona bir şey anlatacak değilim. Benim de kimsenin düşün-
unurumda değil. Tüm istediğim bu beş ayın bir an önce geç-
Adamın gözlerini yummasından faydalanarak bornozu
Acele ile iç çamaşırlarını giydi. Yeniden başını çevirdi-
yeşil gözler yine üzerindeydi. Numara yaptığını anladı.
Çıplak görmek için gözlerini yummuş numarası yapmıştı.
Adamla baş etmek çok zordu. Kızarmaması gerektiğini bili-
yordu ama elinde değildi. Bavulun içindeki son bluzu ile pan-
terini de giyip Doğan'a döndü.

"Makyaj masası da istiyorum. Banyoda makyaj yapmayı
meni. Benimle alışverişe sen geleceksen mahsuru yok! An-
veya sen, fark etmez. Ama gelmeyeceksen para bırak.. Ya-
nın öncelikle alışverişe çıkmak istiyorum. Bir an önce eksiklik-
leri tamamlayıp hayatımı düzene sokmalıyım."

"Nasıl istersen! Yarın sabah biraz işim var. Öğlene doğru
gelirim ve birlikte çıkarız. Ne lazımsa alınız."

"Bunu söylemek hoşuma gitmiyor ama... ben yatağın sa-
ğında yatabilir miyim?"

"Elbette... Ben de zaten solunu severim."

Beş dakika sonra Pınar banyodan saçlarını kurutmuş bir
halde çıkmıştı. Pırl pırl siyah saçları dalgalar halinde omuzların-
dan aşağıya dökülüyordu. Makyajını da yapmıştı. Artık hazırdı.
Meydan okuyan bir tavırla Doğan'ın delici bakışlarını karşıladı.

"Ben hazırım..." dedi sakince.

"Görüyorum... Çok güzel olmuşsun!" Pınar hiç sesini çıkar-
mayınca da isteksizce yerinden kalktı. Onun iltifatlarını isteme-
diği belliydi. Buna rağmen kalkınca onu belinden tutup ken-
disine çekti. Pınar'ın nefretle başını başka yana çevirdiğini ve
küçük bir öpücüğe bile izin vermek istemediğini görünce sıkıl-
mış bir şekilde gülümsedi. Saçlarına bir öpücük kondurup bı-
raktı. "Gidelim hadi... Çok açım!"

Aşağıdaki yemek masasında birçok çeşit yemek vardı. Belli
ki Doğan'ın gelmesi şerefine ona sevdikleri yiyeceklerden hazır-
lanmışlardı. Masada Nadir Bey ve karısı da vardı. Pınar bundan
rahatsız olmadı. Yıllar içinde aile gibi oldukları belliydi. Servisi

zaten Ayşe Hanım özenerek yapıyordu. Bakışlarındaki hafif rak Pınar'ın üzerinde gezinse bile Doğan'ın tavnna karşı mamayı öğrenmiş gibilerdi. Asık suratlı güzel kadının her önemsizmiş gibi bir tavır içinde olması karşısında zaten bir şey söyleyecek halleri yoktu.

Gözler arada Pınar ile Doğan arasında gidip geliyordu. Genç adam her iki orta yaşlı çiftle de kısa cümlelerle konuşuyordu ama konuştukları hep yüzeyseldi. Ya ev işleri ile ilgiliydi ya da bahçenin bir duvarının tadilatı gibi şeylerdi. Pınar ise konuşmuyordu. Kimseyi hor gören burnu havada bir tavn yoktu ama gülümseyerek mutlu görünmek gibi bir çabası da yoktu. Madem Doğan'ın annesi her şeyi biliyordu, rol yapmaya da gerek yoktu. Yakında evin yardımcılarının da öğreneceğini biliyordu. Belki de çok geçmeden sağır sultan bile duyardı?

Genç kadının sakın ama mesafeli tavn kahvelerden sonra çaylarını içerlerken de sürdü. İri güzel gözleri ile sadece konuşmaları dinlemeyi tercih ettiğini belli ediyordu. Arada bir de televizyona bakıyordu. Fakat gece boyunca bir kere bile sevgilisini olduğu dayanılmaz adama bakmayı reddetmişti.

"Normalde Ayşe ile Nadir geceleri bizimle olmazlar.." diye mınıldandı Süheyla Hanım genç kadına. On dakikadır yan yana oturmalarına rağmen daha yeni konuşuyorlardı. Pınar hafif ilgisiz gözlerle bakınca da devam etti. "Bu gece masa çok sıkın bir ortama bürünmesin diye kaldılar. Ama sanırım pek bir şey değişmedi, değil mi?"

"Üzülmeyin..." diye mınıldandı Pınar donukça. "Benim için önemli değil."

"Benim için önemli..." Kısık yeşil gözleri oğlunun kilenn kopyasıydı. "Nefret ettiğin bir adamla yalnız kalmanın ne demek olduğunu bilirim."

Genç kadın ilk kez ilgilenir gibi oldu. Fakat sebebini sormadı. Gözlerini kaçırdı. "Öyle mi?" dedi sadece.

"Ondan nefret ediyorsun, değil mi?" Bu soru çok ani gelmişti. Sorunun arkasındaki niteliği anlamadığı için bir an ne demek

idatlığını düşündü. Yoksa gerçekten de oğlunun arkasında yer alıp Pınar'ı ezmeye mi çalışacaktı? "Oğlum öyle söyledi!"

"Evet..." dedi genç kadın açıkça. Sonunda ilk kez, biraz ilerle tekli koltukta oturmuş olan ve mavi kapaklı bir dosyayı karıştırmakta olan Doğan'a baktı. Alnına dökülmüş özgür siyah saçlarına rağmen ciddi bir görünümü vardı. Tehlikeli, yakkışıklı ve ciddi...

"Normalde çalışma odasına çekilirdi. Sanırım senin yalnız kalıp sıkılmaman için burada çalışıyor." Süheyla Hanım'ın sesinde, oğlundan nefret ettiği için genç kadını suçlar gibi bir hava yoktu.

Omuz silken Pınar "Bana bir faydası yok..." dedi umursamazca.

"Belki de seni üzeceğimden korkuyordur?" dedi kadın aniden.

Pınar başını çevirip yaşına rağmen hâlâ güzel olan Süheyla Hanım'a baktı. Gözlerinde eğlenceli bir pırıltı vardı. Hayır, kendisini üzeceğini hiç sanmıyordu. Nasıl bildiğini bilmiyordu ama ipinden bir şey bu kadına aniden bir sıcaklık duymasını sağlamıştı. Yine de "Üzecek misiniz?" diye sordu.

Kadın omuz silkti. "Belki..." Gözleri bir an oğluna kaydıktan sonra çayından bir yudum aldı. "Belki de ona yaptıkların için sana kızıp seni üzmeliyim." dedi yeniden genç kadma bakarak.

Pınar hayretle gözlerini irileştirdi. O anda Süheyla Hanım bu doğal kadının ne kadar da güzel olduğunu düşünüyordu. Pürüzsüz, pırlı pırlı cildinden sağlık fışkınyordu. Tatlı bir bal rengi almıştı. Dolgun ve hafif bir ruj sürülmüş kırmızı dudakları, her erkeğin aklını başından alabilirdi. Sivri ve inatçı çenesi ise oval yüzüne çok yakışıyordu. Ama en dikkat çekici yanı olan iri gözleri hem gizemli hem de çarpıcıydı.

"Ben mi ona bir şeyler yapmışım?..." diye hayretle sordu. "O size gerçekleri nasıl anlattı bilmeyorum ama..."

"Bana senu zorla elde ettiğini söyledi..."

"Bu doğru işte! Peki, niye öyle dediniz?"

"Peki, sen Doğan'a ne yaptığının farkında değil misin?"

"Ben ona bir şey yapmadım. Beni zorla yatarmış gibi hayallerimi mahv eden o! Kendi zevki için her şeyi göze alacak kadar duyarsız ve ilkesiz bir adam..."

"Seninle evlenmek istediğini biliyor musun?"

"Evet... Üzgünüm. Yanlış anlamayın ama ona ömür boyu katlanabileceğimi sanmıyorum. Evlenmek için düşündüğüm en kötü tipi değil o! Kızlığını verdim diye de kalkıp kendimi ona feda edemem. O tanıdığım en duyarsız insan..."

Süheyla Hanum başını salladı. "Kuşkusuz söylediklerim çoğunda haklısın. Ben de onu sana affettiremem. Üstelik evliliğundan beri ilk kez bana da karşı geldi ve işlerine benim mamamı istedi. Sanırım sen onun için çok özelsin! Beni bile karşısına aldığına göre? Bu durumda pek de ilkesiz diyemeyiz, değil mi? Senin için çok şey göze almış bir erkek sadece..."

"Ben ona göre sadece güzel bir yüz ve vücudum... Başka bir şey değil. Aslında vücudum bile güzel değil! Kalçalarım dar! Oğlunuz göğüslerim küçük diye dalga geçti." Konunun kaydığı yeni fark edince kızardı ve gülümseyen kadından bakışlarını kaçırdı. "Size benim bir başkasıyla nişanlı olduğumu ve bu davranışıyla beni gerçekten seven iyi bir erkeği nasıl üzdüğünü ve hayal kırıklığına uğrattığını da söyledi mi?" Göz ucuyla nefret ettiği adama baktı. "Artık benim o tatlı adamın yüzüne bakup onunla evlenmem imkânsız!"

Süheyla Hanum sessizce çayını içmeye devam etti. Pınar'ın ne kadar hassas ve duygu dolu olduğunu görebiliyordu. Doğan'a yaptığı şey için o da çok kızmıştı. Fakat oğlunun gözlerinde gördüğü bir şey, durumun biraz daha farklı olduğunu ya da ileride farklılaşacağını gösteriyordu. Oğlunu tanıyorsa onun yılmadan uğraşacağını tahmin ediyordu. Doğan gerçekten de kolay vazgeçen tiplerden değildi.

"O çok inatçıdır..." diye mınıldandı.

"Efendim?..." Pınar kadının ne demek istediğini anlamak istemiş gibi gözlerini kısmıştı. Süheyla Hanum başını üzülerek salladı.

"O her zaman kararlı ve inatçı olmuştur. Onu tanımıyorsun! O seni istedi ve aldı! Her türlü engeli ve direnmeyi yıkarak..."

"Sindir de senin sevgini istiyorsa eğer, elde etmek için mutlaka isteyecektir."

"Benim... benim sevgimi niye istesin ki?" diye hayretle mırıldandı Pınar.

"Bana istiyor gibi geldi..." Dudaklarında ince bir gülümseme vardı.

"O zaman avucunu yalayacak! Asla onun gibi despot, gözü kara kadınların etrafında pervane olduğu birini sevmem! Bana cazip gelen hiçbir yanı yok! Ne uzun boyu, ne güzel fizigi, ne de yakışıklı yüzü!"

"Gerçekten de yokmuş!" derken tatlı tatlı gülümsemişti kadın.

"Doğru söylüyorum!" diyerek kendisini hararetle savunmaya devam etti Pınar. "Onun yakışıklı olduğunu kabul ediyorum. On beş yaşından büyük her kadının hoşuna gidebilir ama ben seveceğim erkekte hep başka şeyler aramışımdır. Ve bunlar onda yok!"

Süheyla Hanım gülümsemeye devam ederken merakla kışkırtıcıyı kaldırdı. "Yanlış anlama! Seni sorgulamıyorum ama bunlar ne acaba? Belki ben de ileride, tabii sen gittikten sonra, bunlar üzerinde durup onun biraz düzelmesini sağlayabilirim. Başka bir kızla evlenmeye kalkarsa diye!"

Pınar istemeden gözlerini kırpıştırdı, öylece tutuldu kaldı. Başka bir kızla evlenmek mi? Doğan ve başka bir kız... Kendisi değil! Bu fikirden hoşlanmadığını sezdi. Ama Doğan elbette ki kendisinden sonra başka birisiyle evlenmeyi düşünecekti. Hem çok gençti hem de çok yakışıklıydı. Belki de, hayır, büyük ihtimalle o kadına kendisinden daha sevgi dolu ve saygılı davranacaktı! Bundan emindi. Bir oğul sahibi olabilmek için bir eş seçmek zorundaydı. Gidişi bir seneyi bile bulmadan güzel bir kızla evleneceğinden emindi.

"Üzgünüm... Hangi birini sayacağımı bilmiyorum." diyerek geçiştirdi.

"O halde vakti geldiğinde veya öyle bir kabalık yaptığında böyle! Tamam mı? Ben ona dersini veririm."

"Şey... Tamam!" dedi genç kadın isteksizce.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Onun sevişmesine engel olamayacağını bildiği için o gece karşı koymadı Pınar. Bunun iki sebebi vardı. Hem anlaşmaları gereği, hem de zaten karşı koyamadığı içindi. O kadar saat yolda araba sürmüş olmasına rağmen, gece yatak odalarına çekilinceye kadar elindeki dosyayı dikkatle incelemiş olmasına rağmen, hiç yorgun olmadığı uzattığı seksten belliydi. Onun inlemelerini dinleyerek öpüp okşamış, neredeyse yalvarıncaya kadar üzerinde çalışmıştı. Tertemiz bedeninde artık öpülecek bir nokta kalmayınca kadar onu tahrik etmeyi sürdürmüştü. En sonunda Pınar'a sahip olduğunda genç kadının gözlerinden rahatlama ve kuzgunluk dolu birkaç damla gözyaşı dökülmüştü. Ve zevkle inlerken ağzından "Senden nefret ediyorum!" sözü...

Nefretini ne kadar da garip gösteriyordu? Fakat Doğan asla bu halini yüzüne vurmuyordu. Adama hiç değilse bu konuda minnettardı. Günlük davranışlarıyla yataktaki manyak Pınar'ın davranışlarını bir tutmuyordu. Sanki iki ayrı kadına sahipti ve onunla yataktaki istekliliği konusunda hiç alay etmiyordu. O gece seviştikten sonra da acıyla sırtını dönüp yatağın bir ucuna kıvımlanmış genç kadını, kollarına almak için zorlamamıştı. Sadece o da yan dönmüş ve bir elini rahatça yuvarlak kalçasına koymuştu. Bunu yapmadan önce de ince ve çıplak vücudunu bir örtüyle örtmüştü. Yazın en sıcak geceleri olmasına rağmen açık pencereden inanılmaz bir serinlik geliyordu.

Ertesi sabah ise erkenden işe gitmişti. Pınar onun burada ne iş yaptığını bile bilmiyordu ve öğrenmek de istemiyordu.

Kahvaltıyı fazla konuşmadan Süheyla Hanım ile beraber yaptı. Sonra tıpkı onun gibi yapıp elinde çay ile bahçeye geçti.

ve bir kenarda duran gazetelerden birisini aldı. Şimdi karşılıklı oturmuşlar ve konuşmadan gazetelerini okumaya başlamışlardı.

"Doğan alışverişe çıkacağınızı söyledi..." dedi Süheyla Hanım gözlüklü başını gazeteden kaldırarak.

"Evet... Beni kaçırdığında... Hiçbir şey almama izin vermedi!" dedi ters ters. Ama tersliği kadına değil adamın davranışındaydı. "Annemden doğduğum halimle beni arabasına attı! Üzerimde sadece bikininim vardı!"

Kadın kıkırdayınca o da daha fazla surat asamadı. Hafifçe gülünse di.

"Sizce komik mi?" dedi yine de.

"Onu çok etkilemiş olduğun bir gerçek!"

"Kız kaçırmanın suç olduğu bir toplumda yaşıyoruz!" diye itiraz etti Pınar.

"Bu suçu ona ödeteceğine inanıyorum," dedi kadın keyifle. "Biz de sonra birlikte alışverişe çıkalım mı? Mesela yann? Almayı unuttuklarınızı alınız, biraz gezeriz, birlikte yemek yeriz?.. Canımız ne istiyorsa yapınız?"

Pınar endişeliydi. Kadınlı çok samimi olmak istemiyordu. Ne de olsa, o canavarın annesiydi. Fakat öyle de tatlı duruyordu ki? Tatlı yeşil gözleri içtendi. Sebebini tam anlamasa da sevgi dolu bakıyormuş gibi gelmişti bir an... Ayrıca yaşı yüzünden de endişeliydi. Doğan otuzunu geçmiş olduğuna göre bu kadın da en az elli olmalıydı. Bu sıcakta elli yaşında bir kadınla dolaşmak sakıncalı olabilirdi. Ya ona bir şey olursa?

"Aklındaki buysa eğer, inan bana çok sağlıklıyım. Ömrümde bir kere hasta yatağında yattım, o da oğlumu doğurduğum sıradaydı."

Pınar elinde olmadan güldü. Aklından geçenlerin okundğunun farkında değildi. Bundan sonra bu zeki kadının yanında dikkatli olmalıydı.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet... Doğan da hiç hastalanmaz. Senin onun uçuşu da öyle olacaktır!"

Pınar'ın gülümsemesi yavaşça soldu. Doğan'ın oğlu... mer, siyah saçlı, parlak gözlu... Belki gözleri yeşil belki de... Tıplu kendi gözlen gibi... Hemen gözlerini kırptırıp önündeki gazetesine eğildi. Bu fikir de nereden gelmişti şimdi aklına?

"Olur... Memnuniyetle gideriz..." dedi sakince.

Öğle yemeğinden önce Doğan, sessizce yanına geldi. Pınar ayaklarını altına kıvrımış, oturma odasında tek başına televizyon seyreliyordu. Sadece bir an için, gözünün ucuyla adama bakmıştı. Genç adam rahat bir tavırla yanına oturdu ve ilginç bir rahatlıkla elini onun bacağının üstüne attı. Pınar başka giysisi olmadığı için yine önceki gün giydiklerini giymişti. Bacağına değen ateş gibi eli fark etmemiş gibi yaparak televizyon izlemeye devam etti. Odada ikisinden başkası yoktu. Süheyla Hanım mutfığa inmişti.

Onun merhaba dememesi ve hatta başını çevirip ilgilenmemesi genç adamın canını biraz sıksa da aldırılmaz gozüktü. "Ne yaptın?" dedi kısaca.

"Yatak odasından bahçe dışına çıkan bir tünel kazıyordum." dedi Pınar ilgisizce.

"Ne oldu sonra?"

"Senetlerin sende olduğunu hatırladım. Param da yoktu. Ayrıca neredeyse çıplak gibiyim."

Adam güldü. Elini çekip ince yazlık ceketinin cebine attı. Cüzdanını çıkardı. Bir anda Pınar'ın önüne bir sürü nakit para, bir de kredi kartı bıraktı.

"Böyle diyeceğini biliyordum. Kartımı istediğin gibi kullanabilirsin. Şifresi 2626... Ayrıca bugün sana bir hesap açtırdım. Onun kartı da ayrıca gelecek. Birazdan da alışverişe çıkıp sana bir mağaza dolusu şey alacağız. En iyisinden. Yakında da gidip sana araba bakacağız. Ehliyetin var mı?"

Bu utanç verici bir konuydu. Önündeki sehpa da duran paraya ve kredi kartına bir an bakan genç kadın, gözlerini adama çevirdi.

"Var... Var fakat ben... bir türlü araba sürmeyi öğrenemedim... Kursa da gittim ama sanırım yeteneksizim. Babam ve

de araba almaya pek hevesli değillerdi. Kadınların araba almamasından hoşlanmıyorlar! Sonunda zorla bir araba aldırıldım iki gün sonra da sen beni kaçırdın..."

Doğan güldü. "Merak etme! Ben sana zevkle öğretirim."

Pınar'ın gözleri irileşti. Sonra hızla normal hale döndü. Omuz silkti. "Önemli değil! Öğrenmesem de olur! Taksi diye bir şey var." Adam sınttı. Genç kadın onun siyah kirpiklerine baktı. Güzel yeşil gözlerindeki kirpiklerinin uzunluğu bir erkek için normal miydi acaba? "Hem senin zevkle öğrettiğin şeyler, sonra kendimi kötü hissetmeme sebep oluyor!" dedi iğneleyerek.

Genç adam iyice güldü. İkisi de onun yatakta genç kadına öğretmeye çalıştıklarının ve başarıyla öğrettiklerinin farkındaydı. "Hazırsan hadi kalk da gidelim. Beni iğnelemeye yolda devam edersin. Çok da acıktım. Seni İzmir'in en güzel lokantasına götüreceğim!"

Onun lüks arabasına bindiklerinde, genç adam çok rahattı. Sanki zorla alıkoyduğu bir kadını değil de karısını gezmeye götürüyordu. Arabayla bahçe kapısına geldiklerinde, kapının otomatik olarak açıldığını fark etti. Büyük ihtimalle bir yerlerde bir sensor vardı. Dışarıya çıktıklarında, Pınar etrafını izledi. Çok yeşillikli bir yoldu. İyi bir semt olduğu belliydi. Doğan hemen ona açıkladı.

"Bu sırada bizim evin aynısı dokuz bina daha var. İzmir'in bu bölgesi daha gelişme aşamasındayken annem için satın aldım. Arka tarafta havuz olduğuna dikkat ettin mi? Çok büyüktür. Orada vakit geçirebilirsin. Komşularımız da iyidir. Bir tanesiyle görüşüyoruz. Bir tanesi yakın bir arkadaşım. Adı Tamer. Çok da güzel Yunanlı bir kansı var. Adı Natalia. Tamer'i bilmem ama Natalia'dan hoşlanacaksın. O da senin gibi vahşi cadının tekidir. Yarı akşama bizi yemeğe davet ettiler. Ben de kabul ettim."

"Bana sormana gerek yoktu tabii?" dedi Pınar küçük bir yemeyle.

"Senin iyiliğin için... Öğrenene değmem Natalis çok başarılı. Sana arkadaş olacağına inanıyordum. Geçen kış evlendiler onları görünce sekin jagermal"

Genç kadın istemese de ona bakıyordu.

"Neden?"

"Yarın anlarsan..."

İzmir'in hareketli caddelerinde kayar gibi giden lüks araba çoğu kışınun ilgisini çekiyordu. Genç kadın onun araba kullanmakta maharetini beğeniyordu. Son derece kendisinden emin ve seri sürüyordu. Onun gibi araba kullanabilmeyi istedi. Acaba gerçekten becerebilir miydi? Onun gibi sürebilir miydi? Aslında içinden bir ses, onun kendisine araba sürmeyi öğretmek konusunda samimi olduğunu söylüyordu. Ne yazık ki ehliyetini aldığı kursta çok iyi araba sürmeyi öğrenemediği gibi ne abisi ne de babası ona pratik yaptırmaya yanaşmışlardı. Hemen sinirlenip öfkeleniyorlardı. Erdem ise iki kere denemiş ve ikisinde de pancar gibi kızanp üçüncüyü hep yalandan bahanelerle ertelemişti. Şimdi ise araba sürmeyi pekiştirmeyi çok istese de bu yardımı Doğan'dan alacak olmak hiç hoşuna gitmiyordu. Onun teklifini kesinlikle reddedecekti.

İzmir çok güzeldi. Sıcaktı ama deniz tarafından esen rüzgâr zaman zaman havanın ısınıp alıp gidiyordu. Hiç bilmediği bu yeri İzmir. İstemese de hareketliliğini ve özgün havasını seviyordu. Mersin kadar nemli olmadığını fark etmişti. Girdikleri lokantanın bile havası başkaydı. Doğan sersemnin karşılmasına bakılırsa iyi bir müşteri olmalıydı. Masaları cam kıyısımdaydı. Ortasında tek bir gül vardı. Lokantanın her yeri kalite kokuyordu. Garsonlar temiz ve saygıydı.

Genç adam içeriye girdikleri andan masalarına oturdukları ana kadar birçok kişiyle ciddi bir şekilde selamlaşmıştı. Çoğuna karşı mesafeliydi. Anlaşılan Pınar'a karşı gösterdiği gülümseyen ve anlayışlı ifade herkes için geçerli değildi. Genç kadın ona bakmamaya çalışıyordu. Diğer yandan kendisini hiç kimseye tanıttirmediğine da dikkat etmişti. Bu onu huzursuz etmişti. Adamın ondan utanıp utanmadığını merak etti. Belki de bu saygın

bir şey olsaydı buraya getirmeyeceğini düşündü.

Sorunun kendisini nasıl tanıstıracağını bilememesi oldu-
nu tahmin etti. Sevgilim desc, sevgili gibi degillerdi. Pınar
onu karşı mesafeli ve buz gibi olmaya özen gösteriyordu. Öfke-
nin adamı etkilemediğini anlamıştı. Sevgili olmaları imkânsız
görünüyordu. Dışarıdan bakıldığında da birbirlerine âşık
bir çift olmadıkları belliydi.

Celen garsona fazla aç olmadığı için az bir şey sipariş etti.
Genç adam ise erkenden kalkıp işe gittiği için acıkmış gibiydi.
Keyifli bir şekilde havadan sudan konuşup, yemeğini bitirdi.
Pınar'ın hiç cevap vermemiş olması, arada söylediği bir iki şeye
biraz ilgilenmiş gibi gözlerine bakıp önündeki yemeği didikle-
mesi çok umurunda olmamıştı.

Pınar yemek boyunca erkeklerin onu izlediğinin farkında
değildi. Daha evvel güzel olduğu için göz hapsine alındığı çok
olmuştu ama şu anda bu adamın yanında bunun zevkini çı-
karmak bir yana, ilgisini bile çekmiyordu. Mesafeli ve durgun
tavrının birçok erkeğin dikkatini çektiğini anlayamazdı. Hele
karşısında böyle yakışıklı bir adam varken, hiç gülmemesi ve
az konuşması, ona gizemli ve erkekleri muknatis gibi çeken bir
hava veriyordu.

Lokantadan çıktıklarında, geride kalan erkeklerin çoğunun
aklında hâlâ genç kadının şaşırtan güzelliği vardı.

Doğan onu önce lüks bir mobilyacıya götürdü. İkisi birden
genç kadının evde kullanabileceği bir tuvalet masası baktılar.
Sonunda odadaki eşyalara da uygun olan modern bir tanesine
karar verdiler. Pınar'ın ilgisizliği biraz kırılmıştı. Garip bir şe-
kilde kendisini evli gibi hissetmişti ve eve bir parça eşya alma-
nın zevkli olduğuna karar vermişti. Doğan'ın samimi ilgisi ve
genç kadının eşya seçimi konusundaki zevkine müdahalesiz
güveni, hoşuna gitmişti.

Tuvalet masasının hemen eve gönderilmesi talimatını ve-
ren Doğan, onu Konak Meydanı'ndaki çok büyük, çok katlı bir
alışveriş mağazasına götürdü. Fiyatların normalden iki üç kat

pahali olduğunu fark eden Pınar, gözünün ucuzlu bulaşını
ienn bile almazana hayret etti. Adamın yapacaklarının
çok gibiydi. O kadar çok şey vardı ki, onları anlatırsanız
imkânsızdı. Mağaza müdürün onları da arkalarından yollan-
larını otonter bir şekilde söyledikten sonra Pınar'ın
hatife tutup asansöre yöneltti. Genç kadının içindeki
bundan bile fazla giysisi, ayakkabısı, çantası otmıştı.

Doğan duracak gibi değildi. Saatler ilerlemişti ama
da kararacak gibi değildi. Batının bu aydınlık havası Pınar'ı
raz çarpmıştı. Kendisini yorgun ve susuz hissediyordu. Doğan
bunu fark etmiş gibi onu bir kafeye soktu. Soğuk bir limonata ve
güzel bir pasta, genç kadını kendisine getirmişti. Adamın tüm
alışveriş boyunca muzıldanmadan yanında gezinmesi ve sesini
çıkarmadan alışverişleri onaylaması ilginçti. Çoğu erkek sıkun-
tından patlar, hatta ağabeyi gibiye bağırıp çağırırdı. Genç adam
sıkılmadığı gibi, zorla alıkoyduğu kadının doya doya alışveriş
yapması için elinden gelen desteği de gösteriyordu.

Doğan ise Pınar'ın inatçı somurtkanlığını görüyor ama se-
sini çıkarmıyordu. Aslında tam da somurtuk denmezdi. Sadere
konuşmuyor, gülümsemiyor, sorduğu sorulara sakın bir tavırla
ve alışkanlığı olduğu üzere esprili bir tavırla cevap veriyordu.
Çoğu zaman Doğan yanında değilmiş gibi davranmaya özen
gösteriyordu. Tepkisini alabildiği tek an, açık saçık, neredeyse
saydam gecelikler aldığı zamandı. Satıcı kızı bile kızartacak bir
gülümsemeyle elindeki geceliklere bakarak Pınar'ı incelediğinde,
onun huzursuzca yutkundüğünü görmüştü.

Genç kadın kendisine karşı ne kadar soğuk ve mesafeli ise
de, çevresinde iletişim kurduğu herkesle aksine çok sıcaktı. Hatta
tezgâhtar kızlardan birisi ile ayaküstü konuşurken, onun Mer-
sinli olduğunu ve bir çocuğu olduğunu bile öğrenmişti. Sabo
kızın onları nişanlı gibi bir şey zannettiği belliydi. Pınar bu fik-
rini değiştirecek bir şey söylemedi. Dışarıda ise sokak satılan-
nın sattığı ucuz ama gösterişli takıları incelerken, karşısındaki
adamları hor görmeyen sıcak bir tavır vardı. Satıcı ile konuşur-
ken bazen şaka yapmaktan geri kalmıyordu. Bu alışveriş olayı-
nın onu biraz rahatlatmış olduğunu anlayan Doğan, arada sırada bu işi

tekrarlanması gerektiğini düşündü. Neticede bu güzelliği sadece ev ve yatak odasına hapsetmek için getirmemişti.

Aldığı bir iki ucuz takuya çatık kaşlarla bakan Doğan'ı fark eden Pınar, alayla kaşlarını kaldırdı.

"Şık olmak için pahalı şeylere gerek yok... Bunlar kot pantolon ile güzel gidecek şeyler!" diye adamla dalga geçti.

"Başka alma!" diye uyardı onu adam. Sonra kısa bir yürüyüşten sonra büyük bir kuyumcuya soktu. Aldıklarının benzeri olan ama gerçek gümüş ve altından bir sürü takı aldı. Pınar'ın başı dönmüştü. Sonunda adamın hızına ayak uyduramadığını kabul etti. O gün ilk kez kendiliğinden adamla temas ederek elini kalın koluna koydu. İnce beyaz ceketinin kollarını sıvamıştı. Parmak uçlarında teninin ısınısını hissederek adamı çeğiştirdi.

"Tamam, yeter artık!. Beş ayın her gününe bir şey almamıza gerek yok!" dedi ona. Alınan takılarla çok rahatlıkla ev alınabilirdi.

"İlişkimiz bittiğinde beni cimri olarak hatırlamanı istemem!" dedi adam gülümseyerek.

"Çok müsrif olarak hatırlayacağım kesin! Elinin ayan yok! Pazarlık bile yapmuyorsun? Bu çok yanlış!" Bitme sözcüğüne dikkatini vermemeye çalışıyordu. Bu ilişkinin bitecek olması fikri bir anda kendisini kötü hissettirmişti. Bu yüzden hafif bir espri yapmayı tercih etmişti.

"Üzülme ve pıntıleşme! Gel hadi... Eksik bir şeyin kalmasını istiyorum," diye umursamazca homurdandı Doğan.

Akşam eve döndüklerinde Pınar yorgunluktan ölmek üzereydi. Ömrünün yirmi yılında aldığı şeyleri bir günde almak çok yorucuydu. Evden içeriye girdiklerinde Süheyla Harun onları karşıladı. Pınar'ın yorgun haline ve oğlunun dinç görünümüne göz attı. Pınar da aslında bu çekici şeytana imreniyordu. Bu adam hiç yorulmaz mıydı? Gece neredeyse sabaha kadar se-vi-ş-miş, sonra da azıcık uyuyarak erkenden işe gitmişti. Şimdi de annesiyle birlikte yatak odasına bırakılan tuvalet masasını ve her yere yayılmış eşyaları incelerken, çok enerjik duruyordu.

"Sarunum bir de dıdğı almak gerekirdi!" dedi baba. "Nim burka; gıyayı tutmaq ve bəraya kullərməq. Son tutmağ şey ne apq gıyıləndən biris qıyır a kəlməyənə qıy bəstə. "Mağazada heşkalərina da bir şey baraktırmırs mı?"

Pınar ister istemez kədəs gütürmədi. Kalmamaktan nəsə "Benim bədən ölçülərimdə kalmədiğinə eməlim. Amı heps Doğanın suçu!"

Zaten bir duvar boydan boya dolaptı. "Cəzəkmə də dıdğ lazım. " diye onayladı Doğan ilgisizce. Belli etmirdi: atası gıy kadının ağzından kendi adı doğal bir şəkildə çıkmıya bəraya gılmıştı. Pınar da bunun biraz samimicə olduğunu hissə dip dılmıştı. Gözlərini adamdan kağırdı.

"Başka odada kalmama izin versen dolap lazım olmazdı. " dedi yavaşca.

Doğan onu duymazdan gelip gözlerini küştü.

"Bu dolabı kaldırıp komple iki tarafa duvardan duvara dolap yaphracığım. Bir iki gün içinde hallederim. Yemek hazır mı anne? Çok acıktım!"

Hepsi bu muydu yani? Pınar bir ölü gibi yatağa yatıp uymaktan başka bir şey düşünmezken, onun sadece acıkmış olması hayret vericiydi. Metabolizmasının herkesten farklı çalıştığı açıktı.

Yemekten sonra Pınar aldıklarını yerleştirmeye çalıştı. Sadece çay içerken biraz aşağıya inip onlarla birlikte oturdu. Sonra yine yatak odasına çıktı. Zor olmuştu ama hemen hepsini güzelce yerleştirmişti. Bazılarını üst üste koyması gerekmişti. Olsun, giyeceği zaman ütöleyiverirdi.

Doğan yatmak için geldiğinde, işini yeni bitirmişti. Duşunu almış ve yeni geceliklerinden birisini giymişti. Genç adam içeriye girdiğinde dönüp ona baktı. Koyu yeşil gözlere bakan cesur mavi gözler, her zamankinden farklıydı. Doğan onun tavırında bir değişiklik hissetti ama tam anlayamadı. O kadar hafif bir değişiklikti ki, aldırmadan banyoya gitti. O da duşunu aldı, Dinlendiğini hissetti. Belli etmese de yorucu ve eğlenceli bir gündü. Dişlerini fırçalayıp bornozuna sarınarak dışarıya çık

Kıyısının arkasında kendi bormozunun yanında asılı olan kadına yeni aldıkları minik pembe bormozunu içi sıcak olmuştı.

Pınar ise yeni tuvalet masasının karşısında oturmuş, yavaşça bormozunu tırıyordu. Gözleri aynadan keşti. Doğan onun saydamlıklarından birisini giydiğini çoktan fark etmişti. İnce bormozun seksi kavisleri rahatlıkla gözüküyordu. Sutyen giymemişti. Kırmızı saydamı geceliğin altında sadece kırmızı dantel külotunun bir kısmı gözüküyordu. Pınar tarafını çekmeceye bırakıp doğruldu. Dönüp onun kendisini seyretnesine izin verdi.

"Bu.. bu çok güzel!" dedi adam hayranlıkla. "Gel buraya!"

Pınar böyle olacağını biliyordu. Ama onun yumuşak emrine uymadı. Bir an karşılıklı baktılar. Sonra salınarak bir prenses edası ile yatağa yürüyüp gülümsemeden içine girdi. Güzel gözlerinde gizli bir davet vardı. Örtüyü tam kapamadı. "Sen gel!" dedi sakın olmaya çalışarak. Kalbinin atışları hızlanmıştı.

Doğan gülümsedi. Utanmazca üzerindeki bormozu çıkarıp bir yere attı. Bir erkek için güzellik timsali olarak karşısında öylece durdu. Pınar gözleriyle geniş omuzlarını, tüylü göğsünü, dar kalçalarını, kaslı uzun bacaklarını ve daha önce başkasında hiç görmediği halde şimdi seyretnekten zevk aldığı heyecanlımış erkeklik organını süzdü. Tabii bunu ona söyleyemezdi. Belki.. Belki gösterebilirdi. Kasıklarında bir sızı belirdi. Göğüs uçları kıpırdadı.

Yatağa giren adam ona elini sürmeden önce merakla gözlerine baktı. Pınar sırt üstü yatıyor, çekinik gözlerle adamın ilk harekete başlamasını bekliyordu.

"Bu ne için?" dedi Doğan usulca. Neyi kastettiği belliydi.

Pınar umursamazca omuz silkti. Gözleri donuktu ama konuşduğunda sesi hafif titrekti.

"Bugünkü alışveriş için..."

"Aldıklarımız için mi? O halde sana daha sık bir şeyler almalyım."

Pınar öfkelenmişti. "Hayır, alışıkların için değil! Beni jantana kandırmazsın. Ama çok sabırlı ve sessizdin. Hiçbir şey! Yanında gösterdiğin sabır için!" dedi ona iri göğüsle.

"Humm.. Hoşuma gitti!"

"Özel bir şey değil! Zaten gecelikler o kadar ince ki hepsini birden üst üste giysem, yine de.." Devam edemeyip sustu. Adamın eli incecik kumaşın üzerinden göğsünü kavramıştı.

"Ama yine de sütyen takmamışsın?.. Bu bir davet değil mi?"

"Dedim ya! Bugün bana..."

"Evet.. Evet, anladım.. Sabrım için!" diye hafifçe homurdandı Doğan. Parmakları sertleşen göğüs ucunu kumaşın altından çıplakmış gibi hissedebiliyordu.

"Hem nasılsa itiraz etsem de sevişmeyecek miydin?"

"Doğru..."

"Ben de bugün seni fazla uğraştırmayayım dedim!"

"İyi bir düşünce..."

"Başka bir şey değil!" Dudakları hafifçe örtülmeden önce çocuk gibi mızıldandı. "Hem bunu beş ay boyunca her gece yapmak zorunda mıyız?"

Genç adamın gözleri parlamıştı. Onun tereddütlü elini tutup kendi kasıklarına götürdü. "Bir gecemizi bile harcamak istemem..." diye mınıldandı. Pınar elleri titreyerek onun istediğini yaptı. Seksin mantıklı bir şey olmadığına aslında çoktan karar vermişti.

Ertesi sabah erkenden uyandı. Doğan daha da erken kalkmış ve giyinmişti. Zaten kapıyı kapatıp dışarıya sessizce çıkması üzerine uyanmıştı. Yeniden gözlerini yumdu. Uyuyamayacağını anlayınca, kalktı. Duşunu alıp giyindi. Fazla makyaj yapmadan aşağıya indi. Saçlarını bile kurutmadı.

Doğan bir koltuğa oturmuş, elinde çay bardağı, gazete yığının içinden birisini eline almuş okuyordu. Onun kahvaltısını birtirdiğini anladı. Süheyla Harun da henüz masanın başındaydı. Fazla heyecanlı olmayan bir sesle "Günaydın!" dedi ortaya.

"Günaydın!" derken sıcacık gülümsedi Süheyla Hanım.
"Nası! Dinlendin mi?"

Pınar yutkundu. Onun bir şey ima edip etmediğini anlamak için kadına dikkatle baktı. Sonra sorunun masumca olduğunu anladı. Aslında dinlenmiş sayılmazdı. Fakat bedeni tüm yorgunluğuna rağmen adama verdiği karşılıklar yüzünden rahatıydı. Bacak ağrıları bir kenara bırakırsa zinde sayılırdı.

"Evet ." dedi gulumseyerek. Sandalyeyi çekip oturdu.

"İyi . Öğlen çıkacak mısınız?"

"Nereye gidiyorsunuz?" diye oradan hafif bir homurtuyla araya girdi Doğan.

Pınar hafif bir öfkeyle dönüp adama baktı.

"Annenle çıkıp biraz dolaşmaya ve alışveriş yapmaya karar verdik..." Güzel kaşlarını kaldırdı. "Bir mahzuru mu var?"

Doğan gözlerini kıstı. "Akşama dışarıya yemeğe davetli olduğumuzu unutma! Masada uyumanı istemem!"

"Uykusuzluğa alıştım artık?.. Öyle değil mi?"

Sesindeki meydan okuma üzerine Süheyla Hanım elinde olmadan kıkırdadı. Dikkatini elindeki ekmek dilimine gereksiz bir özenle tereyağı sürmeye vermiş gibi gözükse de, dudaklarının kıyısı ve gözlerinin içi hâlâ gülüyordu.

Doğan garip bir tavırla başını sallayınca da gülümsemesi arttı. "Peki, sen bilirsin!" diyen adam ayağa kalktı. Masaya yaklaştı. Ters ters annesine baktıktan sonra hâlâ genç bir kız gibi gergin olan yanağından öptü. Sonra Pınar'ı elinden tuttu ve karşı koymasına fırsat vermeden ayağa kaldırdı. İki eli ile belinden tutup kendisine çekti. Pınar neredeyse sertçe adama çarptı. Doğan başını eğdi.

"Ne yapıyorsun?" diye dudaklarını fazla kıpırdatmadan ağzının ucuyla fısıldadı Pınar. Gözünün ucu hâlâ ekmeğiyle ilgilenen kadındaydı. Utançla, onu gösteren hafif bir uyan bakışı attı.

"Anne!" diye alayla sordu Doğan. "Bu güzel kadını şimdi senin yanında öpsem, sence mahsuru var mı?"

Pınar kollarınıza olmuytu. Süheyla Hanım onunla süheyla güzel yeni gözetimlerini özenle çevirmişti. Pınar'ın kızarmış yüzü genç ve temiz yüzüne bakılı. Sonra oğlunun arında ve sevdiği yüzüne. "Kıyınıza bakın diyordum ama Pınar'a değil tabii."

"Oğlunuzun beninden izin almak gibi sevdiği bir hayır yaptır" dedi Pınar kekeleye.

"Sizden izin almayı bekleyeydim çok bekledim, değil mi?"

"Ömrünün sonuna kadar!"

"O kadar vaktim yok. Yarım saat sonra bir toplantım var." Kollarındaki kadını iyice çekip dudaklarına ateşli ama kısa bir öpücük kondurdu. "Dikkatli olun!" diye mırıldandı sonra. "Akşam sizde kalmayın?" Gözlerinde bir uyan vardı. Pınar onun hâla Erdem ile ilgili şüpheleri olduğundan emindi. Fakat bir şeyden daha emindi. Doğan onu şimdi özgür bıraksa bile... Tüm borçları sildiğini söyleyip onun yeniden Erdem'in kollarına atsa bile artık Erdem ile olamayacağını biliyordu. Birkaç gün içinde Erdem onun için bir hayal olmuştu. Gözlerinin önüne onun yüzünü bile getiremiyordu. Hem de şu yakışıklı surat kendisine bu kadar yakınken!

"Ben... merak etme! Dikkatli oluruz!" dedi kekelercesine

"İyi... Arada sizi ararım..." Yeniden eğildi ve öptü. Pınar gözlerinin yumulduğunu ve dudaklarının kıpırdadığını fark etmedi bile! Ama fark eden birisi vardı. Süheyla Hanım pis pis gülümsemesine devam ediyordu. Seyretmekten de utanır gibi değildi. Pınar kıpırdayan dudakları yeterince doyurulmayınca, o gittikten sonra hafifçe yaladı. Bu öpüşmelere alışmaya başlamıştı! Gözleri onun çıkıp gittiği kapıdaydı.

Onları merkeze Nadir Bey götürdü. İşleri bittiğinde aramaları durumunda gelip alacağını söyleyince de Süheyla Hanım taksiyle döneceklerini söyledi. Sonra iki kadın çok eğlenceli bir günün başlangıcını, gördükleri ilk mağazaya girerek yaptılar. Zamanın nasıl akıp geçtiğini ikisi de fark etmediler.

Pınar kadına artık daha sıcak davranıyordu. Sebepleri vardı tabii. Süheyla Hanım asla Doğan ile ilgili iyi veya kötü bir şey söyleyip genç kadının fikrini değiştirmeye uğraşmıyordu. Aslında

gibi hâlâ biraz kızgın olduğu da anlaşılıyordu. Aynı yatak odasında yatmalarını bir anne olarak kabullenmediği belliydi. Fakat buna aldırılmıyormuş gibi gözüксе de evli olmadığı bir erkek ailesinin gözü önünde birlikte olmak gururunu kınıyordu. Kadının mutlaka seks yaptıklarını da biliyor olmalıydı. Fakat burada ilgili de tek kelime söylemiyordu.

Diğer yandan iyi bir arkadaş olduğunu da fark etmişti. Yaşına rağmen dinç ve hareketliydi. Tıpkı oğlu gibi yorgunluk belirtisi göstermeden Pınar ile birlikte gezip eğlendi. Yemek yedikten sonra sinemaya gitmeyi düşündüler ama ellerindeki poşetlerle bu zor olacaktı. Buna da hemen bir çare buldular. Bir taksiye hepsini yükleyip evin adresini ve parasını peşin verip yolladılar.

Sinema serin ve film de güzeldi. Sonunda Pınar mahzunluğunu üzerinden atıp gülmeye başlamıştı. Süheyla Hanım onun ne kadar da güzel güldüğünü fark edince içi parçalandı. Bu kadar güzel bir kadının böyle üzgün olmasını kabul edemiyordu. Hepsi oğlunun suçuydu. Bunu biliyordu. Bir genç kadının yaşamaya sevincini elinden almıştı. Gözlerindeki ışığı söndürmüştü. İçini rahatlatan bir şey vardı ki o da bu alımlı kadının, seksi vücudunun tepkileriydi. Her zaman dolgun göğüslü güzel kalçalı kadınlarla gününü gün eden oğlunun nasıl olup da bu incecik, çocuk bedenli kadını arzuladığını anlayamıyordu. Fakat arzuladığı belliydi. O koca ellerinin sabah masa başında kızın kalçalarını çaktırmadan avuçlayıp okşadığını fark etmişti. Garip ki Pınar isteksiz, ürkek bir genç kadın gibi tepki vermemişti. Kapalı gözleri yüzünden kalçalarındaki eli fark etmemiş olabilir miydi?

Vakit o kadar hızlı geçti ki, Pınar ve Süheyla Hanım yine birlikte vakit geçirmek kararıyla ve isteksizce eve döndüler. Doğan'ın annesi gece onlarla gelmeyecekti. Genç çiftleri yalnız bırakmak istediğini söyledi. Merdivenlerden üst kata üzerlerini değiştirmek ve bir duş almak için çıkarlarken, ellerindeki yeni poşetleri düşürmemeye çalışıyorlardı. Pınar kendi kapısını açtı. Süheyla Hanım elindeki onlara ait poşetleri duvarın kenarına bıraktı.

"Nasıl birileri onlar?" diye sordu.

"Kimler?"

"Bu akşam yemeğe çıkacağımız çift"

"Surpriz... Cürünce çok güzel bir kadın. Natalia denen tatlısı bir Yunanlı... Kocasına deli gibi bağlı. Çok güzel bir hikâyeleri var. Fakat hepsini anlatamam. Nihayet seninle korkma, sana ters gelecek bir tarafın yok!"

O gidiince Pınar önce yeni aldıklarını yerleştirdi. Odağına tik yer kalmamış gibi bir şeydi. Sonra duş alıp giyinip yemeğe lugunu üstünden attı. Sonra da elinden geldiğince güzel hale landı. Hanika bir gece elbisesi geçirmişti üstüne. Koyu yeşil. Tıpkı adamın gözleri gibi... Askıları yuzünden narın ve omuzları meydana çıkmıştı. İncecik belini ve dümdüz göbeğinin kesimi, dik göğüslerini de iyi kavramış, daha dolgun gözükmesine sebep olmuştu. Pınar esefle göğüslerinin küçüklüğünü düşündü. Biraz daha dolgunlaşmasını isteyip istemediğini düşündü. Silikon taktırabilirdi. Fakat bundan Doğan'ın hoşlanıp hoşlanmayacağını bilemedi. Sonra kendisine kızdı. Göğüsleri çok güzeldi. Doğan Bey beğenmiyorsa eğer ellemezdi. Bu kadar basitti. Onun hoşuna gitmesi için aklından geçenlere inanmıyordu. Hem sadece beş ay birlikte olacağı bir erkek için silikon taktırma fikri çok saçmaydı!

Boynuna Doğan'ın inanılmaz bir para vererek aldığı pırlanta kolyesini taktı. Sonra beğenmeyip, onu çıkartıp yerine zümrüt kolyesini ve kupesini taktı. Evet, bu daha iyi olmuştu.

Yeşil elbisesine çok iyi uymuştu. Bileğine yine zümrüt bileziğini geçirdi. Karşılaşacağı Natalia denen kadını iyi tanıyordu. Onun yanında aşağılık kompleksine girmek istemezdi. Üstelik duyduğu kadıyla çok da güzel bir kadındı...

Bir koltuğa oturup televizyonu açtı. Az sonra da Doğan geldi. Onun gelişini umursamaz bir tavırla karşıladı. Sadece bakışlarını kısa bir an çevirmiş, uzun bedenini ve gülümseyen yüzünü bir saniye için süzmüştü.

"Görüyorum ki hazırsın?" dedi adam parlayan gözlerle. Gerçekten de Pınar bir içim su olmuştu. "Alışveriş nasıldı?"

"Aklık çok vendik! İzmir bence çok pahalı!" dedi donuk sesle. Cüzü televizyondaydı.

"Sorun değil.. Birkaç ay fazla çalışırım!"

"Kâyet etmezsin umanm?"

"Elinem.. Neler aldın peki?" Genç adam rahat bir tavırla yanındaki koltuğa oturmuştu. Onun kendisine yakın olmasını seven Pinar daha başlangıçta tek kişilik koltuğa oturarak garantiye almıştı.

"Mesela daha kapalı bir gecelik! Gece acil bir şey olsa, acil dışarıya çıkmamız gerekse veya birisi içenye girse, bağırsaklarımızı kadar gormeleri iştin değil!"

"Hoşuma gitmedi! Arada sırada yine diğerlerini giyersin ama değil mi?"

Sesindeki samimi çocuksuluk üzerine Pinar gülümsemek için kendisini zor tuttu. "Bakanız!"

"Başka?"

"Ufak tefek önemli şeyler! Tarak, toka, makyaj malzemeleri, sana çok kızdıgımda batırmak için kör bir bıçak!"

Doğan hoş bir kahkaha attı. Sonra kalktı ve onun mus kolumlu saçlarına sevgi dolu bir öpücük koydu. O dolgun kırmızı dudakları öpmeyi çok istiyordu ama makyajı bozulmasın diye kendisini zor tuttu. Hevesini gece döndükleri saate sakladı.

"Ben de gideyim, bir duş alıp hazırlanayım bari!" dedi keyfli bir sesle.

Yanm saat sonra kapıdan çıkarlarken, Pinar isteksiz bir beğeniyile adamın siyah pantolonunu, siyah gömleğini ve içindeki atletik vücudunu seyrediyordu. İşte yine bir korsan gibi hissediyordu! Süheyla Hanım'ı öpüp siyah arabaya yürüdü. Ondaki nefret etmesine çok ediyordu ama iç sızlatan cinsel cazibesini de görmezden gelemiyordu. İkinci defa seksin tedavi görülmesi gereken bir ihtiyaç olduğunu düşündü.

"Lokantada buluşacağız. Dışarda yemenin daha hoş olacağını düşündük!" diye mınıldandı Doğan ona yolda. "Tamer önce tek araba gitmemizi önerdi. Neticede komşuyuz. Sonra acil bir

Tam arabadan inmişlerdi ki telefonu çaldı. Eline aldığı anda kışının başına geldiğini fark etti. Doğan daha onun ce-
zanı yemi sindirirken, Erdem'in araması çok yanılttı. Gözü-
nu ucuyla esmer yüze baktı.

"Erdem!" dedi kısaca.

"Tahmin ettim zaten." Adamın sesi haşındı. "Konuş baka-
vım ne diyor?" Sonra elini uzattı. "Hayır, daha iyisi bana ver-
sin konuşayım!"

"Sana vermem!" diye yanı öfkeyle telefonunu kaçırdı Pınar.
"Onunla ben konuşurum. Senden bir şey istiyorum. Arkadaş-
ların yanında sana iyi davranmamı istiyorsan, bırak onunla
ben konuşayım... ve yalnız! Beni birkaç dakika rahat bırakır-
san umarım?"

"Hayır!"

"Bak, senin onaylamayacağım bir şey konuşmayacağım. Sa-
dece yalnız olmak istiyorum... Sen bana böyle bakarken onunla
rahat konuşamam!"

Adamın dişleri sıkılmıştı. Pınar yeniden karşısında müşfik
ışığını değil, karanlık işlerin adamı Dodo'yu gördü. Onun iti-
raz edeceğini sandı. Alevli gözler itiraz edecek gibiydi. Sonra
adamı başını salladı. "Pekâlâ!" dedi yavaşça. "Ben hemen lokan-
tanın girişinde olacağım. Seni onunla konuşurken görmek iste-
miyorum. Yoksa sözümü unutup onun canını fena yakacağım!
Çok gecikme! Sadece iki dakika!"

"Tamam!"

Etraf kalabalıktı. Telefonu hâlâ çalarken, uzun adamın lo-
kantaya doğru yürümesini seyretti. Sonra telefonun konuşma
düğmesine basıp açtı.

"Alo?"

"Pınar?.. Nasılsın aşkım?"

Genç kadın derin bir nefes aldı. "Erdem..."

"Dur, kızma hemen? Sadece sesini duymak..."

"Erdem!" diyerek onun sözünü kesti genç kadın. "Niye an-
lamıyorsun? Hayatını tehlikeye attığını niye kabul etmiyorsun?"

Zaten ben kendi derdime uzulüyorum, bir de senin için endişelenmeye neden sebep oluyorsun?"

Adamın güldüğünü duydu.

"Bu çok sevindiler! Demek benimi için endişeleniyorsun."

Onun mutluluğu Pınar'ın hüsrupunu kağırdı. Adam o kadar bir tatmin duygusu almış olmalıydı. Sözlerini daha dikkatli seçmeliydi. "Evet endişeleniyorum. Fakat anladığın manada değil. Doğan yanındaydı ve senin aradığını öğrenince çok kızdı. Anlamıyor musun? O çok güçlü! Seni bulup azaltırmam için bir sürü söz verdim ve zorlukla engel oldum. Yoksa bayağı bir sürü dert açacaktı!"

"Umurumda değil! Ben... seni özledim!"

"Erdem?... Neden beni anlamamakta ınat ediyorsun?"

"Seni anlıyorum... Benim için endişelenmen hoşuma gidiyor. Beni sevdiğini düşünüyorum ve o zaman içim daha da okkeyle doluyor. O adi herifin biri!"

"Evet! Öyle ama şunu anla artık! Ben ona aidim ve beş ay boyunca da sesimi çıkarmadan yanında kalacağım! Hepimiz için de en iyisi bu! Senden rica ediyorum... Beni bir daha arama... Belki... Beş ay sonra!..."

Onun cevap vermesine izin vermeden telefonu kapattı. Gözleri yanıyordu ama ağlamayacaktı. Erdem ile her konuşmasında dengesi bozuluyor ve Doğan'dan daha fazla nefret ediyordu. Bu gecenin iyi geçmesini diledi. İnşallah bir aksilik olmaz da adam arkadaşlarının yanında ağzına geleni söyleyerek rezil etmezdi.

Yolun karşısındaki lokantaya doğru yürüdü. Lokantanın önünde kalabalık bir grupta karşılaştı. Yemeklerini yemiş çıkıyorlardı. Birkaç kişi de giriyordu. Lokantanın girişinde Doğanı görünce bir an durakladı. Onun içeriye girdiğini sanıyordu. Kolunu rahatça bir kadının beline dolamıştı. Bu kadın da kimdi? Sonra adam elini ince belden çekti. Nefis görünen kadın önden lokantaya girerken, Doğan da girişte birisiyle konuşmaya başlamıştı.

Yanına giderken sinirden yüzüne bakmamaya çalıştı. Sinir hem Erdem ile olan konuşmasındandı hem de Doğan'ın rahatça

Kadının beline dolanmasındandı. Bu ne cüretti? Bir kadına kadının burada olduğunu bile nasıl sanlırdı? Bu gece çevanı. Öfkesini yutmaya çalıştı. Hemen değil... Acele etmiyordu. Daha vakit vardı! Çok kalabalık olduğu için adamın kadını elini attı. Kimsenin kendisine çarpmasını istemiyordu.

"Tamam, Erdem ile konuştum. Artık gidebiliriz!" dedi yavaş ve soğuk bir sesle.

Fakat adamın kolunu tutar tutmaz bir terslik olduğunu anladı. Aynı çelik gibi kaslar, aynı boy, aynı gergin duruştu ama Doğan'da bir şeyler tersti.

"Erdem de kim?" dedi gayet ters bir ses. Cenizden gelen etiyordu ama Doğan'inkinden çok farklı bir ses! Pınar hayretle adamın yüzüne bakarken adam da sert bakışlarla Pınar'ı süzüyordu. Hayret! Bu... Bu adam Doğan değildi!.. "Ve siz kimsiniz?" diye sordu esmer adam sertçe

"Ama?.." diyebilirdi sadece!

Adam pek de nazik olmayan bir tavırla kolunu o güne kadar gördüğü en güzel ikinci kadının elinden kurtardı. Çünkü adama göre gördüğü en güzel kadın şimdi lokantanın içindeydi.

"Özür dilerim!" dedi Pınar dehşetle. Bu yakışıklı genç adamın çatık kaşları kadının dokunuşundan hoşlanmadığını gösteriyordu. Gözleri esmer adamın yakışıklı yüzündeki bir yaraya kaydı. Yanağının göze yakın kısmında yer alan ince ama çok seksi bir yaraydı bu! Tatlı bir kahverengi gözler genç kadının yakınlığını onaylamadığını gösteriyordu. Onun kendisine yaklaşmaya çalışan bir kadın olarak düşünmüş olabilir miydi? Bir erkek avcısı olarak? Bu düşünce ile gözleri irileşen Pınar, kendisini nasıl savunacağını bilemedi. "Ben... ben sizi birine benzettim! Özür dilerim..." dedi aceleyle.

"Eminim öyledir!"

"Beyefendi, lütfen! Terbiyesizlik etmeyin! Sizi birine benzettim diyorum! Az önce buradaydı. Ben de telefonla konuştum..."

"Kime peki?" derken adamın sesi sabırsızdı ve utanmadan genç kadını sözünü kesmişti. Pınar öfkelendi. Bu İzmir'in erkekleri de yakışıklı ama pek çekilmez oluyorlardı doğrusu!

"Nişanlıma!" dedi kabaca. Adamı inandırmak için nişanlı demek zorunda kalmıştı. Böylece bir erkeğe bağlı bir kadın olduğunu anlardı ve bundan faydalanmaya çalıştığını düşünürdü. Keskin bakışlı gözlerinin sağ elindeki birden fazla yüzükte olduğunu gördü. Allah'tan parmağında çok güzel zümrüt bir yüzük ve çevresi pırlanta işli başka bir yüzük daha vardı. Bu ikisinin de nişan yüzüğü parmağında olması ise aynı bir şanslı.

"Öyle mi?" dedi adam hafif kabaca!

"Öyle!" dedi o da biraz kabaca. Sabrı zorlanıyordu. "Fizik olarak çok benziyorsunuz ama yüzünüz hiç benzemiyor. Nasıl böyle bir hata yaptım bilmiyorum? Giysileriniz bile aynı değil! Yeniden özür dilerim ve unutalım gitsin!"

Adam kısık gözlerle onu süzduktan sonra birden gülümsedi. O kadar anı bir değişiklikti ki! Yüzü birden bire inanılmaz yakışıklı olmuştu! "Durun bir dakika!" dedi yavaşça. "Bu şehirde bana benzeyen bekâr bir tek kişi tanıyorum..." Şaşkınlığı çoktan geçmişti. Pınar onun gülümsemesi ile doğrusu biraz rahatlamıştı. Nihayet yanlışlıkla onun koluna girdiğini anlamış gibiydi. "Siz sakın Doğan denen o sersemle nişanlı olmayasınız!"

Genç kadın nefesini tuttu. "Ben... Evet... Evet, sersem olduğum doğru. Onu tanıyor musunuz?" dedi şaşkınlıkla.

İri adam bu sefer daha keyifle güldü.

"Kusuruma bakmaym! Asıl ben özür dilemeliyim. İlk anda anlamalıydım. Doğan çok güzel olduğunuzu söyleyince doğrusu ona inanmamıştım. Natalia da kendisi kadar güzel bir kadını karşısında görünce gerçekten çok şaşırarak. Ben Tamer!"

Pınar şaşkındı. Adamın uzattığı eli tutarken gülümsemeye çalıştı. Buluşacakları çiftin en azından erkek olanıyla tanışmıştı.

"Ben de Pınar!.."

"Evet, biliyorum. Doğan çok iyi dostumdur. Gelin içenye girelim. Eşimin acil tualete gitmesi gerekti." Sevimli bir şekilde gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Doğan gerçekten de çok şanslı bir adam!"

Pınar'ın içi ısındı. İki erkeğin birbirlerine bu kadar benzemesine inanamıyordu. Yüzleri tamamen farklıydı ama fizik aynıydı.

bir fabrikadan çıkmış gibilerdi. Aynı atletik vücut ve bir
erleğin bir an delicesine yakışıklı olan bir çekici bir surat!

Lokantadan içeriye girdiklerinde, Doğan ile Natalia'nın gi-
gülüşerek konuştuklarını gördüler. Pınar onlara yanaştı-
ğında istemeden de olsa nefesini tuttu. Doğan'ı daha evvel bu
neşeli görmemişti. Siniri geçmiş gibiydi. Geçmemişse bile
karşısındaki esmer güzeliyle konuşurken ona belli etmemeyi
iyi başanyordu doğrusu! Ve karşısındaki kadın... Aman Al-
lahını! Aman Allahım!

Ne kadar güzel bir kadındı böyle ol!

Natalia kendi boyunda, siyah saçları kıvr kıvr beline dökü-
len, inanılmaz güzellikte bir kadındı. İnsanın içine işleyen sim-
siyah gözleri vardı. Minik bir burun ve çekici kırmızı dudak-
lar, bu yüzü süslüyordu. Dünyanın en mutlu kadını olduğunu
belli eden mutlu bir yüzdü bu yüz. Kocasını gördüğünde göz-
leri daha bir parlamıştı. Doğum yapmış olduğu hiç belli olmu-
yordu. Üzerine giydiği kırmızı gece kıyafetiyle inanılmaz seksi
duruyordu. Memnunlukla fark etti ki onun da göğüsleri kendi-
nkilerden fazla büyük değildi!

İki erkek el sıkışırken, onları süzen kadınların da kalpleri
sıkıştı. İkisi de çok yakışıklı ve hemen dikkati çeken tiplerdi.
Ve sonra bu iki çekici erkeğe sahip iki güzel kadın, birbirlerini
çekerek süzdüler. İki kadın da ilk tepkilerinin ne olacağını,
karşısındaki kadının samimiyetinin derecesini bilemiyordu. Belki
de birbirlerinden hoşlanmayacaklar ve soğuk davranacaklardı?

"Küçüğüm..." diye sevgiyle mırıldandı Tamer. "Sana Doğan'ın
nişanlısı Pınar'ı tanıtırayım. Az önce kapıda biz kazara tanış-
tık" Gözleri kopyasına kaydı. "Seni ben zannetti Doğan..." Sesi
keyifliydi.

"Bunda şaşılacak bir şey yok! Birbirinize çok benziyorsu-
muz! İzmir'de sizin gibi çekici iki erkeğin olması kadınlara hak-
sı!" Natalia değişik bir Türkçeyle konuşunca, Pınar elinde
olmadan gülümsedi. Güzel Yunanlı esmerin nazikçe uzattığı
bıçmış elini tuttu. Kadının tutuşu yumuşak ve dostçaydı. "Mer-
haba Pınar..." dedi kadın güzel sesiyle.

"Merhaba Natalia!" dedi Pinar da ağız bir bakışla. "Tanı-
nışımızı sevindim... Ben yokken bunları birbirleriyle karıştırmı-
tan korkmadın mı hiç?"

Natalia kıldadı: "Yan yana oturuyoruz ama... Tanışma-
girmedigim sürece sorun olmayacağını biliyordum!"

Az sonra lokantadaki herkesin imrenme dolu bakışları al-
tında yerlerine oturmuşlardı. İkinci kattaydılar ve ışıklarla mu-
cevher gibi parıltıyan körfez görünüyordu. Pinar Doğan'a baktı.
Evet genç adamın siniri geçmiş gibiydi. Arkadaşlarının yanında
rahatlamış bir hali vardı. Sonra garson siparişi alırken Doğan'ın
kopyası gibi duran Tamer'e baktı. İçi ürperdi. Bu adamın da te-
kin olmadığı belliydi. Yüzündeki ve boynunun kıyısındaki ya-
radan, en az Doğan kadar tehlikeli ve çılgın olduğunu tahmin
etti. Onun saç yapısı ve yüzünün kemik yapısı çok farklı olma-
sına rağmen, benzer derecede yakışıklı ve çekiciydiler.

Natalia ise bir başka güzeldi. Türkçesi de oldukça iyiydi.
Arada elini kocasının eli üzerine koyuyor ve adeta bebeğini se-
viyordu. Bu ince kadının çocuk sahibi olduğuna inanmak zordu.
Pinar bu manzara karşısında kendi bebeğini düşündü. Bir be-
bek sahibi olup olamayacağını merak etti.

Esefle içini çekti. Elbette olacaktı! Kendisine nefret etme-
diği iyi bir adam bulacak ve ondan güzel bir çocuk sahibi ola-
caktı. Çocuk istiyordu. Bu kesindi. "Doğan'dan olmasın da kimden
olursa olsun!" diye düşündü.

"Düğün ne zaman?" diye yemek yerken sordu Tamer. Do-
ğan biraz hayretle başını kaldırıncı da ona göz kırptı. "Az önce
Pinar'dan gerçeği öğrendim dostum. Gizleme artık. Nişanlan-
dığınızdan haberimiz olmadı ama bari ne zaman evleneceksi-
niz onu bilelim?"

Doğan Pinar'a göz attı. Çok kısa bir andı. Pinar çaresiz onun
yerine cevap verdi.

"Ben ağzımdan kaçırdım... aşkım!" dedi utangaç ama uya-
ran bir gulumsemeyle. "Ama düğün konusunda bir şey deme-
dim! Henüz biz de kararsız olduğumuz için..." Gözleri yeniden

Dinire ve Natalia ya dönmüştü. "Kesinleştiği zaman önce bize haber vereceğiz, söz!"

"Çok gecikmeyin!" dedi Tamer. "Evlilik hayatta yaptığım en iyi şey..."

Doğan tembelce gülümsedi. "Aslında ben de acele ediyordum ama daha Pınar Hanım'ın kararını vermesini sağlayamadım. Yine de en geç beş ay içinde olacağını umut ediyorum."

"Güzel, fazla beklemeyin!"

Pınar öfkelenmişti. Beş ay içinde Doğan ile evlenecek falan değildi. Ama şimdi bu güzel çiftin gözünde nişanlı pozisyonunda oldukları da bir gerçektir. Hem de kendi hatası yüzünden!

"Bir kızınız olduğunu duydum?.." dedi Pınar konu açmak için.

"Yaklaşık iki yaşında bir de oğlum var!" dedi Natalia anımsız. Yemekleri bitmiş, kahve içiyorlardı. Erkekler kendi aralarında sohbet ederken, Natalia ile Pınar biraz daha yakınlaşmışlardı birbirlerine.

"Oğlun mu?" diye hayretle baktı Pınar.

"Evet... Yalnız bize gel. Seni çocuklarımla tanıştırayım"

"Şey... Olabilir! Sen kaç yaşındasın ki?"

"Yirmi bir... Geçen hafta girdim."

"Ben de birkaç hafta sonra yirmi bir olacağım. Aynı yaştayız!" Utanarak sordu. "Oğlan başkasından mı?"

Kadın neşeyle güldü. Kocasına bakan gözleri sevgi doluydu. "Hayır! O benim ilk ve son erkeğim. On beş yaşmdan beri onu tanıyordum ama sevdiğimi sonradan anladım. Bizim hikâyemiz biraz farklı. Sana uygun bir zamanda anlatırım ama baştan söyleyeyim, çok uzun bir hikâye! Roman olabilecek kadar uzun!"

"Zevkle dinlerim. Çok vaktim var!"

"Anlatırım o zaman! O halde yarın erken gel de, biraz da havuzda vakit geçirelim. Yarın Tamer akşama kadar yokmuş. Gelir misin? Öğle yemeğini de yeriz. Ayrıca Süheyla Hanım'ı da getir. O kadına bayılıyorum. Turan da onu çok seviyor."

"Evet, Süheyla Hanım gerçekten çok iyi birisi! Turan oğlunun adı mı?"

Kadının gözleri parladı. "Evet... Çorum, tabii ki... Aynı pazulu kollar, aynı seksi bükük... Aramızda kalın ama... nin nişanlın da çok yakışıklı doğrusu!"

Pınar gözünün ucuyla sinir bozucu derecede yakışıklı olan Doğan'a baktı. İçini çekerek duruşta başını salladı ve kabul etti. "Evet... Nefret edilecek kadar hem de!"

Natalia kukurdadı. İki erkek de onun tatlı gültüsü üzerine başlarını çevirip tebessümle baktılar. Ne olduğunu anlamamalarına rağmen, iki kadının birbirleriyle anlaşmalarına sevinmişlerdi.

Yemekten sonra evlerine kendi arabalarıyla döndüler. Pınar gerçekten de bu kadına bayılmıştı. O kadar zarif ve narindi ki anne olduğu belli değildi. Bir kadının ikinci çocuğuna hamile kalması ve hâlâ bunu beceren adama âşık olmasını akli almıyordu. Hayatı boyunca evliliği, geleceği garanti altına almak ve huzurlu şartlarda bir veya iki çocuk yapmak olarak algılamıştı. Evliliğin doğal sonucu olan çocuklar... Fakat Tamer ile Natalia için çocuklar evliliğin doğal sonucu değil, sevgilerinin meyvesiydi. Mutluluklarının ve aşklarının işaretiydi.

Yolda Doğan da sessizdi. Arkadaşı ile Natalia arasındaki fırtınalı aşkı düşünüyordu. Daha evvel bu kadar âşık bir çift görmediğini bu gece yine düşünmüştü. Üstelik aradan o kadar zaman geçmesine rağmen sevgileri katıksız ve gerçektir. Onların ilk tanıştıkları andan itibaren neler olduğunu elbette biliyordu. Tamer ile her zaman iyi arkadaşlardı. Tamer'in anne babası bir cinayete kurban gittiğinde, gerçeğin aydınlatılmasında kendi bağlantıları sayesinde yardımcı olmuştu. Sonra Natalia'nın annesinin ölümündeki gizi çözerken de ona yardım etmişti.

Pınar'a göz attı. Bu kadın ile aralarında böyle bir aşkın gerçekleşmesi mümkün gözüküyordu. Hayatında bu kadar ınatçı, bu kadar gözü kara bir kadın görmemişti. Sevişmelerindeki coşkuya rağmen yakınlaşmayı kesinlikle reddediyor ve seviştikten hemen sonra eski nefret dolu dünyasma geri çekiliyordu. Fakat bunu yaparken bile yine de esprili ve sevimliydi. O güzelliğinin haricinde, zekâsıyla bile herhangi bir erkeği kendisine rahatlıkla âşık edebilirdi.

"Onlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu genç kadına.

"Natalia çok sevimli... Gördüğüm en güzel anne!" dedi du-
kumadan Pınar. Çünkü gerçekten de o anda onları düşü-
yordu. "Tamer ise... Sanki korkunçluğunu, gülümsemesi ar-
kına gizleyen birisi gibi... Birisi damarına bassa ne olur diye
merak ediyorum. Sanırım o kimseden korkmuyor! Senden bile!"

Adam tatlı bir kahkaha attı. Pınar ona baktı. Tespitlerinin
doğru olduğunu anlamıştı.

"Adını bilmediğim bir sürü dövüş tekniği bilir. O çığının
tekidir. Bir dönem macera ve ölüm kokan bir hayatı vardı. As-
lında onun hayatının tamamı tehlikeli bir maceraydı ama ma-
cerası mutlu sonla bitti. Natalia onun son macerasıydı..."

"Öyle mi?"

"Evet!"

"Akıllandı mı yani?"

"Kesinlikle... Bir kuzu kadar sakın! Onu benim üzerime sür-
meyi düşünmüyorsun değil mi?"

"Eh... Denemek isterdim ama... Sen... Beni korkutuyorsun.
Arkadaş olmanızı bir yana bıraksak bile senin onunla bile baş
edeceğine eminim!"

Adam gülümsedi.

"Bunu bir iltifat olarak alıp almayacağıma karar veremiyö-
rum. Fakat onunla karşı karşıya gelmek istemezdim doğrusu...
O yürüyen bir silahtır."

Pınar yine de, onun hiç kimseden korkmadığına emindi.
Buna şahit olmuştu. Pervasız ve kendinden emin hali, onu
aynı zamanda güçlü ve karşı konulmaz olduğunu gösteriyordu.
Doğan'ın herhangi bir tehlikeye karşı gözü kara dalacağını ve
sonucunu düşünmeyeceğine emindi. Elinde olmadan bundan
hoşlandığını kabullendi. Öyle bir adamın malıydı ki, onun ken-
disi için her şeyi yapacağını bilmek bir anda gururunu okşa-
mıştı. Bu adam kendisi için karşısına çıkan her şeyi bertaraf
etmeye kararlıydı. Onu ne Tamer, ne annesi ne de Erdem gibi
birisi engelleyebilirdi... O tüm yaptıklarına rağmen kendince
inanılmaz derecede cesurdu.

İçinden sevgilisi böyle biri olduğu için gurur duydu.

ON DORDUNCÜ BÖLÜM

Pınar kucagındaki oğlan çocuğunun güzel kara gözlerine baktı. Dayanamayarak güldü ve tombul yanağından öptü. O da çukusu bir saflıkla gülmüş ve iki minik avucuyla Pınar'ın yüzünü tutmuştu.

"Çok tatlısın sen!" dedi oğlanı bir daha öperek. Mis gibi çocuk kokusu genzinden içeriye dolmuştu.

Natalia yeni doğum yapmış olmasına rağmen giydiği bikini ile çok hoş gözüküyordu. Havuz evin kenar kısmında olduğu için gözden uzaktı. Aniden gelen ziyaretçilerin burada yüzenleri görmesi zordu. Bu yüzden iki kadın da bikiniilerini rahatlıkla giymişler tembel tembel havuz kıyısında güneşleniyorlardı. Havuza yakın kısımda bir ağaçlık bölge ve onların gölgesi altında da şezlonglar vardı. Burası oturmak için çok rahatı.

"Oğlan gördüğüm en güzel çocuk! Kızın da öyle!" dedi Pınar içtenlikle. Sonra bir gerçeği filozofça açıkladı. "E tabii, anne güzel baba yakışıklı, daha ne olsun?"

"Değil mi ya!" derken kıkırdadı Natalia. Kucagında memelen kızının kıvrık saçlarını okşuyordu. Mina isimli kız çocuğu henüz üç aylıktı. Saçları da tıpkı Natalia gibi siyah ve kıvrık kıvrıktı. "Onlar benim gururum. Küçükken çocuğumun nasıl olacağını merak ederdim. Sonra Tamer girdi hayatıma... Bir süre sonra da ondan olan çocuğumun nasıl olacağını merak etmeye başladım. O zamanlar aramız iyi değildi. Fakat nedense ara sıra onun çocuğunu düşünmeye başlamıştım. Hem de ben-den... Evli bile değildik!"

"Umduğun gibi mi oldu peki?"

"Evet. Heni de tam istediğim gibi..." Gözleri parlamıştı. "Özünsene, sevdiğim adamdan hem oğlum hem de kızım çıkacak. Çocukluk hayalimde bile bu kadar güzel bir şey düşünemedim!"

"Çok şanslısın!"

"Öyle..." Sonra muzipçe gülümsedi. "Ya siz?"

Pınar yutkundu. Onunla yalnız kaldığı andan itibaren böyle sorulara maruz kalacağını tahmin ediyordu. "Ne olmuş bize?" dedi doğal olmaya çalışarak.

"Hayatım... Çok meraklı olmak istemiyorum. Ya da öyle görünmek... Fakat senden gerçekten hoşlandım. Fazla ileri gidersem uyatabilirsin beni!"

Onun samimiyeti karşısında Pınar, kucığındaki oğlan çocuğunun yanına bir öpücük daha koyarken, başını salladı. "Olur!"

"Eee?" diye uzatarak sordu Natalia. Gözlerinde çapkın bir gülümseme vardı yine. "Onunla yatıyor musunuz?"

Genç kadının gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı. Masmavi parlarken dudaklarının kıyısında bir kahkaha tebessümü uçtu. "Efendim?" Bu ilk beklediği soru değildi tabii.

"Seks?" Pınar kızarınca Natalia gülümsedi. Anlayışlı bir ifade vardı gözlerinde. "Utanma! Doğan fazla bekleyecek birisi gibi değil zaten... Aslında onu hep bir sürü güzel kadınla görüyordum. Çok güzel ve seksi kadınlar. Tamer onun adam olmayacağını söylüyordu. Bir erkek olarak fazla ilgi çektiğini ve kadınların ona bayıldığını söylerdi hep... Bir kadına bağlanamayacağını... Buna ben de kısa zamanda çok kere şahit oldum. Ama ilk kez bize birini kendiliğinden tanıştırdı. Hem de nişanlısı olarak..."

Geçmişteki kadınlar Pınar'ın içinin sıkılmasına sebep oldu. "Ben... Onun geçmişini fazla bilmiyorum. Çekici bir erkek! Mutlaka benden önce başkaları olmuştur!" dedi isteksizce.

"Ya sen?"

"Ben mi? Birkaç kişiyle çıkmıştım." diye mırıldandı.

"Öyle mi?"

"Büyük ilşkilerdi."

"Seks partneri mi kuru?"

Pınar'ın gideni bileydi. Kadının yanlış anladığını talim etti. Hemen sözünü düzeltti. "Elbette hayır! Ondan hoşlanmadı. Sarı'nın kötü bir anımı vardı. Doğan da böyle düşünmüştü. Aslında bekâretimi evlendiğim geceye kadar korumak istiyordum ama..." Adamın kendisine yaptığı kötülüğü düşününce içi buz gibi oldu. Artık evlendiği adama vereceği bir his diyisi olmadığı gibi gençlik masumluluğu da yoktu. Birkaç gün içinde değme şıllık gibi arzulu ve ateşli olmuştu. Doğan'dan sonra sevişeceği ilk erkek onun ne kadar tecrübeli olduğunu şıp diye anlayacaktı.

"Ününden dolayı beklemek istemedi öyle mi?"

"Evet... Sarı'nın..."

"Sen de çekiciliğinden dolayı fazla bekleyemedin?"

Gerçeğin ne kadar farklı olduğunu Natalia bir bilseydi?.. Pınar sesini çıkarmadı. Bu da bu soruyu onaylıyormuş gibi gösterdi. Natalia ona neşeyle göz kırptı.

"Nasıl evleneceksiniz?.. Önemli değil artık. Biliyor musun, onu ilk kez gördüğümde, Yunanistan'daydım... Tamer ve ikisi birlikte evimize gelmişlerdi. Kötü bir geceydi. Ve kesinlikle ikisinden de nefret ettim. İkisi de... şey... çekicilerdi ama doğrusu çok korkutucu gelmişti. Biliyor musun, bu iki adamın birçok ortak özelliği var. Zaten bu yüzden iyi anlaşıyorlar. Ortak işler yapıyorlar!"

"Şimdi Doğan'dan hoşlanıyor musun peki?" diye merakla sordu. Gözleri Yunanlı güzelin kara gözlerine kilitlenmişti.

"Göründüğü gibi olup olmadığını bilmiyorum. Tabii Doğan'ı sonraları ara sıra yine gördüm. İlk izlenimimi değiştirmek için fazla uğraşmadı başlarda... Doğan, Tamer'den bazı yönlerden oldukça farklı! Çok gizemli... Tamer hiç böyle değildi. Kocam kuyruğuna basılmazsa kedi gibi sakindir. Genelde görüldüğü gibidir. Fakat Doğan?.. Bilemiyorum?.. Onu her görüşümde çevresinde hep bombalar patlayacakmış gibi geliyor. Kocam da çığının tekidir ama o bile Doğan'ın çok gizemli ve tehlikeli

...günü kabul ediyor. Neyse ki ben benimkini biraz akıllandırdım. Çocuklardan sonra artık hayatını tehlikeye atacak işlerle uğraşmıyor. Eskiden her türlü tehlikeli sporu yapar, her türlü kavgaya gözü kapalı girerdi. Geçen gün kavga etmemek için iki adamdan özür dilediğini bile duydum. Hem de benim vanımında? İstese onları sinek gibi ezerdi..."

Pınar gülümsedi. "Demek istediğini anlıyorum. Doğan göğümün önünde iki boksörü dövdü. Birinin kolunu kürdan gibi kırdı. Ama dün gece eve giderken o bile Tamer ile karşı karşıya kalmak istemeyeceğini söyledi."

"Laf! Aynısını bana da Tamer söyledi. Doğan çok tehlikeli bir adammış sözde... Geçmişini fazla bilmiyorum ama Tamer'in bu kadar saygı duyduğu bir adamı daha önce pek görmediğim için, nişanlına karşı başta ürksem de onu sevmeye karar verdim. Bu ikilinin bir de Tahir ve Akın diye kendilerine benzeyen iki yakın arkadaşları var. Onlar da aynı bizimkiler gibi. Hepsi aynı malzeme... Akın bir mankenle evli. Kadının güzelliği tescilli ve şahane bir şey... Tahir Ankaralı... Yakışıklı ve gizemli. O da güzelliği kolay görülmeyecek Güney isimli bir sanatçıyla beraber. Saçları çok ilginçtir. Beyaza yakın sarı... Güney de sanırım erkeği için çok endişeleniyordur. Bunu hissediyorum. Her neyse... Bu tip erkekler için sakın bir hayat yoktur. Bela kocamı genellikle kendisi bulur. En azından benimkisi en yakın belanın ben olduğumu artık biliyor. Fakat Doğan sanırım hâlâ risk altında..."

Pınar bir an için dikkatini saçlarıyla oynayan çocuktan ayırdı. Aniden ürpermişti. Gözü genç kadına kaydı. Dikkatle yüzüne baktı "Ne gibi risk?" dedi sesi titreyerek.

"Bir keresinde Tamer onun yolda ortalama beş altı defa suikasta uğradığını söylemişti. Şaka yapıyor sandım. Ya da abarttığını düşündüm. Ben önce inanmadım ama geçen ay o olay olunca... Neyse ki bir şey olmadı, değil mi?"

Natalia'nın sakın haline bakarken duydukları yuzunden nefesi kesilen Pınar, yavaşça konuştu. "Bilemem... Geçen ay onu tanııyordum. Bana da bir şey anlatmadı. Ne oldu ki?"

"Hay Allah! Sana anlatmadı demek? Bu erkeklerin bizi için önemli olan kendilerine ait ciddi olayları böylesine sızmış gibi geçiştirmelerine sinir oluyorum."

"Tam olarak... ne oldu?"

"Anlatmasam daha iyi.. O söylemediğine göre ben söylesem kızabilir. Nasılsa bir gün bu tip şeyleri sana anlatacağım."

"Niye suikast yapmak isterler peki?"

Natalia omuz silkti. "Her şey olabilir. Zengin olduğu için kıskançlık.. Bir işteki başarısı yüzünden çekememezlik.. Ona borçlu olanların bu şekilde borcu silme isteği.. İhalelerdeki kuyasıya mücadele.. Belki de elindeki kıızı ona kaptırmış olan kızgın bir nişanlı veya koca..."

Pınar dudaklarını ısırıldı. Bu sebeplerin hepsi de çok mantıklı geliyordu. Özellikle sonuncusu! Adamın dediklerini hatırladı. Doğal yollardan ölebileceğini zannetmediğini söylemişti. Beş ay geçmeden birilerinin kendisini öldürebileceğini de vurgulamıştı.

Tüm kalbiyle böyle bir olayın gerçekleşmesini istedi. Onu öldürebilecek birisine çok şey verirdi aslında... Bedenini bile! Birisini ayarlamak zor olur muydu acaba? Ama bunu yapamazdı. Kendisinden şüphelenilecek bir ölüm olması doğru değildi. Ancak kendi yapmadığını başkaları yaparsa, ileride suçlanması gibi bir sorun olmazdı. Hem bir cinayete ortak olmadığı için vicdan azabı da çekmezdi. En iyisi bir süreliğine ona katlanmak ve bu işi başkalarının yapmasını ümit ederek beklemektir.

Diğer yandan içini daraltan korkunç bir sıkıntı, göğsünü zorluyordu. Doğan ölebilir miydi? O enerjik, dev gibi adamın ölülebileceğini düşünmek, vücudunun bir yanında tanımlayamadığı bir sızı oluşturmuydu... Bütün yüzü beyazlamıştı.

"Neyse..." diye konuyu değiştirdi Natalia. Pınar'ın gerildiğini hissetmişti. Belli ki bu güzel kadın, nişanlısının tehlikeli bir hayat olduğunu bilmiyordu. Bilmediği gibi renginin beyazlamasından da ürktüğünü anlamıştı. "Süheyla Hanım niye gelmedi?"

Dağınık dikkatini toplamaya çalışan Pınar, az önce yere bırakmış çocuğun, çimlerin üzerinde oyuncakları ile oynayışına

"Bir arkadaşı geldi. Arkadaşı erken kalkarsa bize sonra uhlacağını söyledi."

"Tamam... Biraz daha bekleriz. Sonra yemeğimizi yeriz."

"Yemeğe beklemeyin dedi aslında..."

"Yine de biraz bekleyelim. Aç mısın?"

"Hayır. Pek değil..."

Natalia yanım dakika sonra yine beklemediği bir soru sordu. "Hamilelik konusunda ne düşünüyorsun? Benimki değil tabii, senin ki!"

Soru aniydi ve Pınar'ın cevap vermesi biraz vaktini aldı. "Ben... buna dikkat ediyorum." Aklına gelen bazı sevişmeleri yüzünden kızardı. Adam o kadar doymazdı ki, olmadık bir saatte, genelde sabaha karşı, korunmaya bile fırsat bulamıyorlardı. Pınar onu tüm doğallığıyla içinde hissetmek için çırpınırken, prezervatifi kullanmayı unuttukları çok oluyordu. "Yani... genellikle!" diye ekledi yavaşça.

"Bu iyi değil. Bence çok gecikmeyin, evlenin. Baksana adam sana ne kadar tutkun. Ayrıca inan bana Pınar, anne olmak harika bir duygu... O küçücük eller sana sarıldığında, dudakları yanağına değdiğinde, kokusunu içine çektiğinde inanılmaz mutlu oluyorsun. Senin tereddütlü olduğunu görüyorum. İşine karışmak istemem tabii... Ben de Tamer ile başta evlenmek istemiştim. Şimdi ise onsuz geçirdiğim zamanlara acıyorum."

Pınar bu ıyı niyetli Yunanlı güzele ikisi arasındaki gerçekleri anlatamayacağını biliyordu. Gülümsedi. Evlenmek ona çok uzaktı. Bu adamla asla evlenmezdi. Fakat dediği doğrudu. Arada yaptıkları korunmasız sevişmeler zaman zaman kenarının de aklına takılıyordu. Hamile kalırsa onunla evlenmek zorunda kalırdı. Şu anda hamile kalırsa ne hissedeceğini bilmiyordu ama bebeğini alıramayacağını tahmin ediyordu. Sonuç ise felaket olurdu. İstemediği bir adamdan istemediği bir çocuk. Artık daha dikkatli olmalıydı. Uyku seraseti sevişmeye başladıklarında bile korunmaya özen göstermeliydi.

"Evlilik için de... çocuk için de pek acelemiz yok! Yani dü-
nüst olmak gerekirse... ciddi anlamda bu konuları konuşmadık!"

Bu yalan değildi. Yalan olmadığı için Natalia da anlayışlı bir şekilde davranıp devam etmedi. Evlilik konusu cidden önemli bir konuydu.

Bir süre oynayan çocuğu seyrettiler. Oğlan çocuğu kumla giyle bir türlü kazamadığı çımları kurcalayıp duruyordu. O dakika yanlarına genç bir kadın daha geldi. Hafif topluydu. Natalia onu Tedra olarak tanıştırdı.

"Tedra benim yardımom. Çocukların bakınıs. Yunanistan'dan geldi ama henüz Türkçeyi tam sökemedi.."

Tedra sıcak bir gülümsemeyle çocukları aldı ve yatıracağını söyleyip yanlarından götürdü. Türkçesi berbat, ifadesi mükemmeldi. Pınar gülümsedi. Natalia göz kırparak onun korumalarından birinden hoşlandığını ve bu yüzden deli gibi Türkçe öğrenmeye çalıştığını söyledi.

"Sen iyi öğrenmişsin ama?" dedi Pınar.

"Tamer yüzünden... Eskiden yazları buraya gelir, kışın da Londra'da okurdum. Çocukken tabii... Her yaz, günde iki saat ders alırdım."

"Bana sizi anlatsana! Hikâyenizi çok merak ediyorum. Ama en başından başla!" dedi Pınar. Ayaklarını toplayıp merakla güzel Yunanlı kadına doğru yanaşmıştı. Onların hikâyesinin gerçekten güzel olacağını hissediyordu. Fakat hikâyede acı dolu anların ve günlerin de olduğu belliydi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

28

Birkaç gün sonra gunlerden Pazar'dı. Doğan kollarında uyuyan kızın uyanmasını bekliyordu. Erken kalkmaya alışık olduğu için gözleri birden açılmıştı ama Pınar'ın kendisine bir pijama gibi yapıştığını görünce, kalkmaktan vazgeçmişti. Üzerinde keyifli bir şekilde uyuyan bu güzel kadını süzdü. Şu anda hiç de kuzgın ve nefis dolu görünmüyordu. Yakında yirmi bir yaşına girecek gibi de durmuyordu. Çok daha genç gibiydi. Uzun ve gür siyah kirpiklerini seyretti. Genç kadın başını hafifçe yukarı kaldırmış, öpülesi dudaklarını adama çevirmişti.

Kendi çıplak bedenine değen ince bedeni rahatlıkla hissedebiliyordu. Gece seviştikten sonra zar zor kalkıp geceliğini üzerine geçirmişti. Bahanesi de hazırды. "Ya aniden birisi odaya girerse," diyordu. Fakat bu saydam gecelik adamın onu çıplakmış gibi hissetmesine engel olmuyordu.

Dalgınca belini okşadı. İnce, kadınsı beli... Sonra kalçalarına kaydı eli... Dün gece sevişirlerken Pınar'ı yine kendi üzerine çekmişti. Eskisi gibi itiraz etmiyordu artık. Belki de itirazlarının bir işe yaramadığını keşfettiği için böyle davranıyordu. Güzel bedenini adamın aç gözlerine ve ellerine cömertçe bırakırken, öğrenmeye başladığı kalça hareketleriyle kendisiyle beraber onu da coşturmuştu. Bu alımlı kadınla her sevişmesinde daha fazla zevk alıyordu. Bu çok garipti ama başka hiçbir kadınla bu acemi ve hırçın genç kadından elde ettiği zevki alamamıştı.

Çığlıklarını zorlukla yutarak boşaldıktan sonra, başını eğmiş, elleri kendi göğsünde birkaç dakika öylece kalmıştı. Uzun saçları aşağıya dökülüp yüzünü gizlediği için, yüzünü göremiyordu. Öpmeye doyamadığı göğüsleri hırla mırmırlıyordu.

"Çok kötüsun!" demişti sonra. "Bana bunları niye yapıyorsun?.." diye yavaşça ve üzgünce fısıldamıştı. Aldığı tepki ten utanan bir kadının sesiydi bu... Bu seferki sevişmelerin güzeldi ki ne kendisi onun içinden çıkmak için bir davranışta bulunabiliyordu ne de o kalçalarını kaldırıp hâlâ içinde süren hazzın bitmesine izin veriyordu.

Genç adam iki eliyle sıkıca tuttuğu diri kalçaları isteksizce bırakmış ve yüzüne dökülen saçları iteleyip incecik muhteyem boynunun arkasına atmıştı. Fakat tutmaya devam etmese o saçlar yeniden öne dökülecekti.

"Bu doğal..." diye mırıldanmıştı ona. O an aklına başka bir şey gelmemişti.

"Değil..." Titreyen güzel mavi gözler, gece lambasının ışığında inanılmaz tatlı gözüküyordu. Fısıltı gibi çıkan sesi doygun, yorgun ve üzgündü. Öpülmekten şişmiş dudakları hâlâ bir şeyler vaat eder gibiydi.

Genç adam birden dönüp onu altına almış ve kollarıyla sırtına sararken gözlerinin içine bakmıştı. Sonra dudaklarına arzulu bir opücük vermişti. Tabii ki Pınar'ın tepkisi kıpırdamadan durmaktı.

"Ben bir erkeğim. Sen de sağlıklı bir kadın..." demişti ona yavaşça. "Dürtülerin çok normal. Ben olmasam da bu zevki bir başkasından alırdın." Düşüncesi bile hoşuna gitmemişti oysa.

"Boşuna düşünceli bir erkekmişsin gibi böyle nazik bahaneler uydurma! Ben senin nazik biri olmadığını biliyorum. Nefret ettiğim bir adamın beni becermesi başka, benim buna karşılık vermem başka!"

"Neden böyle kaba düşünüyorsun? Ben seni istediğimi ve çok hoşlandığımı hiçbir zaman gizlemedim. Hatta evlenmek istiyorum. Evlen benimle ve bu beraberliği kendi gozünde daha çekilir hale getir. Kocana karşılık vermek kendini belki daha iyi hissetmeni sağlar?"

Tabii ki yine reddetmişti Pınar. Öfkeyle "Asla!" demişti ve başını çevirip nemli gözlerini yummuştu.

Yeniden onun güzel yüzünü süzdü. Öyle güzel uyuyordu ki! Ona kötülük yapmış olduğunun farkındaydı. Her gün hem de. Her gün onu seyrediyor ve güzelliğine, espri yeteneğine, insanlığına hayran kalıyordu. Ondan başka herkesle iyi anlaşıyordu. Annesi bile ona bayılmıştı. Kendisini rahatlatan bir husustur bu! Hiç değilse ailesi ve arkadaşları ile anlaşılıyor ve sıkmıyordu. Sıkılmadığının farkındaydı.

Kendisi hariç ki ne bakarsa o güzel gözleri parlıyordu. Çarpanlar bile ona kısa sürede hayran olmuşlardı. Fakat ne yazık ki genç kadın evlenmek istemiyordu. Daha evvel evlilikten ne kadar korktuğunu hatırladı. Oysa şimdi bu kadının her şeyine sahip olmasına rağmen, parımağında kendi yüzüğünü, adının arkasında kendi soyadını istiyordu.

Pınar sanki seyredildiğini anlamış gibi birden gözlerini araladı. İlk gördüğü koyu yeşil gözlerdi. İlk hissettiği ise belli belirsiz bir hafiflikle vücudunda gezinen in bir eldi.

"Gunaydın..." diye mırıldandı onun uykulu yüzüne Doğan. Düşünceleri yüzünden, gülümsemeden, yalın bir günaydın denmişti ona.

Pınar onun kaslı kolunu tutmuş olduğunu fark etti. Normalde bu garip değildi. Sevişirken o kollardan tutmak ve çekmek sık yaptığı bir şeydi. Ama sabahları onunla bu kadar samimi uyanmaktan nefret ediyordu. Yine her zamanki gibi tatsız adama sarılmıştı.

"Gunaydın..." dedi yarı donuk bir sesle. Kendisini geri çekip onun kollarından uzaklaştı. Kendi yastığına başını yaslayıp sırt üstü uzandı. "Saat kaç?" diye sordu yorgun bir sesle.

"Daha sekiz bile olmadı?..."

"Bugün Pazar! Erken kalkmak zorunda mıyız?" Esnemesine eliyle engel olmaya çalıştı. "Zaten uyutmadın!" dedi suçlarcasına.

"Değiliz... Biraz daha uyuyabilirsin ama benim uykum yok. Bugün kahvaltından sonra araba sürmeye gideceğiz. Ona göre hazırlan!"

"İstemiyorum..." dedi Pınar.

"İstemiyor musun? Neden?"

"İstemiyorum işte!"

"Benimle bir şeyler yapmak gücüne mi gidiyor?" dedi genç adam biraz alıngan bir sesle. "Yardıma mı kabul edemiyorsun mu incinecek?"

Pınar irkilip başını ona çevirdi. "Seninle... yatak dışında bir şey paylaşmaya söz vermedim beni!" dedi. "Kendini bana yumuşak ve nazik gösterme çalışmalarından hoşlanmıyorum."

"Öyle mi yapıyorum?"

"Evet! Sen ne nazıksın, ne de yumuşak... Sen sadece istediğini almak söz konusu olunca böyle davranırsın. Aslında bizim de senin ne kadar menfaatçi ve çıkarıcı olduğunu biliyoruz. Karanlık geçmişinden bahsetmiyorum bile!" Onu kurtuluşu sandı edince bakışlarını kaçırdı. Sabah sabah neden böyle ağır konuşmuştu ki? Adamın gözlerindeki gülüş yok olmuştu. Dudaklarındaki kıvrım da gitmişti.

"Araba sürmeyi öğrenmek istiyor musun, istemiyor musun?" diye ifadesiz bir sesle sordu Doğan. O zaman Pınar onu haksızlığa uğratmış olduğunu anladı. Çünkü normal zamanlarda genç adam onun bu işlemlerine aldırmaz, gülüp geçerdi. Şimdi ise ilgisiz ve uzak bir bakışa dönüşmüştü gözlerindeki ışık!

Genç kadın nedense kendisini haksızlık yapmış gibi hissetti. Belli ki iyi niyetle yardımcı olmak istiyordu. İçini saran bu pişmanlık duygusundan da nefret etti. "Ben... Ben umutsuz vakayım sanırım." dedi birden. "Bu konuda yeteneğim zayıf."

"Her yetenek geliştirilebilir..." diye mırıldandı adam. Sesi hâlâ donuktu.

"Sana karşılığında borçlu mu olacağım? Yatakta zaten istediğin her şeyi yapıyorum. Beni daha fazlasına zorlayacağın bir şey yok! Jakuzide bile seviştik?" dedi sözlerini yumuşatmak için biraz espiyle.

"Borçlu falan kalmayacaksın. Kararını ver? Senden ek hiçbir şey istemiyorum. İstersen öğretirim. Yeteneksizliğin konusunda ise şüpheliyim. Önce bir deneyip görelim. Sen çok zeki

"İstediğin her şeyi başaracağına eminim! Araba sürmeyi de rahatlıkla öğrenirsin."

Pınar onun sözlerinden dolayı mutlu olduğunu gizlemeye çalıştı. "Bana sabır gösterecek misin?"

"Her zaman göstermiyor muyum? Tanıştığımız andan beri benimle mücadele edip duruyorsun!" Genç adam yine eski sabırlı, yumuşak görümüne geçmişti. Pınar onun bu halinden daha çok hoşlandığına karar verdi. O öyle donukken sanki kendi canı yanuyordu.

"O başka! Erkekler araba sürmeyi öğretirken sinirli oluyorlar!"

"Ben olmam! Zaten ehliyetin var. Biraz üzerinden geçip tozunu alacağız ve iyi bir cila atacağız."

"Hınım!.." Pınar hafifçe gülümserken gözlerini yumdu. Biraz ılımlı olmaktan ne zarar gelirdi ki? Hem araba sürmeyi gerçekten öğrenmek istiyordu. "Tehlikeli olabilir! Bu seks öğretmeye benzemez!" dedi alayla.

"Eminim araba sürerken de yatakta olduğun kadar başarımlı olacaksın!"

Pınar gözlerini açtı hızla. Ona ters ters baktı. "Terbiyesiz!" dedi açıkça. Ama bu sefer o kadar kızgın değildi. Gülümsemesini gizlemek için sırtını ona döndü. "Ben biraz daha uyuyacağım."

Genç adam onun delişmen ruh hali karşısında şaşırmıştı. İcini çekip yataktan çıktı. Banyoya girip güzelce duşunu aldı. Sonra nemli sakallarını rahatça kesti. İşini bitirip banyodan çıktığında, Pınar'ın hakikaten yeniden uykuya daldığını gördü. Onu uyandırmamak için sessizce giyindi. Odadan çıkmadan önce tertemiz yüzüne bir bakış attı.

Genç adam kahvaltı için acele etmedi. Sadece Ayşe Hanım'dan çay istemekle yetindi. Annesi de ortada görünmüyordu. Ayaklarını uzatarak gölgede kalan verandada gazeteleri tek tek okumaya başladı. Bir yandan da çay yudumluyordu. Günün bu saatlerinde gazete okurken çay içmeyi severdi. Tabii **karnı tok** olsaydı daha iyi olacaktı. Biraz sonra yanına Nadir Bey **geldi**. Kısa bir selamlamadan sonra ev için alınması **gerekenden** bahsettiler. Karşılıklı çay içip konuşmaları, hafta sonlarında **ok**

ok yaptıkları bir şeydi. Bu yaşlı çift, hatta senelerce beraber yaşayan enişte ve kayınvaldileriyle birlikte kahvaltılı yaparlardı.

Otur Pınar, ardından Süheyla Hanım'ın kocası gibi Pınar her zamanki gibi yaşlı çiftle günaydın demeyi. Yüzünde gülümsemenin varanda takındığı misafireli gülümsemesi vardı. Hâlâ Doğan'ın reddi daha sıcak davranırdı. Genellikle Ayşe Hanım'ın da bir abla edasıyla gülümsemesine içtenlikle karşılık verirdi.

Hep birlikte yaptıkları kahvaltıdan sonra genç adam gözlemlerine Pınar'a işaret etti. Genç kadın heyecanlıydı. Araba sürmeyi seviyordu ama hep korku duyduğu da bir gerçekti. Çayından son yudum alıp ağzını peçeteyle sildi. Yerinden kalktı.

"Biz arabayla biraz dolaşacağız," diye ortaya konuştu Doğan. O da ayağa kalkmıştı. Uzun boyu ile herkese tepeden bakıyordu. Pınar onun yanına gelmişti. "Dışarıdan istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu. Kimse bir şey istemeyince de genç kadının karşı koymasına fırsat vermeden elini tuttu. İri elin içinde kaybolan küçük eli, adamdan taşan inanılmaz gücü hissediyordu.

Pınar bedeninde yumuşakça dolaşmayı bilen bu ellennün bilir kaç kişiye sertlik uyguladığını düşündü... Belki de çıplak elleriyle kaç kişiyi öldürmüştü. Ona karşı henüz tam bir sıcaklık hissetmiyordu. Ondan ve kendisini sindirmeye çalışan güçlü kişiliğinden hâlâ nefret ediyordu. Fakat zaman zaman umduğu kadar kötü olmadığını hissediyor ve kendi düşüncelerinin ihanetinden dolayı hayal kırıklığı duyuyordu. Böyle durumlarda da adamın işlediği muhtemel cinayetleri düşünmek oldukça işine yarıyordu doğrusu...

Az sonra genç adamın pahalı arabası ile yola koyulmuşlardı. Pınar aslında biraz huzursuzdu. "Ben bu arabayı sürebilir miyim, bilmiyorum?" dedi yavaşça. "Çok büyük..."

Genç adam gülümsedi ama cevap vermedi. Bir süre sonra şehir dışında bir araba satış galerisinin bahçesinde durdular. Genç kadın başını kaldırmış hayretle girişteki ambleme bakıyordu.

"Bu arabayı kullanmayacaksın!" dedi adam yavaşça. "Sana kendi arabamı aldım. Küçük, hoş bir şey... Hem üstü de açılıyor!"

"Beni böyle hediyelerle kandıramayacağını söylemiştim, değil mi?" diye homurdandı genç kadın. Fakat eline arabasının anahtarını aldığı anda, kalbi pır pır atıyordu. O kadar güzel bir arabaydı ki! Parlak sarı renkli, tam genç işi, spor bir arabaydı. Sağa adamılardan birisi genç kadına arabanın özelliklerini içinde tanıtırken, Doğan sakın bir tavırla galerinin bir kenarındaki koltuğu oturmış, çayını içiyordu.

Pınar pırıl pırıl parlayan gözlerini, arabanın iç tasanmında gezdirdi. Arabanın içine oturmuş, son açıklamaları dinliyordu. Sonra gözü istemeden ön camdan, Doğan'a kaydı. Sekreter kız, parlak gözlerle adama bir şeyler anlatıyor, Doğan da sessizce dinliyordu. Dudaklarında ciddi ifadesini bozan hafif bir kıvrılma vardı. Yemyeşil gözleri galerinin iç dekorasyonundan, güzel sekretere kaydığı anda, kız dekoltesini gösterecek şekilde öne doğru eğildi. Elindeki teslim evraklarını adamın önüne bırakırken, iri göğüslerini neredeyse adamın gözüne sokacaktı. Pınar sinirle dişlerini sıktı. Neden bu kadınlar başkalarının erkeklerine bu kadar meraklıydılar ki?

Düşündüğü şeyin dehşetiyle ürperdi...

Başkasının erkeği mi? O kendi erkeği miydi? Dolaylı yoldan da olsa... Evet! Hayır, olamazdı!.. Doğan'ı sahiplenmesi imkânsızdı. Ondan hâlâ tüm kalbiyle nefret ediyordu. Her gece bir şans eseri olması için dua ediyordu. Bir mucize eseri onun kendisini bırakacağını ve bu iğrenç adamın emellerine artık daha fazla hizmet etmeyeceğini umuyordu. Bu öyle güzel bir hayaldi ki, çoğu zaman gerçekleşmeyeceği aklına geliyor ve üzülüyordu.

Ama bir gerçek de vardı ki, o da adamın ona olan aşın ilgisiydi. Hiç hoşuna gitmese de bu ilgiye alışmıştı. Bunu ona ödediği bedelin zarıf bir karşılığı olarak görüyordu. Yatakta olsun olmasın, adamın gözlerinin içinde, ona karşı duyduğu ırkütücü ilgiyi hissedebiliyordu. Bu ilginin başka bir kadına kayıp kaymayacağını ise şu ana kadar hiç umursamamıştı! Fakat şimdi kendisini bir garip hissediyordu. O şansın sırtını, kışkırtıcı üzerinde bir yen göstermek için adamın yanına geçmişti ve yavaş yavaş kalçaları neredeyse adama değiyordu.

"Ben... unladım!" dedi yanındaki adama kısa kesmesi için "Teşekkürler!"

"Peki, evraklar Doğan Bey'de..." diyen erkek satıcı da Pınar'ın hayran Pınar'ın güzelliğini seyrediyordu. Bu güzel kadının etrafına yaydığı erotizm inanılmaz boyuttaydı. Daha evvel bu kadar seksi bir kadın görmediğini düşünen satıcı, arabayı biraz daha anlatıp onunla yan yana geçen süresini uzatmak istemişti. Fakat başaramayınca çaresiz yerinden çıktı. Pınar da arabadan inip Doğan'ın yanına gitti.

Gelişiyle sekreter kız yalancı bir gülümsemeyle ona döndü ve "Hayırlı olsun!" dedi.

"Teşekkürler..." diye mınıldandı. Gözlerini ayağa kalkmış olan Doğan'a çevirdi. "Güzel araba..."

"Humm... Beğendiğine sevindim. Şurayı da sen imzalayacakmışsın, sonra gidelim. Daha çok işimiz var!"

O imzasını atarken, araba bahçeye çıkarılmıştı bile. Doğan kendi arabasının anahtarını sekretere bırakıp onu eve bırakmalarını istedi. Sonra bahçede kuzu kuzu onları bekleyen spor arabanın sağ ön koltuğuna bindi. Binerken Pınar'a göz kırpmıştı.

"Hadi bakalım şoför hanım!" dedi alaycı bir sesle. "Görelim ne biliyorsun?"

Pınar yerine oturup hemen emniyet kemerini bağladı. Çok heyecanlıydı. Acemi bir şoför olduğu için ağabeyi kızmadığı zamanlar dalga geçmeyi tercih ediyordu. Şimdi tüm kalbiyle bu işin altından kalkmak ve Doğan'a karşı utanmamak istiyordu. Arabası çok güzeldi. Bayılmıştı. Aklı ise hâlâ sekreterin adama sokulmasındaydı. Fakat şu anda genç adama olan kızgınlığını sürdürecektir durumda değildi. O sanı kadın ile gülüşmesinin hesabını ona sonra sorsa da olurdu.

"Sen de emniyet kemerini bağla!" diye adama emretti.

"Korkmalı mıyım?"

"Sanırım hayır! O kadar da kötü şoför değilim!" diye kendisini savundu. Parmaklarını kıtlattı. Sonra sahte bir masumlukla önünde duran kocaman şeyi gösterdi. "Direksiyon bu muydu?"

Adamın kahkahaları uzun süre kulaklarından silinmedi.

İki saat sonra, iyice arabasına alışmış olan Pinar, onun isteği ile çevre yolunda bir kır kahvesinde durdu. Kuşadası yolu üzerinde bir yerdi. Bu kahvenin önünden, sürme çalışmaları sırasında en az on kere geçmişlerdi. Ağaçların altında bir gölgeye oturdukları, genç kadının üzerinde artık o eski stresi yoktu.

"Sanırım sana gerçekten teşekkür etmem lazım..." dedi istemeyerek. Onun sesindeki isteksiz ton Doğan'ın dikkatini çekmişti ama sadece dudak büktü.

"Senin için zor olmalı?.." dedi alayla.

"Mesele bana araba alman değil! Benim zaten bir arabam vardı. Mesele bu konuda senin bana güvenmen... Yani ben bile kendime güvenmezken! Bu yüzden teşekkür etmek isterim. Fakat yanlış anlama! Bu senin kötü biri olmanı... Fırsatçı bir zorba olmanı... Senden hoşlanmadığım gerçeğini ve hoşlanmama sebeplerini değiştirmiş değil!"

"Bunlar benim için önemsiz şeyler!"

"Senden nefret etmem umurunda değil, öyle mi?"

"Hayır... Nefret çok sağlıklı bir duygu! Bana karşı hiçbir şey hissetmeseydin, o zaman huzursuz olurdum."

"Kendini kandırıyorsun! Sadece bedenime sahip olmak sana yetecek mi?"

"O çok güzel bir beden! Beni sevmeyeceğine göre onunla idare edeceğim sanırım!"

"Öylesine erişilmez ve... kibirlisin ki! Neden böylesin? Abimle ve Erdem ile aranızda yıllar önce ne geçti? Onlardan intikam almak için beni elde ettiğini biliyorum!"

"Yok öyle bir şey! Sen ne kadar güzel olduğunun farkında değilsin! Seni sadece sen olduğun için istedim. Ayrıca seninle evlenmek istediğimi de unutma! İntikam istiyor olsaydım sana evimi ve sevdiğim insanları açmazdım. Daha basit yöntemler bulurdum. Fakat annem sana bayılıyor! Çalışanlar bir şeyden söz etmiyor. Yunanlı güzel Natalia bile seninle arkadaş olabileceğini

neri mi? Sana göre mi? Kızların, çocukların gittiği yerden
dan bile kaskanlan gışın beldir."

"Hı... Men bel bir şey yapmışım! O kadar çok
mıktı Pınar Çavuş'un kaskan bir an için araba
deli satar kız gelince huzurmuş oluyordu. Notaları kaskan
kaskan edebildi çünkü deli gibi o uzatılma değildi.
kaskanı sevmişim. Bir erkeği kaskanmak ona göre
Çünkü hayır erkeği bu güne kadar kaskanmamıştı. Hele bu ber
her hemfi asla kaskanmazdı. Fakat o cadı sarışın, memeleri
kaskanları biraz daha Doğan'a yapıştırırsa, saçlarını rahatlatı
yolabilirdi! Bu tavin kaskançlık sayılmazdı elbette! 'Ah

"Sanırım hakkında duyduklarımı yanlış değerlendirmişim!
liral edevim ki hep hoppa ve şımanık olduğunu duymuştum -
diye minkandı Doğan. "Fakat tanıştığımızdan beri sadece öfken
konusunda haklı olduklarını fark ettim! Hoppa falan değilsin"

"Öyleydim..." Biraz kızgınlıkla ona baktı. "Buna yaşama se
vinci derler! Sende olmayan şey yani! Ama sen yaşama sevin
ami bekârenimle birlikte aliverdin! O yüzden böyle oldum."

Genç adamın yuzu değişmişti. Öfke ve üzüntü arasında bir
şeydi. Kısmen de pişmanlık! Çaylar önlerine gelince, bir süre
sessizce oturdular. Kuşların ve böceklerin sesleri arasında çay
larını içtiler Doğan yine eski lakayt ve erişilmez havasına bü
rünmüştü. Pınar da bakışlarını ondan kaçınıyordu. Yoldan ge
lip geçen arabalara ve bazen de ileride köpeği ile oynayan oğlan
çocuğuna bakıyordu.

On dakika sonra yine Pınar'ın sürücülüğünde eve döndü
ler. Araba o kadar sen ve kullanımı o kadar kolaydı ki, evdeki
park yerine girerken bile hiç zorlanmadı. Sadece geri geri bir
boşluğa yanaşırken azıcık zorlanmıştı ve biraz eğri park etmişti.

O sırada gülererek Süheyla Hanım gelmişti yanlarına. Arabası
için kızı o kadar doğal tebrik etmişti ki, Pınar elinde olmadan
duygulandı. Araba sürmenin verdiği stresle ve adamın ezici ya
kınığından zaten içi yanıyordu. Gözleri sulanarak onun tebrik
lerini kabul etti. Oğlunun hiç tanımadığı bir kadına, üstelik de
nefret ettiğini bildiği bir kadına bu kadar pahalı ve güzel bir

...annasını o kadar doğal karşılamıştı ki! Başkası olsa belki
...kızardı?

"Eep ben surdüm!" dedi gururla. Elleri Süheyla Hanım'ın
...Gözleri parlıyordu. O anda güzel küçük bir kız
...gibiymi.

"Şimdiğinden iyi şoforsün!" dedi adam biraz kuru bir sesle.
...kaç gün daha çalışsak yeterli! Şimdilik sokağa tek başına
...dive emretti. Zaten sabahtan beri Pınar'm kesici söz-
...vuzünden canı sıkılmıştı. Şimdi de genç kadının çocuksu
...ve neşesi, keyfini iyice kaçırmıştı. Pınar'ın ona hiçbir za-
...böyle yakın davranmayacağını hissedince, tüm keyfi yok
...olmuştu. Sonra hızlıca yanlarından uzaklaştı.

Genç kadın şaşkınca arkasından baktı. Neden o öfkelenmiş
...hi hissetmişti ki? Bu adamın da bir anı bir anına uymuyordu.
...Biraz dakika öncesine kadar dudaklarında bir gülümseme ol-
...duğuna yemin edebilirdi. Ona bakmuyordu ama hissediyordu.
...Arabadan indikten hemen sonra ise birden değişivermişti. Ne
...yapmıştı ki şimdi? Özür dilercesine Süheyla Hanım'a baktı.

"Ne oldu ki?" dedi garip bir sesle. "Deli bu adam!"

Süheyla Hanım kıkırdadı. O da oğlundaki hırçınlığı hisset-
...mişti. "Sanırım senin başkaları yanında neşeli olmanı kaldıra-
...muyor!" dedi ona. "Oğluma acı biraz! Ona da azıcık gülümser-
...sen, böyle zorba olmadığını göreceksin!"

Doğan'ı bir daha akşam yemeğine kadar görmeyen Pınar,
...tüm öğleden sonrayı havuzun başında geçirdi. Sonra kaç gün-
...dür annesini aramadığını düşündü. Tatillerini etkilemek iste-
...muyordu ama onun hakkında ne bildiklerini merak ediyordu.
...Büyük ihtimalle ağabeyi Deniz onlara bir şey anlatmamıştı.
...Günlerdir onlara İzmir'de ne işi olduğunu nasıl anlatacağını
...düşünüyordu.

"Alo? Anne?" dedi yavaşça.

"Kızım, nasılsın?"

"İyiyim anne! Sen nasılsın? Balayı nasıl gidiyor? Daha
...İtalya'da mısınız?"

"Evet. Çok eğleniyoruz kızım. Babam sarı suyu havuzda yuzuyor. Çağırayım mı?"

"Yok. Sonra konuşuruz onunla. Eğlenceni biline diyor."

"Peki, yarı İspanya'ya geçiyoruz. Sonra Portekiz var."

"Ne güzel... Üç hafta sonra mı geleceksiniz?"

"Baban doymadı. Bu tur bitince, gemi ile de dünyayı dolaşım diyor. Tabii insan yine de evini özleyor. Her şey harika ama ben seni çok özledim. Bu arada bir sürü de kilo aldım."

"Ben de seni özledim anne! Dönmek için acele etmeyin. Ben zaten... İzmirdeyim!"

"Ha... doğru, Deniz bahsetmişti. Vallahi önce kızdık ama sonra düşününce bir sorun olmadığını gördük!"

"Kızdınız mı?" diye hafif bir hayretle tekrar etmişti Pınar. Abisi onlara para karşılığı mafya kılıklı bir adamın metresi olduğunu söylemiş olamazdı. Buna emindi. O kadar alçalamazdı.

"Erdem ile nişanı bozduğunu söyledi!" Pınar yutkundu. Hepsi bu ise sorun yoktu. Tabii ki hepsi bu değildi. Bunu az sonra öğrendi. "Baban o Doğan denen gençle kendi aranızda nişanlanmanızı önce uygun bulmadı. Biliyorsun, babası bizim yanımızda çalışıyordu ve..." Kısa bir an sustu. "Neyse, o geçmişte kaldı tabii. Ben oğlanı hayal meyal hatırlıyorum. Kendisini severdim. O zamanlar çok yakışıklı, uzun boylu bir gençti. Ona hemen âşık olduğuna göre şimdi daha da yakışıklı olmalı! Bazı erkekler öyledir kızım. Yaşlandıkça yakışıklı olurlar. Ayrıca Karun kadar da zengin olmuş... Bu da çok ilginç! Ama sen madem Erdem ile nişanı iptal edecektin ve onunla nişanlanacaktın, bizi beklemeni tercih ederdik! Sonra korktuk. Hamile olduğunu düşündük! Sebep her neyse, sen daha iyi bilirsin tabii. Nişanlanmak için bizim gelmemizi beklemeniz elbette vakit kaybı olurdu!"

"Anne!" Pınar iyice şok içinde kalmıştı. "Sen de mi benim her erkekle yatıp kalktığımı sanıyorsun? Biraz birileriyle gezdim diye neden hemen hafif bir kız damgası yediğimi bilmiyorum! Bunun nesi kötü ki?"

"Yavrum, öyle demek istemedim!"

"Ne demek istedin?"

"Evet... Yanlış anlamal! Baban bu konuları açmaktan hiç hoşlanmaz ama... galiba biz seni biraz serbest yetiştirdik. Sana hiç baskı yapmadık. Her erkekle yatmadığını biliyoruz ama... Neyse... Bu ver..."

Pınar öfkeyle nefes aldı. Gözleri kocaman olmuştu. Ailesinin kendisi hakkında düşündüklerine inanamıyordu. Demek annesi ve babası bile onu hafif bir kadın olarak görmüşlerdi? Doğrusu ailesinin birbirlerine olan yakınlığı gözlerini yaşartıyordu. Doğan ile Süheyla Hanım arasındaki ilişkiye imreniyordu şimdi.

"Bak anne! Evet, haklısın, bakire değilim ama ben hayatımda sadece bir tek erkekle yattım, o da Doğan!..." Sustu. Öfkeyle söylediği sözlerin bir itiraf olduğu gerçeğini algıladı. "Anne! Doğan ile ilgili konuyu böyle telefonda konuşmak istemiyorum. Döndüğünüzde görüşürüz. Burada onunla ve ailesiyle birlikteyim ve rahatım yerinde. Bunu bil yeter. Babama sevgilerimi ilet! Görüşürüz!"

"Görüşürüz canım... Ama eğer aceleniz varsa evlenmek için bizi beklemeyin! Kimseye rezil olmak istemeyiz, değil mi?"

Öfkeyle telefonu kapattı. O anda Doğan yanında olsaydı üzerine atlayıp boğazını sıkardı. Ne yazık ki adam yanında yoktu. Havuza atlayıp uzun uzun yüzdü. Sinirini gidermek istiyordu. Ancak iki üç saat sonra, akşam yemeği için giyinmek üzere odasına çıkarken siniri biraz hafiflemişti.

Yatak odasında Doğan'ı görünce, öfkesi yeniden tepesine çıktı. Genç adam rahatça yatağa uzanmıştı. Elinde bir dergi vardı. Günlük kıyafetleri hâlâ üzerindeydi. Kalın kaşları arasından onu süzdükten sonra yeniden önündeki dergiye dönmüştü.

Genç kadın ellerini beline dayayıp öfkeyle karşısına dikildi. Bacaklarını iki yana açmıştı. Belinde eteği vardı ama üstünde sadece sarı bikinisi duruyordu ve göz kamaştırıcıydı. Saçları kurumaya yüz tutmuştu. Bal rengi olmuş yüzünden aşağıya beline doğru dökülüyordu. Kıvılcımlar saçları yeşil gözleri, bir süre sonra Doğan'ın koyu yeşil gözlerini merakla ona çevirmesine sebep olmuştu.

"Ne oldu yine?" diye sordu askinin!

"Daha ne olacak?" diye bağırdı. "Annemle konuştuğum her birine herkes benim bu şartları olduğunu düşünüyormuş! Bana sen değil! Tavrı ki bu benim bile beni sana rahatça söyleyebilirim! Annem bile herkesle yatışımı sanıyormuş! Bunlar nasıl insanlar ya?"

"Eee?" Adamın kaşları alayla kalkmıştı. "Bana niye öfke yapıyorsun?"

"Çünkü şu anda burada sen varsun! Ayrıca onlar benimle evleneceğimi sanıyorlar!"

"Bu doğru!"

"Lanet olasıca! Doğru falan değil! Seninle evlenmem. Hamile olsam bile evlenmem! Annem hamile olduğumu sanıyor. Anlıyor musun? O yüzden de onların gelmesini beklemeden evlenirsek sorun olmazmış!"

"İyi fikir!"

"Sen... sen manyak musun ya? Neden beni hiç dinlemiyorsun? Seninle evlenmeyeceğim. Asla! Asla! Asla!"

"Hamile olma ihtimalin var mı?"

"Ne?" Duraladı. Ağzı açık kalmıştı.

Genç adamın gözleri düz karnına kaydı. "Zaman zaman korunmayı unuttuğumuz oluyor?" diye mınıldandı. Akabinde hemen ekledi yavaşça. "Çogu zaman..." Bu söz genç kadının biraz utançla kızarmasına sebep olmuştu. Adamın arzusuna öyle karşılık verdiği anlar oluyordu ki, onun korunup korunmadığına bile dikkat etmiyordu. İş bittiği zaman anlıyordu hata yaptığını... "Sence hamile kalabilir misin?"

"Ben... Ben... bilmiyorum!" Nefret dolu bir bakışla ayağını yere vurdu. "Azgın bir boğa gibi olmasaydın eğer, bir de bu derdim olmazdı şimdi!"

"Evlen benimle!"

"Zaten sonunda olacağı bu! Her yönden tuzaga düşürdün beni!" diye ısyarla çılgık attı Pınar. Elini tehdit eder gibi salladı! "Bak! Bak sana söylüyorum... Sadece beş ay dedin! Beş ay

...alacağım.. Ya da sen hayatımdan çıkacaksın! Seninle evlenemiyorum. Beni hamile bırakarak buna zorlayacağını biliyorum. Çok yanıliyorsun! Bebeği aldırırım yine de seninle yaşamam! Ayrıca en kısa sürede ben de korunmaya başlayacağım. Hap veya ne gerekiyorsa onu yapacağım!"

Genç adam gözlerini kıstı. Elindeki dergiyi yavaşça bir kenara fırlatıp ayağa kalktı. Pınar hemen korkuyla geri çekildi. Yine de elinden geldiği kadar cesur görünmeye çalışarak çene-neyi havaya kaldırdı.

"Beni tehdit etme!" diyerek homurdandı adam. "Zaman zaman sabrımı çok zorluyorsun. Şunu unutma! Ben seni kimseye nişanlım diye tanutmadım. Söylesene! Böyle bir şey yaptım mı?"

"Hayır..." diye isteksizce fısıldadı genç kadın.

"Annene de ben mi söyledim?"

"Hayır... ama..."

"Sus!" Uzanıp incecik bedeni kendisine çekti. Genç kadının çırpınmasına bile aldırmadan kendi bedenine yapıştırdı. Bir el kalçalarından tutarken diğer eli de belini kavramıştı. Koyu yeşil gözler ateş gibiydi. "Nişanlı olduğumuzu arkadaşlarıma sen söyledin. Ailene kim söyledi bilmiyorum. İstersen şimdi artık aklını başına topla! Her şeyde beni suçlamayı bırak. Ben melek değilim demiyorum! Bundan sonra da olmayacağım. Ama evlenirsek belki bana çok daha başka bir gözle bakabilirsin! Seks tutsağı gibi davranmak hoşuna gidiyorsa sen bilirsin! Yine öyle davranıp bana kız! Fakat evlenirsek hayatımda çok önemli bir yere sahip olacaksın. Birkaç milyon dolardan çok daha değerlisin benim için! Bunu hiç gizlemedim! Evlenirsek, kendini tutsak gibi hissettiğin için duyduğun üzüntün belki azalır? Evinin hanımı olursun!"

Pınar donup kalmıştı. Nefretle dişlerini sıkı. "Ben burada gerçekten de tutsağım, unuttun mu?"

"Değilsin! İstedigin dakika gidebilirsin!"

"Saçma! O dakika hayatımızı mahvedersin!" Gözleri ıslanmıştı. "Sence bu bir tutsaklık değil mi?"

Adam ciddi bakışlarla omuzunu silkti. "Benimle bir anlaşıyor. Her iki taraf için de zevkli bir anlaşma!"

Pınar kırılgan saçıyla nemli gözlerle ona bakıyordu. İlla ki bu kadar takı Pınar'ın cinsel iştahından bahsediyordu. Bu hiç hoşuna gitmemişti. Kendisini sürekli o Pınar'dan ayrı tutmuştu. İhtiyaçlarının olmuş bedenine rağmen ondan nefret etmek kolay olmuyordu.

"Sen... sen iğrençsin! Vücuduma karşı koyamıyorum... Bunu biliyorsun! Her seferinde kendimden daha çok nefret ediyorum. Sana olan nefretim ise kat kat artıyor! Engel olamadığım bir sekste, hiç değilse birazcık zevk alıyorum diye beni iğnemene gerek yok! Senin tecrübende birine karşı koymak ne kadar zor, biliyor musun sen?"

"Kızma! Ben de aynı durumdayım!" Eğilip ansızın dudaklarını optu. Boş bulunan Pınar, kendisini geri çekememişti. Bu kısa öpücükten sonra adam gülümsedi. "Benim aksime sen çok tecrübesizsin. Fakat ben her seferinde hiç yaşamadığım kadar zevk alıyorum..."

"Gerçekten mi?" Şaşkınca sorduğu soruya rağmen hemen kendisini toparladı. Bu sözlerin içinde bir memnuniyet dalgası yaratmasına şaşırılmıştı. Bu kadar tecrübeli bir adama karşı kendi çırpı bedeni... "Yani... Buna inanmadığım için gerçekten mi dedim!" diye toparlamaya çalıştı. "Çok kadın tanımış olmalısın?"

"Sözüme güven! En iyisi sensin!"

"Umurumda değil!" Çırpınarak kurtulmaya çalıştı ama başaramadı. Çelik gibi kollar, nerdeyse kıpırdamasına bile müsaade etmiyordu. "Bırak beni!"

"Bırakacağım... Önce evlilik konusunda ne düşündüğünü söyle?"

"Ben... ben inan bilmiyorum. Kafam çok karışık! Anneme gerçeği söyleyemedim. Natalia'ya da... O da önüne gelen herkese nişanlı olduğumuzu söylüyor! Kendimi kısıkaç altında hissediyorum. Ama şu bir gerçek ki seninle evlenmek istemiyorum!"

"...Ve çocuğumu doğurmak?"

Pınar dudaklarını ısırıldı. "Kesinlikle! Daha üniversiteye gidiyorum! Önümde yıllar var! Ben nasıl anne olabilirim ki?"

Kamında bebek varsa bile onu aldirmamız gerek! Doğan... Kararlı bir şekilde yüzüne baktı. Sonra buz gibi bir sesle anladi. "Senin çocuğunu istemiyorum!"

Adamın yüzü asıldı. Gözleri donuklaştı. Pınar göğsünde anlamadığı bir sızı hissetti. Bu bir erkek için acı verici olmalıydı. Her erkek mutlaka çocuğunu gönülden isteyen bir kadın arzular. En azından bir kadının buna istekli olabileceğini umardı. Oysa adamın çocuğunu da, evlenmeyi de kesinlikle istemiyordu.

"Bana söz ver!" diye mırıldandı adam. "Bundan sonra nasıl istersen öyle korun! Geri kalan zamanda ne istiyorsan onu yap! Ama eğer hamile kalırsan bu bebeğe zarar vermeyi düşünmeyeceksin! Anladın mı? Ne istersen yaparım! Her şeyi!"

Fakat hamile olduğunu ve çocuğa zarar verdiğini duyarsam seni de aileni de asla affetmem!"

"Beni... Beni zorlayamazsın?" diye ürkerek koyu gözlerin kararlı derinliğine baktı. Henüz bu adamı gerçekten öfkeli görmemişti. Halen de öfkeli gözüküyordu. Kararlı ve tehditkardı ama öfkeli değildi. Bu halde bile dizlerinin bağı çözülmüştü. İyi ki kendisini sınımsız tutuyordu.

"Söz ver dedim!"

"Sana söz vermeme gerek yok! İnsan değer verdiği birisine söz verir. Ben sana değer vermiyorum. Bu yüzden sana söz vermek gibi bir yükümlülüğüm yok benim. Söz versem bile yine de tutacağımı bilemezsin!" Cesaetine kendisi bile inanamıyordu. Sözler ağzından çıkıyordu ama sanki başka biri tarafından söyleniyordu.

"Beni gerçekten zorluyorsun! İstesem seni beş ay değil beş yıl bile tutabilirim. Bunu yapacak gücüm var benim. Fakat istiyorum ki her şey yumuşaklıkla olsun!"

"Yumuşaklıkla mı?" Pınar acı bir kahkaha attı. Gözleri iyice yanıyordu artık. "Demek yumuşaklıkla? Beni kaçınıp zorla tecavüz ettin ama demek yumuşaklıkla olsun istedin? Sen ne biçim..."

Dudakları öfkeyle örtülünce sustu. Uzun, acı bir öpüş. Hiç zevk almadığını düşündü. Böyle bir öpüşten zevk alamazdı. Yumuşak dudaklarının adamın dudaklarının baskısı

altında ısrakçe kiperdamasını umursamadı. Cinsel dudakları
 larında olmadan kiperdayınca, Doğan'ın öpüşü de yumuşa
 mıştı. İlk sertçe saklından on hem sınıya sonra, Pınar arihi
 opüşüne karşılık verir olmuştı. Bunu ilk kez yapıyordu. Bu
 hang adamı gündüzleri hiç böyle karşılık vermemiştir. Ali du
 duğı erkeku dudakların arasına emilerek sıkışınca, hafifçe u
 ledi. Gözleri sınısı kapalıydı.

"Doğan.." diye adamın adını fısıldadı. Buna hemen bir son
 vermeliydi. Cıgide adamın cinsel cazibesine kapılıyordu. "Yal
 vanm... bunu hana... yapma!" diye inledi. Dudaklarında hâlâ
 adamın lezzetli dudakları geziniyordu. Gözlerini açmaya kor
 karak başını eğdi ve adamın daha fazla öpmesine engel oldu.
 Alın adamın göğsündeydi. Alevli dudaklar boyununun kuyusuna
 kayınca hafif bir ürperti bütün vücudunu yavaşça gezdi.

"Neyi yapmayayım?" diye sordu adam. Parmak uçlarının
 basit bir hareketiyle bikini üstünün ipini çözmüş ve onu omuz
 larından sıyrınvermişti.

"Havuz kokuyorum..." diye itiraz etmeye çalıştı Pınar. O
 anda aklına başka itiraz cümlesi gelmemiştir. Göğüslerine eği
 len dudakları uzak tutmak imkânsızdı. Küçük göğüslerinin içi
 sinde birden gezinen dudaklar, alayla gulumseyince iyi bir ba
 hane olmadığını kabul etti. Sertleşmiş göğüs uçları emildikçe
 daha da kabanyordu. Zevkle sızlamasına, adamın şehvetli dili
 bile engel olamuyordu. "Yemek.." diye yeni bir bahane buldu.
 "Herkes bizi yemeğe bekliyor! Bırak hadi..."

"Korkak!" dedi Doğan gulumseyerek...

"Lütfen..." Az sonra kendisini salmak üzereydi. Yemek bi
 raz gecikecekti galiba! Ve herkes de bu geç kalmanın sebebini
 anlayacaktı. Elleriyle göğüslerini yeniden öpen kafayı tuttu ve
 hafif bir zorlamayla vücudundan çekti. "Lütfen..." diye yalva
 ran gözlerle baktı.

Genç adam dalgın dalgın çıplak göğüslerine baktı. Arzuyla
 dolu bu bakışlar, genç kadını dinlemeyecekmiş gibi bir hava ve
 riyordu. Sonra bir kuşu salar gibi isteksizce bıraktı onu.

"İkâlâ!" diye mınıldandı. "Dediğin gibi olsun! Nasılsa önmümüzde uzun bir gece var! Aceleye getirmeden de sevişebiliriz!"

"Sen gerçekten de bir hayvansın! Sevişmekten başka şey düşünmüyorsun!" diye inledi Pınar. Hâlâ bedeninin kıpırtılarını bastırmaya çalışıyordu. Biraz daha gecikse her şeyi unutup kendisini ona teslim edecekti. Çıplak vücudunu örtmeye gerek duymadan, yumruk yapılmış elleriyle ona kızdı. "Evlensek de böyle mi olacak?"

Adam güldü. Pınar kadar bu cinsel yaklaşımdan etkilenmiş gözükmiyordu. "Doğrusu bilmiyorum. Şu anda seni çok istiyorum. Senin evlenince de isterim. Diğer yandan bebeğimiz olursa, cinsel faaliyetlerimize bir süre ara vermemiz gerekebilir!"

"Çocuk zarar görmesin diye mi?"

"Evet... Hamile kalman durumunda seksin çocuğa zarar vermesini göze alamam. Verip vermeyeceğini bir doktora sorarız ama yine de bir şey olacağından korkarım doğrusu! Çok ağrım!"

"Bu durumda derhal hamile kalsam iyi olur sanırım!" dedi Pınar öfkeyle. Kendisini toplamıştı artık. Bu lafın adamı gıcık etmek için söylendiğini ikisi de biliyordu. Pınar'm hamile kalma gibi bir niyeti yoktu. Tehlikeli dönemde birkaç kere korunmasız birlikte olmuşlardı ama bunun sorun olmayacağını umuyordu. Olmaması için dua ediyordu. Bundan sonra adamın korunması konusunda daha dikkatli olmalıydı. Hap kullanmak istemiyordu. Çocukluğundan beri ilaçlara karşıydı. Üstelik uzun süreli doğum kontrol hapi kullanımında, ilerisi için çocuk yapmanın daha zorlaştığını okumuştı bir yerde. Neticede bir gün gerçekten bir çocuk sahibi olmak isterdi.

"Fikrimi değiştirmeden banyona git artık!" diye homurdandı Doğan. "Çocuk olayını önemsememen hoşuma gitmiyor. Tabii daha kendin de çocuk olduğun için bunu doğal görmeye çalışıyorum!"

"Çocuk mu? Ben mi çocuğum? Ben çocuk salan değilim Dodo Bey! Bunu en iyi sizin bilmeniz gerekir..." dedi Pınar yine öfkeyle. Bu adamın her sözü, her davranışı genç kadına batıyordu. Ona kızmadan geçirdiği doğru düzgün bir an yoktu.

Yalakla bile işlem bittikten sonra, içinde geniş bir ofis olan
rnu alıyordu. "Eğer hedenim yüzünden böyle diyorlar, ama
mun vücudu da zamanında benim kitiymiş. Geç
denlere sahip olduğumuzu, üzülmememi öyleydi. Tabi

"Pınar!.." Adam sıkıntıyla nefes almıyordu. Genç kadın onun
bakışlarının veriden göğüslerine kaydığını fark edince
zaman kaybetmesinin hakkında hayırlı olmayacağını hissetti

"Efendim?" dedi çocuk gibi.

"Çit artık!"

"Eee... Ben... Tamam... Cidiyorum! Bakma öyle!"

Aceleyle dönüp banyoya girdi. Dehşetle ürperdi! Bu
maların yavaş yavaş hoşuna gittiğini fark etmişti. Bu hiç iyi
gildi. Hem de hiç...

ON ALTINCI BÖLÜM

Doğan asansörden çıkıp mermer kaplı temiz koridorda yavaşça yürüdü. Aklında neler söyleyeceğini toparlamaya çalışıyordu. Apartmanın her katında iki daire vardı. Şu anda onuncu kattaydı. Karşısındaki kapının ziline kısaca dokundu.

Birkaç saniye sonra kapının üzerindeki gözden bir karaltının kıpırdadığını gördü. Sonra kapı açıldı.

Karşısındaki kadın bir an durup, mutlu bir yüzle adamı süzmüştü. Uzun boylu, oldukça ince vücutlu bir kadındı. Sarı saçlarını arkasında atkuyruğu yapmıştı. Askılı yeşil bluzu ve kırmızı kadife pantolonu ile çok güzel görünüyordu. Açık kahverengi gözleri ıslık ıslık.

"Merhaba!" dedi Doğan.

Kadın da gülümseyerek "Merhaba!" dedi. Dudakları mutlulukla kıvrıldı. Sonra aniden, koridora başka birinin çıkabileceğini umursamadan uzanıp dudaklarını adamın dudaklarına yapıştırdı.

Doğan gülümsemeye çalışarak genç kadını kendisinden uzaklaştırdı. "Dur!.. Birisi görecektir şimdi..."

"Kimse görmez!" dedi kadın. "Bu kattaki komşum yazlığına gitti. Öbür ay gelecek. Hadi gel, içeriye gir..." Hâlâ gözleri parlıyordu. "Geleceksin, değil mi?"

"Fazla kalamam Duygu..." dedi adam kapıyı arkasından kapatan kadına.

Genç kadın bir an üzüntüyle adama, sonra da duvardaki saate baktı. "Ama daha saat sekiz?.. Ben de sen arayıp geleceğini söyleyince..." Yanakları hafifçe kızardı. "...bu gece benimle kalacaksın zannetmiştim. Seni iki haftadır görmüyorum. Çok

özledim!" Adama tokulup uzun gövdesine dolandı. Başını eğip beldiğince geriye atıp gözlerinin içine baktı. "Sen beni ne kadar sevdiğin mi?"

Genç adam içini çekti. Dürüstçe kadının güzel gözlerine baktı. "Hani bu konularda konuşmayacaktık? Sen duydun ama ben mama konusunda kesin kararlısın sanıyordum?"

"Doğru... Kocamdan sonra öyle düşünüyordum..." diye mıldandı kadın. Elleri adamın geniş sırtında dolaşıyordu.

"İlişkimizi belli bir mesafede tutma konusunda ultimatom verdiğini çok iyi hatırlıyorum?" dedi genç adam gülümseyerek.

Kadın da güldü. "O üç ay önceydi. O seni daha iyi tanıma-
dan önceydi. Ve o seninle defalarca öyle güzel sevişmeden önceydi! Hâlâ bağlanmak istemiyorum ama senden ne kadar hoşlandığımı da gizleyemem. Lütfen bu gece gitme! Benimle kal..."

"Üzgünüm..." Genç adam onun kollarından sıyrılıp odanın ortasına yürüdü. "Kalamam..." diye yavaşça ekledi. Çok zevkli döşenmiş bir evdi. Aydınlık ve modern. Camın kenarındaki bir koltuğa oturdu. Bacak bacak üstüne atıp genç kadını süzdü. Genç kadın adamın isteksizliği karşısında biraz tereddütlüydü.

"Şey... Peki... Bir kahve ya da çay alır musun?" diye mıldandı.

"Olur... Hangisi kolaysa..."

"Çay var. Yeni demlemiştim..."

"Güzel."

Az sonra birlikte çay içiyorlardı. Genç kadın adamın yanına oturmuştu. Hafif yan dönmüş, gözleriyle adamın yakışıklı yüzünü süzüyordu. Doğan da ona bakınca, iç çekti. Adamda bir gariplik vardı.

"Ne zaman geldin?" diye sordu sırf konuşmuş olmak için.

"Geçen hafta..."

"Yoğun musun?"

"Evet. Sayılır... Senin işlerin nasıl?"

"Fena değil. Dükkânı büyötmek istiyorum. Bu hafta yandaki dükkânın kiracısı çıktı. Ben de sahibiyile görüştüm. Sanırım bana kiraya verecek." Elini adamın eline uzattı. Yumuşakça tuttu. Gözleri yalvarır gibiydi. "Ne oldu Doğan?"

Genç adam bardağını yansı içilmiş bir halde önündeki seh-payı bırakıp genç kadına baktı. Elini çekmemiştir. Bu güzel kadınla geçirdiği hoş gecelerden sonra ona biraz yakınlık borç-luydu. Hatta hafifçe sıkı avucundaki zarif eli...

"Sanırım bir daha görüşemeyeceğiz Duygu..." diye dü-rüstçe açıkladı.

"Görüşemeyecek miyiz?"

"Evet..."

"Ne... Neden?" diye kekeledi genç kadın. "Ben... Ben sana bağlanmaya başladığım için mi?"

"Bağlanma yok diye aramızda söz vermiştik..."

"Biliyorum!" Genç kadının sesi titriyordu şimdi. "Bağlan-mak yok. Zaten... Zaten ben de istemiyorum. Yani... Eşim yeni öldü! Bir daha bir erkeğe bağlanmak işime gelmiyor. Özgürlük güzel bir şey... Hem ben senden ciddi bir şey istemedim ki? Yani evlilik istemem... Teklif etseydin belki... belki..."

"Duygu! Mesele bu değil!" dedi genç adam. Sesi yumuşaktı. "Ben iyi bir adam değilim. Sen benden çok daha iyilerini hak ediyorsun! Ne yazık ki çevremdekileri genelde mutsuz etmek gibi bir yeteneğim var!"

"Hayır..." diye aceleyle itiraz etti kadın. "Hayır, bu doğru değil! Ben seninleyken hep mutlu oldum. Sadece yatakta değil, birlikte olduğumuz diğer zamanlarda da..." Üzüntüyle dudak-larını ısırdı. "Sen iyi birisin. Evet, biraz korkutucu gözüküyor-sun ama... iyi biri olduğunu biliyorum. Ben senden daha iyisini istemiyorum ki! Ben seni istiyorum..."

"Ben sana göre değilim..."

Duygu gözünün kıyısından akan bir damla yaş boşta ka-lan elinin tersi ile sildi. Onun sesindeki bir şey genç adamın ka-rarlı olduğunu söylüyordu. "Yine... görüşecek miyiz? Seni hiç mu... görmeyeceğim?" diye fısıldadı.

Genç adam onu tutup kollarının arasına aldı. Dudaklarını mus kokulu saçlarına gömerken bir ağabey şefkatiyle genç ka-dının sırtını ovaladı. Ağlamasına üzülmedi. "Lütfen ağlama... Elbette yine görüşeceğiz. Her zaman yanında olacağım. Ne

zaman ihtiyacın olsa yanında bulunacağım Ama Ama... dece bir dost olarak! Senin en iyi dostun olacağım"

Genç kadın onun teskin edici sözlerine rağmen, ağlarına engel olamıyordu. Sonra gururlu bir tavırla kendisini çekti ve ıslak gözlerini sil-di. Birkak saniye konuşmadan durdu.

"Biliyor musun?" diye iş çekerek mırıldandı. "İki yıllık illiğimde.. senle olduğum bu kısa zaman diliminde olduğum kadar bile mutlu olamadım. Hep seni elimden kaçıracağım korkusuyla.. bağlanmak istemediğim masalını uydurdum" Gözlerini derin yeşil gözlere dikti. "Yine de bir gün... beni bırakacağını biliyordum. Benden önceki kadınlardan haberi vardı. Senin için İzmir'in en çapkın adamı diyorlardı ama.. benim yanımdayken bir kez bile başka bir kadına bakmadın. Bu tavır bile senin ne harika bir erkek olduğunu anlamama yetti."

"Sen her zaman bu ilgiyi hak edecek bir kadındın Duygu! Kendini küçümseme!" diye mırıldandı adam nazikçe.

"Evet, ama kocam hiç öyle yapmazdı. Ben yanımdayken bile başka kadınlarla gönül eğlendirmekten çekinmezdi. Onu sevmiştim ama o olduğunda çok üzülmedim. O üzölmeye degecek bir adam değildi." Adamın elini alıp yanağına bastır-di. Ağlamıyordu fakat ne kadar acı çektiğı belliydi. "Fakat şimdi.. şimdi... seni kaybettigimi biliyorum ve kalbim onun için üzüldüğüm-den... yüzlerce kat fazla ağlıyor!"

"Boyle konuşmamalısın!"

"Elimde değil... Belki de böyle olması daha iyi oldu! Seni sevmeye başlayabilirdim ve..." Acı bir tebessümle, neşeliymiş gibi bakmaya çalıştı. "...bu da benim için daha kötü olurdu. Değil mi?" Genç adam cevap vermedi. Duygu onun yakışıklı yüzünü uzun uzun süzdü. "Yine âşık olmak istemiyorum ama... Sen isteseydin eğer... kalbimi sana... seve seve açabilirdim!"

"Üzgünüm... O yeri hak etmezdim!"

"Başkası mı var?" Genç adam suskun kalınca genç kadın dudaklarını sıktı. Gözünden bir damla yaş daha kaydı. "Umarım senin değerini benden iyi bilir..." diye mırıldandı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Günler yavaş yavaş akarken, Pınar komşusu olan Yunanlı güzel ile arkadaşlığını iyice ilerletmişti. Natalia ile yaş günlerinin aynı zaman diliminde olduğuna inanamıyordu. Natalia kendisinden sadece yirmi yedi gün büyüktü. O kıvr kıvr saçlı Yunanlı güzelle çok iyi anlaşıyorlardı. Günlennun bir kısmı onunla geçiyordu. Onun arkadaşlığı gün geçtikçe hoşuna gidiyordu. İki çocuk annesi bir kadın olmasına rağmen o kadar güzel ve çekiciydi ki, Pınar bunun sebebini tam anlayamıyordu. Bir kadın kocasına bu kadar âşık olabilir miydi? Tamer'e bakan gözlen, aşkını bağıırıyordu adeta... Ondan bahsederken sesi sevgiyle titreyordu. İnanılmaz derecede kadınsı ve sevdiği adama karşı uysaldı. Onun hiç de uysal bir kadın olmadığını biliyordu Pınar. Tamer ile Natalia'nun nasıl tanıştıklarını ve hangi şartlar altında evlendiklerini de artık iyi biliyordu. Tüm hikâyeyi ilk ağızdan dinlemişti.

"Nefretten sonra..." demişti Natalia havuz kıyısında. "Aşk gelirmiş.. Bizim oralarda öyle derler! Önceleri ondan nefret ettiğimi sanıyordum. Hem de öyle böyle değil! Gerçek nefret!.. Ve sonra onu sevdiğimi anladım. Hem de öyle böyle değil! Gerçek sevgi!.. Onu sevdiğimi, aptallığım yüzünden çok geç fark ettim ve benim yüzümden çok zaman kaybettik. Bundan sonraki yıllanmı onsuz yaşayamam!"

Hikâyesi o kadar güzeldi ki, gerçekten bir roman olabilirdi. Pınar yer yer gözleri yaşlı dinlemişti onu. Natalia'nun babası, Tamer'in de içinde bulunduğu bir tartışma sonucunda Yunanistan'da ölmüştü ve o zamanlar küçük bir kız olan Natalia adamı sorumlu tutarak ondan nefret etmişti. Yine de genç adam güçlü nüfuzunu kullanmış ve Natalia'yı hikâyesine alarak...

Yunanistan'dan Türkiye'ye getirmişti. O dönem hain bir plan yapan Natalia, adamı kendisine âşık etmek için uğraşmıştı. Ne yedikçe başarmıştı da... Bedeli de ağır olmuştu tabii. On sekizinci yaş gününde adamın aşkını ve evlilik teklifini reddetmiş, o yaş gününde hamile olduğunu fark etmiş, dahası aynı gün Yunanistan'a giderek adamı terk etmişti. Hem de tüm nefretini kusarak Çocuğu aldiracağını acımasızca yüzüne bağırarak!

Pınar onu dinlerken elini karnına götürmüştü. Henüz bir şey yoktu ama... Ürküyor da değildi.

Dinlerken bu korkunç hikâyenin aslında bir peri masalı olduğunu hissetmişti. Biraz da kendi hikâyesine benziyordu. Fakat kendisi için böyle bir mutlu sonun olması imkânsızdı. Natalia nefretine rağmen daha çocukken bile Tamer'e âşık olduğunu itiraf etmişti. Ayrıca Tamer tüm sert tavrına rağmen Natalia'ya hep iyi davranmıştı. Ondan isteginin dışında bir şey yapmasını hiç istememişti. Doğan ise bir zorbaydı. Bedenini istemişti ve almıştı. Halen de acımasızca alıyordu. Hemen hemen her gece adamın bitmeyen arzularına boyun eğiyordu. İyi olan tek şeyse bundan iğrenmemesiydi. Kabul etmeyi öğrenmişti artık. Kabul etmek bir yana, çok da hoşuna gidiyordu.

Cinsel ilişkilerinin heyecanını değişik pozisyonları deneyerek canlı tutmayı başaran tutkulu bir erkeğe karşı koymak çok zordu. Önceleri yüzü kızararak bu pozisyonları kabullenmişti. Ona göre sırt üstü yatıp adamın işini bitirmesini beklemek en kolayıydı. Fakat adam onu heyecanlandıracak pozisyonları hep kolaylıkla buluyordu. Kucakta, dizlerinin üstünde, ayakta... Üstelik de sevişmek için zaman ve yer kavramı bile yoktu. Onun için kanepe veya banyo, yerdeki halı sevişmek için uygun yerlerdi. Hatta gecenin bir yarısı havuz bile...

Bir aydır onunla olduğuna inanamıyordu. Zaman o kadar hızlı geçmişti ki! Yine zaman zaman kavga ediyorlardı ama Pınar öfkesini dizginlemeyi de öğrenmişti. Ailesinin yanında utsal bir kadın gibiydi. Doğan da doğrusu ona iyi davranıyordu. Bir iki kere iş gezisine çıkmıştı. Dönüşlerinde hep güzel hediyeler getiriyordu. Sonra da özlemiş gibi sabaha kadar sevişiyordu. Ta ki genç kadın bırakması için yalvarıncaya kadar. Böylece iş

gecelelerinin kendisi için çok da hayırlı olmadığını öğrenmişti. Celdiğinin sabahında gözlerinin altı uykusuzluktan çöküyordu ve bunu herkesin de gördüğüne emindi.

Haftada birkaç kere de Doğan sadece onu veya annesiyle ikisini birden dışarıya çıkarıyordu. Pınar, Süheyla Hanım'ın varlığından hiç rahatsız değildi. Kadın gerçekten iyi bir arkadaştı. Doğan ile konuşmaktansa onunla konuşmayı yeğliyordu. Adamı görmezden gelmek veya yanında yokmuş gibi davranmak kolaydı. Tabii çoğu zaman... Çünkü fark etmişti ki başka kadınlar onu hiç görmezden gelmiyordu.

Zaman zaman adamın önceki sevgilisini de merak etmiyor değildi. İlişkilerinin hâlâ devam edip etmediğini de merak ediyordu. Çünkü adama açıkça bu ilişkisini devam ettirebileceğini söylemişti. Onun başka kadınlarla olan beraberliğini hiç umursamayacağını söylemişti. Doğan önceki sevgilisi hakkında bir daha hiç konuşmamıştı. Ondan ayrılp ayrılmadığını bile bilmiyordu. Bazı geceler eve geç geliyordu ama Pınar onun üzerinde tanımadığı bir kadın kokusu hiç algılayamamıştı. Bunu özellikle algılamaya çalıştığından değildi tabii. Öyle söylüyordu kendisine... Sadece merak ediyordu işte! Arada sırada çıktığı iş gezilerinde ne yapıyordu acaba? Bir başka kadın bulması zor olur muydu? Sanmıyordu! O zengin bir adamdı. Kadınların çoğunluğu zengin adamları severlerdi. Bir de onun kadar yakışıklıysa eğer?..

Ya beş ay dolmadan Pınar'dan bıkarsa ve başka bir kadın bulursa? Bu da uzak bir ihtimal değildi! Bir dergide onun hakkında bir yazı bulmuş ve gizlice okumuştı. Genç adamın ilişkilerinin genelde iki ay bile sürmediği yazıyordu. O çapkun bir erkekti. Kadınlar tarafından beğenildiğine de kuşku yoktu. Genç kadın buna kaç kere şahit olmuştu.

Doğan'ın ondan bıkaacağını ilk düşündüğü anda, birden huzuru kaçmıştı. Sonra bunun para ile ilgili olduğunu düşündü. Öyle bir durum olursa senetlerin hepsini alması mümkün olur muydu acaba? Bir keresinde, ilişkilerinin ilk günlerinde, beş ay dolmadan ayrılırsalar bile senetleri vereceğini vaat etmişti genç adam. Her şey bir yana, onun sözünü tutacağını biliyordu.

Pınar. Onun hakkında bildiği bir şey varsa, o da...
olduğuydu. Biraz şi rahatsız gibi olmuştu da o yüzden...
aklı, genç adamın sarışın sevgili ile yeniden...

Bir gece canlı müzik eşliğinde yemek yeyen bir kulüp...
mişlerdi. Annesi Suheyla Hanım da vardı yanlarında. Genç...
din bakışlarını yan masadaki hareketliliğe çevirmişti. Beş...
din, garsonların çektiği sandalyelere verleşiyorlardı. Pınar...
sırada içlerindeki bir sarışının, yüzünün birden aydınlandığını...
fark etmişti. Fark etmişti çünkü kadın hem çok güzeldi hem...
de güzel yüzünün değişmesini sağlayan kişi Doğan'ın ta ken...
disiydi. Genç adam arkası dönük oturduğu için durumdan ha...
berdar değildi. Pınar kadının kan kırmızısı elbisesi içindeki ha...
rika vücudunun ahenkle masalarına yönelmesini izledi. Sarı...
saçları beline kadar iniyordu ve gazinonun loş ışığında bile pı...
nıl pınl parlıyordu. Onun kadar uzun ve inceydi. Fakat göğüs...
leri dolgun, kalçaları daha kadınsıydı. Erkek olsaydı onunla ol...
maktan zevk duyardı.

"Doğan?.." dedi kadın sıcak ve Pınar'ın aniden nefret ettiği...
kadar güzel bir ses tonuyla... Genç adam arkasındaki bu ses...
lenme ile irkilmişti. Sonra kibar bir tavırla ayağa kalktı ve uzun...
boyuyla ona seslenen kadına tepeden baktı. Pınar adamın yü...
zünü göremiyordu. Sırtı masaya dönüktü.

"Duygu!" diye mınıldandı adam. Onun da sesi sıcak, samimi...
miydi. Şaşırmış olduğu da belliydi. Pınar ise kadının yüzün...
deki ifadeye kilitlenmişti.

Duygu dediği kadın samimi bir şekilde adamın bir elini iki...
eli ile birlikte tutarken, genç adam da hafifçe onun uzattığı ya...
nağını öptü. Güzel sarışın bakışlarını masaya çevirmeden önce...
"Seni burada görmek ne güzel?" dedi. Sesinde gerçek bir özlem...
vardı. "Geçen haftadan beri görmedim seni... O yardım gece...
sini erken terk ettin?" diye mınıldandı. Kırmızı rujlu dudakları...
parlak ve davetkârdı. Açık kahverengi gözleri, adama bakarken...
ışıl ışıldı. Sonra o gözler masada başkalarının da olduğunu fark...
etmiş gibi onlara çevrilmişti. Pınar o ışıltının, kadın kendisini...
görünce biraz söndüğünü ve bir an için nefrete benzer bir ifa...
deyle gözlerinin kısıldığını hissetti.

Genç adam onun sorusuna cevap vermemiştir. Kadın masadakilere bakarken onu tanıştırdı.

"Anne, Pınar..." dedi masadakilere doğru. "Duygu... benim arkadaşım..." Sesinden belli olmuyordu ama Pınar onların sözünden sevgili olduklarını anlamıştı. Arabada konuştukları şeyin bu olmasıydı. İçini saran çılgın bir burkulma, haince kabini sıkıştırdı. Doğan ile bir aydır beraberlerdi. Demek geçen haftadan beri bu kadını görmemiştir? Geçen hafta Doğan bir yardım gecesine götürmek istemiştir. Pınar ise kesinlikle reddetmiştir. Orada nasıl davranacağını bilememiştir. Genç adam da tek başına gitmiştir. Bu güzel şansın onun daha evvel bahsettiği sevgilisi ise, demek ki henüz ilişkilerini bitirmemişlerdi? Demek onunla birlikteyken bile, bir hafta öncesine kadar bu kadını görmekten utanmamıştı ahlaksız? Hem de yatakta o kadar doyumsuz bir Pınar varken?

"Annem, Süheyla!" dedi Doğan. Yaşlı kadınla Duygu el sıkıştılar. Sıra kendisine gelince, genç adam sadece "Pınar..." dedi. Pınar da elini kadının eline bırakırken, gülümsemeye çalışıyordu.

"Nişanlısıyım!"

İki genç kadın da birbirlerine nazikçe gülümseyerek el sıkıştılar. Zorlama gülümsemeleri gözlerine ulaşmadı. Pınar ki-barca "Memnun oldum!" derken, adamın kendisini tanışırken takındığı tavra sinir olmuştu. Niye nişanlısı olduğunu söylememiştir? Nasılsa çevrelerindeki herkes öyle sanmıyor muydu?

Doğan kadının birlikte geldiği kişilere göz attı. Hepsi de kadın olan dört kişi daha... Onların zengin ve iyi yetiştirilmiş kadınlar olduğunu Pınar da fark etmişti.

"Masamuza davet ederdim ama... arkadaşlarıyla gelmişsin!" dedi Doğan doğal bir sesle.

"Evet... Bu gece kadın kadına çılgınlık yapalım dedik. Kocalarını bir gecelik ektiler." Genç şansının gözlerinde Doğan'a bakarken öyle bir özlem belirmişti ki, Pınar bunu görmemek için bakışlarını kaçırdı. Kahretsin! Bu kadın Doğan'a sınıksızlık aşığı!

Doğan da sarışına gülümsedi. İki ay birlikte olduğu bu güzel kadının bakışlarındaki özlemi o fark etmemiştir. Ondan

aynıldığı günden beri sadece birkaç kere yine böyle raular vardı. Duygu'yla aynıldıkları gün, gözlerinden akan yaşlar tırladı. O yaşlar genç adamı huzursuz etmişti. Bu kadının hayatındaki ikinci erkek olmuştu ve söz vermelerine rağmen Duygu ona bağlanmaya başladığını itiraf etmişti. Üstelik özgürlüğünü en çok savunan, her zaman bu genç kadın olmuştu.

"Peki... Size afiyet olsun!" deyip masasına geçmişti o an sanşın.

Pınar o gece ilk kez bir rakibi olmasının ne demek olduğunu hissetti. Belki de birden fazla? Bundan önce çıktığı erkekler hep çevresinde pervane olmuştu. Başka kadınlara bakmamışlardı bile! Pınar da onların önceki sevgililerini umursamamıştı. Zaten çoğu toy delikanlılardı. Birden fazla sevgilileri olacak kadar olgun değillerdi. Hayatına giren en olgun iki erkek Erdem ve Doğan'dı. Bir keresinde Erdem'in de eski bir sevgilisiyle karşılaşmışlardı ama Pınar asla bu geceki gibi saf bir kıskançlık duymamıştı.

Adamın evini, ateşli yatağını paylaşırken, onun başka bir kadımla ilişkisi olabileceği düşüncesini bir türlü kabullenemiyordu. Evet, buna razı olduğunu biliyordu ve hatta onu rahat bırakması karşılığında bundan çok memnun olacağını söylemiş olsa da, şimdi öyle hissetmiyordu. Bu yüzden tüm gecesi mahvoldu. Belli etmemeye çalıştı. Bunun için adamla gereğinden fazla ilgilendi. Normalden daha fazla konuşup bir şey yokmuş gibi davrandı. Ne var ki gözü genç adama ve hemen arkasındaki güzel sanşına kaydıkça, nefret ettiği bir adamı bu kadar kıskandığı için kendisine kızıp duruyordu.

O gece eve çok geç gitmemelerine rağmen, yorgun olduğunu ve başının ağrıdığını söyleyip adama sırtını dönerek uyurumarası yapmıştı. Bu sinirle onunla seks yapamazdı. Doğan da ısrar etmeden onun bu isteğine ses çıkarmamıştı. Sadece yataktaki arkasından sarılıp genç kadının narin vücudunu kendi bedenine çekmiş ve sımsıkı sarıldıktan on dakika sonra da uykuya dalmıştı. Pınar ise saatler sonra uyuyabilmişti. Gözünün önünde dans eden hayaller uykusunu kaçınıyordu.

Hep san saçların zevk dolu çığlıklarla sağa sola savrulduğunu görüyordu. Adamın iri bedeni üzerinde hazla titreyen bir vücudun, kalçalarını adama ateşle bastırmasını hayal etmek, dudaklarını öfkeyle sıkmasına sebep oluyordu. Demek eve geç geldiği günlerde bu kadının koynuna gidiyordu? Belki de iş gezilerine gittiğinde onu da yanında götürüyordu? Umurunda bile değildi!

Kesin bir kararla adama karşı daha soğuk davranmaya niyet etti. Bundan böyle daha da soğuk olacaktı. Yatakta soğuk bir cadı olacaktı. Madem kendisi varken başka kadınlarla ilişkisini sürdürüyordu, canı seks istiyorsa onlara gidebilirdi.

Kafasını meşgul eden başka bir şey daha vardı. Sıkıntıyla içini çekti. Bu konularda tecrübesizdi ama aptal da değildi. Âdeti gecikmişti. Hem de normalden daha çok! Hiç gecikmezdi... Kahretsin! Hamile olabilirdi!

Elini karnunu tutan iri elin üzerine koydu. Doğan hafifçe kıpırdanmış ve avucunu genç kadının göbeğinde tutmaya devam etmişti. Pınar elinin altındaki elden, sanki karnunun içinde oluşmaya başlayan bebeğini hissetti. Farkında olmadan gülümsedi. Sonra gülümsemesi hızla acıya dönüştü. Bir bebek ha? Allah'ın böyle berbat bir beraberliği böyle berbat bir hediye ile ödüllendirmiş olmasına inanamıyordu. Eğer hamileyse ne yapacağını, Doğan'a nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Söyleyip söylemeyeceğini de bilmiyordu. Bu rezil herif mutlaka havalara uçacaktı.

Bir bebeğin getireceği sorunları düşünmek istemedi. Onu aldırabilirdi de! Evet, en iyisi buydu. Ona baba olma zevki tatlılamak istemiyordu. Evlensinler veya evlenmesinler, Doğan bebek doğuncaya kadar onu yanında tutardı. Bu da fazladan bir dört ay demekti. Bu kadar zaman daha ona dayanabildiğini sanmıyordu.

Kararını verdi. Hamileyse eğer, en iyisi aldurmaktı. Bir gün belli etmeden, alışverişe gidiyormuş gibi evden çıkardı. Sonra da işini görür, geri gelirdi. Nasılsa yaşa tutuyordu. Reşitti. Doğan bunu anlamazdı bile! Kürtajdan sonra fazla yatılmadığını okumuştur bir yerde. O şerefsiz baba olma zevkini tatlılamak

İstemiyordu. İçinde beliren hain intikam hislerinin yanında içinde filizlenen özürüydü, daha olmayan bir belagî belâzın menâli vereneği ümitsizliği öngörüyordu.

Birden gözünün önüne ~~aktarıldı~~ oğlan çocuğu geldi. Doğan çocuklu karnesurken taâındığı yamışak, sevgi dolu tavırlarıydı. Yüreği burkıldı.

Adamın kolları arasında kıpırdanıp yürüdü ona doğru. Şimdi suratları birbirlerine çok yakındı. Genç adam bu sefer genç kadının sırtını biraz sıvazlamış ve uyutmuştu devam etmişti. Pınar parmak uçlarını onun keskin dudaklarına götürmüştü. Birden onlara dokunmak istemişti. Sonra ne yaptığını fark edip kaşlarını çatı. Bu adama karşı yumuşuyordu. Yumuşadığının farkındaydı. Ağabeyi onun her zaman deve kadar kindar olduğunu söylerdi. Dikkatli olmalıydı. Doğan asla onu yumuşatamayacaktı...

Yine de..

İstemese de onun loş ışıktaki güzel yüzünü süzdü. Yakışıklı yüzü şimdi çok masumdu. Burnundan, hiç horlamadan nefes alıyordu. Uyuduğu bile belli olmuyordu. Kalın kaşları ne kadar da biçimliydi. Uzun gür kirpikleri sımsıkı birbirlerine geçmişti. Dümdüz burnu ve köşeli sert çenesini kendisi gibi kum bilir kaç kadın böyle uyurken seyretmişti. İçindeki inanılmaz kışkırtıcıyı sebebini bir türlü anlayamıyordu. Son günlerde bu tür garip hislerle doluydu. Belki de hamileliğin verdiği duygusallıktı. Fakat bu da çok saçmaydı! Daha hamile olduğundan bile emin değildi.

Doğan'a baktıkça, yaptıkları yine aklına geldi. İçindeki öfke memnuniyetle yeniden canlandı. Bu lanet herife bir şekilde ders vermeliydi. Ondan intikam almadıkça mutlu olamayacağını biliyordu. Nasıl intikam alacağını bir türlü kestiremiyordu. Aklına gelen fikirler çok deliceydi. En delicesi ise, ona hamile olduğunu söylemek ve gözünün içine baka baka çocuğu aldırma. Onun ne kadar acı çekebileceğini düşündü... Evet, aslında bu iyi bir fikirdi. Onu önce mutlu edip ardından da müthiş bir hayal kırıklığına uğratabilirdi. Hatta adam o kadar kızardı ki belki de

...kendisini bırakırdı? Beş ayın dolmasını beklemezdi! Bundan tuttuğu gibi doğruca eve postalardı...

Sert üstü döndü. Gözlerini tavana dikti. Eve gitmek mi? Ev mi?...

Bir anda Mersin'deki hayatı ona çok uzak gelmişti. Garip bir şekilde kendisini buraya ait hissediyordu. Sadece İzmir'e değil... Bu eve...

Bu evi çok seviyordu. Çalışanlarla da arası çok iyiydi! Süheyla Hanım ile arası ise çok seviyeli ve oldukça sevgi doluydu. O kadın her zaman kendisinden yana çıkmıştı. Arkadaşı Natalia da vardı.. Onun artist kadar yakışıklı olan cana yakın kocası... Öpmeye doymadığı mis kokulu çocukları.. Ve yine anlayamadığı kadar rahat olduğu bu yatak.. Kabul etmesi çok güç olsa da kollarında uyumaya bayıldığı bu sert adam... O iş gezilerine çıktığı zaman geceleri uyuması gerçekten zor oluyordu. Yatağın içinde dönüp duruyor ve sonunda zorlukla uykuya dalıyordu. Adamın boyuna uygun olan bu devasa yatak, o yokken fazla boş geliyordu!

Ama onun cezalandırılması gerekiyordu. Bu şarttı. Yaptığı yanına kalamazdı! İç çekti... Ona vereceği ceza bundan sonraki günlerini değiştirebilirdi. Bebeği aldurmak iyi bir ceza olurdu ama sonucu ne olurdu tam bilmiyordu. Onun artık kendisini bu evde tutmak istemeyeceği kesindi. Acaba sonra intikam da almak ister miydi? Bilemiyordu... İşin doğrusu adamın hissmundan korkuyordu... Daha evvel hiçbir erkek için böyle garip duygular hissetmemişti. Oteldeki o dağ gibi adamın Dodo denen adamdan nasıl korktuğu hâlâ gözünün önündeydi.

İyi de... Bu adam... kaçırmasının dışında ona hiç kötü davranmamıştı ki?

Araba sürmeyi öğretmek için bıkmadan uğraşmıştı. En iyi şeylere sahip olması için hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Sıkıldığını hissettiğinde hemen alıp gezdirmeye çalışmış veya onu meşgul edebilmek için zaman ayırmıştı. Örneğin boş vakitlerinde gelip Pınar ile havuzda yüzmüş, alışverişlerinin bir

kamında yanında bulunmuştu. Sekiz sıranın da onu aydınlatı-
dan, içinde uyanan duygulan olgunlukla doyurmuştu.

Yeniden sıkıntıyla iç çekti.

Ne yapacağını hiç bilmiyordu. Keşke o sarışın kadını
görmeseydi. Ne kadar da güzeldi! Doğan'ın gözlerine nasıl da
aşkı bakmıştı! Elini tutarken nasıl da yakınlığına muhtaç
biydi! Doğan da onu seviyor muydu acaba? Bir ilişkileri varsa
sevmiş olmalıydı! İlişkileri hâlâ devam ediyor muydu acaba? O
kadar çok merak ediyordu ki, içi sıkıntıdan patlayacak gibiydi.

Zorlukla uyuduğunda, neredeyse sabah olmak üzereydi.
Genç adamın yataktan çıktığını, ne banyo yapıp giyindiğini
de odadan sessizce ayrıldığını fark etti.

Bir hafta sonrası özel bir gündü. O gece yaş günü kutlama
sına gideceklerdi. Kendi yaş günü... Onların haricinde, Natalia
ve Tamer de onlarla olacaktı. Elbette Süheyla Hanım da gele-
cekti. Genç kadın o gece haddinden fazla bir özenle hazırlandı.
Çok güzel olmak istiyordu. O sarışından bile güzel olmak isti-
yordu. Aynada kendisini süzen Pınar, çocuksu bedeninin artık
yok olduğunu fark etti. Karşısında bir erkeğin arzulu sarılma-
larını aynı coşkuyla karşılayan bir kadın vardı. Doğan'ın bazı
hareketlerinden ve aralarında geçen küçük tartışmalardan hoş-
landığını fark ettiğinden beri, ona karşı daha mesafeliydi. Ve o
sarışını kıskandığını fark ettiğinden beri... Kendisini toparla-
mıştı. Mesafeyi koruyamadığı tek yer şu koca yataktı.

Evlilik konusu da bir daha açılmamıştı. Zaten evli gibilerdi.
Genç adam zaten üzerindeki tüm haklarını kullanıyordu. Baş-
kalarının yanında bile arzulu ellerini ve bakışlarını gizlemiy-
yordu. Onun bu pervasız hali yüzünden önceleri sık sık ona
kızmış olsa da artık kızmıyordu. Bir partide, bir lokantada veya
birlikte yaptıkları yürüyüşlerde elini tutması veya kolunu om-
zuna atmasını umursamazca karşılıyordu. İşe giderken ve işten
gelirken de arzuyla öpmesi, bazen bunu başkalarının yanında
yapması canını sıkan tek konuydu.

Kabul etmeliydi ki iyi bakılıyordu.

Ezerindeki pahalı kıyafeti süzdü bu sefer de... Elini harika bir elbisesinin karnunda gezdirdi. Göbeği henüz dümdüzdü. Onunda yemediği ardındaydı. Çok yemesine rağmen şişmanlanmamıştı da. Süheyla Hanım ona çok iyi bakıyordu. Zaman zaman Pınar için oğlunu karşısına almaktan çekinmiyordu. Fakat Doğan'ın bu ikili müttefiklere aldırma gibi bir huyu vardı. Annesini ne kadar sevdiğini Pınar çok iyi bilmesine rağmen, bazen ona bile nazikçe istediğini yaptırabiliyordu. Bir keresinde ayn odalarda yatma fikri yine ortaya atılmıştı ama genç adam ateş gibi pırıldayan kızgın gözlerle hem annesini hem de Pınar'ı tersleyerek susturmuştu.

Araba sürmeyi de sonunda öğrenmişti. Adam her gün akşam onun yanında oturuyordu ve sabırla nasıl süreceğini gösteriyordu. Aslında Pınar ağabeyinin bahsettiği gibi yeteneksiz olmadığını fark etmişti. Yanında birisi bağırıp çağırmayınca, sürmek gayet zevkliydi. Üstelik de şehir içinde bile sürmeye başlamıştı. Yanaşıırken zorlanmasına rağmen bir haftada onu da rahatlıkla yapar olmuştu. En zoru geri geri gelmekti. Nihayet dersler bir iki gün önce bitmişti. İşin garip yanı ise genç adamın yanında ondan nefret etmeden geçirdiği bu ender anları şimdi özlüyor olmasıydı. O anda onun sevgilisi gibi değil de öğrencisi gibi hissediyordu ve söylediği her sözü saygıyla karşılıyordu. Onun yanında olduğu o anlarda çoğu zaman öfkesini unutuyordu. Nasıl kötü bir adam olduğunu unutuyordu.

Telefonu çalınca arayan numaraya baktı. Annesiydi.

"Kızım, yaş günün kutlu olsun!" diyordu annesi.

"Sağ ol anne! Teşekkür ederim!" dedi genç kadın gülümseyerek. "Nerelerdesiniz? Tatilinizi iyice uzattığınız? Hıç aramak aklına gelmediğine göre sarınım iyi eğleniyorsunuz? Bir haftadır sesini duymadım."

"Geziyoruz işte! Haftaya geliyoruz ama... Baban da ben de nışanlını merak ediyoruz. Düğün tarihine karar verdiniz mi?"

"Anne! Hemen sorguya çekiyorsun beni! Daha düğün falan yok!"

"Bebek?"

"Ol anne ya! Neden böylesin? Böyle yapınca benimle konuşmak istemiyorum!"

"Merak ediyorum kızım, ne var bunda? Baban dede (Anı) havalanma girdi bile! Ben de ona dedim ki, daha ortada fol ve yumurta yok! İyi demüş miyim? Bahanı görsen, çok olursun! Buzurü kilo aldı. Yakıştı ama... Sen memnun musun İzmirden?"

"Evet, burada birkaç arkadaş edindim. Süheyla Hanım da çok iyi. Doğan'ın annesi yani. Günler de geçiyor işte. Az sonra Doğan ve arkadaşları ile yaş günümü kutlamaya çıkacağız. Biliyor musun, kadın Yunanlı? Çok tatlı bir çift!"

"Ne güzel! İyi eğlen o zaman. Kocan olacak delikanlıya da sahip çık! Gençken de yakışıklıydı ama şimdi çok daha yakışıklı olduğunu duydum. Bir arkadaşım sizi bir lokantada yemek yerken görmüş!"

"Evet... Hamide Hanım... Hatırlıyorum... Yanındaki kız da neredeyse Doğan'ın ağzının içine düşecekti!"

"Onun için diyorum ya! Gerçekten yakışıklı mı adam?"

Pınar iç çekti. "Çok..." dedi usulca.

"Demek çok?.."

"Hem de gereksiz yere..." diye homurdandı Pınar. "Aslında biraz daha çirkin olmasını tercih ederdim. Hangi kuza baksa dizlerinin bağı çözülüyor!"

"Bak sen! Yoksa senin yanında başka kadınlara da mu asılıyor?"

Pınar dürüstçe cevap vermek için bir an düşündü. "Aslında hiç öyle bir tavır görmedim. Nedense yanımdayken dünyada benden başka kadın yokmuş gibi davranıyor."

Düşününce gerçekten de öyle olduğunu fark etmişti. Birden gülümsedi. Gerçekten de öyleydi! Evet... Onunla birlikte olduğu zamanlarda bir kez bile başka kadınlarla ilgilenmemişti. O sıranın masalarına geldiğinde bile ona karşı arkadaşça bir yaklaşımdan başka bir yakınlık göstermemişti. İçinin rahatlaması ile bu sefer sesli bir şekilde kıkırdadı. "Aman anne! Sen soruncaya

Kadın fark etmemişti. Doğan gerçekten de benden başkasıyla ilgilenmez. Hiç dikkat etmemiştim."

"E tabii kızım... Seni seviyordur mutlaka... Senden güzeli mi bulacak? Seni sevmese neden İzmir'e getirip ailesiyle tanıştırsın?"

"Sence öyle mi?" diye merakla sordu Pınar.

"Tabii... Seni sevdiğini hiç söylemedi mi? Bilmiyor musun?"

"Söylemedi..." Yine de bu düşünce aklının bir köşesine yazıldı. Eğer adam onu seviyor olsaydı ne güzel olurdu? Ondan intikam almak ne tatlı olurdu?

Telefon konuşması bittiğinde, Pınar gülümseyerek annesinin söylediklerini düşünüyordu. Doğan ona âşık olabilir miydi? Bu kadar parayı ödemesinin sebebi bu olabilir miydi? Evlenmek istemesinin tek sebebi sadece bir çocuk sahibi olmak olmayabilir miydi?

Kapı açılınca başını çevirip baktı. Doğan çok şık, yan parlak bir takım elbise giymişti. Takım elbiselerini özel bir terzi dikeyordu. Onun bedenine göre bir şey bulmak çok zordu. Fakat ilk kez giydiği bu takım, esmer cildini daha da açığa çıkarmış, güçlü fiziğini iyice göstermişti.

Umursamazca gözlerini bu yakışıklı adamdan kaçırdı. Gülümsemesi kayboldu. Ona bir şey belli etmek istemiyordu. Bu konuyu biraz daha irdeleyip sağlıklı bir karara varmalıydı. Ah... intikam ne tatlı bir duyguydu! İçi kıpır kıpırdı. Eğer hamileyse?.. Eğer ona söyleyip mutlu olmasını sağlarsa?.. Sonra da bebeği alırsa?.. Ve bu esnada da Doğan âşık ise?..

Dört başı mamur bir plandı bu!

Natalia becerememişti ama Pınar becerirdi.

Doğan ise odaya ilk girdiğinde, genç kadının hafifçe gülümseydiğini fark etmişti. Elinde telefon tuttuğunu dikkate alarak birisiyle konuşup onun için gülümseydiğini anladı. Büyük ihtimalle ya annesiydi, ya da Natalia... Fakat onu görünce gülümsemesi solmuş, hatta yok olmuştu. Sonra gözlerinde de bir ifade belirmişti. Bu kadın hâlâ sırlarla doluydu.

"Hazır musun?" diye sordu genç adam. Kadını parlayarak Pınar'ı süzdü. Hazır gibi görünüyordu. Hem de ne hazır! Müteşsem olmuştu. Sımsiyah gece elbisesi uzun boyunu ve zarif bir cinsellik taşıyan güzel vücudunu meydana çıkarmıştı. Saçlarını salmış. Üzerindeki her şey ıyıydı. Gözlerinin üzerindeki hafif siyah bir hat çekmişti. Sadece mavimsi gözleri ve kırmızı dudakları parlıyordu. Onlar da ışıltı ışıltıydı.

"Hazırım..." diyen Pınar'ın soğukluğu genç adamı üzmedi. Alışmıştı buna. En azından yatakta soğuk değildi. Yanına yanaşıp arkasında durdu. Yeni giysisi dolabının geniş boy aynasında onu baştan aşağı süzdü. Pınar kıpırdamadan duruyordu.

Dogan ona arkadan yumuşakça sarılıp iki ellennin dümdüz göbeğine koydu. Avuçlarını arasında genç kadının teninin ısısını hissetti. Fakat Pınar kamuna dokunduğunda biraz irkilince kaşlarını çatı. Bu güzel kadının hâlâ ürkmesi canını sıkıyordu.

"Çok güzel olmuşsun!" dedi yavaşça.

"Teşekkürler..." dedi Pınar aldırılmaz bir sesle.

"Samimiyim... İltifat değildi. Tabii seni beğenmemden pek de memnun olmadığımı görüyorum!"

"Değilim... Beni beğenmemeni tercih ederim. Artık benden bıkmayı istiyordun..." Aynadan cesurca adamın gözlerini bakıyordu.

"Niye?"

"Niye mi? Açık değil mi? Benden bıcarsan, beni rahat bırakırsın. Başka kadınlarla isteklerini giderirsin. Böylece her gece beni kollarına alıp almayacağından ben de endişe etmem!"

"Sen kolay bıkılacak bir kadın değilsin! Bunu seni görür görmez anlamıştım," diye mırıldandı adam. Dudaklarını saçlarının üzerine dokundurdu. Pınar o gözlere yine aynadan dikkatle baktı. Gözleri biraz kurgun muydu ne? Pınar hayretle genç adamın ilk kez böyle huzursuz olduğunu görmüştü. Onu hangi cümlesi rahatsız etmişti ki? Aklından konuşulanları geçirmeye çalıştı.

"O yüzden mi beş ay zaman biçtin ilişkimize? Daha doğrusu zorla alıkoymana!"

"Bugüne kadar hiç bir kadınla beş ay birlikte olmadım. Senin devinle daha önceden bıktım. Ama senin bu rekoru kırmadan emindim!"

"Hepsi sana karşı koyduğum için... Bu yüzden sana cazip geliyorum. O gözünün içine bakan diğer kadınlar gibi olsaydın benden de hemen bıkardın! Aslında iyi fikir, biliyor musun? Benden böyle bıkmayı sağlayabilir miyim acaba?"

"Başka kadınlarla ilgilenirsem mutlu olur musun?" diye karşı soru sordu Doğan. Genç adamın sesi durgundu.

"Hem de çok!.."

"Bana karşı hiç mi bir şey hissetmiyorsun?"

"Güldürme beni! Tanıdığım en iğrenç adamsın."

Sesi gerçekten de nefret doluydu. Bu başarısmdan sonra içinden kendisini tebrik etti. Doğan ister istemez bu söze kınldı ama yapacağı bir şey yoktu. Genç kadın haklıydı. Onu zorla yanında alıkoyarken, fazla şansı olmadığını biliyordu.

"Ama hayır!" diye alayla devam etti Pınar. "Sana karşı elbette bir şey hissediyorum. Özür dilerim. Bunu nasıl unuttum? Sana karşı ne hissediyorum biliyor musun? Böyle kocaman..." Elleriyle havada büyükçe bir boşluk açtı. "...Kocamanın... koskoca bir NEFRET!"

Genç adam ellerini yavaşça çekti, gülümsemesi yok olmuştu. Pınar şimdi dimdik bakışlarla ona bakıyordu. Karşısındaki aynadan görebildiği yüz yeriden ifadesiz ve sert haline bürünmüştü. Kazandığı minik zaferden memnundu. İsteddiği zaman ona hakaret edebilmek, canını sıkabilecek sözcükler söylemek hoşuna gidiyordu. Çoğu zaman da Doğan bunlara aldırmaz, kulak bile asmazdı. Fakat bu sefer yüzü iyice düşmüştü. Bu sefer fazla ileri gitmişti galiba?

Doğan yine de sesini çıkarmadı. Ellerini genç kadının vücudundan çektikten sonra bir adım geri gitmişti. Sonra bir şey olmamış gibi elini ceketinin cebine attı. Pınar aynadan ona bakarken, adamın elinde beliriverin gerdanlığı görünce nefesini tuttu. İri siyah incilerden oluşmuş ve ortası elmaslar ile ışıldayan harika bir tasarımdı bu. Hassas parmaklar boynunda gezinirken

örperdi. Az sonra kolye takılmıştı bile. Gerçekten adamın kolye
geri çekince, Pınar bu temasın kızılgımdan dolayı mı
oldu. İçinde baş kaldıran viedan sızlamıştı. Pınar, etrafından göz
Donuk bir bakışla yeni takısına bakarken, içinden bu pırlama
karşı muthiş bir hayranlık duydu. Elbette o kadar uygun
ki... Bu kıyafeti yeni almıştı ve adamın da buna uygun bir mü
cevher alması altında çok sevimliydi. Çok pahalı olmalıydı.

İsteksizce "Teşekkür ederim!" dedi. Sonra adamın elindeki
kupelere uzandı. Her bir ucunda beş tane siyah inci bulurdu
altın telli zevkli kupelerdi. Siyah incilerin değerinin ne oldu
ğunu bilmiyordu ama çok zevkli bir hediye olduğunu kabul
etti. "Yaş günü hediyem mi?" dedi ortamı biraz yumuşatmak
için. Bu gece yaş günüydu ve adamın tüm gece surat asmasını
istemediğini fark etti birden. Çünkü az önceki kaba tavrından
sonra durum onu gösteriyordu.

"Değil... Bunlar sadece takman için..." dedi adam sakın bir
sesle. Biraz da donuk...

"Biz ayrılınca geri alacak mısın?" diye masumca gözlerini
inleştirdi Pınar.

"Hepsi senin... Hiçbir kadına verdiklerimi geri almadım."
dedi adam biraz kabaca. Sonra kadının yanından uzaklaşıp ke-
nardaki koltuğa oturdu.

Pınar dişlerini sıktı. Yine aklına adamın eski kadınları gel-
mişti. Acaba kendisi gibi kaç kadını böyle zorla alıkoymuştu?
Kaç kadına isteği dışında böyle seks yaptırmıştı? Gözlerini kara
gözlere dikti. Bu yakışıklı suratlı adamın daha evvel böyle bir
şey yapmadığını itiraf ettiğini hatırlıyordu. Zaten Suheyli Ha-
rum bile bu işe şaşırmıştı. Doğan'ın kimseyi zorla alıkoymaya
ihtiyacı olmadığı açıktı. Tek istisnaydı. O da adamın onunla il-
gilenecek zamanı olmadığı için. Merakla düşündü. Gerçekten
de bu adam karşısına normal bir şekilde çıksaydı ve kur yap-
saydı ne olurdu?

"O halde senden sandığımdan daha zengin ayrılacağım!"
dedi donuk bir gülümsemeyle. "Sence bekâretimin karşılığı
olur mu?"

Genç adam cevap vermemişti.

Az sonra evin kapısında iki kadın birbirlerini süzüyorlardı. ~~Mahide~~ Hanım yaşına göre inanılmaz güzel olmuştu. Kapalı ~~gömme~~ elbisesi, ince vücudunu hâlâ bir genç kadın edasıyla ortasına koymuştu. Onun da pahalı gözüken sadece bir iki takısı vardı. Saçlarını ensesinde toplamış, başına da kibar bir örtüyü ~~gömme~~ örtmüştü. O da Pinar'a hayranlıkla bakıyordu. Sonra bir şeyler söyleyerek birbirlerini övdüler. Arabada ise havadan sudan konuşarak, gidecekleri yere kadar muhabbet ettiler.

Danslı gece kulübüne vardıklarında, masalarının önceden hazırlanmış olmasına şaşmadı Pinar. Henüz Natalia ile Tamer gelmemişti. Yerlerine oturduktan sonra etrafını süzdü. Yuvarlak masada Doğan yanına oturmuştu. Çok güzel bir kulüptü. Denizde geniş bir dans alanı vardı ve canlı müzik eşliğinde müşteriler dans etmeye başlamıştı bile. Masalar pınl pınl, garsonlar saygılıydı.

Birkaç dakika sonra bekledikleri güzel çift de geldi. Pinar imrenerek Natalia'nın mutluluğuna baktı. Genç kadının simsiyah çekik gözleri, adeta mutluluktan ısıldıyordu. Yanında ise o çok yakışıklı kocası, sahiplenircesine elini kancının beline koymuştu. Belli ki Tamer bu çekici kadını kısıkanıyordu ve ona sahip olduğunu herkese belli etmek istiyordu. İç çekti...

Tamer gibi bir erkeğe âşık olmak isterdi. Yakışıklıydı... Normalden uzun boylu, dikkat çekici, hafif sert görümlü ve nazikti. Atletik vücudu takım elbise altından bile belli oluyordu. Romanlardaki erkeklere benziyordu. Fakat tüm çekiciliğine rağmen, bir kadın gözüyle süzüyor olsa da Pinar'a hiçbir şekilde çekici gelmedi...

Sonra içinden gülmek geldi. Ne kadar da ironik bir durumdu bu böyle!

Doğan da aslında aynı tarif ettiği gibi değil miydi? Doğan'ın sınımlı gibi vücudu da en az Tamer'in ki kadar enerji doluydu. Bu zengin iş adamlarının nesi vardı böyle? Sürekli tetikte gibi durmaları, aşırı çekici fizikleri ve normal olmayan yakışıklılıklarını anlayamıyordu. İki erkek de aynı derecede kışkırtıcıydı.

Fakat Pinar Tamer'e bekarlığına dayandığını düşünmüyordu. Her bir yüceltilik duygusunu, hâlâ "benim" sözleri ile yaşamaya çalışıyordu.

Erinde olmadan iki erkekli kuyudaki bembeyaz bir su benzerler, hem de bu benzeriyordular. Her ikisi de alımlı, kem, vücutlarından güç akıyordu. O anlarda yarınca yarınca yakışıklılığı azalmayan Tamer'in Doğan'a karşı ne dediği, duğu o kadar açıktı ki bu durum herkesi acıttıyordu. Zannedildiğinde kötü olan bu sersennin başkaları tarafından sevilme, nedense hoşuna gitmiyordu. Yine de kabul etmeliydi ki, bir kadından bu iki erkekte birsini seçmek zorunda kalsa asla bir tercih yapamazdı.

Şanslıydı, onun için sorun yoktu. Seçmek zorunda bırakılmamıştı zaten!

Cözünün ucuyla Doğan'a baktı. Hâlâ surat asıyordu...

'Gülümse artık sersem! Bugün benim doğum günüm... Hiçbir zaman benim sözlerimi umursamazsın! Bugün neden surat asıyorsun?'

Arkadaşlarının yanındaki Pinar, doğal ve neşeliydi. Gerçekten de bugün eğlenmek istiyordu. Arkadaşları da masaya oturduktan sonra yemeklerini konuşarak ve neşe içinde yemişlerdi. En azından Doğan'ın dışındakiler! Genç adam da normal halüne dönmüştü ama çok konuşkan ve neşeli olduğu söylenemezdi. Acele etmeden, en iyi kalite şaraplarını yudumlayarak geceyi geçiriyorlar ve havadan sudan konuşuyorlardı.

Gecenin bir bölümünde adamın mesafeli tavrına iyice sinir olan Pinar, başını çevirmiş ve neden yaptığını bilmediği bir sebeple de onu dansa davet etmişti.

"Dans etmeyelim mi?" dedi açıkça.

"Dans etmek mi istiyorsun?" diye sordu adam sakince

"Müzik çok güzel... Kaldırırsan ederim."

Adam sessizce yerinden kalkmıştı ve genç kadının elini tutup kalkmasına yardım etmişti. Piste giderken de ona sanılmamış, sadece kolunu tutarak yol göstermişti. Genç kadın ona sokuştu ve kollarının ikisini de omuzlarına attı. Bir elinin parmak

Doğan ensesindeki saçlara dokundu. Doğan da iki eliyle ince-
ce belini tutmuştu.

Onunla bu dans esnasında çok konuşmadı. Konuşmak da
istemiyordu. Aldığı hafif alkol yüzünden mi böyle olmuştu?
Kendisini şimdi fazlasıyla huzurlu hissediyordu. Kollarını ada-
mın geniş omuzlarına dolamış, yanığını da hafifçe sıcak göğ-
süne yaslamıştı.

İnce belini tutan eller fazla baskılı değildi. Yaş gününde ai-
lesinden uzakta, yabancı bir erkeğin kollarında olacağını, bir ay
önce birisi söylese gülerdi. Burnuna gelen temiz erkek kokusu
ve tıraş losyonu içini gevşetmişti. Anlayamadığı bir sebeple içi
bir an için mutlulukla dolmuştu. Karnunda istemese de bir be-
bek, kollarında ise istemese de çok çekici bir adam vardı. Keşke
bu kollarda bu kadar rahat olmasaydı! Keşke karnundaki be-
bek için bu kadar olumlu düşünmeseydi! Belindeki el içini ısı-
tıyordu. Bu alkol tuhaf bir şeydi. İnsanın aklına olmadık şey-
ler getiriyordu. Bundan sonra içmese iyi olacaktı. Acaba alkol
bebeğe zarar verir miydi?

Biraz gerginleşti. Bebek aklına gelince, hissettiği huzur usul
usul uzaklaştı. Planını düşündü. Aklındaki planı uygulama şansı
neydi? Adama nasıl söyleyecekti? Ya onu aldırıldığında adamın
tavır ne olacaktı? Kuşkusuz canı acıyacaktı!

Huzursuzluğu birden acı bir sızıya dönüştü. Neyse ki dans
ederken ayakları kendiliğinden gidip geliyordu.

Doğan ise kollarındaki kadının kokusunu çekerek sessizce
dans etmeye devam ediyordu. Bu narin ama mücadeleci kadı-
nın inadını nasıl yeneceğini bilmiyordu. Görünüşe göre yeneme-
yecekti de! Başkalarının yanında sıcak ve iyiydi ama onun ya-
nına gelince hemen ya buz gibi ya da öfkeli oluyordu. Şu anda
kollarında olmaktan memnun olup olmadığını bilmiyordu ama
olmadığını tahmin ediyordu. Biraz gergindi sanki? Şimdi ba-
şını kaldırmış, iri gözlerle ona bakıyordu. Neden baktığını an-
layamadı. O gözler yeşil olmuştu. Demek ki bir sorun vardı?
Belki de onunla dans etmeyi sandığı kadar zevkli bulmamıştı?

Hemen yanında Natalia ile Tamer'i gördünce genç kadını rahatlatma şansı vermek istedi. Bugün yaşı günüydü ve onunla tanışmak istemiyordu. Tamer'e başını çevirip gülümmedi. "Benim kelimizi değiştirelim mi?" diye basitçe sordu.

Pınar bir an kasıldı. Gözlerini kaçırdı. Bu adam şimdi ne yapıyor muydu? Onunla dans etmemek için bahane mi buluyordu? Görünüşe göre öyleydi. Ama neden? Gergin olduğunu mu hissetmişti acaba?

Sonra Tamer'in gülererek onaylaması üzerine kendisini kollarında buldu. Aynı güçlü kollar! Aynı uzun beden! Aynı bir huzursuzluk! Bir dakika sonra başını çevirdi. Natalia gülererek Doğan'a bir şeyler anlatıyordu. Ne neşeli kadındı şu Natalia! Doğan'ın da güldüğünü gördü. Bütün gece ilk olarak gülmüş adam... Yeşil gözleri parlarken daha genç görünmüştü bir an.

"Kıskanıyor musun yoksa?" dedi Tamer hafif şakayla.

Pınar hemen başını alabildiğine geriye atıp adamın gözlerine baktı. Sonra o da gülümsedi. "Bunu bana mı soruyorsun? Önce sana sormak lazım? Aslında kıskanması gereken sensun! Bence dünyanın en güzel kadınıyla evlisin. Ve o da şu anda senin kadar çekici bir başka adamın kollarında?"

"Sorun değil! Dünyanın en güzel diğer kadını da benim kollarımda!" dedi Tamer çok nazik bir iltifatla.

Genç kadın onun sıcak ve arkadaşça yaklaşımı karşısında biraz rahatladı. "Bana kur mu yapıyorsun yoksa?" diye sordu sevimli bir tavırla. Tamer keyifle dişlerini göstererek güldü.

"Allah korusun! Natalia gözlerimi oyar. Sadece bir gerçeği söylemiştim. Sen çok güzelsin! Doğrusunu söylemek gerekirse, Doğan da bu dünyada kavga etmek istemeyeceğim ender insanlardan birisidir. Yakın dövüş konusunda dersler verdiği bir dönem hatırlarım. Birlikte çok çılgınlık yaptık. Daha bir şeyden korktuğunu, durakladığını görmedim. İkimiz de bekârken, yapamayacağımız şey yoktu. Fakat çoğu zaman onun çılgınlıkta beni fersah fersah geçtiğini düşünürdüm. Göğsüne on metre den ateş edilen bir mermiden kaçabilecek kadar hızlı olduğunu biliyor musun?"

"Gerçekten mi?" diye sordu Pınar hem hayranlıkla hem de dehşetle. Bir adam neden böyle tehlikeli bir şey yapardı ki? Tarihi ki sorunun cevabı çılgınlık olmalıydı!

"Evet... Bunu Güney Afrika'da alkollü bir iddiada denemiş-
Birlikte çılgın bir hafta geçirmiştik. Ayrıca nefesini tutarak
bir dakika suyun içinde yüzebilir. Normal bir insan bir da-
kika bile dayanamaz. Sonra o harika bir dosttur. Bağlantıları
sayesinde bana çok yardımcı olmuştur. Kanını emanet edeceğin
bir adam söyle deseler, gözüm kapalı Doğan'a emanet ederim."

"Tüm çapkınlığına rağmen mi?" dedi Pınar kuru bir sesle.
Dergide okudukları aklına gelmişti.

"Sandığın kadar çapkın değildir. Okuduklarına veya duy-
duklarına inanma... O çok seçicidir. Ama her erkek gibi doğru
veya yanlış ilişkileri olmuştur mutlaka! Sana kadar... Onu yıl-
lardır tanırım. Kimseye sana baktığı gibi baktığını görmedim."
Gözleri kansına dönünce, Pınar da ileride gülüşerek dans eden
zarif çifte baktı. "Hem eminim ki iki çocuk annesi bir cadıdansa
senin gibi tatlı bir kadını tercih eder!" dedi adam yine şakayla.

"Keşke etmeseydi!" diye içinden geçirdi Pınar. Yine de gülüm-
sedi ve bir şey demedi.

"Düğün ne zaman?" diye sordu Tamer. "Tarihi belirledi-
niz mi?"

"Daha değil!" diye mırıldandı Pınar. "Henüz üzerinde dü-
şünüyoruz..." Gözü yine Doğan ile Natalia'ya kaydı. Sonra ba-
kışlarını kaçırdı. Arkadaşını bile kıskandığına inanamıyordu.
Şimdi o kollarda kendisi olması gerekirdi. Onun sarıldığı ve
güldürdüğü kadın kendisi olmalıydı. Ne bekliyordu ki? Buraya
gelmeden önce yine dilini tutamamıştı. Hiç değilse bugün biraz
uyasal bir kadın olsaydı ya? Ama ne bilirdi ki her gün umursa-
maz olan adamın bugün çıtkırıldım davranacağını? İçini çeke-
rek kendisini Tamer'in usta dansına bıraktı. Birkaç dakika ses-
sizce dans ettiler.

O sırada Natalia ise nazikçe Doğan'a gülümsemişti. "Dü-
rabilir miyiz artık?" diye sordu. "Bugün çocuklar beni tanı-
yordu da!"

"Tabii... Hemen," dedi genç adam doğal bir gülümsemeyle. Genç kadını kollarından bırakıp masasına doğru yollandı. Her gün bir kenardan gidiyorlardı. Doğan Natalia'yı kollarından gövdesiyle ona yol açıyordu. Ama çok gırtlardan önkilerinden bir kadın belindi. Genç adam ilk anda şaşkınlıkla da dalıyordu kadını tanıyordu.

"Doğan... Aşkım, bu sen misin? Nerelelerdeydin?" dedi kadın kızıl saçlarını savururcasına. Kırmızı boyalı dudakları güzel makyapıyla gerçekten de çok güzeldi. İnce uzun bedeni saran kırmızı gece elbisesi ile çok alımlı duruyordu. Doğan bu bedenin hemen her noktasını çok iyi tanıyordu. Bir süre önce birlikte olduğu doyumsuz bir güzeldi. Sadece üç hafta!

"Merhaba Selin..." dedi sakince. Kadının uzattığı eli nazikçe sıktı ama fazla tutmadı. "Buralardaydım... Nasılsın?" dedi çok samimi olmadan.

"İyiyim... Seni özledim doğrusu... Merhaba Natalia! Seni nasılsın?"

"Sağ ol Selin... Bebeklerimi büyötmeye uğraşıyorum!"

"Ne güzel çocukların var! Sosyetedede herkes sana imreniyor. Yakışıklı kocan nerede? Yoksa siz ikiniz bir kaçamak mı yapıyorsunuz?" diye muzipçe sordu kadın. Yine de araştıran gözleri ikisi arasında gidip geliyordu.

"Ben kaçamak yapmam..." dedi Natalia duru bir sesle. Gülümsüyordu ama bir kedi gibi tırnaklarını çıkarmaya hazır olduğu belliydi. "Onu senin gibi uzmanlara bırakıyorum. Senin kocan nerede?"

"Ah, kalbimi kıryorsun. Biz bir süre önce ayrıldık. Ortak kararımızdı. Yani artık serbest sayılırım..." Gözlerini Doğan'a dökerek bir mesaj verir gibi konuşmuştu. Genç adam Selin ile üç sene kadar önce tanışmıştı. İki sene önce de güzel kadın bir politikacıyla evlenmişti. Herhalde politik şeyler onu sıkmuş olmalıydı.

"Peki, görüşürüz..." dedi Doğan onu duymamış gibi. Dudaklarında nazik bir gulumseme vardı. Aslında basit bir laftı bu. Ama güzel kadın, elini adamın kalın koluna atıp durdu ve gözlerinin içine baktı.

"Gençten de görüşür müyüz?" Doğan onun gözlerindeki davetkar ifadeyi gördü. Bu ifadeyi pek çok ateşli gecede görmüştü. Doğrusu yatakta iyi bir partnerdi ama zaman geçince, ilgi alanlarının farklı olduğunu hissetmişti. Ayrıca çok kültürlü bir kadın olmasına rağmen, mesleği de itici gelmişti. "Beni ara... Telefonum sende vardı!" diye mırıldandı Selin.

Pınar ise uzaktan onları izliyordu. Kızıl saçlı güzelin genç adama nasıl baktığını görmüştü. Tamer'in omzunun kıyısından bakıyordu. Çok meraklı gibi gözükmek istemiyordu ama kırmızılı kadın elini Doğan'ın koluna koyunca, bir anda kan tepesine çıktı. Birden inanılmaz bir öfkeyle doldu. Bu adamın sevgililerinin bir sonu yok muydu?

"Dönebilir miyiz artık?" dedi Tamer'e.

"Tabii..." dedi genç adam hafif şaşkınca. Genç kadının sesindeki garip titreşimi hissetmişti ama ne olduğunu anlamamıştı.

Natalia ile Doğan'ın yanına vardıklarında, daha kızıl saçlı güzel ile konuşmaları bitmemişti. Doğan güzel bir manevrayla kolunu kadının elinden kurtarmıştı. Güzel kadın bir an yaklaşan Tamer'e baktı. Sonra ona da şuh bir edayla güldü.

"Tamer Bey! Ben de karınızı bu yakışıklı ile görünce aklıma kötü şeyler getirmiştım..." dedi şakacı bir pozda. "Güzel eşinizi bu çapkına nasıl emanet ediyorsunuz?" Sonra gözleri Pınar'a takıldı ve gülümsemesi dondu. Pınar farkında olmadan Doğan'a sokulmuştu. Selin isimli kızıl güzel, bir saniye içinde genç kadını baştan ayağa süzdü. Pınar bir ışık gibiydi. Genç ve güzel Selin Tamer'den bir cevap beklemeden alaycı bir tavırla Doğan'a baktı. "Doğan? Bu yeni sevgilin mi yoksa?" diye sordu. "Güzelmiş, ama... çok genç değil mi?"

"Yirmi bir yaşımdayım..." dedi Pınar gülümseyerek. Yeni girdiğini söylemeye gerek yoktu tabii! Kıvılcımlı gözleri olmasaydı oldukça sakın gözüküyordu. Elinden geldiğince nazık olmaya çalışarak sordu. "Ayrıca sevgilisi değilim!" diye açıkladı. "Siz kimsiniz?"

"Eee... Ben Selin... Doğan'ın eski bir... arkadaşım"

"Ne güzel! Tanıştığımıza memnuniyet oldum Selin. Ben de senin gibi bir kadındır. Doğan'ın arkadaşı benim de arkadaşımıdır."

Kadın bir an rahatsız gibi oldu. "Ah şekerim... Ben de senin sevgilisisin derken şaka olsun diye söylemiştim" illa ki adamın koluna koydu ve samimi bir tavırla güldü. "Adım Selin yaptım tabii ki! Bu hafta beni arar mısın? Ne zamandır görüşmedik... Artık hoşlandığıma göre?..."

Pınar bir Doğan'a bir de Selin denen güzele baktı. Kadın mesafeli tavrı üzerine, kararlı bir şekilde uzandı. Doğan tam bir şey söylemek üzereyken, kadının elini nazikçe onun kolundan çekti ve yerine kendi elini koydu. Gülen gözleri onun ışıltısıyla parlıyordu. "Selin'ciğim..." dedi samimi bir tavırla. O anda karşısındakini kandırarak kadar sıcaktı. "Sevgilisi derken yanlıştır anladın herhalde? Doğan seni arayamaz. Çünkü ben çok kiskancımdır. Nişanlım benden başka kadınlarla ilgilenmesinden hiç hoşlanmam! Sanırım sen de nişanlı bir kadınla olmakta hoşlanmazsın?"

Doğan irkildiğini belli etmeden, yan gözle Pınar'ı süzdü. Bu kadını anlayamıyordu. Ne yapmak istediğini bilmiyordu. Selin ne oyun oynuyordu acaba? Selin'e nişanlı olduklarını söyleyerek iyi etmemişti. Fakat sözlerinde geri adım atmayacağı belliydi. Kolunu tutan küçük eli ve kararlı tavırları ile Selin için tam bir tehdit gibi duruyordu.

"Siz... nişanlı mısınız?" diye hayretle sordu Selin.

"Evet..." Kaşlarını meydan okurcasına kaldıran Pınar, kendi cüretine kendisi de inanamıyordu. "Nişanlıyız..."

Kadın kendisini topladı ve bir şey olmamış gibi gülümsedi. "O halde İzmir'in kalan son gözde bekârlarından birisini kaptığını söylemeliyim şekerim... Çok kadın üzülecek! Neyse... Tebrik ederim sizi... Ben artık yerime gideyim..." Bir an duruladı. Donuk gözlerle sordu. "Peki, bugün ne zaman?"

Pınar omuz silkti. "Çok yakında..."

"Ne kadar yakında? Doğan'ın hiçbir zaman evleneceğini sanmazdım da!" Kadının aklında üç yıl öncenin tatlı anıları canlanmıştı. Pınar da onun gözlerinde o anılarla birlikte adamı

edemeye ikna edememenin derin hayal kinklığını hissetti. Belli ki bu kadın bir dönem adamın sevgilisi olmuş ve onunla evlenmeyi hayal etmişti. Bir an onun için üzüldü ama elinde alnadan da cevap verdi.

"Çok yakında!.."

"Çok mu yakında?" Kadın iyice şaşırmıştı. Pınar hain bir gülümsemeyle başını salladı.

"Evet... Belki de öbür ay! Biraz acele etmemiz gerekiyor da..."

Önce kimse bir şey anlamadı. Doğan dâhil! Sonra Selin'in gözleri ister istemez Pınar'ın nefis gece elbisesi altından gözüken düz göbeğine kaydı. Natalia Ve Tamer'in de öyle... Doğan ise yumruk yemiş gibi olmuştu. Kaşlarını hafif çatarken başını çevirdi ve yanında inatçı bir meydan okumayla duran Pınar'a baktı. Pınar gülümseyen gözlerini Doğan'a çevirdi.

"Gidelim mi artık hayatım? Fazla ayakta kalmam doğru değil, biliyorsun?"

Bu da ona kapak olurdu artık!

Hep birlikte masalarına dönerken her şeyden habersiz Süheyla Hanım gelenlerin yüzlerindeki garip ifadeden rahatsız oldu. Onların bir kenarda kızıl saçlı bir güzelle konuştuklarını fark etmişti ama... Ne olduğunu hiç anlamamıştı.

"Konuştuğunuz güzel kadın kimdi?" diye konu hakkında safça bilgi sahibi olmaya çalıştı.

Pınar yerine otururken, sandalyesini tutan adamın ifade-siz yüzüne baktı. Genç adam dönüp kendi sandalyesine otururken de iğneleyici bir tavırla "Evet, ben de gerçekte kim olduğumu merak ediyorum. O tam olarak kimdi 'aşkım'? Eski bir sevgili mi?" diye iğneleyerek sordu. Sesi fazlasıyla yumuşaktı.

Tamer bu sırada gülümseyerek karısı Natalia'nın kulağına eğildi. "Şunu kabul etmek lazım ki Pınar kıskançlıkta seni aile geride bırakmaz!" dedi hafifçe. "Az kalsın tınaklarını kadının yüzüne geçirecekti!.."

"Sus!" diye yavaşça onu dürttü Natalia. Rahatsızlanarak
raklayan Doğan ile onu kendün gözlerle süzen kışkırtıcı
ında gıdıp geliyordu "Galiha hamile!"

"Bir politikacının eski karısı..." dedi Doğan sakın bir
"Önemli binsı değil"

"Sana aşkım demedi mi?" diye sakın olmaya çalışan bu
sesle sordu Pınar. Neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyordu.
Bu adam ateşin böceklen çektiği gibi kadınları kendisine
yordu. Ne kadar ahlaksız bir adam olduğu da buradan belliydi.

"O herkese öyle der!" diye karşı koydu Doğan. Fakat
linda başka bir şey varmış gibiydi.

"Bana demedi!" dedi Tamer alayla. Fakat böğrüne yedi
bir dirsekle sustu ve canı acımış gibi karısına baktı. "Dedi mi
yoksa?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Deseydi şimdi hastanede yüzüne estetik yaptırıyor olurdu!"
diye homurdandı Natalia. "Sen sadece sus!"

"Acele etmemiz gerekiyor derken ne demek istedin?" diye
sordu Doğan sertçe. Aklındaki şey ortaya çıkmıştı. Çatlı kaş-
larla onay bekledi. "Hamile misin yoksa?"

Derin bir sessizlik oldu. Sanki lokantada da herkes susmuş
gibiydi. Şimdi masalarındaki herkes dönmüş, Pınar'a bakıyordu.
Pınar huzursuzca yerinde kıpırdadı. Hâlâ aklında adama doku-
nan o zarif el vardı ve bu yüzden Doğan'a çok kızgındı.

"Olabilir!" dedi o da kimseye aldırmadan.

"Sen bilmiyor muydun?" diye Doğan'a sordu Tamer par-
lak gözlerle.

"Hayır!" diye homurdandı Doğan. "Sizinde birlikte öğrendim!"

"Kesin bir şey yok zaten!" diye karşı koydu Pınar. "Ben sa-
dece o şıfırtıya ders vermek istemiştım."

"Neden?" diye sordu Doğan.

"Nişanlı değil misiniz kuzum?" dedi ters ters Natalia.

"Ne oldu ki?" diye sordu Süheyla Hanım. Hiçbir şey anla-
mamıştı. "Pınar? Sen hamile misin?"

"Anne bir dakika!" diyerek annesini sabırsız bir kibarlıkla susturdu Doğan. "Öbür ay evleneceğiz derken ne demek istedin?" Dikkatle genç kadına bakıyordu.

Süheyla Hanım mutlulukla iç çekti. "Evleniyor musunuz? Hem de öbür ay mı?" Birden suratı asıldı. "Ama çok erken! Hiç hazırlığımız yok!"

"Ben sadece o kadına..." diye başladı Pmar.

"Demek düğün tarihini kararlaştırdınız da bizim haberimiz yok," dedi Tamer. Karısının minik elini tutmuştu. Bu ikilinin evlenecek olmasının çok hoşuna gittiği belliydi.

"Bir dakika Tamer! Sanırım Doğan da bu konudan habersizmiş!" dedi Natalia. Zeki bir kadındı. "Hem bebek hem de düğünü şimdi öğrendi sanırım!"

Gözler yeniden Pınar'a döndü. Pınar fırtına gibi gelişen olaylardan sonra öfkesini unutmuş, şaşkına dönmüştü. Neredeyse herkes bir ağızdan konuşuyordu. Sonra çenesini kaldırıp Doğan'ın gözlerinin içine baktı. Kaderine bir kez daha boyun eğmişti.

"Bu ay hastalanmadım..." dedi sadece. "Neredeyse on gün oldu!"

"Normal mi?"

"Hayır değil! Hiç gecikmezdi... Bu konuyu yalnız olduğumuzda konuşsak daha iyi olmaz mı?" Uyaran utangaç bakışları adamın koyu yeşil gözlerindeydi. Dönüp Natalia baktı. "Düğün meselesini de sadece o kadına gıcıklık olsun diye söyledim! Yoksa daha evlenmeye niyetimiz yok!"

Natalia iç çekti. Tamer ise yan yan gülümsedi. "İyi etmedin o halde!" dedi içten içe keyifle. "Selin büyük bir gazetenin dedikodu yazandır. Düğünümüzde de vardı. Natalia'nın ününün artmasına çok faydası oldu doğrusu!"

"Sana yiyecek gibi bakıyordu!" diye kendisini savundu Natalia öfkeyle. Birden siyah gözleri ateş gibi olmuştu. "Hem de düğünümüzde!"

"Ama kadının güzelim beyaz elbisesine giymişti. Zorunda değildin" diyen adam onun kaskını çıkararak hoşnut kaldığını açıkça belli ediyordu. Doğan kırıptı. "Neyse, yarından itibaren düğün hamileliğine dostum. Hattaya herkes duymuş olur."

"Çe gerçekten mi?" diye kekeleydi Pınar. Ne yapacağını bilemiyordu. Bu nasıl olurdu?

"Evet... Bir iki güne kadar senin hakkında her şey yazıp azıcık da susleyerek gazetesinde yayınlayacağım."

"Bu önemli değil," diye homurdandı Doğan. "Hadi bakalım."

"Ne..nereye?"

"Bir hastaneye gidelim... Hemen! Hamile misin, değil misin, öğrenelim. Bir kadın hastalığı falan da olabi..."

"Ya, saçmalama Doğan!" diye itiraz ederek onun elini kesti Pınar. Güzel mavi gözleri kocaman olmuştu. "Hamile mi biliyorum... Uzatacak bir şey yok! Bunu sonra konuşsak olmaz mı? Şurada ne güzel hep birlikte eğleniyorduk?"

Tamer bir kahkaha attı. Genç kadının utancı ve huzursuzluğu hoşuna gitmişti. "Ben eğleniyorum doğrusu!" Pınar adama ters ters bakarken gözü Süheyla Hanım'a takıldı. İnanmazca kadına baktı. Kadının gözlerinden birkaç damla yaş gelmişti. Pınar onun mutluluktan gözünün yaşardığını anladı. Lanet olsun! Her şey kontrolden çıkıyordu.

"Ağlama lütfen!" diye kısıp bir sesle yalvardı. Koluyla adamı dürttü. "Annene baksana!" dedi Doğan'a. Adamı annesiyle ilgilenmeye zorluyordu. Kadının ağlaması, zaten içten içe sulu göz olan Pınar'ın da gözlerini yaşartmak üzereydi. Uzanıp kadının elini tuttu. "Süheyla Hanım, ne olur ağlamayın!.. Belki de hamile değilimdir? Belki de..."

"Ben ona ağlamıyorum kızım... Elbette hamile kalsan güzel olurdu ama sevincim ondan değil. Sonunda Doğan ile evlenmeye karar vermenize sevindim. O kadar mutluyum ki! Nihayet istediğim oldu..."

"Yine de kesin bir şey yok ki!" diye itiraz etti Pınar.

Pınar da hiç konuşmuyordu. Annesinden fazla şok olmuştu. Genç kadın çatık kaşlarla, hatta öfkeyle adama baktı. Adamın yüzündeki ifadeyi görünce birden bütün siniri gitti. Adamın baba olacağını öğrenmesi belli ki onu çok etkilemişti. Buzunda yarı dehşet dolu, yarı mutlu bir ifade vardı. Pınar kaç gündür bu dehşetle yaşıyordu. Her gün sık sık kendini göbeğine atıyor ve içinde bir canlının gelişip gelişmediğini merak ediyordu. Hamile kalmaması ve sadece basit bir kızlık olması için Allah'a dua ediyordu. İlk kez sevişen kadınların âdetlerinin ilk bir iki ay düzenini kaybedebileceğini bir yerde okumuştı ama mantığı da ona açık gerçeği bağınıyordu. Hamileydi... Bu kendisinde hoş hisler uyandırır da... mantığı bu mutluluğu kabul etmiyordu. Bu adamın çocuğunu doğuramazdı. İstemiyordu...

İçinde çığlıklar atan öfkesine rağmen adamın dehşet dolu sevinci kalbinin ücra bir yerlerinde minicik bir mutluluk hissi oluşturmuyordu. Şimdi bu adamla beraber bir bebek mi yapmışlardı? Nefret ettiği bu adamın bir parçası tıpkı onun gibi acımasızca içine mi yerleşmişti? Kendisini kullanılmış hissediyor, hamileliğine duyduğu öfke artıyor ama her gün karnını yumuşakça okşarken o mutluluk hissine de engel olamıyordu.

Gecenin geri kalanı rüya gibi geçti. Tamer ile Natalia'nın hediyesi harikaydı. Akıllı bin tane düşünceyle dolu olan Pınar, onların verdiği pahalı künyeyi bileğine takarken, zorlukla gülmüştü. Gelecekteki kayınvalidesi de ona nefis bir saat almıştı. Kadının mutluluğu her halinden belli oluyordu. Doğan ile evlenmeyeceğini söyleyip onu kırmayı şimdilik istemedi Pınar. Ama en kısa zamanda söylemeliydi. Bu çocuk olsa bile evlenmek istemiyordu. Olmasına da gerek yoktu. Onu aldrırabilirdi... Bu daha evvel planlarına dahil ettiği bir şeydi. Bu tatlı kadın üzülecekti elbet ama yakışıklı oğlu kendisine başka bir güzel gelin seçtiğinde, ondan olacak çocuk üzüntüsünü kısa sürede unuttururdu.

İstemese de o güzel erkek bedenini başka bir kadına sarılmış halde hayal etmişti ve bu yine hiç hoşuna gitmemişti. Üstelik hayalinde Süheyla Hanım'a sarılan siyah saçlı veşil gözlü

oğlan çocuğu da tam istediği gibiydi. Kendi çocuğu yanına manisiydi. Onunla evlenmek korkunç bir şey olmalıydı. Belki çocuğunu... doğurmak o kadar da üzmezdi ama!... En azından bebek o kadar da korkunç bir şeymiş gibi gelmiyordu düşününce... Fakat onun doğururken evlenmek zorunda kalacağını da biliyordu. İnsan sevmediği ve dahası ölmeye neyet ettiği bir adamla yıllarca evli kalabilir miydi?

"Ben de hediye almıştım ama... Başka bir hediye vermeye karar verdim," dedi Doğan sakın bir sesle. "Evde vereceğim."

Pınar ne olduğu konusunda meraklanmıştı ama adamın yüzünü için tebrik ederek dudaklarına küçük bir öpücük kondurmasına sesini çıkarmadı.

Gece güzeldi. Bir daha bebek ve evlilik konusu konuşulmadı. Fakat genç kadın Doğan'ın eve döner dönmez tüm ayrıntıların planlayıp gelecek hakkında kendisine söz hakkı tanımayacağını biliyordu. Ne yapıp edip onunla evlenmek istemediğini bu zorbaya kanıtlamalı, dahası kabul ettirmeliydi.

Geç saatte eve vardıklarında, Pınar hayatında yaşadığı en ilginç yaş gününü geçirdiğini düşünüyordu. Süheyla Hanım ile vedalaşıp yatak odasına girdiklerinde, tahmin ettiği gibi oldu. Doğan daha fazla gecikmeden yanına geldi ve doğrudan onun yüzüne baktı. Pınar kaşlarını kaldırarak ona meydan okur gibi karşılık verdi.

"Ne?"

"Ne demek ne?" diye homurdandı adam. "Yarın doktora gidiyoruz!"

"Gitmeye gerek yok! Hamile olduğumu biliyorum. Sonunda bunu da başardın!"

"Beni mi suçluyorsun?"

"Dürüst olmam gerekirse hayır! Ama diğer yandan beni tahrik edip dikkatimi dağıttığın için evet! Tecrübesiz olduğumu biliyordun? Otellerdeki gecelerden birisinde olmuş olmalı! Sen ve sabahları sevişme merakın! Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum. Kafam çok kaşık! Tüm bildiğim bu çocuğu istemediğim! Senin çocuğun!"

Genç adam dişlerini sıktı. Gözleri yeşil zümrüt parçaları
parlıyordu şimdi.

"Benim olduğu kadar... senin de çocuğun! İstemiyor mu-
sen gerçekten?"

"Hayır!" O kadar kesin konuşmuştu ki adamın yüzü iyice
değil.

"Ne yapmayı düşünüyorsun peki?"

Genç kadın omuz silkti. Omzunun bir yanından göğsüne
doğru dökülen gür saçları hafifçe dalgalandı. "Bilmiyorum.. Ço-
cuğu istemiyorum. İkimiz de hata yaptık. Tabii ben tecrübesiz-
liğimin kurbanı oldum. Fakat dünyanın sonu da değil... O kar-
nımda henüz bir canlı bile değil! Sarınım onu aldıracağım. Bir
haftadır bunu düşünüyorum! En iyisi bu!"

"Hayır!"

"Fakat bunu kabul etmek zorundasın! Onu doğurmam için
beni asla zorlayamazsın! Bu çocuk güzel bir sevginin ürünü
bile değil!"

"Evet, ama zevkli bir uğraşın sonucu!"

"Çok iğrenç olduğunu yine söylemeden edemeyeceğim,"
dedi Pınar öfkeli bir kaş çatmayla. Yine de oldukça sakindi.
"Bazı şeyleri kalın kafanın almamasını anlamıyorum. Kavg-
ların sırasında yediğin darbeler anlayışını güçlendirmiş sarı-
nım. Bak... Ben iki aydan az bir süre içinde Ankara'ya okuluma
dönmeliyim. Benim planladığım bir gelecek var. Kendi başıma
ayaklanmın üstünde durabileceğim, aileme bağlı olmayacağım
bir gelecek istiyorum. Bu gelecekte senin yerin yok. Senin ve baş
belası çocuğunun!" Adamın yüzü öfkeden kızarıncı bile susma-
yıp devam etti. "İstedığın kadar kızabilirsin! Gerçek bu! Tüm
hayatım boyunca yapmak istediklerimi böyle hamileyken na-
sıl yapanm? Bir anne olunca geleceğimle nasıl ilgilenirim? Ben
iyi bir kariyer istiyorum... Şarkılardaki gibi değil! Çocuklar bir
kariyer! Onu aldıracağım!"

"Sus artık!" diye homurdandı Doğan.

"Susmam! Anlaşmamız sana bir çocuk doğurtmamı kısıt-
lamıyordu!" Adamın ınatçı duruşu karnesinde netlikle görünür.

İçine baktı. "Senden ne kadar hoşlandığımı anlamıyor
Dokunuşlarına karşılık veriyordum ama sonra hepsinden
ediyordum. Şimdi de dokuz ay bebeğimi karnımda mı taşı-
yım? O karnımda her hareket ettiğinde, aklıma sen geli-
Senden olduğu kadar bu masum yavrudan da nefret
gim! Onu asla sevemeyeceğimi! Bana sürekli ayak bağı
Ya okula nasıl gideceğim?"

"Böyle konuşma! Çocuk doğuncaya kadar yapabilece-
bir şey yok!" dedi Doğan buz gibi bir sesle. "Ama doğulduktan
sonra onunla ilgilenmene gerek yok! Ona her türlü imkânı
layacak kadar para kazanıyorum. Gerektiği kadar bakıcı tuta-
rım. Seni asla rahatsız etmeyiz!"

"Bu mu yani? Önerin bu mu? Çocuğu onu hiç sevmeyen
sanların eline tutuşturmak mı?"

"Ben onu seveceğim!" dedi adam donuk bir sesle. "Annem
de öyle!"

"Eminim seversiniz! Kararım kesin! Ben bu şekilde bebeği
istemiyorum! Doğuracak olan ben değil miyim?"

"Pınar..." Genç adam derin bir nefes aldı. Kendisini tutmaya
çalıştığı belliydi. "Benden ne istediğini söyle! Bu çocuğu isti-
yorum... Ben de Tamer gibi baba olmak istiyorum artık. Ben-
den ne istediğin hiç umurumda değil! Olmuş var say! Gücüm
yeterse hepsini yapanm..." Sesi hem soğuk hem de kararlıydı.

Genç kadın kuşkuyla onun sertleşmiş yüzünü suzdü. Çene
kasları oynadığına göre sinirli olmalıydı. Sinirli olmasına rağ-
men kendisini tutuyordu ve kötü bir söz söylemiyordu. Ada-
mın güzel yeşil gözlerinde, istediği her şeyi kabul edeceğinin
yenilgisi de vardı.

"Hepsini mi?" diye sordu açık bir inatla.

"Gücüm yeterse dedim!"

"Bu çocuğu çok mu istiyorsun?" diye yavaşça devam etti.
Birden aklına başka bir şey gelmişti. Belki de bu durum, çocuğu
aldırmaktan daha avantajlıydı? Hiç istemediği bebeğin harika
bir silaha dönüşeceğini düşündü. Bu harika bir olaydı! Adamı
avucunun içinde hissediyordu şimdi. Dudaklarına hain bir

kullanırsene gelmişti. Sonunda nefret ettiği adamı yaralayacak bir şey bulmuştu. Ve çok şey de kazanabilirdi! "Ne kadar çok?"

"Benimle oynama Pınar... İstersem seni bu eve mahkûm eder ve avukadın doğuncaya kadar da başına bir nöbetçi dikerim. Sen istersen de istemersen de onun doğmasını sağlarım. İnan bana yaparım. Fakat yapmak istemiyorum. Sana zor kullanmak istemiyorum artık. Sana zor kullandıkça sen daha da geri adım atıyorsun ve benden hızla uzaklaşıyorsun. Sadece benden ne istediğine karar ver? Söz veriyorum çocuk doğunca istediğin anda hayatından çekip gideceğiz..."

Pınar ona sırtını döndü ve balkon kapısının önüne gelip karanlık geceyi seyretti. Aklı daha da kanşmıştı. Adam kendisine inanılmaz bir teklif sunuyordu. Bir eliyle omuzlarından dökülen saçlarının ucuyla oynuyordu. Döndü ve yeniden genç adama baktı. Bu adam ve bebeği... Dayanabilir miydi? Dört ay kalmıştı. Dört aya birkaç ay daha eklense ne olurdu ki?

"Peki dediklerini yapacağını ne bileyim?" dedi yumuşak bir sesle. Bu adam için açık bir hakaretti. Doğan göğsüne yumrukla vurulmuş gibi irkildi ama sonra omuzlarını daha da geniş gösterecek şekilde olduğu yerde dikleşti.

"Avukata bir sözleşme daha hazırlatabilirim..."

Genç kadın omuz silkti. "Neyse, gerek yok! Hiç değilse bu konuda sana güvenilebileceğimi hissediyorum... Fakat öncelikle benim dediklerimi yapacaksın?"

"Ne istiyorsun peki?"

Pınar gözlerini etrafta gezdirdi. Kocaman yatağa baktı. Dudaklarını hafifçe büzdü. Bu iş hoşuna gitmeye başlamıştı. "Evet, öncelikle..." Gözleri parladı. "Öncelikle benimle bir daha sevişmeyeceksin! Hamileliğim kesin olursa yanı? Değilse zaten yapacağımı bir şey yok! Yarın doktora gider kan tahlili yaparız. İntemette araştırdım. Kan tahlili ile hamile olup olunmadığının kesinlik kazanabildiğini öğrendim. Ne diyorsun? Bu nasıl olabilir misin? Bu gece bana dokunabileceğin son gece olabilir?" Sesi alaycıydı.

Adamın yüzü iyice soldu. Dudakları kendine dokunmuş gibi yavaşça başını salladı. "Anladım."

"Anlaman önemli değil! Yapmaman önemli! Artık o işleri ellerini ve pis salyalı dudaklarını bedenimde istemiyorum! Anlatabiliyor muyum? Bana bir daha dokunmayacak! İyi dinle, bu dediklerimi yapabilecek misin? Yapabileceksen bana söz vermeni istiyorum. Yoksa bu bebek işi olmaz!" Doğan bu ağır lafları kaldırmamasına çok şaşırdı. Ağır konuştuğunu laflar ağzından çıkınca fark etmişti. Bir an için pişman oldu. Doğan'ın bütün dişlerini sıkıldığını görebiliyordu. Ne olursa olsun o da gururu olan bir erkekti. Onun gururundan hiçbir zaman şüphelenmemişti. Hatta Erdem yıllar önce Doğan'ın onları kışkandığını söylediğinde bile! O, kötü olabilirdi, ahlaksız ve zorba da olabilirdi ama gururluydu. Bir ay içinde bunu rahatlıkla fark etmişti. Tam son sözleri için özür dilemek üzere ağzını açmıştı ki...

"Sana bir daha dokunmayacağıma söz veriyorum..." diye ağır ağır, üzerine basa basa, sert ve donuk bir şekilde onayladı adam.

Pınar yutkundu. Sonra emin olmak için yine sordu. "Asla?"

"Evet... Asla!"

"Güzel! Bunu kendi iyiliğin için istediğimi düşün! Hamileyken cinsel ilişkinin tehlikeli olabileceğini düşünüyordun. Çocuğa bir şey olsun istemezsin, değil mi?"

"Doğru, istemem. Başka?"

"Oдалanmızı da ayıracağız... Artık seninle yatmak istemiyorum. Aynı bir oda istiyorum. Bu evde saygın bir yer edinmek istiyorum. Bu katta herhangi bir oda olabilir. Bir sürü yer var. Tabii senden ne kadar uzak olursa o kadar iyi olur. Evleninceye kadar kimsenin beni artık metres gibi görmesini istemiyorum!"

"Evlenecek miyiz?"

"Oh... Tabii... Hiç değilse bu konuda amacına erişmiş olacak-sın. Çocuğumuzu evlilik dışı doğuramam. Zaten buna pek de ihtimal kalmadı her halde? Öyle değil mi? Ailem seninle evleneceğimi sanıyor. Çok heyecanlılar. Senin annen de öyle! Doğruyu söylemek gerekirse anneni seviyorum. Nasıl senin gibi zorba bir

evlat doğurmuş bilmiyorum. Onu kırmamak için mutluymum gibi yapabilir miyim, onu da bilmiyorum. Ama evlendiğimizde aynı yatakta yatmamızı kabul edebilirim. Tabii anlaştığını gibi, seks yok! Asla! Seninle evlendikten sonra bile seks yapınak istemiyorum! Evlendiğimizde boş hayallere kapılmayani? Hani gerdek merdek falan? Anlatabiliyor muyum? Evliliğimiz sadece kâğıt üzerinde olacak! Sen istediğin kadınla birlikte olabilirsin. Ben seks tercihimizi uzunca bir süre ertelemek niyetindeyim. Bir erkeğin arzusuna bana ömür boyu yetecek kadar maruz kaldım. Yenisini istemiyorum. Anladın mı?" Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı. "Evleninceye kadar başka bir odada kalmama müsaade ediyor musun?"

Genç adam ellerini cebine soktu. Onun yumruklarını sıkışığını göstermemek için öyle yaptığını anlayan Pınar, onu kırmamanın verdiği zevkle kendisinden geçmişti bile.

"Cevap?" diye üsteledi.

"Evet... Elbette... Aynı odalarda yatabiliriz!" Sert sesi Pınar'ın kulağında yankılandı.

"Ne güzel... Şimdi iyi anlaşıyoruz, değil mi? Ya evlendikten sonrası?"

"Evlensek bile sana dokunmayacağım!"

"Emin misin?"

"Evet..."

"Güzel... O halde şimdi de düğünümüze gelelim... Düğünüm güzel olsun. Hiçbir eksik istemiyorum. Belki bir daha evlenemem! Yanlış mı? Bu arada okuluma da devam edeceğim tabii. Yakında Ankara'ya gitmem gerekecek ve umarım okulumu bırakmamı isteyecek kadar saf olmazsın?"

"Tamam... Okulunu okuyabilirsin. Sana orada bir ev alırım. Hamileyken rahat edeceğin, okuluna yakın bir ev..." diye mırıldandı Doğan. "Ve hafta sonları gelir seni ve... bebeği kontrol ederim!"

Genç kadın umursamazca omuz silkkti. "Gel tabii... Ev iyi fikr! Gerçi bir arkadaşım la kalıyordum ama... Neyse... O kızı sine kolayca yenu bir ev arkadaş bulabilir. Doğuma yakın bir

de annemi götürürüm. Sorun olmasa herhalde! Dönmeye karar verdim. Ben de çocuğuna katılmış olurdum! Alıp banyoya girdim.

"Ben mi? Kötük olma! Benim ne işim olur artık ben de bu işi yapacağım. Emzirip çocuğuna ilgilenmeyeceğim falan diye yorsan yanıyorsun! Bu işi bakaçılara bırak. Benim için bu işi doğal olarak pek de hevesli değilim. Ayrıca annem bu konuda tecrubeli... O ilgilenir." Hiç içinden geçmeyen genç adam bu kadar kolay söyleyebilmiş olmasını kendisi de hayretle karşıladı. Bu intikamın tatlı lezzetini çoktan keşfetmişti.

"İlgilenir sorunm..." Genç adam gözlerini kısı. Onun hiç bu kadar acı ve sert baktığını hatırlamayan Pınar, bir an için sarsıldı. Sözlerini seçerken özellikle onu yaralayacak şekilde konuşuyordu ama acaba fazla mı ileriye gidiyordu? "Bitti mi?" diye sordu genç adam.

"Bitmedi... Boşanma meselesini de okulum bitinceye kadar açmayacağıma söz veriyorum. Ondan sonra ne yapacağımıza karar veririz. Ama sen istersen daha da erken boşanabiliriz. Bu arada Erdem'i rahat bırakacaksın! Ne olursa olsun ona ka- nışmayacaksın! Söz mü? Aklımın onda kalmasını istemiyorum. Ben de sadık bir eş gibi onu görmekten kaçınacağım. Ne dersin? Onun canını asla acıtmayacaksın?"

"Peki, söz!"

"Son olarak da senetler var. Hamile kaldığım açığa çıkarsa en kısa zamanda onları istiyorum. Hepsini bana vereceksin. Şü- ket üzerinde sahip olduğun her türlü şeyi..."

Genç adam sessizce gözlerine bakınca susmak zorunda kaldı. Bir an onun bu konuya itiraz ettiğini düşünüp endişelendi. Fazla mı şart sunmuştu acaba? Ya bebekten vazgeçip eskisi gibi devam etmek isterse? Geri adım atmak istemiyordu ama gerekirse bazı isteklerinden vazgeçebilirdi. Mesela... Mesela yataklan ayırma konusunda!.. Aklına gelen düşünceyi kendisine bile itiraf edemeden, genç adam döndü ve duvardaki tabloya yürüdü. Bir kenarından tutup kaydırduğunda arkasından

Araya gömülü bir kasa çıktı. Birkaç saniye sonra kasayı açmış ve içinde bir tomar evrakla Pınar'a dönmüştü.

Razıgele bir hareketle makyaj masasının üzerine attı.

"Sırtım bunları istiyorsun? Bunlar senetler ve borç kâğıtları... Şirket hisseleriniz ve başka şeyler... Abinin elinden kendisine ait mülkleri almadım. İçin rahat etsin diye! Fakat geri kalan her şeyi senin üstüne yaptım. Şirketin en büyük ortakısın. Senetler de burada! Yırtıp atınca hiçbir borç kalmıyor! Hepsi senin!"

Pınar utanç içinde donup kalmıştı. "Bunları... ne zaman yaptın?" dedi zorlukla. Bunlar için onu tehdit etmişti ama o meğerse bunlardan zaten çoktan vazgeçmişti!

"Çok oldu... Yapacağımı söylemiştim. Artık annenle babanın kendi hayatını yaşayabilecekleri parası var. Deniz emniyette... Sen de kariyerini artık paralı bir kadın olarak sürdürebilirsin. Yaş günü hediyemin bu olmasını düşünüyordum. Tebrik ederim... Her şeyini geri kazandın!"

"Peki," Pınar dehşet içindeydi ama belli etmemeye çalıştı. "Peki, riske girmiyor musun? Ya bunları alıp seni terk edersem?"

"Edebilirsin..."

"Bunları beş ayın sonunda mı verecektin?"

"Evet... Fakat çocuk ortaya çıkınca iyi bir hediye olacağını düşündüm. Beş ay boyunca karnında çocukla bir de bu stresi yaşamamı istemedim!"

"Çocuğun sağlığı için öyleyse?" Kırılmıştı. Neden kınıldığını anlayamıyordu...

"İyi ki hazırlatmışım. Gerçi şantajda kullanacağını bilemezdim ama neyse... Başka istediğin bir şey var mı?"

Pınar yutkunarak dudaklarını sıktı. Her şey fazla mükemmel olmamış mıydı? Harika bir zafer kazanmıştı. Peki, şu anda neden canı çok sıkılıyordu? Kendisini rahatsız eden şey neydi?

"Eee... Hayır... yok!" diye mırıldandı.

"O halde anlaştık... Bu durumda çocuk doğacak. Yarıyı gider tahlil yaptırınız. Hayatını rahat geçindirebilecek kadar paran

var. Hesap numaran, kredi kartın, bir şeyin tamamı Ayşe'nin mi olarak sorunum benim gelirim. Çözümünü de beni sorarım. Çeksin. Bunu sonra konuşuruz."

"Şey. Güzel!"

Birkaç saniye birbirlerine baktılar. Doğan kapıyı açtı. Yine eski sakin haline dönmüştü. "Başka?" diye sordu sakince. Fazla sakince!

"Başka ne?" diye fısıldadı Pınar. Annem Ali'nin ne kadar da soguktu?

"Başka bir şey var mı? Benden istediğin başka bir şey?"

Pınar gülümsemeye çalıştı. Onun sogukluğu karşısında bir an hocaladıysa da kazandığı zafere verdi. İstedigi her şeyi elde etmişti. Hem de fazlasıyla! Artık borçları kalmamıştı. Okul sorununu da halletmişti. Adamı kendisinden uzak tutacak formülü de bulmuştu. Büyük ihtimalle yarın hamile olduğu meydana çıkacaktı ve bundan sonraki aylar, geçen aydan farklı geçecekti. Gözleri bu zaferin etkisiyle bir an parladı.

"Başka bir şey şimdilik yok... Ben düşündüklerimi söyledim." Sonra muzipçe gülümsedi. Bu durumda, bu gece, birlikte sevişebilecekleri son geceleri mi oluyordu? "Senin aklında bir şey var mı?" diye sordu bu düşünce ile... Üstelik iki gecedir sevişmemişlerdi. Onun son gecelerini iyi bir seksle değerlendirmesine ses çıkarmayacaktı...

"Benim mi? Ne gibi?" diye mesafeli bir bakışla sordu genç adam. Ya anlamamıştı ya da anlamazdan geliyordu. Fazla donuk olması Pınar'ı ilk anda endişelendirmedi.

"Bilmem..." Elleri arkasındaydı. Çocuk gibiydi. Gözlerini geniş göğsünde, gömleğinin sardığı kaslı kollarında ve kasılmış güzel dudaklarında gezdirdi bir an için. Sonra omuzlarını silkti. "Bu birlikte son gecemiz olabilir!" dedi yavaşça. Gözleri anlaması için adamın yüzüne küçük bir davetle baktı.

Doğan gerçekten de anlamamış gibi duruyordu. Pınar derin bir nefes aldı. Bu gece yaş günüydü!.. Bu gece özel bir gündü! Aynı zamanda hem özgür kaldığı hem de uzunca bir süre bir erkeğe bağlandığı bir geceydi... Bir iki adım öne çıkıp yakında

olacak olan adama yanaştı. Ağır ağır elini kaldırdı. Onun
bir an bile etmeyen gözleri karşısında, davetkâr bir şekilde,
karanlıktaki gece elbisesinin ince askularını yavaşça çekti.
Yavaşça sıyırdı. Güzel vücudunu saran parlak kumaş,
karanlığın dibine düştü.

"Senin için! Yaptığın iyiliğe karşılık..." diye mırıldandı.
"Bir son kez!"

Üzerinde sadece siyah dantel bir iç çamaşın kalmıştı. Açıkta
kalan çıplak göğüslerini örtmedi. Onların üzerinde kısa bir an
gözlenen alevli gözler, pembe uçlarının hemen sertleşmesine se-
bebi olmuştu. Sonra niye böyle davrandığını anladı. Sadece Do-
ğan için değildi. Aynı zamanda kendisi içindi de! Bu son ge-
cede cinselliğe doymak niyetindeydi. Bir daha hiçbir erkekle
uzun süre seks yapmayacağına göre, ihtiyaçlarını karşılayabi-
lecek tek erkek olan bu adamın tecrübesine muhtaçtı. Karan-
lığın netliği karşısında ürperdi! Bu son gece kendisini tutmayı
o da istemiyordu. O kaç kere yapmak isterse... Sabaha kadar!
Ne kadar isterse!

Doğan gözlerini ince vücudundan kaçınca, Pınar birden
bütün bedenini bir endişenin sardığını hissetti. Koyu yeşil göz-
ler çıplak göğüslerine, narin bedenine bir an için baktığında,
parlamamıştı bile! Yoksa?.. Acaba?..

Adam "Beni mi deniyorsun?" dedi kuru bir sesle. Gözleri de
ifadesizdi. Yanak kasları bir an için oynadı. "Yoksa söz verdi-
ğimi unuttun mu?" diye mırıldanınca, genç kadının bütün vü-
cudunu bu sefer ateş bastı. "Artık iğrenç ellerimi senden uzak
tutacağım! Salyalarımı sana bulaştırmayacağım. İçin rahat ol-
sun Ben sözlerimi tutarım!" Yavaşça döndü ve kapıya doğru
yürüdü. Elini kapının koluna atarken arkasına bile bakmadan
sadece "İyi geceler! Mutlu yıllar!" dedi.

Çıkıp gitmişti. Bir an bile duraklamamıştı.

Pınar rengi atmış bir halde kollarıyla çıplak göğüslerini örttü.
Yatağın kıyısına otururken hâlâ şaşkınca kapıya bakıyordu. Red-
dedilmişti! Reddedildiğine inanamıyordu!

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dogan yatak odasından çıktıktan sonra arabasına atlamış ve bir süre İzmir'in sakinleşmiş sokaklarında dolaşmıştı. Aklında genç kadının söyledikleri ve çıplak ince vücudu vardı. İçindeki sıkıntıyı atamayacağı için, şehir merkezindeki kendisine ait eve gitti. Bu eve bazen şehir dışından gelen misafirlerini yerleştiriyordu. Evdeki her şey kalmaya hazır tutuluyordu.

Yorgunca kendisini bir kanepeye attı. Kafası çok bulanık. Öylesine kalbi ağnyordu ki, çocuğu olacağına bile yeterince sevinememişti. Belki ileride kalbi sevinçle dolardı? Pınar'ın o sözleri ve davranışlarıyla karşılaşmaktansa onlarca bıçak yarası almayı tercih ederdi. Genç kadın sonunda intikam almanın bir yolunu keşfetmişti. Kuşkusuz bunu da zevkle sürdürecekti. Sıkıntıyla televizyonu açtı ve yılanlarla ilgili bir belgeseli ilgisizce seyretmeye başladı. Nasıl uyuduğunu hatırlamıyordu. Zor olmuştu! Yorgunluktan dalıp gitmişti. Uyandığında ise daha çok erkendi ama hemen kalktı. Giyinip dışarıya çıktı. Araba ile yine eve döndü. Üstünde hâlâ dün gece yaş günü için giydiği takım elbise vardı. Bunları değiştirmeliydi. Günlük çalışma için uygun değildi ve sabah da önemli bir toplantısı vardı. Toplantıda nasıl sakin kalacağını, nasıl konuya adapte olacağını ise hiç bilmiyordu.

Evde daha kimse uyanmamış gibi gözüküyordu. Kapıdaki güvenlikçiye selam verip, evin ön girişine park etti. Çok gürültü yapmadan sessizce yatak odasına çıktı. Kapıyı tereddütle açtı. Gözü yatağa kaydı. Pınar saydam geceliğini giymiş, neredeyse çıplak bir halde, yatağa yanlamasına yatmış uyuyordu. Güzelim simsiyah saçları her yere pelerin gibi yayılmıştı. Kendi

...ındaydı. Doğan'ın yattığı kısmı boş bırakmıştı ama bir kolu
...nki adam oradaymış gibi o tarafa atılmıştı.

Bakışlarını kaçırdı. Artık onunla ne kadar az ilgilense o ka-
...ar iyi olurdu. Genç kadın duygularını kısa ama öz bir şekilde
...zetlemişti. Eğer karnında gerçekten de bir bebek taşıyorsa, ar-
...ık daha da dikkatli olmalıydı. Onu üzecek ve bebeği tehlikeye
...atacak her şeyden kaçınmalıydı. Nefretini ne kadar kusarsa kus-
...sun, sesini çıkarmayacaktı. Zaten suçun çoğu kendisinde değil
...miydi? Onu zorlamıştı. Sevmediği bir adamın koynuna zorla
...girmesini sağlamıştı. Para karşılığında bedenini satın alıyor-
...muş gibi iğrenç bir hava yaratmıştı.

Ceketini ve kravatını çıkarp gömleğinin düğmelerini çözdü.
Banyoda sessizce düşünüyüp alıp tıraşını oldu. Yüzüne, kendi gözle-
...rine bakmaya korkuyordu. Losyonunu sürüp odaya geri döndü.
Yatağa hiç bakmadı. Soyunup dolaptan yeni bir takım elbise
giydi. Kravatını bağlarken sinirden elleri titriyordu. Akşamki
konuşma aklına geldikçe içindeki öfke canını çıkaracakmış gibi
kabanyordu. Çocuğa elbette çok sevinmişti ama bu güzel kadını
kaybetmeye henüz hazır değildi. Ne yazık ki başka çaresi yoktu.

"Neredeydin?" diyen cılız bir ses duyunca hemen kendi-
sini topladı. Başını çevirdi. Pınar yatağa sırt üstü uzanmış, ör-
tüyü de üzerine çekmiş bir halde ona bakıyordu. Saçları o çok
sevdiği şekilde omuzlarına dağılmıştı. İri mavi gözleri uyanık
çok olduğunu gösteriyordu. Demek ki daha tıraş olurken uyan-
mıştı? Giyinirken sessizce onu mu seyretmişti?

Kendisini toparladı. Acı çektiğini ona belli edip intikam his-
sini daha fazla doyurmamalıydı. Sesini çıkarmadan dönüp kra-
vatını bağlamaya devam etti.

"Daha ilk gecedan başka kadına mı gittin?" diyen Pınar'ın
öfkeli sesini duyunca hayretle yine döndü. "Hiç değilse bana
biraz sadık kalırsın diye düşünmüştüm?" dedi genç kadın acı
dolu bir sesle!

"Kadın falan yok. Şirkete ait evdeydim..." diye kesp attı

Doğan. "Şimdi gitmem lazım. Sabah bir toplantım var. Öğ-
leden sonra seni Nadir Bey büroya getirecek. Bırakılan on-

söyleyeceğini. Oradan da bir kliniğe gidip hamile olup olmadığını baktı.”

“Ya değilsem?”

Adam omuz silkti. “Bakınız! Hoşça kal!”

Odadan çıktı ve aşağıya indi. Kahvaltı masası hazır ama canı bir şey yemek istemiyordu. Zaten daha erkendir. İyisi o çok sevdiği Kerem Amca'nın dükkanında oturmak ve başı içmekti. Belki oraya gidinceye kadar acıkırdı. Elini yıkadı, bakınırken, Nadir'in dışarıda diğer arabayı yıkamaya başladığını gördü. Ona Pınar'ı öğlen işyerine getirmesini söyledi ve arabasına bindi.

Çorba içmek de istemeyince doğrudan işe gitti. Sabah toplantısından sonra kalan zamanda öğleye kadar aralıksız çalıştı. Katası dağılmıştı biraz. Öğle yemeğini yemek için dışarıya çıktı. Yanına avukatını da almıştı. Bir lokantaya girdiklerinde ona istediklerini anlattı. Genç avukatı, dikkatli bir şekilde not alıyordu. Genç adam yan masadaki kızların bakışlarına aldırmadan direktiflerini verdi. Yemekleri geldiğinde, söyleyecekleri bitmişti.

Yan gözle onu süzen kızlara baktı. Onlar da utangaçça bakmıştı. Başka zaman olsa bu bakışları değerlendirmeyi düşünebilirdi. İyi giyimli, iyi bir aileye mensup gibi gözüküyorlardı. İkisi de güzel ve gençti. Fakat Pınar ile yarışamazlardı bile! Zaten artık uzunca bir süre kadınlardan uzak kalmaya niyetliydi. En iyisi buydu.

Bürosu Hilton Center'deydi. Oraya döndüğünde, sekreter bir ziyaretçisi olduğunu söyledi. Nişanlısı Pınar Hanım'ın geldiğini ve içeriye aldığını belirtince, başıyla onayladı. Pınar erken gelmişti.

Odaya girdiğinde, Pınar sağa sola serpiştirilmiş ödüllere bakıyordu. Her yerde ödülleri vardı. Tarihlerinden bunların sadece son birkaç yıla ait olduğunu anlamış olmalıydı. Doğan zaten geri kalanların çoğunu depoya kaldırmıştı.

İnce yazlık beyaz bir pantolon ile açık mavi bir gömlek giyen Pınar, o gün de çok güzel gözüküyordu. Menekşe rengi

lerinden birisinin üzerine gür saçlarının bir kısmı vahşi bir şekilde dökülmüştü. Birkaç saniye bakıştılar. Genç adam onu selamladı. Etkilendiğini belli etmek istemiyordu. O kahvaltıya vahşi bir güzelliği vardı ki, ondan etkilenmeyecek bir erkek düşünemiyordu.

"Erkencisin?" dedi sadece. Onu öpmeye ya da elini sıkmaya çekinmedi. Ceketini çıkarıp astı. "Oturmaz mısın?"

"Gitmeyecek miyiz?"

"Belki soğuk bir şey içmek istersin?"

"Ben yemek de yemedim. Şey... Sanırım heyecandan! Birlikte yeriz demiştin ama... anladığım kadıyla sen yemişsin değil mi?" diyen Pınar'ın sesi tutuktu.

"Yedim... Avukatla görüşüp son ayarlamaları yaptım. Çok mu oldu sen geleli?"

"Biraz!"

"Tamam... Hadi gidelim o zaman. Önce kliniğe gidelim. Bir arkadaşımın kliniği var. Aramıştım önceden. Dönüşte sana yemek ısmarlanm!"

"İşin yok mu?"

"Öğleden sonra yok!" Az önce çıkardığı ceketine yeniden uzandı. "Gidelim!"

Gittikleri klinik tertemiz ve hemşireler güler yüzlüydü. Genç adam kliniğin sahibi arkadaşı Murat'ın elini sıktı. Onun yaşlanmasında, orta boylu, bıyıklı ve yakışıklı bir adamdı. O da parasını hovardalık için kullanan tiplerdendi.

"Murat, Pınar..." diye kısaca tanıştırdı. Murat'ın odasındaydılar. "Nişanlım..." diye ekledi.

"Nasılınız Pınar Hanım?" dedi adam nazikçe. Baştan parlayan gözleri bu dünya güzeli genç kadının, adamın nişanlısı olduğunu öğrenmesiyle hemen mesafeli olmuştu. Pınar onun Doğan'dan çekindiğini, çekinmenin ötesinde de çok saygı duyduğunu hissetti.

"İyiym, teşekkürler," diye mırıldandı genç kadın.

"Dodo..." Doğan'ın kaşlarını çatmasını fark eden kadın bu men sözünü değiştirdi. "Doğan benim en sevdiğim insanımdan birisidir. Sayesinde başım korkunç bir derinden kurtuldu. Bu yüzden evlenmeye karar vermesine çok sevindim. O benim mutluluğu hak eden biridir!"

Doğan Pınar'ın alaycı bir tavırla gülmeye başladığını gören bu mal genç kadın bu fikri desteklemiyordu. Ona hak vermesi elde değildi. "Evet, elbette!" diye mırıldandı Pınar. Sonra Doğan'ın şaşırtan bir şey yapıp minik eli ile elini tuttu. Genç adam elini çekmemek için kendisini zor tuttu. "Zaman geçtikçe sen hakkında daha çok şey öğreniyorum!" dedi genç kadın. Sadece Doğan'ın anlayabileceği ince bir işnelemeyle!

"Sorun nedir?"

"Hamileyim!" dedi Pınar açıkça. Adam ifadesiz bir yüzle baktı ama onun şaşırdığını anlamıştı Pınar. "Doğan ille de tahvil yaptırmak istiyor. Gerçi ben eminim ama..."

"Anlıyorum..." dedi adam deri koltuğunun arkasına yaslanarak. "Bu kolay! Kısa zamanda öğreniriz!"

Her şey çok hızlı gelişti. Bir hemşire gelip hemen kan örneği aldı. Pınar çok sakin gözüküyordu ama Doğan hiç de sakin değildi. Sonucu beklerken çay içmek iyi gelmişti. Aç olduğu baha-nesiyle Pınar meyve suyu tercih etmişti. Doğan parmaklarını masanın üzerinde tıngırdatırken, Doktor Pınar'a başına gelen olayları anlatıyordu. Bir mafya çetesi adamın kliniğine dadanmıştı. Pınar ilgiyle dinliyor gibi gözüküyordu. Murat da hem meşgul etmek amacıyla hem de arkadaşını övmek için Doğan'ın yardımlarından bahsetti. İki gün içinde bağlantılarını kullanan adamın nasıl da mafya bozuntularını dağıttığını ve hapse tıkdıklarını anlattı. Sadece çetenin başındaki adamdan haber alınamadığını söylemişti. Adam ortadan kaybolmuştu. Polisler ne yapmışlarsa onu bulamamışlardı.

Doğan farkında olmadan kaşlarını çattı. O lider bozuntusunun başına gelenleri aslında bu işlerle uğraşan bütün insanlar iyi biliyordu. İzmir'de ne kadar çete varsa, aynı yanlış artık bir daha yapmayacakları kesindi. Adam yakalanacakken

bir çatımadaki yaralanmıştı. Ne yazık ki olması fazla uzun sür-
müştü. Bunda onun kabahati yoktu. Sadece ölüsünü ele ge-
çirmişti ve bir teknede birkaç çeteciye toplayıp onların gözü
önde gece yarısı çete liderini suya atmıştı. Tabii ayakta çı-
karak kalıplı dokülmüş olarak... Ölü olduğu anlaşılmışın diye
herkes hissi verdirmiş, başına da bir torba geçirilmişti. Herkes
gök içinde kalmıştı. Yüzünü göstermeden konuştuğu bu adam-
ın başına da aynı şeylerin geleceği tehdidinde bulunmuştu.
Bu üç gün içinde herkes bu klinikten uzak durması gerektiğini
duyacaktı. Sonra çete liderini sudan geri çekmişlerdi. Savcının
kontrolünde bilinmeyen bir mezara gömülmüştü.

Birkaç dakika sonra Doktor Murat'a bir telefon geldi. Do-
ğan çayını bitirmişti. Genç doktor gülümseyerek başını salladı
ve telefonu kapattı. Gözleri parlıyordu.

"Evet..." dedi yine de sakince. Bir tıp adamı olmanın rahat-
lığı vardı. "Kan sonuçlarına göre gerçekten hamilesiniz. Teb-
rik ederim!"

Doğan tuttuğu nefesini saldı. Gözleri Pınar'a kaydı. Genç ka-
dın da nispet yapar gibi kendisine bakıyordu. Mavi gözler du-
ruyordu ve nedense sevinmiş gibiydi. "Gördün mü aşkım?" dedi
Pınar yalancı bir sevgiyle. "Sana hamile olduğumu söylemiştim?"

"Size önereceğim birkaç vitamin haptı olacak... Hem sizin
için hem de bebek için!" dedi doktor. "İleriki günler içinde eg-
zersiz ve..."

Pınar onu dinlemiyordu bile. Gözleri Doğan'daydı. Adamın
gözleri sevinmiş gibi parlamıyordu ama yüzünde bir rahatlama
olduğu açıktı. Zalim adam, sonunda bedenine tohumlarını yer-
leştirmiş ve baba olma işini de garantilemişti. Garip ki genç ka-
dın buna eskisi kadar üzölmüyordu.

Yarım saat sonra klinikten çıkmışlardı ve Kordon'da bir lo-
kantaya girmişlerdi. Pınar kendisine taze balık söyledi. Doğan
ise sadece tatlı istedi. Konuşmadan genç kadının iştahla balı-
ğını yemesini izledi. Bitirmesine yakın avukatla bu öğlen ko-
nuştugu konuyu açtı.

"Doğan için gerekli tüm matları verdim!" dedi seslice. "Ama o kadar bir ölüm üzerine eşimin de mirastan faydalanmasını için vasiyetimi değiştiriyorum..."

Pınar'ın eli binden titreyiş ve çatal yere düştü. Genç kadının gözlerinde bir bulut dolmuş bir an. Fakat Doğan yeni çatal getirmesi için garsona işaret ettiği için bunu fark etmedi.

"Ne... Ne ölümü?" diye kekeleydi Pınar.

Genç adam omuz silkti. Çoğu zaman ölümü çok yakın hissediyordu. Uzun süreli planlar yapmayı sevmezdi. Yaşamın uzun süreli plan, bu güzel kadın ile olan birlikteliği idi. "Ölüm işte!" dedi duygusuz bir sesle. "Herkesin başına gelebilecek bir şey... Evlendiğimiz andan itibaren artık sen de mirasçı olacaksın."

"Saçmalama! Ben çocuğunu babasız kalsın diye doğurmuyorum!" dedi Pınar öfkeyle. "Onunla ilgilenmeye niyetim elmadığını biliyorsun?"

"Her gün ölmem için dualar ettiğini söylemiyor muydun?" dedi Doğan aynı soğuklukla.

"Evet, ama o... o zamandı!" diye öfkeyle konuştu Pınar. "O zaman hamile değildim! Bu çocuğu istemediğimi biliyorsun! Ne gibi tehlikeli işlerle uğraştığını bilmiyorum ama hepsini bıraksan iyi olur! Eğer bir gün ölüp de bu çocuğu bana bırakarsan..." Lafını tamamlayamadı. Garson yeni bir çatal getirmişti. Pınar ise artık yemek istemiyordu.

"Fazla tepki veriyorsun!" dedi Doğan soğuk bir sesle. "Elbette ölmeye niyetim yok! Bu çocuğu istiyorum ve onun için yaşamaya kararlıyım. Yaptığım şey sadece basit bir ayarlamaydı. Hayatım zaten şu anda çok sakın!"

"Peki ya Dodo?"

"Ne olmuş Dodo'ya?"

"Bana numara yapma! Dodo sensin ve Dodo'nun kimsenin bilmediği tehlikeli bir hayatı var. Dodo gerçekte kim? Mafya mı? Devlet ajanı mı? Kontra gerilla mı? Gizli bir grubun başı mı?"

Genç adam ifadesiz bir sesle "Dodo diye birisi artık yok!" dedi. "O öleli aylar oldu..."

"Ana oteldeki adam onun adı yüzünden tir tir titriyordu. Neden ne kadar korktuğu belliydi. Kiminle uğraştıklarını fark etmediklerini söyledi... Ve o diğer adamlar... Seni arabada bekleyenler... Hepsinin de ödleri kopmuştu! Ve o tefeci de!"

"Hiçbirine de bir şey olmadı! Ben katil değilim!"

"Bilemiyorum... Fakat adam öldürdün, değil mi?"

"Gerektiği için..."

"O halde katilsin!" Nefretle bakan gözleri, Doğan'ın canını acıtiyordu. Genç adam elini kaldırıp hesabı istedi. Pınar da yemeyi bırakmış gözüküyordu. Gereğinden fazla bahşiş içeren nakit parayı hesap pusulasının üzerine bırakıp ayağa kalktı. Farkında olmadan genç kadının dirseğini tutarak onun lokantadan çıkmasına yardım etti. Pınar dirseğini dışanda öfkeyle hemen çekip kurtarıncaya, eli boşluğa düştü.

Eve dönüşte genç kadın, araba içinde bir süre sessiz bekledi. Sonra sessizlik fazla uzayınca dönüp ifadesiz bir yüzle araba süren adama baktı. Kahretsin! Bu adamla ne yapacağını hiç bilmiyordu.

Çocuklarının çok güzel olacağı şimdiden belliydi. Elini karnına götürdü. Acaba kız mıydı, erkek mi? Acaba küçük göğüsleri bebeği beslemeye yetecek miydi? Sütü yeterli gelmeyebilirdi. Sonra doğumda kadınların göğüslerinin büyüyüp dolgunlaştığı aklına geldi. İçleri sütle dolunca, emzirmek sorun olmazdı herhalde? Natalia da kendisi gibi küçük göğüslüydü ama iki bebek emzirmişti.

Birden aklında bir önceki gece Doğan'a söyledikleri gezindi. Dudaklarını ısırды. Bebeği doğumdan sonra istemediğini, onu emzirmeyeceğini ve çocuğa bakmayacağını söylemişti. Bu doğruydı. Daha şimdiden bebeğin sıcaklığı içini sarmıştı ama onun çocuğu olması heyecanını söndürüyordu. Minicik, saf bir bebeği bakıcılara bırakabilir miydi? Evet... Kesinlikle yapardı. Kesinlikle. İntikam için yapardı! İçini yeni bir korku sardı. Ya Doğan bebeği arada bir bile görmesine izin vermezse?

"Ben bana düşeni yaptım!" dedi sıkılan bir sesle. "Yanlış yaptım... Çerçi buna çok sevindiğin de söylenemez ya! Yatacağı yeri satıyor. Neyse! Bana yeni bir oda..."

"Sen aynı odada kalabilirsin!" diye homurdanarak sözünü kesti Doğan. "Ben bu akşam eşyalarımı oradan alacağım. Alt katta bir yer var!"

"Alt katta mı?" Pınar farkında olmadan isyanla bağırdı. "O kadar uzak mı?"

Adam yan gözle ona baktı. Bu kadını gerçekten anlamıyordu. "Sen uzak bir yer olsun demedin mi?" diye bir çocuğa azarlar gibi sordu.

"Dedim... Dedim ama..." Derin bir nefes alan Pınar, gözleri kaşlarla duruyordu. "O kadar da uzak olsun demedim! Herkes aramızda bir terslik olduğunu anlayacak?"

"Anlamazlar! Düğüne kadar sana dokunmamaya karar verdiğimi sanacaklardır. Kendimi tutamayacağım için senden uzağa gittiğimi düşüneceklerdir. Rahat ol!" Gülümseyerek konuşuyordu. Pınar bu kadar çabuk vazgeçmesini anlayamıyordu. Durumu çoktan kabul etmiş bir hali vardı. Demek ki bu bebeği sandığından çok istiyordu? "Zaten bu evdekilerin hepsi durumu biliyor!" diye devam etti Doğan. "Burada zorla tutulduğun gizli değildi!"

"Fakat... Annen evleneceğimiz için çok mutlu! Seni sevmeye başladığımı sanıyor?.."

"Önemli değil! Doğru olmayan bir şey için sevinmesine gerek yok! Ben ona gerçeği açıklaım. Çocuk için evlendiğimizi söylerim!"

Pınar sesini çıkarmadı. Çocuk için evlenmek?.. Bir de saf gibi Doğan'ın onu sevdiğini, âşık olduğunu düşünmüştü? O çocuktan başka bir şey istemiyordu. O ne kendisine âşık, ne de genç kansının sevgisini istiyordu!

Eve vardıklarında hamile olmasıyla ilgili mutlu haberi hemen Suheyla Hanım'a söylediler. Kadının gözleri parlamıştı. Dudakları titreyip gözleri yaşardı. Elini kalbine götürdü önce. Pınar da onun mutluluğu karşısında elinde olmadan gülümsedi.

kadının ona sarılacağını hissetti. Eger öyle olursa, gözyaşlarını tutamayacaktı. Elinde olmadan onun mutluluğunu paylaşmaya hazırlandı.

Fakat Doğan ortamın daha nazik olmasını engelledi.

"Anne" dedi sakın bir sesle. Eline telefonun almıştı. Birisini arayacağı belliydi. "Aklına olmadık şeyler gelmesin! Durumda bir değişiklik yok! Biz Pinar ile sadece çocuk için evleniyoruz. Senin sandığın gibi aramızda bir sevgi falan yok! Pinar çocuğu istemediği için de aramızda düzgün bir anlaşma yaptık. Çocuğa karşılık onun özgürlüğü... Bu geceden itibaren ben aşağıdaki misafir odasında yatacağım. Böylece senin de ilk günden beri istediğin şey gerçekleşmiş olacak. Tamam mı? Tüm sorunlar hallolduğuna göre, herkesin istediği de olduğuna göre, artık mutlu bir aile sayılabiliriz!" Sesi Pinar'ın moralini bozacak kadar alaycıydı.

Dönüp odadan çıktı.

Pinar ve Süheyla Hanım, donmuş bir halde, karşılıklı kalakaldılar. Süheyla Hanım'ın yüzündeki mutluluk silinmişti. Gülümsemesi yavaşça yok olmuştu. Pinar dudaklarını ısırды. Ne eşek heriffti şu! Neden insan gibi yavaşça durumu açıklamıyordu? Bu tatlı kadını üzmeye ne hakkı vardı? Kendisi bile bebek yüzünden mutlu rolü yapmaya karar vermişti. Üstelik de... galiba mutluydu!

"Bebeği... istemiyor musun?" diye sordu kadın üzgünce! Gözleri dolmuştu ama bu sefer sevinçten değildi. Pinar yalan söylemek için artık çok geç kaldığını biliyordu. En iyisi doğru-lan kısmen söylemekti.

"Evet..." diye fısıldadı. "Ama onu doğuracağım. Yani bir şey değişmiyor ki?" dedi umutla.

"Oğlumla sadece bebek için mi evleniyorsun?"

"Doğan... bebek için evleniyor!"

"Ya sen?"

"Süheyla Hanım... Üzgünüm! Onu sevdiğimi söylemek istirdim ama yapamam. Bu imkânsız! Dünyanın sonu gelse bile onu sevmem, sevemem! Bana yaptıklarını asla kabul edemem.

Onları ne kadar nefret ettiğini belki de biliyorsunuz? Yine de sizlerin yanında bunu belli etmemek için elimden geleni yaptım. Sizi huzursuz etmek istemedim. Tek istediğim anlayışın bana ait kısmının bitmesiydi. Fakat planlarımda anne olmak ve evlenmek yoktu!”

“Evlenme o zaman?” diye kadın donuk bir sakinlikle konuştu.

İşte bu yeniydi! Genç kadın irkildi. Yanlış duyduğunu zannetti! Bunu söyleyen o muydu? O sıcak, her zaman kendisinden yana çıkan kadın mıydı? Güzel kaşları hayretle kavislendi! “Evlendirmeyeyim mi?” diye iri gözlerle kekeleydi Pınar.

“Evet... Onu mutsuz etme!”

“Ama... ama evlenmeyi ben istemedim ki!” diye hayretle itiraz etti. Sonra adeta yalvardı. “Süheyla Hanım... Yemin ederim onu ben zorlamadım! Ne olur inanın bana! Evlenmeyi isteyen kendisiydi!..”

Kadın sakın bir şekilde onayladı. “Sana inanıyorum! Ama şimdi, ona hemen evlenmekten vazgeçtiğini söyle!”

“Tamam!.. Tamam ama...” Karmakarışık duygularla doluydu. “...ama bebek?”

“O daha canlı bile sayılmaz! Aldırabilirsin!”

Pınar’ın gözleri bilinçsizce büyüdü. Evet, aldırabilirdi! Bunu zaten kendisi de önceden akıl etmişti! Ama bunu kendisinin düşünmesi başkaydı... bir başkasının önermesi başka! Hem de hiç beklemediği birisi yapıyordu bunu. Birden içindeki bebek ona muhtaçmış gibi geldi. Kendisinden başka onu sahiplenecek kimsesi yoktu.

“Fakat... Doğan buna... izin vermez!” dedi zorlukla. Aldırma düşüncesi şimdi de hiç hoşuna gitmemişti. Belki... bu kadının desteği de olursa... belki de Doğan bebeği aldırmasma ses çakarmazdı. Ama... Ama... “Bunu ona ben de önerdim. Kabul etmedi. Bebeği istiyor!” diye kıvırdı.

“Ben onu ikna ederim.” dedi kadın sakince. Pınar o anda Doğan ile kadın arasındaki karakter benzerliğini fark etti. Süheyla Hanım oğluna kişiliğinin önemli bir kısmını miras olarak

aktarmıştı. Onun bakışlarındaki kararlılık, gözlerindeki do-
mukluk...

"Siz... siz artık benden... nefret mi ediyorsunuz?" diye üz-
günce sordu. İç i ürpermişti. Bu evdeki gerçek dostlarından bi-
nsini mi kaybediyordu?

Kadın hafifçe gülümsedi. Gözlerinin sert bakışı yumuşa-
mıştı bir an. "Senin buraya zorla getirildiğini biliyorum. İste-
mediğin bir adamın koynuna girdiğini de! Sana garip gelecek
ama ben de istemediğim bir adamla evlendirilmiştim ve iste-
mesem de koynuna girmem söylenmişti. Bizim zamanımızda
böyleydi. Bizi zorla evlendirirlerdi. Seçme hakkımız olmazdı.
Fakat senin var..."

"Benim... Benim de yok!" diye cılız bir sesle itiraz etti. "Öğ-
lunuzu tanıyorsunuz?"

"İkimiz birden ısrar edersek geri adım atacaktır!"

"Ben..."

"Bak... Bana kocamdan kalan bir miktar para var! Sorun pa-
raysa bunu sana severek veririm. Ona olan borcunuzu ödediği-
nizde, ona bağlı kalman da gerekmez! O şık arabana binip çe-
kip gidersin. Yeniden o güzel özgür hayatına dönersin."

"Yapamam..."

"Neden?"

"Çünkü zaten o borcu sildi. Dün hepsini bana geri verdi!"

"Eee? Daha ne bekliyorsun o zaman?"

"Ne yani? Onu kandırayım mı? İstedigimi elde ettim diye
ben de iki yüzlülük mü yapayım? Çekip gideyim mi?"

"Ne fark eder ki? Onu zaten sevmiyorsun? Hatta nefret edi-
yorsun? Ne değişecek? İntikam almış olursun işte?"

"Evet... Ama?" Dudaklarını ısırıldı. Bakışlarını kadından ka-
çtı. Aslında iyi fikirdi. Nasılsa artık ona bağımlı olmasını ge-
rekürecek bir şey kalmamıştı. Tehdit edebileceği bir silah yoktu.
Mersin'e gidince bebeği aldırırdı. Hatta polise bile haber verebi-
lirdi. "Kaçmamı mı öneriyorsunuz?" dedi hafif bir sesle.

"Olabilir!"

"Ya beni yine buluruz?"

"Eminim isterse bulur. On kilometre bile gideceğiznin. Kat istememesini ben sağlayabilirim!"

Pınar karşısındaki orta yaşlı kadının meydan okuyan bakışlarına baktı. Teklif mantıklıydı. Fazla düşünmesine gerek yoktu. İki gün sonra buradan tamamen kopmuş olurdu. Kadının da ne çocuk olurdu ne de yanında o zorba adam! İkisinden de kurtulduğu gibi, parasal olarak da hiçbir sorun kalmazdı. Senetler ve evraklar ondaydı. Artık her şeyin sahibiydi. Buradan sonra hiç sıkıntı çekmezdi. Sadece bekâretine dayalı bir bedel ödemiş olurdu. Derin bir nefes aldı. Menekşe gözleri bulutlanmıştı. Sonra kararını vermiş bir tavırla başını dik tutarak çenesini kaldırdı.

"Yapamam..." dedi dupduru bir sesle.

"Yapamaz mısın?" diyen kadının sesi şaşkıncı.

"Hayır... Siz istiyorsanız Doğan ile konuşabilirsiniz! Eğer... o kabul ederse, ben de ederim. Fakat onu bir korkak gibi terk etmem! Ondaki nefret ettiğim doğru! Aşırı bencil ve... ve küstah! Kendi bildiğini okuyor! Fakat o yine de dürüst bir adam! Bunu inkâr edemem. Bana karşı her zaman dürüsttü. Ne yapmak istediğini her zaman açıkça söyledi. Hiç kıvrımadı. Başına gelecekleri daha ilk günden beri biliyordum. Bu yüzden ona verdiğim sözü tutmak istiyorum. Bu ona fazladan bir dört ay daha katlanmak olsa bile! İsterse eğer, çocuğunu doğuracağım... Sonra da... Sonra da hayatınızdan... çıkıp gideceğim!"

Süheyla Hanım bir süre sessizce genç kadını süzdü. Belli etmiyordu ama genç kadının sözleri hoşuna gitmişti. Öğrenmek istediğini öğrenmişti. O harika gözlerin derinliklerinde başka şeyler de vardı. Sözlerinin arkasında başka vurgular uçuşuyordu. Pınar henüz ne hissettiğinin farkında değildi. Onu zorlaması iyi olmuştu. En azından kendisi için bazı gerçekler hafifçe yüzeye çıkmıştı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bomboştu!..

İçini çekti. Neredeyse bu odaya girmek istemiyordu artık! Pınar hoş gözlerle, dolaba baktı. Sonra gitti, kocaman yatağın tam ortasına oturup ayaklarını göğsüne çekti. Bacaklarının çevresine kollarını sarıp çenesini de dizlerine yasladı. Canı sıkıldı. Mutlu olması gerekirdi oysa? Sonunda istediği olmuştu. Tek başına kalabileceği kocaman bir odası olmuştu. Doğan pirlığını pırtısını toplayıp başka bir odaya geçmişti.

Az önce herkes kendi odalarına çekilirken, Pınar üst kata çıkan merdivenin başında, onun gittiği koridora bakmıştı. Bu çok garip bir histi. Bir ay boyunca bu merdivenleri birlikte çıkmışlardı. Çoğu zaman da merdivenin sonuna varmadan göğüsleri veya başka bir yeri muncıklanıyor olurdu. Oysa şimdi genç adam kısa bir 'lyi geceler' dileğinin ardından kendi yeni odasına yönelmişti. Evin en uzak köşesine... Ondan en uzak alana...

Daha evvel de iş gezilerine gittiği ve bu odada yalnız kaldığı olmuştu ama kendisini hiç böyle hissetmemişti. O gezilerde adam olmasa bile odada onun dayanılmaz varlığını hatırlatan şeyler bulunurdu. Kıyıda köşede özel eşyalar... Geniş omuzlarını saran gomlekler, pahalı kravatlar... Şimdi ise oda gerçekten de ona bomboş geliyordu. Çünkü nerdeyse ona ait bir iğne teki bile kalmamıştı.

İsteksizce yine giysi dolabına baktı. Giysi dolabının çoğu boşalmıştı. Tabii ki sadece Doğan'a ait olan kısım... Artık adamın kabiteli takımları, çamaşırları, tişörtleri ve daha birçok şeyi yerinde yoktu. Ayağa kalktı. Dolaba gidip kayan kapısını canı sıkın bir şekilde çekti ve boşluğu kapadı. Böyle boş olmasına

dayanamıyordu. Etrafına baktı. Makyaj masasının üzerinde duşan tıraş losyonları bile yoktu. Oda iyice boşalmıştı.

Şu kocaman yatak ona kalmıştı. Acaba yeni odasındaki yatak kendi boyuna uygun muydu? O uzun bedeni ile kolay kolay hiçbir yatağa sığamazdı. Olsun, onu ilgilendirmezdi. Banyo kaldırıp duruşunu dikleştirdi. İçindeki inatçı Pınar'ı canlandırmaya çalıştı. Yeniden tek başına yatmanın verdiği mutluluk ve rahatlıkla gülümsedi. Artık geceleri tekti. Sere serpe yatabilir. Serin gecelerde sanılacağı bir vücut belki yoktu artık ama bu durumda biraz daha kalın örtüler kullanabilirdi.

Banyoya gittiğinde, mutlu bir gülümseme ile diş fırçasını aldı. Fakat kendi fırçasının yanında adaminkini görünce gülümsemesi dondu. Genç adam fırçasını götürmeyi unutmuştu. Hatta tıraş malzemelerini de... Onlar olmadan tıraş olamazdı. Ve şampuanı... Belki birazdan gelir, son kalan şeyleri de toparlayıp giderdi. İşini bitirdi. Doğan'ın malzemelerini de okşarcasına toparlayıp, yatak odasına geri götürdü. Onları masanın üzerine koydu. Birazdan gelip alacağına emindi. Sonra soyundu. Saydam gibi olan kırmızı geceliğini giydi. Aynada kendisine bakarak saçlarını yüzünün iki yanına ördü. Gülümsedi. Elini kamına götürdü.

Anne mi olacaktı şimdi? İşte buna inanamıyordu!

Ya Doğan... annesinin fikrini kabul ederse?

Bebegi aldırması için ısrar eden kadının, oğlunu ikna edebileceğini düşündü. İyi ya? Böylece tüm dertlerinden de kurtulmuş olurdu. Okulunu bitirdikten sonra bebek sahibi olmayı yeniden düşünürdü belki?

Peki, ama nasıl?

Bakire değildi! Bu haliyle tutucu Türk erkeklerinden evlenmek isteyen olur muydu hiç? Belki Erdem isterdi?.. O zaten bakire olmadığını sanarak kendisine evlenme teklif ettiğini söylememiş miydi? Fakat acaba bir ay boyunca bir erkeğin kapatması olunca, o da hâlâ evlenme fikrinde olur muydu? Onun da fikir değiştirmiş olduğundan emindi. Üstelik hamile kaldığına bile duymamıştı.

Diğer yandan artık Erdem ile evlenmeyi istediğini sanmıyordu hiç...

Aynadan incecik bedenine baktı. Şu anda saçları örülü vaziyette, on altı yaşında gibi duruyordu. Göğüsleri zaten o yaştan beri fazla gelişmemişti. Saydam gecelikten kıskırtıcı bir biçimde gözüküyorlardı. İçini çekti. Çünkü yaş günü gecesinin daha farklı olacağını içten içe ummuştu. Yaş günü için kulübe giderken, tertemiz yıkanmış ve gece için hazırlanmıştı. Dönüşte adamın sevişmek isteyeceğini biliyordu.

Ama o reddetmişti...

Bu bir gerçektir.

Son gecelerinde sevişmesini engelleyecek bir şey yoktu. Ona şartlarını sıralarken bunu açıkça belirtmişti. Anlaşma bir sonraki günden başlıyordu! Fakat domuz inatlı herif, çekip gitmişti. Uzun süre uyumayıp, onun geri döneceğini düşünmüştü. Uyumuşsa bile sabaha kadar sık sık uyanmıştı. Ne yalan söylesin, onun bir kadının kollarına gittiğini bile düşünmüştü ve buna müthiş sinirlenmişti. Elinin altında daha arzulu genç birisi varken onun kadın bulmak için dışarıya çıkmasını aklı almıyordu. Gerçi dün gece için bir kadın yok demişti ama ya bu gece?

Bu gece de yemekten sonra dışarıya çıkmıştı. Yemekte fazla konuşmamıştı. Ama her zamanki halinden de çok da farklı değildi. Suratı sakindi. Hatta zaman zaman Pınar'ı ve henüz dümdüz olan göbегini süzmüştü. Belli ki bebek onu heyecanlandırıyordu. Sonra gelen bir telefonla çıkıp gitmişti. Nereye gittiğini bile söylemeye zahmet etmemişti. Saat gece yarısına geliyordu ve işte henüz ortada yoktu.

İçinde hâlâ önceki gecedeki kalan arzusu ile yatağa girdi. Bu seks denen şeyden nefret ediyordu. Adamın dokunuşlarına alışmış olmaktan nefret ediyordu. Ona hakaret etmek için almasını söylemesine rağmen ne yapacağını bilen dudaklarının ucunda gezinmesinden hoşlanıyordu. Israrlı ellerin hırsız dokunuşlarını seviyordu. Ah, evet, artık seks yapmanın ne demek olduğunu bilen bir kadın olarak seksten hoşlanıyordu ve buna ihtiyacı olduğunu da nefretle kabul ediyordu.

Eline bir dergi aldı. İncecik örtüsünü göbeğine kadar çekti. Masanın üzerindeki Doğan'a ait eşyalara baktı. Uyumadıkça biraz beklese iyi olurdu. Adam bu eşyaları almaya gelmişti. Cereğinden fazla bir özenle ve ilgiyle, elindeki derginin sayfalarını karıştırmaya başladı. Saat gece yarısını geçmişti. Üzerinde daha kapalı bir şey mi alsaydı? Ya adam odaya geldiğinde, onu böyle yan çıplak görünce yine sevişmek isterse? Dudaklarını küp kendisine kızdı. Olsun, ne vardı ki? Bir kerecik daha sevişmek, dünyayı yıkmazdı ya!

Gece bir ara uyandı. Elinde dergiyle uyuyakalmıştı. Baktı. Üçe geliyordu. Homurdanarak dergiyi yere fırlattı. Şucundaki düğmeden lambayı söndürdü. Gelmemişti. Gelmezdi de... Yatağın içine girdi. Kıpırdamadan yatmaya süre... Sonra doğrulup yastığını düzelitti. Ne yaparsa, yastığı rahat değilmiş gibi geliyordu. Yan dönüp ayaklarını duvarı çağırıp Doğan'dan boş kalan yere uzattı. Tabii ki kimse yoktu. Fakat uzun zaman bir gövdeye sarılı olmaya o kadar alışmış ki, yalnız yatmak çok garip geldi. Biraz daha uyumak için raştı. Sonra aklına gelen bir şeyi yaptı. Uzanıp adamın yanına başını yasladı. Burnunun içine birden ona has koku geldi. Parfüm ve erkek kokusu! Acaba o şimdi ne yapıyordu? Rahat mı uyumuş muydu? Yoksa o da kollarının arasında zayıf bir kadını deni anyor muydu?

Genç adamın kokusunu burnuna çekerken, biraz rahatlamıştı. Çok da huzurlu olmayan bir uykuya daldı. Nasılsa birkaç gün sonra yeniden yalnız yatmaya alışırdı! Ömrü boyunca bir erkekle yatmış değildi ya?

Ertesi sabah kahvaltıya yetişemedi. Kalktığında Doğan'ın gitmiş olduğunu öğrendi. Ev halkının bebek için tebriklerini yorgun bir gülümsemeyle kabul etti. Ayşe Hanım'ın Doğan'ı ne kadar sevdiğini biliyordu. Nadir Bey ise babacan bir tavırla gülümsemekle yetinmişti. Her ikisi de evlenip çocuk sahibi olmasını mutlulukla karşılamıştı. Süheyla Hanım'ın tavrında ise açık bir değişiklik yoktu. Fakat sanki Pınar'a o eski candan sıcaklığı kalmamış gibi gelmişti ve genç kadın buna çok üzülüyordu. Kadının o güzel gözlerindeki ısı azalmıştı.

Diğer çalışanlar, hatta kapıdaki güvenlikçiler bile olaydan haberdardı. Genç kadın can sıkıntısından evin dışında biraz yürümek istemişti. Birisi hemen peşine takılmıştı. Uzak bir mesafeden izliyordu ama tetikte olduğu belliydi. Demek Doğan'ındı de peşine bir koruma takmıştı? Bunda bir kötülük algılamadı. Olsa olsa genç adam kendisi ve çocuğu için endişeleniyor olmalıydı ve şimdilik pek bilmediği bu İzmir'de güvenli olmasını sağlamaya çalışıyordu.

Bir kafeteryaya girip soğuk bir şey içmek istedi. Öğlen olmak üzereydi. Bir masaya oturdu ve eliyle korumaya işaret etti. Artık hepsini tanıyordu ve aralarında sıcak bir ilişki vardı. Koruma isteksizce yanaştı. Neredeyse Doğan boyunda, kırk beş yaşlarında bir adamdı. Eski bir komando olduğunu biliyordu. Ona da masaya oturmasını işaret etti.

"Lütfen oturun, Cem Bey! Çok yol yürüdük. Siz de susamış olmalısınız!"

Adam kararsızdı. Genç kadının adını bilmesi de şaşırtmıştı onu. Bir kez daha bu kadının çok zeki olduğunu düşündü. Fakat menekşe bakışlarındaki kararlılığı görünce onun karşısındaki sandalyeye isteksizce oturdu. "Teşekkür ederim!" dedi gülümseyerek. Ömründe gördüğü en güzel kadının karşısında nedense bir çocuk gibi heyecanlanmıştı. Patronunun bu son sevgilisi, şimdiye kadarkileri silip geçirdi. Üstelik de evleneceklerini öğrenmiş olmak tüm çalışanları olduğu gibi Cem Bey'i de sevindirmişti. O da diğerleri gibi patronlarını çok sevdi. Bu kadının güzelliği ve asaleti ona çok yakışacaktı.

Az sonra karşılıklı olarak el yapımı limonatalarını içerken tatlılarını yiyorlardı. Pınar ilk kez rahattı. Bu adam bir yabancıydı ve buna rağmen onun yanında huzursuzluğu kaybolmuştu. İlk on dakikada da adamın evli ve üniversitede okuyan iki çocuğu olduğunu öğrendi. Uzun süreli tehlikeli bir yaşamdan sonra, Doğan Bey'in önerdiği bu işi bulmuş ve kabul etmişti.

"Zor değil. Süresi kısa... Sabah gelip akşam çıkıyorum. Benim gibi beş kişi daha var. Üstelik de bu işin iyi bir yanını daha

Eline bir dergi aldı. İncecik örtüsünü göbeğine kadar bağladı. Üzerindeki Doğan'a ait eşyalara baktı. Uyumadan önce biraz beklese iyi olurdu. Adam bu eşyaları almaya gelebilirdi. Gereğinden fazla bir özenle ve ilgiyle, elindeki derginin sayfalarını kanştırmaya başladı. Saat gece yarısını geçmişti. Üzerinde daha kapalı bir şey mi alsaydı? Ya adam odaya geldiğinde böyle yan çıplak görünce yine sevişmek isterse? Duduğunu küp kendisine kızdı. Olsun, ne vardı ki? Bir kerecik daha sevişmek, dünyayı yıkmazdı ya!

Gece bir ara uyandı. Elinde dergiyle uyuyakalmıştı. Saat üçü baktı. Üçe geliyordu. Homurdanarak dergiyi yere fırlattı. Yatağın altındaki düğmeden lambayı söndürdü. Gelmemişti. Anıtlık gelmezdi de... Yatağın içine girdi. Kıpırdamadan yattığı bir süre... Sonra doğrulup yastığını düzeltti. Ne yaparsa yastığı rahat değilmiş gibi geliyordu. Yan dönüp ayağını yatağın altına Doğan'dan boş kalan yere uzattı. Tabii ki kimse yoktu. Fakat uzun zaman bir gövdeye sarılı olmaya o kadar alışmıştı ki, yalnız yatmak çok garip geldi. Biraz daha uyumak istiyordu. Raştı. Sonra aklına gelen bir şeyi yaptı. Uzanıp adamın yastığına başını yasladı. Burnunun içine birden ona has koku geldi. Parfüm ve erkek kokusu! Acaba o şimdi ne yapıyordu? Rahat mı uyumuş muydu? Yoksa o da kollarının arasında zayıf bir bedenini anyor muydu?

Genç adamın kokusunu burnuna çekerken, biraz rahatlamıştı. Çok da huzurlu olmayan bir uykuya daldı. Nasılsa birkaç gün sonra yeniden yalnız yatmaya alışırdı! Ömrü boyunca bir erkekle yatmış değildi ya?

Ertesi sabah kahvaltıya yetişemedi. Kalktığında Doğan'ın gitmiş olduğunu öğrendi. Ev halkının bebek için tebriklerini yorgun bir gülümsemeyle kabul etti. Ayşe Hanım'ın Doğan'ı ne kadar sevdiğini biliyordu. Nadir Bey ise babacan bir tavırla gülümsemekle yetinmişti. Her ikisi de evlenip çocuk sahibi olmasını mutlulukla karşılamıştı. Süheyla Hanım'ın tavrında ise açık bir değişiklik yoktu. Fakat sanki Pınar'a o eski candan sıcaklığı kalmamış gibi gelmişti ve genç kadın buna çok üzülüyordu. Kadının o güzel gözlerindeki ısı azalmıştı.

Diğer çalışanlar, hatta kapıdaki güvenlikçiler bile olaydan haberdardı. Genç kadın can sıkıntısından evin dışında biraz yürümek istemişti. Birisi hemen peşine takılmıştı. Uzak bir mesafeden izliyordu ama tetikte olduğu belliydi. Demek Doğan şimdi de peşine bir koruma takmıştı? Bunda bir kötülük algılamadı. Olsa olsa genç adam kendisi ve çocuğu için endişeleniyor olmalıydı ve şimdilik pek bilmediği bu İzmir'de güvenli olmasını sağlamaya çalışıyordu.

Bir kafeteryaya girip soğuk bir şey içmek istedi. Öğlen olmak üzereydi. Bir masaya oturdu ve eliyle korumaya işaret etti. Artık hepsini tanıyordu ve aralarında sıcak bir ilişki vardı. Koruma isteksizce yanaştı. Neredeyse Doğan boyunda, kırk beş yaşlarında bir adamdı. Eski bir komando olduğunu biliyordu. Ona da masaya oturmasını işaret etti.

"Lütfen oturun, Cem Bey! Çok yol yürüdük. Siz de susamış olmalısınız!"

Adam kararsızdı. Genç kadının adını bilmesi de şaşırtmıştı onu. Bir kez daha bu kadının çok zeki olduğunu düşündü. Fakat menekşe bakışlarındaki kararlılığı görünce onun karşısındaki sandalyeye isteksizce oturdu. "Teşekkür ederim!" dedi gülümseyerek. Ömründe gördüğü en güzel kadının karşısında nedenae bir çocuk gibi heyecanlanmıştı. Patronunun bu son sevgili, şimdiye kadarkileri silip geçerci. Üstelik de evleneceklerini öğrenmiş olmak tüm çalışanları olduğu gibi Cem Bey'i de sevindirmişti. O da diğerleri gibi patronlarını çok severdi. Bu kadının güzelliği ve asaleti ona çok yakışacaktı.

Az sonra karşılıklı olarak el yapımı limonatalarını içtikten tatlılarını yiyorlardı. Pınar ilk kez rahatı. Bu adam bir yabançısı ve buna rağmen onun yanında huzurlu olduğu keyfindiydi. İlk on dakikada da adamın evli ve üniversitede okuyan iki çocuğu olduğunu öğrendi. Uzun süreli tehlikeli bir yandan sonra, Doğan Bey'in önerdiği bu işi bulmuş ve kabul etmişti.

"Zor değil. Süresi kısa. Sabah gelip akşam çıkıyoruz. Benim gibi beş kişi daha var. Üstelik de bu işi iyi bir yanına daha

öğrendim. Dünya güzeli genç bir hanımınla karşılıklı etanrı monata içebiliyorum!" dedi.

Pınar neşeyle kıkırdamıştı. Gültünce bulutlu mavi gök cam gibi parlıyordu.

"Sizi tebrik etmek istiyorum..." dedi adam. "Doğan Hanım evleneceğinize hepimiz çok sevindik. Birbirinize çok yorsunuz!"

"Gerçekten mi?" diye sordu genç kadın. Sonra cevabı beklemeden gulümseyerek "Teşekkür ederim..." dedi. "Siz Doğan'ı önceden de tanır mıydınız?"

"Evet... aşağı yukarı yedi yıldır!"

"Dodo olarak mı?"

Adamın gülümsemesi aynı kaldı ama gözleri hafifçe kırıldı. "Dodo kim bilmiyorum!"

Pınar gülümsedi. Ondan bilgi alamayacağı açıktı. Belki ilerde daha samimi olduklarında bir şeyler öğrenebilirdi. Evleninceye kadar geçen sürede meşgul olacak bir konu bulamıyordu. Öncelikle adamın geçmişini öğrenmeye çalışacaktı. Sonra da üniversite yıllarında abisi ve Erdem ile olan husumeti öğrenecekti. İnsanın kendi kocasını tanımaya çalışmasından daha doğ al ne olabilirdi ki?

Dönüşte Cem eskisi kadar uzakta değildi. Genç kadının bir adım arkasındaydı. Gözleri hiç belli etmeden etrafı süzüyordu. Yol boyunca erkeklerin hayranlıkla genç kadına baktığının farkındaydı. Pınar Hanım ise sanki bu bakışların farkında değilmış gibi, vitrinlere bakarak ilerliyordu. Bir şeyden kesinlikle emin olmuştu. Kendi kızıyla yaşıt olan bu çocuk, güzelliğinin derecesinin kesinlikle farkında değildi.

Pınar o hafta Doğan'ı doğru düzgün göremedi. Sadece akşam yemeklerinde bir araya geliyorlardı. Yemekten sonra da aynı odada oturmalarına rağmen, eskisi gibi fazla konuşmuyorlardı. Televizyon izlemeyi tercih eden genç kadın, bu durumdan çok memnundu. Adam artık ne kolunu omzuna atıyor, ne de apansız arzulu öpücükler istiyordu. Odanun ileri köşesindeki koltuğunda oturan adam bazen dosyalannı karıştırıp iş

...yor, bazen de gecikmiş olarak gazetelerini okuyordu. Onun birkaç kere de bulmaca çözdüğünü görmüştü. Adamla ilgilenmeyen birisi olarak her yaptığını fark etmesi ilginçti. Gözlerini bir türlü ondan alamıyordu.

Dış fırçasını ve diğer özel eşyalarını da almamıştı genç adam. Bunun üzerine Pınar onları alıp genç adamın yeni odasına kendisi götürmüştü. Gerçekten de evin en uzak köşesindeydi. Daha küçük ve sade bir odaydı. Yatağın yeterince büyük olduğunu görüp rahatladı. Elindekileri bir kenara bırakıp gözleriyle etrafını seyretti bir süre. Birkaç eşyayı elledi. Sonra dolabına gitti. Düzgünce asılmış kıyafetlerine baktı. Elini farkında olmadan uzatıp bir gömleği askısıyla birlikte aldı. Burnuna götürüp kokladı. Mis gibi yumuşatıcı kokuyordu. Yıkandığı için genç adamın erkeksi ten kokusu yoktu. İç çekti. Her şey düzgün gözüküyordu. Genç adamın yalnızlığa hemen alıştığı belliydi. Oysaki kendisi geceleri uyumakta hâlâ zorlanıyordu.

Gömleği yerine bıraktı. Usulca odadan çıktı. Doğan ise kalan eşyalarını odasına kimin getirdiğini hiçbir zaman sormadı.

Evlenecekleri tarih de belli olmuştu. O gece Süheyla Hanım başı ağrıdığı için yatmak üzere odasına erken gitmişti. Pınar yine televizyona bakarken, Doğan uzaktaki koltuğuna oturacağına, yanındaki koltuğa rahatça yerleşmişti. Üzerindeki soluk blucin ve beyaz tişört atletik vücuduna kalıp gibi oturmıştu. Genç adam sakince düğün tarihini açıkladı. Pınar'ın Ankara'daki okuluna gitmesinden birkaç gün önceydi.

"Böylece burada aynı yatakta yatmak zorunda da kalmayız!" dedi Doğan sakince. "Yoksa evlenince herkes öyle olmasın bekler!"

Pınar başını kaldırdı. Epeydir göz göze bakışmıyorlardı. O koyu yeşil gözler son derece duruştu.

"Ama... çok geç değil mi?" dedi Pınar. "Hamileyim ben! Süzin kadar benim de akrabalarım gelecek! Evlendiğimizde üç aylık hamile mi olacağım? Herkes anlayacak?" dedi hafif bir ısrarla.

"Kimenin bir şey anlayacağını sanmıyorum" diye cevap verdi Doğan. "Natalia da evlendiğinde üç aylık hamdini bile bir olmuyordu. Vücut yapınız aynı!"

"Hayır! Onların düğün realitelerine baktım ben! Gerçekten belli oluyordu. Siz erkekler anlamazsınız ama biz anlarız. Onların hayatını utandırdık ne soktun. Bir de düğün gününde utanmak istemiyorum!"

"Ne istiyorsun yani?" diye tembelce sordu Doğan. "Daha önce mi evlenmek istiyorsun?"

"Mümkünse..."

"İlginç. Böyle bir şey isteyeceğini hiç düşünmemişim. O zaman ne olacağını biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum! Ha bir ay önce ha bir ay sonra seninle yatmışım, ne fark eder ki? Yatak yeterince büyük..." Ona 'Zaten sen benimle uyumakta hâlâ da zorlanıyorsun' demedi.

Adam düşünceli bir sesle onayladı. "Sence sorun değilse..."

"Şimdilik değil... Sana... güveniyorum!"

Genç adamın kaşları alaycı bir şekilde kalktı ama bir şey de demedi. Yerinden doğrulup Pınar'ı yine yalnız bıraktı. Pınar anlamayan gözlerle televizyondaki filmi izlemeye devam etti. Elundeki çayı buz gibi olmuştu.

Ertesi gün genç adam düğün tarihini bir ay sonra olacak şekilde öne aldıklarını açıkladı. Pınar da ailesine haber verdi. Düğünü İzmir'de yapacaklardı ama Mersin'deki tanıdıkları için de bir şeyler yapmalıydı. Allahtan çoğu tanıdıkları İzmir'deydi. Doğan kendi çabası ile gelecekler için uçak bileti almayı bile önermişti.

Genç kadın annesinin birkaç güne kadar ülkeye döneceğini biliyordu. "Dönüşte annemle babam buraya uğrayacaklar!" dedi Doğan'a. Bu sefer günlerden pazardı ve havuz kıyısında dinleniyorlardı. Genç kadın havuzdan yeni çıkmıştı. Saçlarının ucundan sular sızarken, genç adamın seksi fizikine baktı gözünün ucuyla. Ayağında şort mayosu, üzerinde düğmeleri açık spor bir gömlek vardı.

Dükan başını gazetesinden kaldırmadan "İyi!" demekle yetindi. Genç kadın bir an onun ilgisizliğinden dolayı öfkelendi. Sularını tutup hızlıca savurdu. Uçlarındaki sular uçuşup adamın üzerine gitti. Sıcak havada serin su genç adamı ürkütmemişti. Başını gazetesinden hayretle kaldırdı Pınar gülmek için kendisini alamadı.

"Biraz benimle ilgilensen ya!" dedi ona şakacı bir tavrıyla. "Kendimi duvarla konuşuyormuşum gibi hissediyorum!"

Genç adam da gülümsedi. Elindeki gazeteyi indirip bir an arkasından fıskıran cinselliği süzdü. Pınar her geçen gün daha da güzel oluyordu. Bu kaçınılmaz bir gerçektir. "Ne istiyorsun?" dedi ona. Dudaklarındaki gülümseme daha gitmemişti. Pınar ona karşı yumuşak olmak istemiyordu ama gerçekten de çok şükülmüştü. Natalia da kocası ve çocukları ile bir tatile çıkmıştı. Süheyla Hanım ise artık biraz mesafeliydi. Kendisini iyice yalnız hissediyordu.

"Bir şey istemiyorum..." dedi onun karşısına otururken. Sonra fikir değiştirdi. "Aslında istiyorum..." dedi birden. "Anneler birkaç güne kadar gelecekler... Davetli listesini birlikte belirleyeceğiz. Gelinlik falan... Annen bana kızgın ama inşallah o da gelir? Ben onu seviyorum..."

"O da seni seviyor!" dedi adam sakince.

"Senin yüzünden bana çok kızgın!" İri gözlerini ileride dizleri üzerine yere çökmüş, çiçekleriyle ilgilenen kadına çevirmişti. "Pat diye her şeyi söylemeseydin, böyle olmazdı. Seni mutsuz edeceğimi düşünüyör. Evlenmemizi istemiyor. Çocuğu aldırma-muzu istediğini biliyor musun? Sana da söyledi mi?"

"Söyledi..."

"Sen ne dedin?"

"Ne demiş olabilirim?" diye alayla mınıldandı adam. "Belki mutsuz olacağım ama çocuğumu istiyorum. Eminim sana benzeyen güzel bir çocuk beni mutlu eder!"

Pınar zorlukla yutkundu. Çocuğunu ona verip hayatından çekildiğinde, genç adamın tüm ilgisini bebeğe vereceğini tahmin edebiliyordu. İhtimal çocuğu da babasını çok sevdiği.

Bir keresinde Doğan, Natalia'nın çocuklarına sevdiğini kendinden geçmişti. Başkasının çocuklarına bu kadar dokunmuş bir adam kim bilir kendi çocuğunu nasıl severdi? Annesi onun büyüdüğü annesini merak eder miydi? Ya da kendisi çocuğun nasıl bir şey olduğunu hiç merak eder miydi?

"Kız mı erkek mi diye düşündüğün oldu mu hiç?" dedi ya da. Çoğu erkek gibi onun da erkek çocuğu isteyeceğini tahmin ediyordu.

Adam omuz silkti. "Önemli değil... Her ikisi de bana mutluluğu verir. Söyle bakalım, benden ne istiyorsun?"

"Şey... Annemle babamın gelmesine daha birkaç gün var. Bende... şey diye düşünmüştüm. Yani vaktin varsa? Süheyla Hanım ile beni yakınlarda bir yere tatile götürürsün belki dedim. Annen evde hapis gibi... Onu en son ne zaman bir yere götürdün?"

"Annemi mi?"

"Evet!"

"Gerçekten hiç hatırlamıyorum. Birkaç defa teklif etmiştim sanırım ama..."

"Gelmez tabii. Gidince de onunla ilgilenmeyeceğini bilir. Eminim iş gezilerin olduğu zaman böyle bir şey teklif etmişsindir. Sadece onunla ilgileneceğin bir geziye çıktın mı hiç?"

"Vicdanımı rahatsız etmeye mi çalışıyorsun?"

Genç kadın omuz silkti. "Sende vicdan var mı ki?" Meydan okuyan bir bakışla adamın kısılmış gözlerine bakıyordu. "Bak. Kavga etmemize gerek yok. Sözümü geri alıyorum. Özür dilerim. Eğer bizimle gelmek istemezsen, biz iki kadın kendimiz de gidebiliriz. Sadece birkaç gün! Mesela Kuşadası olabilir. Ben orayı çok sevmiştim. Hem yakın da! Annen için iyi bir değişiklik olacaktır!" Masumca gözlerini kırptırdı. "Ne dersin?"

Adam başını yine önündeki gazeteye çevirdi. "Bakalım." diye de homurdanmıştı. Bir an uzaktaki annesine bakıp yeri den gazetesine eğildi.

Pınar onun kabul edip etmeyeceği konusunda endişeliydi. Sevgisine uzanırken adamı hafifçe süzmekten geri kalmadı. Birkaç gün değişiklik yapmak hepsine iyi gelecekti.

O akşam Doğan birkaç telefon açtı. Sonra yemek sırasında annesine yarın için hazırlık yapmasını, Pınar ile birlikte ikisini Kuşadası'na tatile götüreceğini söyledi. Süheyla Hanım şaşır-
mıştı. Pınar'a baktı. Pınar da ona gülümsedi. "Harika olur!"
derken göz kırptı. "Belki düğün için birkaç şey de bakarsız?"

"Ben sizin yanınızda fazlalık olmayayım?.." dedi kadın huzursuzca. Yine de gözleri mutlulukla parlamıştı.

"Anne, fikir Pınar'ındı," dedi Doğan hafif gülümseyerek. "Ama haklıydı. Sanırım seni epeydir ihmal ettim. Her insanın senin kadar iyi bir annesi olmuyor!"

Pınar bir an adama baktı. Bu lafın arkasında kendi anneliği ile ilgili bir iğneleme olup olmadığını merak etti. Fakat genç adamın ona çevrilen bakışlarında herhangi bir hainlik görmeyince, içi biraz rahatladı. Buna rağmen, iyi bir anne olamayacağı düşüncesi tüm gece yüreğine yılan gibi çıkmıştı.

Ertesi gün, Doğan işlerini ayarlamıştı. Onun arabası ile öğrenen vakti sakın bir yolculuğa çıktılar. Pınar, kayınvalidesi ile arkada oturmayı tercih etmişti ve onunla düğün hazırlıklarından, Ankara'da alacakları eve kadar her şeyden bahsettiler. Hatta Pınar onu da Ankara'ya çağırıp ev alırken fikir vermesini rica etti. Kadın için iyi bir değişiklik olacağını söylüyordu. Süheyla Hanım garip ki hiç itiraz etmedi. Zevkle geleceğini söyledi. Hatta daha da garip bir şey söyledi.

"İstersen... bebek doğuncaya kadar yanında kalabilirim!" dedi usulca. "Size göz kulak olmaya çalışırım. Sen okuldayken yemek falan da yaparım! Tabii annen gelmeyecekse?"

Pınar sevinçle gözlerini irileştirdi. Hamileliği konusunda o kadar çok korkuyordu ki! Bu konuda hiçbir şey bilmüyordu. Ne yapacağını, nelerden sakınacağını, mide bulantılarını nasıl atlatacağını? Çok şükür daha mide bulantısı falan yoktu. Minnetle kadına baktı. Elini kuvvetle tutmuştu.

"Gerçekten... Gerçekten benimde mutlulukta kadar mı?" diye sordu mutlulukla.

Kadın gülümsedi. O soğuk tavrı bütünüyle saattir yoktu. Gözleri ışıldadı. "Elbette!"

"Hanıka olur!" Yerinde sevinçle zıplarken o zarif eli sıkıktı. "Doğan bir şey demesin?" diye fısıldadı.

İkisinin de gözü önde araba süren adama kaydı. Genç adam onların konuşmasıyla ilgilenmeden, müzik dileyerek arabasını sürüyordu. Parmakları direksiyonda tempo tutuyordu.

"Hallederiz inşallah..." dedi Süheyla Hanım sakince. "Eğer dediğinizde ben de artık senin annen oluyorum. İnan bana, sana göz kulak oluyorum diye memnun bile olacaktır."

"Çocuğuna..." diye düzeltti Pınar.

Kadın bir an duraladı. Sonra yavaşça sordu. "Sana ne kadar değer verdiğinin farkında değilsin, değil mi? Yoksa umurunda değil mi?"

Pınar başını salladı iki yana. "O sadece beni istedi... Onun için güzel bir kadından başka bir şey değilim. Cazip bir vücut... Şimdi de bebek olunca bana karşı tüm ilgisini yitirdi. Artık istediği ben değilim. Sadece bebek..."

"Bunu nereden anladın?"

"Dikkat etmediniz mi? Bana artık ne sarılıyor ne de öpüyor..."

"Bunu sen istemedin mi?"

"Be..ben sadece yatağımızı ayırmamızı istedim... Yani şikâyet falan etmiyorum. Onun bana sarılmasını istediğimden değil. Sadece sizin dikkatinizi konuya çekmek için söyledim. Kaldı ki ben ona öpme desem bile durdurabileceğimi hiç sanmıyorum. Kendi bildiğinden başkasını dinlemez o! Oglunuzu ben-den iyi tanırsınız? Artık istediğini elde ettiği için bana olan ilgisi kayboldu."

"Eh, o halde senin için iyi olmuş?" Kadının sesinde gizli bir alay vardı.

"Evet... Tabii... İyi oldu tabii..." dedi Pınar kesik kesik.

"Herhalde o da diğer ihtiyaçları için kendisine başka bir yer bulur!"

Pınar kızardı. "Hangi ihtiyaçları için?" dedi usulca.

"Onu artık koynuna almayacağına göre? Gerçek kan koca almıyacaksınız anladığım kadıyla, öyle mi?"

"Evet..."

"Onu istemiyorsun! Bu çok doğal! Fakat o genç ve sağlıklı bir erkek! Sen bile onun yakışıklı olduğunu kabul edersin? Kendisine bir kadın bulması herhalde zor olmaz!"

Pınar'ın gözleri öfkeyle parladı. Sonra kendisini toplayıp sinirli bir tavırla omuz silkti. "Umurumda değil! Benden uzak dursun da! Süheyla Hanım, sizi seviyorum fakat yalan söyleyemem. O sizin oğlunuz! Elbette size harika bir evlat gibi görünecek! Benim abim de şerefsizin tekidir! Beni gözünü kırpmadan Doğan'a metres olarak sattı! Fakat anneme sorsanız ondan iyi evlat yoktur. Sizin oğlunuz ile karnumdaki çocuk dışında hiçbir şekilde bağım olsun istemiyorum. O da sadece doğuncaya kadar!"

Uzanıp yeniden kadının elini tuttu. Menekşe gözleri üzgündü. "Özür dilerim... Böyle olsun istemezdim. Beni affedin!"

Kadın zorlukla gülümsedi. Gözleri anlayışlıydı. "Merak etme! Senin suçun olmadığını biliyorum."

Otele geldiklerinde, genç adamın en iyi süit odalardan ayrıldığını gördüler. Otel müdürü genç adamı öyle bir saygıyla karşılamıştı ki, genç kadın yine bu otelin genç adama ait olduğundan şüphelendi. Fakat Doğan otelin sahibinin eski bir arkadaşı olduğunu söyleyince doğrusunu öğrendi. Müdür onları böyle gösterişli karşıladığına göre Doğan onlar için çok değerli olmalıydı. Çünkü hallerinde tıpkı hamile olduğunu açıklayan Doktor Murat gibi inanılmaz bir saygı ve ilgi vardı.

Odasına bakan Pınar, akşam yemeğinden önce biraz uzandı. Tek kişilik odada yine de iki kişilik kocaman bir yatak vardı. Çok güzel bir süit odaydı. Her yer kaliteli ve zevkli malzemelerle döşenmişti. Süheyla Hanım'ın da öyle olduğunu tahmin etti. Doğan'ın odası aynı binanın alt katındaydı. Pınar burada

bile adamın uzak bir oda tercih ettiğini fark edince adamın niyetinden şüphelenmişti. Oyle bir pozisyona düşmüştü ki, sarhoş adamından değil de, Doğan Pınarı'dan kaçıyor gibiydi. Yada ev kadını oyle hissediyordu. Yan yana odalar tulsu ne olurdu? Sanki? Üzerine atlayacak halı yoktu ya!

Fakat akşam yemeği için Süheyla Hanım ile buluşup masaya oturmağa başladığında, kızdığını hiç belli etmedi. İlgisizce selamlaşarak bir masaya doğru yönelmelerini bekledi. Açık büfeden içeceklerini aldıktan sonra da sessizce yemeğini yedi. Gerekirse arada Süheyla Hanım ile konuşuyordu. Arada onun bakışlarını hissediyordu ama aldırmiyordu.

Yemekten sonra genç adam onları otelin kafesine götürdü. Bir şeyler içtikten sonra da, otelin animasyon grubunun çağırısına uydular. Açık havaya dizilmiş sandalyelere yerleştiler. Gösteri henüz başlamamıştı. Otel konukları yeni yeni toplanıyordu. Pınar özellikle ondan uzak bir sandalyeye oturmaya karar vermişti. Önden kendisi yer kaplı. Yanına kayınvalidesinin oturmasını denk getirecek şekilde davranmıştı. Kadıncağız hemen yanındaydı.

Fakat Doğan gece boyunca Pınar'ın ondan uzak durmaya çalıştığının farkındaydı. Az konuşması ve özellikle ona hiç bakmaması bir şeyler anlatıyordu. Adam zaten istenmediğini biliyordu. Pınar'ın ekstra bir tavır takınmasına aslında gerek yoktu. Çaresizce iç çekti. Kesin olan bir şey vardı ki genç kadın varlığından rahatsız oluyordu. En iyisi buradan gitmekti...

"Benim bir işim var..." diye bir bahane uydurdu. "Siz gösteriyi seyredin. Yetişebilirsem yanınıza gelirim. Geç kalırsam, sabaha görüşürüz!" Annesine gülümsedi. "Sorun olmaz, değil mi?"

Pınar sesini çıkarmadan Doğan'ı süzdü. Süheyla Hanım da şaşırılmıştı. "Tabii..." dedi şaşkınca. "Git ama..."

"Siz eğlenin..." dedi adam sakince. "Bir şey olursa da telefonum açık. Arayın beni!"

Sonra ne yapacağını bilmeden yanlarından ayrıldı. Ağır adımlarla gösterinin yapılacağı yerden otelin ana binasına doğru yürüdü.

Pınar başını çevirmiş, onun uzaklaşmasını gözünün ucuyla izliyordu. Onun bu saatte ne işi olduğunu anlayamıyordu. Hem buraya dinlenmeye gelmemişler miydi? Üstelik saat çalışmak için oldukça geçti. Burada oturup gösteriyi izlemesi daha iyi olmaz mıydı? O kalabalığın içinde kaybolunca başını çevirdi. Bakışları kendisine bakan Süheyla Hanım ile karşılaştı. Adama izlediği için utandı. Hafif kızardı. Allahtan sürekli renk değiş-tiren spot ışıkları cildinin rengini gizliyordu.

"Deli oğlan!" dedi kadın. "Şurada iki dakika dursa ne olurdu ki? Tatilde bile iş!"

Pınar sesini çıkarmadı. Birden ortalık sanki ona yabancı gelmeye başlamıştı. İki kadın gösteriyi gülerek izlediler ama genç kadın umduğu kadar zevk almadı. Gösteri boyunca yan-larında ayırdıkları sandalye boş kaldı. Doğan ise geri gelmedi.

Doğan ana binaya yürürken birden vazgeçmiş ve sahile doğru yürümeye başlamıştı. Elinde bir şişe bira vardı. Sahil boş sayılırdı. Şezlongları es geçip suyun kıyısına kadar geldi. Islan-mayacağı bir yerde durup kumların üzerine oturdu. Hafifçe ge-riye kaykılıp tek dirseğinden destek aldı ve ayaklarını uzattı. Burası daha serindi. Gözleri hareketli küçük dalgaların üzerin-deydi. Dalgalar beyaz köpükler saçarak geliyor ve bir mücade-leyi kaybetmiş gibi sakince geriye çekiliyordu.

Birkaç dakika sonra yanında bir hareket hissetti. Başını kal-dırdı.

"Merhaba!" diyordu genç bir kadın. Loş ışıktaki kahverengi saçlı ve koyu gözlü olduğu belli oluyordu. Kısa bir şort giymişti. Üzerinde diri göğüslerini örten, üzeri siyah beneklerle dolu be-yaz bir bikini vardı. Genç adam onu tanımıyordu ama otelin gö-revlilerinden biri olabileceği düşünerek başıyla onu selamladı.

"Merhaba!" dedi kısaca.

"Size katılabilir miyim?" dedi kadın açık bir gülümsemeyle. "Burada benim gibi yalnız olan tek kişi sizsiniz. Herkes bir veya birkaç kişiyle gelmiş!"

"Sizin kimseniz yok mu?"

"Şimdilik tekim..." Güzeli bir kadında ama Doğan henüz bu kadını muhabbet etme işiyle doyuyordu. Kadın da bu sözünü "Ya siz?"

"Şimdilik tekim!" dedi adam aynı şekilde. Sonra gülmeye başladı. Genç kadın karşısındaki ~~esmer~~ adamın gülümsemesini de sarsıldı. Daha evvel bu kadar çekici bir erkek görmemişti. "Hayrun..." diye eliyle kumları işaret etti Doğan. "Ama fazla iyi bir ortam değil!"

Kadın onun yan tarafına bağdaş kurdu ve yüzü adama gelecek şekilde yerleşti. O da elinde renkli bir içki tutuyordu. Zarf elini uzattı. "Adım Esra!"

"Doğan..."

İkisi de el sıkışırken soyadlarını söylememişlerdi. Genç kadının içkisinden bir yudum alıp gökyüzüne baktı. Buradan yıldızlar çok daha net ve çok daha fazla görünüyordular.

"Sizi akşam yemeğinde gördüm..." dedi kadın. "Yanınızda iki hanım vardı. Anneniz ve eşiniz mi?"

"Annem ve nişanlım!" diye düzeltti Doğan.

"Nişanlınız gördüğüm en güzel kadın. Çok şanslısınız. Düğün ne zaman?"

"Bir ay kadar sonra."

"Ne güzel..." Genç kadın adamın pek tadı olmadığını anlamıştı. "Onlar herhalde animasyon gösterisi izliyorlar? Siz de benim gibi kafa dinlemek mi istediniz?"

"Öyle sayılır. Siz evli misiniz?"

"Evet... Ama eşimden aynım. Buraya tek geldim. İstanbul'da bir giyim atölyem var. Çocuğum da yok. Geçen sene iki yaşındaki oğlum lösemiden öldü!"

"Çok üzüldüm..." diye mırıldandı Doğan. İnsanın çocuğunu kaybetmesi acı olmalıydı.

"Evet... Acıma biraz alıştım artık." Esra da adamın cidden üzüntüyle iç çektiğini görmüş ve gözleri bu ilgi karşısında sulanmıştı. Gözyaşlarını hemen gerisin geri yolladı. Artık ağlamamaya

...etmişti. "Bu yüzden de eşimle aramızda sorunlar çıktı. Bir süre ayrı yaşamaya karar verdik."

Bir süre konuşmadan denizi ve gökyüzünü seyrettiler. Otel bahçesinden gelen müzik sessizliği kısmen de olsa bozuyordu.

Animasyon gösterisinin de sonu gelmişti. Pınar bakışlarını her kez etrafta gezdirdi. Doğan gelmemişti. Sonra o da diğerleri gibi ayağa kalkarak otelin kendisine ait komik kulüp şarkısına katıldı. Animator gençlerin hepsi de sahnede idi şimdi. Bir süre sonra gösteri bitti ve herkes serin bir şeyler içmek veya yatmak için dağıldı.

Pınar da Süheyla Hanım'a bir kola ve kendisine de bir kokteyl aldı. Akşamdan önce biraz uyuduğu için uykusu yoktu. Havuz kıyısında bir masaya kurulup serin içeceklerini yudumladılar.

"Çok güzel bir yer!" diye mırıldandı Süheyla Hanım.

"Evet... Ama Doğan'ın otelleri daha güzel... Ben iki tanesini gördüm. Siz hiç görmediniz mi?"

"Sadece Kıbrıs'taki kumarhane oteli gördüm. Çok büyüktü. Kaybolmamak işten değildi. Fakat tek başına orada olmak fazla zevkli değildi. Onun sürekli işi vardı. Çok çalışıyor!"

"Harcayamayacağı kadar parası var. Ne yapacak ki? Bence size daha fazla vakit ayırmalı. Söyler misiniz, bu kadar kısa sürede nasıl bunlara sahip olabildi?"

"Çoğu vardı zaten..."

Pınar içeceğini yudumlarken şaşkınlıkla baktı.

"Var mıydı? Ama kocanız? Kocanız babamın yanında çalışmıyor muydu? Bir olay yüzünden hapse girdiğini de biliyorum."

Süheyla Hanım gülümsedi.

"Evet! Kocam senin babamın yanında çalışıyordu ama para için değil... Gerçi sizden aldığımız parayla geçiniyorduk ama isteseydi sizin fabrikanızı satın alacak kadar zengindi. Fakat ailesinden hak ettiği parasına asla dokunmadı. Kocam da tıpkı oğlum gibi inatçıydı. Oğlum ise ondaki bütün özelliklere sahip... Hatta fazlasına bile! Olay fazla karışık değil. Kocam ile ailemizin zoru ile evlendik. Baştan ondan hiç hoşlanmadım. Fakat

bizim oralarda böyledir. Gençlere genellikle veremedikleri bir rızadır. O çok büyük bir ailenin iki oğlundan biriydi. Doğrusu o kadar zengin aileler vardır ki, paralarının hesaplarını bile tutmazlar. Kocamın ailesi de böyledi. İnancın bir azatlığı, otlatık hayvanlar, gayrimenkuller ve inatçıları. Ben köylü Aklım maz bir servetleri vardı. Hatta Kibni'ta bir kamarcıya bile

Pınar şok olmuştu ama ilgi ile dinliyordu. Kadıncağa onun gözlerindeki ilgiyi görünce, hafif bir gülümsemeden sonra devam etti.

"Kocamın, yani Hasan'ın ağabeyi iyi yetişmiş, çapkın ve yakışıklı birisiydi. İşlerin idaresi de ondaydı. Kocam ise ondan beş yaş küçüktü. O daha farklı şeylerden hoşlanıyordu. Aile işleri ile ilgilenmiyordu. İşin doğrusu parayı da çok sevmezdi. Onun bu özelliğini sonradan çok sevdiğimi fark ettim. Sanırım o sıralar batılı bir kıزدan da hoşlanıyormuş. Onun yanına İzmir'e gitmek istiyormuş. Tabii ki evlenmek niyetiyle... Bu yüzden de ailesi onu Vanlı bir genç kızla evlendirip ülkenin batısına gitmesini engellemeye karar vermişler. Benimle yani... Ben de kocamı sadece düğün günümüzde gördüm. Düğünden bir hafta öncesine kadar hiçbir şeyden haberim yoktu."

İç çekince, Pınar bu alımlı kadının daha ilk anda kocasına aşık olduğunu anladi.

"Hasan, yani kocam, ağabeyinden de yakışıklıydı. Doğan gibi boylu poslu ve inatçıydı. Gür, simsiyah saçları hep alınına dökülürdü. Kafasına ne takarsa yapardı. Evlendiğimiz ilk gece benimle hiç ilgilenmedi ve bu evlilik yüzünden üzgün olduğunu söyledi. Hâlbuki ben onu görür görmez sevmiştim. Fakat zorla tanımadığım bir adamla evlendirildiğim için kurnardım aslında... Hasan'a değil... Kendi aileme, hayata ve en çok da şansına! Sevebileceğim bir adama benden nefret etmesini sağlayacak şekilde zorla verilmişim."

"Sizden nefret mi ediyordu?"

"Başlangıçta öyle sanıyordum. Meğerse küçük olduğum için bana karşı mesafeli, kısmen ağabeyce davranıyormuş. Daha on altı yaşındaydım... Çok küçüktüm. O zamanlar şimdiki gibi

“Eğilim. Evlenmeden önce değil öpüşmek, sevdiğinle aynı odada bulunamazdın...”

Pınar kızandı. Doğan’dan önce birkaç kere öpüşmüştü ama asla bir şey ifade ettiğini söyleyemezdi. Doğan’a kadar bir erkekle öpüşmenin, vücudunda gezinen ellerin yarattığı etkinin farkında bile değildi.

“Demek kocanıza sonradan âşık oldunuz? Ya o?”

“O da beni sonradan sevdi sanırım. Ondan her zaman sevgi ve ilgi görmüşümdür. Dedim ya, ilk yıllarda çok zengindik. Bir dediğini iki etmezdi ama bana hiç elini sürmedi. Ta ki ağa-beyi ile kavga ettiği o güne kadar!”

Demek Doğan aslında fakir falan değildi? Peki, babasının yanında onun babasının ne işi vardı? Madem o da o kadar zengindi, neden bir tek maaşa bağlı kalmışlardı?

Süheyla Hanım, Pınar’ın telefonu çalınca konuşmayı yanda kesti. Genç kadın elini telefonuna götürüp açtı.

“Efendim anne?”

“Pınar? Biz iki gün sonra yola çıkıyoruz kızım. Perşembe orada oluruz sanırım. Bizi karşılar mısın?”

“Karşılarım anne... Siz uçağa binmeden bir saat önce beni arayın. Doğan’ın işi olsa bile ben arabamla gelirim, sizi alırım!”

“Ooo? Araba sürmeyi öğrendin mi?”

“Evet! Doğan öğretti!”

“Anlaşılan bu çocuk seni çok seviyor. Kendi canına kastettiğine göre?”

“Anne lütfen! Sandığınız kadar kötü şoför değilim. Uzun süredir de İzmir’in trafiğine çıkabiliyorum.”

“Neyse, neyse... Sen yine de dikkatli ol! Kaza maza yaparsın, bebeğe bir şey olmasın da! Bebek nasıl, iyi mi?”

“Evet, iyi...”

“Güzel... Seni çok özledim. Hadi yakında görüşürüz. Herkese selamlar! İyi geceler!”

Telefon kapanınca, Süheyla Hanım da ayağa kalktı.

"Ben de yatayım artık. Geç oldu. Sen de yatacak mısın?" Pınar etrafına bakındı. Çoğu kişi henüz ortalarda uyuyordu ama aradığı kişi görünmüyordu. O da meraklanarak sordu. "Rükyeyi bitirmemiştiniz ama?" dedi merakla.

"Sonra tamamla! Zaten bitirmek bile kımin akla gelmesi sebep oldu. Bu güzel geceyi bozmayalım. Yoksa ağlayabiliriz!"

Pınar üstelenemedi. Başını salladı. Çantasını koluna takıp yanındaki kadının koluna koydu. "Peki, gidelim o halde. Doğan da zaten ortalıkta yok! Ama sonra hikâyenin tamamını ister misin?"

"Tamam, söz."

Pınar önce kadını odasına bıraktı. Sonra da kendi odasına gitti. Yatmadan önce biraz balkonda oturmak istiyordu. Soyunup üzerine yatarken kullandığı askılı bluzu ile şortunu giydi. Sonra mini buzdolabından kendisine bir kola aldı. Balkona çıkıp bambu sandalyelerden birisine oturdu. Diğerine de ayaklarını uzattı. Kolasından iri bir yudum aldı. Bakışları aşağıda gezinen insanlardaydı.

Yarım saat sonra kalabalık azalmaya başlamıştı. Pınar'ın da serin havada uykusu gelmek üzereydi. Kalkıp yatsa iyi olacaktı. Tam doğrulmak üzere iken gözü deniz tarafından gelen iki kişiye takıldı. Gözlerini kısarak dikkatle baktı. O yürüyüşü nerede olsa tanırdı. Panter kadar gergin ve en az onun kadar kendisine güvenli birinin yürüyüşüydü bu.

Yanındaki kadına baktı. Neredeyse çenesine gelen uzun boylu bir kadındı. Uzaktan tam göremiyordu ama güzel gibi görünüyordu. İnce fiziği ile otuz yaşlarında gibiydi. Öfkeyle dişlerini sıktı. Bu adama inanamıyordu. Bütün kadınları kendisine çekiyordu. Hem de muknats gibi... Genç adam sakince önüne bakıyordu ama kadının gözleri resmen adamın üzerindeydi.

Doğan o sırada Pınar ile annesini düşünüyordu. Saat gece yarısına geliyordu. Odalarına çekilip çekilmediklerini merak ediyordu. Endişe edecek bir şey yoktu her halde? Pınar zeki ve girişken bir kızdı. Başlarına bir şey gelmeden odalarına gitmiş olmalıydı.

yanındaki kadın bir şey söyleyince gözlerini ona çevirdi.
"Fendim?"

"İyi geceler dedim. Sayende sıkıntımı biraz attım."

Otelin iç içe bakan üç blogundan birisinin girişindeydiler.
Genç adam gülümseyerek başını salladı. "Benim için de zevkti.
Kendine iyi bak..."

Kadın bir an duraladı. Sonra elini hafifçe Doğan'ın koluna
koydu. Gözleri ürkek, utangaçtı. "Doğan?.." diye fısıldadı. "Gel-
mek... ister misin?" Yanakları bile kızarmıştı. "Odama?"

Genç adam Esra'nın güzel yüzünü süzdü. O acı içinde bir
kadındı. Onunla bu gece birlikte olsa bile sonradan vicdan
azabı çekecekti. Bir kadının üzüntüsünden faydalanmak hiç
doğru değildi. O gece yapılabilecek her şey yanlış olacaktı. Üs-
telik de canı şu anda başka kadın istemiyordu. İsteddiği tek ka-
dın Pınar'dı. Ondan ölesiye nefret eden ve kazara dokundu-
ğunda bile öfkeyle zıplayan bir kadın...

"Esra..." diye başladı.

"Yapamazsın... değil mi?" diye fısıldadı kadın. Gözleri su-
lanmıştı. "Sen nişanlısın..."

"Sen de evlisin! Ayrı olman bir şey değiştirmez. Yalnız da
çok pişman olacaksın!"

Esra ısrar etmedi. Yeterince utanmıştı zaten. Başını eğdi ve
elini çekti. "Özür dilerim. İyi geceler!"

"Sana da..." Gülümsedi. "Bir dost ararsan her zaman ya-
nında olurum!"

Pınar uzaktan onları seyrediyordu. Koltuğunda biraz aşağı
ya doğru kaydırmıştı vücudunu. Onları seyrettiğini görme-
lerini istemiyordu. Sonra kadının elini adamın kolundan çekti-
ğini görünce homurdandı. Nihayet Doğan odasının bulunduğu
bloğa doğru yürüyüp gözden kayboldu.

Hiç gecikmemişti. Hemencecik bir kadın bulmuştu. Nef-
ret edilecek bir adamdı bu! Annesi ve nişanlısı aynı otele-
yen başka bir kadın bulması doğru muydu? Animasyon plote-
nsine gelmeden önce mi tanışmışlardı acaba? Demek bu yütaden

olduğunu söyleyip yanlarından ayrıldı. Pınar, Suheyyla Hanım'ın haklıydı. Doğan'ın yatağına kadın! bulmak zorundaydı.

Ama en azından, belli ki kadının tekniği iyi idi. Yatağına galip uzandı. Bu adamı her gün ötekilerden farklıydığını farkındaydı.

Ertesi gün kahvaltıda herkes sessizdi. Doğan güzeline nereden olmuştu. Cildi pırl pırl pırlı. Annesiyle ve onunla basit birkaç kelime konuştu. Pınar da ona baktıkça öfkeleniyordu. Üstelik bu kadının masalarının yanında geçerken Doğan'a baktığını görmüş ve gerekli kadın olup olmadığını merak etmişti. Ne lartı ederdi ki? Şu yan masadaki de bakıyordu, arka masadaki de. Bu kadınların arsızlığına inanamıyordu. Acaba otelde yemeklerin içine kadınları azdıran bir şey mi koyuyorlardı?

Tüm günü havuzda geçirdiler. Suheyyla Hanım da mayo giymişti ama oldukça kapalıydı. Buna rağmen genç kadın onun ince fizikine hayran kaldı. Doğan ise elindeki kitabı okurken çevreden kopmuş gibiydi. Bütün gün boyunca iki defa havuza girmişti. Birincisinde Pınar ile birlikteydi. Ona dokunmadan sadece yanında yüzmekle yetinmişti. İkincisinde ise tekti. Biraz suyun keyfini çıkardıktan sonra havuzun öteki tarafındaki bara yuzmuş, sonra elinde içecek soğuk bir şeylerle havuzun çevresini yürüyerek geri gelmişti. Pınar elinde olmadan geniş göğsünü, ince belini ve kaslı bacaklarını süzdü. Kadınlara azdıran yiyecek hangisiyse, Pınar da bolca yemiş olmalıydı!

Buna rağmen tatil güzel geçmişti. Otelden ayrılma vakti geldiğinde, Suheyyla Hanım da dinlenmiş ve eğlenmiş olduğunu itiraf etmişti. Özellikle önceki gece Kuşadası'nın kalabalık çarşısında gezip bolca alışveriş yapmışlardı. Sonra da bir gece kulübüne gitmişlerdi ve aşırı gürültülü bir müzik altında çılgınca dans edenleri seyretmişlerdi. Kulüp kafalarını sarmayınca da güzel bir kafeye gidip serin bir şeyler içip tatlı yemişlerdi.

Dönüş yolunda Pınar, öne geçti. Hayranlıkla dağlık manzarayı seyrediyordu. Genç adamı o kadınla bir daha görmemişti. Fakat geceleri adam aynı bir katta olduğu için neler olduğunu

...! Uydaklarını sıktı. Buna kendisi kaşınmıştı. Ona başka konularla olabileceğini söylerken, nişanlısı olarak bir erkeği kışkırtabileceğini hiç düşünmemişti. Ondan ne kadar nefret ederse artık kışkırtmasına engel olamıyordu.

"Annemle babam geliyorlar!" dedi sakın bir sesle. Hatta donuktu. "Öğleden sonra dört gibi! Birlikte gider karşılar mısın, yoksa ben tek mi gideyim?"

Adamı yan gözle ona bakıp gülümsedi. "Araba sürmekteki tecrübeni cesaretin gittikçe artırıyor. Onları tek başına almaya gidebileceğini biliyorum. Sen nasıl istersen öyle yapalım."

"Sorun olmazsa birlikte gidelim. Bir kere uçakla gelmiştim. O yolun trafiğinin çok kalabalık olduğunu hatırlıyorum. Ayrıca yolda yol boyu annemle babam beni sorguya çekecekler. Hakkımdaki her şeyi, nasıl olduğu falan gibi... Daha onlara durumu nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Nasıl tanıştığımızı söyleyemem, böyle değil mi?"

Genç adam omuz silkti. "Nasıl açıklamak istersen öyle açıklasın. O halde yarın öğlen erken gelirim. Birlikte gideriz."

Pınar başını salladı. "Sağ ol!"

Eve vardıklarında akşam olmak üzereydi. Pınar odasına çıkıp üzerine rahat bir şeyler geçirdikten sonra aşağıya indi. Evdeki diğer çalışanlarla şakalaşarak onlara merhaba dedi. Hepsi de Süheyla Hanım'ı tatile çıkarmaya ikna ettiği için ona minnettardı. Pınar artık evde en az Süheyla Hanım kadar sevildiğini biliyordu. Bu da onu mutlu ediyordu. Bu evde Mersin'de hissetmediği bir huzur ve yakınlığı hissediyordu.

Akşam yemeğinden sonra çay içerlerken, evin verandasını tercih etmişlerdi. Pınar iki kişilik bir koltuktaydı. Doğan önce masanın çevresindeki rahat koltuklardan birisine oturacakmış gibi olmuş, sonra vazgeçmiş ve genç kadının yanındaki boş yere oturmuştu. Pınar hemen ondan uzaklaştı. Koltuğun kenarına doğru yanaştı. Doğan bunu görünce kaşlarını çatmıştı.

"Benden bu kadar tiksinnmene gerek yok!" dedi buz gibi bir sesle. "Sadece bir şey konuşacaktım!" Sonra elinde çayıyla birlikte ayağa kalktı ve biraz ileride oturan annesinin karnesini

geçti. Süheyla Hanımı, elinde yünler ve şikleri, bir şeyler örmeye çalışıyordu. Bir şeyin farkında değildi.

Pınar dudaklarını ısırdı. Bu sefer ayıp etmişti.

Uzgünce Doğan'ı süzdü. Genç adam uzun boylu, ince, siyah saçlı, koyu mavi gözleri vardı. Kendi kendisine çalışan televizyondaki Pınar'ın masanın üzerinde tempo tutuyordu.

Ertesi gün, oldukça sıcaktı. Uyanıp hazırlanırken, Pınar'ı aşağıda göremedi. Çoktan işe gitmişti. Öğlen yemeğine de gelmedi. Oysa Pınar onun geleceğini sanıyordu. Ailesini karıştırmak için erken geleceğini söylemişti. Sonra beklemeyi karardı. Nihayet saat iki gibi geldi. Pınar onun bir bardak limonata içmesini ve Nadir Bey ile bir şeyler konuşmasını bekledi. Konuşmalar bitince genç adam arabayı işaret etti.

Büyük araba hâlâ çalışıyordu ve içi buz gibiydi. Sıcak havada tatlı bir serinleme ile ürperdi Pınar. Ön koltuğa yerleştikten sonra nişanlısının da yanına oturmasını bekledi. Araba hareket ettiğinde, hafif bir gülümsemeyle Süheyla Hanım'a el salladı. Son günlerde bu kadınla arası yeniden düzeldiği için mutluydu.

Karabağlar üzerinden havaalanı yoluna çıktıklarında, Pınar nihayet dayanamadı ve sordu.

"Dün gece... benimle konuşmak istediğin... neydi?"

"O kadar önemli değil!"

"Lütfen Doğan?... Ne konuşacaktın? Ben... bir şey söylemek istediğini fark etmedim!" Bu bir özür değildi. Özür dilemek istiyordu ama yapamıyordu.

"Dün biraz düşündüm de!..." diye birkaç saniye sonra başladı genç adam. "Bence ailene durumu açıklamalısın."

"Neyi?"

"Seni zorla getirdiğimi falan... Ta en başından!"

"Ben de zaten açıklamayı düşünüyorum. Ailemin yanında seni seviyor gibi yapamayacağıma karar verdim. Zaten birbirimizle tanışıp âşık olduğumuza falan inanmazlar. Abim ve babamla aranızda eski bir sorun olduğunu biliyorum. Babanın

bu girdiği sırada bizim yanımızda çalıştığını da öğrendim. Bu yüzden en iyisi doğruyu söylemek..."

"Dilersen ben her şeyi açıklayabilirim. Dün gece sana bunu söylemek istemiştım. Seni zor durumda bırakacaksa tüm suç üstüne alabilirim!"

Pınar alayla güldü. "Tüm suç senin değil mi zaten?"

Genç adam kaşlarını çatı. "Benim... Fakat ağabeyin de süten çıkmış ak kaşık sayılmaz!"

Pınar dudaklarını öfkeyle kıstı. Genç adam kuşkusuz doğruyu söylüyordu. Deniz izin vermeseydi Doğan kendisini o evden o kadar kolay kaçıramazdı. "Ondan bahsetme! Senden ne kadar nefret ediyorsam, ondan da o kadar ediyorum. İkiniz de ahlaksız adamlarsınız. Diğer yandan onlara gerçeği açıklamayı ben tercih ederim. Uygun bir zamanda... Senden tek isteğim, onlara elinden geldiğince nazik davranman! Çünkü annem seni görünce gözleri kamaşacaktır. Geçmişte ne olduysa oldu, beni ilgilendirmiyor. Onlara karşı tek bir kınıcı söz söylersen, beni de bebeği de unut!"

Adam başını salladı yavaşça.

Buna rağmen Pınar ikna olmamıştı. "Anladın mı, Doğan?" diye üsteledi.

"Anladım..." diyen sesi sakindi. "Nasıl istersen!"

"Peki, şu eski olay neydi? Bana neden şimdi her şeyi tam olarak açıklamuyorsun?"

"Şimdi açıklanacak bir şey yok... Her şey neredeyse on beş sene önceydi. Sorun şu ki anlatsam bile bana inanmak istediğini sanmıyorum."

"Bir dene!"

Doğan cevap vermedi. Işıklarda durmuştu. Havaalanına az kalmıştı. Yeşil yanınca arabayı hareket ettirdi. Az sonra havaalanının park yerine girmişlerdi. Yokcu bekleme salonuna girerken özenle güvenlik kontrolden geçtiler. Bu yüzden Doğan ruhsatlı silahını güvenliğe teslim etti ve sonra geri aldı. Pınar

bu alâhi görünüş yine ürperdi. Doğan'ın belliği bir karnesin
dugu yarıdan aklına dank etmişti.

Yeni saat sonra annesi ile babası geldi. Pınar odanın kapı-
lığın içinde beklerken, beşten gördü. Çiftleri çok güzel ve genç
ve sanki daha da gençleşmiş gibiydiler. Babasının saçları beyaz
kahverengi iken, annesinin saçları omuzkiler gibi siyah. O da
kısaydı ama gardı. Babası uzun boylu ve yakışıklı bir adamdı.
Gözlükleri ile aynı zamanda ciddi de duruyordu. Yüzü belli ki
az sonra yaşayacağı karşılaşmanın endişesi ile sardı. Oysa ki
Doğan ile olan beraberliğinden endişe duyduğunu her zaman bilirdi.

Acele ile kalabalığa karışıp gelenlere el salladı. Yaklaşık
nnda, önce annesine sonra da sevinçle babasına sarıldı. Arkasından
kalan Doğan, bu mutlu kucaklaşmayı sakın bir yüzle izliyordu.

Pınar geri çekilip onu tanıştırdı.

"Anne, baba... bu Doğan! Doğan, annem Figen, babam Şinasi."

İki erkek karşı karşıya durduğunda aralarında yılların so-
gukluğu bir an buz kesti. Pınar endişeyle bekledi. Ne olacağını
bilmiyordu. İki erkeğin de davranışı o an için sürprizdi. Kötü
bir şey olmaması için dua etti. Gözleri bir saniye içinde iki uzun
erkeğin arasında gezindi.

Doğan yavaşça elini uzattı. Gülümsemesi gözlerine yansı-
masa da dudakları hafifçe kıvrılmıştı.

"Biz tanışıyoruz zaten... Hoş geldiniz Şinasi Bey!" Babası bir-
den rahatlamıştı. Belli ki düşmanca bir karşılama bekliyordu.
O da ciddi bir yüzle başını salladı ve elini uzattı.

"Hoş bulduk!"

Figen Hanım hayranlıkla kızının nişanlısını inceliyordu.
Kendi kocasından bile on santim uzundu. Siyah pantolonu,
beyaz gömleği ve yazlık krem ceketini atletik yapısını gizleye-
miyordu. Bu genç adamı daha evvel birkaç kere görmüştü. Yıl-
lar önceydi. Fakat şimdi kesinlikle çok daha yakışıklı ve çok
daha çekiciydi. Kızının zevkini takdir etti. Bugüne kadar kı-
zının çıktığı erkeklerin hepsini defalarca kat aşacak bir çekici-
likteydi. Genç adam kendi elini de sıkıp hoş geldiniz derken,

bir mutluluk vardı. Sonunda kızı için hayal
bir de ötesinde bir damat bulmuştu.

Yolunda babası arkada annesi ile oturmakta ısrar
Pınar yine öne geçti. Yol boyu babasının ve annesinin
sorularını cevapladı. Havadan sudan konuşmaları bun-
lar. Eve geldiklerinde ikinci bir endişe daha yaşadı. Süheyla
Hanımın nasıl davranacağını bilmiyordu. Fakat anlaşılan o ki,
kız gibi bir şey belli etmeyecekti. Çünkü her iki misafi-
rin elini de nazik bir gülümsemeyle sıkmuş, onları odalarına
önce limonata içmeye davet etmişti. Verandada içi-
len soğuk limonatalarla birlikte Pınar'ın içi rahatlamıştı. Doğan
ve annesi son derece misafirperver ve nazikti.

Bir süre sonra Pınar yerinden kalktı. Herkes limonatasını
içti. "Size odanızı göstereyim de, yemekten önce biraz din-
lenin. Ayşe Hanım size harika yemekler yaptı. Anne, ben de
seni o çok sevdiğin çikolatalı tatlıdan yaptım. Bayılacaksın.
Odanız da çok güzel!"

Odaları gerçekten güzeldi. Üst katta kendi odasına yakın
bir odaydı. Koridorun diğer tarafındaydı ve kendi banyosu bile
vardı. Ağırıklı mavi renklerle döşenmiş zevkli bir odaydı. An-
nesi hayranlıkla etrafını süzerken, evdeki lüksün etkisi alon-
daydı. Babasının ise hâlâ kuşkuları olduğu belliydi.

"Anlatın bakalım, nasıl tanıştınız?" diye sordu babası anı-
den. "Deniz bize fazla bir şey söylemedi. Sen de annene geldi-
ğimizde anlatırmı demişsin! Doğrusu Doğan ile karşılaşmanız
biraz garip! Ona âşık musun?"

Pınar belli etmeden bir nefes alıp konuya nereden girece-
ğini düşündü. "Değilim..." diye mırıldandı.

"Değil misin? Ama onunla evleneceksin? Peki ya bebek? O
nasıl oldu? Madem âşık değilsin, burada ne anyorsun? Bebeği
nasıl yaptın? Seni tanıyamıyorum ben artık Pınar?" Babası ol-
dukça sinirli bir şekilde konuşuyordu.

Genç kadın da öfkelenmişti. Gözleri yanıyordu. "Doğru, onunla
evleneceğimi. Buna mecburum. Ama beni yargılamadan önce
dinlemenizi tercih ederim. Suçu bana atmakta her zamanki gib-

pek heveslisin baba! Neden önce oğlunla konuşmadın? Her sor bakalım bu zorbanın kıymına hangi yüzünden... Her şey sevgili abimin yüzünden oldu."

"Yine ne yaptı o serseri?" dedi babası kızına. "Bütün bunların onun sorumsuzluklarından. Onun bu işle ne ilgisi var? Ben önce de bu Doğan yüzünden başımı belaya sokmuştum!"

"Bütün gerçekleri duymaya hazır mısınız?" dedi annesi kızgınlıkla. "O halde oturmanızı tavsiye ederim. Çünkü dikkatcileriniz hiç hoş şeyler değil!"

Tüm hikâyeyi olduğu gibi anlattı. Ta en başından! Sonunda düz bir ifadeyle, abartmadan... Sadece Doğan'ın kollarında nasıl canlandığından, nasıl ateşli bir kadına dönüştüğünden bahsetmedi. Anlatacaklarını bitirdiğinde, odada uzun bir sessizlik olmuştu. Annesi ve babası şok olmuş gibilerdi. Pınar nemli gözlerini kıstı. Ağlamayacaktı.

"Nasıl başladıysa başladı, artık geri dönüş yok. Onunla evleneceğim ve çocuğunu doğuracağım. Hepsi bu! Siz de istediğiniz gibi zengin bir damada kavuşmuş olacaksınız!" dedi katı bir sesle.

"Onu öldüreceğim..." diye mınıldandı babası. Gözleri buz gibiydi.

"Hayır baba! Bunu düşünme bile! Zaten yapamazsın. Onun bir çeşit mafya olduğunu sana söyledim. Bunu Erdem de denedi. Sen daha aklından bile geçirmeden o seni bunun için öldürebilir. Hiç acıması yok! İnan bana bir saniye bile düşünmez. Size bunları anlattım çünkü yalandan nefret ettiğimi bilirsiniz."

"Peki, madem öyle, bizi buraya niye çağırdın kızım?" diye sordu annesi. "Bizi böyle bir adamın evinde neden misafir ediyorsun?"

"Çünkü sizi özledim. Burada benim de sevdiğim bir yakınım olsun istedim. Parayla satılan bir eşya olmadığımı hissetmek istedim! Onu seviyormuş gibi rol yapamayacağım için geçtiği benden öğrenmenizi istedim..."

"Biz hemen gidiyoruz!" dedi Şinasi Bey. "Sen de geliyorsun!"

"Hayır, baba! Gelmiyorum. Onunla bir anlaşma yaptık ve ben buna uyacağım. Zaten başka odada kalıyor. Bana artık hiç dokunmuyor. Elimi bile tutmuyor. Çünkü bana söz verdi. Onun hakkında emin olduğum tek şey bu! Verdiği sözü tutuyor. Bu yüzden siz de gitmeyeceksiniz. Size iyi davranacağına dair de söz verdi. Ve bunu yapacak! Biliyorum. Sizin açınızdan değişen bir şey yok! Aslında o bize iyilik yaptı. Yoksa şu anda hepimiz sefil bir hayatın içerisindeydik. Şimdi sizden ricam... Sizin de ona karşı saygılı olmanız. Birbirinizi kıracak davranışlar istemiyorum. Lütfen baba, beni ortada bırakmayın!"

"Sadece çocuk için mi evleniyorsunuz şimdi?" diye sordu annesi üzgünce.

"Evet, bu bebeği istiyor. Ben bu bebekten de babası kadar nefret ediyorum ama yapabileceğim bir şey yok! Bu onun çocuğu ve onu almak için her şeye razı!"

"Ondan mu peki?" dedi babası sertçe.

Pınar kıpkırmızı oldu. Çıldırarak gibiydi. Sinirle ayağını yere vurdu. Minicik ellerini yumruk yapmıştı. Gözleri ateş saçıyordu.

"Ne sandığını artık biliyorum baba!" dedi tutmaya çalıştığı öfkesiyle. "Ben sandığın kadar hoppa bir kız değilim. Ondan önce başka hiçbir erkekle beraber olmadım... Evet, birkaç erkekle gezdim ama hiç biriyle yatmadım. Erdem'le bile olmadım. Siz daha kızınızı tanımıyorsunuz. Şimdi lütfen bu konuyu kapatalım artık! Bu evde medeni insanlar gibi davranmanızı bekliyorum. Sonra annesi Süheyla Hanım bence mükemmel bir kadın. Sakın onu kırarak bir söz söylemeyin. Onu gerçekten seviyorum. Benim için değerli bir insan. Çok acı çekmiş ve o da torununu görmek istiyor. Eğer siz de istiyorsanız aranız iyi tutun derim!"

"Çocuk doğunca onu babasına vereceğini ve bir daha da görmek istemediğini söylemedin mi bize kızım?" Annesi çok üzgündü.

"Söyledim... Ben nefret ettiğim bir adamın çocuğuna bakmam. Yine de sizin görmenize engel olacağını sanmam. Torununuzu görmek istersiniz... değil mi?" Sesi ansızın kısılmıştı.

Anadolu ve Bulgaristan'da yaşayan Türklerin bilmesinden dolayıdır.
Fakat şimdi düşünceyi ilerletmek istiyorduk. Bu düşünceyi
buğle vaktinde yaygınlıkla buluyorduk ama ona değinmiştik, düşünceyi
da ilerde değildi. Çyle bir zannımızla ilerleyişte ki. Fakat bu
münasip.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Doğan kafasını önündeki dosyadan kaldırdı. Pınar çalışma odasına girmişti. Genç kadının moralinin bozuk olduğu beliydi. Onun dayanılmaz güzelliğini süzdü bir an. Uzun saçları yine lise öğrencisi gibi örmüştü. Omzunun bir yarından göğsüne doğru iniyordu. Narin ve uzun vücudu hiç de anne olacakmış gibi değildi. Gözlerindeki nefreti görünce, onun anesiyle babasına gerçeği anlattığını anladı.

"Her şeyi biliyorlar..." dedi Pınar soğuk bir sesle. "Böylece rol yapmanuza gerek kalmadı."

"Anlatın mı?"

"Evet... Senin ne biçim bir adam olduğunu daha önceden de bildikleri için şaşırmadılar!"

Genç adam zorlukla gülümsedi. Bu hakareti yutmak zorundaydı. "Senin adına sevindim!"

"Babam öbür gün gidecek. Annem birkaç gün daha kalacak burada. Babam yine de medeni davranacağına söz verdi. Umarım sen de sözünü tutarsın?"

"Merak etme! Seni utandırmam!" dedi genç adam hafif bir alayla "Onlar için yapmamı istediğin bir şey var mı?"

"İyi davran yeter. Süheyla Hanım yemeğin hazır olduğunu söyledi. Benimkiler indi. Seni bekliyoruz."

Doğan elindeki kalemi bırakıp ayağa kalktı. Dosyasını kapattı. Gözleri saatteydi. Hakikaten yemek vakti geçmek üzereydi. Çalışmak için buraya gelmesine rağmen bir saattir önündeki dosyaya sadece bakmıştı.

Genç kadının arkasından verandaya çıktı. Şinasi Bey'in nefret dolu bakışlarının bir an üzerine kaydığını fark etti. K

annesi ise garip bir tavırla onu süzüyordu. Nadir Bey de Ayşe Hanım da masadaydı. Kalabalık olmama beniydi. Uzun süren sessizlik olmazdı hiç değilse...

Ufak tefek konuşmalar olmanın eşiğiydi. Doğan istediği tuz istemenin dışında fazla konuşmıyordu. Masanın başında oturuyordu. Bir tarafında annesi, diğer tarafında Pınar vardı. Pınar da huzursuz olduğu belliydi. Sonunda Doğan onun huzursuzluğunu nesi Bey'e sordu.

"İkinci balayınız nasıldı? Çok yer gezdiniz mi?"

Şinasi Bey şaşırmişti. Bir an Doğan'a baktı. Cevap vermesi niyeti yoktu. Fakat onun ortamı yumuşatmaya ve kızının karakterindeki gerginliği almaya çalıştığını hissetti. Bu mendebur harifin sırf kızı için nazık olmaya çalışması elinde olmadan hoşuna gitti.

"Güzeldi..." diye mınıldandı. "Hemen hemen tüm Avrupa'yı gezdik. Bence İspanya muhteşemdi."

"Ben İspanya'da Ronda'ya bayılmıştım. Oraya gittiniz mi? Tam bir doğa harikasıdır."

"Doğru... Çok sıcaktı ama gerçekten de nefis bir yer." Şinasi Bey bir an kızgınlığını unutup hevesle cevap vermişti. "Pueblo Blanca harikaydı."

Doğan başını salladı. "Evet, Beyaz Köy... Birkaç gün kalmıştım."

"Siz de işiniz gereği çok geziyorsunuz herhalde Doğan Bey?" dedi Pınar'ın annesi. O da ortamı yumuşatacak bir konuşmanın gelişmesine yardımcı olmak istiyordu.

"Doğan deyin lütfen..." dedi genç adam baştan çıkano bu gülümsemeyle. Pınar hiçbir kadının bu gülümsemeye kayıtsız kalamayacağına karar verdi. "Artık eskisi kadar gezmiyorum. Bir dönem... devlet için çalışmıştım. Görev icabı birçok yer gezdim. Şimdi mecbur kalmazsam ülke dışına çıkmıyorum."

"Devlet için ne görevi yapmıştınız?" dedi Şinasi Bey biraz kinayeli bir sesle. "Terör mü?"

Doğan güldü. Çok rahat bir tavırla başını iki yana salladı. "Ben James Bond değilim. Benimki basit devlet işleriydi. Politika olarak çözölemeyen bazı sorunları çözme de diyebilirsiniz."

"Adanı öldürme mi?"

"Teslim edilmeyen bir suçlunun alınıp getirilmesi gibi... Çok zenginim olduğunu söyleyemem. Ülkemiz için hazırlanan sahte tuzaga şahsen şahit oldum."

"Peki, niye bıraktınız bu işleri?"

Genç adamı omuz silkti. "Bir gün ciddi bir kaza oldu. İki ay komada yatmışım. Öleceğimi düşünmüşler. Bu arada annem kalp krizi geçirmiş." Gözleri sararmış suratlı annesine dönmüştü. Belli ki o günler hâlâ Süheyla Hanım'ın canını acıbyordu. "Ben de kendime gelince bıraktığımı söyledim. Sözleşmem çoktan bitmişti zaten. Aile işlerine geri döndüm."

"Bu zenginlik aileden mi, yoksa devletten tırtıkladığınız paralardan mı? Babanın zengin olmadığını hatırlıyorum da?"

Doğan hiç kızmadı. Kocaman bir kahkaha attı. Herkes şaşır-mıştı. Pınar soruyu duyduğunda korkmuş ve onun öfkeleneye-ğini düşünmüştü. Babasının böyle kaba olmasına inanamıyordu.

"Bir keresinde bir milyar dolarlık devlet tahvilini çalmış-lardı. Önemli olan tahviller değil, devletin karizmasının çizil-mesiydi. Adamları yakaladık ama tahvilleri bulamadık. Örgüt o kadar büyüktü ki, onları nereye sakladıklarını veya kime ver-diklerini bulmak imkânsız gibiydi. Devlet de bunların üzerine çizik attı. İki hafta sonra ben tahvillerin yerini öğrendim. Git-tiğinde hepsi yerinde kuzu kuzu duruyordu."

"Bir milyar dolar?.." Şinasi Bey sayıklar gibiydi. "Hepsini kendine mi aldın?"

"Yok canım! Götürdüm, devlete teslim ettim. Fakat şans-lıydım. Adettir, böyle durumlarda ganimetin yüzde onu ödöl olarak verilir..."

"Yüz milyon dolar mı?"

"Evet... Ekibim ile bölüştük... Bana yirmi beş milyon do-lar kaldı."

"İyi para!" diye alaycı bir sesle nurıldandı babası.

"Doğru..."

Süheyla Hanım öfkeyle kaşlarını çatı. Beyazlamış yüzü biraz kendi rengine dönüyordu. Çatalını sertçe masaya bırakı.

"Oğlum, o parayla çocuk yurdu yaptırdığını söyledene! Neden hiçbir şeyi doğru düzgün anlatmıyorsun?" dedi tem tem. Güzel kavisli kaşları altındaki yeşil gözleri öfkeliydi.

Masada kısa bir sessizlik oldu. Doğan omuz silkti. Gülen gözleri bu sefer Figen Hanım'a döndü. "Siz tatilinizde en çok nereden hoşlandınız?"

Figen Hanım daha duyduklarını idrak etmeye çalışıyordu. Gözlerini kırıştıtararak kendisini toparlamaya çalıştı. Aklına gezdiği yerleri getirmeye çalıştı.

"Ben... Ben de en çok Venedik'e bayıldım. Tabii Ibiza ve Kanarya Adaları da çok güzeldi. Bilemiyorum... O kadar çok güzel yer var ki!"

Yemek sorunsuz bitmiş oldu. Kahvelerini içerlerken, Doğan Şinasi Bey'in yanındaki koltuğa oturmuştu. İyi bir ev sahibi gibi nazıktı. İki erkek de televizyon seyretmeyi tercih eder gibi görünüyordardı. Nadir Bey de yanlarındaydı. Bir an televizyonda Bingöl kırsalında terör ile ilgili bir haber çıktı. Nadir Bey öfkeyle söylendi. Şinasi Bey de ağzından sinirle bir şeyler homurdandı. Pınar'ın gözü Doğan'a kaydı. O da Pınar'a bakıyordu. Bir an karşılıklı bakiştılar. Genç kadın hemen gözlerini kaçırdı.

Çay içerlerken Doğan babasına tavlâ oynamayı önerdiğinde, Pınar iyice şaşırmıştı. Babası da kabul etmişti üstelik. Elinde olmadan onların oyununu izledi. Doğan yenildi tabii ama bunun gerçek bir yenilgi olup olmadığından emin değildi. Babasının iyi tavlâ oynadığını biliyordu. Fakat genç adam o kadar bariz birkaç hata yapmıştı ki, Pınar onun bilerek yenildiğinden adı gibi emin oldu. Fakat kaderine razı bir mağlup gibi davranmış ve babasını övmüştü. Şinasi Bey'in her dakika damadına olan tavn değişiyordu. Pınar öfkelensin mi, sevensin mi karar veremiyordu. İki erkeğin anlaşmalarını hem istiyordu hem de

İstiyordu. Görünen oydu ki babasının savunma duvarları darbe almıştı.

"Yarın çalışmayacağım..." dedi Doğan. Yenildikten sonra karşılıklı oturmuşlardı. Halinden memnun olan Şinasi Bey'i gördü. "Fakat isterseniz kahvaltıdan sonra sizi şirkete götürebiliriz. Neler yaptığınızı görürsünüz... Belki bize de bir iki fikir verirsiniz. Sizin iş hayatınızdaki başarılarınızı babam çok merak eder. Ne dersiniz? Gelmek ister misiniz?"

Şinasi Bey huzursuzca bir kızına baktı, bir de karısına... Aslında uzun süren tatil ve tembellik biraz canını sıkıyordu. Bir şeylerle ilgilenmek istiyordu. Diğer yandan Doğan'a olan kızgınlığını canlı tutmaya çalışıyordu. Annesiyle konuşmakta olan Pınar da bu konuşmaya kulak misafiri olabilmek için sözlerini kısa kesmişti.

"Yarın bir planımız var mı, Figen?" diye karısına sordu kur saçlı adam.

"Biz dört kadın gelinlik bakmaya çıkacağız canım... Sen istediğin gibi davranmakta özgürsün."

Şinasi Bey rahatlamıştı. Kadınlarla alışverişe gitmektense bir şirketin sıkıcı işleri bile ona daha fazla zevkli görünüyordu. Memnun bir tavırla başını salladı.

"Gelirim o halde..." dedi. "Hangi işlerle uğraşıyorsunuz? Sadece otelcilik mi?..." diye sordu. Bu uzun bir muhabbetin başlangıcıydı. Doğan ona yaptıkları işlerden bahsederken de vaktin nasıl geçtiğini anlamadılar. Sadece Pınar'ın annesi ve babası için yapmış olduğu özel çikolatalı tatlıyı yerken, kısa bir mola vermişlerdi.

Ertesi gün o kadar gezmelerine rağmen, Pınar istediği gibi bir gelinlik bulamadı. Aslında bakire olmadığına göre beyaz gelinlik giymesi ona saçma geliyordu. Fakat âdettendi. Mecburen sesini çıkarmadı. Vakitleri yettiği kadıyla baktılar. Gelinlikten başka her şeyi almışlar ama bir türlü gelinliğe karar verememişlerdi. Akşam eve döndüklerinde her biri bir koltuğa senildi. Nadir Bey'in kansı bile evde an gibi çalışmaya alışkın

"Ne? Ne doğruymuş baba?"

"Yıllar önce büyük miktarda bir parayı bir günde bize getirdi. O olaydan sonra..."

Pınar merakla dikeldi.

"Hangi olay baba? Şu aranızda geçen olay mı? O bana anlatıyor. Sen anlatsana! On beş sene önce neler oldu?"

"Ben sana anlatamam... O anlatmamışsa bir bildiği vardır. Belki de unutmak istiyordur. Neyse... Biraz düşuneyim. Katarı toparlamaya çalışayım. Şimdi bir çok şey yerine oturuyor."

"Baba... Ne yerine oturuyor? Hadi bana o zaman ne olduğunu anlat ne olur!"

O sırada Doğan gırnıştı içeriye. Böylece konu geçici bir süre için kapanmış oldu. Pınar meraktan ölüyordu. Yemek boyunca gözlerini Doğan'dan kaçırdı. Zaten o da kendisine bakmak yerine annesi ve babası ile konuşuyordu. Süheyla Hanım da Figen Hanım'a gerçekten iyi bir ev sahipliği gösteriyordu. Pınar annesinin Doğan'a olan kızgınlığının çoktan azaldığını fark etmişti. Üstelik dün onu öldüreceğini söyleyen babası bile şimdi genç adamla konuşurken, hiçbir şey olmamış gibi doğal ve samimiydi.

Ertesi gün Cumartesi'ydi. Doğan yine babasını alıp bir yere götürdü. Gitmeden önce, akşam onları yemeğe çıkıp çıkamamalarını sormuştu.

"Sen bilirsin!" dedi Pınar öfkeyle. "Fakat ne yaptığını biliyorum Babamı yanına çekmeye çalışıyorsun. Seni sevmelerini sağlamaya çalışıyorsun! Ne kadar başarılı olursan ol, bunun benim gözümde hiç önemi olmadığını unutma!" Gözleri yanıyordu.

Doğan öylesine keyifli gülmüştü ki, Pınar elinde olmadan onun yakışıklı yüzüne takılıp kaldı. Bembeyaz dişleri gözünü almıştı. Birden uzanıp genç kadını kendisine çekti. Pınar onun sert bedenine yaslandığında, hiç karşı koymamıştı bile... İri gözleri kendisine yavaşan dudaklardaydı.

Doğan birkaç saniye süren kısa bir öpücükten sonra başını geriye çekti.

"Onlara iyi davranmamı sen söylememiş miydin? Öyle yapıyorum?"

"Sen hule yapıyorsun! İkisinin de gözlerini şimdiden b... Onların senden nefret etmeleri gerekiyordu, sevmeleri..."

Dudakları yerden örtölünce sustu. Ellen adamın... takılıp kalmıştı. Bu daha uzun ve alıcı bir öpüştü. Delişerle gözlerini yumduğunu fark etti. Dudakları aralandı. Alt dudakları kavrayan dudaga karşılık genç adamın üst dudakları hissedildi.

Bir tıkırtı olunca ikisi de ürkerek ayrıldı. Doğan hemen sokun görüntüsüne kavuşmuştu. Gelen babasıydı. İki... kaç dakika sonra evden çıktıklarında, Pınar elini dudakları gezdiniyordu. Bu öpücükten neden bu kadar etkilenmişti ki?

Artık her şey çok hızlı geliyordu. Babası iki gün sonra girmekten vaz geçmişti. Bir hafta daha kaldı. Gideceği gün Doğan ona özel uçağını tahsis etmişti. Pınar onun uçağı olduğunu bilmüyordu. Şınası Bey düğünden birkaç gün önce gelmek üzere ayrıldığında, annesi de onunla dönmüştü.

Mersin'e kocasıyla dönen Figen Hanım'ın şimdilik İzmir'de işi bitmişti. Zor da olsa bir gelinlik bulmuşlardı. Üzerinde bir terzi birkaç düzeltme yaptı. Genç kadının göğüsleri küçük, beli ince ve kalçaları da dar olduğu için daraltmak gerekmişti. Süheyla Hanım ile Ayşe Hanım'ın küçük göğüsleri ile dalga geçmeleri üzerine Figen Hanım da gülmesini zorlukla saklamış, ileride daha dolgun olacağını savunarak kızının yanında olmuştu. Yaşına göre hâlâ din olan kendi göğüslerini tutmuş ve onların da yirmi sene önce böyle küçük olduğunu söylemişti.

Öfkelenen Pınar, bir anda ağzından "Doğan onlardan memnun, size ne ki?" lafını kaçırmıştı. Herkes kahkahalarla gülerken o kıpkırmızı olmuştu. Terzi kadın bile kıkır kıkır gülüyordu.

Böylece annesi de gönül rahatlığıyla eve dönmüştü. Davetiyeler hazırlanmıştı ve çoğunu da Mersin'de elden vereceklerdi. Yapacak fazla iş kalmamıştı.

Fakat düğünden birkaç gün önce gelinliğini yeniden deneyen Pınar, şaşkınlıkla içine zor girdiğini fark etti. Hemen soyunup aynada kendisini izledi. Göğüsleri biraz büyümüştü. Öyle

şeydi ki, neredeyse yerinde zıplayacaktı. Daha iki aylık hamile olmasına rağmen beli bile en az iki santim kalınlaşmıştı. Kalınlaşmasına kesin emin olamıyordu ama yakında onların da daha kadınsı olacağı kesindi. Nihayet çocuksu hatlardan kurtulmak üzereydi galiba? Artık Doğan'a yiyecek gibi bakan o kadınların çoğu gibi kendisinin de kadınsı bir vücudu olacaktı.

Düğün günü çok korkunç bir hareketlilik vardı. Genç adam düğünün Hilton'da yapılmasını istemişti ve düğünde sadece kuş sütü eksikti. Uzaktan gelen misafirler için de aynı otelde neredeyse sayısız yer ayrılmıştı. Hiçbir şeyden kaçınılmamıştı. Yeneden İzmir'e dönen annesinin ve kayınvalidesinin hayran bakışları altında, gelinliği ile ortaya çıkan Pınar ise, kalabalığın içinde bir mücevher kadar güzeldi. Tüm salon genç kadının ve kolundaki damadın yakışıklılığı ile nefeslerini tutmuştu. Birçok bakan ve milletvekili, siyasi birçok tanınmış sima, eş, dost herkes bu güzel gelini ve yakışıklı damadı imrenerek izliyordu.

Belediye başkanının özel olarak kuyduğu nikâhta, şahitler Natalia ve Tamer'di. Pınar'a sorulsa, kocasıyla yaptığı birkaç danstan başka bir şey hatırlamadığını söylerdi. İmza törenini bile hayal meyal hatırlıyordu. Kendisini kutlayan çoğu kişiyi tanııyordu bile. Fakat annesi ile babasının ne kadar mutlu olduğunu görebilmişti. Onların bu zorba adamla evlendiği için mutlu olmalarını anlayamıyordu. Şinasi Bey'in damadı ile gurur duyduğu o kadar belliydi ki! Düğüne ağabeyi Deniz de gelmişti. Kız kardeşinin kendisine kızgın olduğunu bildiği için nikâh günü gelmişti ve çekinik bir tavırla ikisini de tebrik etmekle yetinmişti. Pınar'ın gözlerinde beliren öfke, onun hâlâ hakkında ne düşündüğünü belli ediyordu. Oysa Doğan çok olgunca karşılamıştı Deniz'i. Hatta hatırını bile sormuş, gitmeden önce eve davet etmişti.

Sonunda takı töreni bittiğinde Pınar neredeyse kollarını kaldıramayacaktı. Her yeri takılarla doluydu. Üstelik de kolları almadığı için minik bir sandığa daha takılar bırakılmak zorunda kalınmıştı. Yorgunluktan da ölüyordu. Geceün sonu da hızla gelmişti.

Üstlerini değiştirmek için otele hoş bir odaya gittiler. Çamaşırhanesi ve duş alanları gerleri şimdilik aşağıdaydı. Odede kendilerinden başka kimse yoktu. Evde ise bir gün önceki gibi Doğan'ın eşyaları vardı. Pınar'ın odasına taşınmıştı. Genç adamın elbiseleri yata odasına ilk getirildiğinde, Pınar da onları yerleştirmeye yeltenmişti. Gömlekleri ve takımı elbiseleri duvarları hoş duvarları niden dolması, gülümsemesine sebep olmuştu. Genç kadın da bunların sahibine yine satılarak yatacağını düşünmüştü ve garip ki içini bir mutluluk doldurmuştu. Bundan artı rahat gibi rahatsız değildi. Karı koca olan iki yetişkinin aynı yatakt yatmaları bir anda kendisine çok doğal gelmişti.

Otel odasında ikisi de sessizce ve birbirlerine bakmadan uyundular. Takıları çıkarmak bile yarım saat sürdü. Pınar istemese de adamdan yardım almak zorunda kalmıştı. Geliniğin fermuan indirilirken, parmak uçları sırtının pürüzsüz tenine bu an değdi. Genç kadın hemen uzaklaştı ondan. Buna rağmen gelinliğini utanmadan üzerinden sıyırdı ve sadece iç çamaşır ile kaldı. Sırtı ona dönüktü. Başını hafifçe çevirdi. Gözünün ucuyla baktı. Doğan da sinirli bir tavırla gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı. Anlaşılan bu gece ikisi için de zor olacaktı.

Üzerlerine yolculuk için rahat kıyafetler geçirdiler. Önceden hazırlanmış bavulları, zaten hava alanında bekleyen özel uçağa çoktan yerleştirilmişti. Takıları ve gelinliği annelerine emanet eden gençler, kendilerini bekleyen büyük siyah Mercedes arabaya bindiler. Araba süslü değildi. Sessizce havaalanına gittiler. Bir görevli onların pasaportlarını kontrol ettikten sonra uçak gecenin karanlığına havalandı.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, Pınar biraz şaşkıındı. Özel uçağın içini incelerken gözü kocasına takıldı. Tam karşısına oturmuş, o da kendisini süzüyordu. Bu gün damatlık smokunu içerisinde adam o kadar yakışıklı olmuştu ki, Pınar ona bakmaya korkmuştu. Şimdi de üzerindeki keten pantolon ve aynı tonlardaki gömleği ile çok hoştu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Paris... Daha evvel gitmiş miydin?"

"Hayır... Sen?"

"Birkaç defa..."

Onun hangi şartlarda gittiğini merak etti. Devlet için mi? Kendi işleri için mi? Özel uçağı olduğuna göre... belki de başka bir kadınla? Hepsi de olabilirdi. Kendisini en çok rahatsız eden son şıktı. Bu sık gitgide kendisini daha da rahatsız eder olmuştı. Daha evvel çıktığı erkekleri pek kuskanmadığını hatırladı. Aslında tek kadın olmayı severdi. Yanındaki erkeğin başka kadınlarla ilgilenmesini istemezdi. Fakat bu adamın durumu farkbydı. O asla bir kadını etkilemek için özel bir çaba harcamuyordu. Onu gören her kadınının içinin yağı eriyordu. Adamın hayvani bir çekiciliğı olduğu su götürmez bir gerçektir. Üstelik kendisinin de onu cinsel anlamda çekici bulması da büyük bir sorundu.

Ve bu bir aydır onu iyi biri gibi görmeye başlamıştı...

Hâlbuki o ahlaksız, menfaatçi, kendi arzularının peşinde olan ve şimdi de... karnındaki bebekten başka bir şey düşünmeyen bir adamdı. Ondan hâlâ nefret ediyordu ama ufak tefek yumuşamalar da olmuyor değildi. Üstelik de ailesine karşı davranışları çok tatlıyken... Bu da bir stratejiydi elbet!

Havaalanına indikten sonra, resmi işlemlerin yapılması fazla uzun sürmemişti. Bir hafta kalacakları bu büyülü şehirde, olabilecek en lüks odanın tutulduğunu gördü. Kral dairesi mut-hiş güzel, pahalı ve eski stil döşenmişti. Ağır kalın kadife perdeler, insanlarda uyumak ve seks yapmak isteğı uyandırmak için tasarlanmış gibiydi.

Saat geç olmuştı. Pınar'ın gözünden uyku akıyordu ama büyük yatağı baktığında, midesini bir düğüm sarmıştı. Çekir-nik gözlerle bavullarını getiren çocuğı Fransızca bir şeyler söyleyip para veren kocasına baktı. Artık onunla evliydi. Bu in ve güçlü adam onun kocasıydı. Başka kadınların gözleriyle bile oburca yedikleri bu çekici adam, şimdi kendisine aitti. Peki, ne yapacaktı onunla? Onu istemiyordu. Bu kesindi. Ondan nefret ederken bir ömür boyu kansı kalabileceğı aklına geldi. Bana nasıl dayanırdı?

Banyoya gidip kapıyı sıkıca kapattı. Bir duş fena gelmeyecekti. Ağır gelinlik ve çok sık dans etmesi yüzünden terlemişti. Malzemeler el çantasının içindeydi. Onu da banyoya lavabosunda getirmişti. İçindeki malzemeleri çıkarıp güzelce yıkadı. Genç adamın uzun zamandır görmediği şampuanını başına humuna götürdü. Güzel kokuyordu. Tıraş malzemelerini yerleştirdi. Evet, her şey tamamdı.

Yavaşça soyundu. Suyu ılık ayarlayıp altına girdi. Yavaş yavaş rahatladığını hissetti. Gergindi... Biraz sonra ne olacağını bilmiyordu. Genç adamın kocalık haklarını isteyip istemeyeceğini düşündü. Söz vermişti. İstememesi gerekiyordu. Fakat ya sözünü tutmazsa? Böyle bir durumda ne yapardı? İstediklerini kolayca vermek ile ona direnmek arasında gidip geliyordu. Banyo lifini göğüslerinde gezdirirken, ürperdi. Kasıklarına geldiğinde ise, bir aydır biriken bir gücün orada kendisini beklediğini hissetti. Bir erkeğin yine orasına dokunduğunu ve öptüğünü düşününce aceleyle elini çekti. Bu gece düğün gecesiydi. Toleranslı olabilir miydi? Aklından geçmiyor değildi. Ama o zaman intikam planı sekteye uğrayacaktı. Hayır, bu kadar ılerlemişken yapamazdı.

Üzerine bir havluyu doladı. Dişlerini fırçaladı ve saçlarına da bir havlu sarıp banyodan çıktı. Doğan bir masanın başında bir şeyler yapıyordu. Ona bakınca gecenin bu saatinde yemek siparişi vermiş olduğunu gördü.

"Acıkmışsındır belki?" diye mırıldandı adam. "Eminim gün boyu doğru düzgün bir şey yememişsindir?" Gözleri narın omuzlarındaydı. Sonra havlunun bile gizleyemediği incecek belinde ve düz karnunda gezindi.

"Yemedim..." dedi Pınar. "Ama aç değilim."

"Birkaç lokma yersen acıktığını fark edersin!" dedi Doğan sakince.

Pınar kızgınlıkla "Lütfen beni zorlama!" dedi. Yerdeki bavyolu alıp yatağın üzerine koymak istedi. Doğan hemen kollarını çatıp elini uzattığı valizin sapını tuttu.

"Ağır kaldırmamalısın!" diye homurdandı. Sonra bir deste tutar gibi koca valizi yatağın üzerine bırakıverdi.

"Yoksa değerli çocuğuna bir şey mi olur?" diye tersledi Pınar onu. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Onun yakınlığını zaten istemiyordu ama bu bebek büyüdükçe, genç adam daha da uzaklaşır olmuştu. Babasıyla annesinin geldiği o sabah kendisini öptüğünden beri ne bir daha öpmüş, ne de ona sanlıp bedeninin ısınısını hissetmişti.

"Yorgunsun. Düğün gecemizde huzursuzluk çıkarma lütfen!"

"Doğru, yorgunum. Umarım sen de düğün gecemiz diye aklından saçma sapan şeyler geçirmiyorsundur?"

Adam dudaklarını sıkıp homurdandı. Neyi kastettiğini anlamıştı ama inadına sordu. "Ne gibi?"

"Seks gibi!" Donuk bir yüzle kaşlarını kaldırdı. "Biliyorsun, bu gece gerdek gecesi falan olamaz. Anlaşmamızda böyle bir şey yoktu!"

Adam ellerine ceplerine soktu. Yüzü asıktı. "Gerdek gecesiyle ilgili sözlerini gayet iyi hatırlıyorum. Meraklanma! Böyle özel bir gecede beni reddedeceği biliyorum!"

"Kesinlikle! Bunu unut!" Adamın bakışları üzerinde gezinince, birden göğüs uçları canlandı. Kahretsin! Ama bugün düğün geceleriydi? Neden kafası bu kadar bulanıktı? Keşke karar vermesini kolaylaştıracak bir şey olsaydı! Keşke kollarına alıp biraz ısrar etseydi! Böyle yüz yüze bakarken bile kasıklarından ritiben bir ateş başlamıştı. O kadar uzun zamandır bir erkek ona dokunmamıştı ki, heyecanlanmasını normal karşıladı. Yine de sopa gibi düz ve ruhsuz durarak adamın yüzüne baktı. "Tabii yine de sana engel olamam! Beni parayla satın almanın dışında artık resmen de senin malın oldum..." diyerek ona basit bir manevra alanı sağladı.

"Sen evliliği böyle mi görüyorsun?" diye mırıldandı adam.

"Seninle olanı böyle görüyorum!" dedi Pınar inatla.

"Erdem ile evlenseydin daha mı mutlu olacaktın? Onun kollarında böyle kupkuru durmazdın herhalde?"

"O ne istediğini bilen nazık bir erkekti. Benden hiçbir şey zorla bir şey istemedi. Cinsel tecrübenin duran bir kumaya kalkmadı. Aptallık etmiş! Kalkıp da yine belki onunla yatardım..." Bu resmen yalandı. Fakat Doğan'ın bilmesinin ne farkı vardı? "Şimdi onunla evli olsaydım istediği her şeyi bana vererek verirdim!"

Doğan canı sıkılan bir halde homurdandı. "İntikam isteyenlerin sonu yok... değil mi?"

Pınar haz dolu ve acıtıcı bir bakış attı. Dudakları kıvrılmıştı. "Kesinlikle. Bana bulaştığına çok pişman olacaksın!" Genç adamın gerginliği yüzüne de yansımıştı. Pınar yeşil gözlerle bakarken neredeyse vazgeçecekti. Ama öyle yaparsa intikam almıyormuştu ki? Bu evliliği ona zehir etmeye kararlıydı. Onu tanıdığı güne, kaçırdığı ana pişman olmalıydı. İçi arzudan kavrulmalı ama kansına dokunamamalıydı. "Yatabilir miyim artık? Çok yorgunum..."

"Elbette!"

Pınar iri gözlerini kaçırdı. Onun sesindeki sertliği hissetmişti. Şimdi onu kaybetmekle kendisini gurursuz bir fahişe gibi hissetme düşüncesi arasında gidip geliyordu. Tüm istediği onu üzmemek, onu incitmek olmasına rağmen onu kaybetme düşüncesi de yüreğine bıçak gibi batıyordu. Biliyordu ki onu şimdi de reddederse, adam son bir ayda olduğu gibi ne sanlacak, ne de öpmek isteyecekti. Bu fena bir fikir gibi durmuyordu ama kadınınsı tarafı bu yakınlığı özliyordu. Balayını geçirecekleri bir haftanın hiç zevkli olmayacağı açıktı. Gündüz turistik yerleri gezerken, yanında koruma gibi duran bir adam olması hiç zevk vermeyecekti.

Doğan dönüp banyoya girdi. Bir dakika sonra Pınar onun da duş aldığını duydu. Valizdeki eşyaları yerleştirirken hâlâ aklı kaşıştı. Boşalmış valizi dolabın içine koydu ve kararsızca geceliğine baktı. Sonra havlularını bir kenara bırakıp geceliğini başından geçirdi. Saydam kırmızı kumaşı, içini olduğu gibi gösteriyordu. Bu incecik kumaş parçası haricinde, çınlıplak yatağa girdi. Örtüyü iyice üzerine çekti. Örtünün bir kenar çenesinin

hemen altındaydı. Kararını vermişti. O sevişmek için birazcık ısrar etse sesini çıkarmayacaktı.

Birkaç dakika sonra Doğan içeriye girdi. Beline sardığı havlu hariç çıplaktı. Siyah saçları yeni kurulandığı için dağınmıştı. Nemli nemli duruyor ve odanın loş ışığında simsiyah parlıyordu. Pınar elinde olmadan bir Amerikan güreşçisi gibi olan geniş, kaslı göğsünü süzdü. Boğum boğum kaslarla kaplı göbelerini. Seksi tüyler, havlunun altındaki kabanklığa kadar iniyordu. Nabızı hızlandı. Kuruyan dudaklarını yaladı. Adam ona dokunmayı çok olmuştur...

Bir ay uzun zamandı. O başka kadınlarla birlikte olmuş muydu acaba? İhtimal olmuştu. Oteldeki o güzel kadını hatırladı. Ona o saçma izni neden vermişti ki? Artık başka kadınlarla birlikte olmasını istemediğini, onu kışkırdığını nasıl söyleyecekti? Arsız bir çocuk gibi elindeki oyuncakını kışkıırıyordu. Hiç değer vermediği, sürekli tekme atıp hor kullandığı oyuncakını. Ama elinde değildi işte! Ondan bu kadar nefret ederken ona bakan her kadının gözünü oyacak kadar da onu kışkıırıyordu.

Genç adam onun uyanık olduğunu biliyordu. Mazbut bir bakire gibi örtüyü üzerine çekmişti. Buna şaşırmadı. Birçok defa sevişmiş olmalarına rağmen genç kadın hiçbir zaman kendisini tamamen vermemişti. Her seferinde utangaç bir kız gibi davranmıştı. En heyecanlı sevişmelerinden sonra bile kendi kabuğuna çekilmişti. Bu artık Doğan'ın şevkini kırıyor, onu ruhen yoruyordu.

"Uyumadın mı? Yorgun olduğunu sanıyordum?" dedi alayı bir sesle Belindeki havluyu çekti ve Pınar'ın havlularının yanına fırlattı. Üzerine temiz bir iç çamaşını geçirdi. Lambayı kapalı usulca örtünün altına girdi.

"Yorgunum..." diye onayladı genç kadın isteksizce. "Ama seni bekliyordum!"

Doğan yastığını düzeltirken duraksadı. Sonra umursamaz bir sesle sordu. "Neden?"

"Ben... haklı olduğumu düşündüm!" diye fırlattı.

"Hangi konuda?"

"Nik gecemiz konusunda!"

Doğan alıyla gültü. "Ne o? Yoksa hana acımayı mı?"

Pınar dişlerini sıkı. Ne kadar zor bir şey yapmaya çalışıy-
günü anlamıyor muydu bu adam? "Önümde yığılıp düşen bile
ne sana acırım, ne de senin için üzülürüm?"

Adam başını yastığa yaslayıp sırt üstü uzandı. Örtünün ortası
Pınar'ın üzerinde olduğu için sadece bir kısmını beline kadar
örtmüştü. Hareketli Paris gecesi sona ermesine rağmen dışa-
sinin ışıkları yataklarını yeterince aydınlatıyordu.

"Bunu biliyorum zaten!" dedi Doğan gözlerini kapatarak.
Sonra donuk bir sesle ekledi. "İyi geceler..."

Pınar sırt üstü yatmaktan vazgeçerek ona döndü. İnattı,
suratını süzdü. Onun inat edeceğini elbette tahmin etmişti. He-
men geri adım atmayacağını biliyordu ama böyle ruhsuz dav-
ranacağını da düşünmemişti. Keşke o son sözleri söylemeseydi.
Fakat söz konusu bu adam olunca, ne yapmak istediklerini ya-
pabiliyor, ne de düşündüklerini söyleyebiliyordu. Tamamen an-
lık davranışlara ve isteklere sahip olmuştu.

"Uyuma!" diye çocuk gibi homurdandı. Adamın kılı bile
kıpırdamamıştı. "Bir anlaşma yapabiliriz..." dedi çıplak göğ-
sünü süzerken. O kadar iriydi ki, neredeyse Pınar'ın iki katıydı.

Genç adam sıkıntıyla kıpırdadı. Gözlerini açmadan "Ne an-
laşması?" diye sordu.

"Gündüzleri beni gezdirip mutlu edersen... geceleri... karın-
mış gibi davranabilirim!"

"Sen karımsın zaten!" diye homurdandı adam.

"Evet... ama... Anla işte! Balayımı senin asık suratınla ge-
çiremem!"

"Bu ne demek?"

"Çocuk gibisin! Dinle! Balayımızda barış yapalım... Fakat
yanlış anlama olmasın! Bir süreliğine iki arkadaş gibi olabili-
riz... Bana araba sürmeyi öğrettığın zamanki gibi! Takdir eder-
sin ki bu bir hafta diğer türlü çok sıkıcı geçecek."

“Üzülme! Geçmemesini sağlayacağım. Uyu şimdi!”

“Yann surat asacak mısın?”

“Uyu dedim...”

Pınar göğüs uçlarındaki kıpırdanmaya engel olamıyordu. Bakışlarını çarşafın altında kalan kabarıklığa dikmişti. Doğan sanki onun nereye baktığını anlamış gibi yatakta kıpırdanıp sırtını ona döndü.

Pınar içinde yükselmeye başlayan istek ve öfke ile kaldı. Sonra kızgınlıkla o da sırtını döndü. Aksilik ya! Uykusu da kaçmıştı. Üstelik de o kadar yorgun olmasına rağmen! Uyanık kaldığı süre içinde, kocasının da uyumadığını biliyordu. Ruh-suz herif onu arzuladığını biliyordu ve bilerek eziyet ediyordu. Eğer yalvarmasını istiyorsa avucunu yalardı. Hiç istemediği bir adamın koinunda uzun süre geçirmiş, onun çocuğuna hamile kalmış ve üstelik de evlenmek zorunda kalmıştı. Azıcık naz yapmak hakkı değil miydi?

Yanağında bir ıslaklık hissedince, şaşkınlıkla elini kaldırdı. Buna inanamıyordu! Parmak uçlarındakinin gözyaşı olduğuna inanamıyordu. O zaman anladı ki, bu yaptığı doğru değildi! Gerçekten de bir kadın olarak düğün gecesinin böyle olmasını istemezdi. Evet, baştan onunla sevişmek istemediğini düşünüyordu ama şimdi iş değişmişti. O harika bedenın yanında çınl-plak yattığını düşündükçe midesi kasılıyordu.

“Ondan nefret edeceğim...” diye yemin etti. “Ondan öhün-çeye kadar nefret edeceğim!”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Paris günleri sandığı kadar kötü geçmedi. Doğan burayı iyi biliyordu ve oldukça iyi Fransızca ve İngilizce konuşuyordu. Pınar ise iyi İngilizce bilirdi. Şehrin her yerinde bu dili bilen insanlar vardı. Bu yüzden insanlarla anlaşmak için hiç zorluk çekmediler.

Kocası her günü değişik bir aktiviteye ayırmıştı.

İlk gün Louvre Müzesi'ne gittiler. Kahvaltıdan hemen sonra çıkmışlardı ve genç adam müzeyi gezmenin tüm gün sürebileceğini söylüyordu. Sabah kalktıklarında Doğan hiçbir şey olmamış gibi davranınca, Pınar da öyle davranmaya karar vermişti. Bir taksiyle müzeye gitmeleri fazla vakitlerini almadı. Etraf hakikaten çok kalabalıktı. Âşıklar kentinde herkes el ele kol kola geziyordu. Onlar hariç... Arabadan inerken Doğan onun elini kibarca tutmuş, hazırlıksız yakalanan Pınar ürkümüştü. Gösterdiği tepki aslında nefretten kaynaklanmıyordu. Bir küfür savuran genç adam ise elini hemen geri çekmiş ve bir daha da ona dokunmamıştı.

Louvre Müzesi, şehrin merkezinde Seine Nehri'nin sağ yakasıyla şehrin ünlü yerlerinden birisi olan Rivoli Caddesi arasındaydı. Uzaktan bile ihtişamı belli oluyordu. Müzeye yeni eklenmiş olan inanılmaz büyük, piramit şeklinde cam bir girişten girdiler. Her şey hayal gibiydi. Pınar adamın soğukluğunu unutmaya çalışarak, yavaş yavaş gezdi. Elinde, girişten aldığı tanıtım broşürü vardı. O ünlü tabloların da çoğunu gördü. Özellikle Mona Lisa tablosu onu büyülemişti. Silahlı güvenlik ve kalın cam arkasındaki tablo çok korunaklı duruyordu.

"Büyük ihtimalle kopyasıdır..." diye mırıldandı Doğan.

Pınar da o sırada onun hemen yanındaki sarışın fıstığın tabloya değil de neden adama baktığını merak ediyor ve o sıra ~~aklen~~leniyordu. Fransız erkekleri de yakışıklıydı ama bu yosma demek ki onu daha çekici bulmuş olmalıydı. Neredeyse göğüs-benni yandan adama değdirecekti.

Huysuzlanarak tablonun önünden ayrıldı. Yeteri kadar inceleyememişti bile! Yan taraftaki diğer eserlere doğru yürürken, kocası da durumdan habersiz onu takip etti.

Dört katlı binanın sadece iki katında gezilebiliyordu. Fakat zaten o kadar çok yorulmuştu ki, olsa bile iki kat daha gezecek halı kalmanuştu. Burada fotoğraf çekilmesine izin vermemeleri çok kötüydü.

Gezi bittiğinde Pınar da bitmişti. Müzenin hemen dışında bir kafede oturup azıcık dinlendiler ve gelen geçeni seyrettiler. Sonra akşam yemeğini güzel bir Fransız lokantasında yediler. Genç adam onu Eyfel Kulesine götürdü. Gece bir harikaydı. Ertesi gün gündüz vakti de gelmişlerdi. Gündüz ise Eyfel kulesi bir başka güzel ve haşmetliydi.

Versay Sarayı, Orsay müzesi, Moulen Rouge ve daha o kadar çok gezilecek yer vardı ki... Champs Elysées upuzun bir bulvardı. Pınar onun dünyanın en uzun bulvarı olduğunu öğrendi. Burada akşamüstleri yürüyüş yapmak, lüks butiklerde ve dükkânlarda gezmek çok hoştu. Hayal gibi günlerdi. Yiyip içip geziyorlardı ve su gibi para harcıyorlardı. Seine Nehri'nde tekneyle gezdiler. Bol bol fotoğraf çektiler. Fakat fotoğrafların çoğunda Pınar tek başınaydı. Birlikte çekildikleri ki fotoğrafların bile yoktu. Pınar gerçekten de ileriki günlerde bu güzel resimlere bakarak yaşadığı güzel günlerin tadını sık sık hatırlayacaktı. Ama geceleri değil...

Aynı odada kalan ama ayrı yataklarda yatan iki yabancıydılar. Genç adam artık süit odanın içinde bulunan diğer yatakta yatıyordu. İlk gece hariç hep o yatakta yatmıştı.

Birbirlerine hiç dokunmamak için azamî gayret gösteriyorlardı. Genç kadın bundan memnundu. En azından öyle olduğunu telkin ediyordu. Balayında bir başlarına kalmaları iyi

olmamıştı. Bu esmer zorba her geçen gün daha sertleşti başlıyordu. Ufak tefek şeyler dışında artık zorba da değil, bu kişi kadar kendisini zorlamıyor, dalga geçmiyor veya burasını muncıklamaya uğraşmıyordu. Öpüşme işi her geçen gün bitmişti. Gezdikleri sürece sağda solda mutlu turistlerin birbiriyle öpüşüklerini görmek mümkündü. Aşıklar kenti için uygunluğuydu. Birçok kadın kocası veya sevgilisi tarafından öpülürken, buna alışık olanlar hafif bir gülümsemeyle bu işi izliyordu. Pinar ise görmezden gelmeyi tercih ediyordu. Geldiklerinden beri Doğan onu öpmeye ve hatta sanlmaya başlamıştı. Aşıkların yürüdüğü yollarda giderken kolunu omzuna atmaya çalışmamış ya da beline dolanmamıştı.

Sadece son gün, Eurodisney'e gittiklerinde, aralarında yakınlık oluştu. Karayip Korsanları'nu izlerken ve Frontierland'da bir maden trenine binip madenlerde ve köprülerde gezerken Pinar ona gereğinden fazla sokulmuştu. Gözleri parlıyordu ve mutluydu. Anlamsız derecede mutluydu. Disney kahramanlarını izlerken de çok gülmüştü ve bir an adamın koluna girip mik bir şey göstermişti. Tek yakınlıkları buydu. Fakat gülümsemesi ondan aynı yakınlığı alamayınca solup gitmişti.

Gece olduğunda ise, uçakları dönüş için onları bekliyordu.

Dönüş yolunda artık aşın yorgunluktan uyuklamaya başlamıştı. Karşısındaki koltukta, ayaklarını rahatça uzatmış oturan adam ise camdan dışarıya bakıyordu. Biraz ileride yatak şeklinde bir koltuk olmasına rağmen esneyerek yerinden kalktı ve Doğan'ın yanına oturdu. Genç adam bir an için şaşımıştı. Sevişmedikleri için küsmeyen, su gibi para harcayan, her günün eğlenceli geçmesi için uğraşan adamın kolları arasına yerleşti. Ona öyle bir sokuldu ki, genç adam mecburen kolunu kaldırdı. Pinar omzuna atılan kolun rahatlığı altında önce onun yanağına bir öpücük kondurdu ve sonra başını geniş göğsüne yaslarken "Teşekkür ederim..." dedi.

Gözlerini yumarken çocuk gibi sıcak bedene yerleşti. "Güzeldi!"

Yıllar boyunca uyuduğunu hatırlıyordu. Uçağın inişi sırasında Doğan onu uyandırdı ve emniyet kemerini bağladı. Uykusunu almamıştı Pınar. Eve giderken de onları havaalanında karşılayan arabanın arka koltuğunda başını adama yaslayıp uyukladı. Biraz da hebek böyle yapıyordu. Artık eskisinden çok uyuklamak istediğini fark etmişti. Sabahları kalkmak balayında bile zor geliyordu.

Eve geldiklerinde, saat biri geçmişti. Arabadan çıktıklarını ve güçlü kollar tarafından kucaklandığını fark etti. Gülümseyerek yüzünü sıcak erkeksi boyna gömdü.

Herkes uyanıktı. Ayşe Hanım, Nadir Bey ve hatta Doğan'ın annesi! Doğan kapıda bekleyen annesine göz kıptı. Süheyla Hanım yatmamış, onların gelmesini beklemişti. Gözleri sevgiyle ve anlayışla, kollarını kocasına dolamış olan Pınar'daydı. İri adamın kollarında tuttuğu sanki bir çocuk bedeniydi. Kimse onun bir anne adayı olduğunu anlayamazdı.

"Çok yoruldu..." diye mınıldandı Doğan. "Siz de beklemeseydiniz keşke! Saat geç oldu. Hadi yatın artık..."

Yarından geçerken eğilip annesinin mis kokulu yanağından öptü. "Peki, iyi geceler..." diye fısıldadı kadın.

Doğan herkese gülümseyerek iyi geceler diledi ve kansını hiç ağırlığı yokmuş gibi, eskiden paylaştıkları yatak odasına götürdü. Arkasından gelen Nadir Bey gelip elindeki iki iri valizi yere bırakmış ve sessizce gitmişti.

Genç adam bir an kollarında yatan kadını süzdü. Uzun kirpikleri yanaklarını gölgeleyecek kadar gürdü. Pürüzsüz teninde her zaman öfkeyle ve bazen de donuk donuk parlayan gözleri şimdi kapalıydı. Normalden kırmızı dudakları gevşemiş, nefretin dışında bir duyguyla yumuşamıştı. Genç adam Paris'te geçen günler içinde onunla kısmen de olsa bir yakınlık kurduklarını düşünüyordu. Pınar aralarındaki mesafeyi biraz azaltmıştı. Eskisi kadar nefret dolu değildi. Fakat hâlâ mesafeliydi. Yıkamayacağı kadar dik bir duvar ikisinin arasında duruyordu. İşin doğrusu artık yıkmak istediğinden de emin değildi.

Galiba artık sadece çocuğuna konsantre olup bu dünya gibi kadından ümidini kesmeliydi.

Onu yatağa yatırıp ıpekle bluzunun düğmelerini gıcıkla fift fift kaldırıp omuzlarından sıyırmaya çalıştı. Pınar farkında olmadan ona yardımcı olmuştu. Göğsleri yatağı iç çamaşırından dimdik duran, o havıldığı küçük göğüslerine kaydı. Pınar kontrol etmeye çalışarak bakaşlarını keşfetti.

Pantolonunu çıkarmak daha zordu ama Pınar kalçalarını kaldırarak ona da yardımcı olmuştu. Doğan'ın gözlen hafif varlaştırmış kamına kaydı. Orada kendi bebeği duruyordu iç her ikisine karşı sevgiyle doldu. Pınar bu sevgiyi hissetmiş gibi gülümsedi. Sonra kocaman yatağın içinde döndü ve yüzükoyun yatağa uzandı. Genç adam dönüp pantolonu ve bluzu güzelce bir kenara koydu. İnce örtüyü de çekip karısının sırtına kadar örttü.

Yatmadan önce balkona çıkıp rahat koltuklardan birisine oturdu ve dalgın dalgın etrafını seyretti. Hiç uykusu yoktu.

Uzun süre sonra Pınar uyandığında, kendisini önce Paris'te, oteldeki yatakta sanmıştı. Sabah olmuştu bile! Gerinerek döndü. Kolunu yana attı. Eli iri bir gövdeye denk gelince hemen uykusu açıldı. Aceleyle elini çekti. Artık Paris'te olmadıklarını anlamıştı. Gözlerini araladı. Doğan yüzü ona dönük bir halde yatıyordu. İfadesi daha yumuşaktı. Sakalları uzamış, gür saçları kanşmıştı. Birkaç saniye yüzünü seyretti.

Gece buraya nasıl geldiğini tam hatırlamıyordu. Tüm hafızanın yorgunluğu üzerine çökmüştü. Yol boyu uyuklamış demek ki? Üzerinde sadece iç çamaşırları olduğunu hissetti. Kendisini buraya kadar taşıyıp soyan Doğan olmalıydı. Onları bile hatırlamıyordu.

Midesindeki ani bulantı ile irkildi. Demek başlıyordu? Geç bile kalmıştı. Çok şiddetli değildi. Biraz sırt üstü yatınca geçti. Acele etmeden yataktan çıktı. Banyoya gidip güzelce duş aldı ve adamı uyandırmadan aşağıya indi.

Mutfakta Ayşe Hanım ve yardımcı kuzlardan ikisi bir şey uğraşıyordu. Gülümseyerek onlara günaydın dedi. Ayşe Hanım onu kucaklamıştı.

"Akşam nasıl geldiğimizi bile hatırlamıyorum..." dedi keyifle.

"Doğan seni kucaklamıştı. Bebek gibi uyuyordun!" dedi kadın da gülümseyerek. "Anlaşılan yorucu bir tatildi?.."

Onun ne ima ettiğini tam çıkaramayan Pınar, hafif kızarak onayladı. "Evet... Çok güzeldi. Bir sürü resim çektik. Öğleden sonra bilgisayarda gösteririm size..." Ekmekliğe gidip bir parça hayat ekmek aradı. Sonra bulamayınca bir ekmeğin köşesini kopardı.

"Açtın mı? Hemen bir şeyler hazırlayayım mı sana?" diye sordu Ayşe Hanım sevgiyle. "Daha kimse kalkmadığı için hazırlık yapmamıştım."

"Yok... Sanırım mide bulantılarım başladı." Ekmeğinden bir parça ısırdı.

Kadın anlayışla onayladı. "Şiddetli miydi?"

"Fazla değil..."

"Doğan'a söyle, bunun için ilaç alsın sana!"

"Ama ben ilaç kullanmak istemiyorum. Bebek için zararlı değil mi?" diye sordu saf bir sesle.

Kadın omuz silkti. "Sanırım alabileceğin zararsız bir şeyler vardır."

"Neyse, ben yine de böyle idare ederim. Zaten bu ilk kez oldu. Hep olacak diye bir şey yok ya. Bu ekmek de iyi geldi."

Bir süre mutfakta takılıp onların çalışmalarını izlerken, kendisi yokken neler olduğunu dinledi. Süheyla Hanım da o ara gülümseyerek içeriye girmiş ve gelinini öpmüştü. Pınar heyecanla onlara Paris'te gördüklerini anlattı.

Kahvaltı masasının hazırlanmasına yardım etmek istemişti ama buna kesinlikle izin verilmedi. Artık hamile olduğu için bebeğe daha çok dikkat etmesini ve düşük yapmaması için ağır işlerden uzak durmasını söylediler. Böylece Pınar bir süre

çocuk gibi ihtimam göreceğini anladı. İş yapmasına izin
meyecek ve sadece hamuleliğin keyfini çıkarması sağlanı-

Biraz sonra Doğan da aşağıya indi. Pınar masaya
ekmeğine çok az tereyağı sürüyordu. Süheyla Hanım
kemiş olmalıydı. Önceki gece yeterince konuşmadıkları belli.
Davetsiz bir coşkuyla oğluna sarıldı ve yanaklarından öpme-
sini sağladı. Kadının çocuğuna bakan gözlen parlıyordu.
adam gülümseyerek annesine sade bir öpücük vermişti.
gundan ve kusa... Ama samimi.. Ona yan gözle bakan Pınar
kısaca bir "Günaydın!" dedi. Annesinden ayrılp kahvaltı ma-
sasına yöneldi. Bir kolu annesinin omzundaydı.

Onu belli etmeden incelerken, aniden neler olduğunu his-
setti Pınar. Hemen arkadan giren Nadir Bey de kocası gibi odda
bir takım elbise giymişti. O öyle giyinince mesele anlaşılıyordu.
Gerçi kocasının her zamanki şıklığından bir farkı yoktu ama
onun bir yerlere iş gezisine gideceğini anladı. Üstelik kapının
girişine bıraktığı bir valiz vardı.

İçinde anlayamadığı bir sızıyla, elinde ekmeği, öylece kala-
kaldı. Daha eve geldikleri ilk gün mü? "Nereye gidiyorsun?"
diye sordu şaşkın bir sesle.

"Önce Kıbrıs, oradan da İngiltere'ye..."

"Ama daha yeni geldik?"

Genç adam masanın başında kendi yerine otururken, ka-
şlarını masumca kaldırdı. "Balayı için ertelediğim bir iki iş ran-
devusu sadece... Yakında geri geleceğim."

Pınar yağ sürdüğü ekmeği bıraktı. Umursamazca davran-
maya çalıştı. Çay bardağının içindeki kaşığı tuttu ve sınırlı
olduğunu gizlemeye çalışarak çayını karıştırdı. Şeker atmadı-
ğını unutmuştu.

"Ne zaman?" dedi sonra.

"On güne kadar..."

"On gün mü?" Sesi hayret doluydu. Bu on gün çok uzun
zamandı. "Ankara'ya gideceğimi unutmuyorsundur umarım!"
dedi sakince. "Eğer ev alma konusunda ciddiysen?"

"Unutmadım. Geldikten sonra gideriz. Daha vaktimiz var..."

Hepsi bu kadardı. Genç adamı Nadir Bey ile birlikte arabasına uğurlarken bir parçası da sanki onunla gidiyordu. Çılgın gibi ürktü bu düşünceden. Bu son bir haftada aralarında oluşan arkadaşlığın etkisi olmalıydı. Ona bağlanmaması gerektiğini biliyordu. Gittiği için sevindiğini telkin etti kendisine. Neticede o hâlâ nefret ettiği adamdı.

Nadir Bey arabanın önüne geçmişti. Doğan evrak çantasını yana atarak arka koltuğa geçti. Pınar'ın onu öpmek için herhangi bir girişimde bulunmaması üzerine yüzü asılmıştı. Pınar ise arkasında duran kayınvalidesinin önünde nasıl davranacağını bilemeden adamın yüzüne baktı. Ona bir veda öpücüğü vermek için yanıp tutuşuyordu. Asık suratı cesaretini kırdı.

Doğan kısaca homurdandı. "Görüşürüz!" Kapıyı sertçe çekmişti.

O gidince, genç kadın haftanın aslında ne kadar uzun olduğuna dikkat etti. İlk gün Paris'ten aldıkları hediyeleri dağıttı. Yardımcı kızlardan kapıdaki Cem isimli korumaya kadar herkese ufak tefek şeyler almıştı. Hepsi de utangaç bir memnuniyetle hediyeleri kabul etmişlerdi. O akşam yatak odasında tek başına soyunurken gözü giyinme dolabının bir kenarında duran bir şeye takılmıştı. Onun silahıydı bu... Sonra kocasının silahını yanına almadığını anladı. Bir keresinde Pınar bu sert metalden nefret ettiğini ve yanındayken taşımamasını söylemişti. Gerçekten de genç adam silahını eskisi kadar yanına almamaya başlamıştı. Zaten onun silaha ihtiyacı olmadığını biliyordu. O kendi başına çıplak bir silahtı. İri, güçlü, alt edilemez bir makineydi. ...Ve kocasıydı! Bundan zevk mi alıyordu ne?

Natalia ile birkaç gün buluşup havuzda yüzmüşlerdi. Genç kadının çocukları görmeyeli sanki daha da büyümüşü. Düğünün güzelliği üzerine konuştuktan sonra sık sık ne kadar güzelleştikinden bahsediyordu. Bir gün Pınar minicik göbeğine bakarken gülümsemişti. Hamileliğin onu güzelleştirdiğine inanmıyordu. Bunu söyleyen en yakın arkadaşıydı.

"Bu mümkün değil!" demişti ona. "Herde olsa bu olacak."

"Boş versene! Şu gözlerine bir baksana! Pınl pınl! Nereye nna kan gelmiş! Seni tanıdığımdan da güzelsin şu an! Çabucak sevgiyle bakıyor! Aşk insanı işte böyle güzelleştir!"

"Aşk.. mı?" diye duraklayarak sordu.

"Evet... Elbette! Boşuna gizlemeye uğraşma! Utanacak bir şey değil! Doğan'a âşık olduğun her halinden belli! Bu çok güzel! Başta biraz şüphelerim vardı ama..."

Gözü ileriden gelen uzun birine takılınca susmuştu. Fazla da gelene bakmıştı. Birden kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Sonra hayal kınklığı ile üzerindeki bacaklarını örten havluyu düzeltmişti. Gelen Doğan değil Tamer'di. Neredeyse aynı tembel yürüyüşe ve çekiciliğe sahipti. Fakat ta bir kilometre mesafeden bile artık kocasını tanırdı. Üstelik Doğan'ın gelmesine henüz üç gün vardı. Koskoca üç gün...

Mide bulantıları sandığı kadar ağır geçmiyordu. Her zaman yatak odasında bulundurduğu krakerle, bulantıyı hemen azaltıyordu. Fazla yağlı ve kızarmış şeyler de yemediği için rahattı. Fakat her geçen gün göğüslerinin olgunlaşmasma sevinmeden edemiyordu. Doğan Bey artık küçük memelerini görünce fazla dalga geçemeyecekti. Tabii görebilirse?.. Neler düşünüyordu böyle? Haftalardır seks yapmadıkları için kudurmaya başlamış olmalıydı. Neredeyse her gece adamı ve onun okşamalarını hayal etmeye başlamıştı. Ellerinin önce göğüslerinde yoğunur gibi gezindiğini ve dudaklarının da uçlarını koparıncasına emdiğini hayal ediyordu. Sonra o sersemletici dudakların bir kez daha göbeğine ve kasıklarına, karşı koyulamaz bir açlıkla indiğini düşünüyordu. Bazen kasıkları bu hayal ile sızlıyordu.

Bir seferinde hayalindeki adamı Erdem'le değiştirmeyi düşünmüştü. Sonra sanki birisi tecavüz ediyormuş gibi yan dönmüş ve ayaklarını karnına çekmişti. Bu düşünceden hiç hoşlanmamıştı. Erdem artık ona hiçbir şey ifade etmiyordu.

Doğan onu, on gün içinde sadece bir defa aramıştı. Ekranda onun numarasını gördüğünde, dönmesine sadece iki gün vardı.

soğuk bir tavırla telefonu açtı. Aslında hiç aramadığı için ona öfkeli kızıyordu.

"Alo?" dedi soğuk bir sesle.

"Pınar, benim Doğan!"

"Biliyorum... Ne istiyorsun Doğan?" dedi aynı soğuklukla.

"İnsan kocasına böyle mi davranır?" Sesinde tatlı bir alay vardı ama Pınar onun erkeksi sesine kanmayacaktı.

"İnsan kansını sekiz gün sonra mı arar?" dedi aynı inatçı bir soğuklukla. "Oysa anneni en az iki günde bir arıyorsun?"

Adamın güldüğünü duydu. Hafif bir gülüştü ama Pınar'ın daha da kızmasını sağlamıştı.

"Benimle konuşmak isteyeceğini düşünemedim..." dedi adam dürüstçe. "İzlenimlerim o yöndeydi!"

"İyi ya! Konuşmak istemiyorum zaten? Ama aradığına göre bir şey olmalı? Benden ne istiyorsun bakalım çocuğumun babası?"

Adam yine güldü. Genç kadın onun gözlerinin yemyeşil parladığına emindi.

"Sadece çocuğumun annesinin sesini duymak istemiş olmaz mıyım?"

"Benden borç para isteseydin sana daha çok inanırdım? Ne oldu? Ne istiyorsun?"

"Yarın için bir jinekologdan yer ayırttım. Ona gidip görünmeni istiyorum. Çok iyi bir doktordur. Bundan sonra en az ayda bir gidip kontrol olsan iyi olur. Bulantıların nasıl?"

"Bulantım olduğunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte!"

"Annen söylemiştir herhalde? Bak Doğan... Doktora neden gitmem gerekiyor? Her şey normal?"

"Senin için!"

"Bebek için değil yanı?"

"Onun için de tabii... Sorun şu ki ben beş güne kadar daha gelemeyeceğim. Ama Nadir Bey bu gece dönüyor. O seni yarın

doktora götürecekt. Sonra seninle Ankara'da buluşacağız. Zaman kaybetmemiş oluruz."

Pınar sessiz kaldı bir an. Sonra sesindeki gariptirni ifade meye çalıştı. "Daha mı geç geleceğim dedin?"

"Evet..."

"O zaman Nadir Abi de kalsın yanında..."

"Neden?"

Çünkü silahı yanında yoktu. Ona silahını neden yanına almamışsın diyebilir miydi? Oradaki tek korumasının Nadir Bey olduğunu bilirken, silahsız bir başına olması doğru muydu? Tabii ki bir şey demedi. Diyemedi... En azından bu şekilde!

"Ben doktora annenle gidebilirim. Onu göndermene gerek yok!" dedi sakince. "Çocuk yapmayı bildiğime göre, onu korumasını da bilirim!"

"Onu istemesen de mi?..."

"Evet... Bebeği istemiyorum ama korkmanı gerektirecek bir şey yapmam. Ben de sözlerimi tutarım!"

Yine de adamı ikna edememişti. "Nadir Bey geliyor!" dedi Doğan sertçe. "Ankara'da görüşürüz!"

Pınar öfkeyle dişlerini sıkıp telefonu oturduğu koltuğa attı. Bu adam neden onu bu kadar kızdırıyordu? Onu hatırladıkça içi doluyordu. Dişlerini hep böyle sıkmak istiyordu. Cığerlerini dolduran korkunç baskıyı derin bir üflemeyle atmak ve düşüncelerinde yer eden bu adamı unutmak istiyordu. Ah... Onun hayatından bir çıkabilseydi... Yeniden özgürlüğüne bir kavuşabilseydi! Doğan yumuşamıştı biraz ama bu tamamen görünüşteydi. O hâlâ ilk gün karşılaştığı ve acımasızca bekâretini alan sert adamdı. Gözleri gülüyordu, dudakları gülüyordu belki ama emindi ki kalbi hâlâ taş gibiydi.

Gerçekten de ertesi gün sabah erkenden Nadir Bey geldi. Özel uçak ile gelmişti. Doğan'dan hepsine selam söyleyip öğlen hazır olması için Pınar'a hatırlatma yaptı. Sonra kansına sandıldı. Bu yaşlarına rağmen Nadir Bey ile karısının birbirleriyle kucaklaşması çok özeldi. Onların birbirlerini bu kadar sevdiğine daha

her şeyi dikkat etmeyen Pınar, gülümsedi. Demek aşk her yaşta geçerli! On gün bu çifte belli ki çok uzun gelmişti. Zaten Ayşe Hanım'ın kocasıyla her telefon konuşmasından sonra özlemle çekinmesi de dikkatini çekmişti. Neredeyse son üç gündür bu yüzden kadınla sürekli dalga geçiyordu.

Süheyla Hanım da doktora gelmek istiyordu. Öğlen gittikleri kadın doktor, ultrasonda yapılan bir muayenenin ardından durumun iyi olduğunu söyledi. Çocuğun cinsiyetini bilmiyorlardı. Henüz erkendi. Fakat Pınar ekranda bebeğin minik kalp atışlarını görmüştü. İçti sıkıntı ve mutluluk arasında gidip gelmişti. Sevmediği bir adamdan bebeği olacağı düşüncesi belki korkunç bir sıkıntıydı. Fakat asıl sıkıntısı bu değildi. Henüz bunu kendisine bile itiraf etmeye çekiniyordu.

Kocasıyla Ankara'da buluşmayı kararlaştırdıkları gün, akşama doğru, özel uçağın içindeydi. Doğan çoktan Ankara'ya varmış, uçak onu bıraktıktan sonra İzmir'e gelip onları almıştı. Pınar söz verdiği gibi Süheyla Hanım'ın da gelmesini istemişti. İki kadın biraz konuşarak biraz da camdan dışarıyı seyrederek yolculuğu tamamladılar. Zaten kalkışlarıyla indikleri bir olmuştu.

Resmi işlemlerden geçerek onları bekleyen özel aracın bulunduğu yere gittiler. Nadir Bey eşyaları yerleştirirken etrafta Doğan'ı göremediler. Bunun üzerine Nadir Bey açıkladı. "Doğan bir toplantıdaydı. Telefon açıp yetişemeyeceğini bildirdi bana. Özür diledi ama otelde sizi karşılayacakmış... Ben de şimdi İzmir'e döneceğim."

Buyuk Mercedes onları otelin girişine bıraktıktan sonra gitti. Genç kadın kocasını yüzlerce kişi içinde bile tanırdı. Ankara Hilton otelinin girişinde, etrafına göz atması yetti. Uzun ve güçlü fizikleriyle onlara doğru geliyordu. Her zamanki gibi şık bir takım elbise yerine üzerinde siyah bir keten pantolon ile beyaz bir gömlek vardı. Kahretsin! Çok yakışıklıydı! Henüz duş aldığı belliydi. Sıcığa rağmen nemli saçları ve kaslı bedeniyle çok çekici gözüküyordu.

Önce annesini yanğından öptü. Sonra döndü ve kumseye aldirmeden karısının beline yumuşakça sarıldı ve Pınar'ın

yaşkinlığına aldırma'dan dudaklarından öpü. Odam daha çok ama atepli bir öpücük. Pınar'ın aklı karıştı. Gözlerini kapatarak omun omu yürümeye başladı. Yüzünde hafif suçlar bir ifade vardı.

"Üzgünüm..." diye geçirdi genç adam içinden. "O halde..."
sin ki kendisini tutamamıştı."

"Gelin size odalarınızı gösteriyim!" dedi bunun yanı sıra Asansörle çıkarken pek konuşmadılar. Doğan her an odasını gösterdi. Bir ihtiyacı olup olmadığını sordu. Sonra şam yemeği için sekizde kapısını açacaklarını söyledi. İki saat yedi bile olmamıştı.

Kendi odalarına girdiklerinde, genç adam valizlenirken çocuğa bir miktar para verdi. Sonra kapıyı kapatıp karısına döndü. İlk kez bu kadar uzun süre ayrı kalmışlardı. Pınar onu özlemiş olabileceğini asla kabul etmiyordu. Yine de genç adamına bakarken, içinde adlandıramadığı bir duygu yükseliyordu. Sonra kendisini toplayıp soğuk olmasına çalıştığı bir sesle konuştu.

"Beni öyle öpmen çok ayıptı!"

"Evet... Çok güzeldin. Dayanamadım."

Pınar omuz silkti. Oysa kalbi pır pır atıyordu. Demek onu güzel bulmuştu? Dönüp büyük lüks odada gözlerini gezdirdi. Gözlerindeki bakışı gizlemeye çalışıyordu. O da onu çok yakışıklı bulmuştu ama kalkıp da üstüne atlamış mıydı? Üstelik de bunu şu anda o kadar istiyorken? Kesin olan bir şey vardı ki, artık adamı cinsel olarak çok çekici buluyordu. O küçücük öpücük belki Doğan'a bir şey ifade etmemiş olabilirdi ama ne yazık ki kendi içinde müthiş bir ateş tutuşturmuştu. Şu anda her yanı yanıyordu. Asansörde beline sarılan adamın üzerine atlamamak için kendisini zor tutmuştu.

Birkaç adım atarak odada gezindi. Etrafını seyrediyormuş gibi yaparak kocasının önüne kadar geldi.

"O halde..." dedi meydan okuyan bir tavırla. Sesinin titreyerek çıkmaması için uğraş veriyordu. Ya da fazla arzulu... Sonra onun tam önünde durdu ve dönüp menekşe rengi gözlerinin

güzelliğiyle adama baktı. "Bunu bir daha yapacaksan yalnızca yapmanı tercih ederim..." diye fısıldadı.

Onu yalnızken öpebileceğini gösteren açık bir davetti.

Genç adamı haftalandır kendisine dokunmadığı gibi ateşli bir öpücükten çok çok uzak, masum bir öpücük bile vermemişti.

Doğan kısıklı gözlerle ona bakıyordu. Suratı düşünceliydi. Pınar kaşlarını kaldırdı. "Böylece... belki ben de... karşılık verebilirim!" dedi usulca. Hafifçe sokuldu. Doğrudan gözlerinin içine bakıyordu. Anlamamış olamazdı! İki iri el hâlâ incecik olan beline uzanırken sesini çıkarmadı. Yumuşakça ona çekilince, hiç itiraz etmeden sokuldu. Göğüsleri onun sert göğsüne hafifçe değince içinde bir ürperti baş gösterdi. "Tabii beni gerçekten öpmek istiyorsan?..." diye ekleyerek onu biraz daha dürtükledi.

"İstemek mi?" dedi genç adam düşünceli bir sesle. "Ne kadar istediğimi bilemezsin..." Gözlerini biraz daha kısıp merakla sordu "Şimdi yapсам sorun olur mu?"

"Sa sanmam!" diye heyecanla kekeledi Pınar. Neden bu adamı yönlendirirken bu kadar zorluk çekiyordu? Derin bir nefes aldı. Burnundan içeriye giren erkeksi koku, tüm hücrelerini doldurmuştu. Neler oluyordu ona böyle? Artık saklamanın hiç anlamı yoktu. Onu çılgın gibi istiyordu. Vücudunda kadının diye bağırın her zerre, Doğan'ın dokunuşlarına, öpüşlerine ihtiyaç duyuyordu.

"Anlaşmamız? Sana verdiğim söz?" diye minidandı Doğan. Belli ki hâlâ kararsızdı. Belli ki genç kadının onu deneyip denemediğini merak ediyordu.

"Sözünün sahibi ben değil miyim?" dedi Pınar küçük bir sabırsızlıkla. "Sana onu... unutmamı söyleyebilirim..."

"Neden?"

"Ben... Bilmiyorum... A... aslında biliyorum... Kocam... değil misin?" Gözleri adamın sert çizgili dudaklarındaydı. Elbette kocasıydı. Birkaç zevkli öpücükten ne çıkardı ki? Belki biraz daha ileri gitseler?

"Öyleyim de?..." Kararsız ama arzulu bakışları genç kadının kırmızı dudaklarında geziniyordu. Pınar dudaklarında neredeyse

adamın ateşli bakışlarını hissetti. "Kocam elmalı bence de bence aynalık tanıyor, artık onu bilemiyorum?"

Pınar yutkundu. Göğüsleri sızlamaya başlamıştı. Kollarındaki kumaşın üzerindeki sızlamayı da düşünmemeye çalışıyordu. "Yeterince" diye fısıldadı.

Adam alaycı bir tavırla eğilip onu yumuşakça öptü. Soru dolu gözlerle başını geri çekti.

"Bunu kapsıyor mu?"

"Evet!" diye yavaşça mırıldandı Pınar. "Daha da fazla..."

Genç adam iki ellerinden birisini incecik kumaş pantolonunun üzerinden biçimli kalçasına koydu ve hafifçe bastırdı. Bu hareket ile genç kadının kasıkları adama iyice yapıştı. Pınarın dudakları kurumuştur.

"Bunu?"

"Evet..." O anda konuşmak çok zordu.

Adamın diğer eli yukarıya tırmandı. Usulca bluzunun içine girdi. Alevli yeşil gözleri genç kadının bulutlanmış gözlerindeydi. Pınar sutyenini sıyrıp göğsünü avuçlayan elin baskısı ile inlememek için kendisini zor tuttu. Sertleşmiş göğüs uçları zaten hamilelikten dolayı çok hassastı. Şimdi çevresinde gezinen parmaklar yüzünden aldığı zevk, neredeyse dizlerinin altına kesecekti.

"Bu?.." diye merakla sordu adam.

"Olabilir..." derken, elinde olmadan ona iyice yaslandı. Gözlerini bir an için yummuştu. Sonra sabırsızlıkla menekşe gözlerini araladı ve muzıldanarak itiraz etti. "Doğan... Hadi ne yaparsan yap artık! Sabrım kalmadı! Sen böyle sorular sorarken sabah olacak!"

Onun gülümseyerek dudaklarına kapanması üzerine, daha fazla dayanamadan ona sarıldı. Kollarını sımsıkı boynuna doladı. Tüm arzusuyla o öpücöklere karşılık verdi. Birkaç dakıka boyunca öpölürken, günlerin verdiği özlemle, dilini onun diline sürüp duruyordu. Tertemiz nefesini içine çekerken, dilinin ucunda algıladığı erkeksi tadı özlemle içti.

Sonra onun kendisini soymasına izin verdi. Üzerindeki her parça çıkarken, sabırsızlıkla bekliyor ve sonra yeniden o parçaları dudaklara uzanıyordu. Adamın üzerine bir tembellik çökmüştü. Neden bu kadar yavaş? O kadar ateşlenmişti ki, bir anda soyunup üzerine atlamak istiyordu... Çıldırmıştı galiba? Nireven ellerle ona uzandı. Şimdi o da bir yandan adamı soy-
maya çalışıyordu.

Sonunda dudaklarını ondan kurtarıp döndü. Kocaman ya-
tağın örtüsündeki örtüyü çekip aldı ve yere fırlattı. Elinden tut-
tuğu adamı çekip gerisin geri yatağa itti. Şimdi genç adamın
üzerinde seksi bir boxer kalmıştı. Kendisi de sadece külotlaydı.
Yatağa uzanan atletik vücudu iç çekip bir an süzdü. İçinde yük-
selen isteğe inanamıyordu. Hemen elini uzatıp kendi iç çamaşı-
rını indirdi. Biraz utanarak yatağa yanaştı. Sonra kollarını ya-
vaşça iki yana açıp kocasının daha iyi seyretmesine müsaade etti.

"Şişmanlamış mıyım?"

Adam hayranlıkla narin omuzlarını, hafif dolgunlaşmış
diri göğüslerini, hafif kıvrımlı karnını seyretti. Bir süre bebeği-
nin bulunduğu karnunda gezindikten sonra daha aşağıya indi.

"Çok güzelsin!" dedi dürüstçe. "Her gün daha da güzel-
leşiyorsun!"

"Yalancı... Gittikçe şişmanlayıp çirkinleşeceğim?.." Cevap
beklemeden yatağa dizlerinin üstünde çıktı ve onun üzerin-
deki tek parça kumaşa uzandı. Çekip çıkardı. Altından çıkana
bakarken heyecandan kalbi duracak gibiydi. Uzanıp eliyle ok-
şarken gözlerini kocasına dikti. "Bir konuda anlaşalım. Bu sa-
dece seks... Başka bir şey değil!" dedi nefesi düzensiz bir sesle.

"Seks mi?"

"Evet. Sevişmeyi ben de özledim. Ne kadar inkâr etsem de
bana seks yapmanın güzelliğini öğrettin. Ama bana yaptıkların
için seni affetmedim. Affetmeyeceğim de... Fakat ihtiyacımı gi-
derecek tek erkeğin sen olduğunu da biliyorum. Eğer hâlâ beni
istiyorsan... ben de seni istiyorum!"

Genç adam bir an dünyanın en güzel yutarını bulmuştu. "Ben affetmiyorsun... Fakat kocalık haklarını görüyor musun?" diye mırıldandı.

Genç kadın elini çekip onun üzerinde tımanı. Aşk içi cıklarının arasına iri gövdesini sokuyordu. En bakan penne onun sert organını hissedince önce gültlerini yumdu. Sonra başını sallayıp kalçalarını kıvırdı. "Evet..." kelimesi ağzından tımanlukla çıkmıştı. Gözlerini açtı. "Tamam mı?"

"Sevgi yok mu?"

"Ne sevgisi? Ben seni istiyorum! Sen de beni istiyorsun! Ben sadece benden biraz daha fazla istiyorsun. Ne de olsa ben ille de şiyim!" Gülümsedi. Adamın üzerine eğilip dudaklarını sert dudaklarına yanaştırdı. Uzun saçları genç adamın yüzünün çenesini sarmıştı. "Bu yüzden de ben üstte olacağım... Bebeğin bir zarar gelsin istemezsin, değil mi?"

Sonunda direnmeyi bıraktı Doğan. Genç kadının söylediklerini olduğu gibi kabul etti. Onu o kadar çok arzuluyordu ki geceleri artık uyuyamaz olmuştu. Karsının kokusunu içine çekerken ellerini yuvarlacık kalçalarına koydu. Dudaklarını küçük bir öpücükle dokunduran Pınar, aceleyle doğruldu.

"Dayanamayacağım..." dedi kısık bir sesle. "Yardım et!"

Kocası ona sahip olduğunda, mutlulukla inledi. Bu adam inanılmazdı. Bütün gücüyle bedenini ona bastırdı. Öyle uzun zamandır onu içinde hissetmemişti ki, patlayacakmış gibi dolu hissediyordu. Şimdiyse olağanüstü bir şekilde tamamlanmış gibiydi. Daha evvel yaptıklarından bile üstündü. Onun da desteğiyle vücudunu kıvırmaya başladı. Üstelik de gövdesinin altındaki kas ve kemikten oluşan iri bedene baktıkça, emrindeki güçten aldığı haz doruk noktaya ulaşıyordu. Bu adamın her şeyi ona aitti. Her şeyi...

Fazla bekleyemedi... Çok uzun süredir bekliyordu zaten! Beş dakika sonra zevk dolu bir çığlıkla başını arkaya attı. "Hadi!" diye inledi. "Hadi! Hadi!" Göğüslerini kavrayan iri elleri bileklerinden yakalamıştı. Adamın son darbelerini içinde hissederken kalçalarını tüm gücüyle bastırdı ve tımaklarını bileğine geçirdi.

Doğan da yaşadığı zevkten bitkin gözüküyordu. Genç kadın kendisinden memnun bir şekilde adamın üzerine bıraktı kendisini... Biliyordu ki kendi ağırlığı ona hiçbir şey yapmazdı. Et-ken bile olmazdı. Adamın gücü güven veriyordu. Çenesini genç adamın göğsüne yaslayıp gözlerini yeşil gözlere dikti. Birkaç dakika onu seyretti. Adamın elleri de kalçası ve kürek kemikleri arasında hafif dokunuşlarla gezinip duruyordu.

"Bana yaptırdıkların hiç hoşuma gitmiyor!" dedi neden sonra.

"Ne yapıyorum sana?"

"Bir sürü şey! Senden hâlâ hoşlanmıyorum... Ama seninle sevişmeyi seviyorum. Garip değil mi?" Parmak uçlarını kalın kaşlarında gezdirdi. "Kaşlarını sevmiyorum... Fazla alaycı! Burununu da öyle! Çok inatçı..." Elleri erkeksi burundaydı. Son bir aydır zaman zaman bu yüzü okşamayı istemişti. Şimdi serbestti. Kendisini engellemesini gerektirecek bir şey yoktu. Bedenini arzudan çıldırtan dudaklara dokundu. "Dudaklarını sevmiyorum... Elmacık kemiklerini... Bu sert çeneni... Uzun kirpiklerini... Benimkilerden bile uzun!" Parmakları yeniden dudaklarına kaydı. Sonra kendisinden pişman bir tavırla yanaklarını şişirdi. "Off! Öp beni!" Dudaklarını arzuyla uzatmıştı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Pınar bakışlarını etrafında gezdirdi. Ankara'da Maltepe tarafında, okuluna yakın bir yerde buldukları eve bakıyorlardı. Evin dışı pek bakımlı gibi değildi. Üç katlı bir evdi. Orta katlı daireye bakıyorlardı. Dış çok umut vermese de içi çok iyi idi. Önceden elden geçirildiği belliydi. Her taraf ahşap keydi. Camlar çift cam ve iyi kalite ahşap görünümlü PVC'den yapılmıştı.

"Üç yüz yirmi metre kare..." dedi satıcı kadın.

"Yeter mi?" diye sordu Doğan. Gözleri tavandaydı Pınar güldü.

"Deli misin? Çok büyük!"

"Beş yataklı odası var," dedi satıcı kadın. Hayran bakışları Doğan üzerindeydi. Oysa ondan en az beş yaş büyük duruyordu. "Yatak odası yani... Her birinin banyosu var. Ayrıca iki normal odası ve bu büyük salon da var! Ortak banyo ve tuvalet! Gördüğünüz gibi mutfak da büyüklüğünde. Balkon da çok geniştir. Ön taraf yeşil alan olduğu için manzaranız da kapatmaz. Sahibi ihtiyaçtan oldukça ucuza satıyor. Satmadan önce gördüğünüz gibi her yeri yaptırdı. Komşularınız da çok tanınmış iş adamları. Birisi Tahir Sertan..."

"Tahir çok iyi arkadaşımıdır..." dedi Doğan. "Bana burayı o tavsiye etti zaten," diye mırıldandı sonra.

"Ne güzel!"

Pınar evin her yerini gezdi. Hayalinde içerisini nasıl dolduracağı bile vardı. Sonra Süheyla Hanım'ın yanına gitti. Kadının koluna girdi. "Nasıl buldun?" diye sordu hafif bir sesle. "Fazla büyük değil mi?"

"Bilmem ki! Bizim evden sonra bana küçük bile geliyor. Anne normal..."

"Ama biz burada fazla kişi olmayacağız ki! Doğan, ben ve..." Sonra şüpheyle kaşlarını çatı. "Sen doğuma kadar kalacaksın... değil mi anne?" dedi fısıltı gibi bir sesle.

Süheyla Hanım kocaman açılmış gözlerle gelinine baktı. Pınar ilk kez ona 'Anne' demişti. Kadının bütün yüreği sevgiyle doldu. Hangi anne böyle bir yaklaşıma hayır diyebilirdi ki!

"Doğan hafta sonları geleceğini söylüyor. Hafta boyunca bu koca evde yalnız kalamam. Beni burada yalnız bırakmazsın, değil mi?" diye ısrar etti Pınar. "Yardımcıya da ihtiyacımız yok. Ben sana bütün yemeklerini yaparım. Bir dediğini iki etmem... Seni hiç yormam. Lütfen kal!"

Kadın memnuniyetle başını salladı. "Kalırım kızım, merak etme!" dedi sevgiyle. Bunu üzerine Pınar sevgiyle elini sıkıyordu. İki kadın birden pencereden dışarıdaki manzarayı seyrederken Doğan'a baktı. Adamın bu durumdan çok memnun olacağı belliydi. Pınar gözlerini adamın enerjik bedeninde gezdirirken sabırsızlandı. Sevişmek istiyordu! Bir an önce otele gitseler iyi olacaktı. Bu adam kötü kadın gibi hissetmesine sebep oluyordu. Tam da bir şıllık gibi!

Satın kadına bir telefon gelmişti. O bir kenara çekilip arayan kişiyle konuşurken, açık kapıdan uzun bir adam ve kadın girdi. Herkes o tarafa döndü.

İnanılmayacak kadar yakışıklı, takım elbiseli bir adamdı. Ciddi görümlü yüzünde onu daha da yakışıklı gösteren hafif bir gülümseme vardı. Doğan kadar uzun, onun kadar heybetliydi. Sadece siyah saçları şakaklarından erken kırılmıştı. Bu bile adama olağanüstü bir karizma veriyordu. Doğan onu görünce hemen karşılamak için ilerlemişti. İki erkek birbirlerinin isimlerini dostça söylerken ve hararetle el sıkışırken, Pınar bu sahneleri de arkadan gelen zarif kadına hayranlıkla bakıyordu.

O da uzun boylu ve şık giyimliydi. Düz üstü eteği ve beyaz bluzu dolgun göğüslerini ve ince bedenini zar zor gizliyordu. Hatta fazla seksi bir biçimde açığa çıkarıyordu. Ama Pınar'ı en

çok şaşırtan şey ise, upuzun, düz ve beyazıydı. Daha evvel de böyle saçlar görmüştü ama onlar beyaz. Bu kadının üzerinde ise bir gram bile yapay bir şey yoktu.

"Annem, Süheyla... Tanıyorsunuz zaten. Karısı Pınar..." diye onları tanıştırdı Doğan. "Bu da en yakın dostlarından birisi, Tahir... Ve güzel yardımcısı Güney!"

Pınar'ın elleri in eller tarafından sıkılırken, Tahir hafifçe gülümsedi. "Düğününe geldiğim ama o kadar kalabalıktı ki, kor kanm hatırlamazsın Pınar..." dedi ciddi ama sevimli bir sesle.

"Hatırlıyorum... Güney Hanım harika kırmızı bir elbise giymişti, saçları da topuz yapılmıştı."

"O elbiseyi ikinci giyişi... Başımın belası bir şey. O elbise giydiğimden kendimi kısıkanç bir koca gibi hissediyordum!"

"Sizi kanı koca zannetmiştim..."

Adam iç çekti. Sahte bir iç çekmeydi ama sevimliydi. "Neredede! Beni sürekli reddediyor! Sanırım sağ kolum olmak ona daha heyecanlı geliyor!"

"Heyecanlı olan seni reddetmek!" dedi sanşın genç kadın tatlı bir sesle. O kadar güzel mavi gözleri vardı ki, Pınar kendi gözlerinin değişken renklerine üzüldü. Üstelik de fiziği bir erkeği çıldırtacak kadar güzeldi. "Siz ona bakmaym! Evlenmeyi kabul etsem hemen beni işten atar ve arkasına bakmadan kaçar. O tam bir evlilik düşmanıdır..." diye ekledi güzel kadın.

Süheyla Hanım yanlarından ayrılıp evin diğer köşelerini gezmeye başlamıştı. Genç çiftleri yalnız bırakmayı tercih edecek kadar nazikti. Satıcı kadın da telefon konuşmasını bitirmiş. Süheyla Hanım'a bir şeyler gösteriyordu.

Gözlerini boş odada gezdiren Güney, bakışlarını yeniden Pınar'a çevirdi. "Nasıl, beğendin mi?" Pınar neden olduğunu bilmiyordu ama bu güzel kadın son derecede sıcak gelmişti. Onu görür görmez kanı kaynamıştı. Tıpkı İzmir'deki dostu Natalia gibi! Gülümsedi... Bu iki insan birbirlerine ne kadar da yakışıyorlardı. Tahir'in bakışlarından bile sağ kolum dediği kadına ne kadar tutkun olduğu belli oluyordu.

"Bayıldım..." dedi.

"Alalım o zaman!" diye onayladı Doğan. İki yapılı erkeğin yanında hepisi de küçücük kalmıştı. Şakakları erken kırılmış olan Tahir, başını salladı.

"Alın... Sizi komşum olarak görmek harika olur. Zaten ya-
nı Güney de bana taşınacak! Oturduğu apartmanda bir yan-
mıştı. Eşyaları da zarar gördü. Ben de onu benimle oturmaya
ihya ettim. Ne zamandır istiyordum zaten..."

Genç kadın patronuna hafif ters bir bakışla baktı. Sonra kı-
zarmış yanaklarla açıkladı.

"Ev çok büyük olduğu için... Ve neredeyse her saat beraber
olduğumuz için... yani aslında..." Nefesini saldı. "Sandığınız gibi
değil işte! Sadece mantıklı bir ev paylaşımı..."

"Anladım..." diye onayladı Pınar. Gülümsüyordu. "Evin için
üzüldüm. Zaten bizim de İzmir'deki evimizde bizimle kalan iki
yardımcımız var! Bunda bir gariplik yok ki." İlk kez İzmir'deki
evden kendi eviymiş gibi bahsediyordu. Bunun farkında de-
ğildi. Sadece bu garip saçlı kadını rahatlatmak için söylemişti.

"Öyle bir şey işte!" diye gülümsedi Güney. "İşim onun ev-
deki ihtiyaçlarını da karşılamayı gerektiriyor!" Sonra sözünün
ne anlama gelebileceğini düşününce kızardı. Doğan duymamış
gibi yaparken Pınar sessizce onayladı.

Tahir utanmazca göz kırptı. "Yatağa atmayı bir türlü bece-
remedim. Evlenmeden olmaz diyen kızlardan ama beni de ev-
lenilecek adam olarak görmüyor!"

"Biraz daha çaba göster dostum!" dedi Doğan keyifle. "Ka-
dınlar zoru sever!"

"Ne demezsin!" dedi Pınar aniden. Sesi biraz kocasını iğne-
lercesine çıkmıştı. "Doğan bu konuda uzmandır!"

"Onun seni zorladığına inanmam!" dedi Tahir ciddi bir ta-
vırla. "Onun bir kadın peşinde koştuğunu görmedim. Senden
önce kadınlar halı gibi önüne serilirlerdi!"

Pınar da zaten bunun farkındaydı. O çekici bir adamdı. Doğ-
rusu Tahir de çok çekici bir adamdı ama Pınar sadece ve sadece
bu zorba adamdan o inanılmaz elektriği alıyordu. Ve hâlâ ak-
lında bir an önce otele gitmek vardı. O koca yatağa!

"Artık evliyim..." diye homurdandı Doğan. Sonra aniden k...
mayı değiştirdi. "O zaman sorun yok! Güney de üst katta...
güne göre şimdiden bir arkadaşın var diyebilirsiniz. Bu evi alalım..."

Ankara'ya gelesi iki gün olmuştu. Nihayet bir evde orta...
karar verebilmişlerdi. Fazla oyalanmadan eşya bakmaya o...
tılar. Pınar isyana yeltenen hormonlarına aldırmamaya çalı...
yordu. Nasılsa akşama az kalmıştı. Birkaç parça eşyaya ba...
lar olundu. Fakat Doğan bebek yüzünden Pınar'ın yorulm...
istemiyordu. Bu yüzden alışverişi o gün için birkaç saat...
nırlandırdı.

Ankara'da mobilyacılarda inanılmaz güzel mobilyalar vardı...
Kimisi İtalyan, kimisi Fransız... Birçok ünlü yerli marka da vardı...
Pınar Doğan'ın, işi bir dekorasyoncuya bırakma önensini red...
detti. Aynı gün Doğan'ın izin verdiği ölçüde, birkaç saat mo...
bilyacılarda gezdi ve ölçülerini bir kâğıda not ettiği yeri evinin...
eşyalannı seçmeye başladı. Süheyla Hanım ile birlikte bu iş çok...
keyifliydi. Doğan da yanlarındaydı. Zaman zaman küçük öne...
riler sunuyorsa da genellikle seçme işlemini iki kadına bırakı...
yordu. Pınar ilk kez bir evi sıfırdan doldurmanın zorluğunu ve...
bunun yanında zevkini keşfetti. Kocasına karşı artık eskisi ka...
dar mesafeli değildi. Elini tutma, koluna dokunma gibi önem...
siz yakınlıklan ondan esirgemiyordu. Yine de onu hemen affet...
mek işine gelmiyordu. Hâlâ içinde adama kırgın bir yan vardı...
Oysa onunla evlerini döşemek öyle zevkliydi ki...

Dört gün içinde evlerine alınabilecek tüm eşyaları almış...
lardı. Bu dört günün her gecesinde de otelde kalmışlardı. Gün...
düzleri koşturmaca içinde geçerken geceleri ise ateş doluydu...
Pınar artık ona olan arzusunu gizlemiyordu ve geceleri kolla...
nnda kıvrılırken utanç duymuyordu. Her seks tecrübesinin...
bir öncekinden güzel olmasını ise akıllı almıyordu. Doğan be...
bek yüzünden genellikle yumuşak davranıyordu ve kontrollü...
olmaya çalışıyordu. Kalın kollarıyla narin bedeni sararken onun...
canunu acıtmamaya da özen gösteriyordu. Fakat Pınar açık b...
caklan arasındaki bedeni çoğu zaman öyle kendisine çekiyordu...
ki, kontrolünü kaybettiği de oluyordu. Pınar kadınsı gücünden...
memnundu. Dağ gibi adamı tatmin edebilmek hoşuna gidiyordu.

Her şey bittikten sonra da aralarına yine biraz mesafe koyarak kendi gururunu kurtarmayı unutmuyordu.

Beşinci gün yeni evlerine taşındılar. İlk gece Tahir ile Güney'i de akşam yemeğine çağırdılar. Tahir ve Güney o gün çok şıktılar. Son derece sade kıyafetler giymiş olmalarına rağmen ikisi de güzel ve yakışıklı oldukları için giydikleri her şey onlara yakışıyordu. Özellikle Güney hiçbir şey yapmadan çekici olmayı başarabilen kadınlardandı. Oturması, kalkması, etrafını gülümseyerek suzmesi bile başlı başına bir cazibe sebebiydi. Pınar önce onu kıskanması gerektiğini düşünmüştü ama hiçbir şekilde bu alımlı kadını kıskanamayacağını anladı. Ona sadece bir dost olarak imrenebilirdi. Çünkü genç kadının Tahir'e bakışlarını ve ona karşı olan vücut dilini çok iyi görebiliyordu. Bu kadın kesinlikle patronuna âşıktı...

Gelirken çok harika bir paket tatlıyla birlikte kaliteli bir şişe şarap getirmişlerdi. Pınar bebek yüzünden içmedi. Kadınlar suyu tercih etmişti. Erkekler de birer kadehle yetindiler. Yemek hazırlama işini Pınar ve Süheyla Hanım kendileri üstlenmişti. Fırında birlikte pişirdikleri rosto ile kuş üzümlü ve fıstıklı pilav ilk gün için harika olmuştu doğrusu. Süheyla Hanım uzun süredir yemek pişirmediğini söylese de yemekten sonra gelen ilihfatlarla genç bir kız gibi kızarmıştı.

Dostça geçen gecede bulaşıkları yıkama işini iki genç kadın üstlendi. Diğerleri içeride otururken onlar da bulaşık makinesine bulaşıkları dizmeye başlamışlardı.

"Eviniz çok güzel olmuş!" dedi Güney. Güzel sesi samimi olduğunu gösteriyordu. "Her şey tamam mı?"

"Salonun perdeleri ve başka birkaç eksik kaldı. Zaten zaman içinde başka eksikler de çıkacaktır. Onların hepsini tamamlayınız. En azından otelde yatmaktan kurtulduk."

"Sizin yaptıklarınız yüzünden Tahir de heveslendi. Biliyosun, artık onunla kalıyorum. Evde istediğim eşyayı değiştirebileceğimi söyledi. Daha modern eşyalar alabilirmişim. Oysa eşyaların hepsi en çok iki yıllıktır."

"Tahir çok mu zengin?"

"Çok... Kocanın ortak iki bedeni var."

"Fakat çok hoş birisi... Zengin olmanı istiyordum... Sana da çok değer veriyordum."

"Biraz despottur."

"Kötü mü?"

"Yok... öyle değil! Herkese karşı adil ve iyidir. Cinsellem pek bilmez ama insanları sever. Çalışanlarına karşı dürüst. Bunun yanında da onlardan elinden geleni yapmalarını ister. Despot derken bana karşı tavırını söylemek istedim. Benimle oyun oynuyor."

"Anlamadım? Nasıl?"

"Anlarsın işte!..." Güney kızarmıştı. "Acaba onun yanına sığınmakla hata mı ettim?"

"Sevişiyor musunuz?"

"Anlamadım?" Fakat inleştiren gözleri ve iyice kızarmış güzel yüzüyle anladığı belliydi.

"Bence..." Bir an durup düşündü Pinar. Gözlerini tavana dikmişti. "Bence onunla olmaktan mutluyusan rahatsız olmaya gerek yok. Seni zorlamıyor değil mi? Seni zorla sevişmeye ikna etmiyor? Tehdit ederek vücudunu elde etmeye çalışmıyor?"

Başına gelenleri hatırlayınca yerden kocasına olan öfkesi depremişti. "Eğer kendi isteğinle onunla sevişiyorsan... mutluluk olmalısın. Bu her kadına nasip olan bir şey değil."

"Sanırım değil... Onun sert ve güçlü oluşunu seviyorum. Boyunu posunu seviyorum. Bana davranışlarını seviyorum. Dokunuşlarını seviyorum. Öpücüklerini de seviyorum. Sorun şu ki onun metresi olmak istemiyorum. O ise evlenmeye hazır değil."

"Hiçbir erkek hazır değildir..."

"Ama Doğan seninle evlendi değil mi?"

"Evet..." Eliyle karnını gösterdi. "Bunun yüzünden... Biz bu süre onunla sevgili olarak yaşadık. Evlenmek planlarda yoktu."

Güney şaşkındı. Kaşlarını kaldırdı. "Yani siz birbirinizi sevdiğiniz için?..." devam edemedi. Sustu.

Pinar tereddütle mutfak kapısına bakmıştı. Bu kadında öyle bir şey vardı ki her şeyi ona bir çırpıda anlatabileceğini

...söylüyordu. Başını çevirdi ve kararsızlıkla durakladı. Oysaki daha çok yeni tanıdığı bir insandı. Natalia'ya bile anlatmadığı bir konu nasıl anlatabilirdi ki? Natalia taraflıydı. O Doğan'ı önce tanıdığı ve karakter olarak kocasına benzettiği için Pınar'a fazla hak veremeyecekti. Üstelik de o nefret ettiği bir adamı sıradan çılgınca sevmiştir. Belki kendisinden de böyle bir şeyi bekliyor olacaktı. Fakat Pınar yeminliydi. Doğan'ı sevmeyeceğini zaten biliyordu. Fakat ne olursa olsun yaptıklarını da ödetmek istiyordu. O edepsiz adam bir gün yaptıklarını ödeyecekti.

"Biz birbirimizi sevmiyoruz... Sadece evliyiz..." dedi dürüstçe.

"Ama... ama ona öyle bakıyorsun ki?.. Sevdigine yemin edebilir mi?" Güney o kadar şaşkıncı ki, elinde kirli tabakla, öylece kalakalmıştı.

"Daha neler!" diye itiraz edercesine güldü Pınar. "Sana öyle gelmiş."

"İnanamıyorum!"

"Sorun değil. Ben alıştım artık. Bebek olmasaydı evlenmeyecektik de... Bir kazaydı tabii. Sana hikâyemizi bir ara yalnızken anlatırm. Fakat senden ricam bunu Tahir duymasın. Ne de olsa arkadaşlar. Belki aralarına bir tatsızlık girer. Sana da tavsiyem bir an önce hamile kal. Bence Tahir de bu şekilde seninle evlenir." Dalga geçer gibi gülümsemiştir.

"Hayır... Asla!" dedi Güney dürüstçe. "Bunu ona yapamam... Ona değer veriyorum ama beni sevmeyen birisiyle zorla evlenemem. Evlenmeyi kendisi istemeli."

Daha fazla konuşmadan kahveleri yaptılar. Odaya döndüklerinde, Pınar az önce söylediklerinin aksine, gidip Doğan'ın yanına oturmuştu. Kahvelerini yudumlarken, havadan sudan konuştular. Güney ise hâlâ hayretle Pınar ve Doğan arasındaki ilişkiyi inceliyordu. Bunu belli etmiyordu tabii ama incelemeyi de yapamıyordu. Tahir'den sonra gördüğü en yakışıklı adamın kansasına olan ilgisini ve Pınar'ın da kocasına olan kaçamak bakışlarını görmemek mümkün değildi. Eğer Pınar âşık bir kadın değilse bile çok iyi rol yapıyordu doğrusu! Belki de kayınvalidesinin yanında böyle davranıyordu? Peki, Doğan'a her bakışında delice parlayan o güzel renkli menekşe gözlerine ne demeliydi?

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Pınar başını kaldırıp mutfak kapısında öfkeyle duran kadına baktı. Doğan ateş saçan gözlerle kansırın yaptığını lamaya çalışıyordu. Genç kadının üzerinde uzun bir etek, muklu ince bir bluz vardı. Uzun saçlarını tepesinde toplamış ama birçok vahşi perçem sağdan soldan kurtulmuş, terlemiş yüzüne yapışmıştı.

Pınar ağıryan belini tutarak yerden doğruldu. Elindeki bezi sallayarak dalga geçti. “Gördüğün gibi temizlik yapıyorum!”

“Sen hamilesin!”

“Biliyorum... Bu sıkıcı durumu bana sık sık hatırlatmana gerek yok! Sürekli hissediyorum zaten!”

“Yere eğilmiş ne yapıyordun?” Doğan onun iğnelemesini duymamaya çalışmıştı.

“Dedim ya, temizlik yapıyorum. Temizlikçi kadının bu hafta işi çıktı. Gelemeyecekmiş... Zaten ev de fazla kirli değildi. Toz aldım. Şuraya bir şey dökülmüş gibi geldi, onu siliyordum. Az sonra da süpüreceğim. Sizin uyanmanızı bekliyordum...”

“Hiçbir şey yapmayacaksın!” diye homurdandı Doğan. Üzerinde renkli bir atlet ile gece yatarken giydiği bir şort vardı. Uzun ve adaleli bacaklarındaki tüylerden gözlerini kaçırmaya çalışan Pınar, sadece birkaç saat önce elleriyle onları nasıl okşadığını hatırlıyordu. “Başka kadın buluruz!” diyen Doğan hakikaten endişelenmiş görünüyordu.

“Gerek yok...”

“Daha da iyisi bir yardımcı almaya ne dersin? İzmir'deki ev gibi... Odalardan birisinde kalır!”

"Kesinlikle olmaz. Bu ev benim evim. Bir aydır ben çekip veriyorum. Kimseye ihtiyacım yok!"

"Ben seni düşünüyorum." Genç adamın sesi de kızgındı.

"Bebegi desen daha doğru olmaz mı? Doğan Bey'in değerli bebeğine bir şey olsun istemeyiz tabii." Gözleri öfkeyle parlıyordu artık. "Haftada bir gece gelip hayatıma kaşamazsın. Biz burada annenle rahat ve mutluyuz. Sana istediğini veriyorum. Geldiğinde benimle sevişmene karşı çıkmıyorum. İstedığın her şeyi yapıyorum. Kendime dikkat ediyorum. Doktora gidiyorum. Ayrıca çocuğunu da iyi kolluyorum merak etme! Sana sağlıklı bir bebek vereceğim. Düşük olmasını istemem... Aslında senden kurtulmamı sağlasa, düşük bile yaparım ama..."

"Pınar... Lütfen!" dedi Doğan yine sertçe.

"Ne var? Çocuğuna çok bayılmadığını biliyorsun! Seni memnun etmek için yalan söyleyecek halim yok. Bu çocuğu istemiyorum. Üstelik ondan ve bana verdiği değişikliklerden nefret ediyorum. Mide bulantılarım bile daha yeni geçti. Sen erkeksin tabii. Oh ne rahat! Hiçbir sıkıntınız yok. Tüm zevki erkek çeksin, derdi tasayı kadın üstlensin!"

Genç adam karısının kolunu hafif sertçe yakaladı. "Pınar..." Uyan dolu bakışlarını kıstı. "Böyle konuşma! Kavgı çıkarmak istemiyorum. Sadece sana ve bebeğe bir şey olsun istemiyorum. Bana ne kadar kızarsan kız, ikinizi de..." Sustu. Kaşları çatıldı.

Pınar'ın birden kalp atışları hızlanmıştı. "Evet, ikimizi de?" diye sordu inatçı bir suratla. Neden heyecanlandığını anlayamıyordu. Bu adamın onu ürperten sihirli dokunuşlarından artık usanmıştı. Kocasının her halinin cinsellik uyandırmasının sebebini bir türlü çözememişti.

"Bak... Senden istediğim zor bir şey değil. Sana değer verdiğimi hiçbir zaman gizlemedim..."

"Sadece seks..." dedi Pınar umursamaz bir tavırla.

"O işin başka bir yönü... Fakat kamundaki çocuk ikimizin. Onu birlikte yaptık. Bu çocuğu gerçekten istemiyor musun?..." Sesi üzgündü.

Pınar "Evet..." derken dimdik yüzüne baktı. "İstemiyorum!"

Adam dudaklarını sıktı. "Zaman geçtikçe onu daha çok seveceğini düşünmüştüm!"

"Asla! Ne seni.. ne de çocuğunu!" Sonra fazla sert konuşma-
ğını düşündü nedense.. Adamın gözlerinin içi onun için
hoşuna gitmemiştir. Neden bu adama karşı yeterince
olamıyordu? Ona yanaştı. Başını alabildiğince geri attı ve
rini üzgün yüzüne daktı. Sonra kadınca bir acımasızlıkla
lüksedi. "Asma suratını! Çok yakışıklı bir adamın.. Seni
vecek, istediğin gibi bir kadını kolayca bulabilirsin! Sana
vermiştim değil mi?"

Doğan'ın yüzü değişmedi. Sessizce kansını süzüyordu
yanak kasları bir an için oynamıştı.

"Sanırım bulabilirim..." dedi soğuk bir tavrıla. Pınar gülü-
sedi. Uzanıp dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. Ada-
m hiç karşılık vermedi. Fakat onu üzmüş olmanın keyfiyle Pınar
buna aldırmadı.

"Evet... Ama o zamana kadar benimle idare etmek duru-
mundasın. Dün gece çok iyiydin! Şimdi, kahvaltı öncesinde sıcak
bir çay içer misin? Daha yeni demledim. Çökmüştür sanırım."

Az sonra Süheyla Hanım da gelmişti. Her zamanki gibi ba-
kımlı ve güzeldi. Yüzünde o tanıdık hafif gülümseme ile Pınar
huzur buluyordu. Doğan olmadığı günler onunla olmaktan, di-
şanya alışverişe çıkmaktan, akşamları havadan sudan konu-
şmaktan hoşlanıyordu. Kadının yıllardır birlikte yaşadığı oğlunu
ve evini bir çırpıda onun için terk etmesini inanılmaz bir sev-
giyle ve takdirle karşılıyordu. Arabası da gelmişti. Doğan onu
bir Cumartesi sabahı kendisi getirmişti. Gece boyunca araba
sürdüğü yarı yorgun halinden belli oluyordu. Ama araba çok
işe yarıyordu. Böylece onunla okula gitmediği günlerde kayın-
validesini alıp gezdirmeye bile götürüyordu. Okulu başlayalı
daha bir hafta olmuştu. Dersleri de çok yoğun değildi zaten.

Kahvaltıdan sonra Doğan ile alışverişe çıktılar. Gittikleri
market çok büyüktü. Süheyla Hanım gençleri yalnız bırakmak
için özellikle onlarla gelmemişti. Pınar alışveriş arabasını süren
kocasının tadının hâlâ yerine gelmediğinin farkındaydı. Mutlak

denişini tamamladıktan sonra, marketin garajına inip içi dolu marketleri arabanın bagajına koydular. Pinar onun keyifsizliğini umursamamaya çalıştı.

"Bir şeyler içelim mi bir yerlerde?" diye sordu.

"Olur? Nereye gidelim?"

"Senin surat asmayacağı bir yere!" diye mınıldandı Pinar. Sonra gülerek adamın koluna girdi. "Çocuk gibisin... Benden kaç yaş büyüsun ama inan bana çocuk gibisin... Tatlı yersek belki moralin düzelir. Kızılay'da harika bir tatlıcı biliyorum. Yakınında otopark da var hem de... Sana tatlı ısmarlayayım. Bir porsiyon da annene yaptırırız. Tamam mı? Surat asma hadi... Bu bir anlaşma! Unutma! Ben çocuğunu doğuracağım, sen de baba olacaksın! Böyleydi değil mi? Ben anlaşmamıza uyuyorum. Sen de surat asıp bu güzel günü bozma! Zaten yarından itibaren yağışlar başlayormuş!"

Yine de Doğan neşeli değildi. Pastalarını yerken, güzel garson kızın kur yaptığını bile fark etmemişti. Pinar onun çok sık gülmediğini zaten biliyordu ama doğal sakin hali ile bu donuk suratlı hali arasında çok fark vardı. Sabah söylediği şey onu gerçekten çok sıkışmış olmalıydı. Aldırmamaya çalıştı. Nasılsa yakında düzelirdi. Zaten akşam üst kata yemeğe davetliyidiler. Kocası ertesi gün öğlen İzmir'e geri dönecekti.

"Babam aradı..." dedi kocasına.

"Ne dedi?" Genç adam fazla ilgilenmeden öylesine sormuştu. Pinar sakince açıkladı. Bir yandan da dudağına bulaşmış tatlı kırıntısını seksi bir şekilde yalıyordu.

"Şirketi bana devrettiğin için, benim imzalamam gereken şeyler varmış. Bir de toplantı olacakmış sanırım. Anlayacağın önümüzdeki hafta içi Mersin'e gitmem lazım!"

"Olmaz..."

O kadar kararlı bir tonla söylemişti ki Pinar aniden öfkelenmişti. "Ne demek olmaz? İşim varmış diyorum!"

"Kâğıtları buraya yollasınlar! Toplantı da sensiz gerçekleşsin!"

"Saçmalama Doğan ya? Hem annemle babamı da özledim. Topu topu beş gün! Çarşamba çıkıp Pazar döneceğim!"

"Ya Erdem?"

Pınar kızardı. "Ne olmuş ona? Bunun onunla ne ilgisi var?"

"Hiç? Belki onu da özlemişsindir?"

Pınar dişlerini sıkı. Güzel menekşe gözleri yanmaya başlamıştı. Sabahtan beri sinirli olan kocasının bir şekilde onu kışkırtmaya çalışacağı belliydi zaten!

"Ben oraya ailem için gidiyorum kocağım..." dedi yine sinirini dizginlemeye çalışan bir sesle. "Elbette Erdem'i de göreceğim... Ağabeyimle ortak olduklarına göre, onu görmemem biraz zor. Düğünümüze de gelemediği için tebriklerini sunmalı isteyecektir. Fakat her şeyin bittiğini onun senden daha iyi anladığına da eminim. Kim evli ve hamile bir sürtüğü ister ki?"

Genç adam onun kendisini böyle aşağılaması üzerine biraz daha kaşlarını çatı. Sonra duymazdan geldi. "Bilemem... İçimde bir sıkıntı var! O adam sana zarar verecek... O senin tanıdığın gibi biri değil! Başına bir şey gelecek gibi hissediyorum. Ayrıca seni arzuluyor." Dişlerini iyice sıkı. "Sana elini sürerse onu öldürürüm!" O kadar kesin bir tonla konuşmuştu ki, onun bu minik kıskançlığı Pınar'ın hoşuna gitti. Birden ruh hali değişti. Bu erkekler de bir garip oluyordu. Bu adam her şeye sahip olduğu halde, hâlâ elindekileri kıskanıyordu. Artık ona ait olmayacaktı da kime olacaktı?

"Bana dokunamaz... Merak etme! Boşuna saçmalıyorsun. Hem haftaya döndükten sonra doktora gideceğim. Belki sana Pazartesi bebeğinin cinsiyetini söyleyebilirim..." Bunu kendisinin de merak ettiğini söylemedi. Ne zamandır çocuğunun cinsiyetini merak ediyordu ve belli etmese de heyecanlanıyordu. Kamunda gelişen şey, tabiatın bir mucizesiydi. Doğan'ın olduğu kadar... kendisinin de bebeğiydi. Yine de adamı gıcık etmek için 'Bebeğimizin' değil de 'Bebeğinin' kelimesini kullanmıştı. Başardığını da gözlerinden görmüştü.

"Bebegimin cinsiyeti benim için önemli değil!" diye homurlandı adam. Gözleri donuk bakıyordu. "Ben onu her cinsiyette severim. Yine de senin bu Mersin'e gitme fikrin canımı sıkıyor."

"Sıkmasın... Sadece beş gün!"

"O halde uçağı yollarım. Mersin'e onunla gider, dönüşte de onunla gelirsin!"

"Tarifeli uçakla gideceğim..."

"Ne?" Adam şimdi daha da inileşmiş gibiydi. Gözleri artık donuk bakmıyordu. Adeta yanıyordu.

"Tarifeli uçakla gideceğim. Değişiklik olsun istiyorum. Eski bekâr günlerimdeki gibi olmak istiyorum."

Genç adam bir an sustu. Gözleri yanıyordu ama düşüncelerini anlamak imkânsızdı. Kansının inat dolu gözlerine bakarken minildandı. "Demek evlilikten hemen sıkıldın? Yalnız olmak mı istiyorsun?"

Pınar yalan söylemeyecekti. Başını salladı dürüstçe.

"Buna ihtiyacım var. Haftalardır üzerimde senin baskını hissediyorum. Son zamanlarda sadece hafta sonu görüşsek bile, varlığını sürekli hissediyorum. Nereye baksam sana ait bir şey görüyorum! Senin soluduğun havayı solumak beni bazen yoruyor. Biraz bu ortamdan ve sende uzak olmak bana iyi gelecek. Yine sana ait bir uçakla Mersin'e gidersem, bu özgürlüğü de doyasıya yaşayamayacağım. Anlasana beni! Sadece beş gün!"

Adam iyice bozulmuştu. Dişlerini sıkarken başını çevirdi. Onun ne kadar acı çektiğini, acısını gizlemek için başka yöne baktığını anlayamadı Pınar. Çatılı kaşlarını süzdü.

"Bu durumda... annen burada yalnız kalacak. Bunu istemiyorum. Onu da yarın İzmir'e götür. Ben o yokken idare ederim. Gelirken de beraberinde getirirsin. Tabii isterse! Onun arkadaşlığından çok zevk alıyorum ama eminim o da İzmir'i ve evini özlemiştir!"

"Evet... Tabii!" diye minildandı adam. "Bu durumda iki hafta tek başınasın. Umanım varlığımdan yeterince uzak kalmış

olursun!" Ses tonundan bir şey belli olmuyordu. Elise kalın, güzel garsonu çağırdı ve hesabı istedi.

Pınar ise ondan izin kapardığı için çok sevdiyordu. Onun iki hafta uzak kalacağını bilmek çok hoşuna gittiği. Sadece biraz uzak kalacaktı ama buna iki hafta dayanabilirdi. Bir yer yeterince depolara sorun olmazdı. Karaklarında aniden belirsizliği ve göğüslerindeki kabarma, arabada geri dönünceye kadar geçmedi. Saat daha çok erken olmasaydı odalarına çıkar ve pınar dilik asık duran o suratını keyiflendirmeyi bilirdi. Fakat henüz erkendi. Kayınvalidesine aldığı en sevdiği tatlısını bir tabağa koyarken, arzusunu geçiştirmeye çalıştı. Şaşkınlıkla ürperdi. Birden iki hafta gözüne hakikaten uzun gelmişti. Onsuz iki hafta!

Çaylarını içerken, Doğan durumu annesine anlattı ve kendisine yetecek kadar eşyasını valizine koymasını söyledi. Süheyla Hanım durumu anlayışla karşıladığı gibi, hakikaten de İzmir ve dostlarını yeniden göreceği için mutlu olmuştu. Ankara'nın sonbahara donan havasının İzmir'in aydınlık kışlarından ne kadar farklı olduğunu hep söylüyordu. Yılları orada geçirmiş birisi için Ankara hakikaten kasvetli bir şehirdi.

Akşam için özel bir hazırlık yapmadı. Sadece daha temiz bir kot pantolon ile uzun kollu bir gömlek giydi. Gömleğinin eteklerini dışarıda bırakınca hamile olduğu belli bile olmuyordu. Burada olduğu süre içinde Güney ile çok yakınlaşmışlardı. Güney'de insanı etkileyen bir şey vardı. Kim olursa olsun bu güzel kadını severdi. O insanlar üzerinde değişik bir etki bırakıyordu. Daha çok güven ve samimiyet...

Yemek çok güzel geçti. Üç güzel kadın, sık sık gülüşecek konular buluyorlardı. Üçü de birbirlerinin arkadaşlığından memnundu. Süheyla Hanım bile daha genç görünüyordu. Yaş farkını hiç belli etmeyecek kadar uyumlu bir kadındı. Üstelik de aslında zamanunda çektiği tüm acılara rağmen gülmeyi seven bir kadın olduğu ortaya çıkmıştı. Doğan ile Tahir de onların iyi anlaşmasından memnundu. Ciddi görümlü Tahir ve ona nazaran daha çok gülümsemeyi seven Doğan, bir ara bir kenara çekilip iş konuştular. Pınar onların ortak bir iş üzerinde çalıştıklarını düşündü. Ne yapsa da gözlerinin kocasına kaymasına

engel olamıyordu. Her nasılsa bu adam bu gece çok fazla dik-
yatını çekiyordu. Üzerine giydiği siyahlar yuzunden olabilirdi.
Tahir'in emniyet veren görüntüsüne rağmen Doğan, buram bu-
ram tehlike kokuyordu. Diğer erkek için bir şey diyemeyecekti
ama kocasının cinsel çekiciliği şu anda had safhadaydı. O gu-
zelim gür saçları alına dökülmüş ve Tahir'i dinlerken oldukça
ciddiydi. Bir ara gözleri Pınar'a kayınca, genç kadın ona ha-
fişe gulumsemi.

Yanıt... Hiçbir şeydi. Pınar'ın gulumsemesi dondu. Dudak-
larını büzdü. Önce kendisine, sonra ona kızdı. Ufacık bir gu-
lümseme bile atmadan gözlerini Tahir'e çeviren adamdan inti-
kamını nasıl alacağını düşünmeye başladı. O yakışıklı hergeleye
gününü gösterecekti. Bu gece yatakta onu biraz bekletse miydi?
Ama bu iyi bir fikir değildi. Önündeki on beş gün için iyi bir
çalışma yapmalıydı. Daha değişik bir ceza bulmalıydı. Şimdi-
lik aklına ciddi bir şey gelmiyordu. Seks konusunu silah ola-
rak kullanmamaya kararlıydı. Her nasılsa azgın bir kadın olup
çkmıştı ve bu azgınlığını canlandıran ve ardından da doyura-
bilen tek kişi de sadece kocasıydı. İnsan nefret ettiği ve yüzüne
baktıkça gıcık kaptığı bir adamı bu kadar kıskanır, bu kadar
çekici bulabilir miydi? Bunun sebebini artık düşünmeyi bırak-
mıştı. Her kadının ağzının suyunun akarak baktığı bir erkeği
vardı ve bunu değerlendirmek kötü bir şey değildi ki! Doğuma
kadar! Doğumdan sonra bebeği ona verdiğinde!

Vermek mi? İçini birden bir korku sardı. Aman Allahım!
Doğuma sadece altı ay kalmıştı. Aman Allahım! Bebeğini ona
mu verecekti? Ona verip özgür mü kalacaktı?

Bu soru iç dünyasında sıkıntı yarattı. Artık böyle bir özgür-
lüğü istediğinden pek emin değildi.

"Pınar?.." diyen zarif bir ses duyunca başını çevirdi. Güney
birkaç defa onun adını seslenmek zorunda kalmıştı. Gözleriyle
Doğan'ı izlemesi iki kadının da gülüşmesine sebep olmuştu.
"Bizi hiç duymuyorsun? Kocana hakışlarından ne düşündüğünü
bılıyorz ama sanırım meyve yiyene kadar bekleyebilirsin?"

Genç kadın kıpkırmızı kesildi. "Ben... Samanlamaz... gözüm takıldı! Mersin yolculuğunu düşünüyordum!"

"Tabii... Eminiz... Hem de kocana bakarken!"

"Biraz kızdı da!" diye geçiştirmeye çalıştı.

"Senu çok sevdiği için gözünün önünden ayırmak tabii!" dedi Süheyla Hanım. Kendisinden ve oğlunun duygulardan emin bir hali vardı.

"Bence çocuğu düşünüyor!" dedi Pınar sakince.

Gerçeklerin hepsini, daha ilk günden itibaren olan her şeyi Güney'e anlatmıştı. Yalnız kaldıkları ve birlikte üst katta kahve içtikleri bir gündü. Tabii Güney gerçeği öğrendiğini Süheyla Hanım'a da Doğan'a da belli etmemişti. Onun gözünde adam kötü bir şey yapmış olsa bile, şu anki davranışlarına bakarak o davranışlarını eleştirmesi mümkün değildi. Şaşırmış olmakla birlikte, Doğan'a ters davranmamaya özen göstermişti. Üstelik bu esmer güzeli dilber de adamın ilgisinden çok memnun görünüyordu. Pınar'ın anlattığı kadıyla yatakta da harika işler çıkanyordu. Tek sorun Pınar'ın inatçı ve öfkeli kişiliği gibi görünüyordu.

Ertesi gün tatil olduğu için o gece oldukça geç saate kadar oturdular. Saat gece yarısına gelirken evlerine indiler. Doğan kendisine mutfaktan koca bir bardak su alıp oturma odasına geçmişti. Televizyonu da açmış ve ilgisizce kanallarda gezinmeye başlamıştı. Sonra bir tartışma programı görüp konuşulanları dinledi. İlgisini çekince kumandayı yana bırakıp ayaklarını sehpaye uzattı. Elindeki suyu bir içkiymiş gibi yudumlarken, dikkatini konuşanlara çevirdi.

Biraz sonra annesi iyi geceler dilemek için geldi. Onun ardından da geceliğiyle Pınar... Genç karısı dişlerini fırçalamış ve her zaman yaptığı gibi yüzünü yıkamıştı. Omuzlarına saldıran saçları iyice uzamıştı. Beline kadar geliyordu. O okşamaya doymadığı kömür karası saçlar ne kadar da gür ve parlaktı. Aniden aklına onun sabah söyledikleri geldi. Ondan uzak kalmaya ihtiyacı olduğuna dair söyledikleri... Demek varlığıyla onu iyice baltalamıştı? Haksız da sayılmazdı. Ne yapabileceğini bilmiyordu.

Bu yüzden de gitmesine sesini çıkarmamıştı. Peki, ama sonra olacaktı? Döndükten sonra da hemen böyle bunalacak mıydı? Bunalacaktı kuşkusuz! En iyisi Ankara'ya her hafta sonu gelmemekti. Hamile olduğu için zaten çok duyarlıydı. Bir de onu görüp, canının daha fazla sıkılmasını istemiyordu.

Onun televizyonda ne seyrettiğini gören Pmar, sonra hafif davetkâr bir şekilde mırıldandı. "Ben yatıyorum..."

"Evet, geliyorum..." dedi genç adam yavaşça. Kansının gözlerindeki arzuyu ve sesindeki titreşimi hissedemeyecek kadar kendi düşüncelerine dalmıştı. Gözleri televizyondaydı ama konuşulanların yarısını anlamıyordu. Akli hep sabah konuşulanlardaydı ve ne yapsa keyfi yerine gelmiyordu. Pınar'a bakmak bile her şeyi yeniden hatırlamasını sağlıyor ve yine canı sıkılıyordu.

Mesajın alındığını sanan Pmar, yatak odalarına gidip serin yatağına girdi. Geceleri artık iyice serin oluyordu. Neyse... Ne önemi vardı ki? Birazdan o koca bedene ahtapot gibi dolacağını, göğüsleri öpülüp muncıklarırken nasılsa ateş gibi olacağını biliyordu. Gözlerini yumdu... Birazdan gelirdi. Daha ona ne ceza vereceğini bile bilmiyordu. Bu gece zaten fazlasıyla dalgın ve dikkatsizdi. Cezayı en iyisi Mersin dönüşüne saklamaktı.

Fazla bekleyemedi... Hamilelik onu etkiliyordu. Uzun süre hareketsiz olunca uykusu geliyordu. Bazen derste bile geliyordu uykusu! Sınıf arkadaşları hamile olduğunu öğrenince çok şaşmış ve çoğu çok sevinmişti. Kocasını bir ara görüp de koskunan hırkaç cadı kız hariç! On dakika sonra farkına bile varmadan uyudu. Kocasının yanına geldiğini bile fark etmedi. Onu seyrettiğini... Sonra üzgünce lambayı kapattığını... Ardından usulca odadan çıkıp yeniden televizyonun başına döndüğünü... Ve oradaki kanepede, her tarafını ağntacak bir şekilde uyuyakaldığını...

Pınar uyandığında çoktan sabah olmuştu. Gerinerek üzerindeki mahmurluğu attı. Sonra yan döndü. Gözleri kendi yastığının yanındaki yastığa kaydı. Sonra yavaşça başını kaldırdı. Yashk bozulmamıştı bile! Birden gece onsuz yattığını ve adamı

beklediğini biliyordu. Sonra da uyuyakalmıştı. Bu da memnundu. Gidip de neden onı uyandırmıştı?

Son gecelettin! Nebe rüyalarını da bildiğini düşünürsün. Rafına bakıncı! İçine girince bir kızıllık duydun. Nebe rif, nereye kaybolmuştu? Bir daha iki hafta sonra cakkardı! Bunu biliyor muydun? Tam iki hafta önce zamandı... Acaba alıp da gece karanlıktan onı bulabilirler miydi?

Duş alıp giyindi. Rahat bir kıyafet giymişti. Söğütünden çıkıp oturma odasına geçti. Süheyla Hanım uyanmış, bebeğe patık örüyordu. Gözlerinde zant bir sına rağmen sanki camların arkasından değil de üstünden bakıyordu.

"Günaydın!" dedi kayınvalidesine gülümseyerek. Gidip nuna oturdu. Gözleri yansı bitmiş mavı patikteydi. "Uyanı çağından eminsin herhalde?" dedi şakacı bir ignelemeyle. Günaydın da gülümsedi.

"Değilim. Ama umuyorum..."

"Haftaya cinsiyetini öğreneceğım nasılsa! Acele etmeseydin keşke? Ama çok şeker!" Elini uzatıp patığı okşamamak için keni dışını zor tuttu. "Gidip kahvaltüyı hazırlayayım..."

"Ben hazırladım. Çay da tamam..."

Pınar merakla etrafına baktı. "Doğan nerede? Ekmek almaya mı gitti?" Onun Pazar sabahları sıcak ekmekle ve bol susamlı Ankara simidi ile kahvaltı etmeyi sevdiğini biliyordu.

"Hayır... Onları alıp getirdi ve yine çıktı."

Pınar buz gibi oldu. Kocasının ona karşı tavrı aldığını hissetmişti. Süheyla Hanım hiç farkında değildi tabii. Gece yatağına gelmemiş, büyük ihtimalle televizyonun karşısında uymuştu. Şimdi de erkenden evden çıkmıştı! Hem de Pazar sabahı! Herkesin uyuyup dinlendiği ve sonra da güzel bir kahvaltıdan ardından birlikte gezmeye çıktıkları özel bir günde! Biliyordu çünkü Doğan geldiğinde her Pazar yaptıkları buydu. İzence dönmeden önce her iki kadınla da ilgilenir, onların istediğini her

...yapardı. Belki de yanlış düşünüyordu. Belki de ortada bir sebep yoktu.

"Nereye gitti?" dedi biraz kızgınca.

Tahir Bey ile bir iş için çıktılar. Bu yüzden Güney de kahvaltısı bizimle edecek. Öğleden sonra iki gibi gelirlermiş. Yine kahve kaldık yani!"

Pınar sistine baktı. Daha ondu. İşi sızladı! Dört saat! Demek değerli dört saat daha kaybolup gidecekti! Aldırmamaya çalışarak Güney'in telefonunu inmesi için çaldırdı ama açmasını beklemedi. Az sonra Güney de elinde çok güzel görünen, yeni yaptığı yumurtalı ekmeklerle geldi. Onun da bu durumdan memnun olmadığı belliydi. Bu alımlı sanşın kadının Tahir'i ne kadar sevdiğini görebiliyordu.

Kahvaltı umduğundan neşeli geçti. Sonra kahve içip televizyon izlediler ve Doğan'ın sabahdan almış olduğu gazeteleri okudular. Saat ikiden önce zil çaldı. Pınar hemen doğruldu. En azından sözünü tutuyordu maymun herif! Kapıyı açmaya gittiğinde yüzüne soğuk bir hava verdimmeye çalıştı. Neden heyecanlandığını da kesinlikle anlamıyordu. Ona bu son yaptıklarının hesabını ise mutlaka soracaktı. Yanında Tahir'in olmasına bile aldırmıyordu.

Karşısında sadece uzun boylu ve şakakları kurlaşmış bir tek yakışıklı adam görünce donup kaldı. Bakışları iriyan adamın arkasına kaydı. Ama Doğan da en az bu adam kadar iriydi.

Arkada olsaydı görmemesi mümkün değildi. Gülümseyerek bakan Tahir'e sertçe sordu.

"O nerede?" Hayal kırıklığı yüzünden ve sesinden öyle belliydi ki!

"Bir telefon geldi... Biraz gecikecek galiba. Süheyla Hanım'ın hazırlanıp beklemesini söyledi." Kapının ağzında öylece duruyordu. Pınar onu beklettiğini fark edince genye çekildi. Yüzü asktı. Tahir de hafif gülümseyen bir ifadeyle içenye girmişti.

Rahat bir tavırla onu ayakta karşılayan Güney'in varna gitti ve onunla birlikte iki kişilik koltuğa oturdu. Gözleri havranlıkla o gün gerçekten çok güzel olan Güney'in üzerindeydi.

Çerçektan de beyazımsı sarı saçlarıyla... kadın çok güzeldi. Güney'in de yüzünde gülümseme... öfkesinden, bu mutlu buluşmayı gören Pınarın çok... söyleyemezdi. Hatta kıkırmıştı. Sebepini anlamıyordu.

Tahir onlara bir anıyı görmeye gitmekten... mesine yakın bir kadından Doğan'a telefon... Adının da Selma olduğundan habsetti. Pınar... otelde tanıştığı Selma olduğunu anladı. Onun da... oturduğuna unutmuştu. Demek ki sonunda otelden... ve Ankara'ya dönmüştü.

"Tamam... Ne yapalım şimdi?" diye sordu Tahir... Güney'e, sonra da diğer kadınlara döndü. "Bugün... dinin emrine amadeyim. Akşama kadar vaktimiz var... beni çok kışkanacak."

Pınar'ın canı bir yere çıkmak istemiyordu. İki sevgilinin... lar olmadan birlikte gitmelerini önerdiyse de Tahir kabul etmedi. Kararlı bir hali vardı. Sonunda onun geniş cipine... önce bir Ankara turu yaptılar. Tahir onları Gölbaşı'na... balık yedirdi. Pınar ise sürekli saatine bakıyordu. O kadar... zamanları kalmıştı ki! Artık Doğan'ı hiç göremeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Belki de birkaç dakika! Kocaman iki hayatın karşılığı sadece kısa bir zaman mı olacaktı? Ya o sırada ne yapıyor olabilirdi ki? Selma ile olmasını hazmedemiyordu. Son dakikalarını karısıyla değil de o güzel kadınla geçiriyor olması canını sıkıyordu. O ikisinin aralarında bir şey olmadığını umuyordu ama... yine de belli olmazdı. Selma çok çekici bir kadındı. Fazla çekici...

'Çok yakışıklı bir adamsın... Seni sevecek istediğin gibi bir kadın kolayca bulabilirsin! Sana izin vermiştim değil mi?'

Aynen bunu söylemişti ona... Başka kadınlar ve Doğan... Dün sabah o lafı söylediğinde içinde bulunduğu kızgınlıkla çok mantıklı gelmişti. Neden kızdığı zaman böyle salakça laflar ediyordu ki? Artık kendisini tanıyamıyordu. Herhalde bu salaklığı Allah vergisi olmalıydı. Onu gördüğünden beri hayatı kolayca

ve kendisi de bu değişime kolayca uyum sağlamıştı.
Nasıl olurdu bu adam ona?

"Pınar?.." Tahir garip bir tavırla kendisine bakıyordu. "İyi
mi? Balığını sevmedin mi? İstersen başka bir..."

"Hayır.." diye atıldı genç kadın. Gülümsemeye çalıştı. "Fazla
değilim de..."

Diğerleri birbirleriyle bakıştı. Tahir sakın bir bakışla onun
yüzündeki ifadeyi aslında anladığını belli ediyordu. "Doğan'ı
mı düşünüyorsun?"

"Ne münasebet!" dedi Pınar öfkeyle. "O sersem kansı ve
yocuşundan başkasıyla vakit geçirmek istiyorsa kendisi bilir.
A değilim sadece..." Çatalını sertçe masaya bıraktı. "Ben za-
ten hafta içi Mersin'e gidiyorum. İki hafta görüşmeyeceğiz ama
onu özleyeceğimi sanmıyorum. Yani... Buna vakit bulamam
herhalde! Çok yoğun olacağım... Toplantı falan... Ailemle has-
ret giderip konuşacak o kadar da çok şeyim var ki! Dönüşte de
derslerini olacak! Dersler bu sene çok sıkı..." Uzanıp Süheyla
Hanım'ın elini sıktı. "Anne... Sen de dönmek için acele etme!
Ben idare ederim. İyice hasret gider. Zaten bir sorunun olsa
Tahir ile Güney de var..."

"Elbette! Biz sana göz kulak oluruz!" dedi sevgiyle sarışm
güzeli Güney.

Pınar dudaklarını sıktı. Onları üzmemek için sonrasmda
yemeginden biraz daha yemeye çalıştı. Fakat gözü yine de sa-
atleydi. Duvardaki saatin hem bu kadar yavaş hem de bu ka-
dar hızlı olmasını anlayamıyordu.

Akşam beşe doğru eve döndüler. Açık olmak gerekirse Pi-
nar buna çok memnun olmuştu. Çok fazla zevk aldığını söyleye-
mezdi ve sebebini de tam bilmiyordu. Hâlbuki o tatlı çift onları
eglendirmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Şimdi de kendi
evlerine çıkmışlardı. Süheyla Hanım elinde iki fincan kahveyle
geldiğinde, Pınar pencereden dışarıya bakıyordu.

"Doğan geldi mi?" diye sordu Süheyla Hanım. Pınar başını
camdan çevirdi. Sonra onun yanına oturup sehpadaki kahve
fincanını almadan önce son bir kez daha baktı. "Hayır..." diye

mınıldanmıştı sadece. "Ben zaten ona bakmıyorum. Hanım vardı da!"

"Evet öyle görünüyor..." Kadın pek inanmış gibi durmuyordu.

"Bu havada uçmak tehlikeli değil mi? Bence Doğan'a söyleyelim, yann hava düzelince gıdın..." Aslında bu iyi bir fikir olmayabilirdi. Bunu teklif etmek ve kocasının da kabul etmesi demek, onu en az bir on iki saat daha fazla görmesi demekti. Bu aslında istediği bir şey değildi. Ona da söylediği gibi, onun varlığından uzak kalmak istiyordu. Bu şekilde uzak kalması mümkün olmayacaktı. En iyisi bugün gitmeleriydi.

Peki, neden istemiyordu? Neden aksini düşünüyordu?

"Bir şey olmaz sanırım."

Yine de Süheyla Hanım bu cevabı verdiğinde, içi sıkıltıya doldu. Gözlerini kaçırdı ve kahvesinden bir yudum aldı. "Bir şey olmaz sanırım..." dedi isteksizce.

"Bak! Birbirinizi özlerseniz telefon diye bir şey var. Telefonlaşırsınız..." diye anlayışla mınıldandı Süheyla Hanım.

"Bu çok saçma! Onu niye özleyecektim ki? Aramızda hiç bir şey değişmedi!" Pınar fincanını sehpaye bıraktı. Hızlı hızlı içip bitirmişti ve sıcak olduğunun bile farkına varmamıştı. Konyu değiştirmek için sordu. "Bana şeyi anlatacaktın anne? Hani sen zorla evlendirilmiştin? Doğan'ın babası da sana ilgi duymuyordu? Otelde bana bunları anlatırken yarım kalmıştı. Hep soracağım diyorum unutuyorum. Sonra ne oldu?"

"Devamını anlatmamış mıydım sana?"

"Hayır..."

"Humm... Peki o zaman, Doğan da daha gelmediğine göre anlatayım. Nerede kalmıştık?"

"Kocanın senin yaşını küçük gördüğünü ve gerçek karı-koca olmadığınızı söylemiştin. Sanırım sen de ona âşıkydın? Öyle değil mi?"

"Hem de delicesine..." diye onayladı kadın. "Kocam Hasan bir kadının görebileceği en yakışıklı ve en soylu erkekti. Doğan da yakışıklılığını ve gururunu ondan almış. Aynı seni

halıslar, aynı kararlı çene... Ama bir bilsen! Aslında ikisi de ne kadar yumuşaktır..."

"Kusura bakma anne ama buna inanamayacağım. Doğan'dan öcü gibi korkan bir sürü adam gördüm ben... Sonra bana yaptıklarını var!"

Kadın gülümsedi. Gözleri parlamıştı. "Oğlumun kolay bir erkek olduğunu söylemedim. Beni çok uğraştırdı. İnan bana seni de uğraştıracak. O sert görünümü altında ise bir melek yatar... Hayat ona o kadar kötü davrandı ki, başka şansı yoktu. Sanırım onun karşısına çıkan en iyi şey sen oldun!..."

"Ben mi?" Pınar dişlerini sıkı. Gözleri öfkeyle parlamıştı bir an. "Öyle olsaydı oğlun bu son günümüzde beni yalnız bırakmazdı. Ama onun inatçı olduğuna katılıyorum. O inatçı keçi benden dünün intikamını alıyor. Ona dün hoşlanmadığı bir iki şey söyledim diye aklınca kendisini benden uzak tutuyor. Olun... Umurumda değil!"

"Umurunda değilse neden öfkeleniyorsun?"

"Öfkeli falan değilim..." dedi Pınar inatla. "Önceden benimle her dakika olmak isteyen bir hali vardı. Şimdi ise iki hafta uzak kalacağımızı bile bile yanıma gelmiyor." Acıyla tekerrürladı "Tam iki hafta!" Farkında olmasa da sesinde acı bir isyan vardı. Üstelik dün gece adamın yatağa gelmediğini bile söylememişti. "Neyse..." diyerek kendisini sakinleştirmeye çalıştı "Biz devam edelim... Sonra ne oldu? Siz Van'da zenginlik içinde yaşıyordunuz?..."

"Bir gün Hasan, ağabeyi ile ciddi bir kavga etmişti. Çok sinirliydi. O gece nasıl olduysa yatakta bana sarıldı ve şefkati bende aradı sanırım. Evleneli neredeyse bir yıl oluyordu. İlk kez o gece beraber olduk. Sonra onun bana olan ilgisi gün geçtikçe artmaya başladı. Sanırım sandığı kadar çocuk olmadığımı anlamıştı. Çok harika günlerdi. İşinden koşarak eve gelirdi. Benimle ilgilenir, gezilere götürürdü, hediyeler alırdı. Kısa zamanda da hamile olduğumu öğrendik. Doğan doğduğunda, tam bir hafta şölen verildi. Uzun zaman unutulmayacak bir tertipti. Ve oğlum, doğduğu anda otomatikman ailenin servetinden pay sahibi

“Aha! Onu henüz bir hesap açıldı. Geleceğini garantiye alan.. Günlük büyüyen bir hesap...”

“Ama... Ama Erdem onun fakir olduğu için ailemizi dışladığını söylemişti! Arabaları.. Kızları falan!”

“Daha neler! Doğan da babası gibi inatçı olduğu için her zaman hesabına yatan paraya hiç dokunmadı. Onun da okurken bile milyon dolarları vardı. Ayrıca kızları konusunda hiç de zorda değildi. Her gün onu arayan kızlar vardı. Söylerim biliyorum çünkü ben oradaydım. Onun bir kızı elde etmeye kuskunmasına veya paraya ihtiyacı yoktu. Gençken de inanılmaz kadar yakışıklıydı. Şimdi şimdi yüzüne yılların yorgunluğu çökmeve başladı.”

Pınar hiç de öyle düşünmüyordu. Bu yaşta bir adam için fazla dinamik, fazla çekici, fazla yakışıklıydı. O halde gençliğindeki halini düşünmek bile istemiyordu. “İnanamıyorum! Ben de Erdem’e inanmıştım! Bana onun fakir olduğu için onları kışkırttığını söylemişti. Sorun neydi ki öyleyse?”

“Erdem kim?”

“Nişanlım! Yani nişanlımdı! Doğan, ağabeyim ve Erdem üniversiteden tanıyorlarmış! Peki, siz Van’da buraya nasıl geldiniz? Neden fakir hayatı yaşadınız?”

“Doğan on üç yaşına gelinceye kadar Van’daydık.” Gözleriyle gelinini inceledi bir an. Sonra çekinerek ekledi “Bundan Doğan duyarsa, anlattığım için çok kızar.. Bazıları devlet sınavı ortasında! Ben de birçoğunu bilmiyorum. Sadece gördüklerim..”

“Lütfen devam edin! Ona söylemeyeceğime söz veriyorum!”

“Tamam... Sadece evleneceğin adamı biraz tanıman için anlatıyorum. O senden yakınlık görmedikçe asla anlatmaz. Sır kıldır. İsterse duvar gibi duygusuz olabilir!”

Pınar bunu tahmin edebiliyordu zaten. Yine de onun hakkında inanılmaz derecede merak içindeydi. Bir yanı ondan sonsuz derecede nefret ederken diğer yanı onu kendisine ait görüyordu. Bunu çok önceden fark etmiş olmasına rağmen alımdırmamaya çalışmıştı.

"O yıllarda oğlum her oğlan çocuğu gibi sokaklarda kavgaya edip duruyordu. Daha on yaşındaydı. Zengin çocuğu olduğu için da üstüne çok düşülüyordu sanırım. Çocukları bilirsin. Acımasız olurlar. Eskiden bu kadar in değildi. Ve bir gün bumu kanayarak gelince, babası çok kızdı ve onu kendisini korumayı öğretilsin diye yaz tatilinde bir yerlere yolladı. Nereye gittiğini hiç bilemedim. Yurt dışında bir yerdi. Tam altı ay görünmedi. Özel okula gittiği için yokluğu fazla sorun olmadı. Dedikine göre oralarda böcek bile yemiş. Ya da öyle bir şey! Kendisi gibi bir iki Türk bile varmış orada. Hatta birisiyle şu anda bile görüşüyorlar..."

"Tamer değil yani?"

"Hayır... Adı Bora... O da çok yakışıklı. Belen diye yan Alman harika bir kızla evli. Birkaç kere gördüm. Sen de yakında görürsün sanırım. Neyse... Kocam bir gün bizi alıp İzmir'e getirdi. Ağabeyi ile feci bir tartışması olmuştu. O da tüm haklarından vazgeçip ailesini reddetti. Bilemiyorum neden! Sanırım uyuşturucu veya silah kaçakçılığı gibi bir şey! Oğlunun da bu işlere bulaşmasını istemiyordu."

Derin bir nefes aldı.

"Tabii ailesi bizi reddetti. Doğan her şeyi anlayacak yaşıydı. Kocamın da oğlumun da hesabına sürekli para yatıyordu. Ailesi bunu engelleyemedi. Ama hangi işe elini attıysa başansız olması ve geri gelmesi için ellerinden geleni yaptılar. Üstelik Doğan ailedeki tek erkek torundu. Hasan'ın ağabeyi ise kısırdı. Yani sonunda Doğan'a muhtaçtılar. Soylarını devam ettirecek tek erkek oydu. Butün imparatorluğun tek sahibi..."

"Yine de yokluk mu çektiniz?"

"Kocam o parayı kullanmayı reddediyordu. Birkaç işe girip çıktı. Oğlum da büyüdükçe kendi ailesine uzaklaştı. Babasına çıkardıkları zorluk yüzünden o da mirası reddediyordu. Bu arada spor müsabakalarına falan çıkıyordu. Daha lisede bile bir sürü madalyası vardı. Birincilikler falan... Sonra bir gün tanımadığım adamlar geldi... Üniversiteye yeni başlamıştı. Anladığım kadıyla devlet için çalışıyorlardı ve Doğan'ın yeteneklerini

keşfetmişlerdi. İyi bir sporcu olmasının haricinde, ana dili Kürtçe, Zazaca ve birçok lehçe biliyordu. Çok cesurdu, gindi ve paraya ihtiyacı yoktu. Yani devleti dolandırmaya ihtimali yoktu."

"Ama o zaman parayı kullanmadığını söylemişsiniz?"

"Devlet bunu biliyordu tabii. Bu onların daha çok işine yarardı. Bu kadar zenginken paraya tenezzül etmemesi ve oldukça sade bir hayatı tercih etmesi onun karakterini gösteriyordu."

"Ondan devlet için çalışmasını mı istediler?"

"Evet... O zaman reddetti. Okuduğunu söyledi... Babası o zamanlar sizin yanınızda üç yıldır şoförlük yapıyordu. Sen sanıyorsun ki o yıllarda on yaşlarında falan olmalısın. Doğan'ın arada sırada babasının yerine size şoförlük yaptığı da oluyordu. Fakat okulunun üçüncü senesinde, Van'da bir terör saldırısı oldu. Amcası ve dedesi öldürüldü. Konak füze ile vuruldu ve çoğu yaralandı. Korumaların bir kısmı da öldü. Kocam İzmir'de bu haberi duyunca perişan olmuştu. Doğan fazla etkilenmedi! Çünkü yıllarca onu çağırmışlardı ama onlar bir kere bile görmeye gelmemişlerdi. Her şey Doğan'a kaldı..."

"Tüm miras ona mı kaldı?" diye hayretle sordu Pınar.

"Evet... Aile kocamı reddettiği için, vasiyetnamede sadece onun adı geçiyordu. Babaannesesi birkaç kere onu görmek istedi. Doğan miras işlemlerini halletmek için Van'a gitti. Orada kalanların rahat yaşamalarına yetecek kadar parayı ve evi tamir ettirip onlara bırakıp geldi. Zaten beş ay sonra babaanne öldü. Amcasının karısı da iki sene sonra başkasıyla evlendi."

"Siz?"

"Hasan'ım dediğine göre bir gün arabada para dolu bir çanta unutulmuş. Tabii kocam bundan haberi olmadığını söyledi. Ona kimse inanmadı. Birisi sözde onun çantayı alıp kuytu bir yere gittiğini görmüş. Parayı onun aldığı söylenince kocamın nasi üzüldüğünü anlatamam. Baban ve ağabeyin kocamı mahkemeye vermeye karar vermişler. Ya hırsızlık suçundan hapse girecekti ya da parayı on gün içinde temin edecekti. Doğan o sırada yurt dışında bir öğrenci toplantısındaydı. Geldiğinde babası

mahkemeye verilmek üzereydi. O da ilk kez parasını kullandı. Büyük paraydı. Bankadan çekti ve sizin şirkete götürdü."

Genç kadın sarardı. Bundan sonrasını duymak istediğine pek emin değildi.

"Sonradan öğrendiğime göre para ile çıkıp gelince, bu paranın o çalınan para olduğunu söyleyip önce oğlumla dalga geçmişler, sonra onu da suçlamışlar. Parayı aldıkları halde Hasan'ı mahkemeye vereceklerini söylemişler. Doğan çok kızmış. O dönemlerde belki ağabeyinin burnunun kırık olduğunu hatırlarsın"

"Hayal meyal hatırlıyorum. Sadece burnu değil, bir kolu da kırıldı."

"Belki de hastanelik ettiği diğer adam da nişanlım dediğin Erdem olabilir! Onun durumu ağırdı. Bu yüzden Doğan üç ay hapse yattı... Paranın kendisine ait olduğunu ispatlamıştı ama sızinkiler saldırı suçlamasından vazgeçemediler."

"Üç ay mı? Aman Allahım!"

"Evet! O arada babasının mahkemesi de oldu. O da içeriye alınca ben yapayalnız kaldım. Ailemin yanına dönmek istemiyordum ama başka çarem yoktu. Oğlumu ziyarete gittiğim o hafta sonu durumu ona anlattım. Doğan merak etmememi, o adamların yine gelip devlet için çalışmayı önerdiklerini söyledi. Karşılık olarak ona ve babasına özgürlük önermişler. O da kabul etmiş."

Gözleri sulanmıştı. "O oğlumu son kez yumuşak ve gözü yaşlı gördüğüm gündü. Bir daha asla eskisi gibi olmadı. Hastaneden çıktıktan sonra ortadan kayboldu. Neler yaptığını bilmiyorum. Gitmeden önce bana yeni bir ev aldı ve bolca para bıraktı. Her şeyimi ayarladı ve bir yıl boyunca ortadan kayboldu. Anladığım kadarıyla başarılı olmadan babasını salmak istemiyorlardı. Bu arada kocam içinde hastalanmıştı. O dev gibi vücudu enmişti."

Pınar bir şey diyemiyordu. Süheyla Hanım gerçekten de o günleri yeniden yaşıyormuş gibi üzgündü. O da üzgündü. Gözünün önüne hayata direnen bir genç geldi. Onu Doğan'la bir tutamıyordu. Ama ikisi de aynıydı. O gururlu genç hayata

korkusuzca atılmıştı. Onun taradığı Doğan'ın adı her zaman güçlü, kavgacı ve dimdik duran bir erkeğin her zaman varur duyduğunu hissetti. Kocasıyla gurur duyuyordu. Zaten onunla dayanabileceği kadar güçlü bir erkeği bulmuştu. Bu hani son zamanlarda o kadar sık duyulmuştu ki!

"Nasıl olduysa bir yıldan önce Hasan sakatlandı. Doğan da geldi. Fakat artık çok geçti. Birkaç gün sonra uykusunda öldü. Vücudu dayanamamıştı. Oğlum dünyadan koptu. Bir hafta bile kalmadı. Yeniden oradan koptu. Beni güven altına aldıktan sonra tabii... Senede bazen üç kere bazen iki kere görüyordum. O da genellikle hastanelerde oluyordu." Kadının sesi acı doluydu.

"Vücudunda o kadar çok yara var ki! Hepsi..." Derinledi.

O yaraların üzerinde parmaklarını gezdirmişti. Asla sevgiyle okşamamıştı. Genç kadının gözünde onlar vahşiliğinin bir simgesi idi. Canavarlığının delili... Mafya bозuntusu sandığı kocasının devletin özel bir elemanı olduğunu nereden bilebilirdi ki?

"Evet... Hepsi de devlet görevi sırasında oldu..." diye onayladı Süheyla Hanım. "Belki birkaç istisnadır. Çünkü devlet için çalışmayı bıraktıktan sonra bile birkaç kere suikasta uğradı. Kumarda kaybedenler ve bunun sorumlusu olarak onu görenler. İhale mafyası... Belki de kışkanç bir kardeş, sevgili veya koca. Kim bilir! Çok şükür başını kurtarmasını hep bildi."

"Ama benimle olduktan sonra başına hiçbir şey gelmedi... değil mi?" diye iç çekti Pinar. Aslında onun ölmesini tüm kalbiyle istediği günleri düşünüyordu.

"Evet... Sen ona şanslı geldin. Sanırım bu şansın devam etmesi için başka planları da var."

Doğan'ın artık kumarhaneleri işletmekten vazgeçtiğini ve onları elden çıkarmaya çalıştığını söylemedi. Uğraştığı keli işlerin çoğunluğunu bırakıyordu. Tahir ile daha güvenli alanlarına kaymayı düşünüyordu.

"Ne gibi?"

"Sonra kendisine sorarsın. Benim anlatmam doğru olmaz."

Birkaç dakika sonra zilin çaldığını duydular. Pınar hemen fırladı. Dış kapıyı açtığı anda karşısında tüm heybetiyle kocanın durduğunu gördü.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Doğan evin önünde arabayı park ettiğinde saat beşe gelmişti. Eve doğru çıkarken düşünceliydi. Elini cebine atarak anahtarları bulmaya çalışırken bah çıkarken anahtarını almayı unuttuğunu hatırladı. Çantasına göz attı. Anahtarlar zile bastı. Birkaç saniye sonra kapı ardına kadar açıldı ve Doğan içeri girdi. Tüm güzelliği ile Pınar belirdi. Uzun saçlarını atkıyurduğu Pınar, Doğan'a doğru yürüyordu. Yüzündeki çok hafif makyaja rağmen bile çok genç ve güzel görünüyordu. Genç adam onun iri gözlerindeki keyi gördü. Menekşe gözler her zamanki gibi sinirlenince yeşile çalmaya başlamıştı.

Kaşlarını kaldırdı. Karısının yine neye kızgın olduğunu anlayamadı. Pınar'ın öfkeli ve delişmen kişiliği karşısında sık sık şaşınıyordu.

"Nihayet gelebildin!" diyen karısına aldırmadan içeriye girdi. Ayakkabılarını çıkarıp terliklerini giydi.

"Beni görmek için sabırsızlandığını söyleme sakın!" dedi şakacı bir sesle.

"Olamaz mı?" diye aynı alaycı bir sinirle karşılık verdi Pınar.

"Daha dün benden artık sıkıldığını söylüyordun? Yalnız kalmak istediğinden bahsediyordun?" Sesi duru, söyledikleri ciddiydi. Öyle dediğini Pınar da biliyordu ama... bunu kabul etmeye hazır değildi.

"Bunun için mi tüm gün yoktun? Beni cezalandırmak için mi?"

Doğan şaşkınlıkla güldü. "Seni niye cezalandırmak isteye-yim ki? Hem istediğini yaparak seni değil kendimi cezalandır-muş olmuyor muyum?" Ceketini çıkardığında, karısının hâli

"Üzüğünü gördü. Bakışlarındaki gariplik, ilgisini çekti. "Sende bir şey var.. Ne oldu?" diye sordu ciddi bir sesle. "İnna nasıl?" diye karşı soru sordu Pınar.

Adam iç çekti "Aslında sana söylemeyecektim ama.. Sanı-
söylemem iyi olur. Bu gün eski kocası onu çok fena döv-
Evine gidip hastaneye götürdüm. Durumu pek de iyi de-
Her yeri morarmış. Pansuman yaptırdıktan sonra evine
bıraktım."

"Çok feci..." dedi Pınar içtenlikle. Üzülmüştü. Bir kadının
dövülmesinden daha iğrenç ne olabilirdi. Kendisine saygısı olan
hiç bir erkeğin yapmayacağı bir şeydi. "Durumu şimdi iyi mi?"

"Sayılır.. Sana söylemememi rica etti. Utanıyor sanırım."

"Ya kocası?.. Polise bildirseydin!"

Doğan gülümsedi. O şerefsizi bulması fazla süresini alma-
mıştı. Üstelik hayvan herif çok doğal bir şey yapmış gibi evine
gitmiş, maç izlemişti.

"Polise gerek kalmadı..." diye mınıldandı. Gözünün önünde
adamin kanlar içindeki rezil hali geldi. Kadına vuran elinin tüm
parmaklarını ve burnunu kırmıştı. Hem de hiç acımadan. Ona
öylesine korkutucu davranmıştı ki, ne polise gidebilir, ne de
bir daha o zavallı genç kadına yanaşabilirdi. Bunu o korkudan
ölecekmiş gibi bakan acı dolu gözlerinde görmüştü. Yanında si-
lahı olsaydı onu dizlerinden vurmaktan bir an bile tereddüt et-
mezdi. Artık silah taşımamaya gayret ediyordu.

"Doğan... Ne yaptın adama?" dedi Pınar iri şaşkın gözlerle.
Bir anda adamın beyaz gömleğine sıçramış olan kan damlacık-
larını görmüştü. Ceketini çıkarınca meydana çıkmıştı ve daha
yeni fark etmişti. "Öldürdün mü yoksa?"

"Saçmalama yavrum... Ben katil değilim. Sana daha evvel
de söyledim "

"Peki, bu kan kimin? Senin olmadığı belli..."

"Benim olsa sevinir miydin?"

"Burak şimdi bu saçma şeyleri... Ona ne yaptın?"

"Durumu iyi... Yarı sanırım... Annem hazır mı?"

Pınar birden duruldu. Gözleri donuklaştı. Kalbi yeniden. Annesini sorduğuna göre hemen gitmek ten saat da geç olmuştu. "Hemen... gidecek misiniz?" umursamaz davranmaya çalışarak. Fakat içindir bir min gitmesini istemediğini haykırıp duruyordu. Bu ret ediyordu. Üstelik Süheyla Hanım da gidecekti. Bu yapayalnız birkaç gün geçirecekti.

"Birazdan çıkarız... Bir çay içmemin mahzuru var mı? biraz daha dayanabilir misin?" Sesinde ince bir alay vardı.

"Çay mı?" Birden içi rahatladı ve gözleri parladı. Onun nelemesine aldırmadı. "Getireyim... Karnın aç mı?"

Doğan içeriye yönelirken yemek teklifini reddetti. Karnı aç değildi. Önce yatak odasına gidip üzerini değiştirdi. Sonra oturma odasına geçti. Annesinin yanından öpüp karsında koltuğa oturdu. Ona olanlardan bahsetmedi. Annesi de genellikle nerede olduğunu ve ne yaptığını sormazdı. Yıllar içinde bunu alışkanlık edinmişti. Kadın için oğlunu sağ salım karnında görmek yeterliydi.

Çay içerken fazla konuşmadılar. Sadece bir ara Pınar his aklında olanayan bir şey söyledi.

"Geç kalacaksınız?... İsterseniz yarın gidin?" dedi. Gözleri kocasının yorgun yüzündeydi. "Yorgun görünüyorsun... Zaten vakit de geç olmak üzere..."

Genç adam saatine baktı. Pınar'ın bu sözlerini kalkmaları için bir uyarı olarak almıştı. Genç kadının bir an evvel kurtulmak için can atığını düşündü. Sonra bardağından son bir yudum alıp ayağa kalktı. "Doğru, hemen gitsek iyi olacak. Akşam da bir toplantım var." O ayağa kalkınca diğer iki kadın da kalkmıştı.

"İstersen yarın gidelim oğlum?" diye mırıldandı Süheyla Hanım. Pınar'ın aslında ne demek istediğini anlamıştı. Fakat anlaşılan Doğan bunun farkında değildi. "Sabah erken çıkarız!"

"Gerek yok." Doğan gözlerini karısının gözlerine dikti. İki mavi gözler, onu süzüyordu. Onun neden kendisine böyle baktığını anlayamıyordu. Pınar bugün biraz garip davranıyordu.

Nihayetle ondan iki hafta boyunca kurtulacak olmanın yarattığı heyecandı bu... Annesine dönüp durumu açıkladı. Pınar'ın böyle bir açıklamaya ihtiyacı yoktu. "Toplantı işle ilgili değil ama yine de gitmezsem ayıp olur. Şirketimizin sponsor olduğu bu demerin toplantısı... Çocuklar yaranna..."

Az sonra genç adam kapının önüne çıkmış, annesinin valizini de eline almıştı. İki kadının sulanmış gözlerle kucaklaşmasını izledi. Pınar dudaklarını hafifçe ısırarak kocasına baktı. Nemli gözleri inanılmaz güzel görünüyordu. İki hafta boyunca bu gözleri bir daha göremeyeceğini düşündü genç adam. Uzun bir süreydi. Belki de daha fazla... O Mersin'den döndükten sonra da bir iki hafta Ankara'ya gelmeyip kızı rahat bırakmayı düşünüyordu. En iyisi şu Uzakdoğu gezisini o haftaya yerleştirmekti. Böylece iki hafta daha uzak kalırdı. Bu ayrılık hem Pınar hem de kendisi için iyi olacaktı.

"Evet..." diye mırıldandı.

"Evet..." dedi Pınar isteksizce. Gözleri hâlâ suluydu. Elbette ki Süheyla Hanım'dan ayrıldığı içindi bu yaşlar...

"Görüşürüz..." dedi Doğan.

"Görüşürüz..." dedi Pınar. Bu kadar mıydı? Hepsi bu muydu? Artık onun da içinde koyu bir sıkıntı vardı. Bu ayrılık onlara hiç yaramayacak gibi geldi bir an. İçindeki sızıyı dindirmeye çalıştı. Adam eğilip yanağından hafifçe öpünce, o da ona kendiliğinden sokuldu. Biraz daha... Belki biraz daha istekle öpebilirdi? Fakat Doğan yavaşça geri çekildi ve gözlerini kaçırıp döndü. Onlar merdivenlerden inerken, Pınar gözünden akan yaş sildi. İçindeki yıkıcı sızı had safhadaydı. İçinde bir şey sanki adamlarla birlikte gidiyordu. İçinde tanımadığı bir ses neredeyse çığlık atıyordu.

'Gitme!'

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Evde yalnızlık korkunçtu. Süheyla Hanım'a çok kısa bir süre de alışmıştı. Gözlerini nereye çevirse o tatlı kadını görüyordu. Onunla yaptıkları muhabbetleri de özlemeye başlamıştı. Üstelik gideli daha bir gün bile olmadan... Sonunda onu gerçekten sevdiğine karar verdi. Belki de kendi annesi kadar... Kendi annesini de çok seviyordu ama bu zor zamanlarında Süheyla Hanım kendisine çok destek olmuştu.

Üstelik kadının yokluğunda, artık beyni başka şeylerle de meşgul olmaya başlamıştı. O varken, Doğan'ı ve bebeğini düşünmemek çok kolaydı. Oysa şimdi eli sürekli karnundaydı. Yatağa her yatışında kocasının sıcak ellerini bedeninde hissetme arzusuyla kıvranıyordu. Onu düşünmeden geçen bir saati bile yoktu. O nefret ettiği bebeği bile artık daha başka hayal ediyordu. Geceleri sırt üstü yatarken eliyle karnını okşuyor, artık canlanmaya başlayan bebeğine sevgisini aktarıyordu. Bu çocuğun ne günahı vardı ki? Onu doğumdan sonra kocasına terk edecek olmak, artık vicdansızlık gibi geliyordu. Acaba vazgeçmeli miydi? Bebeğini vermek isteği yok olmaya başlamıştı. Kendi bebeği... Sadece Doğan'ın değil! Hem kabul etmese de tutkulu gecelerin bir meyvesiydi o! Kim bilir ne kadar güzel bir çocuk olacaktı! Erkek olacağından da emindi. Neden bilmiyordu ama Doğan'ın kopyası olan bir erkek bebeğe hayır demezdi doğrusu! Ankara'da yalnız kaldığı üç gün boyunca anneliğe hazır olduğunu hissetmek onu şaşkınlığa sürüklemişti.

Her gün aramıştı Doğan. Çok uzun olmayan, kısa ve basit konuşmalardı. Her seferinde de küçük bir çocukla konuşur gibi dikkatli olmasını tembih ediyordu. Onun ilgisinin sadece

Selma'nın dönmesi artık Pınar'ı üzüyordu. Belli ki Doğan artık onunla eskisi kadar ilgilenmiyordu.

Yola çıkmadan önce bir kere Selma'yı aradı. Onun daveti üzerine bu kere evine gitti. Bulması zor olmamıştı. Metronun son durağındaydı. Yaraları ve morlukları halen durmakla beraber etkisi azalmıştı. Önceleri utanmış genç kadın. Fakat Pınar onu rahatlatmış ve en azından iki saat orada kalarak biraz neşelenmesini sağladı. Beraberinde getirdiği pastayı yiyerek güzel vakit geçirdiler. Ama ikisi de Selma'nın eski kocasının başına gelenlerden konuşmamayı tercih etmişlerdi.

Çarşamba günü uçakla Mersin'e gitmesi zor olmadı. Havaalanında kardeşi karşılamıştı onu... Deniz mahcup ve sessizdi. Kardeşinin yanğından öperken bir an gözleri hafif şiş karnına kaymıştı ve o anda hafifçe gülümsemişti.

"Yeğenim artık belli olmaya başlamış..." dedi şakacı bir tonla. Çekingen bir şakaydı bu! Pınar'ın tepkisinden korkar bir hali vardı.

Pınar artık uzatmak istemiyordu. O da hafifçe gülümseyip başını salladı. "Evet... Pantolonlarım artık olmuyor. Hamile giysileri almam gerek. O yaptığın iğrenç şeyin hiç değilse böyle güzel bir sonucu oldu..."

Deniz şaşırmıştı. Yakışıklı suratı kardeşinin ithamı üzerine yine de hafif beyazladı.

"Doğan bebeği istemediğini söylemişti..." diye mınıldandı. "Ama sanırım?..."

Pınar elini karnına koydu. "Artık istiyorum..." dedi sakince. Gözleri merakla kardeşini süzdü. "Sen Doğan'la görüşüyor musun ki?"

"Sık sık..." Utangaç bir şekilde başını çevirip kardeşinin koluna girdi. Kısa bir süre sonra arabada eve doğru gidiyorlardı. Deniz dikkatini yola vermiş gibiydi ama bakışları dalgındı.

"Ne kadar sık?" dedi Pınar birden. "Senin Doğan ile görüşmen için ne sebep olabilir ki? Onu sevmediğini sanıyordum. Tabii onun da seni!"

"Olabilir..." dedi Deniz isteksizce. "Fakat gerçekçi olmuyum ki... bana kimsenin yapmadığı yardımı yaptı. İlk kez bir araya yanıma geldiğini biliyor musun?"

"Hayır... Neden?"

"Şirketi sana devrettikten sonra, onunla oturup karşılıklı konuştuk. Kuman bırakacağıma dair söz verdim..." Pınar'ın bu bir şekilde gülmesi üzerine dişlerini sıkı. "Yemin ederim! Sen evlenmeden hemen önceydi. O gün bu gündür kumar oynatıyorum. Erdem'e şirketteki hissemi devrettim. Doğan bana bu yük miktarda para yardımı yaptı. Şimdi tıbbi cihazlar satan bir şirketim var. Tek başıma sahibiyim. Yani baba mesleğine benzer bir iş yapıyorum. Artık senin olan şirkete de iş yapıyorum."

Pınar duyduklarına inanamıyordu. Bunların hiçbirisini bilmiyordu. Eğer gelmemiş olsaydı bilmeyecekti de. Başkası olsa, karsının ailesine nasıl yardım ettiğini ballandıra ballandıra anlattır, minnet duymasını sağlardı. Her gün de yüzüne vurmaktan çekinmezdi. Oysa adam Mersin'e gelmesini bile istememişti. Geldiğinde her şeyi öğreneceğini bildiği halde... Ona minnet duyması mı gerekiyordu şimdi?... O çok nefret ettiği halde uzak durmaya dayanamadığı yakışıklı adama?

"Aldığın parayı geri ödeyecek misin?"

"Ödeyeceğimi söyledim ama istemedi. Bana bu parayı güzel kansı için ödediği ufak bir bedel olarak gördüğünü ve bundan memnuniyet duyacağını söyledi. Tabii bir daha kumar oynamamam koşuluyla... Çok da ikna ediciydi doğrusu. Çahk kâşlarından hoşlanmıyorum. Beni bile korkutuyor. Diğer yandan işlerimin çok iyi olduğunu söylemeliyim. Yıllardır ilk kez yaptığım işten zevk alıyorum. Kâr elde etmek önemli değil. Kendi işim ve buna dört elle sarılıyorum."

Pınar hafif alaycı gülümsedi. "Senin için yenilik olmuş. Babamın şirketinde patron olmana rağmen çalışmayı sevmezdin?"

"Orada işimi yapacak bir sürü kişi vardı. Oysa burada tek kontrol bende... Ne gelip gittiğini biliyorum. Ne kazandığımı, ne kaybettiğimi... Zaten çok fazla kişinin çalışmasına gerek yok. Toplam on beş elemanım var. Çok da güzel bir sekreterim."

Ağabeyinin sesindeki tını üzerine Pınar onu süzdü. "Âşık mısın yoksa?"

"Bilmiyorum... Melek çok güzel bir kız... Adı gibi aynıl... Fakat şu kumar illetinden kurtulduğuma emin olmadan ona bir şey diyemiyorum. Şimdilik sadece sekreterim..."

Pınar başını salladı. Ateş çoktan bacayı sarmış gibiydi. Ağabeyinin eski kız arkadaşları hakkında böyle yumuşak konuşmuş hiç olmamıştı. Sonra aklına Erdem geldi.

"Erdem'e ne oldu? Ondan ayrılınca kızmadı mı?"

"Kızmaz mı? Köpürdü... Onun bu kadar sinirli ve kabadayı olduğunu bilmezdim. Beni tehdit etti. Sonra kocanı da tabii..."

"Doğan'ı mı? Doğan'ın yüzüne karşı mı?"

"Ne gezer? O Doğan'dan it gibi korkuyor. Haksız da değil! Kocanın arkasında kimler var bilmiyorum ama parmağını bir şaklatmasıyla her şey değişiyor. Açamayacağı kapı, yapamayacağı iş yok. Fakat Erdem bu sefer iyice azıttı. Zaten seni kaybettiği için ve buna da ben sebep olduğum için çok kızgındı. Bana Doğan'ı öldüreceğini falan söyledi ama tabii ki bloftu!"

"Blof mü? Onu öldüreceğini bana da telefonda söylemişti. Senin Doğan onun için bir saplantı halini almış. Onunla görüştüğümde bu konuyu konuşup aklını başına almasını sağlayacağım. Başına bir şey gelmesin diye Doğan'a ne kadar yalvardığımı bilse, beni zor durumda bırakmamak için elinden gelen çabayı gösterirdi."

"Onunla görüşmesen iyi olur sevgili kardeşim. O saplantılı bir adam... O benim çocukluk arkadaşım. Onu her yönüyle tanıdığını sanurdım ama inan bana hiç tanımadığım yönleri de varmış! Erdem hâlâ sana âşık olduğunu düşünüyor ve senin bir gün ona döneceğini umuyor!"

"Ama... Ama ben hamileyim?.. Evliyim?.."

"Bunları kabul etmiyor. O Doğan'ın seni onun elinden almasını hazmedemiyor."

"O halde beni inat uğruna mı istiyor? Ona dönmüş olsam bile beni bir süre sonra bırak mı diyorsun?"

"Muhtemelen... Bazen delirdiğini bile düşünüyorum beni korkutuyor. Söylesene hana! Onu sevmiyorsun dedi mi?"

"Hayır!" Bu çok kesin bir cevaptı. Onu sevmediğini iyi biliyordu. Neredeyse yüzünü bile gözlerinin altına getirebiliyordu. Eger bir erkek düşünecek olsa, aklına başka birisinin gelmiyordu. Hâlbuki Tahir ve Tamer de en az onun kadar zeki ve fizik olarak güçlülerdi. Her iki adam da çekici, zeki ve güvendi. Fakat Pınar onlara baktığı zaman içinde herhangi bir şey hissetmiyordu. Hissedemezdi de zaten... İki erkek de iyi iki kadın arkadaşına aitti. İç çekti. Bu Doğan denen serserin yaptıklarını anlayamadığı gibi hoşuna da gitmiyordu. Ona nefret etmek gittikçe zorlaşıyordu. Aslında artık ondan nefret ettiğinden bile emin değildi. Diğer yandan Erdem için de üzülmüyordu. "Hayır!" diye tekrarladı. "Onu sevmiyorum onun için üzüliyorum. Doğan onun nişanlısını, yani beni Han'den aldı. Bu hiç hoş değildi!"

"Değildi..." diye birkaç saniye sonra isteksizce onayladı Deniz.

"Sana bir şey soracağım abi?.. Bunu nasıl yaptın? Beni nasıl sattın? Yani hiç mi vicdanın sızlamadı? Ben senin öz kardeşimim." Başını çevirmiş merakla ona bakıyordu. Sesinde belli belirsiz bir kızgınlık vardı. "Beni bakire sanmadığını biliyorum ama... yine de aklım almıyor! Ben senin küçük kız kardeşimim. Birbirimize hiçbir zaman yakın olmadık ama yine de yapman gerekirdi!"

Deniz sessiz kaldı bir an...

"Üzgünüm..." dedi sadece. "Sana bunu tam olarak açıklayamam... Belki ileride!"

"Açıklayamayacağın şey ne abi? Seni borçlanım karşılığında sattım demek bu kadar mı zor?"

"Mesele sadece bu değil. Fakat hatırlarsan sonradan pişman olup parayı bulmaya çalıştım. Seni kurtarmak istedim!"

Pınar alaycı bir tavırla gülümsedi. "Püh! Hem de bir tefeciye giderek. Başını daha da belaya sokacaktın! Zaten geç kalmıştın ağabeyciğim. O ara ben o zorbarın sevgilisi olmuştum zaten! Sesindeki acılık Deniz'i etkiledi. Yutkunarak sordu.

"Sana zorbalık mı yaptım? Kötü mü davrandı yoksa?"

Pınar başını camdan dışarıya çevirdi. Sanki olanlar o kadar uzak bir zamanda kalmıştı ki! Sadece üç beş ay geçtiğine inanmıyordu. Yine de dürüstçe reddetti. "Hayır!"

"İyi... Bana söz vermişti zaten! Seni prenses gibi yaşatacağını söylemişti!"

"İlginç..."

"Seninle evleneceğini daha ilk gün biliyordum. Bu bir mazet değil ama... beni affetmen için söylüyorum. Seninle evlenmek istediğini, fakat seni ikna edecek vakti olmadığını söyledi. Hem de o ilk saat... Ve tabii ki bir de borçlarım vardı. Eli çok güçlüydü. Annemle babamın durumu öğrenmesi hepimizi mahvedecekti. Babam yıllardır kazandığı her şeyi kaybetmiş durumdaydı."

"Senin yüzünden... Cezasını da ben çektim!"

"Doğru... Fakat ona bir baksana Pınar... O gördüğüm en yakışıklı adamdı. Bir gün onu sevebileceğini düşünmüştüm. Üniversitedeyken bile kızlar onun önünde dizlerine kapanırlardı. O ise çoğuna dönüp bakmazdı bile! Biz de o yüzden onu hiçbir partimize çağırmazdık. O varken bizimle hangi kız ilgilenirdi ki?"

"Ama Erdem onun sizi kışkırdığını söylemişti?"

"Saçma... O çok popülerdi. Dünya şampiyonu bir sporcuydu. Bizi kışkırdığını hiç sanmam. Çevresinde yeterince kız vardı."

"Zengin olduğunu biliyor muydun peki?"

Erdem başını iki yana salladı. "O kötü olaya kadar bilmiyordum..."

"Fakat babasını hırsızlıkla suçlamaya devam ettiniz? Hem de trilyoner bir adamı!"

"Dedim ya... O sıra hiçbir şey bilmiyorduk. Doğan burs ile okuyordu. Zaten başarılı bir sporcu olmasının yanında çok da zekiymiş. Bursu babam veriyordu. İleride onun yanında çalışacağını umuyordu. Sonra bir gün o para dolu çanta kayboldu."

"Peki, onun babasının yaptığını ne biliyordunuz? O dönemde kamera var mıydı?"

"Şirkette kamera vardı ama araba odu bölgede kalmıştı.
Fakat bir şahit vardı. Biz de ona inandık."

"Kim?"

Deniz dehşet dolu bir bakışla kardeşine döndü. Pınar da an biraz sarardı. Ağabeyinin aklından geçenleri anlamıştı. D. daklarını ısırarak sordu. "Erdem mi yoksa?"

"Evet.." dedi genç adam fısıltıyla. "Garip ama... Bunu bugüne kadar hiç sorgulamamıştım. Erdem'e hep güvenmiştim. O kadar kesin konuştu ki! O gün de biz şirkete gitmiştik. Babamla bir şey konuşacaktık. Ben kendi arabamla gitmiştim. Yanımda da Erdem vardı. Arabayı park ettiğimizde, Hasan Abi şirketin arabasını elinde bir bezle temizliyordu. Onunla selamlaştık. Ben de babamın yanına çıktım. Erdem garajda kaldı.."

"Sonra?"

"Babam korumasını yolladı. Şu anda Doğan'ın İzmir'deki evinde çalışan Nadir'i... O önceden babamın yanındaydı. Hasan Abi'yi çağırması için göndermişti. Ben... Şey... Doğan'ı şikâyet etmiştim. Bir gün önce aramızda bir sorun olmuştu ve hafızca itişmiştik. O zamanlar çok gençtik Pınar... Biraz da şımarık olduğumu inkâr etmeyeceğim. Doğan'ı rakip olarak görüyordum. Şimdi düşünüyorum da... o zavallı bizimle hiç muhatap olmazdı. Biz sürekli onunla uğraşırdık."

"Zavallı mı?" Bu kelime onu gülümsetti. Kocasını hiç zavallı bir halde düşünemiyordu. Çocukken bile! "Sonra ne oldu?"

"Ertesi gün çantanın kaybolduğu ortaya çıktı."

"Gerçekten de para dolu bir çanta var mıydı? Yoksa bu da Doğan'a ve babasma karşı bir oyun muydu?"

Deniz biraz tersçe kardeşine baktı.

"Saçmalama Pınar... Vardı tabii! Her yer arandı ama bulunamadı. Sonra Erdem, o gün benim arabamda beklerken, Hasan Abi'nin elinde bir çantayı gördüğünü, bagaja koyduğunu ama o anda hiç şüphelenmediğini söyledi."

"Sence Erdem doğru mu söylüyordu?"

"Bilmiyorum... O anda inanmıştık. Doğan'a olan öfkem yüzünden de buna inanmaya ihtiyacım vardı. Sonrası..."

"Sonrasını biliyorum..." diye homurdandı Pınar. "Süheyla Hanım her şeyi anlattı. Çektikleri acıları... Doğan'ın parayı bulup getirdiğini, ama sizin yine de suçlamadan vazgeçmediğinizi..."

"Şey... Bilirsin... Babam biraz inatçıdır ve Hasan Abi'ye de çok güvenirdi."

"Bu durumda sen yalan söylemiyorsan?..." Bakışları karşılaştı. "Yalan söyleyecek bir tek kişi var..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Doğan ile babasının paraya hiçbir zaman ihtiyacı olmamış. Doğan üniversite yıllarında bile çok zenginmiş zaten. Sadece aileden gelen parayı kullanmıyormuş. O parayı reddediyormuş. Ama babasının iyiliği için bu fikrinden vazgeçip kaybolan parayı çekip getirmiş. Şimdi... Aynı para babasında da olduğuna göre... neden çalmış olsun ki? Üstelik onlar için çok küçük bir rakam. Eğer Hasan Bey paragoz biri olsaymış, zaten her şey elinin altındaymış. Niye böyle tehlikeli bir işe girsin?"

Deniz omuz silkti. "İnsanları tanımak zordur? Zenginler bile birçok ahmaklık yapar. Tıpkı benim yaptığım gibi..."

"Sen özel bir ahmaksın ağabeyciğim..." dedi Pınar alayla. "Neyse, konu sen değilsin. Bence iş Erdem'de bitiyor. Ya o parayı Hasan Bey yukarıya çıktığında Erdem aldı, ya da o para gerçekten kayboldu ve Erdem yanlış gördüğünü zannetti. Doğrusu ben ikincisine inanmayı tercih ederim!"

"İnşallah! Yoksa kaç kişinin hayatını mahvettiğimizi düşünüp yıllardır acı çekiyorum. Kendimi suçluyorum. Doğan'a olan nefretim yüzünden gözlerim kör olmuştu. Duraksamadan onları suçlamayı tercih etmiştim. O yüzden şikâyetimizi geri almadık. Bir de tabii şu kavga var. Doğan çok sinirlenmişti. Ben de çanak tutunca kavga çıktı. Aslında... biraz da bilerek yapmıştım. Onu da suçlayabilmek için..."

"Ve sizin yüzünden adam ailemizden nefret etti! Cezasını da ben çektim... Hâlâ da çekiyorum. Sevmediğim bir adamdan sevmediğim bir bebeğim oldu."

"Doğan bebeği istemediğini, doğumdan sonra aynı yaşta çocuğunuzu söyledi. Doğru mu?"

Genç kadın ırkıldı. Pınar'ın bütün tıyleri birden dökülmüş olmuştur. Kalbini titreten bir şey çene sinin arkasında uzmaya sebep oldu. Göğsünden yoğun bir sızı yayılıyordu.

"Demek aynı yaşayacağımızı söyledi?" Bu bir soru değildi. Bir tespitti. Sesinin titremesine aldırmamak istedi. Gözlerinin Deniz'in gözlerine dikti. "Bu konuyu ben de uzun zamandır düşünüyorum..." dedi sonra yavaşça.

"Ne karar verdin?"

"Onu sevmiyorum..." Nefret ediyorum diyemedi. Artık diyemiyordu. "Çocuğunu da sevip sevemeyeceğimi bilmiyorum. Onu istemedim. Hamile kalmak planlarımda yoktu. Onunla sadece beş ay için anlaşmıştık. Şimdi de şu halime bak! Bebek yüzünden ömür boyu onun malı oldum. Ama..." Elini karnında gezdirdi. "...Önümde daha aylar var. Doğuma kadar neler hissedeceğimi, neye karar vereceğimi bilmiyorum. Bakıp göreceğiz.

"O iyi bir adam!" dedi Deniz aniden. Kızın fikrini değiştirmek için söylemediği belliydi. İçinden geldiği için söylemişti. Üstelik de artık ona saygı duyduğu da belliydi.

Pınar başını çevirip dışarıya baktı. Cevap vermedi.

Annesini ve babasını özlemişti. Gerçi daha üç hafta önce Ankara'da onları görmüştü ama bu sefer kendisini daha duygusal hissediyordu. Onları görmekten mutluydu. İçini saran sıkıntıyı atmaya çalışıyordu. Akşam yemeği bu yüzden güzel geçti. İlgili odağı genç kadının hafif çıkmış karnı olmuştu. Anne ve babasının da bu torun için sevindiğini görebiliyordu.

Ertesi gün şirkete gidip resmi işlemleri hallettiler. Pınar her şeyin düzene konduğunu görmüştü. Doğan'ın ayarladığı bu idareci, genç adamın istekleri doğrultusunda ve şirketin geleceği için mükemmel işler yapmıştı. Artık emekli olan babası bile şirketin gidişatından memnundu. Görünen oydu ki, Doğan sürekli işleri kontrol altında tutuyordu ve ta oradan bile işlerin iyi gitmesi için uğraşıyordu.

Çok kadın ona minnet duyması gerektiğini bildiği halde, duygusunu bastırmayı iyi beceriyordu. Gerekli imzaları atan ve toplantıya katıldıktan sonra, artık şirket için yapabileceği bir şey kalmamıştı. Yeni idareciler ile bir gece toplantısı vardı ve çalışmalarını överek gecenin güzel geçmesini sağladı. Kendisi ve ağabeyi hariç, herkes eşi ile gelmişti.

Bir gün de, annesi ile birlikte alışverişe çıktı. Birkaç tane hamile kıyafeti aldı. Eğlenceli bir gündü. Öğle yemeğini de dışarıda yemişlerdi. Mersin'in hareketli hayatı, sıcak havası, değişik şehirlerden gelmiş olan insanların çeşitliliği, burayı diğer şehirlerden farklı yapıyordu. Özlemişti memleketini... Babası İzmir'deki işinin merkezini buraya taşıdığından beri, yani çocukluğundan beri bu şehir onun büyüdüğü yer olmuştu.

Hafta başı telefonu çaldı. Tanımadığı bir numaraydı. Öğle yemeğini annesiyle yemişler, erkekler olmadığı için rahat bir gün geçirmeye karar vermişlerdi. Üzerlerinde eski gündelik kıyafetlerle fotoğraflara baktılar. Pınar çocukluğunu kapsayan ve bugüne uzanan fotoğraflara uzun süredir bakmamıştı. Havuzun yanında, ellerinde meyve suları, bazen gülerek bazen de hüzünlenererek bu fotoğrafları incelediler. İkisi de yılların gerçekten ne hızlı geçtiğini düşünüyorlardı. Telefon tam o sırada geldi.

"Alo?" dedi Pınar.

Kısa bir sessizlikten sonra karşısından "Alo? Pınar?" diyen bir ses duydu. Bu sesi tanıyordu.

"Erdem?... Sen misin?" Sesi biraz garip çıkmıştı. Bunca zaman sonra onunla konuşmak biraz sinirli olmasına mı sebep olmuştu ne?

"Evet... Benim. Nasılsın Pınar?"

"İyiym Erdem... Çok İyiyim. Sen nasılsın?"

"Fena değil..." İsteksiz sesi aslında hâlâ kızgın olduğunu anlatıyordu. "Geldiğini öğrendim. Aslında ilk geldiğin günden beri biliyordum ama işlerin olduğunu da biliyordum. Bitirmeni bekledim. Yani bana zaman ayırman için..."

Pınar bir an sessiz kaldı. Gözleri annesindeydi. Belli ki kadın kiminle konuştuğunu biliyor ve onaylamıyordu. Zaten ona

adıyla da hitap ettiğine göre bilmese normaldi. Ama artık onun anne olmak üzere olan yetişkin bir kadın olduğuna göre kocasının onayını almak zorunda değildi.

"Görüşmek mi istiyorsun Erdem?"

"Evet... Eski günlerin hatırına tabii! Doğrusu seni özledim. Korkacağın bir şey yok! Sadece arkadaşça bir konuşma olarak. İki eski dost gibi... Nasılsa kocan da yok. Cergü duyunca canını okumak isteyecektir ama..."

"Saçma! Doğan senin zannettiğin gibi bir vahşi değil! Son derece de makuldür!" Bunu kendisi bile inanmadı. Zaten onun duymasına da gerek yoktu ki!

"Öyleyse bu akşam görüşelim mi? O çok sevdiğin bara gidiz!"

"İyi olurdu ama... Şey... Ben... Ben hamileyim Erdem! Bu yüzden bara falan gelemem. Daha sakın ve temiz bir yer olursa?..."

Karşı taraftan kısa bir sessizlik geldi. "Evet... Hamile olduğunı duymuştum!" dedi adam biraz öfkeli bir sesle. Sonra sesi yumuşadı. "O halde deniz kıyısındaki kafeye gideniz. Yemek de yenez o zaman? Gelip seni alırım!"

"Olur... Sekizde hazır olurum. İyi mi?"

"Mükemmel!"

Telefonu kapattıktan sonra annesi kaşlarını çatıp başını öne yana salladı. "Bu yaptığın doğru mu? Artık evli bir kadınsın ve eski nişanlıla..."

"Anne!" diye onun sözünü kesti Pınar. "Bana pis bir serseri ile evli olduğumu ve Erdem'in hayatını tehlikeye atığımı hatırlatmana gerek yok! Fakat bunu ona borçluyum. Nişanımız bozuldu ve o da piç gibi ortada kaldı. Bir özü hak ediyor."

"Kocan pis bir serseri değil! O cesur, mücadeleci ve zor durumda senin arkanda olabilecek kadar değerli bir insan! Erdem'le buluştuğunu öğrenirse, onu aldattığını düşünecek kadar da sana tutkun!" Kadının sesi inanılmaz derecede koruyucu çıkmıştı. Fakat hayret verici bir biçimde damadından yanaydı. "Üstelik de Erdem'in davranışlarının hiç hoşuma gitmediğini söylemeliyim."

Doğan'ı daha fazla sevdiğimi veya ona yaranmak için söyledimi sanma! Deniz bize onunla aralarındaki geçen olayları anlattı. Arkadaşını artık tanıyamadığını söylüyor. Hatta kısmi bir çılgınlığa kapıldığını düşünüyor. Sana bir fenalık yapabilir!"

"Daha neler! Erdem bana kötülük yapamaz!"

"Sen onu iyi tanıyorsun! Sadece iki ay nişanlı kaldınız..."

"Sen de tanımıyorsun? Hem ağabeyim eli kolu bağlı oturken, o beni Doğan'ın elinden kurtarmak için kaç kere çaba gösterdi. O asil ve iyi bir adam. Tek sorun... onu sevmiyorum. Eğer sevseydim..." Omuz silkti. Artık çok geçti. Onu sevseydi bile bir şey yapabileceğini sanmuyordu. Doğan her şekilde kendisini çepeçevre sarmıştı. Kıpırdamıyordu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Akşam hazırlığı için fazla uğraşmadı. Yeni aldığı pantolonunun üzerine gece serinliğinde onu sıcak tutacak ve hamileliğini gizleyecek bol bir şey giymişti. Bu buluşmaya ağabeyinin ve babasının da karşı çıktığını biliyordu. Onlara dikkatli olacağına söz verdi ama neye karşı dikkatli olacağını da anlayamıyordu. Erdem ona her zaman müşfik ve sevgi dolu yanaşmıştı.

Dışında lüks beyaz araba durduğunda, yanında sadece ağabeyi vardı. Deniz Erdem ile sadece birkaç kelime konuşmuştu ve sakın bir tavırla fazla geç kalmamaları konusunda uyarmıştı. Pinar endişe duymuyordu. Herkesin neden duyduğunu da anlamıyordu.

Yemeği çok nezih bir ortamda, deniz kıyısında ve kapayan bir havayı gören pencere kenarında yediler. Hava aniden kapandı, Pinar da ister istemez huzursuzlandı. Oysa bütün gün çok güneşli ve aydınlıktı. Gelen sonbahara yağmen, Mersin genellikle sıcak ve aydınlık yüzünü korumuştur.

Sıkıntıyla tabağındaki yiyeceği karıştırdı. Erdem ona da değişmiş gibi gelmişti. Daha az konuşuyordu ve bakışları daha keskindi. Özellikle serinliği hissettirmeyen uzun bluzunun altındaki hafif göbeğine kayan bakışları, bir süre sonra Pinar'ı rahatsız etti. Bu hamilelik olayının onun hiç hoşuna gitmediği belliydi.

"Mutlu musun?" diye sordu adam birden.

Pınar bu soruya ne diyebilirdi ki? Mükemmel bir annelik ya-
yatı olduğunu mu? En azından gelmeden önceki güne kadar
öyleydi. Ya da ailesinin yanında, olduğundan daha özenle
bakıldığı, el bebek gül bebek olduğunu mu?

"Yaşıyorum işte!" dedi sakince.

"O kocan olacak henüz sana iyi davranıyor mu?"

"Evet..." Bu konuda dürüsttü. Derin bir nefes aldı. Annesi
ona düşündüklerini kendinden emin ve pürüzsüz çıkması için
iyiydi. "Sen iyi bir insansın ve zaten henden daha iyi bir kadın
da hak ediyorsun. O yüzden bu gece seninle buluşarak
Doğan'a karşı olan düşüncelerini unutmanı söylemek
Bu anlamsız kızgınlığını unutmalsın. Çünkü görüyorum ki
lesin.. Belki bana bile kıızıyorsun!"

"Hamile kalmamalıydın!" diye açıkça homurdandı.

"Bu elimde değildi... Bunun konumuzla ne ilgisi var? Sen
çok yakışıklı ve zengin bir erkeksin. Senin peşine takılacak."

"Ben seni istiyorum..." diyerek onun sözünü kesti Erdem.

"Ama?..." Şaşırmıştı. Bu adam kör müydü? Hamile oldu-
ğunu görmüyor muydu? "Erdem, gördüğün gibi bu imkânsız!
Artık çok geç!"

"Boşan ondan! Çocuğunu bile kabul ederim... Terk et onu!"
dedi Erdem rahat bir tavırla. Pınar derin bir nefes aldı. Erdem'in
sesindeki titreşim hoşuna gitmemişti.

"Saçmalama! Lütfen mantıklı ol..."

"Hayır, olmak istemiyorum. O serseri seni elimden aldı. Hem
de gözümün içine bakarak. Ben de seni onun elinden alacağım!"

Pınar sertçe çatalı masaya bıraktı.

"Hayır, alamayacaksın!" dedi kızgınlıkla. Sonra sesini yu-
muşatmaya çalıştı. Kızmak dertlerini arttırmaktan başka bir işe
yaramazdı. "Ben ikiniz arasında bir yarışma konusu değilim..
Artık benim için gelecek belli! Bizim için bir şans daha yok!"

"Niye olmasın Pınar? Onu seviyor musun? Çok yakışıklı ol-
duğunu kabul ediyorum ama bende onu sevmediğin gibi bir iz-
lenim bıraktın. Bu durumda onu terk etmek hiç de zor olmaz!"

"Benimle! Seni bu gece hiç kimsenin bulamayacağı bir yere götüreyim... Birlikte mutlu..."

"Birlikte bir şey yapmayacağız Erdem! Bunu anla artık. Seninle mutlu olamayız. Biz seninle artık ancak arkadaş olabiliriz. Senin bana karşı hissettiğin şeyler gerçek değil. Sadece Doğan'a olan öfken yüzünden böyle hissediyorsun! Sadece onu kızdırmak için benimle ilgileniyorsun. Yine söylüyorum. Ben aranızda bir yanlışlama meselesi değilim. Ben bir insanım... Terah yapma şansım artık yok... Daha baştan bunu Doğan elimden aldı. Ama..." Sustu. Adamın güzel kahverengi gözlerine baktı. O gözlerde acı vardı. "Ama şu an eğer önümde bir seçim yapma şansım olsaydı..." dedi üzgünce. "İnan bana yine onu seçerdim..." Bu son cümle kendisini bile dehşete düşürmüştü. Erdem kaşlarını kaldırdı. Fakat Pınar hislerinin karmaşası ile onun yüzündeki acı öfkeyi görmemişti.

"Neden?" diye sordu adam öfkeli bir soğuklukla.

"Neden mi?" Karnunu gösterdi hayretle. "Bebeğim olacak Erdem... Bir bebek... Her çocuk babasıyla büyümeli..."

"O şerefsiz hayvan bir baba olamaz. O bunu hak etmiyor. Seni hak etmiyor. Senden olacak bir bebeği hak etmiyor."

"Belki... Ama anlaşılan Allah öyle düşünmüyor. Kadere karşı gelemezsin. Ben gelemeyeceğimi aylar önce öğrendim!"

Yemeğin bundan sonraki bölümü sessiz geçmişti. Yemekten sonra Erdem ona kahvelerini başka bir yerde içmeyi önerdi. Pınar sesini çıkarmadı. Fakat artık nedense onunla yemeğe çıkmadan önceki huzuru şimdi duyamadığını hissediyordu. İçi sıkılmaya başlamıştı. Erdem'in gerçekten de değişmiş olduğunu hissediyordu. Bakışları, konuşmaları değişmişti. Sonra onun Doğan'ın yüzünü parçalamak için yolladığı adamları düşündü. O zaman bunu kahramanca bir hareket olarak görmüştü ama şimdi bir canılık olarak algılıyordu. Hiç kimse böyle vahşi bir şey yapmazdı. Doğan bile yapmazdı. Onun tanıdığı Doğan delikanlı gibi, teke tek karşılaşır ve hesabını öyle sorardı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Bindikleri lüks cıp şehir dışına yönelmişti.

"Evime..." Yan grüle Pınar'a bakmıştı. Genç kadın evime gitmedi. Evimde Mithya isimli bir garibin de yaşadığını biliyordu. Sorun olacağını zannetmiyordu. Yine de belki bir akşam evi geçerek dışarı çıkabilirdi. Dışarıda Mithya'nın kalabileceği bir yer olmak için çok zeki olmaya gerek yoktu.

"Başka bir yere galemez miyiz?"

"Elbette! Ama orada daha rahat ederiz..." Çalkınardı. "Ben de ben de seni Doğan Bey gibi kaçıyorumdur, ha!"

"Bunu yapmazsın... Sen ondan daha..."

"Ben ondan daha farklı değilim. İkimiz de erkeği," diye rek onun sözünü kesti Erdem. "Biliyor musun? Gençliğimde de bir kız arkadaşım onun yüzünden beni terk etmişti!"

"Ben seni terk etmedim."

"Ama onun kancısın!"

"Bu tartışma bir yere varmayacak... Sen artık şartlanmıyorsun! Kabul etmek istemiyorsun!" Gözleri dışarıdaydı. Yağmur yağmaya başlamıştı. "Sanırım geri dönsek iyi olacak. Beni eve bırakır mısın lütfen?" dedi.

"Hayır!"

"Hayır mı?" Gözlerini endişe ile adama çevirdi. Genç adam ileriye, karanlık ve yağmurlu yola bakıyordu ama ifadesi çok karlıydı. Seçiren çenesinden kararlı olduğu anlaşıyordu.

"Eve gideceğiz... Kim bilir... Belki de ona verdiğin şeyi bana da vermek istersin?"

"Erdem!" Sesi çığlık atar gibi çıkmıştı. "Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Niye olmasın? Birbirimizden hoşlanıyorduk... Beraber bir gece geçirmek için çok geç değil..."

"Saçmalıyorsun! Lütfen döner misin? Eve gitmek istiyorum!"

"Benim evime gideceğiz! Sus artık!"

Araba yağmurlu yolda sakin ve hızla ilerliyordu. Erdem'in evinin Mersin'e yakın bir çiftlik olduğunu biliyordu. Oraya varmalanna zaten birkaç dakika kalmıştı. Pınar endişelenmeye başlamıştı. Genç adamın gözlerindeki pırıltı hoşuna gitmiyordu.

Çok büyük bir evin önünde durduğunda, inatla başını çeneye ve dışarı çıkmamaya karar verdi. Fakat Erdem dışarıya çıkamadı. Sonra dönüp onun kapısını açmıştı ve bir kolundan onu tutmuştu.

"Dinle!"

"Hayır, gelmek istemiyorum!" dedi Pinar öfkeyle.

"Çekileceksin! Canını yakmam gerekse bile geleceksin..." Zorla tutup çekince, Pinar can acısıyla bir çığlık attı. Koluna yapışan meryem gibi parmaklar haricinde, emniyet kemeri hâlâ takılıydı. Kemerin baskısı karnını acıtmıştı.

"Dur!" diye yalvardı. Acıyla karnını tuttu. Adam bir an duraklamış, sonra öfkeyle uzanıp emniyet kemerinin düğmesini çözmüştü. Sonra yine sertçe Pinar'ı dışarıya çekti. Ayağı kayan genç kadın bir an için dizlerinin üzerine düştü. Islak betonun verdiği acıyı pantolonu engelleyemedi. "Erdem!" dedi çaresizce.

"İnat etme de, gel hadi!"

"İstemiyorum! Beni eve götür!"

İslanmaya başlamışlardı. Erdem onu kaldırdı ve kolundan zorla itekleyerek eve götürdü. Anahtarını kullanıp kapıyı açtı. Pinar dehşetle ürperdi. Karanlık evin lambası yandığında ve kapı ardından kilitlendiğinde, evde o anda kimsenin olmadığını anladı. Erdem de onun ne düşündüğünü anlamış gibi pis pis sırıttı.

"Evde bizden başka kimse yok. Herkese izin verdim. Bu gece bizim özel gecemiz olacak!"

"Sen delirmişsin!" diye sertçe konuştu Pinar. Onu sakinleştirmeli ve aklını başına almasını sağlamalıydı.

"Belki de delirdim. Olsun! Seni istiyorum!"

"Ben seni istemiyorum!" Geriye doğru bir adım attı. Adam yavaşça yaklaşmıştı. Saçlarından ve çenesinden sular süzülüyordu. Pinar kendi halinin de ondan farklı olmadığını tahmin ediyordu. Korkuyla titredi. Omuzları sertçe tutulmuştu.

"Ona da böyle mi dedin? Onu istemediğin halde onunla yattın! Değil mi? Zevk aldın mı? O tecrübeli bir sapıktır. Onunla

yatmaktan hoşlandın mı? ~~Benim için her şeyi~~ din ve çoruguna hamule kaldın, ilgil mi? Dudaklarını öfkeyle genç kadına yarıp ~~gösterirken, göğsünü de~~ "Ben de sana zevk veretilerim! Hışına gireceksin."

Öfkeli dudakları Pınar'ın nazın dudaklarını kapamıyordu. Pınar çılgınca çarpınmaya başladı. Midresi bulamazdı. Adamın öpücüğü içindeki tiksintiyi arttırmıştı. Öğünürken için için disini zor tuttu. Doğan onu ilk öptüğünde bile böyle hissetmişti. Dehşetle, artık Doğan'dan başkasıyla öpülmesini istemediğini anladı. Göğsünü okşamaya çalışan elin sadakatsizliğine ait olması gerektiğini biliyordu. Doğan onun sadakatsizliğinin ihtiyaçlarını değil, ihtiyaç duyduğu erkek tipini de düşünmüştü. Önceden başka bir erkeğe de Doğan'a duyduğu acıyı duyabileceğini düşünmüştü ama bu içindeki iğrenme, artık öyle olmadığını gösteriyordu.

Dudaklarını kurtanp "Erdem!" diye bağırdı. Adamın eli kumzunun üst kısmından girmeye çalışırken, kumaşta bir yırtılma sesi duyuldu. Pınar dehşetle kolunu kaldırdı ve adama huzla tokat attı.

Aynı anda Erdem de kolunu kaldırdı ve genç kadına bir tokat attı. Sendeleyip gerileyen Pınar dengesini kaybedip geriye düştü. Dış kapının hemen önünde oldukları için, doğrudan doğruya çarpacak. Kafasını korumak için öne doğru eğilmeye çalıştı. Sertçe yere düştüğünde, sırtı kapı ile ahşap zeminin köşesine çarptı. Acı ile inledi. İki büküm olmuştu. Kafasını çarpmayı önlemişti ama bu karnundaki acı da neydi? Acının şiddeti ile nefesi kesildi. Eli karnuna gitti.

Erdem onun acısını fark etmedi. Uzanıp yerden kaldırdı. Eli yine acımasızca kolunu tutuyordu. Pınar acısını unutup çarpınmaya çalıştı ama gücü yetmiyordu. Sürüklenircesine yatak odasına çıkarıldığını hissetti. Merdivenlerden çıkarken bir yandan da karnu korumaya çalışıyordu. Genç adam onu öfkeyle yatağa fırlattı. Yüzükoyun yatağa düşen Pınar yine acıyla inledi. Yan dönüp adamdan kurtulmak için bir yol aramaya çalıştı. Fakat adam üzerine uzanmış bile! Ağrıdı... Acımasızdı. Genç kadının nefes alamıyordu. Gözlerinden acı dolu bir ifade daha geçti.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Geldiklerini bile fark etmedi... Eluru karnunda tutuyordu. Gözleri yerde kıpırdanmaya başlayan adamdaydı ama onu bile görmüyordu. Dışarıda ise siren sesleri gelmeye başlamıştı. Erdem yerinden doğrulup bir an olanları hatırlamaya çalıştı. Bakışları pençan bir halde yatakta oturan genç kadına kaydı. Çarşaf ve pantolonu kan olmuştu. Önce ne olduğunu anlamadı. Sonra dışarıdan gelen siren seslerini duydu.

"Seni şıllık!" dedi öfkeyle.

Pınar onu da duymadı. Üzüntüyle, küçücük kalacak şekilde oturuyordu. Dizlerini hafifçe çekmiş, karnunu tutuyordu. Bebeğin düşmemesi için ne yapacağını bilmüyordu. Çektiği acı ve akan kan onu korkutuyordu. İçinde anlayamadığı bir sıkıntı vardı. Aklına getirmek bile istemiyordu. Çocuğu için korkuyordu. Minik bebeği... Daha onun erkek mi kız mı olduğunu bile bilmüyordu. Doğan baba olmasının dışında buna hiç önem vermiyordu ama ona bir erkek evlat vermeyi düşünüyordu. Bundan neredeyse emindi. Küçücük bir kopya... Doğan'ın daha sevimli ve gülen bir kopyası... Ve şimdi öyle çok korkuyordu ki!

Erdem başma gelecek tehlikeyi sezmiş gibiydi. Kararsızca duraladı. Yüzü ve kafasının arkası acıyordu ama o anda daha önemli problemleri vardı.

"Doğan seni öldürecek!" diye fısıldadı Pınar. Gözleri boş boş bakıyordu. "Cehennemün dibine de gitsen, o seni bulup öldürecek!" Erdem ürperdi. Bu kesinlikle doğrudu. Onun düşük yapmak üzere olmasını bile umursamadı. Önce kendisini düşünüyordu. Gergin yüz hatları içinde yaşadığı karmaşayı açığa çıkarmıştı. Aceleyle odadan çıktı ve arka kapıya yöneldi. Doğan'dan önce polislerden kurtulmalıydı.

Bundan sonrası çok belirsizdi. Tek hatırladığı kapıdan içeri giren beyaz önlüklü insanlara yalvarırcasına baktığıydı. Konuşmıyordu. Uyuşmuş gibiydi.

Birilerinin bileğinden tutup nabzına baktığını, hızlıca muayene edildiğini ve sedyeye konduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Bazı konuşmalar kulağına çalınıyordu.

"Çahuk olun... çok kan kaybetmiş... O hamile galiba?" dedi birisi.

"O iyi mi?" Bu endişeli ses Deniz olmalıydı.

"Yolumuzdan çekilir misiniz? Bize engel oluyorsunuz!"

"Pinar... Kardeşim..."

"Bebegi düşürmek üzere çocuklar... Acele edin! Ama önce anneyi kurtarmalıyız... Şu iğneyi verin hadi..."

Sonra ambulansın çirkin sesi altında, yağmur etkisini arttırmışken, hastaneye götürüldüğünü fark etti. Baş iyice dönüyordu. Kendisini çok halsiz hissediyordu. Artık varsalardı ya! Bebeğinin iyi olmasını istiyordu. Bundan sonra ona iyi davranacaktı. Ona daha sevgi dolu yaşayacaktı. Kız veya erkek olması önemli değildi. Doğan'ın dediği gibi onu seveceğini biliyordu. Bunu çok önceden beri biliyordu. O sadece Doğan'ın değil, kendisinin de güzel bebeği olacaktı.

'Dayan bebeğim!..'

"Anneyi kurtarmalıyız... Hâlâ kan kaybediyor!"

'Keşke baban da burada olsaydı... O buna engel olurdu.'

"Kan bulmamız lazım... Kan grubu ne? Kimliği var mı? Kimliğine bakın!"

"Kimliği yok ama ağabeyi burada doktor!"

"Tamam... Biliyorsa ona sorun... Yoksa hemen tespit etsinler. Ameliyathaneyi hazırlasınlar... Kanı hemen temin edin..."

'Bebeğimi... Terk etme beni... Ne olur...' Gözlerini yumdu. Bir damla yaş yanagından süzüldü. Ne için ağladığını bilmiyordu. Hissediyordu ama emin değildi. Keşke Doğan şimdi yanında olsaydı.

Gözlerini açtığı anda neler olduğunu, ne kadar zaman geçtiğini tam hatırlamıyordu. Çok yorgundu. İsteksizce etrafı bakındı. Yattığı yatak rahattı ama kendi yatağı değildi. Beyaz rengin ağırlıklı olduğu bir odadaydı. Burası hem ayakucundaydı. Elinde bir kâğıt vardı. Uyandığını gördü. Elindeki kâğıdı ayakucundaki kısıma astı ve hafif bir anımla ona gülümsedi.

Pınar'ın gülümseyecek hali yoktu hiç... O kenara çekilince arkasında duran annesini gördü. Gözleri kızarmıştı kadının. Sağı başı dağınıktı. Hemşire tansiyonuna bakarken, annesinin neden bu kadar üzgün durduğunu düşündü. Ne olmuştu ki?

Yanında bir kıpırtı olmasa da onu hissetti. Tüyleri ürperdi. Başını halsizce çevirdi. Hemen sağındaydı... O dakika başka yere bakıyordu. Onun da gözleri üzgündü. O güzel gözleri gündün de öteydi. Fakat bakışları karşılaştıkça, hemen değişti. Sakin ve erişilmez oldu. O ne zaman gelmişti buraya? Pekiden gelmişti? Arkasındaki pencereden sabah güneşinin ışığı vuruyordu. Ama yanılmış olmalıydı. Çünkü duvardaki saat üçü gösteriyordu. Aydınlik olduğuna göre öğleden sonra üç olmalıydı. Demek ki uzun süredir yatıyordu.

Gözlerini yumdu. Başını çevirdi. Şimdi ona sarılması ne iyi olurdu! O güçlü kolları özlemişti. Uzun zamandır onu görmemişti. Ama anlaşılan genç adam onu pek özlememişti. Özlemiş olsaydı yanına gelir, elini tutar, belki de sevgiyle kollarına alırdı. Onlar bir aile değiller miydi artık? Bu kadarlık yakınlığı neden kendisine çok görüyordu? Aklına annesi geldi. Annesi var diye olabilirdi. Sonra annesinin neden o kadar üzgün olduğunu düşündü yine. Gözlerini açtı. Hemşire çekilmişti. O ölçtüğü değerleri not ederken, Pınar annesinin zayıf gülümsemesine baktı. Ona destek olmaya çalışan ama inandırıncasına uzak bir gülümsemeydi o.

Şimdi neler olduğunu hayal meyal hatırlıyordu...

Hemşire çıkınca başını yine kocasına çevirdi. Gözleri karıştı. Adam huzursuzca biraz yatağa yanaşmıştı.

"Bebek?" diye sordu ona. Sesi soluk çıkmıştı. Aynı adamın gözleri gibi! Doğan duraklamış mıydı ne? Gözlenne gelen yaşlanı tuttu.

"Bebegi düşürdün..." dedi Doğan sakın bir sesle. Onun sesindeki soğukluk belki annesi tarafından anlaşılmamış olabilirdi ama Pınar uzun zamandır beraber olduğu erkeği artık iyi tanıyordu. "Kan kaybından az kalsın sen de gidiyordun! Bir süre kendini biraz halsiz hissedeceksin," diye mınıldandı adam.

Hissediyordu zaten ama o anda önemli olan kendi halsizliği değildi. Kocasının sesindeki ton ve bakışlarındaki durgun ifade canını acıtmıştı. Gözleri dolarak elini karnına attı. Bileklerinde hâlâ ne işe yaradığını anlamadığı kablolar vardı.

'BEBEĞİM... NEREDESİN?'

Annesi uzanıp cansız elini tutunca, gerçeği iyice anladı.

"Yine olur! Daha çok gençsiniz..." diye mınıldandı Figen Hanım. "Önemli olan senin iyi olman! Gerçekten sen de az kalsın kan kaybından ölüyordun. Çok şükür kurtuldun. Bizi çok korkutmuşsun!"

"Erdem?"

"O bulunamadı... Polis anyor..."

Başını çevirdi. Doğan'a baktı. Adam ifadesizce duruyordu. Onun ne kadar üzgün olduğunu tahmin edebiliyordu. Bakışları karşılaştı. "Üzgünüm..." diye fısıldadı.

Genç adam hafifçe bir nefes aldı. Bakışları artık daha kabıydı. "Üzülme..." dedi duygusuz bir sesle. "Böylesi daha iyi oldu! İstemiyordun zaten!"

İstemiyor muydu?

Genç adam birkaç yere telefon edeceğini söyleyip odadan çıktı. Pınar acı dolu bir bakışla ardından uzun uzun baktı. Oda boşalmıştı sanki... Gözyaşları usulca süzüldü. Zavallı bebegi... Zavallı Doğan... Ve zavallı kendisi... Ve her şeyi berbat etmişti! Her şeyi!

"Ağlama kızım..." diyordu annesi. "Önemli olan senin iyi olman "

"Onu istiyordum..." dedi acıyla. "O benim de bebeğimdi."

"Evet... biliyorum... Hangi anne bebeğini istemez ki?"

"Ve şimdi ikisini de kaybettim..."

"İkisini de mi?"

"Evet... Mutlu olmam gerek! İstedığım de bu değil miydi. Ah... Anne? Bunu nasıl yaptım? Böyle olsun istemedim hem Doğan'ı kaybettim hem çocuğumu... Ben... Ben iğimi söylüyordum ama... gerçek değildi! Sırf onu söylüyordum. Asla çocuğuma bir şey olsun istemedim. Son zamanlarda onun için öyle heyecanlanıyordum ki..." Şimdi göz yaşları ardı ardına akıyordu.

"Biliyorum yavrum... Önce biraz dinlen. Sonra konuşuruz!"

Pınar gözlerini kapattı. Yaşlara engel olamıyordu artık. Sessiz hıçkırımlarla ağladı. O ağladıkça annesi de ağlıyor yandan da sınılsıklam olmuş mendiliyle gözlerini siliyordu. Süre sessizce ağladılar. Figen Hanım yatağa gelmiş ve başını bir çocuk gibi kucağına almış ve okşamaya başlamıştı. ki ikisinin de gözyaşları kuruyuncaya kadar. Pınar o ana kadar annesinin de onunla birlikte ağladığını fark etmemişti. Ve riye giren ağabeyinin de onlar gibi ağladığını... Dayı olma sıni kaybeden adamın gerçek üzüntüsünü... Bu bebeğin düşmesinde kendisinin de payı olduğuna kanaat getiren adamın ten acısını fark edemedi.

Uykuya daldığında, gerçekten bitkindi. Bir iki defa kocasının sesini duydu ama utancından gözlerini açamadı ve yeniden uykuya daldı. Ona ne diyebilirdi ki? Onu nasıl avutabilirdi? Daha kendisi bile bu olaya inanamazken... Sanki her şey elinden kayıyordu. Kocasını bile... Sonra doktorun muayenesi ile uyandı. Annesinin yardımı ile yemeğini yedi. Zorlukla kalkıp tuvalete gitti. Yine annesi yardım ediyordu. Aynada kendi perişan halini gördü. Artık bir anne değildi...

Gece yansından önce Doğan koltuğundan kalktı. Öğleden beri bir daha konuşmamışlardı. Pınar zaten ne konuşacaklarını bilmiyordu. Birkaç kere dışarı çıkıp gelmişti adam. Sonra annesi

onu zorlukla eve gitmesi için ikna etti. İki kişinin birden hasta başında beklemesini doktor da doğru bulmuyordu. Pınar onun gitmesini istemiyordu. Konuşmasalar bile gözleri hep onun üzerindeydi. Yakışıklı yüzünü ve üzgunlüğünü gizleyen sakın halini izliyordu. Genç adam ya sesi kısık olan televizyona bakıyordu, ya da sehpanın üzerinde duran gazetelere... Birkaç kere de telefonla sessizce konuşmuştu. Çoğunda da odadan çıkmıştı.

Ama artık annesinin ısrarı üzerine ayağa kalkmıştı. Gidecekti... Kızına göz kulak olacağını kesin bir dille belirten Figen Hanım hastanede durmasının daha doğru olacağı konusunda inat ediyordu. Aslında inadının bir sebebi de, kan kocanın olası bir bebek tartışmasına girmelerini engellemekti. Şu anda bu ikilinin ruh hali böyle nazik bir konuda kibarca tartışmayı kaldıracak durumda değildi. Birbirlerine ağır sözler söylemelerini arzu etmiyordu. Her ne kadar çok belli etmese de damadını gerçekten seviyor ve ona saygı duyuyordu.

"Peki, görüşürüz..." dedi Doğan kabullenmiş bir tavırla Figen Hanım'a... Pınar'ın yanına gelmişti. Birkaç saniye göz göze bakiştilar. Pınar o bakışlara daha fazla dayanamadı. Sessizce bakişlarını kaçırdı. Başını yana çevirdi. Gitmesini istemiyordu ama yapabileceği ne vardı ki?

Adam onun bu hareketini, umursamazlık olarak algıladı. Sessizce geri çekildi ve odadan çıktı. Genç kadın yeniden sızlayan gözlerini yumdu. Ağlamak ne kadar da kolaydı böyle! Eski-den bu kadar sık ağlamazdı. Neden ağladığını bile bilmiyordu. Bebeği için mi? Belki! Ama sadece onun için değildi.. Kocası için mi? Belki? Bu daha mantıklıydı.. Ama neden?

"Erkekti.. Değil mi?" diye fısıldadı. Cözlen kurumuştı. Doğan gideli çok olmuştu ve henüz uykusu yoktu.

"Bilmiyorum..."

"Anne?"

"Ne önemi var?"

"Biliyorum.. Artık hiç önemi yok! Her şeyi berbat ettim. Ben salağın tekiyim. Ama yine de bilmek istiyorum! Söyle bana anne! Erkekti değil mi?"

"Şey... Evet, erkekli... Doktor öyle söyledi ama artık önem-
ten de önemi yok! Sen salak falan da değilsin? Endişeleniyorsun
şey yapacağını hiçbirimiz tahmin edemezdik. Onun artık
Artık kendine bakmalısın!"

"O umurumda bile değil..." Dudakları acıyla kısıldı.
"Ben senden nefret ediyordum!"

"Hayır! Etmiyor... Duyar duymaz geldi. Perişand...
bana çok kötüydü. Senin yanında böyle güçlü gözüküyor. Se-
nin için çok üzülüyordum!"

"Benim için değil! Bebek için... Onu hayal kınklığına
rattım!"

"Hayır! İlk sorduğu sendin! Delirecek kadar öfkeliydi
olduğunu öğrenince çok rahatladı. Sen de üzülme artık. Evet,
kötü oldu ama üzülecek bir şey değil kızım. Doktor yine bebe-
ğiniz olabileceğini söyledi! Buna hiçbir engel yokmuş. Çok sı-
kür ikiniz de sağlıklısınız."

"Ama ben çok aptalım. Bebeğimin hayatını nasıl tehlikeye
attım?" Sesi acı doluydu.

"Bak... Olacağı varmış, oldu. Tamam mı? Evet, hepimiz çok
üzgünüz ama artık yapacak bir şey yok! Anneanne olmak için
biraz daha bekleyebilirim. Ben senin sağlığın için daha çok en-
dişelendim."

"Babam?"

"O da iki kere geldi. Uyuyordun..."

"Fark etmedim..."

"Evet... Şimdi uyu hadi. Hem belki böylesi daha iyi oldu"
Bir an durakladı. Gözleri üzgündü. "Bu bebeği istemediğini bi-
liyorduk. Onu doğurduktan sonra Doğan'a bırakıp terk edece-
ğini de... O doğsaydı bile, talihsiz bir yavrucağ olacaktı. Sevgi
görmeye ihtiyacı olan bir zavallı..."

"Yine de ölmesini istemezdin! O... Doğan... onu sevecekti"
dedi Pınar gözleri yeniden sulanarak. "Bebeğimizi o kadar is-
tiyordu ki! Onun için ölebilirdi!" Ve belki de adamın bir yanı
ölmüştü. Çünkü o güzel yeşil gözlerdeki bakışı unutamıyordu

"Çördüğün gibi dimdik ayakta! O güçlü bir erkek!"

Güçlü erkekler de acı çekerdi. Kocasının ne kadar güçlü olduğunu ondan daha iyi kimse bilemezdi. Ama o bile kansının yaptığı karşısında çökmüş görünmüştü gözüne. Demek her-
kes bebeği istemediğini sanıyordu? Oglunu hiç istemediğini... Belki de bebeği bilerek düşürdüğünü?.. Ama... Ama... BUNLA-
RIN HİÇBİRİ DOĞRU DEĞİLDİ...

Sabaha kadar ara sıra uyanarak da olsa, kısa kâbuslarla da olsa, uyudu. Uyumak onun için bir kaçıştı. Sabah erkenden, tüm kontrolleri yapılmadan önce Doğan gelmişti. Üzerinde bir kot pantolon ile rahat bir boğazlı kazak vardı. Sakal tıraşı olmamıştı ama kirli sakalıyla bile öylesine yakışıklıydı ki! Sakin bir tavırla "Günaydın!" deyip bir iki saate kadar Pınar'ın çık-
ılacağını haber verdi. Az sonra doktor da kontrole gelip bunu onayladı. Genç kadın hastaneden çıkarılışını ve eve götürülü-
şünü yine umursamaz bir hayal âleminde gibi yaşadı.

Genç kızlığının geçtiği odaya yatırıldığında, bu yatağın Doğan'la ikisine küçük geleceğini düşünüyordu. O iri gövde bu yatağa zor sığacaktı. O kocasıydı... Şu anda en çok ona ihti-
yacı vardı. Başka kimse umurunda değildi. Gece onun kolla-
rında güven içinde uyumaktan başka bir şey istemiyordu. Hiç-
bir şey olmamış gibi... Herhalde ki bu odada, onunla birlikte yatacaktı?.. İyileşmiş sayılırdı. Hafif bir ağrısı vardı ama ya-
tağını kocasıyla paylaşmayacak kadar da değil! Tüm istediği, Doğan'dı. Bunu fark etmesi canını fazla sıkıkmıştı. Uzun za-
mandır hayatındaki en değerli insan o değil miydi? Suçlu gibi hissetmesine rağmen, yine de avutulmaya ihtiyacı vardı. Aile-
sinin tüm söyledikleri bile bunu sağlayamıyordu. O sadece bir tek kişiden avunma bekliyordu.

İlk gece yalnız yatacağını çok geçmeden kavradı.

Yemek için yardım alarak aşağıya inmiş, yemekten sonra da bir koltuğa oturmuş ve sessizce televizyon izlemişti. Aile bireyleri sessizliği bozmak için bir şeyler hakkında konuşuyorlardı ama Pınar ve Doğan genellikle sessizdi. Üstelik kocası onun yanında değil de, babasının yanındaki üç kişilik koltukta oturuyordu.

Bütün gece karısıyla tek kelime bile konuşmamıştı. Bütün gece ifadesiz yüzünden de ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Pınar arada bakışlarının ona kaymasına engel edemiyordu. Pınar kelime etse... Ona biraz daha yakınlık gösterse... Ah, Doğan...

Sonra yatma vaktinin geldiğine karar vermişti. Tabii ki Pınar için... İtiraz etmeye hakkı yoktu. Bakışları kocasına dokunmuştu. Onun tepkisini merak ediyordu. Adamın yüzü sakıncalı değil, etmekte vazgeçti. Genç kadın çaresizce, mecburen aldığı kararı kabul etti. Doğrulamaya çalıştı. Merdivenleri pek çıkarmıyordu gibi olan Pınar'ı kolayca kucaklayıvermişti Doğan. Cansız madan ve nazikçe... Onu zorlanmadan, bir bebeği taşıyormuş gibi aldı. Ama artık ne kendisinin bir bebeği vardı, ne de Doğan'ın.

Adamın güzel kokusunu burnundan içeriye çekti. Dışkıların sert boynuna çok yakındı. Kolları o boyna dolanmıştı. Gözleri adamın ifadesiz yüzündeydi. Annesi de peşlerinden geliyordu. Pınar yatağa yatırılmadan önce annesinin yardımı ile tualete gitti. Geri döndü ve üzerindeki çocuksu pijamasıyla örtülmüş altına süzüldü. Önce yatağa, sonra kocasına baktı. Burada bir tane yastık vardı. Ayrıca etrafta da kocasına ait hiçbir özel eşya görünmüyordu. Aklına gelen şeyin gerçekliğinden korkuyordu. Tek başına yatmak istemiyordu.

Annesi öpünce sesini çıkarmadan o da öptü. Kadın sessizce odadan çıktı. Pınar dudaklarını sıktı. Bakışları onu süzen Doğan'a kaydı. Onun gözlerine bakamıyordu artık. Elini alışkanlıkla karnına götürdü. Ama artık orada da mutlu hissetmesini sağlayacak bir şey yoktu...

"Ne... Nerede yatacaksın?" diye kekeleyerek sordu.

"Merak etme! Burada yatmıyorum..." dedi genç adam donuk bir sesle.

"Etmıyorum..." Burnunu çekti. Onu hiç bu kadar donuk ve uzak görmemişti. Anlaşılan ondan istediği yakınlığı elde edemeyecekti. Bunun için onu suçlamıyordu da ama... "İstersen? Burada... yatabilirsin! Yatak pek büyük değil gerçi ama..."

"Ben otelde kalıyorum..." dedi Doğan kuru bir sesle. Sa kince yürüyüp tuvalet aynasının önündeki sandalyeyi çekti...

sordu. "Sen uyumadan önce biraz konuşalım istedim. Tabii uykun değilsen?" dedi.

"Evet." Ne konudaydı ki? Kalbi hızla atmaya başlamıştı. Kızın kesif bir korku yükseldi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyi... Biraz halsiz..."

"Doktor bir iki güne kadar halsizliğinin geçeceğini söyledi!"

"Bu iyi..."

"Yine de toparlanmak için acele etme... Düşükte çok kan kaybettiğin. Doktor iyice dinlenmeni söyledi. Bu yüzden bu hafta burada kalıp iyice dinlenmene karar verdik..." dedi genç adam. "Annen bu konuda kesin ısrarcı oldu. Sana çok iyi bakacağını söylüyor. Zaten birkaç gün sonra da kontrole gitmen gerekiyor. Baban da bununla ilgileneceğini söyledi. Okulun konusunda da üzülme! Ben de okulun ile irtibat kuranım."

"İyi!" dedi isteksizce genç kadın.

"Sonra istediğin zaman sana uçağı gönderirim. Eve rahatça dönersin."

"Eve? Ankara'ya mı, İzmir'e mi? Ya kocam?"

"Sen?" diye sordu merakla. Ama o sırada uzun ve keskin bir bıçak, kalbinin içini sağa sola dönerek oyuyordu.

"Ben yarın sabah dönüyorum..."

"Beni... beni burada mı bırakıyorsun?" diye sebepsiz yere öfkелendi Pınar. Sonra aklına gelen gerçeğı kızgınlıkla vurguladı. "Yani beni terk ediyorsun?"

"Seni terk etmiyorum... Dinlenmen için ailenle birlikte bırakıyorum. Burası senin evin... Herkes burada daha rahat edersin diye düşündü."

"Burası benim evim değil artık! Benim kendi evim var zaten! Ankara'da ve İzmir'de... Hem... sen nereye gidiyorsun? Neden hemen gidiyorsun? Daha iyileşmedim bile! Benden kurtulmak için bu kadar mı acele ediyorsun? Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum. Bana kızdığını, çocuk için üzüldüğünü biliyorum. Fakat ben böyle olsun ister miydim? Bu olsun ister miydim?"

Adam duygusuzca omuz silkeli

"Çitmemin iyi olacağını biliyorum. Seni öldürmek benim gümü söylemişti. Ben olmazsam daha mutlu olamazdın. Senin içinde olmazsam en azından sinirlenirsin. Yağmur gibi beni hızlı iyileşirsin..."

"Beni terk ediyorsun! Çocuk için beni..." diye bağırdı Pınar.

"Seni suçlamıyorum. Bu lükse sahip değilim. Oynadığın gibi böyle... Çocuk gibi işle." Pınar'ın ofkesine göre genç adam sakındı. Ama acı çektiği belliydi. Umursamazmış gibi davranmasına rağmen gözlerinin içi üzüntü doluydu. "En azından ben istediğin oldu. Evlilik gerekçemiz ortadan kalktı. Bunu söyleyerek yapmadığını biliyorum ama istemesen de hayal ettiğin şey gerçekleşti. Beni üzmeyi başardın. Evet, o zavallı için üzül düğümü senden gizlemeyeceğim. Kendimi ona alıstırmışım. Kendimi baba olmaya hazır hissediyordum. Seni teselli edecekse, üzuldüm. Bu yüzden, yani bana acı çektiğinden için hiç değilse biraz mutlu olabilirsin. Buna yemin etmiştin! Bu halim seni biraz mutlu eder sanırım?"

"Sen... Sen hayvanın tekusün! Ben senin gibi kalpsiz bir canavar değilim." Pınar hayretle ona bakıyordu. Onun bu kadar olumsuz düşünmesini kabullenemiyordu. Evet, zamanında ona ağır laflar etmişti ama o da ak kaşık değildi ya! Önce ona zorla sahip olmuş, zorla çocuğunu bedenine yerleştirmiş, hayatını değiştirmişti. Şimdi de tüm suç Pınar'daymış gibi davranamazdı!

"Sinirlenmeye gerek yok!" dedi genç adam aynı donuk bakışla. "Hakkımda neler düşündüğünü zaten biliyorum."

Umursamazca omuz silkince, Pınar o sevdiği geniş omuzların hareketine üzüntüyle baktı. "Artık çok önemli değil..."

"Neden?" Genç adam cevap vermeyince aniden içi daraldı. Gözlerine gelen yaşları durdurdu. Az önce söylediklerini hatırladı. Evlilik gerekçeleri sadece çocuk muydu? Buna inanmak öyle gücüne gidiyordu ki? O tutku dolu adama ne olmuştu? Onu bir an bile boş bırakmayan, her fırsatta öpüp, orasını burasını arzuyla muncıklayan adam neredeydi?

Sesi titreydi. "Boşanacak mıyız?"

Adam bir süre sessiz kaldı. Sonra yeniden omuzlarını silkti. "Sen bilirsin? Sana bırakıyorum. Boşanmayı çok istediğini biliyorsun ve artık sana karşı çıkmayacağım. Bunu kabulleniyorum. Sen ne zaman istersen! Tabii mantık olarak hemen olması mümkün değil. Bu çocuğu kaybettikten sonra seninle boşanmamız hakkında bir sürü çirkin dedikodu çıkarıl!"

"Dedikodu mu? Neden?" Dedikleri yüzünden nefesi keşilmişti?

"Beteği, eski nişanlının yatak odasındayken düşürdüğün göz önüne alınacak olursa..."

"Ne? Ne?" Pınar şok olmuş bir halde gözlerini açtı. Ellerini yumruk yapmıştı. "Aman Allahım!" "Sen... Sen ne dediğini bilmiyorsun!" diye neredeyse haykırdı.

"Bilmeme gerek yok! Onun yatak odasındaydın ve tarafsız gözle bakılınca rahatça bir ilişki içinde olduğunuz sanılabilir. Gazeteler bu olaya balıklama atladı. Bugünkü gazetelerde hepsi var. Tabii biraz daha süslemişler."

"Ama... o bana saldırdı?"

"Bana bir şey açıklamak zorunda değilsin Pınar... Bütün akşam ne yaptığınız umurumda değil."

"Onunla yattığımı mı sanıyorsun?"

"Bilemem... Sanmıyorum... Öyle veya böyle, gazeteler bu olayı takip edeceklerdir. Ayrılmak gerekirse... birkaç ay beklememizi öneririm. Bu arada ben de seni rahatsız etmem. Sıkıntı yaratmam..."

Pınar başını geriye atıp gözlerini yumdu. Ne diyordu bu adam? Kızgınlıkla iç çekti. Sonra gözlerini açtı. Gözleri ışıltı çakan yeşile bürünmüştü.

"Bu mu son önerin?" dedi yine de kendisini tutmaya çalışarak.

"Daha iyi bir fikrim yok... Yine de sen bilirsin!"

"Peki..." dedi Pınar. "Kabul ediyorum... Birkaç ay daha sana dayanabilirim. Ama şunu bil ki, ben Erdem denen o piç kurusuyla yatmadım. Beni zorladı ama yatmadım. İster inan, ister

inanma! Ben o kadar ayağılık bir kadın değilim. Ayağılık ancak sen ve Erdem gibi erkeklere yakışır. Buna rağmen o den beş kat daha üstündür. Seninle evli olacağıma olmayı tercih ederdim. Çok yazık! Şimdi..." Denni Sesini buz gibi yapmaya çalıştı. "...Şimdi odamdan defol. Berum sana ihtiyacım yok! Hemen defol. Odamda yanından da çık! Seni bir daha görmek bile istemiyorum. Ama keşke... muzun yerine sen ölseydin!"

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Erdem, arabanın arka koltuğundan inmeden önce koltuğun ortasına gelip ön camdaki aynadan yüzüne baktı. Arabayı süren koruma da onun gibi aynadan Erdem'in yüzündeki kesikleri inceliyordu. Yüzündeki cam kesikleri dört gün içinde kabuk bağlamıştı. Bunlar Pınar'ın o lanet saati yüzüne vurduğu zaman olmuştu. Bir iki tanesi hafif iltihaplanmıştı ama sonunda onlar da kabuk bağlamaya başlıyordu. Bir iki de iz kalacak gibiydi. Fakat başının arkası fena acıyordu. Pınar'ın itmesiyle kafasını keskin bir yere çarpmış olmalıydı. Orası da yanılmış ve bir klinikte tam on dikiş attırmıştı. Bu yara yüzünden gece yatması zor oluyordu. Hoş, zaten doğru düzgün uyuyamıyordu da! Yatıp ne yapacaktı?

Gözünün önünde hâlâ Pınar'ın acı çeken hali vardı ve kullarında da son sözleri...

'Doğan seni öldürecek!' diye acıyla fısıldamıştı Pınar. 'Cehennem dibine de gitsen, o seni bulup öldürecek!'

Bu sözler Erdem'e canunun acısını bile unutturmuştu. Doğan'ın ne belalı olduğunu gençliklerini göz önüne aldığı anda gayet iyi biliyordu ama arada geçen yıllarda ne iş yaptığından haberdar değildi. Nasıl olmuştu da bu kadar zengin olmuştu, onu bile hayal edemiyordu. Fakat tek bildiği gerçekten de onun belalı olduğuydu.

Pınar'ın peşinde giderken Antalya'nun girişinde onun adamlarına keklik gibi yakalanmışlardı. Gerçi onlara bir zarar verilmemişti. Verilmemesini de özellikle Doğan'ın istediğini söylemişlerdi o düzgün kıyafetli eşkıyalar. Hepsi de efendi gibi gözükmekle beraber, bakışlarındaki bir şey onların da Doğan gibi tekinsiz olduklarını belli ediyordu. Bu adam nasıl olur da

böyle karanlık tipleri tanıyabilirdi? Doğan ne gibi işler yapmıştı geçmişti?

Ya otele yolladığı adamlar? Onlar da neredeyse kedi gibi geri dönmüşlerdi. Dönmekle kalmamışlardı. Dodo gibi birisini başlarına dert ettiği için neredeyse Erdem'i getirtmişlerdi. Kimdi bu Dodo? İhtimal Doğan'dı tabii ki ama bu ismin arkasındaki korkutucu kişi kimdi? O belalı adamlar bile kuzu gibi olmuşlardı. Bir tek kişi bunu nasıl yapardı? Adamlar ışıltılı pamalarına rağmen paralarını ödemişti de, onların elinden paranı zor kurtarmıştı.

Ve şimdi korkuyordu...

İlk gün arabasıyla olabildiğince uzağa gitmişti. Sabaha kadar araba sürmüştü neredeyse... O kadar stres altındaydı ki hiç uykusu gelmemişti. Sabah bir pansiyonda kalmıştı ve nakit para vermeye dikkat etmişti. Kaldığı pansiyonda gözü hep televizyondaydı. Akşama kadar beklemişti. Sonunda dayanamayıp sokaktaki bir ankesörlü telefonda evindeki kâhyayı aramıştı. Kâhya kadın Hülya, hakkında hiç kimsenin bir şikâyetle bulunmadığını söyleyince şaşırmıştı. İlk gün polisler ile Tamer isimli bir adamın ayn ayn geldiğini, fazla kalmadan ayrıldıklarını söylemişti.

Anlaşılan kâhya kadın o sabah evin dağınıklığı karşısında şaşırmıştı ve polislerden de bilgi almıştı. Pınar'ın bebeğini düşürdüğünü öğrenmesi zor olmamıştı.

Erdem içinden sevinmişti doğrusu. O bebek hem ona hem de Pınar'a ayak bağıydı. Eh, artık düştüğüne göre, hâlâ Pınar için bir umut besleyebilir miydi artık? Sonra iç çekti... Sanıyordu! Pınar'm Doğan'dan bahsederken nasıl farklı davrandığını hissetmişti. Bir şekilde o aptal kadın artık Doğan'a bağımlıydı. Fakat yine de Erdem bir türlü aklından o esmer güzeli çıkaramıyordu.

Bebeğin düşmesi, iyi olmasına iyi olmuştu ama hakkında bir şikâyet olmaması midelerini bulandırmıştı. Neticede bir suç işlediğinin farkındaydı. Bu polisler neden peşine düşmemişti?

Aklı gelen en mantıklı cevap ise Doğan'ın bu işi kendisinin yapmaya niyetlenmiş olmasıydı.

O anda koruma tutmaya karar vermişti. Ama bunu yapabilmek için birilerinin yardımına ihtiyacı vardı. Ayrıca madem hakkında şikâyet yoktu, bir süre gözden uzak, sakın bir yere gelip o çekici kadını kafasından atmaya çalışabilirdi. İçindeki daha sağduyulu yan ise o gece yaptığı aptallık için sürekli kendisini suçluyordu. Dertsiz başına dert almıştı.

Belki de Doğan peşini bırakırdı?

Olabilir miydi böyle bir şey?

Aradan dört gün geçmesine rağmen hâlâ ondan bir haber yoktu. Gerçi bulunduğu yeri belli etmemek için elinden geleni yapmıştı. Arada sırada Mersin'e açtığı telefonlarla bir gelişme olup olmadığını öğrenmeye çalışmıştı. Orada bu iş için görevlendirdiği adamının dediğine göre Doğan Mersin'e geldikten kısa bir süre sonra dönmüştü. Karısını ailesiyle birlikte bırakmıştı. Bu iyiydi. Döndüğüne göre belki de gerçekten bebeği umursamuyordu?

Peki, Pınar neden öyle demişti?

'Doğan seni öldürecek!'

Bu cümle hiç aklından çıkmıyordu. Doğan çocuğuna değer veriyor olmalıydı. Bunu hissetmişti. Pınar ise bu bebekten bahsederken gizli bir gururla konuşmuştu. Hiç şüphesiz ki düşmeseydi eğer, o bebeği Doğan için doğuracaktı. Ama adam geri dönmüştü? Neden? Düşük yapan karısının yanında daha fazla kalması gerekmez miydi?

İçinde gizli de olsa bir sevinç tomurcuğu açmıştı. Belki de araları bozulmuştu? O bebeğin düşmesi ikisi arasına kara kedi sokmuş olabilir miydi? Evliliklerine kötü bir darbe indirmiş olabilir miydi? Böyle kötü olaylar normalde çiftleri birbirine yaklaştırırken, Doğan'ın karısını bırakıp gitmesi kafasını iyice karıştırmıştı.

Kaç gündür ilk kez dışarıya eğlenmeye çıkıyordu. Ön koltukta oturan diğer koruması aşağıya inmiş ve kapıyı açmıştı.

Bu şehre gelişini düşündü. Arabasının ilk gün kullandığı yonun orada bir alışveriş merkezinin park yerine bırakıldığı ile Ordu'ya gelmişti. Arabasının plakasından takip edilemezdi. Karadeniz kıyısında denizi sıfır bir kentsel alanı, samimi bir arkadaşı vardı. Temiz ve sıcak bir hayatın olduğu bir kentte arkadaşını bulması zor olmamıştı. Ona durumu biraz yüzeysel anlatmıştı. Sadece başının biraz derinde ve birkaç gün kalacak bir yere ihtiyacı olduğunu söylemişti. Zorlamamıştı onu arkadaş. Soru bile sormamıştı.

Ayarladığı ev denize elli metre mesafede, şehrin Gökçe tarafında, yeni bir binaydı. Yamaca yapılmış bu ev Mermer evinin beşte biri kadar bile lüks değildi ama otelde veya pansiyonda kalmaktan iyiydi. Tek sorun aşın nemdi.

İki de iri koruma ayarlamıştı arkadaş. Bu adamlar Doğan'dan bile uzundu. Ayrıca iriydiler. Her birinin yüz kilodan fazla olduğu belliydi. Arkadaşı bu ikisinin fiyatlarının pahalı olduğunu ama bu bölgedeki en iyi iki koruma olduğunu söylemişti. Kardeş korumalar gerçekten de tip olarak korkutucu görünüyordular. İkisinin de saçları garip bir şekilde kesilmişti. Belli ki korkutucu görüntülerinin etkisini daha da arttırmak için böyle kestirmişlerdi.

"Burada bekle!" dedi şoför tarafında oturana. "Etrafta garip bir şey görürsen bizi ararsın." Açık kapıdan çıktı. Bu cip de arkadaşındı. Bir süreliğine ondan ödünç almıştı. Kendi lüks arabası gibi değildi ama şimdilik idare ederdi. Kim bu kadar cömert olurdu ki? Arkadaşına gerçekten de minnet borçluydu.

O gece yemek yiyeceği lokantanın altındaki kapalı otoparktan asansöre doğru yürüdü. Yüzündeki yaralann fazla dikkat çekmeyeceğini umuyordu. Çünkü bu gece bir kadınla buluşacaktı. Daha evvel de bu kente gelmişti. Birkaç kere görüştüğü bir butik sahibi vardı. Dul kadın fazla güzel değildi ama oldukça güzel bir fiziği vardı. Ayrıca da kültürlüydü. Kendisini geliştirmiş genç bir kadındı. Ve işin doğrusu yatakta da iyi değildi. En azından bu gece yalnız uyumayacağını umuyordu.

Pınardan sonra kadınlara olan ilgisi azalmıştı. Aklı fikri o güzelindeydi. Artık gerçekten de onu unutmaya başlamıştı. Pınar bir saplantı halini almıştı. Onun yüzüne başına çeşitli belalar gelmişti. Durum daha da kötü olmandan hayatını bir düzene koymalıydı.

Ust kata çıkınca onunla birlikte gelen diğer korumasına girmiş küçük bir masada oturmasını işaret etti. Sonra onu karşılayan garsona rezervasyonu olduğunu söyledi. Lokanta zaten fazla kalabalık değildi. Sadece yansından biraz fazlası doluydu. Cam kıyısında denizi gören bir yere oturtulunca memnun oldu. Daha randevusu olan kadın gelmemişti. Zaten henüz on dakikası vardı. Heyecandan daha fazla bekleyememiş ve erken gelmişti.

Aklından Pınar ve Doğan'ı çıkarmaya çalışarak etrafını seyretti. Yemek yiyen müşterilere baktı. Onlarda hiçbir gariplik göremeyince rahatladı. Bugünlerde iyice paranoyak olmuştu. Duvarlara bir gülümseme yerleşti. Yeniden saatine baktı. Sekiz dakikası vardı. Bir kadının randevusuna hiçbir zaman vaktinde geleceğini de göz önüne alırsa, en az yirmi dakika daha burada boş boş oturacağı kesindi. Garsona işaret ederek içecek bir şeyler istedi. Korumasına da bir şeyler götürmesini söyleyerek camdan dışarıya bakmaya başladı.

Daha birkaç dakika geçmemişti ki, yanında birisinin dikildiğini hissetti.

Başını fazla çevirmeden gözünün ucuyla baktı. Bir anda bütün kanı tepesine çıktı. Kalp atışları inanılmaz bir hızla atmaya başlamıştı. Nabızı deli gibiydi. Gözlerini biraz yukarıya kaldırdı. Uzun bir adam duruyordu yanında... Yüzünü görmüyordu. Ama uzun bacakları, ceketinin içine giydiği ince boğazlı kazağı altındaki kasları rahatça görebiliyordu. Yutkunarak başını biraz daha kaldırdı.

Kahretsin!

Bu Doğan olamazdı! Nasıl bulmuştu onu? İnşallah şu koruma durumu fark edip yanlarına gelmiş olurdu.

Başını biraz daha kaldırdığında, geniş omuzları ve... madığı erkeksi bir suratı görünce... manidrar rahatladı. Hay lah! Boşuna korkmuştu. Bu adam Doğan değildi.

O kadar rahatlamıştı ki, titreyen elindeki bantı masaya bıraktı ve bu sefer doğrudan ona uzadı. Adamın ilk anda onu Doğan'a benzetmesi normaldi. Sırtı... tan çıkmış gibi bir vücutları vardı. Esmerlikleri ve çok yakışıklı olmaları bile aynıydı. Ama yüzleri aynı değildi. Bu adam kesinlikle Doğan değildi!

Adamın kahverengi gözleri, kısıktı. Biraz... garip bakıyordu. Biçimli kalın dudakları da biraz gergindi. Yüzünün gözüne yakın kısmında bir yara izi vardı. Bu iz ona çok yakışmıştı. Sıyah saçları gur ve iyi kesimliydi. Surat baştan sert gibi görünse de Erdem'in bakmasıyla birden yumuşadı. Aniden gülümsedi. Bembeyaz dişleri meydana çıkmıştı. O yara izinin verdiği tehlikeli hava azıcık yok olmuştu.

"Evet?" diye sordu uzun adama biraz kabaca.

Gözünün ucuyla da arkada beliren korumayı kontrol etmişti. İri koruma hemen bu adamın arkasında belirmişti. Görevini doğru yapmasına memnun oldu. Onlara ayırdıklarında iyi de bir prim vermeye niyetlendi.

"Erdem Bey siz misiniz?" diye sordu adam genizden gelen kalın sesiyle. Gözleri ise dudakları gibi gülümsemedi.

"Niye sorduğunuza bağlı?" dedi.

"Aşağıda bir sorun oldu da... Ben arabamı park ederken sanırım bir acemilik yaptım. Bir türlü park konusunda kendimi geliştiremedim."

Erdem önce cevap vermedi. Ne demek istediğini düşünüyor ama anlayamıyordu. Sinirli bir tavırla burun büktü. "Eee?"

"O güzel cipin size ait olduğunu arabanın içindeki şoför söyledi. Biraz da sinirli bir adam... Bir türlü derdimi anlatamadım. Bugünlerde herkes sinirli... Kimseye bir şey anlatamıyorsunuz. Gerçi adam haklı... Ona kızmadım ama biraz ters olması azıcık."

Erdem yine kabaca bu geveze adamın sözünü kesti. "Beyefendi! Ne demek istiyorsanız... hemen deseniz? Daha iyi olmaz mıydı birisini bekliyorum da!"

"Ah! Tabii... Özür dilerim. Heyecanlanınca çenem düşüyor. Aradığı arabamla sizin güzel cipinize vurdum. Ama yok... Heyecanlanmayın! Öyle fazla bir hasar yok. Sadece ön kapıyı biraz göçerttim. Arka kapı da boydan boya çizildi. Geri çekilirken tamponunuz yere düştü. Birkaç da ufak tefek sıyrık oldu. Canının da çatladığını söylemiş miydim?"

Erdem buz gibi bir bakışla karşısında gülümseyip duran spor kıyafetli adamı süzüyordu. Zorlukla yutkundu. Araba arkadaşınındı! Emanetti! Ne yapmıştı bu salak?

"Hepsi bu mu?" dedi soğuk bir sesle.

"Galiba bir lastiğiniz de patladı. Oradaki adamınız az kalırsın beni öldürecekti. En çok lastiğe sinirlendi. Bu kadarlık hasar için sinirlenmeye değer mi? Tanıdığım bir kaportacı var. Malzemeler gelirse iki ayda yapar. Hem kaskom da var benim. Gerçi ödeyeceklerinden şüpheliyim. Bu ara çok kaza yaptım. Fakat param var... Hasan size birkaç taksitle öderim. Biraz uzun sürebilir ama olsun. Çok çalışırım."

"Beyefendi... Canımı sıkıyorsunuz artık!" dedi Erdem sıkılı dişleri arasından. "Şaka yaptığınızı umuyorum. Şaka, değil mi?"

"Üzgünüm... Gelip durumu size kendim söyleyeyim dedim. İsterseniz gidip arabanıza bir bakalım? Ne yapabileceğimize karar verelim. Ne dersiniz?"

Erdem saatine baktı. Beklediği kadın neredeyse gelirdi. Ama araba da emanetti. Hiçbir şey olmamış gibi yemek yemeye devam edemezdi. Bu ahmak tarafından parçalanmış bir arabaya da binerek kadının koynuna gidemezdi. Sıkıntıyla yerinden kalktı.

"Birisini bekliyorum. Çabuk olalım o zaman!" dedi sert bir sesle.

Uzun adam başını salladı. Yüzü gülüyordu. "Anlaştık Erdem Bey... Bu arada benim adım Tamer! Tanıştığımıza memnun oldum."

Erdem elini uzatmaya bile tenezzül etmemişti. Kısaca başını salladı. Garsondan, gelecek olan misafirini karşılamasını

ve kendisini birkaç dakika bekleteceği konusundan vazgeçtiğini söyledi. Sonra Tamer denen adamla asansörden yavaşça koruma da arkalarından yürüyordu. Asansörden inerken Tamer girdi. Koruma da açık bir meydan okuyuşla Tamer'e baktı. Aralarından geçmiş ve arkaya yerleşmişti. Tamer hep aynı şekilde arkadaki suratsız korumaya gülmeydi. Adamın yüzü değişmemişti.

"İlginç bir saç kesimi!" dedi sempatiyle. "Orijinal mi?"

Koruma yine cevap vermedi! Sadece dişleri arasından bazı şeyler homurdandı. Erdem gözünün ucuyla yanındaki adamı baktı. Bu Tamer ismini, daha yeni bir yerde duyuyordu ama nereden duyduğunu çıkaramıyordu. Asansör alt kata inerken bunu düşünüyordu. Kapı hoş bir çınlama sesi ile açıldı. Tamer elini arkasındaki korumanın geniş omzuna koydu. Başına yakın bir yerde dostça tutuyordu.

"Arkadaşım... Sen de çok sinirli duruyorsun!" dedi keyifle. "Yoksa arabanın yanındaki senin kardeşin miydi? O da senin gibi suratsızdı?"

Erdem kapı açılınca öne çıktı. O ikisi arasındaki konuşmayla ilgilenmiyordu. Bir an önce işini halletmek istiyordu. Fakat bu Tamer denen adamın rahat tavrı da ilgisini çekmişti. "Gidelim..." diye kabaca homurdandı.

İri koruma dimdik bakışlarla Tamer'e bakıyordu. Tamer ona göz kırptı. "Sen benim adını bile duymadığın bir ülkede, altı ay boyunca eğitim adı altında böcek yediğimi biliyor muydun?" diye fısıldadı.

Koruma hâlâ cevap vermiyordu. Gözleri öylesine bakıyordu. Neredeyse ilgisiz...

Tamer iç çekti. "Artık kimse muhabbet etmeyi sevmiyor." Elini yavaşça adamın omzundan çekti. Başını çevirdi. Erdem dört beş metre ilerlemişti bile. Dönüp onun arkasından yürüdü. Bu arada arkada kalan asansörün içinden bir ses geldi. Sanki bir çuval yere düşmüştü. Dönüp bakmadı bile... Gergin bir şekilde Erdem'in arkasından kaza yapan arabaların olduğu yere yürümeye devam etti.

İri koruma ise yüzükoyun bir halde yerde yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Sanki vücudunun çevresinde görünmez bir ip ile bağlanmış gibi kaskatıydı. Felç olmuş bir haldeydi. Asansörün otomatik kapısı ise, kapanmaya çalışırken onun arada kalan iri gövdesine çarpıyor ve yine açılıyordu.

Erdem arabanın yanına geldiğinde koyu camın ardında, sol koltukta oturan diğer korumayı gördü. Ona aldırmadı. Onu geçip hasara baktı. Gerçekten de arabanın sol yanı berbat olmuştu. Şoför kapısının açılması imkânsızdı. Sol lastik patlakmıştı. Tampon ise yerlerde sürtüyordu. Hasar tahmininden bile fazlaydı. Hemen yandaki diğer arabaya baktı. Onun önünde çelik tanyerler vardı. Daha iri bir cipti. Çelik koruyucuları yüzünden onda fazla bir hasar gözüküyordu. Sadece bir sinyali kırılmıştı. Birkaç da çizik...

Öfkeyle Tamer denen adama döndü!

"Nasıl böyle aptalca bir şey yaparsınız?" dedi ters bir sesle.

Tamer'in gülümsemesi silinmişti. Şimdi dik dik bakıyordu Erdem'e... Erdem bir an için... bir an için ürktü. Kaşlarını çatmıştı. Bu karşısındaki adam şimdi hiç de tekin durmuyordu. Az önce gülümseyen adam gitmiş, yerine delici bakışlı birisi gelmişti. Acaba ona ters davranarak hata mı etmişti? Sonuçta kaza herkesin başına gelebilirdi! Biraz daha sakın olsa iyi olur gibi geldi. İçindeki erkekçe bir önseziyle hissetti bunu!

"Aptalca mı?" diye mırıldandı Tamer!

"Daha dikkatli olabilirdiniz?"

"Senin de çok dikkatli olduğun söylenemez Erdem..." Sesi gizemliydi. Erdem ürperdi. Gözlerini hemen onun arkasına çevirdi. Bu lanet koruma da nereye gitmişti? Sonra uzaktan asansörün açılıp kapanma sesini duydu. Sanki önünde bir şey takılıymış gibi kapanamıyordu. Başını çevirip asansörün olduğu kuma baktı. Tam görünmüyordu. Tüm görebildiği yerde boy-lamasına yatan birisinin omuzuydu.

Hemen başını obür yana çevirdi. Kendi cipinin arka koltuğuna baktı. İçerisi şimdi daha iyi gözüküyordu. Diğer koruma

koltuğa oturmuş vaziyetliydi ama ağzından burnundan akan kanlar mavi gönlüğünü kırmızıya boyanmıştı. Baygındı.

Dehşetle her şeyi anladı. Hissetti. Cariye doğru bir adım attı. "Kimsin sen?"

"Bir dost diyeceğim ama... ne yazık ki böyle değil!" Senli kışlı gözleriyle ona yanaştı. "Şimdi şu arabaya binersen arıyorum. Canını yakmak istemiyorum."

"Sen... Sen Mersin'de evime gidip beni soran adamsın!" dedi Erdem hayretle. Şimdi hatırlamıştı. Kâhya kadın, Tamer isimli uzun bir adamın gelip kendisini sordugunu söylemişti! Bu oydu! Bu o adamdı! Ta Mersin'den kalkıp gelmiş ve eliyle koymuş gibi onu bulmuştu! Ama nasıl? Ve neden?

"Bravo!" diye ciddi bir şekilde alay etti Tamer. Başıyla diğer arabanın kapısını işaret etti. "Bin hadi!"

"Asla! Beni buradan kaçramazsın! Kameralar var! Bir sürü insan var! Herkes görüyor!"

Tamer başını çevirdi. Etrafta pek kimse yoktu. Sadece biraz uzakta, uzun boylu bir erkek yavaşça yaklaşıyordu. Bir diğer tarafta ise iki polis onlara doğru geliyordu. Erdem onları yeni fark etmişti. Bu bir mucizeydi. Polis! Erdem inanılmaz bir sevinçle doldu.

"Memur Bey!" diye seslendi heyecanla.

Yaklaşan memurlar çatık kaşlıydı. Yanlarına gelince zayıf ve kumral olanı "Buyurun efendim?" diye onlarla konuştu.

"Bakın Memur Bey! Bu adam..." diye başlayan Erdem duruladı. Memur ona bakacağına doğrudan Tamer'in suratına bakıyordu. Tamer otoriter bir tavırla onlarla konuştu.

"Bu iki korumayı uygun bir yere bırakın. Onların bir suçu yok. Sadece işlerini yapıyorlar. Arabayı da çektirip bir yere bırakın. Sahibi nasılsa alır."

"Peki, efendim!" dedi polis memuru saygıyla... O sırada diğer uzun adam da yanlarına gelmişti. Tamer başını çevirip baktı. Onu iyi tanıdığı açıktı.

"Güvenlik kameralarına bak Akın. Gereksiz görüntüleri. Sonra Tahir'le buluşup işlemin tamamlandığını söyle... Siz geri dönün. Biz de yakında geliriz. Bu beyefendi ile konuşacaklarımız var."

Akın diye seslendiği adam yavaşça başını salladı. O da uzun boylu, sert çehresi ile hiç de tekin bir adama benzemiyordu. Keskin bakışlı koyu mavi gözleri bir an için Erdem'in sararmış yüzüne kilitlenmişti.

Erdem buz gibiydi. Çevresindeki herkes bu adamın emrindeydi sanki? Dehşetle geriledi. Kimdi bu adam? Bunlar kimdi? Başına geleceklerden ürktü. Ne olacağını hiç bilmiyordu. Sonra ani bir hareketle döndü. Kaçmaya yeltendi. Karşısındaki Tamer denen adamın yanından geçebilirse... Ah, bir kaçabilirse...

Tamer onun ne yapacağını hissetmişti. Sert bir hareketle kolunu tutup kaçmasını engelledi. O anda Erdem ne yaptığını hiç düşünmedi. Sonucuna bakmadan bütün gücüyle Tamer'in suratına bir yumruk attı. Haftada iki gün spor yapmanın verdiği bir güçle vurmuştu. Onu alt edebilirse, oluşan şaşkınlıktan yararlanıp kaçabilirdi!

Normal bir insan o yumrukla devrilmeliydi...

Tamer'in sadece başı savruldu. Sonra aynı hızla yine çevirip Erdem'e baktı. Dudağının kıyısında ince bir kan tabakası belirmişti. Gözleri koyulaşmıştı. Delicesine yanıyordu şimdi... Ama ganp? Dudaklarında da bir gülümseme vardı.

"İşte bunu yaptığına ne kadar sevindiğimi anlatamam!" dedi genç adam gülümseyerek! "Pınar benim kardeşim sayılır..."

Erdem'in son hatırladığı, önce midesine inen, sonra da yüzüne gelen balyoz gibi bir yumruktu. Boş bir çuval gibi arkadaki arabaya çarpıp yere yuvarlandı. Daha yumruğu yediği anda kendisinden geçmişti. Baygın bedeni yerde kıpırdamadan duruyordu. Tamer yerdeki adama bir pislikmiş gibi baktı.

"Ve Doğan da öyle!" diye fısıldadı.

Erdem tabii ki bunların hiçbirisini duymadı. Uzun süre baygın kaldı. Ne o büyük siyah çipe karga tulumta bindirildiğini, ne de deniz kıyısında uzanan anayol boyunca bilmediği

bir yere götürüldüğü fark etti. Kendisine geliliğine gidenin bah olmuştu.

İlk işi ağzını kıpırdatıp çemenini kontrol etmek oldu.

Çenesi yerindeydi.. Ama burnu kas kurtu acıyordu. O anda burnunun kırıldığını anladı. Sızlamasına dayanabilmek için sebebi, camun önünde gördüğü iki uzun adamdı. Onları gördüğü anda, artık tüm ümitleri tükendi. Tüm acısını unuttu. Avıdığını görmüşlerdi. Doğan inanılmayacak kadar sert bir bakışla onu süzüyordu. Yakışıklı yüzü çelik gibi sertti. O ne zaman gelmişti buraya? Yanındaki Tamer denen adamla çok yakın oldukları belliydi. İkisi de bir kalıptan çıkmış gibiydiler zaten.

Tamer tembel bir tavırla yanaştı Erdem'e... Erdem o zaman bir sandalyede bağlı olduğunu ve oturmaktan sırtının da ağrıdığını anladı. Belki de yumruğu yediği anda arkasındaki arabaya çarptığı için sırtı incinmişti? Ne olursa olsun şimdi iyi bir pozisyonda değildi.

"Onu öldürecek misin?" diye mınıldandı Tamer.

Doğan da hemen arkasındaydı. Kasılmış yüz hatları korkunçtu. Sıkılmış yumrukları vücudunun iki yanındaydı. Sessizce gelip Erdem'in önünde durdu. Eğer bir insan bakışlarla öldürülebilseydi, o anda Erdem'in ölmüş olması gerekirdi. Genç adam bir saniye onu süzerek öylece durdu. Sonra buz gibi bir sesle mınıldandı.

"Evet... Düşünüyorum..." Öldürmek mi? Erdem fal taşı gibi olmuş gözlerle, karşısında onu düşünceli bir halde süzen iki erkeğe baktı.

"Bu böcek için değer mi?" dedi Tamer. Ellerini cebine sokmuştu. Alaycı bir yüz ifadesi vardı. Erdem korkuyla etrafına bakındı. Küçük ve yarınsı boş bir kulübeydi burası. İki yaylı yatak, ortada bir tahta masa, çevresinde birkaç sandalye... Yerde halı falan yoktu. Bir avcı kulübesine benziyordu. Camlarının kirlene bakılırsa uzun zamandır kimse gelmemişti veya belirli bir sahibi yoktu. Burada... Bu berbat yerde ölüp gidecek miydi?

"Çocuğum için değer!" dedi Doğan.

"Doğan! Yemin ederim kazaydı!" diye açıklamaya çalıştı Erdem. Sesi hem korku dolu hem de çekinikti. Burada bu iki psikopatın elinde kaldığını anlamıştı. Ve de rahat bir şekilde kendi durumundan bahsediyorlardı. Tüm kalbi delice bir korkuyla atarsan gerçekten de artık işin sonuna geldiğini anlamıştı. Artık burası son duraktı... Her şey bitmişti.

"Denek kazaydı?" diye mınıldandı Doğan yine de sakin bir sesle!

"Yemin ederim... Bak, yalvarırım inan bana? Pınar yemek teklifini kabul ettiğinde aklımda böyle bir şey yapmak yoktu. Ama yemekte hep senden bahsetti. Senden ve çocuğundan... Sınırlandım sanırım. Ne yaptığımın farkında bile değilim. Sadece onu yatakta kanlar içinde görünce kendime geldim. Hata yaptığımı biliyorum. Yalvarırım affet beni..."

"Onu öylece bırakıp gittin!" dedi Doğan yavaşça. Dışları iyice sıkılmıştı. "Ya ölseydi?" diye fısıldadı. "Kan kaybindan ya o da ölseydi?"

Hava birden elektrikle dolmuştu. Erdem dehşetle Doğan'a bakıyordu. Aman Allah'ım! Bu adamın asıl üzüntüsü kaybettikleri çocuk için değildi. Üzülmüşse bile gerçek üzüntüsü Pınar içindi! Pınar'ın o feci olayda ölme ihtimali bile Doğan'ı ykmuş gibi duruyordu.

"Ama... Ama..." diye kekeledi. "Ben... çocuk için... sandım?..."

"Pınar'ın ileride yine çocuğu olur... Çocuğun ölmesi... o kadar da önemli değil! Ama vaktinde yetişilmeseydi Pınar da ölecekti. Sen az kalsın benden Pınar'ı alacaktın? Bunu nasıl yapabildin?"

"Sen de onu benden aldın!" dedi Erdem gereksiz bir cesaretle!

"Ama ben onu öldürmeye kalkmadım? Üstelik o seni sevmiyordu. Seni sevdiğini biraz bile hissetseydim ona kaşımazdım!"

"Belki beni sevmiyor! Ama seni de sevmiyor?" Erdem ikinci bir hazla mınıldanmıştı.

Doğan duraladı. "Sana öyle mi söyledi?"

"Elbette öyle söyledi!" diye yalan attı Erdem. "Ne soruyordun? Sonunda sana aşık olacağını mı? Onu kaçırıp zorla hamile

biraktın! İlk günden beri senden nefret ediyordun ol illiyim mi sanıyorsun? O beni sevmiyor ama en azından senin kadar benden nefret etmiyor!"

Doğan dişlerini sıkıyordu yeniden. Yanaklarındaki çene oynadı. Bir iki saniye öylece durdu. "Tamer... bizi yalnız bırak mısın?" dedi sonra korkunç sakın bir sesle.

Tamer isteksizce mınıldandı. "Doğan? Bu şerefsiz ölmevi bir böcekten daha fazla hak ediyor ama bence yapma! Elleni boz yere bu iğrenç kanla kirletme!"

Doğan başını salladı. "Merak etme dostum..." diye fısıldadı yavaşça. "Onu öldürmeyeceğim. Sebebi hak edip etmemesi değil. Çok uzun zaman önce Pınar'a bir söz vermişim çünkü. Ben verdiğim sözleri tutarım. Ama?.." Gözleri parladı bir an. "Erkek erkeğe konuşmamızın da bir mahsuru olmaz sanırım!"

Tamer kulübeden çıkınca, Doğan hiç kıpırdamadan Erdem'i süzmeye devam etti. Erdem öldürülmeyeceği konusundaki sözler üzerine rahatlamıştı. "Bak Doğan... Gerçekten üzgünüm. Olmaması gerektiğini biliyorum ama oldu işte! İkimiz de bir kadının oyuncuğ oldu. Ben senin bebeğine bir şey olsun istemedim. Beni bırakırsan yemin ederim bir daha karşına çıkmayacağım. Yemin ederim başka bir şehirde yeni bir hayata başlayacağım. Bir daha asla yüzümü görmeyeceksin..."

"Elbette!" dedi Doğan yumuşak bir sesle. "Seni bırakacağım. Ama sanırım... bundan çok da memnun olmayacaksın! Seninle işim bittiğinde uzun süre ölmüş olmayı dileyeceksin!" Sandalyeye yanaşmıştı. Kolay birkaç hareketle adamın arkasındaki ipleri çözdü. Sonra sert bir itişle onu sandalyeden kaldırdı. Elinde tuttuğu sandalyeyi bir kenara fırlattı. Yemyeşil gözlen neredeyse siyaha dönmüştü.

Bileklerini ovuşturarak Erdem, korkuyla ona baktı. "Saçmalama... Sana karşı bir şey yapamayacağımı biliyorsun!" dedi dehşetle.

Doğan ona doğru bir iki adım yanaştı. Omuzlarına Pınar'ın onu sevmemesi ve bunu da bu rezil adamla paylaşmasının yükü çökmüştü. Pınar onu asla sevmeyecekti. Bu kesindi Buna

...artık. Pınar bu kişisiz için ne kadar hayalse, kendisi de artık öyle hayaldi.

"Denesen iyi olur," diye mırıldandı.

Erdem delice bir bakışla etrafına bakındı. Ona savurabileceği bir şeyler aradı. Sonra masanın üstündeki bir kül tablasını eline alarak tutup öylesine fırlattı. Doğan basit bir yana kaymayla bu ağır camdan kurtuldu. Kül tablası arkasındaki duvara çarptı ama kırılmadan yere düştü.

Erdem yeniden etrafına bakındı. Oda nerdeyse boş gibiydi. Sandalyelerden birisini tuttu. İki eliyle arkasından tuttuğu sandalyeyi savurdu. Doğan önünden sıyrılıp giden sandalyeden kendini geri çekerken çok sakın gözüküyordu.

"Baham senin yüzünden çok acı çekti," diye mırıldandı. Bu esnada yeniden savrulan sandalyeyi şaşırtıcı bir rahatlıkla havada yakalamıştı. Sandalyeyle beraber Erdem'i ansızın kendisine çekerken, iri yumruğu adamın suratında patlamıştı. Erdem'in ezilen burun kırıkdağının sesi rahatlıkla duyuldu. Burnu önceden kırıktıysa bile artık kesin kırılmış olmalıydı.

Sandalyeyi bırakan Erdem yere savruldu. Sonra zorlukla yerden doğrulmaya çalıştı. Doğan ifadesiz bir suratla duruyordu. Sanki karşısında kimse yokmuş gibi boş bakışları vardı. Erdem'i yerden kaldırıp düzeltmeye çalıştı. Erdem tüm gücünü biriktirip Doğan'a vurmaya çalıştı. Ama hamlesi ustaca engellenmişti. Önce karnına, sonra da çenesine ikinci bir yumruğun geldiğini anlayamadı bile. Erdem'in çene kemiği kırılmıştı. Çıkan sesteki belliydi bu!

"Ve anneme çok acı çektirdin," diye mırıldandı Doğan. Yine yere düşen adamın kolunu yakaladı. Erdem kalkmamakta direnince basit bir hareketle kıvrırdı. Onu zorla ayağa kaldırdı. Sonra elini bırakıp yakasından tuttu ve kendisine çekti. Boş bakışları adamın acı dolu bakışlarındaydı.

"Doğan..." diye inledi Erdem... Konuşamıyordu bile. Çenesi gerçekten kırılmıştı.

"O parayı sen aldın ve onlara acı çektirmeyi umursamadın bile! Öyle değil mi? Ben her şeyi öğrenmiştim zaten... Bundan

sekiz sene önce! Nasıl zengin olduğunu, nasıl iş kurduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama seni Allah'a havale ettiğimi... ki bu son yaptığın şeye kadar..."

Sinirle attığı kafa, Erdem'in bir kaşının patlamasına şiddetle elinden kurtulup arkadaki duvara çarpmasına sebep olmuştu.

"Pınar'ın hatın için seni rahat bıraktım. Onu sevdiğin için onun peşinde koşmana, bana kurduğun tuzaklara sesimi çıkarmadım. Yaptığının onurlu bir şey olduğunu bile düşündüm..."

Savurduğu yumruk, Erdem'i yeniden duvara çarptırması sonra da yere baygın bir halde düşmesine sebep olmuştu. Doğan birkaç saniye onun başında dikildi durdu. Erdem'in kupa-dayacak hali yoktu. Doğan dudaklarını sıkı. Ona tekme atma isteğini bastırdı. Gerçekten de bu insan müsveddesi ile uğraşmaya değmezdi.

"Ama bu son yaptığını affedemem..." diye fısıldadı.

Elini kaldırdı. Gözünün kenarında bir damla yaş birikmişti. Yıllardır gözünün yaşardığını bilmezdi. Ne acılar çekmişti. Ne olaylar görmüştü! Bebeğin düştüğü haberini aldığı anda bile gözlen yaşarmamıştı. Direnmişti acıya... Hayata... Rüzgâra salmıştı acısı!

Garip bir ifadeyle parmak ucuna bulaşan kendi gözyaşına baktı. Sonra yine yerdeki adama...

Erdem baygındı.

"Sen elimdeki tek şansı aldın..." diye fısıldadı yine kısık bir sesle. Duymadığını biliyordu ama aldırılmıyordu. "O çocuk... Pınar ile benim aramdaki tek bağdı. Artık o da yok! Ve haklısın!.. Pınar benden nefret ediyor! Ama nefreti... yine de ümitlenmeme engel değildi. Bebeğimiz vardı. Sayende... artık onu yanımda tutabilecek hiçbir mazeretim kalmadı."

Elini kaldırıp acemi bir şekilde yine yanaklarından akan yaşları sildi. Bitkince bir sandalyeye çöktü. Omuzları da eskisi gibi gürürlü değildi. Başını öne düşürdü. Hiç kimse böyle bir erkeğin ağlayabileceğini düşünemezdi. Dikkat edilmezse ağladığı belli bile olmuyordu. Gözyaşları yere dökülmeseydi... kendisi bile fark etmeyecekti.

Omuzları bir iki kere acı dolu bir hıçkıkla titredi. Kaybetmiş şeyler çok fazlaydı. Çok fazla... Hayat ona verdiğiinden çok almaya devam ediyordu.

"Sevinebilirsin..." diye iç çekti yavaşça. Erdem duysaydı sevinirdi belki... Ama onun duyacak hali yoktu.

Kapının açıldığını, yanında üzüntüyle duran en iyi arkadaşını fark etmedi. Omzuna konan iri eli hissetti sadece... Onun sevecanlığını güvenini... Başını kaldırmadı. Başını kaldırıp bakmıyordu. Dikkat edip onun gözlerinin içine baksaydı... Bir çocuk gibi omzunu ovalayan arkadaşının da gözlerinin nemli olduğunu görürdü...

Pınar delirmek üzereydi.

Neredeydi bu adam?

Ankara'ya geleli bir haftadan fazla olmuştu ama hâlâ onu aramamıştı. Tam dokuz gün! Sürekli gözü telefonundaydı. Belki de aramıştı ama duymamıştı? Bu yüzden sık sık açıp bakıyordu ama hiç cevapsız çağrı görmüyordu. Görmesi de imkânsızdı zaten... Sürekli yanında taşıyordu telefonunu... Aramış olsa, fark etmemesi mümkün değildi. Uyurken bile yastığının kenarına koyuyordu. Doğan ile birlikte sevdiği, uyuduğu o koca yatak artık gözüne daha da büyük ve boş geliyordu. Sekiz gün! Mersin'de iyileşmesi için geçenleri de hesaplarsa, onunla bir kelime bile konuşmadan geçen uzun günler!

Aklında kocası ile yaptığı son konuşma vardı. Ona söylediği son sözleri hatırlıyordu.

'Hayatımdan da çık! Seni bir daha görmek bile istemiyorum. Çocuk öldüğü için de seviniyorum. Ama keşke... Keşke çocuğumuzun yerine sen ölseydin!'

O ne cevap vermişti? Onun odadan gururlu bir sessizlikle çıkarken, *'Keşke...'* diye mınıldandığına yemin edebilirdi Pınar. Tam duymamıştı ama yine de öyle fısıldadığına emindi. Aptal adam! Ne demek *'Keşke!'*?

Keşke demek onun gerçekten de ölmesi demekti ve bu düşünce içinde vahşi bir acının çırpınmasına sebep oluyordu. Çocuğunun ölümünü düşündüğünde bile böylesine bir acı çekmiyordu.

Onu odasından kovmakla iyi etmemişti. Bunu biliyordu Aptalca öfkesinin kurbanı olmuştu. Fakat o anda o kadar

denirilmişti ki!.. Erdem ile yattıklarını düşünmesi, içini burkmuştu. Önemli olan bunu yapıp yapmaması değildi. Önemli olan onun böyle düşünmesiydi. Ne zaman onun fikirlerine bu kadar değer verir olmuştu? Ne zaman namusunda Doğan'ın varlığı ve düşünceleri önemli olmuştu. Hiç önem vermediğini zannettiği bir adamın Erdem'le yatabileceğiyle ilgili düşüncesi onu yaralamıştı. Bunu anlamakta zorluk çekmişti.

Kendi ailesinin de sonradan bu olaydan rahatsız olduğunu keşsetmişti. Gerçekten de her şeyin adamın evinde ve yatak odasında olması iyi olmamıştı. Artık o da tarafsız gözle bakınca, durumun iyi görünmediğini anlayabiliyordu. Neyse ki gazeteler bir daha bu konu hakkında yazmamışlardı. Doğan'ın karanlık geçmişinin ödülüydü bu! Her şeyi bir anda örtbas edebilmişti.

Onun odasından çıkışını unutamıyordu. Gururlu, üzgün ve... kinsinin bütün söylediklerini kabullenmiş bir halde! Arkasından adını seslenmek istemişti çılgınca... Neden istediğini bilmiyordu. Yapamamıştı... O an ona çok kızgındı. Destek almak istediği tek kişinin avucundan kaymasına karşı koyamamıştı. Onu kovduğu için mutlu olduğunu kendisine telkin etmişti. Boşanmaları için bir engel kalmadığı açıktı. Aylardır istediği şey, feci bir olay sonunda kendiliğinden olmuştu. En azından bir kurtuluş umudu doğmuştu. Herhalde bir süre Doğan'ı görmezdi artık? Ne kadar süre? Belki bir hafta? Belki birkaç hafta... Daha fazlasına ihtimal vermiyordu. Ondan sonra oturur konuşurlar ve ne yapmaları gerektiğine karar verirlerdi.

Bu düşüncelerle bir hafta sonra Ankara'daki eve dönmüştü... Artık tek başına yaşadığı eve...

Ankara çok soğuktu.

Ev ise bomboştu... Süheyla Hanım artık yoktu. Niye olacaktı ki? Bir bebek de olmadığına göre? Aslında kadına haksızlık etmemeliydi. Hemen hemen her gün aramış ve Pınar onu bir kere olsun eve davet etmemişti. Onu yeniden Ankara'ya davet edecek cesareti yoktu. Nasıl yapabilirdi ki? Artık bir torunu olmayacaktı. Bakıma da ihtiyacı yoktu. Hızla iyileşmişti. Artık o sevimli karmı kaybolmuştu. Derslere giriyordu ama arkadaşlarının

ve hatta bazen hocalarının bile üzüntüsü vardı. Onların da onun için ve kaybetmiş bebegi-
lerini bulmek, canını daha da acıtırıyor

Ama Doğan aramamıştı işte. İlk iki haftadan
hissetmeye başlamıştı. Önemsememeye çalışıyor

Rahatlamıştı.. İyileşmişti.. Cünler geçiyordu.
parlamıştı. Tek başına yaşayıp gidiyordu. Öyle
bir kocası bile olduğunu unutacaktı. Onu yakında
bileceği konusunda yanıldığını çok kısa bir sürede
Doğan'ı bir daha hiç görmemişti. Adam Ankara'ya evine
daha gelmemişti. Görmek bir yana, telefonla bile ko-
lardı. Basit bir merhaba bile olmamıştı... Hatırlanmış
cek tek bir şey bile...

'Yaşasın!'

Kurtulmuştu artık! İşte neredeyse özgürdü... Planlarına kal-
dığı yerden devam edebilirdi. Onunla tanışmadan önceki plan-
larına! Okuluna devam edecek, bitirecek, başarılı bir ekonomisi-
olacaktı. Bu hayatta kimseye ihtiyacı yoktu. Kendi başının çare-
sine bakabilirdi. Hele bir erkeğe hiç ihtiyacı yoktu.

Ama yatak odası öylesine boştu ki!..

Geceleri sabahlara kadar ağladığı oluyordu. Hem de nıye ağ-
ladığını bilmeden... Kimin için gözyaşı döktüğünü bilmeden...
Yalnızlığına... Terk edilmişliğine ağlıyordu. Yalnızlık çok zordu
Bu gri şehrin soğukluğunda, asık suratlı insanların da sıcaklık
bulmak çok zordu. Ama zaten onlardan bir sıcaklık ummu-
yordu ki? Aradığı sıcaklığın ne olduğunun bile farkında değildi

Biraz da zayıflamıştı.

Ama yine de, yakında Doğan'ı göreceğini umuyordu. Tüm
olanlara rağmen onun derin arzusuna ve sahiplenme duygu-
suna güveniyordu. Onun da acısı bir süre sonra geçecek ve yine
Pınar'ın etkisine girecekti. Zor olacağını biliyordu ama umu-
yordu işte. Bir erkek karısını bu kadar yalnız bırakabilir miydi?
Arada sırada karısı aklına geliyor olmalıydı. Olmalıydı mut-
laka! Hâlbuki onun kocasını düşünmeden geçirdiği bir saat

bile yoktu. Birlikte seçtikleri bu koca evde bir başınaydı ve... düşünmekten başka yapacağı hiçbir şey yoktu.

Günler... Günler... Ah! Haftalar geçiyordu. Ve işte sonunda kabullenmişti.

Onu görememek çok acı vericiydi. İşin doğrusu hiç mutlu değildi. Artık telefonu her çalışmada heyecanlanıyordu. Her kapı çalışında kalbi yerinden çıkacak kadar hızlanıyordu. Bazen yolda gözleri ona benzer birisine takılıyor ve zorlukla nefes alıyordu. Onu çok alışmıştı. Aylar içinde o erkeğe bağlanmıştı. Unutması artık çok zordu. Gülmesini, pervasızca kendine güvenini, iri varlığını, yakışıklı suratını ve ateşli gecelerini özlüyordu. Olmadık zamanlarda öpmesini özlüyordu. Kimseye aldırmadan soyan gözlerle bakışını özlüyordu. Edepsizce orasını burasını muncıklayan ellerini özlüyordu. Fakat günler geçtikçe ümidi azalıyordu. Hatta haftalar... Ümit hızla tükenen bir zenginlikti...

Zaman o kadar yavaş ve tekdüze geçiyordu ki! Sonunda artık onu göreceğini ummaktan vazgeçti.

Bir süre sonra unutulduğunu anlamıştı. Kalbine bir bıçak saplanmıştı ve hiç çıkmıyordu. Allahım! Unutulmuştu! Ne kadar zaman geçtiğini hesaplamıyordu artık. Güzel yüzü hiç gülmez olmuştu. Dünya güzeli Güney bile onu neşelendiremiyordu. Birkaç gece onların evine gitmiş, bir iki kere de onlarla birlikte dışarda yemek yemişti. Fakat onlarla iken de çok huzurlu değildi. Tahir'in iri fiziği kocasını hatırlatıyor, Güney'e bakan gözleri kendi acısını daha da deşiyordu. Arkadaşları şüphesiz ki onun acısını paylaşıyorlardı. Doğan'ın eve gelmeyişi hakkında hiç konuşmuyorlardı. Pınar onların ne bildiklerini ve ne kadar bildiklerini de bilmiyordu. Fakat onlara hiçbir şeyden bahsetmemişti. Doğan ile kavga ettiklerinden bile bahsetmemişti. Sadece bebeğin düşmesinden sonra ikisinin de biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğundan söz etmişti.

Sanki her hafta sonu, kocası yine gelecekmüş gibi sakın bir şekilde bekliyordu ve çoğu hafta sonu evden dışarıya çıkıyordu. Kendisini derslerine vermişti. Bir koltukta oturmuştu ve dersini çalışıyordu. Elinden geldiği kadar yavaş yavaş...

çalışarak . Yemek yapmak mı sızdrayı oturtmak halbuki kından emmediği için çoğu zaman hasit şeyler alıştırmıyordu. Markette, dıgı kek veya bisküvi tarzı şeyler, ona fazla bile geliyordu. vakit geçirmeyi tercih ediyor, arkadaşlarıyla bir sinemaya gitmiyordu. Belki gelir diye düşünüyordu. Belki gelir.. Her halı sonu kalbi heyecanla çarparken, gözleri ve kulakları kapda yordu. Belki gelir.. En fazla birkaç ay demısti ama o süre gıltan dolmuştı. Ve o gelmemısti. Artık gelmeyeceğini biliyordu. Telefonla bile aramıyordu. Sonunda unutulmuştı işte..

Biliyordu... Hak etmişti.

Yolda, markette, okulda veya herhangi bir yerde ona hayran hayran bakan gözlerin farkında değildi. Hayattan neredeyse kopmuştı.

Ta ki o mutlu haberi alıncaya kadar. Bir gün Güney hafif utanç bir şekilde Tahir ile evlenmeye karar verdiklerini açıkladı. Yanakları kızarmıştı. Belli ki arkadaşı üzgünken mutlu olmak onu utandırmıyordu. Pınar kendisini topladı ve onu samimiyetle tebrik etti. Aylardır ilk kez yüzü gülüyordu. Aylar mı geçmiş?

"Düğüne birlikte gelirsiniz, değil mi?" diye sordu Güney

"Biz mi?"

"Sen ve Doğan..."

Mutfakta oturmuş çay içiyorlardı. Pınar, kocasının adı geçince ürperdi.

"Şey... Biz... ayrıyız, biliyorsun!" dedi ona yavaşça. Herkesin bildiği bir şeyi saklamanın ne anlamı vardı? Yüzündeki haberi alınca oluşan gülümseme biraz hafıfledi. "Yani bence sorun yok... Ben gelirim ama... o ben olunca gelir mi bilmem."

"Gelmez mi?"

"Beni görmek istediğini bile sanmıyorum. Gelse bile.." Derin bir nefes aldı. Nasıl olurdu da hiç aramazdı? Nasıl olurdu da gencecik kansını bu koca soğuk şehirde bir başına bırakırdı? "...Ben de onunla düğününüze gelmek istediğimi sanmıyorum. Boşanmamız an meselesi. O benimle olmak istemiyor. Baksana, aylardır beni bir kere bile aramadı. Çocuğu kaybettiğinden beni

hiç konuşmadık. Bana kızgın. Benimle hiç ilgilenmiyor artık!"
Sana üzgündü.

"Saçma! Eminim ilgileniyordur. O öyle bir adam değil. Sorumluluk sahibi... Sana ne kadar düşkün olduğunu hepimiz biliyoruz. Ayrıca geçen gelişinde onunla konuş..."

"O buraya mı geldi?" diyerek onun sözünü kesti Pınar hayretle

Güney birden sustu. Güzel gözleri irileşti. Yapılgı hatayı fark edince, şaşkınlıkla kendisini süzen Pınar'dan kaçırdı gözlerini. "Haberin yok muydu?" diye sordu çekinerek.

"Hayır!" İçi, bütün kalbi, dişlerine kadar sızladı. Kahretsin! O Ankara'ya gelmişti ve evine bile uğramamıştı! Evine... Kansı-
nın yanına! "Dedim ya, ondan aylardır bir telefon bile almadım."

"Fazla kalmadı zaten! Bir gece mi ne..." diye toparlamaya çalışı acemice Güney. "Belki de hemen dönmüştür. Ben de onu bizim büroda gördüm. Biliyorsun, Tahir ile ortak iş yapıyorlar."

"Hımm... İzmir'deki bürosunu buraya alacaktı?.."

"Sanırım ondan vazgeçmiş..."

Şaşırmamıştı... Neden? Cevap çok basitti. Neden artık kansının yanına yerleşmeye çabalayacaktı ki? Bir çocuk bile yoktu aralarını yumuşatacak... Gözlerini yumdu ve bir an düşündü. Ne olacaktı böyle? Sonları nereye gidiyordu. Tabii ki ayrılmaya... Bundan iyisi can sağlığıydı. Onun yüzünü düşünmeye çalıştı. Gülümseyen yakışıklı yüzünü gözünün önüne getirmek istedi. Fakat sürekli hastanedeki ve Mersin'deki evde son konuştukları andaki üzgün yüzü geliyordu gözünün önüne! Artık gülümseyen hali bile tam canlanmıyordu. O kadar uzun zaman geçmişti ki! Peki, o gülüyor muydu hiç? Sonra onu gülerken pek görmediğini düşündü. En azından evlendikten sonra... Hamile kaldığını öğrendiği geceden itibaren adama işkence etmek için elinden geleni yapmıştı. O geceden sonra gerçekten de gülümseydiğini bile hatırlamıyordu. Onu gerçekten mutsuz etmişti. Sevinmesi gerekiyordu ama sevinemiyordu.

"İyi miydi peki?" diye elinde olmadan sordu. Ne kadar uğraşsa da sesinde saklayamadığı gırtlı bir özlem vardı.

"Evet!" dedi Güney üzgünce. "Biraz zayıflamış... Tıbbi olarak iyi gibi! Yine de çok yakışıklıydı. Bizim şirketteki kızlar ona bayıldı. Ve... hafifçe topallıyordu!"

"Ne?" Gözleri irileşti. "Neden?"

"Bir saldırı olmuş..."

"Yaralanmış mı?" Kalbinin neden çığınca çarpıştığını ve ağzından fırlamak üzere olduğunu anlamadı.

"Tam anlatmadı. Senin bundan da mı haberin yoktu?"

"Hayır... Süheyla Hanım ile arada sırada telefonlaşıyoruz ama bana hiç böyle şeylerden bahsetmez. Aramızda bir anlaşma var. Doğan hakkında konuşmama karan almış gibiyiz. İkimiz de ondan bahsetmeyiz!"

"Çok saçma! O senin kocan! Aç telefon... O aramıyorsa sen ara!"

"Yapamam!" dedi Pınar inlercesine.

"Neden?"

"Yapamam işte! O zaman geri adım atmış olurum. Ona değer verdiğimi zannedecek!"

"Vermiyor musun?" diye sordu Güney arkadaşına. Onun yüzündeki acı o kadar açıktı ki, en az onun kadar üzüldü.

"Ben... Ben bilmiyorum. Sanırım ona ne kadar değer verdiğimi kendim bile kabullenemiyorum. Hayatımda bu kadar önemli bir yer kapladığını fark etmemiştim. Ben... sürekli onu düşünüyorum!"

Güney sıkıntıyla iç çekti. Güzel gözleri arkadaşını süzüyordu. Uzanıp elinden tuttu.

"Bak... Aranızda olan her şeyi biliyorum. Onun sana yaptıkları affedilmez! Ama bir kere bile sana karşı kaba, kötü davranışına şahit olmadım. Gözlerini senden alamıyordu. Sana dokunmak bile onu mutlu ediyor gibi görünüyordu. Çocuk için çok üzülmüş olabilir ama bence onun hayatının merkezinde sen varsın! O sana çok değer veriyor. Sandığından daha çok... Bunu her zaman da gösterdi."

"Hayır!"

“Seni zorla alıkoymaktan başka ne yaptın sana?”

“Benimle zorla sevişti? Yetmez mi?”

“Hoşuna gittiğini söylemiştin?”

Pınar başını salladı yavaşça. “Evet! Hoşlandım. Hoşlanmaktan da öte! Ama o çok tecrübeli?”

“Ve asıl amacının evlenmek olduğunu da sana söyledim? Seni ne kadar istediğini düşünemiyorum bile! Sana ne kadar düşkün olduğunu anlasana? Senin için, senin nefretini bile göze alarak bir adam! O sana tapıyordu. Seni kaçırarak kadar hem de! Aşk demek istemiyorum ama bence başka bir açıklaması da yok! Hiçbir güçlü duygu, onun yaptıklarını yapmasına sebep olamaz! Aştan başka! Peki, batık şirketinizin borçlarını ödeyip yeniden toparlanmanızı sağlamadı mı?”

“Ne gibi?” diye kaşlarını kaldırarak sordu Pınar.

“Şirketinizin bankalara olan borcunu ödeyip...”

“Bir dakika Güney? Ne bankası? Bizim sadece ona beş milyon dolar civarında bir borcumuz vardı...” diye hayretle itiraz etti genç kadın.

“Ah, haberin yok muydu? Şirketinizin kredi borçlarını da kapatmış. Sanırım altı milyon dolar civarında...”

“İna.inanamam!” diye kekelerken zorlukla fısıldamıştı.

“Doğru söylüyorum. Ağabeyine sor. Şirketinizin bankalara da borcu varmış. Sadece Doğan’a değil...”

“Bunu bilmiyordum. Peki, sen nereden?..”

“Unuttun mu? Ben Tahir’in sağ koluyum. Onun bildiği her şeyi ben de bilirim. Tamamen iş konusuydu ama bu konudan eminim. Kocan sadece kendi senetlerini sana vermiş olsaydı bile şirketiniz batmaya mahkûmdu...”

Pınar derin bir nefes aldı.

“O sana ve ailene yeniden bir gelecek verdi, değil mi? Sanırım karşılığında tek istediği de senin sevgindi. Belki birazok değil? Öyle olmasaydı bunca süre senin için uğraşmazdı. Üstelik bunların hepsini de daha siz evlenmeden önce yapmış. Evlenmek

zorunda olmasaydınız bile? Hatırlarsan o zaman böyle bir ihtimal yok diyordun?”

“Evet...” Sesi sıkıcı bir fısıltı halindeydi.

“Peki, ağabeyin Deniz’e yardım edip yeni bir iş kurmasını sağlayan kim? İstese en ezeli düşmanına böyle bir yardım yapmazdı. Onun sürünmesi için elinden geleni yapardı. Onun yezünden hapse girdiğini düşünsene! Oysa o bandının yeni bir hayat kurmasını kolaylaştırdı.”

“Bu doğru! Evet...” Pınar’ın aklı karışmıştı iyice. Ağlamak istiyordu.

“Sonra nişanlın... Neydi adı, Erdem miydi? Kaç defa onun için onu affetti? Tahir kocanın ne kadar dehşetli, karanlık bir adam olduğundan bahsetti. Bana artık öyle görünmüyor ama isterse yılanı deliğinde bile bulabileceğini söyledi. O kadar çok insan tanıyormuş ki!.. Ülkenin her yerinde ona yardım etmek için kendisini feda edecek kişiler olduğunu söyledi! Bir şekilde yardım ettiği, hayatını kurtardığı kişiler...”

“Doktor Murat gibi...” diye mınıldandı.

“Tamer gibi... Onun anne ve babasının katilini bulan, Natalia’nun annesinin ölümündeki sır perdesini kaldıran kim sanıyorsun? Tahir daha yeni para kazanmaya başladığı sıralar yapılmak istenen korkunç suikastı tesadüf eseri önceden haber alıp onu tanımadığı halde gidip kurtaran? Eminim İzmir’deki evde bulunan hangi çalışana sorsan onun ne kadar düzgün bir adam olduğunu sana söyleyecektir! Her birine nasıl yardım ettiğini zevkle anlatacaktır!”

Pınar çoğunu biliyordu zaten... Korumalık yapan Cem... Kızını genelevden kurtarabilen bahçıvan Suat... Tiner koklarken adam bıçaklayan ve sonra Doğan’ın korumasına giren on beş yaşındaki Ethem... O artık bir okulda okuyordu. Evdeki herkes aynı bir hikâyesi vardı. Ve kocasından dayak yiyen Selma... Doğan’ın eski kocasını bulup, o genç kadının intikamını bir şekilde aldığından emindi.

“Sen sadece sana yaptığına takılmışsın! Üstelik yaptıklarından çok memnun olmana rağmen!”

Pınar biraz sınırla arkadaşına baktı. "Bana tecavüz etmemi unutayım mı?"

Her acı bir gün unutulur Pınar. Eğer memnun isen her şeyi unutmada iyi bir şeydir. Düşünsene! Ona çarpmasaydı... sen zorla alıkoymasaydı... bu kadar harika bir adama sahip olabilir miydin?"

"Sahip olmak istemedim..." dedi yalvarcasına.

"Sen onu çoktan sahiplenmiştin. Bunu herkes görüyordu. Sen hariç... Hangi kadına baksa kıskanıyordun. Tam bir cadi olduğunu kabul et! O sana bakmadığı zamanlarda sürekli onu kısıtlıydın. Gözlerin sürekli onun üzerindeydi. Senin ondan başka bir erkeğe baktığını bile görmedim. Tüm dünyanın onun etrafında dönüyordu. Onunla nefes alıyordun, onunla mutlu oluyordun. Hafta sonları gelecek diye yerinde duramıyordun. Adı her geçişinde gözlerin parlıyordu..."

"Hayır... Yaptıkların için ondan nefret ediyordum!" diye itiraz etti Pınar cılız bir sesle.

"Hâlâ mı?"

Pınar'ın gözünden bir damla yaş kaydı. Sonra bir damla daha... Utancından başını öne eğdi. Uzun dalgalı saçları yüzünü örttü. Güney karşısındaki güzel kadına bir süre izin verdi. Onun çocuk gibi burnunu çekmesini izliyordu.

"Onu kaybettim..." dedi sonra Pınar inlercesine. "Çocuğumla birlikte onu da kaybettim..."

"Bu çocuğu ne kadar istediğini ona göstermeliydin! Senin kamındaki çocuğu istediğini hepimiz biliyorduk. Hepimiz sonunda annelik içgüdülerinin öne çıktığını fark etmiştik. Ama o hariç! O fark etmedi çünkü tüm dünyasını senin üzerine kurmuştu. Gözü senden başkasını görmüyordu. Çocuğu da istiyordu ama eminim ki sadece senden olduğu için! Fakat sen çocuğu istediğini ona hiç gösteremedin. Neden hata yaptın?"

"Ben... Ben..." Dudaklarını ısırды. Gözyaşları hâlâ akıyordu. Bu ne kadar da acımasızca bir soruydu? Sonra başını kaldırıp arkadaşının üzgün, destek veren yüzüne baktı. "Ben korkuyordum!" dedi sonunda.

"Sana bir uz vereyim mi?" diye mırıldandı Güney ben de korktum. Daha önce erkekleri kendimden uzak tutmuştu. Hiçbir erkek ilgimi çekmemişti. Sence ona güvenilmez, kötü, turtinalı bir hayvandı. İş için bürünmüş gördüğüm ilk anda ondan uzak durmam gerektiğini düşün-
 tım. Ama işe ihtiyacım vardı. Zaman geçtikçe korkum daha da arttı. Çünkü o bana bir dokuya vermek için bile yaklaşıp, kolları bir yerime dokunsa, içimde bir korku gıcıkça büyüyordu. Ben ilk kez öptüğünde Kubra'ya bir iş için talimiyordum. Daha önce böyle bir şey yaşamamıştım. Neredeyse ona teslim oluyordum. Üstelik daha işe girerli birkaç gün olmuştu. Korkumdan uzak durmaya çalıştım. Arkadaşmışız gibi davranmaya çalış-
 tım. Fakat olmadı. Sonucunu görüyorsun işte! Şimdi de evleniyorum. Belki de dünyanın en mutlu kadınlarından biri-
 siyim ama... İnan bana yine de korkuyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki, bu beni her gün korkutuyor. Yanımdan ayrıldığı her an başına bir şey gelecek diye içim titriyor. Beni sevme-
 den vazgeçer mi diye ödüm kopuyor. Yine de mutluyum. Ya-
 nımda olmasını seviyorum. Gözlerime bakan ciddi gözlerini Beni opüşünü... Onunla yaptığım seksi..."

Bir süre iki kadın da sessizce durdular. Pınar elinin tersi ile gözyaşlarını sildi. Kendisini biraz toparlamıştı. Güney uza-
 nıp onun elini tuttu.

"Korkma! Belki çocuğunu kaybettin ama yine olur... Peki, ya Doğan'ı da kaybedersen? Kapına bir polis dayanıp onun başına bir şey geldiğini söylediğinde ne yapacaksın?"

Pınar'ın güzel gözleri dehşetle büyüdü. O hâlâ nemli olan güzel gözlerdeki acı, elle tutulur gibiydi.

"Hayır!" diye inledi.

"Kalbini dinle! Ne istediğine karar ver. Sanırım kararını çoktan vermişsin ama bunu kendine bile açıklayamıyorsun! Bo-
 şanmak isteseydin bunu çoktan yapardın. Aradan aylar geçti. Onu beklemeyi bırak. Senin de bir adım atma zamanın gel-
 medi mi artık?"

...günlerde, Güney ile o konuşmalarına rağmen, ih-
...Arada kendi annesiyle görüşüyordu, babasıyla
...Tabii hemen hemen her gün de Süheyla Hanım
...kızının ağzından Doğan ile ilgili tek kelime çıkmıyordu.
...atmak istiyordu ama gururu buna engel oluyordu.
...hatta daha böyle geçti. Düğün Mart ayındaydı. Pınar'ın
...kullandıkları donem tatiline girmişti. Sınav sonuçları iyiydi
...sırlık bir sorunu yoktu. Fakat daha fazla evdeydi ve daha
...valnızdı.

Düğün hazırlığının son aşamalarında, elinden geldiği kadar
...yardım etti. Kendi düğünü için bile bu kadar uğraş-
...Tabii o zaman bu evliliği hiç istemediğini düşünürse,
...normaldi. Oysa Güney'in gözleri parlıyordu. Genç kadının,
...kında kocası olacak Tahir'i ne kadar sevdiği belliydi. Parası
...başka bir şey için değil, o yakışıklı dev sadece o olduğu
...sevliyordu. Tahir de aynı sevgi ve ihtimamı ona gösteriyordu.
...Ciddi yüzünden çok belli olmasa da bakışlarındaki minnacık
...bir pırıltı, kadına dönen gözlerindeki tatlı bir kısılma, Güney'e
...ışığını gösteriyordu.

Doğan'ın annesi ile yaptığı sıradan görüşmelerden birisinde,
...ona düğüne gelip gelemeyeceğini sordu. Aslında bu sefer ko-
...cası hakkında bilgi de almak istiyordu. Anlamıştı ki kocasını
...kaybetmenin son aşamasındaydı.

"Gelirsen... bende kalırsın anne, değil mi?" diye hafif bir ya-
...kaşla sordu. "Benim annem de gelecek... Babam sadece düğün
...günü burada olacak. Hepimiz rahatlıkla sığarız!"

"Sende kalırım tabii..." dedi kadın doğal bir tavırla.

"Şey... Annemler düğünden bir gün sonra da dönecekler.
...Sen... istersen... biraz daha kalırsın, olur mu? Eskisi gibi..."

"Seni çok özledim. Tabii İzmir'de yapacak işin yoksa ve ...
...Doğan bir şey demezse?"

"Doğan ne desin ki? Sarı'nım birkaç gün daha fazla orada
...kalabilirim. Aslında ben de seni çok özledim. Hem benim için
...de bir değişiklik olacak. Nemrut oğlumun suratından kurtul-
...muş olurum..."

"Ne oldu?"

"Hiç... Son zamanlarda iyice çekilmez oldu. Pek konuşuyor bile! İşten de eve zaten hep geç geliyor. Bazen gelmez bile oluyor!"

Genç kadın içinden inanılmaz bir isyan ve kıskançlık duygusu yükselince, dudaklarını ısırdı. Bir saniye için sustu. "Belki başka kadın mu var?"

Karşı taraf da bir an durakladı. Durumu değerlendirdi, anlaşılıyordu. "Sanmam..."

"Şey... Olsa da şaşırmam. Boşanmamız hakkında... bir şey söylüyor mu?"

"Hayır... Gücenme ama senden pek bahsetmiyor. Konu ağızda da hemen değiştiriyor. Bu yüzden boşanma konusunda pek bir şey bilmiyorum."

"Belki... gelince konuşmak ister. Düğüne geliyor... değil mi?" Nefesini tutarak kadının cevabını bekledi. Gelirse eğer, çok yakında nihayet onu görebilecekti. O anda bile kalbi heyecanla atmaya başlamıştı.

"Sanırım gelir. En yakın arkadaşı değil mi? Zaten onlar da sizin düğününe gelmişti. Diğer türlü ayıp olur. Tamer ve Natalia da gelecekmiş, öyle mi?"

"Evet, onlar da bizde kalsın istiyorum. Bir sürü odamız var. Keşke... sen daha erken gelebilseydin?.. Ben... Ben burada çok yalnızım!"

Kadın sesindeki acı titreşimi hissetmiş gibiydi. Bir an sustu ve sonra onayladı. "Neyse, bir bakalım... Kocana söyleyeyim de beni uygun bir zamanda oraya getirsin. İnşallah bir işi çıkmaz. Çıksa bile ben kendim gelmeye çalışırım."

Pınar bu sefer sevinçle dudaklarını sıktı. "Bekliyorum..." dedi içtenlikle. "Erken gelmen çok güzel olur. Şu anda tatildayım ve boşum. Çok eğleniriz."

Kadın haber vereceğini söyledi ve kapattı. Sonraki iki gün haber bekledi Pınar. Düğüne bir haftadan biraz fazla kalmıştı. Çarşamba günü akşama doğru kapısı çalınunca, acele etmeden

Açmaya yöneldi. Üzerinde uzun ve sıcak tutan bir kaza-
k vardı. O kadar uzundu ki, altına etek veya pantolon giy-
meliydi. Kazak zaten elbise gibiydi. Çıplak ve pürüzsüz ba-
rakları, yaz bronzlugunu biraz kaybetmişti. Bir omzu aşağıya
düşmüştü ve seksi bir şekilde narin omuz kemliğini meydana
çıkarmıştı. Gelenin kim olduğunu bilmediği için, aceleyle om-
unu düzeltti. Eteğini biraz daha çekti.

Gözden baktığında, kalbi duracak gibi oldu.

Önde gördüğü, Süheyla Hanım'dı... Arkada ise... Arkada da...
Aceleyle ve mutlulukla kapıyı açtı. Bu kadar çabuk gelmelerini
beklememişti. Kahretsin... Saçları nasıldı acaba? Makyaj bile
yoktu yüzünde... Solgun durduğuna adı gibi emindi. Attığı se-
vinç çılgınlığının ardından, kapının eşiginde Süheyla Hanım'a sa-
nıldı. Onu böyle erkenden görmek çok güzeldi. Mutluluk gözyaş-
ları içinde "Geldin!" diye konuştu. Güzel iri gözleri pınl pınlı.

"Evet.. Daha fazla bekleyemedim!" dedi kadın. Onun da yü-
zünde güller açmıştı ve gözleri nemlenmişti. Gelininin samimi
bir tavırla, pamuk gibi yanaklarından öpmesine izin verdi. So-
nunda Pınar, geri çekilip onun içeriye girmesini sağladı. Ka-
dın zaten ayakkabılarını ve kabanını çıkarmış, terlik aramaya
başlamıştı.

Pınar başını çevirdi. Gözleri hâlâ parlıyordu. Dudaklarında
tatlı bir tebessüm vardı.

"Doğan?.." dedi usulca. Kalbi deli gibi atıyordu. Kendisi bu
davul gibi sesi duyduğuna göre herkes duyuyor olmalıydı. Özel-
likle bu iri adam... Belki de duymuyordu? Çünkü gözleri onu
beş ay önce bıraktığı gibi donuktu. Adam sesini çıkarmayınca
eliyle içeriye işaret etti. "Gelsene..."

Genç adam isteksizliğini belli eden bir yüz ifadesine büründü.
Bunu bilerek yapmamıştı. Onun gerçekten de içeriye girmek is-
temediğini anladı Pınar. Yoksa buraya kadar gelip girmeyecek
muydu? Burası ikisinin eviydi. Hâlâ kan koca olduklarına göre?..

Süheyla Hanım da dönüp ters bir bakış atınca, Doğan çare-
sizce içeriye girdi. Elinde iki bavul vardı. Onların sadece Süheyla
Hanım'ın bavulları olduğunu biliyordu Pınar.. Ama olsun! Evde

hâlâ adamın eşyaları duruyordu. Başka bir eşyaya ihtiyacı yoktu. Birkaç hafta sonra madan haftalarca burada kalabilirdi kocası. Kabul ediyordu ki kocası bu kadar sevmiyordu fakat içinden bir ses onun kalmayacağını söylüyordu.

"Gitmem lazım..." diye mırıldandı adam. Valizini kenara koyup gözlerini kansasının üzerinde gezdirdi. Uzun yıllardır kocasının lannı örgü yapmıştı. Gur saçları bu tek örgüye fazla girmişti. Seksi kıvrımlar örgüden kurtulmuştu. Üzerindeki bantla bile fazla seksi görünen ince vücudu biraz zayıflamış gibiydi. Göğusleri ise hatırladığından daha dolgun duruyordu.

"Acelen mi var?" diye sordu Pınar. Genç adam cevap vermeyince duruşunu dikleştirdi. Onun yanında kendisini güçsüz ve minik hissediyordu genç kadın. Bir tek yer hariç... Yatağında... Orada silahları vardı. Kendi narin bedeninin adamın iştahına yapabildiklerini gayet iyi hatırlıyordu. O da hatırlıydı mıydı acaba? Bu kadar zaman içinde başka kadınlar olmuş muydu? İhtimal, olmuştu. Üstelik de bir zamanlar döne dönen başka kadınlarla ilişki kurabileceğini ve kendisini rahat bıraktığı sürece bunun umurunda olmadığını söylemişti. Ne kadar da büyük yalandı. "Gel hadi!" diye emretti kocasına.

Kapıyı kapattı ve adamı içeride hapsetti. Sonra onun konuşmasına fırsat vermeden içeriye yöneldi. Böylece Doğan da mecbur kalacak ve içeriye girecekti. Gerçekten de çaresiz kalan Doğan, kaşmir kabanını çıkardı. İsteksizce girişteki askıya astı.

Oturma odasına giren Pınar, yine Süheyla Hanım'a sanıldı ve sanılırken içtenlikle "Anne! Yeniden hoş geldin!" dedi. Onu görünce mutlu olduğu her halinden belliydi. Süheyla Hanım da aynı duyguları paylaşıyor gibiydi. Onun oturmasını beklerken, gözünün ucuyla kocasına baktı. Üzerindeki şık takım elbise ile hatırladığından bile yakışıklıydı. Ve çok daha soğuk. Sonra elini ona da uzattı. "Hoş geldin Doğan..." diye fısıldadı.

Genç adam başını sallayıp minik eli tuttu ve kısa bir zaman diliminde bıraktı. Daha evvel yaptığı gibi, öpmeye kalkmamıştı. Fakat Pınar neşesinin bozulmasına izin vermeyecekti. Kocasının tavrını anlamıştı. Belli ki fazla yakın olmak istemiyordu. Bunu zaten beş ay önce hissetmişti. Aslında ona şanak

tutmuştu. Olanından kovduğunda ağır laflar etmişti. Beş ay boyunca da aramadığına göre, onu artık istemediği belliydi. Artık geçmişti geri döndüremezdi. Ona her gece ağladığını söylese, Hanım mıydı acaba? Her gece bomboş yatağına yattığında, yatağına hapis kalmış kokusunu içine çektiğini? Bir dönem onu korumasında görmekten sıkıldığını ve boğulduğunu söylemesine razıydı. Şimdi onun varlığının evlerini nasıl doldurduğunu hissedebiliyordu. Kesin olan bir şey vardı ki, bu ev Doğan ile bir şeye benziyordu. Hayatının Doğan ile bir anlamı vardı. İçini çekti. Neden acaba?

"Karnınız açtır..." dedi tatlı bir gülümseme ile. "Ben de ne yapayım diye düşünüyordum. Domates çorbasıyla sebzeli pirzolaya ne dersiniz?" Domates çorbası Doğan'ın en sevdiği çorhaydı. Pınar'ın yaptığı sebzeli pirzolaya ise bayılırdı. Genç kadın onun Ankara'ya geldiği çoğu hafta sonu bu yemeği denk getirmeye özen gösterirdi. Onlardan olumsuz bir tepki almayınca başını salladı. "Tamam o zaman! Hemen pişer. Tam yemek vaktinde de hazır olur. Doğan... Sen de annenin valizlerini odasına götür istersen? Belki sen de üstünü değiştirmek istersin?"

Süheyla Hanım da onun ardından mutfaka geldi ve bir koltuğa rahatça oturup gelinini süzmeye başladı. Pınar ona gülümsemedi. Kadıncağızın gözlerinin bedeninde gezindiğini görünce gülümsemesi biraz dondu. Elini istemeden kamuna götürdü.

"Bebek düşmeseydi... şimdi doğuma bir ay kalmış olacaktı!" dedi acı bir sesle.

"Ona bakmıyorum. Allahın takdiriymiş, ne yapalım. Sadece biraz zayıflamışsın gibi geldin bana. Yemeklerini yemiyor musun?"

Pınar omuz silkti.

"İnsanın canı tek başınayken bir şey yemek istemiyor. Atıştıyorum işte arada bir şeyler..." Evet, birkaç kilo vermişti. Fakat hamile olduğu zamandan kalan göğüslerindeki inileşme, fazla değişmemişti. Doğan acaba göğüslerinin şimdi daha dolgun ve seksi, kalçalarının daha kadınsı olduğunu fark etmiş miydi? Sanmıyordu... Doğru düzgün bakmamıştı bile.

Yemeği çabucak hazırlayıp önüne etti. Onunla yemek yediği duğu hazırlamıştı çorbalarının başını da... Bu yemek... ve dinlenmeye buraktı. Ellisini viki ve burada bir kere... dikten sonra salata hazırlamaya geçti. Süheyla Hanım da... yapmıştı. Bir dakika sonra Doğan girdi mutfaka. Onun... tırmıştı. Bu olayda. Demek ki gece burada kalacaktı. K... puntolon ile ince, yuvarlak yaka, kırmızı bir kazak giymişti. Kazanın altından girilen kasları uzun zaman sonra Pınar... kını sızlattı. Onun ne kadar erkekse olduğunu neredeyse unu... muştı. Omuzlarının genişliğini, dar ve seksi kalçalarını... Ya... kunup başını çevirdi. Onu diğer görmüş kadı gibi süzmesi... maydı. Fakat o kadar uzun süredir sevişmemişlerdi ki... Anlat... onun kollarında olmayı ne kadar istediğini fark etti. Başkasının... değil. Sadece onun... Ah... bu adam ne yapmıştı ona?

Kahveyi içerken bilerek masada onun yanındaki sandal yeye oturdu. Süheyla Hanım, İzmir'dekilerin selamı olduğundan bahsediyordu. Natalia ve Tamer'den de tabii... Onların da düğüne geleceğini biliyordu Pınar. Sık sık Natalia ile görüşüyorlardı. Üstelik de bir gün önce, düğün zamanı bu evde kalma sözü almıştı. Herkese yetecek kadar odaları vardı ve onların burada kalmaması çok istiyordu. Yeterince yalnız kalmıştı. Yalnızlık sandığı kadar hoşuna gitmemişti.

Ne kadar dikkatini kayınvalidesinin konuşmasına versen gibi yapsa da, aklı yanında oturan adamdaydı. Dizleri birbirine değiyordu. Pınar onun sıcaklığını ve gücünü hissedebiliyordu. Elleri de yan yana sayılırdı ama birbirlerine dokunmuyorlardı. Genç adam pek konuşkan değildi. Sadece annesinin bir iki lafına cevap vermişti. Kahvesini içtikten sonra da hemen mutfaktan sıvıştı. İçerisi bir anda bomboş kalmıştı.

Yemek pek güzel olmuştu. Doğan bile kısa bir iki kelime ile onu övdü. Pınar mutlu olmuştu. Bu yüzden yüzündeki gülümseme gece boyunca devam etti. Çay ve meyve ikramının dışında ise bir daha Doğan ile konuşmadı. Genç adam televizyon izlemeyi tercih ediyor gibiydi. Bir iki kere gözleri karşılaştı ama rastlantı eseriymiş gibi görünüyordu. Çünkü Pınar bütün gece adamı seyretmişti. Fırsat buldukça onun yüz hatlarını ve

onu izliyor, dargınlığının derecesini anlamaya çalışıyordu. Fakat genç adam düşüncelerini gizlemekte o kadar ustaydı ki! Saheyla Hanım "Ben yatayım artık..." diye mınıldandı bir an. Sonra benemesini eliyle zor örttü. Elindeki meyve tabağını tuttu. Hakikaten yorgun görünüyordu. Sonra kalkıp oğlu ve babasını öptü. "Size de iyi geceler!" dedi.

"İyi geceler..." diyen Pınar, hafifçe gülümsemişti. Doğan ise sadece başı ile annesini onaylamıştı. Genç kadın, o gidince kocasının karşısındaki yerine geri döndü. Gözlerini onun derin yeşil gözlerine dikti. Adam da kısa bir an için gözünü televizyondan ayırdı. Bir an bakışları yine karşılaştı. Pınar genî adım atmamaya, onunla konuşmaya kararlıydı.

"İşler nasıl?" dedi öylesine.

"İyi..."

"Güzel..." Onun konuşmaya niyeti olmadığı belliydi. "Beni niye hiç aramadın?" deyiverdi birdenbire! Bunu niye sormuştu ki? Kızarmadığını umdu... Güzel gözleri Doğan'ın sert bakışlı yeşil gözlerine kilitlenmişti. Kocasının gözlerinde sevginin bir zerresi bile yoktu. Uzak, sakın ve donuktu.

"Aramam mı gerekiyordu?" dedi genç adam sakınca.

"Hâlâ karınım..."

"Bunu halletmeye çalışıyorum."

"Boşanacak mıyız?"

"Elbette! Bunu çok istediğini biliyorum ama annem biraz daha beklememiz konusunda beni ikna etti. Yine de çok sıkıldysan haftaya hemen başvurabiliriz? Sanırım yeterince beklemişizdir..."

Pınar belli etmeden yutkundu. Boşanmak mı? Evet... Ne hanka olurdu? Özgür kalmak! Fakat çok daha önce fark etmişti ki, özgür kalmaya artık o kadar da hevesli değildi. Bebeğini düşürdükten sonra hissettiği özgürlük, kısa sürede yalnızlığa ve acıya dönüşmüştü.

"Acelesi yok... Hem... haftaya Güney ile Tahir'in evlendiğini unutuyorsun!" dedi sakın olmaya çalışarak.

"O zaman sen karar ver... Kararını verdğin zaman da bunu bildirirsin. Sen bışvırmuşsun gibi yaparsın. İyi bir nafaka elmanı sağlanm. Omur boyu rahat edersin..."

"Benim paraya ihtiyacım yok!" dedi Pınar yumuşakça. "Ama tüm şirketini öyle güzel rayına oturtmuşsun ki, işler tıkır bıkır yuruyor. Sana bunun için de teşekkür edemedim. Şirketimiz eskisinden de kârlı şimdi."

Adam cevap vermedi. Başını çevirip yine televizyona dönmüştü. "Mezun olunca kendin yönetebilirsin. Ekonomi okumak işine yarayacaktır" diye mınıldandı sonra.

"Evet... Öyle yaparım sanırım. Mesleğimi seviyorum." Burunun kibirli bir tavırla kaldırdı. "Merak ediyorsan... derslerim de çok iyi!" dedi.

Belli ki merak etmiyordu. Gözleri ve duruşu değişmemişti. Sonra ağzından sadece bir "Biliyorum..." lafı çıktı ve Pınar buna çok şaşırdı.

"Biliyor musun?" diye sordu hayretle. "Nereden?"

Adam omuz silkti. "Biliyorum işte! Hâlâ karırsın... Takip ediyorum."

"Öyle mi? Ama tabii buna şaşırmadım. Dodo'nun her yerde tanıdığı adamlar vardır."

"Zor bir şey değil..." dedi adam ters ters. "Yatsak mı artık?"

Genç kadın sesini çıkarmadan başını salladı. Konuyu değıştirmesine karşı koymamıştı ama en azından bu beş ay içinde adam tarafından tamamen unutulmamış olmak için ferahlatılmıştı. "Olur!" dedi bunun mutluluğuyla.

"Eee..." Adam kararsızca kaşlarını kaldırdı. "Ben nerede yatacağım?"

"Na...nasıl?"

"Oda? Bir oda açman gerekecek!"

"Oda mı? İyi de neden?"

Doğan garipçe ona baktı. "Diğer türlü benimle yatmak zorunda kalacağını hatırlatırım!"

Pınar omuz silktili. Onun derdini anlamıştı. Umursamazmış gibi davranmaya çalıştı. Ama aylar sonra kocasıyla yatma fırsatını elinden almasına izin vermeyecekti. "Seninle ilk kez yatmayacağım... Sen de artık benden utanmaya başlamamışsındır herhalde, değil mi?"

"Şaka mı yapıyorsun?" derken kaşlarını çatınıştı Doğan. Pınar ona muzıpçe gülümsedi. O çatılı kaşları öpse yumuşarmıydı acaba?

"Yatak ikimizi de alacak kadar büyük.. Eğer beni annene rezil etmek istiyorsan sen bilirsin! Bence beraber yatmamızda bir sorun yok. Sence var mı?"

"Eskiden benimle yatmaya bayılırdın?" diye geçirdi içinden.

"Sen bilirsin!" diye umursamazca homurdandı genç adam. Sonra kalkıp ondan önce yatak odasına gitti. Pınar da meyve tabaklarını toplayıp mutfığa götürdü. Orada biraz oyalandı. Sonra lambaları kapatıp yatak odasına yöneldi. İçeriye girdiğinde, kocasının çoktan soyunmuş bir halde yatağa yatmış olduğunu gördü. Beline kadar çekili örtünün üstünden vücuduna sıkıca yapışan beyaz atleti gözüküyordu. Geniş göğsü ve kaslı kollarını bir an için süzdü. Büyük ihtimalle alt tarafında da sadece iç çamaşırı vardı.

Hayal gücünü engelleyip, gözlerini kaçırdı. Genç adam telefonunun alarmini ayarlıyordu. Ona bir an ilgisizce bakıp, yatağın içine iyice girdi. Saatini ve telefonunu çıkarıp başucuna koymuştu.

Pınar da sessizce banyoya gitti. İşlerini hallettiğinde, aradan sadece beş dakika geçmişti. Döndü... Yatak odasına girip dolabına asılı olan geceliğini aldı. Üzerindeki elbise niyetine kullandığı uzun kazağını çıkardı. Sırtı kocasma dönüktü. Elini arkasına atıp sutyenini de çıkardı. Sonra geceliğini giydi. Dönüp yatağa baktı. Hayal kırıklığı ile hafifçe sarsıldı. Doğan gözlerini yummuş, ona bakmıyordu bile! Demek artık onun göz zevkine bile hitap etmiyordu?

Biraz öfkeli bir tavırla lambayı kapattı. Bu gece evde yalnız olmadığı için elde ettiği tüm keyfi kaybetmişti. Kendi tarafına

uzanıp ortuyu kapattı. Çekti. Bir dakika sonra yattı. Bu keş yapışın kı adamın bedeni hareket etmedi. Olay bu kadar oldu.

Eskiden olmaydı. Önceki zamanlar öyle değildi. Bir adamın sırtı göğsüne atar, bacağına bacaklarına yaslanır. Onu tutmak edvok bütün rahatları ve bedeni. Bu haldeki liguru (kızın) kadar sevisirlerdi. Mahremi, yavaşlığı, dudakları ile bu adam seks sanatı için yaratılmıştı. Bir kere olmak için değil!

Sertleşen göğüs uçlarının kupırtılannı, kasıklarındaki hahı uziyi duymamaya çalıştı. "İyi geceler!" dedi usulca. Surt istu, kupırdamadan yatıyordu.

"İyi geceler..." diye mınıldandı adam. O da aynı pozisyon daydı. Aralarında neredeyse otuz santim boşluk vardı.

"Şey... Erdem'den... bir haber... var mı?" diye sordu Pınar bir dakika sonra... Uyuyabileceğini sanıyordu ve en iyisi sakın-
leşmek için biraz laflamaktı.

"Neden? Onu öldürüp öldürmediğini mi merak ediyorsun?"

"Yapmazdın... Sen katil değilsin!"

"Oysa bir dönem buna yürekten inanıyordun?"

"Erdem'in de iyi bir insan olduğuna inanıyordum. Bana tecavüz etmeye kalktı. Çocuğumu düşürmeme sebep oldu?"

Adam güldü. Ama oldukça acı bir gülüştü bu! "Çocuğun mu? Onu istemiyordun bile Pınar?"

"Fakat doğuracaktım?.." Sesinde gizli bir yakarış vardı. "Onu kaybetmeyi hiçbir zaman yürekten istemedim... Onu ne kadar istediğini biliyordum. O bebeğin de bir şansa ihtiyacı vardı. Ben ona o şansı vermek istedim..."

"Sanmam... Sana Erdem'in tehlikeli biri olduğunu söyledim ve sen beni dinlemedin! Saçmaladığımı söyledin."

"Şimdi bile inanmakta güçlük çekiyorum." Gözleri sulandı. "Keşke gitmeseydim. Keşke seni dinleseymdim. Şimdi oğlumuzu doğurmaya hazırlanıyor olurdum..." Sesinde gerçek bir pişmanlık vardı. Bakışlarını yanındaki adam çevirdi. Özür dilemek için

amk çok geçti. Doğan donuk bir halde tavana bakıyordu. Gece karanlığının ışığı sert profilini ve acıyla kasılmış çenesini meydana çıkarmıştı. Birden o çeneyi öpmek, onun acısını da kendi acısını almak istedi. Neredeyse elini adamın yakışıklı yüzünde geçirecekti. Fakat bunu yapmasına fırsat kalmadı. Doğan gözlerini yumdu. Karısına hiçbir tepki vermedi ve yan döndü. Sırtını ona çevirmişti. Böylece konuşmaları bitmiş oldu. Bu çok acıydı.

Bir dakika sonra mınıldandı genç adam. "Erdem şu anda Ordu'da... Sana sağ olduğunu söyleyebilirim. Yeni bir iş kurmaya çalışıyor diye duydum. Başarsa iyi olur. Bu son şansı..."

Demek nerede olduğunu ve ne yaptığını biliyordu? Bilmese şaşındı. Fakat intikam almamıştı. Erdem'e karışmamıştı. Bunu niye yapmamıştı acaba? Doğan'ın ona ceza vereceğinden emindi. Öylesine emindi ki, bunun için korkmuştu. O berbat gecede söylediği gibi, Doğan'ın onu öldüreceğinden korkmuştu. Aslında Erdem için korkmuyordu. O kişiliksiz için kocasının başının derde girmesinden korkuyordu. Doğan'ın kendisini tutmasına memnun olmuş ve biraz rahatlamıştı doğrusu. Ama hâlâ bunu niye yaptığını, daha doğrusu Doğan'ın neden Erdem'e karışmadığını düşünüyordu. Belki de bebeği kaybedince, intikam alma hissini önemsemeyecek kadar gücenmişti.

Değer vermediği bir kadın için kim başını derde sokmak isterdi ki?

Pınar sabah uyandığında Doğan'ın yatakta olmadığını biliyordu. Sabaha karşı zorlukla uyumuştur. Bir süre sonra uykusunda dönmüş ve önceki beraberliklerinin verdiği alışkanlıkla kocasına sarılmıştı. Bebek gibi sokulmuştu ona ve sonra ne yaptığını fark edip gözlerini aralamıştı. Genç adam derin derin uyuyordu. Bunu fırsat bilip yine gözlerini keyifle yummuştu. Avucunu tenini hissedecek şekilde sert göğsüne koymuştu. Burunda ona ait mis gibi erkeksi kokusunu hissediyordu. Bu kokuyu özlediğini dehşetle fark etmişti. Sonra avucunu yavaşça yakışıklı yüzüne dokundurmuştu. Sakalı hafif uzamış tenine dokunmak bile içini ürpertmişti. Pek çok sabah, bu saatlerde öncekine ek seks yaptıklarını hatırlamıştı. Şimdi elini aşağıya indirse?.. Orasına dokunsa?.. Hayır... Yapamazdı... En iyisi yutkunup

uyumaya devam etmekte. Bir süre öyle geçmişti. Pınarın hançer yüzünde geziniyordu. Yorgun olmalıydı. Çünkü tanıdığı Doğan, bu temas sonucunda hemen göğsüne gömülmüştü. Uyumalıydı.

Fakat tam yeniden uykuya dalmak istemiydi ki Doğan uyanmıştı. Bir an kollarındaki karısına bakmıştı. Sonra bir nefes alarak durmuştu. Anladığını da bu halsiz olmuş gibi vavaşa karısından ayrılmış ve yataktan çıkmıştı. Tabii ki Pınar uyuvormuş numarası yapmaya devam etmişti. Onun tuvalete gidip geri geleceğini ve yine sarımsaklı uyuyordu. Fakat adam düş almaya başlamıştı. Yatağa dönmeyeceği açıktı. Doğan onunla yatmak... ona sarılmak istemiyordu. Ve Pınar üzüntüyle yine uykuya dalmıştı. O gece çok uzun bir süre uyuyamamıştı ve onu beklerken yorgunluktan uyuşukluğuna engel olamamıştı.

Uyandıktan sonra, yatakta doğrulan Pınar, yine de etrafına bakınmayı ihmal etmedi. Kimsecikler yoktu. Geceliğinin bu omuzu sıyrılmıştı. Onu düzeltip yataktan çıktı. Dışarıda serçe-ler cıvıldıyordu. İç çekip pencereye gitti, dışarıya baktı. Güzel bir gün olacağı benziyordu. Soğuk ama güneşli... Aceleyle banyoya gidip duşunu aldı. Saat dokuz olmuştu. Ana oğul çoktan kalkmış olmalıydılar. Siyah bir kadife pantolon ile ona uygun açık sarı kazak giydi. Saçlarını aceleyle kurutup omuzlarına saldı. Nasılsa birazdan sıcak evde iyice kururdu. Bu sefer kendisine biraz zaman ayırıp makyaj yaptı. Ruju dudaklarını daha canlı yapmıştı. Gözkapaklarına mavi far sürdü. Bu hafif makyaj iri ve güzel gözlerini de iyice meydana çıkarmıştı.

Oturma odasına girdiğinde kimseyi göremedi. Sonra mutfaktan mis gibi kokular geldiğini fark etti. Onların orada olduğunu anladı. Bu güzel koku sigara böreği olmalıydı. Hem de peynirli... Gülümsedi. Eğer Doğan yine surat asarsa ona aldır-mayacaktı. Belki bir süre sonra surat asmaktan yorulurdu.

Mutfakta sadece kayınvalidesi vardı. Süheyla Hanım arkası dönük, börekleri kızartmaya devam ediyordu. Dolaptaki yufkaların bir işe yaradığına sevindi. Aslında dolapta fazla bir şey

...doğru! Doğru düzgün yemediği için hep abur cubur larzi pralini yiyordu. "Günaydın!" dedi ve gidip yanğından öptü.

"Günaydın kızım!"

"Evet. Burada olduğun için o kadar mutluyum ki... Ağlayabiliyorum," dedi içtenlikle. "Bir daha beni görmek istemezdim."

"Saçma! Neden?"

"Belli değil mi? Çocuk yok artık! Bana kızgın değil misin?"

"Elbette değilim."

"Ama Doğan kızgın... Benimle konuşmuyor bile!"

"Biraz üzgün olduğu doğru..."

"Üzgün mü? Bence benden nefret ediyor! Sahi o nerede?"

"Gitti!"

"Gitti mi?" Gözleri kocaman açıldı. Bu basit cevap yüzünden tüm neşesi altüst olmuştu. "Gitti mi? Nereye?"

"İzmir'e... Çok erken kalkıp gitti." Gelininin perişan yüzüne baktı ama bir şey söylemedi. Onu avutacak bir söz söylemek istemesine rağmen sustu.

"Gördün mü?" dedi Pınar acıyla. "Çocuğı düşürdüğüm için benden nefret ediyor... Bana artık ilgi duymuyor."

"Bu doğru değil! Senin düşük yaptığını öğrendiğinde ilk sorduğı sendin, bebek değil! Sana bir şey olduğu için delirecek gibiydi. Mersin'e nasıl gitti bilmiyorum. Bir çılgınlık yapacak diye çok korktum. Fakat orada ne olduysa?.. Döndüğünde oldukça kötüydü. Belki de gerçekten bebek içindir... Kim bilir?"

"Benim için endişelendi mi?"

"Evet..."

"Şey.. Ben ona... orada... bir sürü ters şey söyledim. Allah'ım! Ama o da bana pek iyi davranmadı... Erdem'in yatak odasında bulunduğum için beni suçlar gibi davrandı. Hâlbuki Erdem beni zorla çıkardı odasına... O zaman bile düşük yapmak üzereydim. Erdem'in ise gözleri dönmüştü. Bana o halde tecavüz etmeye niyetleniyordu."

"Bunu Doğan biliyor zaten... Rahat ol, haymanca kalırsın."
 "Fakat..." Seni biraz kışkırttım. Ağlamamaya sözün değil mi? Ben
 beş yıldır bir kere bile aramadım... Yıllarca bu kadar seni
 seni aradığımda gelip konuşabiliriz."

Kadın hayretle kollarını kaldırdı. Gözleri de ırmaklara gidi-
 mişti. "Sahi mi? O zamandan bu yana hiç konuşmadık mı?"

"Evet. Sanırım bu... konuşacağız." Seni biraz oynatmıştım.

"Evet... Öyle bir niyetiniz olduğumu biliyorum ama...
 bir bilgim yok."

"Ben boşanmak istiyorum diye istiyor sanırım. Yani benzer-
 nilmek istediğim için ve artık bebeğimiz de olmadığı için, ay-
 nılmamıza karşı çıkmayacak."

"Öyle mi?" Bu tatlı ve güzel kadın ne kadar da rahattı? "Se-
 nin adına sevindim!"

"Sevindin mi?" Pınar isyan etmek istiyordu. Süheyla
 Hanım'dan almak istediği cevaplar bunlar değildi. Üzüntüyle
 dudaklarını sıkı. "Neden? Sen de mi ayrılmamızı istiyorsun?"

"Hayır... Sen istiyorsun diye..." Kadının ondan yana çıkma-
 gını sanmıştı ama... böyle değil! Hayal kırıklığıyla başını eğince
 onun yine konuştuğunu duydu. "Boşanmayı istiyor musun?"
 Sesinde gizli bir ima vardı. "Ne de olsa oğlum seni zorla ge-
 tirdi... Zorla koynuna aldı... Çocuğu ve düğünü bile zorla kabul
 ettirdi... Kendisi de zor bir adamdır. Kolay yaşanmaz onla... Sa-
 nırım sen haklısın. Ondan boşanmak senin için en iyisi olur. De-
 ğil mi? Ben olsam hemen boşanırdım. Sen ne düşünüyorsun?"
 Başını eğip bakışlarını kırpmadan gelinini süzdü. "Boşanmak
 istiyorsun değil mi?"

Pınar şok içindeydi. Demek Süheyla Hanım da gerçekten
 boşanmaları taraftandı? Hâlbuki onun bu saatten sonra bo-
 şanmamaları için uğraşacağını zannederdi.

"Bir kere, evlenmek için beni o kadar da zorlamadı..." dedi
 ganip bir inatla. Küçük burnu kırmıştı. "Ayrıca çocuğu yapar-
 ken, biliyorsun ki ben de oradaydım ve oğlunun azgın bir cana-
 var olmasının haricinde, iyi bir âşık olduğunu da rahatça söy-
 leyebilirim. Bütün kabahat onda değil. Söylemeye utanıyorum

Bir kere bile ondan zevk almadığımı olmadı! İlk kereünde yaptığın açıklama yüzünden yanakları kızarmıştı. Bu yüzden yüzünü biraz değiştirmeye çalıştı. "Fakat boşanmanın da yazıp olduğunu söylemeliyim. O bana göre değil. O fazla.. fazla hukmedici! Fazla despot!.. Fazla çekici!.."

Ne diyordu böyle?

"Anlıyorum..." dedi Suheyla Hanım. Dudakları hafifçe kıvrılmıştı. Güzel gözlerinin içi zekice parlıyordu. "Boşanmak istemiyorsun yani?"

Pınar'ın omuzları birden düştü. İnkâr etmenin ne anlamı vardı ki? Başını eğip çocuksu bir eda ile fısıldadı. "Evet! İstemiyorum..."

"Demek istemiyorsun? Bu iyi..." Gözleri Pınar'ın artık kabul etmiş ve rahatlamış olan güzel yüzündeydi. "Neden?"

"Neden mi?"

Pınar bir an durup düşündü. Gözleri dalmıştı. Sonra başını salladı. "Bilmiyorum... İstemiyorum işte!"

Kadın omuz silkti. "Tamam... Boşanmazsın sen de, olur biter!"

"Doğan'ı görmüyor musun? Doğru düzgün yüzüme bile bakmıyor. Dün zorlamasaydık, burada bile kalmayacaktı! Yatakta da sanki kardeşiymişim gibi davrandı bana! Hem de üvey kardeş!"

Suheyla Hanım derin bir iç çekip, kızarttığı sigara böreklerini tabağıyla birlikte masaya koydu. Sonra aklına gelen bir şeyle hafifçe gülümsedi. "Doğan'ın babasının beni çocukmuş gibi gördüğünü söylemiştim ya? Hani ilk evlendiğimiz zamanlar?.."

"Evet?"

"Ashında... ona sonraları çocuk olmadığımı ara sıra gösterdim. Bir erkek önce gözlerine inanır. Sen de çok çekici bir kadınsın! Bir sürü silahın var. Bunları kullanmak ayıp değil ki? Neticede senin kocan... Onunla yatmayı canın çekiyorsa eğer, utanmayı ya da gururu bırakacaksın. Silahlarını kullanacaksın. Bende işe yaradı..."

"Bunu nasıl yapacağım?"

"İki tane seksî memen yok mu? Seninkiler gibi bir çift ucu çıplak bacak da işe yarar!" Dönüp masaya yurtdü. "Kaçal da fena değil doğrusu!"

Pınar arkasından şaşkınca bakakalmıştı. Sonra mihneti yerine oturdu. Hâlâ şaşkındı. Kadın resmen kocasını ayartmasını önermişti. O öyle bir kadın değildi ki? Daha evvelki senelerinde talep hep Doğan'dan gelmiş veya kendiliğinden olmuştu. Şimdi bu adamı koynuna almak için ona kur yapması mı lazımdı? Kendisini cilveli, işveli bir kadın olarak hiç düşünemiyordu. Bu saçmaydı. Ölürdü de birazcık zevk için ne etdiği adama kur yapmazdı. Yapamazdı... Tamam... Tamam... Birazcık zevk değildi... Hakkını yememek lazımdı... Genelde olanüstüydü... Ayrıca artık nefret de etmiyordu. Ona karşı olan duygulan çoktan değişmişti. Sadece son beş aydır hiç aramadığı için kızgındı. Kızgınlığı dışında hissettiği şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Biliyorsa bile kabul etmek istemiyordu.

Kahvaltıda, Süheyla Hanım'ın okulu ve arkadaşlarıyla ilgili sorulanı dalgınca cevapladı. Aklı şimdi İzmir'de olan kocasındaydı. Canı o lezzetli börekleri bile yemek istemiyordu. İsteksizce birkaç tane yiyebildi.

"Cuma akşamı yine gelecek!" dedi Süheyla Hanım aniden ilgisizce konuşmuştu ve dikkatle mutfaktaki televizyona bakıyordu. Orada pek sevdiği sabah kadın programlarından birisi vardı. Pınar hafifçe kızardı.

"Gerçekten mi?"

"Evet... Ama geç gelirmiş. Akşam buraya inip doğrudan bir toplantıya gidecekmiş. Onu beklemeyecekmişiz..."

Pınar'ın gözleri parlamıştı. Onu iki gün sonra yine göreceğini bilmek yüreğini hafifletmişti. Yeniden neşesine kavuştu Çatalını kaldırdı ve keyifle önündeki tabağına batırdı. Nar gibi kızarmış bir böreği ısırırken Süheyla Hanım'ın dudaklarındaki gülümsemeyi fark etmemişti.

Cuma akşamına kadar pek sıkılmadı. Kayınvalidesi ile bol bol gezmişlerdi. Bir akşam da üst kata çıktılar. Cuma günü ise Pınar kuaföre gidip saçlarının uçlarını düzelttirdi. Çok uzamışlardı

anı biraz kestirip kestirmeme konusunda kararsızdı. Saçlarının uzun halini Doğan'ın çok sevdiğini biliyordu. Kestirirse hemen fark edeceğini ve kızacağını düşünüp vazgeçti. Gerçi eskisi gibi ilgileneneceğinden de pek emin değildi. Yine de bu riski göze alamadı.

Akşam yemeğini ikisi sakince yediler. Doğan'ın Ankara'ya gelip gelmediğinden ikisinin de haberi yoktu ama Güney bir ara Tahir'in de toplantıda olacağını söylemişti. Yanm saat için aşığıya inmiş, bir kahve içtikten sonra çıkmıştı. Toplantı yemekli olduğu için, sağ kolu olarak Güney'in gelmesini istememişti Tahir. Boyle yemeklerde içki de içildiği için güzel nişanlısının ve gelecekteki karısının evde kalmasını tercih etmişti. Ama anlaşılan Güney de toplantının ne zaman biteceğini bilmüyordu.

Saat on birde Süheyla Hanım yatmıştı. Soyunup geceliğini giyen Pınar oturma odasının camından dışarıya baktı. Sakin bir kar yağışı başlamıştı. Yerler tutmuştu bile. Bu sene çok kar yağmıştı. Gerçi hemen erimişti ama kar yağışının verdiği çocuksu mutluluğu bile hissedememişti genç kadın. Tıpkı şimdiki gibi! Akli Doğan'daydı. Uzun süre bakmasına rağmen aşağıda Tahir'in büyük cipini göremedi. İyice gecikmişlerdi. Başlarına bir şey gelmediğini umdu. Kar yüzünden kötü bir şey olmasından endişelendi.

Odasına dönüp yatağa girdi. Gece lambası yanıyordu. Gözlerini yumdu. Onu bekliyormuş gibi gözükme istemiyordu ama gelinceye kadar beklemek niyetindeydi. Bir süre öylece yattı. Sonra gözleri yavaş yavaş kapandı. Uykuya yenilmek üzereydi. Elinden geldiği kadar direndi ama sonunda uyuyup kalmıştı. Gece yansını biraz geçte yatak odasının kapısının açıldığını fark etmedi. Dışlerini fırcalayan kocasının soyunup yanına uzandığını da fark etmedi. Sadece yatak biraz sarsılınca, hafif kıpırdadı.

Uyku sersemi, başını hafif çevirdi.

"Doğan?" diye sordu yavaşça.

"Benim..."

"Geldin mi?"

"Evet..." Adam ince örtüyü üzerini çekti. Yarıya kadar ona bakıyordu. İyi görünüyordu.

"Çektin..." diye mırıldandı. Sonra sırtını ona döndü. Uzaklaşmadı. Aksine sırtında adamın göğsünü hımedinceye kadar yanaştı. Kalçalarını onun kasıklarına bastırdı. Genç adam çaresizce elini karnısının beline koymuştu. Uykulu bir hareketle o eli tuttu. İstem dışı olarak geceliğinin açık yakasına götürdü. İçine soktu ve göğüslerini avuçlamasını sağladı. Hımm... Böyle çok rahatdı. Kendisini harika hissediyordu. Bu şekilde uyumayı özlemişti. Yine çocuk gibi memnun bir ses çıkardı. Bu sertliği de özlemişti...

Sertlik mi?

Birden gözleri aralandı. Kalçalarını genç adama öyle bir şekilde yanaştırmıştı ki, adamın tahrik olmasına sebep olmuştu. Farkında olmadan kalçasını kıpırdattı. Evet... Tahrik olmuştu işte! Kendisi de hemen uyanıldığını hissetti. Onu hissetmeyeli öyle uzun zaman olmuştu ki! Uyuyormuş gibi yapıp elini yavaşça geniyeye attı. Önce çıplak bacağına denk geldi. Sonra iç çamaşırının incecik kumaşına... Nefes alış değişmişti. Acaba Doğan uyumadığını anlar mıydı?

Adamın nefesi de huzlanmıştı. Saçlarına gomülen yüzünden çıkan sıcak nefes, içini yakıyordu. Göğüslerini tutan el kıpırdanmıştı şimdi. Avucunun altında sertleşmiş göğüs uçlarını hissettiğinden emindi. Öyle sertleşmişti ki neredeyse acıyordu.

Elini onun iç çamaşırının içine sokarken, kalçasını biraz geriye çekti. Dudakları kurumuştu.

"Yapmasan iyi edersin..." diye mırıldandı Doğan. Sesi bir garipti. Demek uyumadığını anlamıştı? Olsun... Şu anda yapmak istediği şey için birçok şey feda edebilirdi. Özellikle gurununu... Onu dinlemedi. Etkilendiğini belli eden erkeklik organını sımsıkı tuttu. Başını çevirdi yine hafifçe... Gözünün ucuyla yakışıklı yüzüne baktı. Gece lambasının ışığı karanlıkta kalmasına sebep olacak şekilde arkasından vurmasına rağmen, gözlerindeki ateşi gördü. Evet! O da istiyordu. Doğan da en az onun kadar istiyordu.

Doğan onun elini tutup çekmeye çalıştı ama Pınar usulca yataкта doğruldu. Gözleri sırt üstü yatan kocasının yüzünde gezindi. Sonra cüretine kendisi de şaşarak geceliğinin eteğine uzandı. Başından çekip çıkardı. Bu süre içinde kocasının seyretiltiğini biliyordu. Bir utanmazlık daha yapıp elini onun iç çamaşırına attı. Kuyılarından tutup çekti ve uzun bacaklarından sıyındı, usulca yatağın yanına, yere bıraktı.

"Pınar..."

"Şişşt!" Onun üzerine tırmanırken, doğruldu ve kalçalarını en uygun yeri buluncaya kadar kıvırdı. Üzerinde henüz küçük beyaz iç çamaşır vardı ama onun sert organını hissetmekte hiç zorlanmıyordu. Gözlerini bir an yumup aylardır tatmadığı bu yakınlığın ateşini hissetti. Başını geriye atmıştı. Nefes almakta zorlanıyordu. O ne hissediyordu acaba? Bacaklarının arasında sessizce yatan iri bedeni daha iyi görmek için gözlerini yine açtı. Geniş omuzlarını, geniş göğsünü süzdü. Parmak uçlarını usulca tüylere dokundurdu. Nazikçe erkeksi göğüslerini okşadı. Bir an tehdit eder gibi göğsündeki seksi tüyleri avuçlayıp sıktı ve sordu. "Başka kadın oldu mu?"

Genç adam derin bir iç çekti. Gözleri soğukluğunu çoktan kaybetmeye başlamıştı. Pınar onun ellerini yakaladı. İri avuçlarını göğüslerine kapattı ve okşamaları için teşvik eder gibi üzerlerine bastırdı.

"Söyle hadi... Sana izin verdiğimi biliyorum... O lanet olası izni niye verdim bilmem ki! Sadece duymak istiyorum. Başka bir kadına da böyle dokundun mu?" dedi kısıp bir sesle. Kocasının başparmağı zevkten sertleşmiş ve iyice hassaslaşmış göğüs uçları üzerinde kıpırdadı bir an. Bu hafif kıpırtı bile genç kadını ürpertti ve dudaklarını zevkle sıktı. Açık bacakları arasındaki tümseğe biraz daha yaslandı.

Doğan ise o sırada karışık duygular içindeydi. Gözleri, kansının arzudan değişmiş yüzünde, omuzlarının iki yanından dökülen uzamış saçlarında gezindi. Saçları o kadar uzamıştı ki, şimdi kucagında otururken bile uçları bacaklarına değiyordu. Sonra narin omuz kemiklerine baktı. Gerdanının cazibesi göz

alıyordu. Avuçlarının altındaki göğüsleri sanki biraz dolmuştu ama dikliğinden ve güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. İncecik beli ve dümdüz göbacağı bir mücevher gibi parlıyordu. İncecik ve uzun bacakları ise bedeninin iki simsiyah kalçalarını kavramıştı.

Hangi erkek bu kadar güzel bir kadına böyle bir anda kuyruk koyabilirdi ki?

Ondan uzak durmaya karar vermiş ve hatta bunun ötesinde yemün etmişti. Boşanuncaya kadar ondan herhangi bir yakınlık beklemediği gibi kendisi de ona bir yakınlık göstermemişti. Bunu genç kadını cezalandırmak için yapmıyordu. Çekimden de içinde bir şeyler kırılmıştı ve aylarca çok üzülmişti. Bu hafta sonu bu eve gelmek istememişti. Onu yine görmek istememişti. Fakat Pınar'ın yarattığı çekim o kadar güçlüydü ki ona yakın olma fırsatını kaçıramamıştı. Sanki birileri zorla bu raya gelmesini sağlamıştı.

Ona karşı koyamıyordu. Pınar neden böyle davranıyordu onu da bilmiyordu. Boşanmak isteyen bir kadının davranışlarıyla bağdaştırmak çok zordu. Fakat şu anda yavaşça üzerinde hareket eden bu güzel kadın, tüm direnişini çoktan kırmıştı. Bunu da söz dinlemeyen bedenini tahrik ederek kolayca yapıvermişti.

Pınar dizleri üzerinde doğrulup minik külotunu aşağıya sıyırdı. Sonra yan dönerek basit iki hareket ile onu üzerinden attı. Yeniden açık bacakları ile adama yanaştı. Elini aşağıya attı. Gözleri inatla susmaya devam eden kocasındaydı. Erkekliğini yakaladı ve uygun noktaya dayadı. Kendisi çoktan hazırды. Yavaş yavaş kendisini aşağıya saldı. Hiç zorluk yaşamadan onun içine girmesi, güzel dudaklarının gülümseme ve hazla kıvrılmasına sebep oldu. Bu sıcaklığın tadını alan bedeni şimdi ateş gibiydi. Yine de bir iki küçük hareketten sonra durdu. Uzanıp adamın yüzünü iki eliyle kavradı. Gözlerini karanlıkta bile parlayan yeşil gözlerine dikti. Bunu yaparken de kasıklarını bütün gücüyle adama bastırmuş ve sorusuna vereceği cevap ile elde edeceği ödülü belli etmişti.

"Söyle..." dedi titreyen bir sesle. O kadar tahrik olmuştu ki bu bekleme işi kendisine de çok acı veriyordu. Bir an önce doyumla ulaşmak için acelesi vardı. "Beş aydır bir kadınla birlikte oldun mu?"

Genç adam eliyle onun kalçalarını kavramıştı ama baskısına karşı direniyordu Pinar. Kalçalarını hareket ettirmemek için elinden geleni yaptı. Sonunda pes etti adam.

"Hayır!"

"Gerçekten mi?" diye hafif bir şüpheyle sordu Pinar. "Kadınların sana şekermişsin gibi baktıklarını biliyorum... Seni kıskandığımı söylemiş miydım hiç?" Elinde olmadan kalçalarını kaldırıp yeniden bastırdı. Kendi inlemesi kulağına geldi. Şu anda kendisine daha büyük bir işkence yaptığının farkındaydı. Baygın gözlerle dudaklarını adamın dudaklarına yapıştırdı ama hareket ettirmedi. Canuru yakan zevk dalgasının geçmesini ve dikkatini yine toplamayı bekledi. Bu arada onun şehvetli ve erkeksi alt dudaklarını yakalamış olduğunu ve hafifçe ısırıldığını fark etti.

Adamın elleri kalçalarından ince beline geldi. Sert, pürüzsüz parmaklardı. Pinar bu dokunuşun içinde yarattığı etki ile gözlerini yumdu ve dudaklarını hareket ettirmeye başladı. Sonra aniden dudaklarını geri çekti.

"Pekâlâ!.. Ben bir salagım! Sözümü artık geriye alıyorum... Evliliğimiz boyunca başka kadın olmasını istemiyorum..." dedi burunları birbirine değerken. Gözleri de birbirine çok yakındı. Göğüslerinin altında ise heybetli kalbinin atışını duyuyordu. Doğan'ın da bu derece uyarılmış olması heyecanını bir kat artırıyordu. "Anladın mı?" diye çocukça bir tehdit savurdu.

"Boşanuncaya kadar?" diye fısıltı halinde bir durum tespiti yaptı genç adam.

"Evet.. Boşanuncaya kadar!" Sonra adamın dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Boşanuncaya kadar burası benim yerim.. Senin olan her şey benim..." Ondan boşanmayacağını söylemeye gerek duymadı. Artık istemiyordu. Onunla evli kalmak ve kendisini ilk günden beri dehşetle etkileyen bu erkeğe sahip olmak istiyordu. Artık o istemese bile! Roller şimdi değişmişti.

Doğrularak duyurdukları aklından uzaklaşmıştı. Genç kadınlar, her şeyi yapmanın zamanıydı. Koltuklarını havaya kaldırıp seğırdi. Ellerini kaldırıp sevrulüp duran uzuvları açtılar. Herkesin de keçe güzel vücudunu da adamın istediği gibi kullanıyordu.

Çok sonra yeniden seviştiler. Bunu sadece karp bir uçuş izledi. Pınar'ın aruk bacakları tutmuyordu. Yine de erkeğin karpı lık veniyordu. Sevişmenin körü yanı insan uykusunu tam olu muyordu. Beş aym yarattığı açlığı hemen kapatabileceğini an la makla hata yapmıştı. Ona karşı olan hislerinin artık sadece cinsel bir ihtiyaç olmadığı çok açıktı. Bu adamın gücünü, in be denini, erkeksi ter kokusunu, öpüşündeki erotik dil hareketle rini seviyordu.

Uyandığında ise kocası yine odada yoktu.

Bu elbette hoşuna gitmedi. En azından birkaç dakika onun kollarında uyku mahmurlugunu atmayı isterdi. Kalktı. Yine de keyfi yerindeydi. Doymuştu... Bedeni kendi ihtiyacını almış ve fazlasıyla da kocasına onun ihtiyacı olanı vermişti. Çok gü zel bir geceydi. Banyosunu yapıp giyindi. Onun yine İzmir'e kaçarcasına gitmediğini umuyordu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi gitmesi doğrusu canını sıkardı. Genç kadın saçlarını ku rutmak için banyoya gitti. Beş dakika sonra yatak odasına geri girdi ve gecenin izlerini yok etmeye girişti. Acele etmeden ya tağın çarşaflarını değiştirdi. Buruş buruştu ve ateşli bir seksin verdiği kokuya bulanmıştı. Gülümsedi. Süheyla Hanım'ın de dikleri doğrudu. Hakikaten de silahları vardı. Ve dün gece on lan çok iyi kullanmıştı.

Oturma odasına girdiğinde, Doğan bir elinde çay, sakince gazete okuyordu. Üzerinde siyah kumaş bir pantolon ile hanika fiziğini meydana çıkaran beyaz bir boğazlı kazak vardı. Dik katını gazeteye verdiği için kaşları hafif çatılıydı. Fakat kansı nın girdiğini görünce gazetesini hafifçe indirdi ve yüzü nor mal ifadesiz haline döndü.

"Günaydın!" dedi ona Pınar. Sesinin neşeli çıkmasına özen gösterdi. Adam hafif bir baş sallaması ile onayladı ve yine gazete sine döndü. Genç kadın onun ne kadar yakışıklı görüldüğünün

onun kendisine çirkin bir temizlikçi kız gibi davranması biraz canını sıktı. Ama kızmayacaktı. Demek Doğan hemen teslim olmak istemiyordu? Hâlbuki bir gecede üç kez sevişmiş bir erkek olarak daha doğal olabilirdi. Evet, ilerde kendisi onu biraz taciz etmişti ama diğerlerinde hiçbir şeye yoktu. Tamamen doğaçlama olmuştu.

Mutfığa yöneldi. Geç kalktığı için biraz utanıyordu. Kızartma ekmeklere tereyağı süren Süheyla Hanım, durumun farkında değilmiş gibi davrandı. "Günaydın!" dedi gelinine.

"Günaydın! Geç kalktım değil mi?"

"Yoo! O kadar değil. Doğan yorgun olduğunu, uyuduğunu söyletti..." Pınar onun dudaklarının kıvıldığını gördüğünü zannetti ama emin olamadı. Kendisi de hemen masayı hazırlamaya girişti. Zaten çoğu yerleştirilmişti. Eksikleri tamamlarken keyfi yerinde olduğu için, içinden bir aşk şarkısı mırıldanıyordu. Fakat Süheyla Hanım buna dikkatini çekinceye kadar şarkı mırıldandığının farkında değildi. "Keyfin yerinde bakıyorum?..."

"Öyle mi? Nereden anladın?" Muzipçe gülümsemişti.

"Şarkı söylüyorsun da?"

"Ah..." Hiç fark etmemişti. Yine de omuz silkip şarkısına devam etti. Süheyla Hanım dönüp onun mutlu yüzüne baktı. Çok daha güzel görünüyordu. Hafif bir de makyaj mı yapmış ne? Üzerine geçirdiği kot ve siyah bluz ile ayrıca çok da seksi durduğunu kabul etti. Kaç gündür solgun olan yanakları kızarmıştı. Uzun saçları neredeyse kalçasına geliyordu ve hareket ettikçe bir o yana bir bu yana savruluyordu. Doğan'ın da sabah çok asık suratlı olmadığını fark etmişti. Aylardır yüzü gülmeyen oğlunun hatlarını bu sabah daha yumuşak bulmuştu. Sebebinin ne olabileceğini düşününce, kendisi de gülümsedi. Bu ikilinin arasının düzelme vakti gelmişti artık. Bunlar ne zaman birbirlerine deli gibi tutkun olduklarını fark edeceklerdi?

Bir dakika içinde Doğan da mutfığa geldi. Rahatça bir sandalyeye oturdu. Her zaman oturduğu yerd. Acıkmuş olmalıydı ki, önündeki tereyağlı ekmeklere ilgiyle baktı. Sonra bir tane-sini alıp çayının gelmesini beklemeden ısırıldı.

Pınar onun üzerine yapışan kazağı altındaki bedemini bir aşıklık süzdü. Sekisi olmasına eeksiydi. Biraz sevilirdi. Cece fark etmişti bunu. Zayıflayınca kaşları da daha çok dana çıkmış gibiydi. Ama Pınar onu böyle zayıf beğenmemişti. İnyan kocasının önceki görünümünü daha çok hoşuna gidiyordu. Bir an önce onu şişmanlatması lazımdı.

Yemek sırasında yiyemeyeceğini bahane ederek önündeki ekmeği de adamın tabağına tıktı. Onun suratını asması nne de gülümseyerek kaşlarını kaldırdı.

"Canım reçelli ekmeği istiyor..." diye bir de bahane buldu. Sonra bir kenardaki salamlardan da holca koydu kocasının tabağına. Süheyla Hanım ise Doğan'a çocuğu gibi davranan Pınar'ı dudaklarının kuyısından gülümseyerek izliyordu.

Yemekte fazla konuşulmadı. Doğan, kendisini zorlayarak tabağını temizlemeye uğraşıyordu. İki kadın arasındaki konuşmalar pek katılmamıştı. Onlarla fazla ilgili görünmüyordu zaten. Tabağı temizlerince genye yaslanıp sakın sakın çayını içmeye başladı. Şimdi keskin gözleri Pınar'ın üzerindeydi. Aradan geçen beş ayda karısının üzerinde oluşan değişiklikleri denetliyordu sanki. Sonra gözlerini televizyona çevirdi. Pınar onun bu kadar uzak olmasına alışkın değildi. Arada ona bakarken, onu yine gülümsetmek için neler yapabileceğini düşünmeye başladı. Canıptı ki aklında beliren şeylerin hepsi de fazla erotikti.

Kahvaltı masasını toplaması fazla vaktini almadı. Kayınvalidesi ile Doğan içeriye geçmişti. İşini bitiren Pınar da onların yanına gitti. Genç adam camdan dışarıya bakıyordu. Pınar gülümseyerek sordu.

"Bugün ne yapıyoruz?"

"Doğan gideceğini söylüyor..." dedi Süheyla Hanım fazla umursamaz bir halde. Fakat gözleri dikkatle gelini üzerinde geziniyordu.

Pınar donup kaldı. 'Olamaz!'

"Niye?" diye isyan etti. Her zaman Pazar günü giderdi. Neden bir gün erken gidiyordu ki? Kaşlarını çatmış, yüzünde

bir ifadeyle kocasına bakıyordu. Süheyla Hanım hemen onun yüzüne döndü.

"İşim var!" dedi adam biraz tersçe.

"Ne işin var?"

Doğan biraz şaşkınca ona baktı. Pınar eskiden onun yanında olmaması için elinden geleni yapar, adamla aynı ortamda bulunmaktan memnun olurdu. Nefret dolu bakışlarını gizlemeye de uğraşmazdı. O güzel gözleri şimdi neden böyle garip bakıyordu ki?

"Tahir ile bir işim var... Ayrıca bu akşam İzmir'de de bir işim var..."

Pınar ona yaklaştı. Başını geriye attı. Of! Bu kadar uzun ve heybetli olmak zorunda mıydı? Ellerini incecik beline dayadı ve tehditkâr bir ifadeyle bu cüsseye meydan okudu.

"Gidemezsin!"

"Anlamadım?" Doğan iyice şaşmış ve gerilmiş bir halde başın eğdi.

"Anla o zaman! İşin bizden önemli mi?" dedi Pınar tatlı bir öfkeyle. Güzel gözleri yeşile döndüğüne göre Doğan'ın başı beladaydı. "Ben tam beş aydır bu soğuk şehirde sıkıntıdan patlıyorum. Beni burada bir başıma bırakıp gittin. Bunu anlayabiliyorum ama şimdi buradasm. Burada olduğuna göre benimle olmak için biraz daha çaba harcayabilirsin. Sevgili kocam işine benden fazla önem verince hoşuma gitmiyor doğrusu..."

Süheyla Hanım'ın arkadan kıkırdadığını duymazdan geldi. "Bu gece burada kalmazsan ve bugün de bizi dışarda gezdirmezsen, kendimi daha da sinirlenecek gibi hissediyorum ve inan bana, benim sınırlı yüzümü görmek istemezsin!"

"Pınar... Sen iyi misin?" Adam bu sefer merakla gözlerini kısmıştı.

"Beni eğlendirirsen daha iyi olacağım kocacığım! Sonra da belki ben seni eğlendiririm?" Arkadaki kıkırdama kahkahaya dönünce, Pınar biraz kızardı. Doğan donuk bakışlarla bir

annesine bir de karsına baktı. Annesinin utanmaması için baskı yapması çok garipti.

"Erteleyemem ve..."

"Bir kadın mı?"

"Ne? Kim?"

"Akşam İzmir'deki randevun? Başka bir kadın mı?" Pınar bir anda bunu aklına getirmişti. Korkunçlukla gözlerini kırmıştı. Sesini sakın tutmaya çalıştı ama içinde çığlıklar atıyor. Şey vardı. Bu adamı daha ilk günden itibaren deli gibi kışkırtıyor. Doğru kabul ediyordu. "Dün gece ne dediğimi hatırlıyordundur umarım?"

"Bunu önemsiyor musun?"

"Önemsemesem sormazdım!"

"Neden?" Doğan'ın sesi sert ve donuktu.

"Karın olmam yetmez mi? Ben seni beş aydır kimseyle aldatmadım! Sınıfımdaki erkek arkadaşlarımla bir kafeye bile gitmedim!"

Doğan yan gözle çok eğlenen annesine baktı. "Şu anda annemin önünde tartıştığımızın farkında mısın?" dedi sakince. "Anne, acaba sen de biraz sıkılıyor gibi yapabilir misin?" Kadın umursamazca omuz silkti ve onları izlemeye devam etti.

"Kadın mı?" diye tekrar sordu Pınar.

Genç adam sıkıntıyla iç çekti. "Hayır! Gerçekten de gitmek istemediğim sıkıcı bir dernek toplantısı daha!"

Pınar güldü birden. Tüm siniri gitmişti. O kadar güzelleşmişti ki, oda aydınlandı birden. O günler geçtikçe daha da güzelleşen kadınlardandı. Bu harika kadının ışıltısından her erkek kör olup dengesini kaybedebilirdi. Doğan hariç... Sadece yanak kasları daha da kasıldı.

"O halde gitme! Onlara bir şeyler uydur... Uçağın lastiği patladı de! Karım yalnızlıktan kafayı sıyırdı de veya benimle çocuk yapacağını söyle!"

Doğan sinirlenmiş gibiydi. Kaslarını çatı. "Uçağın lastiklerinin patlamayacağını herkes bilir! Ayrıca çocuk falan isteyen

"Ama yok! Bahane uydurmam gerekmez! Müdürlerden birisini bulurum olur biter?"

Onun çocuk konusundaki sözlennı duymazdan gelen Pınar memnun bir tavrıla başını salladı. "Güzel.. Önce alışveriş yapmalıyız. Sonra da sinemaya gideriz. Çok güzel bir film gelmesini duydum ve ona gitmek istiyorum. Sonra arkadaşlarımla o çok övdüğü yeni açılan kafeye gitmek ve bir de Güney'e hediyeye takmak için Kızılay'daki kuyumcuları gezmek istiyorum. Ayrıca akşama tereyağlı İskender isterim. Aylardır yemedim ve bunun için kendimi satabilirim." Gözlerini kıstı. Ona bakarak yanıştı. Cilveli bir bakışla gülümsedi. "Beş milyon dolarlık bir kadın için fazla mı ucuzum?"

Süheyla Hanım bu sefer gerçekten kahkaha atmıştı.

Doğan ne diyeceğini bilemeden öylece kaldı, sonra garip bir ifadeyle onun yanından uzaklaştı. "Ben bir iki telefon edeyim o halde.." diyerek mutfağı doğru ortadan kayboldu. Onun arkasından bakan Pınar, sonradan bakışlarını kayınvalidesine çevirdi.

Kadın keyifle gülümsüyordu. Hafifçe göz kırptı. "Aferin.." dedi gelinine. "Onu şaşırttın! Formunu kaybetmediğine sevindim" Yalancılıktan üzgün bir tavrıla ayağının tekini yakaladı ve ovmaya başladı. "Ne yazık ki ben senin bu ayrıntılı ve yorucu planına dahil olamayacağım... Senin evde tek başıma kalmayı tercih edeceğim. Televizyondaki o komuk diziyi izlemeyi tercih ettiğim için, dönmekte acele etmeyin. Tüm gün sizin olsun. Ve hatta gece... Çok sıkılırsam, erken yatarım. Hiçbir sesi duymayacağıma da eminim."

"Ama?"

"Şişşşt! Onun da benimle gezmeye bayılmadığını biliyorum. Zavallım beş aydır bekâr hayatı yaşıyor. Yanında çekici bir kadının olması ona da iyi gelecektir. Belki bebek yapma konusunu bile araya sokabilirsin!"

Pınar gülümsedi... Ne tatlı bir kadındı bu? Oğlu kime çekmişti acaba?

Bir saat sonra evden çıkmışlardı. Kar erimmişti ama çıkan güneşin yine bulutların arasına gireceği belliydi. Belki akşama

yine kar yağdı. Arabalarını Kocamış Camii'ne alarak
gindik mağazanın garajına. Elindeki Çiçek adını
uzaktan kumandası ile açılan kilitlerle açtı. Pınar
nuna yürüdü. Uzaktaki birkaç genç edilmeyi, kumandanın
karşısında belli etmeden huzursuzlukla bakıyordu. Sesi
nar yine çok güzeldi. Üstünü değiştirmişti. Üstü beyaz
örtün beyaz pantolon ve aynı renk kazağını giymişti. Ku-
muz kazağı ile çok sıcak ve çok rahat duruyordu. Saçlarını
salmıştı. Bunu bilerek mi yapıyordu? O güzel saçlar yavaş
beline dökülüyordu. Böyle olunca da onlara bayılmadan
miyordu. Ona bakan gözleri ise sabahtan beri garip bir ifade
sahipti. Dogan onun ne düşündüğünü merak etti. İçinde bir em-
dişe vardı. Pınar'ın bir oyun yapmasından kokuyordu. Karşın-
daki garipliği çözemiyordu. Onun için umutlanmaktan çoktan
vazgeçmişti ve artık umursamıyordu da! Yine de Pınar bir kedi
gibi sokulunca ve küçük elini koluna atınca şaşır-
dın ona iyice sokuldu ve mağazanın girişine kadar da bu po-
zisyonu bozmadı.

Tekerlekli alışveriş sepeti tepeleme dolduğunda, mağazaya
geleli bir saat olmuştu. Bu hafta çok misafiri olacağı için eksik
bir şey olsun istemiyordu. Elindeki listeyi gözden geçirirken
adama öylesine konuştu.

"Natalia, Tamer, annem, babam hatta Deniz de gelecek!
Bunlar yeter sanırım. Yetmezse yine çıkarız," dedi kocasına.
"Perşembe hepsi burada olur. Sadece babam son gün gelecek-
miş. Yorucu ama çok keyifli olacak. Sen ne zaman geleceksin?"

"Ben mi?"

Elindeki konservenin son üretim tarihine bakar gibi yapan
Pınar, onu süzdü bir an. Adamın hiç de erken gelmek gibi bir
planı olmadığı belliydi. "Evet... Erken gelmen iyi olurdu."

"Neden?"

"Çünkü... iyi olur işte! Senin arkadaşların... Onlarla ben tek
başıma ilgilenemem. Sonra daha düğün kıyafetimi bile alma-
dım. Beraber alınız, değil mi? Ayakkabı da almam lazım. Ve..."

"Celemem!" diye kestirip attı Doğan. "Natalia ve annemle çıkarsınız. Cumartesi'den önce gelmem zor!"

"Cumartesi mi?" diye hayretle itiraz etti Pınar. "Düğün zaten o akşam!"

"Üzgünüm!"

"Değilsin! Bana inat yaptığını biliyorum. Ama arkadaşların geliyor diyorum sana! Tamer burada tek başına ne yapsın? Zavallı adam!"

"Zavallı mı? Merak etme! O bir şekilde başını tehlikeye sokup sonra da altından kalkarak kendisini eğlendirecek bir şeyler bulur. Adam mıknatıs gibi belayı üstüne çekiyor. Yüzündeki yaradan sanırım. Ayrıca Tahir, Tamer ve ben, üçümüz ortak bir işe girdik. Tahir ile birlikte konuşacakları çok şey olacak. Kansa bile vakit ayırabileceğini..."

Pınar öfkeyle onun önüne dikildi ve iki küçük eliyle adamın kabanının açık yakasını kavradı. Tatlı bir sertlikle onu hafifçe çekti ve gözlerinin içine baktı.

"Bu beni ilgilendirmiyor kocacığım..." dedi hafif bir uyarıyla. "Ne yap et, haftaya erken gelmeye bak. Artık aileme karşı ve arkadaşlarıma karşı daha fazla küçük düşmek istemiyorum. Karın olarak hak ettiğim ilgiyi görmek istiyorum. Buraya gelip beni onurlandırmanı istiyorum. Daha bir sürü şey istiyorum ama şimdi sırası değil! Bu seferlik bunları karşılasan yeterli... Anladın mı?"

O kadar tatlıydı ki, Doğan ister istemez gülümsedi. Gülümsemesi çok hafifti. Karısının tehdidinden hiç korkmamış, hiç etkilenmemişti ama hoşuna gitmişti. Dodo'ya böyle kafa tutabilen çok az insan olmuştu. Hele ki bir kadın asla! Onun bu ele avuca gelmez ateşli halinden hoşlanıyordu. Hoşlanmaması lazımdı aslında! Sonra dudaklarındaki gülümseme biraz sildi. Güzel yeşil gözleri hafifçe kısıldı.

"Ya anlamadıysam?" dedi Doğan da hafif bir tehditle!

"Anlamayı sağlayıncaya kadar seninle uğraşırım..."

"Benimle uğraşmana gerek yok! Bunu nıye istiyorsun ki?"

"İstiyorum..."

"Anladım da... Neden? Önceden benim istediğim havalardan bile bunaldığını söylüyordun. Buraya gelmemem için... den geleni yapardın. Ya da yatağa girmemem için. Şimdi ne değişti? Ne planlıyorsun? Dün gece benimle sevişirken ne düşünüyordun?"

Pınar onun hâlâ eski olaylara takıldığını anlayabiliyordu. Bir kadın olarak elbette ki kötü olayları unutmaya eğilimliydi. Fakat o bir erkek olarak onurunu kuran davranış veya sözleri çok iyi hatırlıyordu. Bu haksızlıktı.

Parmak uçlarında yükseldi. Market çok kalabalıktı. Nispeten daha sakin olan dip taraftaydılar. Yanlarından geçenler onları ganp ganp süzüyordu. Pınar ne gördüklerini biliyordu. Çok yakışıklı bir erkeğe arzuyla sokulmuş, gözlerine bakan ve öpmek üzere olan bir kadın...

"Çok uzunsun..." diye mırıldandı sevimli bir şikâyetle. "Eğilmezsen bir tabure bulmak zorunda kalacağım..."

"Pınar..." Adamın sesi sıkıntılıydı.

"Eğil!"

Genç adam ister istemez eğildi. Genç kadın dudaklarını onun dudaklarının kenarından kulağına doğru götürdü. Buranın için dudağının kıyısına dokunmuştu ve bir anda bütün bedeni istekle ürpermişti.

"Senin de istediğini elbette... O şeyin kocaman olmuşken beni istemediğini sakın söyleme! Her zamankinden daha büyüktü... Ve azgın! Sen de beni istiyordun! Tabii benim başka masum bir sebebim daha var..." diye fısıldadı. "Beni yeniden hamile bırakmanı istiyorum..." dedi sonra yavaşça. Dudakları kulağına değerken, erkeksi kokusu genzini dolduruyordu. Doğan aniden doğruldu ve çatılı kaşlarla karsının yüzüne baktı. Onun güzel yüzündeki kendinden emin, sevimli ifadeyi süzdü. Sonra dudakları gerildi.

"Bunu yapamayacağımızı biliyorsun!" dedi sertçe.

"Neden?"

"Çok kötü. Çünkü ben artık çocuk falan istemiyorum. En azından senden!"

Pınar'ın gözlerindeki ışık söndü. Ellerin yavaşça genye çekti. Çocuk istemiyor muydu? Hem de ondan... Kalbine bir bıçak sap-
lası daha iyiydi. Bu konuyu çok uzun süredir düşünüyordu ve
Şüheyla Hanım ile konuştuğunda kesin kararını vermişti. Ar-
lık anne olmak istiyordu. Kaybettiği çocuğunun acısını unuta-
mıyordu. Geceleri ağlamaktan doğru düzgün uyuyamıyordu.
Ve aylardır ilk kez kocasının yanında yatışını bilerek rahat bir
uyku çekmişti. Sevişmeseler bile onun yatağında, yanında ol-
duğunu bilmesi güzeldi. Ama seviştikten sonra onun koku-
sunu çekerek, sıcak vücuduna sarılarak ve parmaklarıyla onu
okşarken onun da okşamasını hissederek uyumak daha da gü-
zeldi. Ayrıca şimdi kesinlikle emin olduğu bir şey daha vardı..

"Artık benden çocuk istemiyor musun?" dedi üzüntüyle.

"Hayır!" dedi adam donuk bir sesle.

"Neden?"

Genç adam bakışlarını etrafında gezdirdi. Kadınların böyle
konuları böyle olur olmaz yerlerde tartışmaya bayılmalarını an-
layamıyordu. "Bunu başka yerde ve başka zaman konuşsak ol-
maz mı?"

Pınar dünya güzeli burnunu ve inatçı sivri çenesini kaldırdı.

"Hayır! Şimdi konuşacağız. Hemen burada! Sana çocuk is-
tediğimi söylüyorum... Sen neden istemiyorsun?" Ayağını ne-
redeyse çocukça yere vurmuştu.

"Bak... bunu bir kere denedik ve sonu benim için iyi ol-
madı! Senin neden şimdi böyle saçma bir şeye giriştiğini bilmi-
yorum ama beni sinir etmek için çabaladığını düşünüyorum.
Öyle değil mi? Belki de hâlâ sana kızgın olup olmadığımı an-
lamaya çalışıyorsun?"

"Bana hâlâ kızgın olduğunu görebiliyorum..." dedi Pınar
aksi bir sesle. Onu sözünü kesmişti.

"Doğru! Ayrıca boşanmanın eşliğinde olduğumuzu da unutma!"

"Daha boşanmadık!" Yeniden ama biraz daha serpişmiş min kabanının kenarlarına yapıştı. "Ben çocuk istiyorum. Ben de çok yakında olsun istiyorum! Bunu da bana senin yapman istiyorum. Senden olsa iyi olur!" Cüz el gözleri de meydan okuyan ve inatçı bir tavırla bakıyordu. Dolgun dudakları kıvrıldı. "Zaten artık çok geç... Dün gece üç defa içime boşaldın ve ben kocaogım, tehlikeli dönemdeyim."

"Pardon" dedi yanlarından bir ses. Kalın ve tok bir ses. İkisi birden dönüp baktılar. Doğan kadar uzun olmasa da çok iri gözuken bir güvenlik görevlisi onlara bakıyordu. "Bir sorun mu var?" dedi adam kararsız bir bakışla. Anlaşılan aralarında konuşmanın kavgaya mı, taciz mi veya normal bir durum olup olmadığına karar veremiyordu. Doğan onu önemsemez bir tavırla dikilince, Pınar hemen huzursuz oldu. Son kez, bu adamdan daha iri iki boksörü gözünü kırpmadan dövdüğünü bildiği için, bu yanlış anlaşılmayı düzeltmek istedi.

"Hiçbir sorun yok!" dedi tüm güzelliğiyle. Güvenlik görevlisi gerçekten de kadının parlak güzelliği karşısında yumuşadı. "Kocamla çocuk yapma konusunu tartışıyorduk da..."

Görevli biraz utanır gibi olup yutkundü.

"Kusura bakmayın... Bir hanım kavgaya edebilecek gibi durduğunuzu söyledi de!"

Pınar güldü. Hoş, berrak bir kahkahaydı. Birden mutlu olduğunu anladı. Mutluydu... Sebebinin biliniyordu... Yok! Hayır! Biliyordu tabii... Kendisini kandırmasına artık gerek yoktu. Onun yanında olduğu için mutluydu. O herkesten daha yakışıklıydı. Daha uzun boylu ve daha atletik... Belli etmese de çok iyi... Nazik... Tehlikeli ama kimseye zarar vermeyen kadar gücünden emin... Ve öpücükleri... O tanıdığı en iyi aşık!

Kocasına sokulup görevliye göz kırptı. "O hanım yanlış anlamış... Kim böyle yakışıklı bir koca ile kavgaya eder ki? Değil mi?"

Görevli utanıp gidince, Pınar yeniden Doğan'a baktı. "Peki, şimdilik bu konuşmamızı erteleyebiliriz. Geceye... Şimdi şu alacaklarımızı tamamlayıp, alışveriş işini bitirelim. Sonra Güney'in hediyesini alıp sinemaya gidelim Sonra da bana yemek ısmarla!"

Yarım saat sonra, arabayı alışveriş merkezinin içindeki otoparkta bırakmışlar, yürüyerek dışarıya çıkmışlardı. Aslında Kızılay'a hatırı sayılır bir mesafe vardı ama Pınar yürümek istiyordu. Elini kocasının koluna sokmuş, ona sokulmuştu.

Güneş kaybolmuştu ve hava yine hızla soğumuştü. Ama ona sokulmak içini ısıtıyordu. Doğan ise sesini çıkarmadan, bu yakınlığı kabullenmişti. Allahtan yokuş aşağıya iniyorlardı. Eriyen karlar yeniden donmak üzereydi. Kaymamak için ona daha da sokuldu. Gidecekleri sinema da yollannın üstündeydi. Pınar biletleri önceden almalarını önerdi. En iyi koltuklardan iki tane bilet alan genç adam, satıcı kızın hayran bakışları altında geri döndü. Pınar artık buna alışmalıydı. O öylesine herhangi bir adam değildi.

Yürümeye devam ederek Kızılay merkeze indiler. Sakarya Sokağı her zamanki gibi çok kalabalıktı. Hava soğuk olmasına rağmen üşütmeyecek kadar kuruydu. Tatil gününü evde bu boğuk havada geçirmek istemeyen çoğu kişi, eşini ve çocuğunu alarak sokağa fırlamıştı.

Güney için oradaki kuyumcularda takı baktılar. Sonunda çok güzel pırlantalarla işli bir bilezik aldılar. Oldukça pahalıydı ama Pınar'ın bunu umursamadı. O en iyi arkadaşlarından birisiydi ve kesinlikle bu değerli hediyeı hak ediyordu. Zaten bunu alabilecek kadar güçleri de vardı. Bazen zengin olmayı seviyordu.

Etrafa bakınarak giderken, İzmir Caddesi'ne gelmişlerdi. Bir iki mağazaya zorla soktu adamı. Kendisine birkaç kazak aldı. Göğüsleri ve kalçaları dolgunlaştığı için eskileri biraz dar geliyordu. Ayrıca birçok da yeni model çıkmıştı. Keyifli bir tavırla yürürken, taze çıkmış bol susamlı simudın kokusunu aldı. Gülererek adamı oraya çekti. İki simut ve ayran alıp parasını kendisi ödedi. Sonra İzmir Caddesinin trafiğe kapalı alanındaki boş banklardan birisine rahatça oturdu. O anda ikisi de öyle doğaldı ki, onları gören hiç kimse, aslında ne kadar zengin bir çift olduğunu anlayamazdı.

"Kamımı doyurmak istemiyorum..." diyordu Pınar. Doğan neden simit yediklerini sorduğunda... "Akşama bekender

ismirlayacaksın ya? Ayrıca bu simidin tadı da çok güzel. Senin de sevdiğini biliyorum."

Simidinden koca bir parça ısırarak adamın aytanını yudumlarıken ikenye bakıyordu. Karşı bankta oturan iki genç adamın kanısına kayan bakışlarındaydı gözlen. İkisi de genç ve yakışıklıydı. Temiz kuyafetliydi. Ve kesinlikle Pınar'ın güzelliği karşısında yok olmuşlardı. Genç kadının daha da güzelleştığını kabul etmeliydi. Daha da güzel ve seksi olmuştu. Elbette vücudundaki değişikliklerin de farkındaydı. Keşke farkında olmasaydı. Aklini diri göğüsleri gelince, dişlerini sıkı. Daha dolgun, daha dik ve çok lezzetlilerdi. Onları düşünmemeliydi. Onları emerken hissettiği lezzet hâlâ ağzının içindeydi. Pınar ile aklını meşgul etmemeliydi. Ona olan bağımlılığından kurtulmak için çok çaba sarf etmişti. Fakat keşke o da şu koluna doladığı zarif elini çekse, narin vücudunu biraz uzak tutsaydı.

Taksi ile yeniden arabayı park ettikleri mağazaya döndüler. Sonra aldıkları şeyleri poşetleriyle birlikte arabaya bıraktılar. Sinema zaten çok yakındı. Pınar gülererek onu elinden tuttu ve acele etmesi için zorladı. Geç kalmak üzereydiler. Onlara korna çalan bir arabaya aldırmadan karşıdan karşıya koşarak geçtiler. Pınar yine kıkırdadı. O böyle curcunaya alışık. Bir öğrenciden ne beklenirdi ki?

Film başlamadan birkaç dakika önce salona girmişler ve yerlerine oturmuşlardı. Gözleri pınl pınl parlayan Pınar gülererek adamın elini sıkı. "Başardık! Az daha geç kalıyorduk!" Ondan bir cevap beklemeden yana, ona doğru sokuldu ve seyretmek için en uygun pozisyonu aldı. Sıcaklığını tam olarak hissedebiliyordu. Az sonra film başlamıştı bile!

Film çok güzeldi ama Pınar bunun tam farkında değildi. Tamamıyla yanındaki adamın varlığını hissediyordu. Bu sefer daha öncekilerden çok farklıydı. Önceden bu varlığı onu sıkarken, artık ayrı düşünmüyordu. Adamın elini tutuyordu ve elleri onun sert bacağı üzerindeydi. Ve bacaklarının arasına o kadar yakındı ki... Başını çevirdi. 'Allah'ım!' Bu loş ortamda bile ne yakışıklı bir profili vardı! Daha evvel bu kadar çekici olduğunu hiç fark etmemişti. Köşeli sert çenesi inatçı bir tavırla kasılmıştı.

Dikkatini filme vermiş gibi duruyordu. Genç kadın şeytanın durtmesi ile elini onun elinden çekti. Yavaşça yana kaydırıldı. Dudakları kurumuştı, nefesini tutmuştu. Kalbi gümbürdeyerek atıyordu. Gözleri yine perdeye dönerken, elini onun fermuannın olduğu yere kaydırıldı. Aradığını kolayca buldu. Zaten kolayca bulunacak kadar iriydi. Hatırlıyordu... Parmaklarını oynatarak sertliğini hissetti.

Doğan başını çevirdi. Kısılmış gözlerle kansına baktı. Eli meşgul olmasa, çok ciddi ve dikkatini tamamen vermiş bir halde film seyrettiğine inanabilirdi. Fakat yaptığı şey... Kendisini tutmaya çalışarak onun elini yakaladı ve geri çekti. Pınar alaycı bir gülümsemeyle yan yan ona baktı. Sonra elini yeniden kaydırıldı. Bu sefer avucunu tamamen kullanarak yakaladı o sertliği... Elinin altında canlanmasını hissetti.

İki dakika sonra film arası olunca, lambalar yandı. Pınar yavaşça elini biraz çekti ve muzırca gülümsedi. Eli şimdi sert bacağının üzerindeydi.

"Filmi beğendin mi?" diye sordu biraz titrek bir sesle.

"Fazla değil..." Doğan çatık kaşlarla cevaplamıştı.

"Dikkatin mi dağıldı yoksa?" dedi alaycı bir bilmişlikle.

"Evet... Öyle diyebilirsiniz! Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Geceye hazır olup olmadığına baktım. Sadece bu! Sanırım hazırsın... Ve ben de hazırım!"

"Seninle bir daha sevişmek istemiyorum Pınar..." Adam küçük bir çocuğa dert anlatır gibi içini çekmişti. "Bu yaptığın çok aptalcaydı. Sana olan arzumu azaltmak için çok çaba sarf ettim ve..." Yanlarındaki birkaç kişi on dakikalık arayı değerlendirmek için dışarıya çıkmak istemişlerdi ve önlerine gelmişlerdi. Dar koltuk aralığında yol vermek isteyen genç adam, uzun bacaklarını toplamak istedi ama başarılı olamayınca içinden küfrederek ayağa kalktı. Pınar kıkırdadı. Bu kadar ırı gövdesi olması onun suçu değildi ama çok komik gelmişti.

"Susadım..." dedi ona. Ayakta duran Doğan, isteksizce kalabalık çıkışa baktı. İhtimal salondaki büfe daha da kalabalık olacaktı.

"Burada bekler!" dedi hafif ters bir sesle.

"Kola olsun!" diye arkasından seslendi Pınar. "Mama da tatlı."

Bu hoşuna girmişti. Pınar adama doğru bir hamle yapmıştı ve Doğan da bundan rahatsız olmamıştı. Osmu etkileyecekti. Doğan aldimiye alışık değildi. Anadan geçen aylar belli adamı ona karşı soğuk yapmıştı ama tuhanın de hissiz olmadığını anlamıştı. İstemiyor olsa bile bedeni tepki veriyordu. Tepki onun bedeninin adama ilk seviştikleri andan itibaren tepki verdiği için.

Sinemadan sonra bir süre sessizce yürüdüler. Hava kararmıştı. Genç adam onun ellerinin sinema içinde bir daha yaramazlık yapmasına izin vermemişti. Bunun için de bacak bacak üstüne atmuş ve elini de gerektiği zamanda sım sıkı tutmuştu. Bu durum tabii ki Pınar'ı engelleyeceğine, içindeki ateşi daha da arttırmıştı. Eger bu gece bu adamla sevişemezse ince hastalığa tutulacağından emindi. Onun için yanıp duruyordu.

Önce lokantaya gidip tereyağlı İskender yediler. Pınar keyifle İskender'ini yerken, okuldaki ıvır zıvırdan bahsediyordu. Sonra arkadaşlarının övdüğü kafeye gittiler. Pınar orada okul arkadaşlarından bir grup görünce şaşırdı. Hepsi de Ankara'da ikamet eden kişilerdi. Kimisi kız arkadaşıyla kimisi de erkek arkadaşıyla gelmişti. İkisi tekti. Toplam on iki kişi... Onlar kocasını ilk kez bu kadar yakından görüyorlardı. Masalarına davet edildiklerinde karşı koymadılar. Erkeklerin kocasına saygıyla ve ilgiyle baktıklarını, kızların ise yanlarındaki erkeklere rağmen ona sahip olduğu için Pınar'a kıskanarak baktıklarını hissetti. Ve bundan dolayı kıskançlık değil, tatmin duydu. Evet, bu eşsiz görünümlü tehlikeli bakışlı adama sahipti. Bu ini bedenin her noktasına sahipti. Bu kafasına çoktan dank etmişti.

Hayranlıkla kocasının ondan on yaş daha genç olan arkadaşlarıyla konuşmasındaki doğallığı izledi. Zaten simsiyah saçlarıyla hiç de otuzdan fazla göstermiyordu. Bu fizik ve görünümle de uzunca seneler gösterecek gibi değildi. Gençlerin sorduğu soruları makul seviyede cevaplarırken, sakince kahvesini içiyordu. Fakat ne zenginliğinden, ne yaptığı işten bahsedip hava atmamıştı. Pınar elinde olmadan gülümsedi. Tahir

Fatih de burada olsaydı ne olurdu acaba? Birbirlerine bu kadar benzeyen ve aynı zamanda benzemeyen bu gösterişli kadınlar burada bir arada olsalardı, kadınların çoğunun çıldırmasından emindi.

Herkesten erken kalktılar. Pınar yorgun olduğunu bahane etmişti ama aslında aklındaki şey başkaydı. Dün gece neredeyse hiç uyumamasına rağmen, çok yorgun değildi. Bir an önce kocasının tadına bakmak istiyordu. Onun yine kendisine dokunmasını ve güçlü kollarıyla kucaklamasını istiyordu. Bütün öğleden sonra yine onunla olmayı canı çekmişti. Ondandır yayılan cinsel çekiciliğe tanıştıkları ilk günden beri karşı koyamamıştı. Şimdi ise bunu kabul ediyordu. O istediği tek erkekti.

Arabayla geriye dönerken fazla konuşmadılar. Bagajdan alışveriş torbalarını alırlarken, yeniden kar atıştırmaya başlamıştı. Pınar'ın içi yaşama sevinci doldu. Başını kaldırıp direk lambasının ışığı delen huzmelerinde süzulen kar tanelerine baktı. Nazlı ve isteksiz iniyorlardı ama indikleri yerde de tutunmaya başlamışlardı.

Eve girdiklerinde malzemeleri birlikte boşalttılar. Suheyla Hanım yatmış gözüküyordu. Zaten birazdan gece yansı olacaktı. Konuşmadan yaptıkları yerleştirme işlemi, fazla uzun sürmedi. Pınar son malzeme olan salça kavanozunu dolaba yerleştirdikten sonra kocasına döndü. Onun hâlâ kırgın ve uzak olmasının üzgün gözlerle süzdü. Keşke yapılan her şey ve söylenen her söz gen alınabilseydi. Keşke ona olan nefreti konusunda bu kadar inat etmeseydi.

Yanına gidip önünde durdu. Birkaç saniye birbirlerine baktılar. Onun yanında her zamanki gibi kendisini çok küçük hissedene Pınar, iç çekti. Bebeği ile birlikte onu da kaybetmiş olmak genç kadını çok üzüyordu. Her şey yolunda gitseydi şu anda doğumu bekliyor olacaktı.

Parmak uçlarında yükselirken, ellerini geniş omuzlarına koydu. Boğazlı kazagının altından iri kemiklerini hissetti. Gergin kaslarının sıcaklığını algıladı. Dudaklarını uzattı.

"Öp beni.." Genç adam isteksizce dayanmıştı. Kadın bu noktada Pınar önce öpmeyeceğini düşünmüştü. Genç adam yavaşça başını eğdi. Dudakları karısının dudaklarına değdi. Önce hafifti. Pınar omuzlarından tutup çekti. Bu kulağına değdik yavaşça ateşlendi. Genç kadın inleyerek omuzlarını yitirdi. Aldığı zevk yüzünden gözlerini yuvmuştu. Kendisini hissetmiştii. Bacaklarının halsizleştiğini hissetti. Belirdi. Hissediyordu ki masa düşebilirdi.

Dudakları geri çekildiğinde kısa bir an bakıştı.

"Fena değildi.." diye mınıldandı. "Şimdi de yatağa gidelim beni..." Bebek gibi kucaklandığında adamın boynuna kollarını doladı. Dudaklarını çenesinin altına gömüp öpmeye başladı. Yatağa kadar olan yol boyunca ona işkence yaptı. Usul usul çenesini, dudaklarının kenarını, kulaklarının ucunu öptü. Ama yatakla işler tersine döndü.

Bacaklarının arasındaki simsiyah saçları tuttuğunda artık elleri ve bacakları titriyordu. Aceleyle kendisini sömüren dudakları çekmeye çalıştı. Adamın dilinin ve dudaklarının gezdiği her yer sınısıklam olmuştu. Yumulu gözlerini isyanla açtı. Ağzından inlercesine bir yalvarış koptu.

"Doğan... Ben... Ben tutamayacağım kendimi... Hadi artık.." diye neredeyse bağırdı. Bir süre daha yumuşak kıvrımları emen adam, isteksizce dudaklarını ayırdı. Pınar onun bedeni üzerine doğru tırmanırken rahatladı. Nefesi sıkışmıştı. Aceleyle bacaklarını onun kalçalarına doladı. Acele etmesi için teşvik ediyordu. Göğüslerinde bir an için oyalanan kocasına öfkeyle vurdu. Sonra inahmurlaşmış gözlerle onun dudaklarına baktı. Ağzını onunkilere yaslariken homurdandı. "Sen bir canavarısın. Şu işi hallet artık..."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

28

Pınar sevinçle arkadaşına sarıldı. Özel uçaktan en son inen Tamer, gülümseyerek kızı Natalia ile her zamankinden daha güzel gözüken Pınar'ı seyretti. Pınar aradan geçen zamanda sanki daha farklılaşmıştı. Kendi kansası deli gibi sevmeseydi bu alımlı esmer kadının gerçekten de her erkek için delirtici olabileceğini kabul ederdi. Ama o, kıvr kıvr saçlı minik kansasına tapıyordu. Hem de her geçen gün artan bir sevgiyle. Ve kansasın da aynı sevgiyle kendisini sevdiğini bilmek ona gurur veriyordu. En yakın arkadaşının da mutlu olmasını isterdi. Pınar ile aralarındaki sorunları en kısa zamanda halletmelerini diledi içinden. Bu güzel kadın ile dostluğundan zerre kadar kuşku duymadığı arkadaşının arasını nasıl düzeltebileceklerini bazen saatlerce Natalia ile konuşurlardı. Sorun şuydu ki, Doğan çok inatçıydı... Pınar'ın durumundan ise emin değildi. Şu anda çok mutlu ve neşeli gözüküyordu.

Genç adam bir kolunda kızı ve diğer kolunda da oğlu varken uçaktan inip ikisine yanaştı. İkisi de neşe içinde cıvıdayıp duruyorlardı. Pınar gülen gözlerle ona baktı. Sonra Natalia'nın kuskanmayacağından emin olduğu için uzanıp adamı yanağından öptü. Adam o kadar uzundu ki, ayak uçlarında yükselip omuzlarına elini koymak zorunda kalmıştı.

"Tamer..." dedi mutlulukla. "Gelmenize o kadar sevindim ki! Bu günü dört gözle bekliyordum. Sana en sevdiğin yemeği yaptım. Ayrıca tatlı!"

"Harika!" Kucağındaki Mina kıkırdarak Pınar'a atılınca, Pınar da onu hemen kucağına aldı. Kar yoktu ama soğuk bir hava vardı. Sıkıca giydirilmiş kızın sadece gözleri görünüyordu. Pınar da hemen bu açıklıktan çocuğun gözlerini öptü. Sonra da

uzanıp artık daha da büyümüş gözükün. Küçük Tamer yatağından öptü. Turan'ın her şeyi tipli babasına beniyordu. Çıtkı kaşlarla Pınar'ı süzüyordu. Anlaşılan aradan geçen zamanda karşısındaki güzel kadının kim olduğunu unutmuştu.

Pınar başını geriye çevirdi. Uçaktan başka kimse görünmüyordu. Yüzündeki gülümseme biraz soldu. "Doğan gelmedi mi?"

Tamer genzini temizledi. Kadının yüzündeki iradelen tohatsız olmuştu. O güzel mavi gözler bulutlanınca, Pınar'ın kocası hakkındaki hisleri ile ilgili gerçek apaçık ortaya çıkmıştı. Kafasına dank eden bu gerçek ile durumu nasıl kurtaracağını düşündü.

"Gelecekti sanırm ama bir işi çıktı..."

"Sanmam!" derken iç çekti Pınar.

"Doğru söylüyorum. En kısa zamanda geleceğine söz verdi. Boş ver sen şimdi o serseriye.. Eve gidelim. Donduk burada. Biliyorsun, biz sıcak iklim insanıyız!"

Natalia kıkırdadı. O da arkadaşının üzüntüsünden etkilanmıştı ama belli etmemeye çalıştı. "Ben İngiltere'de okurken her hafta sonu oraya geldiğinde soğuktan şikâyet etmiyordun ama?" dedi alayla.

"Elbette! O zaman çocuklarımız yoktu. Ben daha gençtim. Ve sen beni hemen ısıtıyordun!"

Natalia kızınca Pınar da kıkırdadı. Onların İngiltere'de o soğukta neler yaptıklarını biliyordu. Natalia bazı kısımları yüzeysel geçmişti ama oldukça ateşli geceler geçirdiklerinden emindi. Arkadaşının koluna girerken, minik kızı da sıkıca tutmuştu. Az sonra havaalanının resmi işlemlerini tamamlamış bir halde eve dönüyorlardı. Sıcak arabada ıvır zıvırdan konuşuyorlardı. Ev de kalabalık sayılırdı. Pınar'ın anne ve babası da önceki gün gelmişti. Babası son gün gelmekten vazgeçmişti. Tamer'in de geldiğini öğrenince, annesiyle birlikte erken gelmişti. Pınar buna çok sevinmişti. Evlendiğinden beri sanki babası ve annesiyle daha yakındılar. Eskiden ilişkileri ve bağlılıkları bu derecede değildi.

Oturuncuna içinde, herkes birbirine hatır sorup, sıcak çay ve tatile muhabbete başladı. Pinar çok mutluydu. Sevdigi hemen herkes buradaydı. Kucagından inmeyen kızı öperken, anneli çocuğunu hatırlayıp üzülmemesi mümkün değildi. Zaman zaman gözlerine gelen yaşları tutmakta zorlanıyordu. Koltuğunun oturduğu koltukta şimdi inı yapısıyla Tamer oturuyordu. Ona her bakışında kocasını hatırlamadan yapamıyordu. O son gün harikaydı ama Pazar günü öğlen aynılan kocası, ilişkileri için pek de iyi umutlar bırakmamıştı. Evden havaalanına gitmek için çıkarken, öpmemişti bile. Sadece bir an bakışmışlar, sonra da sırtını dönüp gitmişti. Sonrasında da Pinar Süheyla Hanım'a sarılıp hüngür hüngür ağlamıştı. Ağlaması tüm hafta devam etmişti. Gizlice ve çoğu zaman içinden... Neden bir telefon bile açmıyordu bu adam? Neden bu kadar uzaktı? Sevişirlerken öyle değildi ama bu Pinar'a yetmiyordu. Aklının her dakika onunla meşgul olmasını istiyordu. Tıpkı kendi aklının onunla meşgul olması gibi...

Tahir ile Güney de akşam yemeğine katılmıştı. Mutfak curcuna gibiydi. Herkes bir ağızdan konuşuyor ve bir yandan da önüne konmaya hazırlanan yemeği sabırsızlıkla bekliyordu. Eline salata dolu tabakları alan Pinar, kapı çalınca bir an duruladı. Gözleri masada gezindi. Bir anda herkes susmuştu.

"Kim yok?" diye sordu Pinar'ın babası Şinasi Bey.

Tamer şakacı bir tavırla elini kaldırdı ve herkesi hızlıca saydı. Sonra güldü. "Malum kişi hariç, herkes burada gibi görünüyor!"

Pinar'ın bacakları titremişti. Elindekileri aceleyle Güney'e uzattı, kapı zili yine çalmıştı. "Doğan olamaz!" dedi biraz üzgün bir sesle. "Kendi anahtarı var. Zili çalmayıp sürpriz yapardı."

Kapıyı açmaya gitti. Arkasından Süheyla Hanım ile kendi annesi Figen Hanım da gelmişti. Kapıyı açtığı anda üzüntüsü bir nebze olsun dağıldı.

"Deniz!" ağabeyi kapıda durmuş, kırmızı bir yüzle ama sınırlarak kendilerine bakınıyordu. Pinar onunla arasını düzeltmişti. Üstelik o feci olaydan sonra birbirlerine daha da yakın olmuşlardı. Artık gerçekten de iki yetişkin insanlar gibi davranıyorlardı.

Onun kollarına atıldıkça güldü. "Ne harika bir alışveriş" dedi neşeyle. "Tam da zamanında geldin!"

"Celdik!" diye eklenme yaptığı genç adamı. Bunun üzerine genç çekilen Pınar, kollarla utangaçça saran genç kadına baktı.

"Melek?"

"Merhaba Pınar!"

İki genç kadın daha Mersin'de iknen tanışmışlardı. Ağabeyinin sekreti olan bu sarışın kız, iri gözlü ve sıcakkanlıydı. Deniz'in ona olan ilgisi de açıkça belliydi. Melek'in de ona olan ilgisi göz ardı edilemezdi.

Onları içenye alıp herkesle tek tek tanıştırdı. Deniz biraz şaşkıındı. Masada oturan uzun adamların arasında kendisini biraz narin gibi hissetmişse de, onların eşlerinin güzelliği karşısında daha fazla afallamıştı. Melek, onlar kadar güzel değildi ama yine de kendisine göre bir çekiciliği vardı ve en önemlisi kalbünün sahibiydi. Genç kadının tanıştırılması sırasında gururla "Sözlendik!" demeyi ihmal etmedi. Melek utangaç bir tavırla Şinasi Bey'e ve Figen Hanım'a bakmıştı. Onlardan ters bir tepki gelmeyince rahatladığı belli gözlerden kaçmadı. Annesi babası dâhil, herkes onları tebrik ediyordu.

Sağdan soldan getirilen sandalyelerden birisine yerleşen Deniz iç çekti. "Siz dün evden gidince kendimi çok yalnız hissettim!" dedi annesine. Gözleri yine de önüne konan koca bir parça etteydi. "Sonra ben de erken gelip kardeşimi görmek istedim. Hepinizin böyle sıcak bir ortamda olacağınızı tahmin etmiştim ve kıskançlıktan çıldırdım doğrusu. Melek'i gelmesi için ikna etmem uzun sürdü. Kabul etmesi için evlenme teklif etmek zorunda kaldım!"

"Akıllı kızmış!" dedi Şinasi Bey şakayla.

"Hem de nasıl! O olmasa bu şirketi de batırırdım. Güzel olduğu kadar zekidir de! Enişte nerede?"

Herkes bir an yine sustu. Deniz pot kırdığını hissederek kardeşine baktı. Fakat suskunluğun uzamaması için hemen konuşmalar bir ağızdan yine başlamıştı. Böylece Pınar gözlerinin yaşarmasını gizlemeyi başardı. Ya da başardığını sandı.

...insanlara çalışarak döndü, annesinin doldurduğu tabak-
ları masaya servis etmeye devam etti.

Tamer birden yerinden doğruldu. Elinde telefonu vardı. "Af-
fettirseniz, birisi anıyor da... Sessize almıştım. Siz başlayın," dedi
hımdanarak. Biraz ileriye gitti. Kimsenin kendisini duyama-
yacağı kadar uzaktı. Burada yüz ifadesi de gözükmeydi. Sadece
Natalia'ya öylesine bakmış, her şeyi anlayarak gülümse-
yen kimsine göz kırpmıştı.

Elhette ki telefonunu arayan kimse yoktu. Numara yapmıştı.
Acele etmeden bir numarayı aradı ve çevir düğmesine bastı. Bir
an bekledi. Sonra karşımdan sakın bir ses duydu.

"Alo?"

"Ne işin varsa bırakıp derhal buraya geliyorsun!" dedi sert
bir sesle. Kendisini tanıtma gereği bile duymamıştı. Gerek de
yoktu. Herhalde ekrandaki ismini görmemişse bile sesinden
tanımış olurdu.

Karşıdan önce soğuk bir sessizlik geldi. Sonra da yine ga-
rip bir donuklukta "Anladım?" sorusu.

"Bak Doğan... Dönüşte dişlerini dökmemi istemiyorsan he-
men buraya geleceksin. Biliyorsun ki bunu yaptım!"

Birkaç saniye süren sessizlik, Doğan'ın çenesini sıkıdığı gös-
teriyordu. Tamer tam yine konuşacaktı ki "Anladım da... Bu ne-
reden çıktı şimdi?" diye bir ses duydu.

"Nereden mi? Aslanım, biz hepimiz buradayız. Bir tek sen
yoksun. Harika bir ortam var. Herkes mutlu. Peki, kim mut-
suz bil bakalım?"

Yine bir sessizlik... Ardından... "Kim mutsuz?"

"Gel de kendi gözlerinle gör! O kadıncığa çektiirdiğin
yeter artık. O kadar mutsuz ki... Gözlen hep seni anıyor. Adın
her geçişinde ağlamamak için kendisini zor tutuyor. Bana bak!
Orada lanet olası hiçbir işin olmadığını biliyorum. Derhal uça-
ğına atlayacaksın ve buraya geleceksin. Biliyorsun, ben senden
büyüğüm..."

"Sadece iki ay!"

"Ve senden bir santim daha uzunum!"

Doğan sessizdi. Bu uzunluk onu korkutmuş olabilir miydi? Tamer başını çevirip masada oturanlara baktı. Bu arada Tahir de eline telefonunu almış ayağa kalkmıştı. Natalia ile gözlen keşti. Pınar gülümsemeye çalışır bir halde sandalyesine oturmak üzereydi. Oysa ne kadar üzgün olduğu gülümsemeyen gözlerinden belliydi. Güney ise Tahir'in arkasından meraklı gözlerle buluyordu.

"Dişlerini dökecek musun peki?" diye mınıldandı Doğan.

"Duruma bağlı... Kendi dişlerimi de seviyorum aslında. Düğüne mor gözlerle çıkmayı ikimiz de istemeyiz, değil mi?"

"Doğru..."

"Dediğini yap o halde!" Telefonu kapatıp gülümsemeye çalışarak masaya döndü. Natalia'ya yine göz kırparak yerine oturdu.

Diğer tarafta da Tahir bir numarayı arıyordu...

"Alo, Doğan?"

"Efendim Tahir?" Doğan'ın canı sıkkın gibiydi ama Tahir aldırmadı.

"Ne yapıyorsun bakalım?"

"Çalışıyorum!"

"Pöh... Ne önemli! Milyonlarına milyon mu katıyorsun?"

"Sen de öyle yapmıyor musun?"

"Bu saatte değil! Bu saatte değil dostum. Sana en son ne zaman yumruk atmıştım?"

Karşadan gelen sessizlik, onun düşündüğünü mü gösteriyordu.

"Habırlamıyorum... Çok gençtik! Neden?"

"Bazen dağlarda gezerken ruhunu çaldırıldığını düşünüyorum. Biz hepimiz buradayken senin orada ne işin var? Güzel karın hariç herkesin eşi ya da sevgilisi burada! O zavallıya çek-tirdiklerin yetmedi mi?"

"Zavallı mı?"

"Evet! Doğru, çok güçlü gözüküyor ama bence hiç de güçlü değil. İddiasına varım yemeğin sonuna kadar dayanamayacak

"Bence bir damla bile gözyaşı tatlı yanaklarından akarsa, bunun bini bana verirsin?"

"Bence boşuna kurgu yapıyorsunuz! O yanında olmadığım sürece mutlu..."

"Öyle mi dersin?"

"Kesinlikle..."

"Dinle! Sana ne kadar tutkun olduğunu bir kör bile anlar! hemen çıkıp gelmez ve Pınar'ı yalnızlığından kurtarmaz-elimden çekeceğin var. O zaman Dodo Modo anlamam. Düşünüm olduğuna göre bana vuramazsın da!"

"Pek adil değilsin, değil mi?"

"Söz konusu Pınar olunca değilim. Şimdi gidip yemeğimi yemem gerek. Senin yüzünden soğudu... Sen de inadı bırak. hazırlan!"

Tahir yerine otururken, gözleri Pınara kaydı. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Fakat üzüntüsünü ne kadar gizlese de, saliseler kadar kısa anlarla dalan gözleri, gerçeği açığa vuruyordu. Doğan'ın gelip gelmeyeceğinden emin değildi. Onun ne kadar inatçı olduğunu bilirdi. Elbette o da kendince haklıydı ama her şeyi başlatan da o değil miydi? Güney'i biraz zorlayınca, çiftin evlenmeden önceki durumlarını da öğrenmişti. Fakat durum tamamen kontrolden çıkmıştı ve artık bu ikilinin birbirlerine olan ihtiyaçlarını görmeleri gerekiyordu.

Yemekten sonra, oturma odasında, sıcak bir ortamda oturdular. Erkekler kendi aralarında konuşuyorlardı. İki çocukla başayla ilgilenen Natalia ise arkadaşının üzgün olmasına dayanamıyordu. Pınar ise ağlamamaya kararlıydı. Bu kadar çok mutlu çiftin arasında, tek başına, parçalanmış bir kalple duruyordu. Herkes o kadar birbirine uygun ve sevgi doluydu ki! Kardeşi bile aradığını bulmuştu. Natalia, minik kızı kendisine uzatınca, sevgiyle onu kucakladı. Herkes mutluluğu bulmuşken, kendisi bütün ipuçlarını görmezden gelmiş, sahip olduğu değerli şeyleri kaybetmişti. Kendi katıksız inadı ve bıımsız nefreti yüzünden, şu anda bomboş bir ruhla ödüllendirilmişti.

Ağlamaya aldı. Cümlerini yavaş yavaş söylüyor, her bir vuruş ağlarına derinliktir dudaklarını sıkıyor. Gözleri, her bir anında oyalandı biraz. Çaylar ıslıklıyor da... Servis yapıyor. Servis yapan bu eller Cüney ve Neli'nin. Bir an da her de aynı kullukta yalnız kaldılar. Benim uzamış bir ağızla edayla Pınar'ın elini tuttu.

"Üzülme hadi!" dedi ona

"Ben.. üzülmiyorum!" dedi Pınar gülümsemeye çalışarak

"O seni sandığından daha fazla düşünüyor.."

"Düşünmüyor.." diye fısıldadı Pınar. "Düşünseydi yanımda olurdu. Ben unutmazdı"

"Seni unuttuğunu mu sanıyorsun?"

"Onu çok incittim. Beni bir kere bile aramadı... biliyorsun? Onu da... bebeği kaybettiğim gün... kaybettim."

"Pınar.. Böyle düşünme!"

"Neden?"

"Öyle olsaydı Erdem'i arayıp bulmazdı. Bebeğinizin intikamını almazdı! O gün bile aldığı intikam, bebek için değil, senin içindi!"

Pınar dikildi biraz oturduğu yerde. "Bir dakika!" dedi şaşkınca. "Sen ne dedin?" Onun elini sıktı heyecanla. "O... Erdem'i buldu mu?"

"Elbette buldu! Biliyorum çünkü ben de yanındaydım.."

"Ne... Ne yaptın? Öldürmedi değil mi? Öldürmedi onu?"

"Hayır... Erdem için endişelenene gerek yok! Öldürmedi! O bir pislik... Ama iyi bir ders verdi. Üç hafta hastanede yattığını söyleyebilirim sana..."

"Oh..." diye iç çekti Pınar. Rahatlamıştı. "Erdem umurumda bile değil. Doğan'ın başının derde girmesini istemiyorum. Ben de sanmıştım ki..." Sustu. Dudakları kasıldı. Ağlamanın eşiğindedi. Gözlerine hücum eden gözyaşlarını bir salsa, bir daha tutamayacağını biliyordu.

"Ne sanmıştın Pınar?"

Benimle ilgilenmediği için üzülmuştum. Erdem'i rahat bırakınca... İntikam almak istemeyince... İntikam almasını istediğinden değil ama... Yine de... Ah, Tamer! Anlatamam... Artık.. Artık beni sevmediğine kesin inanmıştım."

"Acı çekiyor Pinar... Bu acının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bir gün bana şöyle demişti. 'Aşk eğer buysa, ben asla aşık olmak istemem!' Benim de o sıralarda Natalia ile benzer sorunlarım vardı."

"Peki, beni niye aramıyor? Beni artık sevmiyor, değil mi? Bunu biliyorum... Aradan aylar geçti. Ama görüyorsun işte? Gelmiyor... Beni burada bir başıma bıraktı. Umurunda bile değilim. Ben onu bu kadar özlerken... o benden köşe bucak kaçıyor!"

Tamer yine sevgiyle onun elini sıkı. Dilinin ucuna gelen sözcükleri yuttu. Söylemek istediği şeyleri söyleyemezdi. Aradaki üçüncü kişi olamazdı. Sorunlarını kendileri halletmek zorundaydılar.

Gecenin sonunda Melek ile Deniz bir otele gitmek için ısrar etmişlerdi ama Pinar elinden geldiğince doğal görünerek bırakmadı onları. Evde boş kalan iki yatak odasına ayn ayn yerleştirdi. Evdeki tüm yatak odaları dolmuştu. Kalabalık bir evde yaşamak hoştu. Aylarca yalnız yaşamıştı ve kalabalığı özlemişti. Yalnızlığı sevmiyordu. Önceden sevdiğini düşünmüştü ama artık sevmediğini biliyordu. Uzun geceler en çekilmezdi. Evde en çok ihtiyaç duyduğu kişinin varlığını hissetmeden yatmak ise çok acı vericiydi. Tıpkı bu geceki gibi...

Tahir ile Güney evlerine çıkmıştı. Herkes odasına çekilince, Pinar bir süre daha mutfakta oyalandı. Kalabalıkken yüksek olan direnci, yatak odasına gitmesini engelliyordu. Oraya gitmek, şimdi daha da yıpratıcı olacaktı.

Saat ikiye gelmişti. Daha fazla geciktiremeyeceğini anladı. Mutfak çoktan toparlanmıştı. Artık yerini değiştireceği bir şey de kalmamıştı. Derin bir nefes alıp odasına gitti. Üstünü değiştirip banyoya gitti. Dişlerini fırçalarken gözyaşları süzölmeye başlamıştı bile... Aynadan ona acıyla bakan gözlerle dıktı bakışlarını.

"Evet! Sonunda istediğini elde ettin! Sana değer vermiyor işte! Nefretinle onu kaçtırtın. Koynuna girmen de çare olmadı, değil mi? Niye olsun ki? Çocuğunun ölmesine sebep oldun. Senden istemiş olduğu tek şeyi de koruyamadın! Seni salak!"

Burnunu çekti. Burada ağlayamazdı. Eline bir kutu mendil alıp yatağına gitti. Kendisini yüzükoyun yatağa attı. Örtüleri bile çekmemişti üzerinden. Ağlaması duyulmasın diye yüzünü yastıklara gömmüştü. Bir süre ağladı. Önce sessiz olmaya çalışıyordu. Ama artık buna bile gücü kalmamıştı. Sonra kendisini bıraktı. Hıçkura hıçkura ağlıyordu. Her şey anlamsız geliyordu. Hayatı bir boşluk içindeydi. Ne yapacağını hiç bilmiyordu. Öylesine perişandı ki, ağlamak biraz olsun iyi gelmişti.

Ama hıçkura hıçkura ağlarken, yatak odasının kapının sessizce açılıp kapandığını fark etmedi. Arkasında beliren adamı da...

Doğan şimdi yatağın önünde kararsızca duruyordu.

Pınar'm ağladığına fazla şahit olmamıştı. En kötü zamanlarda bile cesurca ortaya koyduğu espri yeteneği ile hep direnmişti. Şu anda yalnız olduğunu düşündüğü belliydi. Bu yüzden doyasıya ağlıyordu. Daha geldiğini fark etmemişti. Kalbi titredi.

Her erkek gibi ağlayan kadınlardan, nefret edercesine korkardı... Derin bir nefes alırken yatağa bir adım yanaştı. Şimdi genç kansının üzerindeki ince geceliği, uzun bacaklarını, çıldırtıcı kalçalannı ve ağlarken sarsılan narin omuzlarını daha iyi görebiliyordu.

"Pınar..."

Genç kadın kendi hıçkırları arasından, onun sesini zorlukla duymuştu ama buna ihtimal vermediği için ağlaması biraz daha arttı. Doğan bir adım daha ilerledi.

"Pınar?"

Genç kadın, bir an için hıçkırmalarını kesmeye çalıştı. Sonra yüzünü sınısıklam olmuş yastaktan kaldırdı. Göreceklerine inanmayacakmış gibi başını çevirdi. Karşısında, karanlıkta dursa bile kesinlikle tanıyacağı birisi dikeliyordu.

"Git buradan!" dedi hıçkıarak.

"Hayır!"

"Cit... Sen bir hayalsin!" Burnunu çekerken biraz yan döndü. Uzun boylu hayal yatağa yanaşıp kıyısına oturunca, güzel gözleri irileşti.

"Hayal falan değilim... Hayal olmamı mı isterdin?"

Anlamsızca başını salladı. Bir hayal görmekten daha saçma bir şey varsa o da bir hayalle tartışmaktı... Artık hiçbir şeye inanmıyordu. Gördüklerine bile!

"Hayır... Ama hayal olduğunu biliyorum. Ben... Ben artık öldürmeye başlıyorum. Sevdığım adam... Yani sen... şu anda İzmir'desin! İzmir'de olduğunu biliyorum..."

Genç adamın yanıtı kısa ve netti.

"Buradayım..."

Pınar yatakta doğrulup dizlerinin üstüne çöktü. Sulu gözleri ile o kadar güzeldi ki, hiçbir erkek ona o an dayanamazdı. Genç kadının ince parmakları uzandı. Uçları genç adamın hafif sakalı uzamış yüzüne dokundu. Hayır... Doğru söylüyordu. O gerçektir. Gerçek olmalıydı. Tenini hissedebiliyordu.

"Gerçekten sensin?" dedi minik iki huçkuk arasında.

Adam garip bir bakışla gülümsedi. "Elbette benim..." Gözleri kansının solmuş yüzünde, ıslak kirpiklerinde gezindi. "Uyuyor olman lazımdı. Neden ağlıyordun?"

"Ben..." Burnunu çekip yeniden hıçkırды. Gözyaşları hâlâ akıyordu. "Ben... çok yalnızım!"

"Herkes burada değil mi? Kardeşin bile?"

"Evet..." Gözyaşları yeniden hızlanmıştı. Parmak uçları ile kocasının dudaklarına dokundu. Hâlâ onun varlığına inanamıyordu gibiydi. "Herkes burada! Sevdığım herkes... Ama... Ama sen yoksun!" diye acıyla iç çekti. Gözyaşları şimdi çenesinden aşağıya damlıyordu. "Doğan? Neden bana eziyet ediyorsun? Neden artık beni sevmiyorsun? Seni ne kadar sevdiğimi göstermiyor musun? Sana ne kadar tutkun olduğumu? Nasil bu kadar duygusuz olabiliyorsun? Senden tüm istediğim bana biraz daha göstermendi. Birazcık daha sabır! Daha yirmi bir yaşındayım..."

Daha çok gençtim... Daha öğrenemedim çok şey var... Belki gerçekten sevmeyi de öğrendim. Hem de çok! Memnî'nin içinde seni... seni sevdiğimi anlamıştım... Çok korktuğum. Bunu çok korktum. Seni sevmek istemedim! Ama... Ama elimde değildi! Seni sevdiğimi anlamam... çocuğumuzu kaybetmemiz kadar korktuğum!"

Çocuk gibi sokuldu ona... Yeniden huşlurarak ağlamaya başlamıştı. Doğan yavaşça sarıldı karısına. Sesini çıkarmadan kollarına aldı. Dudaklarını ıslak yanaklarına dayadı. Pınar ona sınıksız sarılmıştı. Denn denn kocasının kokusunu çekti. Ağlaması arasında bile onun kollarında olmaktan mutluydu. Hiçbir kadın erkeğinin kollarında onun gibi hissedemezdi. Yerinin tamamen bu güçlü kollar olduğunu biliyordu.

"Şimdi de... şimdi de sen nefret ediyorsun benden! Çok üzülüyorum... Bunu istemedim. Bana ilk... ilk tanıştığımızda... beş ay süre verdin! Ama daha yansında benden vazgeçtin! Beni aylarca aramadın. Bir kere bile ne yaptığımı merak etmedin. Burada bir başıma kalakaldım! Başımı çevirdiğim her yerde sen vardın! Her gece... Yine de her gece telefonunu bekledim... Her gece gözlerim kapıda seni aradım... Ve her gece ağladım... ağladım. Önce... önce çocuk içindi! Öyle sandım. Onu istiyordum. Onu çok istiyordum. Yemin ederim o içimde büyüdükçe... ikimizin çocuğu olduğu için mutlu oluyordum. Düşsün istemedim... Seni mutlu etmek istedim!" Sözleri kesik kesik çıkıyordu. Tüm acısı hissediliyordu.

"Benden olması seni üzüyordu..." diye mırıldandı Doğan biraz donuk bir sesle.

"Başka kimden olacaktı ki? Senden başka kimden olabilirdi? Her dakika aklımdan çıkmayan bir erkekten başka kimden?" Yeniden huşkırdı. Yüzünü kocasının boynuna gömdü. Elleri ensesinde toplanmıştı. Artık kendisini tutamıyordu. Gerçekleri açıklayacaktı. Adam onu sevsin sevmesin, bu aşkın ağırlığıyla daha fazla ezilmeyecekti. "Buraya dönünce dayanırım sandım. O yüzden Mersin'de çok kalmadım. Seni yine göreceğimi sanmıştım. Bir iki hafta sonra da seni özlemeye başladım. Hem de deli gibi... Hep yine gelirsin diye umdum. Beni hiç kırmamıştın!

Beni zorladığın ilk günlerde bile hiç kalbimi kırmamıştın! Hep bekledim. Seni bekledim. Sana telefon etmek istedim ama... yapamadım. Sen beni yılbaşında bile aramadın! Annenle konuştuğumda bile... telefona gelip bana bir merhaba demedin. Sadece bir merhaba! Hiç sevgi sözcüğü istemedim senden! Sadece merhaba desen yeterdi. Yılbaşında Güney ve Tahir'le birlikteydim. Güney'in annesi ve babası da vardı. Sen... Sen onlarla bile konuştun ama benimle..."

Hıçkırarak o gecenin onu ne kadar mahvettiğini hatırladı. Arkadaşlarının acıyarak bakan gözlerini... İşte şimdi Doğan aruk ondan nefret ediyordu. Şimdi müşfikçe tutmasına rağmen, onu sevmiyordu. Onun sevgisini yok etmişti. Hem de hiç kolay olmamıştı. Yatağını paylaştığı yakışıklı âşığa o kadar tutkundu ki, hemencecik vazgeçmemişti kendisinden... Günlerce, bunu başarmak için günlerce uğraştığını daha iyi anlamıştı aradan geçen uzun gecelerde. Sistemli ve kararlı bir şekilde adamın ilgisini öldürmeye uğraşmıştı. Ona da acı çektirmek istediği için gözü hiçbir şey görmemişti. Ona karşı olan derin aşkını bile!

Başını kaldırdı. Gece lambasının ışığında, o sevdiği yeşil gözler siyah gibi parlıyordu. Eskisi gibi tutku dolu değildi. Yüreğine yine acı çöktü. Onu sevdiğini itiraf etmesine rağmen Doğan hâlâ sessizliğini sürdürüyordu. Anlamıştı! Adam onu affetmeyecekti...

"Ben... ben özür dilerim," dedi kendisini toplamaya çalışarak. Elinin tersini istemsizce yanaklarından süzülen yaşlara götürdü. Gözyaşları niye akıyordu ki hâlâ? Aylar içinde çoktan tükenmesi gerekirdi oysa!

"Pınar..." Genç adamın başparmağı hâlâ yanağından akan yaşları sıvazladı. Genç kadın gülümsemeye çalışarak, diğer elinde tuttuğu ve şimdi paçavraya dönmüş olan mendille burnunu sildi.

"Yorgunsundur! Seni sıkmak istemedim..." diye ona mırıldandı. Özlemle kocasının yakışıklı yüzünü süzdü. Onu o kadar çok özlemişti ki, kalbi acıyordu. Gözyaşları biraz azalmıştı şimdi. Bir an başını eğdi. Sonra kararlı bir tavırla yine kaldırdı.

ve gözlerini onun gözlerine dikti. "Ben... Ben boşanmak istemiyorum!" dedi aniden. "Hiç istemedim... Senden başka bir erkeği hiç kocam olarak hayal etmedim."

"Benimle evlenmen için seni zorladım?"

"Sen öyle sandım... O gece..." Burnunu çekti. "...seni o kızıl saçlı gazeteciyle görünce kıskançlıktan çıldırdım. O gece seni sevdiğimi anlamam lazımdı ama kıskançlık gözümü kör etmişti. Hamile olduğum için benimle evleneceğini biliyordum. Bunu bir silah olarak kullandığımı fark etmedin!"

"Bana bir sürü şart koştun!?"

"Kabul edeceğini sanmamıştım. Odalarımızı ayırınca... İşte o zaman ne yaptığımı fark ettim. Her gece uykusuzluktan kıvranıyordum. Kollarında olmak için deliriyordum. Sen aramıza benim istediğimden de çok mesafe koyunca, sana çok kızdım. Neden hemen evlenmek istediğimi sanıyorsun? Bir ay bile sensizliğe zor dayandım... Sana yakın olmanın tek yolu erkenden evlenmektir. Sırf sana biraz daha yakın olmak için Kuşadası'na tatile gitmemizi önerdim. Ama sen orada bile benimle yine ilgilenmedin..." Burnunu çekti yine... Gözleri yalvarışla doldu. "Lütfen... Lütfen beni boşama! Bana birazcık bile ilgi duyuyorsan... boşanmamıza izin vermel!"

Doğan derin bir nefes aldı. Hâlâ tam olarak yumuşamamıştı.

"Boşanmayı isteyen sendin?"

"Yalandı! Ben... seni seviyorum. Sensiz olamam!"

Doğan buna inanmakta zorlanıyordu. O güzel gözlerdeki yaşlara rağmen kansının dürüstlüğüne inanması zor geliyordu. Uzun zaman önce ondan ümidini kesmişti.

"Sevdiğini sanmıyorum..." diye mırıldandı. "Sadece yalnızlığın verdiği..."

"Hayır!" diye onun sözünü kesti Pınar. "Hayır! Sana daha ilk gün âşık oldum ben... Şimdi bundan eminim. O bahçede sana çarptığımda öyle yakışıklı, öyle çekiciydin ki? Beni nasıl korkuttuğunu fark etmedin mi? Kalbime girip tüm dünyamı mahvettiğini? Önceleri sadece seks zannediyordum. Öyle olmasını umdum. Cinsel olarak mükemmel olman da, her şeyi karıştırdı.

Sevimselerimizde sana hep karşılık vermedim mi? Kendime kattığım için, sana ilgimin sadece seksten zevk almakla sınırlı olduğunu savundum. Ama otelde sana tuzak kurduklarını öğrendiğimde dünya başıma yıkıldı... Ölesiye korktum. Sana bir olması düşüncesi bile beni mahvetti..."

"Ama telefonda Erdem'e, senin de beni ölü görmeyi tercih edeceğini söyledin?"

"O anda... O anda öyle hissediyordum. Fakat yatağıma yattıca..." Başını salladı iki yana acıyla. "Yapamayacağımı anladım. Ama sana tuzağı söyledim... değil mi? Senin bildiğinden haberim yoktu. Gitmemen için neredeyse yalvardım..."

Yüzleri birbirine çok yakındı. Pınar elindeki mendille son bir kez burnunu sildi. Gözlerini adamın yüzünden ayırmamıştı. Sonra onun kucagında oturduğunu fark etti. Bir bebek gibi kucaklanmıştı. Parmak uçlarıyla, bilinçsizce siyah saçlarını okşadı. Kalın, gür ve ipek gibiydi. Bu adamın sevgisi tüm kalbini dolduruyordu.

"Beni artık... sevmesen de, boşanmak... istemiyorum. Boşanamam..." diye sızlandı. Yutkundu. Sözüünün devamını getiremedi. Sonra derin bir nefes aldı. "Benim sevgim ikimize de yeter. Söz veriyorum seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağım. Artık büyüdüm. Çocuk sayılmam. Olgunlaştım. Beni sevmemeni kabul edebilirim. Sevmesen de..."

"Pınar..."

"Hayır, lütfen sus! Her şeyi söylemek istiyorum..."

"Ama ben seni seviyorum?"

"Belki bir gün yeniden beni seversin? Beni affedersin?" Pınar onu dinlemeden devam ediyordu. Tüm istediği adama kendisini ifade edebilmektir. İri gözlerini kırıştırdı. Uçları nemli kirpiklen ve titreyen dudakları ile dayanılmaz kadar tatlıydı.

"Seni küçük aptal! Sus biraz! Seni seviyorum dedim!" diye homurdandı Doğan.

"Bir daha sana caddalozluk yapmayacağım. Çok akıllı bir kadın olacağım. Seninle asla..." Burnunu gırtlığı. Gözleri dolmuş.

Kırpıklerin yeniden kırpış. "Sen... Sen ne dedin?" Dilyle dudaklarını yaladı. "Şey dedin zannettim..."

"Ne?"

"Şey dedin..." Derin bir nefes aldı. "Sen şey mi dedin?" Titreyen dudaklarına kocasının ılık dudakları bir an için değince, yine derin bir nefes aldı. "Doğan?"

"Himm?"

"Sen... sen benim göğsümü mü okşuyorsun?"

"Sarunm..."

"Ama... Ama daha konuşmamızı bitirmedik?... Sen bana ne demiştin?... Ben tam... tam anlamadım?"

"Seni sevdiğimi..."

"Ha... İyi..." Şok geçiniyor gibiydi. Dudaklarını büzdü. "Pekü bu bu gerçek mi?"

Doğan da iç çekerek dudaklarını ıslak gözlerinden bürisine kapattı. Ama bir eli incecik geceliği üzerinden diri göğsünü okşamaya devam ediyordu. "Hem de seni ilk gordüğüm andan beri" diye itiraf etti. "Daha ilk saniyede... Senin Erdem ile tanıştığını öğrendikten sonra öfkeden çıldıracaktım..."

"Ben... ben bunu hissetmişim..." O günü hatırlamıştı. Doğan'ın gözlerinde yanan öfkeyi... Fakat genç adamın yakışıklılığından o kadar etkilenmişti ki göz ardı etmişti.

"Evet... Öyle olmalı! O saniye seni istediğime karar verdim. Hayatımda ilk kez âşık olmuşum. Ne olursa olsun seni elde edecektim. Aslında daha o anda evlenmek istedim... Ben seni sadece sevmek için istemedim. Senin hayatıma girmeni, ömrümü hep senin yanında geçirmeyi istedim. Asıl amacım evlenmekti."

Pinar geriye çekilip son kez gözleri sildi. Bakışları şaşkınlık doluydu. "Bunu... Yani daha başta benimle evlenmek istediğini biliyordum. Deniz bana bunu Mersin'de söyledi. Ama sevmek..."

"Seni sevmesem... yaptıklarımın hangisini açıklayabilirsin ki? Sen benim ilk ve tek aşkıydın."

"Ya şimdi!" diye korkuyla sordu.

"Söyledim ya!"

"Yine söyle!" Gözleri çekici dudaklarındaydı. O dudaklar sanki hayatına son verecek sözleri söyleyecekti.

"Seni dünyadaki her şeyden çok sevdiğimi söylesem, yeterli olur mu?"

"Hem de nasıl... Yine söyle!"

Doğan gülümsedi. Dudakları dudaklarına kapandı. Pınar o anda bütün vücudunu saran ateşle ürperdi. Göğüslerinde gezinen el de çabasıydı. İnleyerek dudaklarını araladı. Dilini kocasının dudaklarına dokundurdu. Parmakları ipek gömleğinin üzerine kaydı. Boynunda kravatı yoktu. Yavaşça üst düğmesini çözdü. Parmak uçları göğsünün sıcaklığını ve tüylerini hissetti. Sonra zorlukla dudaklarını geri çekti.

"Dur! Konuşmamız lazım... Benim yüzümden çocuğunu kaybettin!"

"Hepsi senin yüzünden değildi..."

"Yine de seni dinlemeliydim. Erdem'in öyle bir şey yapacağını hiç düşünemedim."

"Her şey geride kaldı..."

"Hayır! Çocuğumuza ne kadar üzüldüğünü biliyorum..."

"Aslında..." Doğan onun sıcak boynunu öperken, parmaklarıyla da geceliğinin askısını usulca indirmişti. "Bebeğe de üzüldüm elbette... Ama daha çok küçüktü... Acısı seni kaybetmek kadar kötü değildi..."

"Beni... kaybetmek mi?" Genç kadın elini uzatıp aşk olduğu erkeksi yüzü okşadı. "Sen beni hiç kaybetmedin ki?"

"Beni Mersin'de hayatından kovduğunu unutuyorsun?"

"Ama... Ama sen de Erdem'in yatak odasına gittiğimi, onunla onunla... anla işte! Ne ima ettiğini biliyorsun?"

"Evet! Başına geleni öğrenince delireceğim zannettim. Hayati tehliken vardı. Mersin'e nasıl geldiğimi bilmiyorum. Hayatında bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum..."

"Benim için mi?"

"Tek aşkım için..."

Pınar gülmeydi. Buna hâlâ inanmıyordu. "Sen beni öyle uzak mesafeli davranınca çok kötü olmuştum. Yine de sen sadece pençen çıktım. Güllüğüne inanmadım. Ne kadar ağladığına bir baksen! Neden beni beş ay boyunca hiç aramadın? O kadar mı kızdım?"

"Evet... Biraz kızdım. Kendime daha çok... Seni düzenli hayatından çekip aldığım için... Neredeyse ölümüne sebep olduğum için... Seni benimle evlerime zorladığım için... Bazen o kadar nefretle bakıyordun ki, işte o anda yaşamak bile istemiyordum. Ben de çareyi senden uzak kalmakta buldum. Benim için de korkunç geçen bir beş aydı. Ama inan ki senin de öyle istediğini sanıyordum. Benimle görüşmek istemediğinden emindim. Haberlerini zaten sağdan soldan alıyordum. Bu da bana yetiyordu."

"Peki, geçen hafta neden o kadar soğuk davrandın? Ben sevinçten çıldıracaktım oysa! Seni o kadar özlemiştim ki!"

"Ben de özlemiştim... Ama sonunda ayrılacağımızı düşündüğüm için uzak kalmanın en iyisi olduğunu düşünüyordum. Her hafta boşanmak istediğini bildiren bir haber alacağımı düşünerek endişeleniyordum. Senden boşanmak isteseydim çoktan yapardım. Ayn bile olsak evliliğimizi bozacak bir şey yapamıyordum. Ben de boşanmak istemiyorum. Geçen hafta beni çok şaşırttın. Ne olduğunu hiç anlamadım. Tedbiri elden bırakmak istemedim. Belki de hâlâ intikam almak istiyorsundur diye düşündüm. Kafam çok karışık."

"Artık seni sevdiğimi anlatmaya çalışıyordum!" dedi Pınar ona sokularak. Dudaklarından uzun uzun öptü. Öyle hasret kalmıştı ki, bütün aşkını dudaklarından ona aktardı. Adamın iri elinin usulca geceliğinin altına süzüldüğünü hissedince ürperdi. Bacaklarının saten gibi pürüzsüzlüğünde kaydıklarını algıladı. Sonra elinde olmadan bacaklarını araladı. "Hem de çok sevdiğimi..." diye mınıldanırken ürperdi. İç çamaşırı çoktan aralanmış, ahlaksız parmaklar içeriye girmişti. "Şunu yapmasaydın!" dedi zorlukla. "Beni sevdiğini anlamanın sevincini bile ya..yaşayamıyorum. Ah!..."

"Ya sen beni gerçekten seviyor musun?"

"Kaç kere istersen söylerim. Ama bence sen anlamalıydın! Bunu sana hep gösterdim. İlk günden beri... Söyleyemedim ama inan bana hep gösterdim. Sen bunu anlayacak kadar tecrübeliydin. Konu kendin olunca kör oluyorsun! Bana inanıyor musun? Seni sevdiğime inanıyor musun?"

"İnanmayı çok istiyordum... Bu gece evden çıkmak için hazırlık yapıyordum. Buraya gelmek için... Tam arabaya binmiştim ki... en sevdiğim iki arkadaşım beni aradı. Birbirlerinden habersizlerdi. Birisi burnumu kıracağını, diğeri dişlerini dökeceği tehdidinde bulundu." Doğan onu yatağa doğru uzattı. Başını yastıklara dayamadan önce geceliğini başından sıyrdı. Sonra aç gözlerle çıplak göğüslerine, ince beline, uzun bacaklarına baktı. Gereksiz kalan bir parça çamaşır da çekip alivermişti. "Derhal gelmemi istediler... Senin üzgün olduğunu... Beni özlediğini... Kendini yalnız hissettiğini..."

"Do... doğrudu!" Üzüntüyle iç çekti. "Onlar istediği için mi geldin?"

"Hayır! Dedim ya! Zaten yola çıkmıştım. Ben de bu hafta çok düşündüm ve artık senden uzak kalamayacağımı anladım. Bunu zaten asla yapamamıştım. Senden uzak olmak benim için ölümdü. Sen benim nefes aldığım havamısın, içtiğim suyumsun. Hayatımın anlamısın. Ne olursa olsun seni bırakmamaya kararlıydim. Yine nefret etsen de seni istediğimi söyleyecektim. Ama onlar bana telefon açınca... içimde bir ümit doğdu. Ağladığını görünce... hem üzüldüm hem de sevindim." Doğan bir yandan da soyunuyordu. Gözleri karısının olağanüstü vücudundaydı. Pınar yutkundu.

"İnan bana... her gece senin için ağlıyordum..." diye açıkladı. "Benim kabahatim olduğunu bildiğim için daha da ağlıyordum. Şimdi bile beni sevdiğine inanamıyorum. Yarı sabah uyandığımda yine yok olacaksın diye çok korkuyorum... Bu hayal olmana dayanamam."

Doğan tansuamen seymenmişti. Ellerini hafifçe iki yana açmış, çiplak bedenini meydana çıkardı. "Sana hayal gibi mi görünüyorum?"

"O kadar uzaktan evet! Eğer bir saniye içinde üstüne atılmazsan... bunu iyice inanacağım."

Sevgiyi göstermenin bir sürü yolu vardı. Bunu ikisi de fark etmişti. Söylenmeyen sözler, ellerle, dudaklarla ve ateş dolu konuşularla rahatlıkla anlatılabiliyordu. Şimdi evrensel bir dil konuşuyorlardı. İlk sevişmeleri biraz telaş içerisinde oldu. Sesleri duyulmasın diye, Pınar sürekli ağzını kapalı tutuyordu. Açık bacakları arasına sokulan adamı aceleyle sardı. Çabuk olması için teşvik etti. Onun birazını içinde hissedince ağzındaki iniltiyi zorlukla yuttu.

"Bizi duyacaklar!" dedi hafif gülümseyerek. "Yan odada annemle babam var..." Doğan kendisini geriye çekip sertçe bir daha bastırınca, yine inledi. Sonra kıkırdadı. Kırpiklerinin kıyısında hâlâ kurumamış yaş damlaları vardı. "Ama sen yine de devam et! Böyle çok iyi!"

Doğan şeytani bir gülümseme attı. Dudaklarını onun dudaklarına kapatırken, yeniden bastırdı. Kansının çılgılığı ağzında boğulmuştu. Pınar kendisini dopdolu hissediyordu. İncecik parmakları Doğan'ın sırtına kilitlenmişti. Daha da çekiyordu. Daha da sert olmasını istiyordu. O kadar hızlı ve erken boşaldı ki, çılgınlıklarının birazı adamın ağzından kaçmıştı. Dilleri birbirine dolanırken bir anda yükseldi, yükseldi. Fakat genç adam daha devam ediyordu. İlk patlamanın ardından biraz rahatlayan ruhu, bir dakika sonra yine ateşlenmişti. Daha evvel ardı ardına boşaldığı hiç olmamıştı. Turnaklarını sırtına batırdı. Adam sarsılarak içine yüklenirken, yeniden titredi. Bu sefer bir öncekinden daha güçlü bir şekilde boşaldı. Gözleri hayretle açılırken eliyle ağzını kapattı. İçinden geldiği kadar çılgılık attı. Dışarıya sadece minik sesler olarak yansıdı.

Üzerine yıkılan adamı uzun süre salmadı. Hemen kopmak istemiyordu. Hayal olmasından hâlâ korkuyordu. Fakat Doğan onu ağırlığıyla ezmek için yana kayınca, uysal bir kedi gibi

hemen döndü ve ona sokuldu. Dudaklarını terli göğsüne dokundurdu.

"İyi performans..." dedi mırıltanarak. Gözleri yumuk, sesi gıcıkla. "Yine uşuyorum... ama önce biraz ırzmalıyım..." Bağcığını onunkinin üzerine atı. Parmakları göğsündeki tüyleri kaşıtırırken son bir kez daha mırıltıyordu. "Seri sevgiyim..."

Bunu uşylemek çok güzeldi. İnsanı öyle bırakıyordu. Olan yadaki her şeyi yapabilecek gibi hissediyordu kendini. Buca zamanı uşka ruya karpı karmayca ki! Onu reddetmek daha büyük acı veriyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

28

Sabaha karp ruvalere gülmek için uyandı. Korasının kollarından ayrıldı. Çinkıplak kalkıp hanyoya geçti. Geni döndüğünde, havanın aydınlanmaya başladığını fark etti. Gözleri yeniden yatağa kaydı. Sevdığı adam gerçekten de oradaydı. Bu sevgi yüreğini doldurup taşıyordu. Onun hâlâ içten içe kurgın olabileceğini tahmin ediyordu ama artık geniyeye bakmak istemiyordu. O kalan son tereddütleri de zaman içinde yok etmeye kararlıydı. Ona sevgisini verecekti. Hangi şart altında olursa olsun! O kendisine herhangi bir sebepten öfkeli bile olsa alttan alacak, onu yumuşatacak, sevgisiyle işleri yoluna koyacaktı. Kaldı ki o kendisine hiçbir zaman gerçek anlamda öfkelenmemişti. Ah... Bu adamı ne kadar da seviyordu...

Örtüyü usulca çekti.

Dev gibi beden, gözünün önündeydi. Genç adam sırt üstü yatıyordu. İç giçiklanınca, yavaşça dizlerinin üstünde yanına oturdu. Gece bir ara o da kalkıp temizlenmiş olmalıydı. Hayran hayran vücudunu seyretti. Bir kolunu başının altına almıştı. İri pazılarını, kaslarla bezeli göğsünü izledi. Fazlaca iri olan erkeklik organı şimdi o kadar da ürktücü durmuyordu. Kıyısındaki kusa tüyleri okşayarak ona kaydırdı parmaklarını. Bu adamı uyandırırdı herhalde!

Evet... Uyandırmıştı... Hem adamı hem de elindekini...

Hiç acele etmedi. Uyku sersemi olan bir erkeğe tecavüz eder gibi hissetti kendisini... Bütün işi kendisi yapacaktı anlaşılan. Uzun bir okşayıştan sonra üzerine tırmandı. Genç adamın gözleri kapalıydı ama uyandığını biliyordu. İşte olmuştu.

Onun üzerine tamamen yerleşince nefesini saldı. Bacaklarıyla sıkıca sardı onu.

"Tum işi ben mi yapacağım?" Doğan cevap vermedi ama umulu gözlerine rağmen dudagının kenarı hafif gülümser gibi kıvrıldı. Genç kadın homurdandı. İri ellerini yakalayıp çıplak göğüslerine götürdü. "Uyumadığını biliyorum. Şunları tut hiç değilsen! Ben de sana ne yapabileceğime bir bakayım!"

"Sabahları çok konuştuğunu söyleyen oldu mu?" diye mırıldandı adam. Ama istekle göğüslerini avuçlamıştı. Parmakları çevresinde gezinirken, avuç içleri de minik sivrilikleri tahrik ediyordu.

"Hayır! Ya sana sabahları ne kadar da azgın olduğunu söyleyen oldu mu? Daha elimi sürer sürmez canlandım..."

"Belki bir iki kişi..."

"Hımm... Geçmişini değiştiremem. Ama yine de seni acayip kskanıyorum. Bir daha ona birisinin elini veya başka bir yerini değdirmesine dayanamam. Söz mü? Hepsini benim! Ben sana yeterim..."

Adam gülümsedi. Sonra iki eliyle kalçalarını yakaladı.

"Hâlâ çok konuşuyorsun!"

Bir saat sonra Pınar doymuş bir halde banyodan çıkmış, giyinip mutfağa geçmişti. Uyuyamayacağını anlayınca, bir şeyler pişirmeye karar vermişti. Odada kalsa yine seks yapacaklarını biliyordu ama bu sefer de geç kalma riskleri vardı. Herkes sabah Doğan'ı görünce mutlaka gece olanları tahmin edecekti. Fazla da ipucu vermeye gerek yoktu.

Yine bir şarkı mırıldandığının farkında değildi. Dolaptan bir gün önce almış olduğu hazır yufkayı çıkardı. Fırında peynirli börek sabah kahvaltısında fena olmazdı. Yalnız yaşamının iyi bir yanı vardı. İnsan kendisine yetmeyi öğrendiği gibi iyi yemek yapmayı da öğreniyordu.

Bir saat sonra kucağında kızıyla Natalia gözüktü. Minik kız kırmızılar içinde çok güzeldi ve hemen Pınar'ın üstüne atılmıştı. Pınar da gülerek onu aldı ve tombul yanaklarından öptü. Bu arada Natalia havayı koklarken gözü tırna gitmişti.

"Hanika kukuyor..." dedi Natalia "Yoksa bu peynirli bôrek mi?"

"Üstüne hastır. Özel tarif... Nasıl gece iyi uyudunuz mu?"

"Hanika uyuduk... Çocuklar bile rahatsız etmedi. Çok güzel döşenmiş bir oda... Teşekkürler!"

"İlk kez siz yattınız. Rahat uyuduğunuza sevindim."

"Ben ne yapayım?" Natalia'nın gözleri olaganüstü hazırlanmış masanın üzerinde geziniyordu. "Ama sanırım bana yapacak bir şey bırakmamışsın! Erken mi kalktın?"

"Hemen hemen hiç uymadım..." dedi Pınar dürüstçe. Sözlendiğinde ince bir tını vardı. Natalia bunun üzerine gözlerini ona dikti ve o menekşe rengi gözlerdeki tatlı muzipliği gördü. Yanaklarındaki hafif kızarmayı da tabii... Birden gözleri inleştirdi. Neler olduğunu anlaması bir saniye sürmemiştir.

"Ah... Yoksa?" dedi merakla. "Geç yattığımızı biliyorum ama sonra ne oldu? Dur bir dakika! Yoksa... Doğan mı geldi?"

Pınar neşeyle kıkırdadı. Mutluluğunu arkadaşından gizlemeyecekti. "Evet..."

"Vay canına!" O tatlı telaffuzuyla Natalia da çok sevimliydi. "Demek gözlerin ondan parlıyor? Dün gece üzüntüden neredeyse verem olacak gibiydin! Mutfığa girdiğimde de şarkı söylüyordun... Şimdi anlaşıldı. Eee? Ne yaptınız gece?"

Pınar gülerek omuz silkti. "Pek uyuyamadım dedim ya!"

"Hadi be! Barıştınız mı yoksa?"

Genç kadın gülerek kucagındaki bebeği yine öptü ve annesine verdi. "Galiba... Eğer hayal gormedimse! Dün gece hayalet gibi odaya girdi... Saat ikiyi geçmişti. Ben de onu önce gerçekten hayal zannettim..."

"Hımm... Hayaletlerin sevişeceğini zannetmem... Uyuyor mu şimdi?"

"Hı hı!"

"Kim o?" Süheyla Hanım her zamanki gibi bakımlı ve dinç olarak mutfığa girmişti. "Ayrıca bu peynirli bôrek mi?"

"Evet... Peynirli börek Doğan'dan bahsediyorsunuz . Dün gece geldi de .."

"Bak sen?.. Biz yattıktan sonra mı?"

"Evet..."

"Kim geldi?" Bu sefer de soran Figen Hanım'dı "Kocan mı yoksa?"

"Evet... En iyisi kapıya bir yazı asayım ."

"Ukalalık etme! Kocan geldi diye sevinmeni anlıyorum ama daha kışna vuramayacağım kadar büyümedin. Bu ne kokusu? Peynirli börek mi?"

Genç kadın içini çekti. "Evet!"

"O halde herkes kocasını uyandırсын.. Soğumadan yiyelim şu mereti... Sonra da biz Süheyla Hanım ile alışverişe çıkacağız Sizler ne yaparsınız bilmem... Değil mi Süheyla Hanım?"

"Evet! Hiç değilse birbirimizin hızını kesmeyiz."

"Biz?" diye sordu Natalia. Gözleri Pınar'daydı.

"Biz de dördümüz alışverişe çıkarız. Sen, ben, Güney ve Melek... Çok güzel mağazalar biliyorum. Bugün yemekler de benden... Melek çok tatlı bir kız değil mi?"

Natalia başını salladı. "Öyle görünüyor... Deniz de fena tutulmuş galiba? Ufukta bir evlilik daha olması ne güzel."

Az sonra bahsettikleri kız, tüm güzelliğiyle içenye girdi. O da herkese utangaçça günaydın diyerek bir kenarda merakla durdu. Gelmeden önce konuşulanları anlamaya çalışıyordu. Süheyla Hanım Pınar'ın annesini dürttü.

"Bugün çarşıdaki erkeklere Allah sabır versin... Bu kadar güzel dört kız belki ancak bir defilde bir araya gelebilir. Hepsi de birbirinden güzel, değil mi?"

Figen Hanım gülümseyerek başını salladı. O sırada erkekler de sırayla mutfığa girmeye başlamıştı. Herkesin ilk sorduğu soru belliydi.

"Peynirli börek mi bu?"

İçeriyeye önce babası ve Deniz girdi. Ardından Tamer... Erkekler yeni biraş olmuşlardı ve çok hoş gözüküyorlardı. Bir dakika geçmedi ki Doğan girdi mutluğa.

Pınar gözlerini Doğan'dan alamıyordu. O kadar çok yakışıklı erkeğin içinde sadece ve sadece onu görebiliyordu. Yine de şimdiki tavırnu merak ediyordu. Genç adam en sona kendisini bıraktı. Önce hanımları selamladı. Sonra erkeklerle el sıkıştı. Tamer ile karşı karşıya geldiğinde ters bir şeyler homurdandı ama el sıkışmaları candandı. Tamer ise önceki geceki tehdidi işe yaradığı için çok memnundu ve Dodo'ya kafa tuttuğu için biraz da rahatsızdı doğrusu. Bu çılgın adamın ne yapacağı belli olmazdı. Bir şekilde intikam alacağından emindi. Kendi çılgınlıkları ise çok geride kalmıştı.

Doğan yine eski Doğan olmuş gibiydi. En sona kansı kalmıştı. Tıpkı aylar öncesinde yaptığı gibi yaptı. Kimseye aldurmadan kansını belinden tutup çekti ve dudaklarına kısa ama ateşli bir öpücük kondurdu. Kızaran Pınar onu hafifçe uyararak zorunda kalmıştı.

"Şişş! Burada iki çocuk var... Onlar olmasa bile en az onlar kadar çocuk olan babam var!"

Şinasi Bey bunu umursayacak durumda değildi. Şen bir kahkaha attı. O kızının yeniden gözlerinin parlamasına dikkat ediyordu sadece... Minik, dünya güzeli ve artık gerçek bir kadın olan, kocasma çılgınca âşık kızının mutluluğu onun için her şeyden önemliydi. Kocasının yanında ne kadar mutlu olduğunu görmemek için kör olmak lazımdı.

"Keyfinize bakın!" derken yine de bakışlarını kaçırdı.

Kahvaltı çok keyifli geçti. Doğan ile Pınar'ın gözleri sürekli kesişiyordu. Genç kadın onun eskisi gibi olmasından o kadar mutluydu ki, bazı söylenenlere dikkat bile edemiyordu. Kendisine sürekli kızıyordu. Onu sevdiğini erken fark etmiş olsaydı, bu beş ayın harcanmayacağını düşünüyordu. Beş uzun ve acı dolu ayda, çok şey kaçırmıştı. Fakat bir yandan da Natalia'nın hikâyesini hatırlıyor ve onun iki yıl boyunca sevdiğinden ayrı kalmaya nasıl dayandığını merak ediyordu.

Kocaman bir aile olmuşlardı. İlk gün erkekler ayn takıldı, kadınlar ayrı. Ama gece hepsi yine evde buluşmuşlardı. Kadınlar aldıklarını gösterirken bu sıkıcı konuyla hiç ilgilenmeyen erkekler, bir spor kanalındaki basket maçını seyretmeyi tercih etmişlerdi. İkinci gün tamamen Güney'in hazırlıklarıyla geçti. Ertesi gün düğünü olacağı için genç kadın çok heyecanlıydı. Tahiri bile biraz dengesini kaybetmiş gibi duruyordu. Bu konuda tecrübeli olan erkekler ona destek olurken, Deniz ikinci kez evlenecek olmasına rağmen durumdan ders almaya bakıyordu.

Kimse Doğan ile Pınar arasında geçenleri sorgulamamıştı. Sadece beraber olmaları yeterliydi. Ve sevgileri artık elle tutulur gibiydi.

Sonunda düğün günü geldi çattı.

Büyük bir otelin büyük ve havadar bir salonunda yapılan devasa bir düğündü... Servis mükemmeldi. Gelin çok güzel, damat inanılmayacak kadar yakışıklıydı. Davetliler muhteşemdi. Yok yoktu. Herkes gelmişti.

Ama işin ilginç yanı, başbakan dâhil hemen hemen tüm politikacılar oradayken, asıl ilgiyi başkaları çekmişti. Pınar buna yabancı değildi. Aynı ilgi kendi düğününde de gerçekleşmişti.

Ertesi günkü gazetelerden birisinde şöyle yazıyordu...

'Yılın muhteşem düğününde gözler gelin hanımın ve diğer hanım arkadaşlarının üzerindeydi. Hiç kuşku yok ki, o gece ülkenin en güzel kızları oradaydı!..'

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

28

"Hıy, uykucu... Kendine gelemedin mi daha?"

Bunu soran Pınar'dı. Gözleri tertemiz hastane yatağında yatan arkadaşındaydı. Oda çok büyük ve aydınlıktı. Bir hastane odası için oldukça sevimliydi. Belki de bu kadar sıcak olmasına sebep, her yere yerleştirilmiş çeşit çeşit çiçektir. O kadar çoktu ki, çoğu odadan dışarıya çıkarılmak zorunda kalınmıştı.

Yatakta yatan sanığın güzeli Güney gülümsedi. "Geldim, geldim... İyiyim artık. Ama uykucu olduğum doğru. Bir türlü gözlerimi açamıyorum."

"Hımm..." Pınar yatağın kıyısındaki minik karyolaya yanaştı. Gözleri önce kırmızı, minik bir surat gördü. Sonra küçüklüğü yüzünden işlevselliği insanı şüpheye düşürecek minik elleri gördü. "Bu sığa yüzünden olabilir. Düünden beri biraz büyümüş mü ne? Gece uyutmadı mı seni?"

"Pek değil. Narkoz da uyusukluk yaparmış sanırım. Tüm yük zavallı Tahire düştü. Sabaha kadar başımdaydı!"

"Ne zavallısı? Doğumu yapan sensin... Ona güzel bir kız evlat veren de sensin! Azıcık sıkıntıya düşse ne olur?"

"Öyle söyleme! Kıyamam ben ona!"

"Bak kızım!" diye nasihat etti Pınar sanki bir abla gibi. "Kocanı çocuğunla bir tutma... Aslında onlar daha da çocuktur. Sonra şımarırlar. Söylemedi deme!"

Güney güldü. Başını çevirdi. Gözleri yine açılan oda kapısında idi. Kapıda uzun bir adam belirmişti. Bu Doğan'dı. Arkasında da kendi yakışıklı Tahir'i! "Sanki sen dediklerini uyuluyorsun da?" diye Pınar'ı uykulu bir sesle azarlamaya çalıştı.

Pınar da gülerek başını bebek yatağından kaldırdı. Dönüp önce sevgiyle kocasına baktı. Sonra kocasının uzattığı esmer oğlanı aldı. Baran adını koydukları esmer güzeli çocuk, ısıltı ısıltı gözlerle annesinin boynuna atılmıştı. Genç kadın oğlunun sağlık fışkıran tombul yanaklarını öptü. "Ama benim oğlum babasından bile akıllı!" dedi gururla. "Bu hafta itibariyle meme emmeyi bıraktı!"

Neredeyse 'Babası hâlâ pek seviyor!' diyecekti. Kendisini zor tuttu. Zaten bundan pek de şikâyetçi değildi.

"Peki ya bu?" diye kucagındakini gösterdi Tahir. Onun da kollarında oğlan çocuğuyla aynı yaşta bir kız çocuğu vardı. Çocuk hevesle Tahir amcasının yüzüyle oynuyordu. Her akıllı dişi gibi o da erkekten anlıyordu. Tabii o erkek üç sene önce evlenmiş ve artık baba olmuştu. Şansı yoktu. Pınar gülümseyerek omuz silkti.

"Kızım Azra zaten altı ay önce bırakmıştı. O daha da akıllı... Haftaya ikinci yaşlarına giriyorlar. İyi hediye isterim, ona göre!"

"İkizlere ne alınır ki?" diye homurdandı Tahir.

"Onlar ayrı yumurta ikizleri... Farkındaysan birisi erkek... Geçen seferki gibi pembe renkli bir hediye alma oğluma..."

"Hediye seçmek zaten bir dert... Ama pahalıydı? Masraftan kaçındığını söyleyemezsin," diye itiraz etti genç adam.

"Göreceğiz... Senin kızının da nasılsa yaş günü gelecek Kana kan! Ha! Bu arada..." Kocasına işaret etti. Doğan hemen elini cebine atmıştı. Çıkardığı şey uzunca bir kutuydu. Onu yavaşça minik bebeğin yatağının kuyusuna koydu.

"O ne?" diye sordu Güney.

"Benden bir künje... Pınar'dan bir kolye... Çocuklardan da birer küpe... Tabii bazılarını ancak biraz büyüyünce takar... İçlerinde isimlerimiz var. Ayrıca..." Elini diğer cebine attı ve Güney'in narin bileklerinden birine kalın ve üzeri pırlantalarla işli bir künje taktı. "...aynca da tombul annemize bir doğum hediyesi..."

"Hiç de bile!" diye homurdandı Tahir. "Pınar doğum yaptığında daha şişmandı!"

"Kadınlar elime geçince ikiz doğundu ne bekliyordun? Bek jandı değil mi." Düşünmeli bir çabuklukla alın kızı. Halkın da Pınar biraz kilo almış görünür. Gözleri hoşları kağıtına gitti yemediği doğun pıçkalarında arzusu gırtlarda ama dilbentini dağıtmayana emineade etmedi. Şimdi de karnının kuzunun ya-naklarına bakıyordu. "Bir dakika!" diye mınıldandı. "Sen hak- katen kilo mı aldın?"

Pınar dudaklarını oğlunun gur saçlarına gömerken bir şey mınıldandı. "Ben hamileyim.." Sesi boğulmuştu biraz.

"Hiçbir şey anlamadım?" dedi genç adam hayretle. O sırada Tahir bir kahkaha attı. Güney'in de gözleri şaşkınlıkla inileş- mişti. "Yavrum, sen ne dedin?" diye ısrar etti Doğan.

Genç kadın dudaklarını oğlunun kafasından ayırdı ve daha gur bir sesle mınıldandı.

"Ben hamileyim.."

"Nasıl yanı?"

"Ne sersemsin! Utandırmasana beni! Hamileyim işte! Hani kadının kamında bir şey büyüyor ya? Hani bu dünya tatlısı şey- ler gibi bir şey orada olgunlaşıyor ya? Hani sen yine bir bebe- gimiz daha olsun istiyordun ya?"

"Ama... ama sen daha çok erken diyordun?"

"Ne yapalım... Oldu işte!"

Hepsi o lanet olasıca sabaha karşı yapılan sevişmelerdendi. Adam bundan bir türlü vazgeçmemişti. Zaten çocuklar da o saatte uyuyor oldukları için en uygun zaman sayılabilirdi. Sa- baha karşı yapılan bu faaliyetlerde de korunmayı unutmak çok kolaydı. Her ikisi de bir anda alev alıyorlardı. Hızlıca ve çok ateşli... Yıllar içinde bile azalmayan bir arzuyla... Hatta artan... Pınar onu sevmekten bir an için bile vazgeçmemişti. Çocukları doğduktan sonra bile kocasına her zaman vakit ayırmıştı. O ise zaten olağanüstü bir kocaydı. Tutkulu, nazik, düşünceli... Ve hiç tahmin edemediği kadar iyi bir babaydı. Onun çocuğunu do- ğurmayı sevmişti. Hamile olarak okula gitmeyi de sevmiş ve hiç şikâyet etmemişti.

"Bu harika!" dedi Doğan ona sanılırken. Heyecanından arada kalan bebeği neredeyse ezecekti. Ne kadar sevindiği belliydi. "Ama sana bir..."

"Şıştı!" diyerek onun sözünü kesti Pınar. "Okulum bitti. Mezun olduğuma göre bebeğime daha çok vakit ayırabilirim. Bu sefer hamileliğimin tadını çıkarmak istiyorum. Akşama kadar yan gelip yatacağım ve şişmanlamayı bekleyeceğim."

"İkizler ne olacak?"

"Annen zaten onlara deli oluyor... Bana hiç bırakmıyor ki! Senin gibi şımanık olacaklar. Sorun olmaz."

"Gerekirse biz de Natalia'nın bakıcısı Tedra gibi bir bakıcı tutabiliriz?"

"Merak etme dedim ya! Hele bir doğsun, çaresine bakınız..." Uzanıp kocasının dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Sevindin mi?"

Doğan'ın gözleri parlıyordu. Cevap vermesine gerek yoktu. Pınar o gözlere bakınca yeniden kızardı. Bu huyundan nefret ediyordu. Fakat şu yakışıklı kocası da böyle bakmasa olmazdı sanki? Onun ne hissettiğini artık adı gibi biliyordu. Bu gece de anlaşılan yatakta yoğun bir mesai olacaktı. Yeni aldığı seksi geceliği Doğan'ın daha önce görüp görmediğini düşündü. Sonra herkesin içinde düşündüklerinde utanıp başını yatakta yatan Güney'e çevirdi.

Dikkati dağılmıştı bir kere! Akli gece olabileceklere takılı kalmıştı.

Gülumsedi... Gecelik giymese de olurdu. Çocukların gece erken uyumalarını umdu. İki çocuk annesi ve yine hamile kalmış bir kadın için çok mu şehvet düşkünüydü acaba? Ama vücudu hâlâ çok güzeldi. Daha dolgun göğüsleri olmuştu. Kalçaları daha yuvarlak ve seksiydi. Onları kocasına göstermeye, o seksi bedenine yaslanmaya bayılıyordu. Belki gece bir ara onu ne kadar sevdiğini de yeniden söyleyebilirdi. Ve belki bir kez daha ne kadar sevildiğini duyabilirdi.

Ah, hayat ne güzeldi...